

Giới thiệu Cú Vót Hoàng Tử Hắc Hoá (Cú Vót Hoàng Tử Biển Đen)

Editor: Linh

Hệ thống hỏi: “Mời dùng một từ để hình dung đối phương.”

Nữ chủ đáp: “Mỹ lệ cường đại.”

Nam chủ đáp: “Của ta.”

Hệ thống hỏi: “Mời dùng một từ để hình dung chính mình.”

Nữ chủ đáp: “Cực kỳ xui xẻo.”

Nam chủ đáp: “Đụng phải đại vận.”

[Về hệ thống]

Hệ thống nói: nhiệm vụ 1 của người chơi – làm Hoàng hậu, sinh bánh bao; nhiệm vụ thất bại, gạt bỏ; không thể hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định, gạt bỏ.

Hệ thống nói: nhiệm vụ 2 của người chơi – tìm ra năm người chơi ẩn còn lại, cũng gạt bỏ; nếu như bất hạnh gạt bỏ nhầm NPC, sẽ bị trừng phạt cực kỳ tàn ác.

Hệ thống nói, trạng thái trước mắt của người chơi – là chính nữ không được sủng ái sắp gả cho Hoàng tử nghèo túng; độ khó cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ là vô cùng cao.

Bạn đang đọc truyện *Cú Vót Hoàng Tử Hắc Hoá (Cú Vót Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vòng ngọc

Editor: Linh

“Tiếp tục phát tin về tình huống thời tiết ở các nơi cho ngài. Bắc bộ bởi vì cao áp khí ảnh hưởng, đêm nay sẽ có gió Tây Bắc từ cấp 3 đến cấp 4, không mây, là một đêm đẹp có thể thấy trăng tròn. Ngày mai cũng sẽ là một ngày thời tiết đẹp...”

Ôn Ly mặc tạp dề đứng ở trong phòng bếp, một bên nhanh tay cắt đồ ăn trên thớt, một bên nghe dự báo thời tiết.

“Cuối cùng, gửi tặng các ngài một bài ca cũ năm 70, tên gọi ‘mong muốn tình yêu đẹp, có thể lại rơi xuống’.

Giai điệu nhẹ nhàng từ radio phát ra, theo phòng khách phiêu đảng đến phòng bếp, cuối cùng lọt vào trong lỗ tai Ôn Ly. Cô cũng kim lòng không đậu khe hát theo giai điệu.

Ôn Ly hai mươi tuổi, không thích những ca khúc được đương thời yêu thích, ngược lại đối ca khúc cũ nghe nhiều nên thuộc, cũng thường xuyên bị mọi người trên là đồ cổ đào được. Không chỉ có như thế, cô cũng không chơi trò chơi, không thường xuyên lên mạng, ngay cả đi động cũng là loại hình nguyên thủy nhất: có thể gọi điện thoại và gửi tin nhắn.

Lời răn là ‘vì vượt khỏi Trung Hoa mà đọc sách’, đây tuyệt đối là một đồng chí tốt gốc rễ cũng đó*!

(*) Gốc rễ cũng đó: chỉ con cháu gia đình xuất thân cách mạng.

“Leng keng.” Chuông cửa bị ấn vang lên, một giọng nam vang vọng từ ngoài cửa truyền vào, “Ngài khỏe, ngài có chuyển phát.”

Ôn Ly buông dao trong tay, chạy chậm qua ký nhận.

Không có tên người gửi và địa chỉ, cũng không có số điện thoại. Ôn Ly hơi nhăn mày, dè dặt cẩn trọng mở hộp.

Trong cái hộp được đóng gói tinh xảo đặt một cái vòng ngọc, bên cạnh còn có một tấm thiệp nhỏ, mặt trên chỉ viết hai chữ – mời đeo.

Ôn Ly: “...”

Chuyện này nhìn thế nào cũng thấy có chút lừa bịp.

Nhưng là người một khi bị ối, ngay cả ông trời cũng không giúp được bạn.

Sau khi Ôn Ly đeo vòng lên tay, cuối cùng nghe thấy từ trong radio nhẹ nhàng mơ hồ truyền ra một câu ca:

Mong ước tình yêu tốt đẹp, lại có thể rơi xuống.

Sau một hồi ánh sáng trắng trời đất quay cuồng đi qua, lúc Ôn Ly lại mở to mắt, cô đã đứng ở một thế giới hoàn toàn bất đồng.

Bốn phía là một không gian phong bế, trước mắt có một mặt ranh giới vô cùng cao to đang phiêu đảng, một thanh âm cảm xúc kim loại đột ngột vang lên bên tai.

“Ngài khỏe, hoan nghênh người chơi thứ 097 tiến vào bản trò chơi, hệ thống số 3838 sẽ phục vụ ngài.”

Lúc Ôn Ly còn chưa làm rõ tình huống trước mắt, ‘tinh’ một tiếng, thanh âm lạnh băng đó lại truyền tới.

“Cảnh tượng trò chơi và bối cảnh đã tự động phân phối, mời xác nhận.”

Ôn Ly: “.....”

“Mời ấn nút xác nhận trước mặt.” Thanh âm máy móc đó lặp lại một lần, tiếp theo một cái nút màu đỏ hiện lên trước mặt Ôn Ly, mặt trên viết hai chữ xác nhận.

Ôn Ly: “.....”

“Thao tác vượt quá thời gian, hệ thống tự động xác nhận.”

Âm thanh lạnh như băng đó vừa mới nói xong, cái nút xác nhận liền biến mất, một cái mặt ranh giới mới hiện ra. Ôn Ly cả kinh, cái người ở trên đó không phải là bản thân sao?

“Tên nhân vật: Ôn Ly; giới tính: nữ; tuổi: 17; thân phận nhân vật: trưởng nữ của Hộ quốc công Ôn Bình, mẫu thân đã qua đời, có hai bảo đệ khác mẫu, có một bảo muội khác mẫu; trạng thái nhân vật: bị gia tộc bỏ qua, sắp gả cho Ngũ Hoàng tử nghèo túng Vệ Anh. Hình bóng truyền phát xong, mời người chơi nhận nhiệm vụ.”

Ôn Ly: “.....”

“Thao tác vượt quá thời gian, hệ thống tự động xác nhận.”

Mặt ranh giới trước mắt lại biến mất, hàng loạt chữ màu đỏ từng cái xuất hiện.

“Nhiệm vụ 1 – lên làm Hoàng hậu, sinh ra Hoàng tử; nếu nhiệm vụ thất bại, gạt bỏ; không thể hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định, gạt bỏ.

Nhiệm vụ 2 – tìm ra năm người chơi ẩn còn lại, cũng gạt bỏ; nếu bất hạnh gạt bỏ nhằm NPC, sẽ nhận đến trừng phạt cực kỳ tàn ác.”

Ôn Ly: “....”

“Bây giờ là thời gian tự do đưa ra câu hỏi, đan xen hệ thống phán đoán người chơi bị cấm đoán, tự động nhảy qua khâu đoạn này.”

Khóe miệng Ôn Ly rút cục giật giật, “Ta không phải cấm đoán.”

Hệ thống im lặng.

Ôn Ly tiến lên một bước giải thích: “Ta chỉ là không muốn nói chuyện với một cái mộng tưởng hão huyền của ta mà thôi.”

“.....”

“Mời người chơi tiếp tục bảo trì trăm mặt.”

Ôn Ly: “.....”

“Mời nhấn nút xác nhận bắt đầu trò chơi.”

Một cái nút màu đỏ lại bay đến trước mặt Ôn Ly.

Ôn Ly mấp máy khóe miệng, “Chúng ta có thể trở lại khâu đoạn trước không?”

“Thỉnh cầu thông qua, mời người chơi tự do đưa ra câu hỏi.”

“Ách...” Ôn Ly cân nhắc dùng từ, “Nói ngắn lại, hiện giờ ta đang nằm mơ đúng không?”

“Người chơi thân yêu, đây là trò chơi đóng vai nhân vật cao cấp ta mới nghiên cứu ra, ngài may mắn được lựa chọn là người chơi trước số 100 giai đoạn Closed beta.”

Ôn Ly trầm ngâm một lát, “Xin hỏi rời khỏi trò chơi thế nào?”

“...”

“Vô cùng có lỗi, vào lúc trước khi nhiệm vụ hoàn thành, ngài vô pháp rời khỏi trò chơi.”

“...” Ôn Ly nhớ lại nhiệm vụ vừa rồi hệ thống nói, “Sau khi bị gạt bỏ sẽ như thế nào?”

“Không ở trong phạm vi quyền hạn thẩm tra.”

Ôn Ly ghen một hơi, “Thời gian quy định là bao lâu?”

“Trong trò chơi là 3 năm.”

“Ngoài ra 5 người chơi khác cũng là nữ sao?”

“Đúng vậy, nhiệm vụ của các nàng cũng giống như ngài. Mời căn cứ theo phán đoán của ngài để tìm ra các nàng, gạt bỏ các nàng, thời gian quy định vẫn là 3 năm. Trước khi hết thời hạn, nếu người chơi còn sống vượt quá một người, tất cả người chơi đều sẽ bị gạt bỏ.”

Thật... mất trí rồi.

Ôn Ly nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Thế nào mới tính là gạt bỏ các nàng?”

“Có hai loại phương thức. Phương thức 1: cho phép đánh chết, ở trong kịch tình giết chết nhân vật. Phương thức 2: tiến vào hình thức chiến đấu, khởi xướng khiêu chiến với người chơi chỉ định, người chơi bị khiêu chiến không thể cự tuyệt, NPC cũng có thể khiêu chiến. Một khi tiến vào hình thức chiến đấu, phải có một bên tử vong mới có thể rời khỏi, xin người chơi thận trọng.”

Ôn Ly tiêu hóa một chút, mới nói: “Nếu giết nhầm NPC, sẽ bị trừng phạt gì?”

“Không ở trong phạm vi quyền hạn thẩm tra.”

Được rồi.

Ôn Ly lại nghĩ, “Nếu nhân vật không phải chết trong tay ta, xem như ta gạt bỏ à?”

“Quy tội gạt bỏ trực tiếp dẫn đến cái chết của nhân vật.”

Ý là... Mượn đao giết người không được tính sao?

“Xin hỏi người chơi còn có vấn đề gì nữa không?”

“Ừ...” Ôn Ly sờ sờ cái mũi, “Ta có thể đổi bối cảnh nhân vật sao? Ví dụ như Thái tử phi gì đó.”

Hoàng tử nghèo túng gì đó, nghe ra cách ngôi vị Hoàng đế rất xa a. Theo đó, nàng cách Hậu vị cũng rất xa.”

“Bối cảnh nhân vật là tùy cơ phân phối, không thể thay thế. Tệ hơn nữa nhắc lại, trạng thái nhân vật hiện tại của ngài là hệ số cách hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xa.”

Ôn Ly: “.....”

“Tĩnh” một tiếng, một bức tranh hiện lên trên mặt ranh giới.

“Nhắc nhở hữu nghị – 1: vòng ngọc trên tay trái người chơi là đạo cụ quan trọng, mời bảo quản thích đáng. Chủ chốt của vòng ngọc là trung tâm hệ thống, trong quá trình chơi bản hệ thống sẽ làm bạn với người chơi. Trên vòng ngọc có nguồn điện, tự bản thân hệ thống sẽ nạp điện đúng giờ. Khi hệ thống cắt đứt, hệ thống vô pháp làm việc, người chơi sẽ tự động rơi vào trạng thái hôn mê. Người chơi khác nhau có được đạo cụ khác nhau.

2: Người chơi có thể thông qua đạo cụ để thẩm tra số người chơi còn sống.

3: Người chơi ở trong trò chơi, thể chất nhân vật từ chính thể chất người chơi quyết định.

Cuối cùng, mời ấn nút xác nhận bắt đầu trò chơi, chúc ngài chơi vui vẻ.”

Nút xác nhận bay lơ lửng trước mặt Ôn Ly, giống như đang kêu gọi, Ôn Ly nuốt một ngụm nước bọt, ấn xuống.

“Tinh! Trò chơi chính thức khởi động.”

Mắt Ôn Ly vừa hoa lên liền đứng trên một con đường nhỏ ở vùng hoang dã. Nàng nhìn chung quanh một vòng, bốn phía đều là một ít nông trang thấp bé, xa xa đi tới vài thôn dân mặc mặc, còn có một số đầu trâu lác lác đi phía sau bọn họ.

Hoàng hôn nhuộm màu cam, làm trong lòng Ôn Ly không hiểu dâng lên một niềm lo lắng mông lung.

Đồng cỏ bên cạnh đột nhiên khẽ động.

Có người.

Ôn Ly nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nhấc chân đi tới.

Một nam tử sắc mặt tái nhợt dựa lưng vào đồng cỏ, đã rơi vào hôn mê. Trên người hắn có rất nhiều vết thương do kiếm, trường bào màu xanh nhạt sớm bị nhiễm màu đỏ, chỉ có cái ngực hơi phập phồng chứng tỏ hắn còn sống.

Nhưng đây cũng là một nam nhân vô cùng dễ nhìn, tóc đen mềm mại uốn thẳng đến giữa lưng, mũi cao thẳng, khóe miệng hơi cong, lông mi lay động.

Trái tim Ôn Ly không lý do khẽ rung động.

[Tinh! Thu hoạch nhân vật nam giới: một người. Tên nhân vật: Vệ Anh; thân phận nhân vật: Ngũ Hoàng tử Khương quốc, vị hôn phu của Ôn Ly; trạng thái nhân vật: gần chết. Mời cứu trợ.]

Thanh âm lạnh băng của hệ thống gọi về thần chí của Ôn Ly, nàng đột nhiên cảm thấy có chút quái dị. Nàng không phải là chưa từng gặp qua nam nhân đẹp mắt, nhưng nhìn một người nam nhân đến thất thần, đây là lần đầu tiên.”

Nàng đi đến bên người nam nhân ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiên cứu xem khuôn vác hắn thế nào mới không làm hắn đau. Nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn công hắn trên lưng.

Bởi vì ôm công chúa với một người nam nhân mà nói, thật sự là quá khó nhìn.

Ôn Ly quay lưng lại, dè dặt cẩn trọng vòng tay Vệ Anh qua cổ mình, hai tay chế trụ đùi Vệ Anh, dùng hết sức lực đứng lên.

Không cần hoài nghi khí lực của đại lực sĩ Ôn Ly, phải biết rằng, ở thế giới hiện thực, nàng chính là một nữ đặc công hàng thật giá thật.

Nhưng sau khi nhấc chân lên, Vân Hoan lại gặp phải khó khăn. Nàng nên đi đâu đây? Không phải nói hiện giờ nàng là trưởng nữ của Ôn đại nhân sao, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Nơi này nhìn thế nào cũng thấy là một thâm sơn cùng cốc, cùng đại trạch Ôn gia một chút cũng không cùng một ranh giới.

“Tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi!” Một nữ hài mặc trang phục nha hoàn chạy tới.

Cùng lúc đó, thanh âm hệ thống vang lên bên tai Ôn Ly.

[Tên nhân vật: Hồng Nhị, thân phận nhân vật: nha hoàn bên người Ôn Ly; trạng thái nhân vật: cùng Ôn Ly ra ngoài đập thanh, do cửa thành cấm đi lại ban đêm trước thời gian, dừng lại ngoài thành.]

Hồng Nhị thờ hồn hèn chạy đến trước mặt Ôn Ly, khi nhìn thấy nam nhân người đầy máu ở sau lưng Ôn Ly, sợ hãi kêu ra tiếng: “A! Tiểu thư công người chết ở trên lưng làm cái gì? Mau buông!”

Thấy Hồng Nhị nôn nóng sốt ruột muốn kéo Vệ Anh từ trên lưng mình xuống, Ôn Ly không dấu vết lùi một bước, tránh được móng vuốt của Hồng Nhị, “Hắn còn sống, chúng ta tìm một đại phu cứu hắn.”

Hồng Nhị ngăn người, mới nói: “Được, chúng ta về chỗ ở trước, lại nhờ người giúp chúng ta tìm đại phu.” Hồng Nhị dừng một chút, lại nói, “Tiểu thư, vẫn là nô tì đến công đi.”

“Không cần, em vác không động.” Ôn Ly vẫn đậm phong khinh cự tuyệt.

Hồng Nhị: “.....”

Trên đường, Hồng Nhị một bên giúp Ôn Ly quạt gió, một bên oán giận Ôn gia Tam tiểu thư Ôn Kỳ, “Tiểu thư, theo nô tì nói, hôm nay việc này tuyệt đối là Tam tiểu thư cố ý hãm hại chúng ta. Em nói đang êm đẹp sao lại hèn chúng ta ra ngoài đập thanh, hóa ra là biết hôm nay sẽ cấm đi lại ban đêm trước thời gian, chính mình vụng trộm đi trước, để chúng ta ở lại đây. Ai, tiểu thư ngài nói, nàng ta làm sao mà biết được hôm nay sẽ cấm đi lại ban đêm trước thời gian nhỉ?”

Tam tiểu thư? Ôn Ly vừa ở trong lòng đọc tên này một lần, đằng trước đi lại mấy bốn năm hán tử nông gia khỏe mạnh. Thấy Ôn Ly bước đi khó khăn, trên lưng cồng một nam tử bị thương, trong lòng quýnh lên, loại việc nặng thế này sao có thể để thiếu nữ như Ôn đại tiểu thư đến làm đây!

Vì thế như ông võ tổ đi qua, tranh nhau muốn giúp Ôn tiểu thư công người. Ôn Ly vừa thấy tư thế này, hét lớn một tiếng, “Hong Nhị, ngăn bọn họ!”

Hong Nhị vội vàng dùng chính thân thể mình ngăn cản bọn họ.

Sau khi Ôn Ly lần nữa tỏ vẻ bản thân không thành vấn đề, bọn họ mới hậm hực đi mời đại phu giúp nàng.

Ôn Ly đi theo Hong Nhị trở lại nông gia thu lưu bọn họ, phân phó nói: “Hong Nhị, em đi lấy một chậu nước sạch về đây.”

“Vâng, tiểu thư.” Hong Nhị tuân lệnh, nhanh nhẹn ra ngoài lấy nước.

Ôn Ly nhẹ tay nhẹ chân đặt Vệ Anh lên giường, xem người nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, chân mày Ôn Ly giật giật.

Hình như, phải cởi quần áo của hắn trước.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Mĩ nam ngũ

Editor: Linh

Ôn Ly sống hai mươi mấy năm, còn chưa từng cởi quần áo cho người khác, chứ đừng nói là cởi quần áo nam nhân.

Lại nói tiếp, bộ dáng Ôn Ly thật ra rất xinh đẹp, ở cảnh đội cũng được coi là một nhành hoa. Chỉ là bởi vì không thích nói chuyện, lại không biết trang điểm, cho nên đến tận bây giờ thế giới tình cảm đều trống rỗng. Có điều Ôn Ly ngược lại thoải mái, dù sao nàng cũng chưa từng có tình cảm đặc thù với một người khác phái nào.

Chỉ là người trước mắt này... Ôn Ly đưa mắt nhìn Vệ Anh trên giường.

Thình thịch.

Trái tim lại đột nhiên nhảy rộn, nàng vội vã dời ánh mắt, nhắc nhở chính mình cứu mạng quan trọng hơn.

Tim lấy cây kéo, cắt bỏ quần áo trên người Vệ Anh, miệng vết thương trên người Vệ Anh dần lộ ra, còn có... lồng ngực rắn chắc và cơ bụng 8 múi xinh đẹp của hắn.

Gò má Ôn Ly xet qua chút đỏ ửng, dáng người Vệ Anh đẹp lắm, còn đẹp hơn nam đặc công ở cảnh đội của nàng nhiều, nhìn ra được là một người trường kỳ tập võ.

Trên người Vệ Anh có rất nhiều miệng vết thương, tuy rằng không thương tổn đến chỗ hiểm, nhưng vẫn khiến Ôn Ly nhìn mà kinh hãi.

Hắn nhất định là rất đau nhĩ!

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút sốt ruột, quay đầu lại đang chuẩn bị thúc giục thì thấy Hong Nhị đang bưng một chậu nước sạch chạy chậm đi đến.

Hong Nhị đột ngột cất cao giọng: “Khánh vương?”

Chân mày Ôn Ly giật giật, “Em biết hắn?”

“Tiểu thư ngài nói gì vậy?” Hong Nhị buông chậu nước trong tay xuống, khó hiểu liếc mắt nhìn Ôn Ly, “Khánh vương và Tam tiểu thư là thanh mai trúc mã, thường xuyên đến quý phủ tìm nàng ta, làm sao nó tí có thể không biết?”

Ôn Ly khẽ cau mày, lại là Tam tiểu thư.

Khi Ôn Ly đang muốn tiếp tục hỏi chuyện liên quan đến Tam tiểu thư này, Hong Nhị đã ái muội nhìn nàng cười cười, “Có điều Tam tiểu thư đã là chuyện quá khứ, nếu ngài sắp cùng Khánh vương thành thân, vậy Khánh vương liền giao cho tiểu thư đến chăm sóc rồi.”

Hong Nhị nói xong liền rời khỏi phòng, còn vô cùng tri kỷ giúp bọn họ đóng cửa.

Ôn Ly: “.....”

Ôn Ly hít vào một hơi, vén tay áo lên bắt đầu giúp Vệ Anh lau miệng vết thương. Cứ việc nàng đã cố gắng nhẹ tay nhưng Vệ Anh vẫn cau mày, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng hít không khí rất nhỏ.

Ôn Ly sợ làm hấn đau, xuống tay đã nhẹ như lông chim rơi trên người Vệ Anh.

Một chậu nước sạch dần dần nhuộm đỏ, Ôn Ly lại lệnh Hồng Nhị đi lấy một chậu nước sạch nữa đến, mới rửa sạch được tất cả miệng vết thương trên người Vệ Anh.

Hồng Nhị bưng chậu nước nhuộm hồng đi ra ngoài, gấp thoáng qua đại phu mới tới.

“Người bệnh ở đâu?” Đại phu lau mồ hôi trên trán, thấy Vệ Anh trên giường liền hít sâu một hơi, “Làm sao có thể bị thương thành như vậy?”

Đại phu vội vàng bôi thuốc cho Vệ Anh, Ôn Ly vẫn đứng ở bên cạnh làm trợ thủ.

“Biết băng bó miệng vết thương không?” Đại phu hỏi Ôn Ly.

Ôn Ly nhìn đại phu, gật gật đầu.

“Vậy miệng vết thương còn lại nguoi đến băng bó đi, ta đi giúp hấn bóc thuốc.” Đại phu nói xong liền dẫn theo Hồng Nhị ra cửa.

Ôn Ly ngồi xuống bên cạnh giường, cầm lấy thuốc dán bên cạnh, bắt đầu giúp Vệ Anh bôi thuốc băng bó, lúc nàng băng bó xong tất cả miệng vết thương còn lại, Hồng Nhị vừa vịn trở về.

“Tiểu thư, Lý đại thẩm giúp chúng ta sắc thuốc, rất nhanh là sẽ xong.” Thấy Ôn Ly gật đầu, Hồng Nhị lại nói tiếp, “Tiểu thư, ngài nói Khánh vương làm sao có thể bị thương thành như vậy? Là ai lớn mật, ngay cả Khánh vương cũng dám thương tổn?”

Ôn Ly không nói gì, chỉ cúi đầu rơi vào trầm tư, người trong cung có thể sống đều không dễ dàng, hôm nay trong thành đột nhiên cầm đi lại ban đêm trước thời gian, nói không chừng có quan hệ đến việc này. Nàng liếc mắt nhìn Vệ Anh đang ngủ say, tất cả, còn phải chờ hấn tỉnh lại mới biết được.

Đang nghĩ, cửa lại bị gõ vang, Lý bá cầm một bộ quần áo vải thô đi đến, “Vị tiểu thư này, ta cầm đến cho vị công tử này bộ quần áo. Tuy rằng bộ quần áo này không đáng gì, nhưng thế nào cũng tốt hơn để trần đúng không?”

Ôn Ly sừng sốt một lát, đứng dậy nhận lấy quần áo trong tay Lý bá, “Cám ơn.”

“Ôi, không cần không cần.” Lý bá liên tục xua tay, Hồng Nhị tiến lên, nhét chút bạc vụn vào trong tay Lý bá, “Hôm nay thật sự làm phiền Lý bá rồi.”

“Không phiền không phiền, nhắc tay chi lao thôi mà.” Lý bá tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn nhận lấy bạc vụn trên tay Hồng Nhị, “Cô nương nếu còn có chuyện gì, cứ việc phân phó là được.”

Hồng Nhị hỏi ông muốn một ít thức ăn, Lý bá vội đáp lời rồi đi ra ngoài chuẩn bị.

Ôn Ly dè dặt cẩn trọng nâng Vệ Anh dậy, Vệ Anh thân thể mềm nhũn trực tiếp ghé vào trên người Ôn Ly. Đầu hấn tựa vào cổ Ôn Ly, hơi thở ấm áp phun lên vành tai nàng, khiến trong lòng Ôn Ly cảm thấy kinh hoàng.

Hồng Nhị cười hi hi, chủ động đi qua giúp Ôn Ly mặc quần áo cho Vệ Anh.

Vừa mặc xong quần áo, Lý đại thẩm bưng thuốc và thức ăn đi vào.

Tuy rằng chỉ có mấy cái bánh màn thầu và đĩa dưa cải, nhưng vẫn có thể lấp đầy bụng.

Ôn Ly cầm bát thuốc trên bàn lên, nói với Hồng Nhị: “Hồng Nhị, thuốc lạnh liền không dùng được, chúng ta cho hấn uống trước đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Hồng Nhị gật gật đầu, “Có điều chúng ta cho uống thế nào đây?”

Ôn Ly nghĩ nghĩ, đưa bát thuốc trong tay cho Hồng Nhị, đi đến bên giường từ phía sau nâng Vệ Anh dậy, hai ngón tay bóp cầm hấn, miệng Vệ Anh liền hơi mở ra một đường nhỏ, “Trực tiếp đút đi, có thể đút bao nhiêu thì được bấy nhiêu.”

“..... Dạ.” Hồng Nhị theo lời rót thuốc, một bát thuốc cuối cùng chỉ đút được nửa non bát.

Sau khi hết bận, hai người đều thở ra một hơi. Một lần nữa đặt Vệ Anh nằm về giường, cũng giúp hấn đắp chăn xong, Ôn Ly mới cùng Hồng Nhị bắt đầu ăn cơm.

Cơm nước xong, sắc trời đã tối, chỉ là trong phòng này chỉ có duy nhất một cái giường đã nhường Vệ Anh chiếm đi, Ôn Ly cân nhắc, đêm nay sợ là phải cùng Hồng Nhị gục xuống bàn ngủ một đêm rồi.

Nói thế nào, cũng không thể cướp giường với bệnh nhân mà.

Ôn Ly cả đêm đầu ngủ không ngon, còn thỉnh thoảng quan sát tình huống của Vệ Anh, nhưng đến ngày thứ hai Vệ Anh chẳng những không có dấu hiệu tỉnh lại, còn phát sốt.

Chuyện này làm Ôn Ly gấp không nhẹ, nàng nôn nóng sốt ruột lệnh Hồng Nhị lại đi mời đại phu hôm qua tới. Hồng Nhị nhanh chóng chạy đi mời đại phu, đại phu vội vã theo Hồng Nhị đi qua.

Tóm lại tất cả chuyện này đều hoàn thành trong nôn nóng sốt ruột.

“Không sao nữa rồi, phát sốt là bình thường, chờ hần hết sốt, có thể tỉnh.” Đại phu lau mồ hôi trên trán nói.

Hồng Nhị dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đại phu, “Ngài rốt cuộc có biết chữa không vậy? Phát sốt cũng có thể gọi là bình thường? Ngài có biết đó là ai không, hần nhưng là...”

“Hồng Nhị.” Ôn Ly ngắt lời Hồng Nhị, “Đại phu đã nói không sao, vậy thì không sao.”

“Nhưng là...” Hồng Nhị còn muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ phun ra hai chữ này liền ngậm miệng lại.

Đại phu lần nữa khai thuốc cho Vệ Anh, Hồng Nhị vẫn như cũ theo đại phu đi bốc thuốc. Ôn Ly vắt khô khăn ướt trong tay, đặt lên trán Vệ Anh.

Đêm qua ngủ không ngon, hôm nay lại luôn chăm sóc Vệ Anh, Ôn Ly cũng có chút mệt mỏi. Vốn định ghé vào cạnh giường nhắm mắt dưỡng thần, lại nghe thấy thanh âm quý rỗng của Hồng Nhị truyền tới, “Tiểu thư, không tốt, không tốt! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Ôn Ly giật nảy mình, xoay người nghi hoặc nhìn Hồng Nhị.

“Thái tử điện hạ bị đâm!” Hồng Nhị vội vàng mở miệng, “Ngày hôm qua, ngày hôm qua có người ám sát Thái tử, khó trách toàn thành cấm đi lại ban đêm trước thời gian!”

Ám sát Thái tử?

“Vậy thành công không?” Ôn Ly quan tâm hỏi.

“...” Hồng Nhị nghẹn một hơi, thích khách này không phải là tiểu thư phái đi đấy chứ? “Không có, hình như Thái tử điện hạ đã sớm có phòng bị, bản thân thích khách bị trọng thương chạy trốn.”

Thật sự là đáng tiếc.

Ôn Ly trong lòng thở dài, nếu Thái tử gặp chuyện bỏ mình, như vậy sẽ lập Thái tử khác, vậy nàng cũng sẽ có cơ hội sớm kết thúc trò chơi nát này.

Nàng cụp mắt, trong lòng suy tư, đầu tiên là Tam tiểu thư mời nàng ra khỏi thành đạp thanh, lại sớm biết sẽ cấm đi lại ban đêm trước thời gian mà rồi đi trước; sau đó là Khánh vương cả người đầy vết thương, Thái tử gặp chuyện...

Vậy tất cả, có phải có quan hệ gì đó không?

“Tiểu thư, ngài nói có phải hay không...” Hồng Nhị đưa mắt nhìn Vệ Anh trên giường, nhưng lời tiếp theo không có nói ra khỏi miệng.

Ôn Ly nhìn nàng một cái, “Hồng Nhị, đừng đoán mò.”

Hồng Nhị cúi đầu, nhỏ giọng đáp: “Đã biết, tiểu thư.”

Hai người im lặng một lát, Hồng Nhị lại hỏi: “Tiểu thư, chúng ta hôm nay về phủ sao?”

Ôn Ly nghĩ nghĩ, ánh mắt dừng trên người Vệ Anh, “Vẫn là chờ hần tỉnh lại rồi nói sau.”

“Vâng.” Hồng Nhị lên tiếng, liền lại rời khỏi phòng. Ôn Ly đi đến bên giường ngồi xuống, bắt đầu nhìn chằm chằm mặt Vệ Anh xuất thần.

Trong ngày, Hồng Nhị lại tiến vào giúp đỡ đút thuốc cho Vệ Anh hai lần, Vệ Anh sốt rút cuộc từ từ lui đi.

Đảo mắt lại đã buổi tối, Hồng Nhị nhìn Vệ Anh thoải mái dễ chịu ngủ ở trên giường, nhìn không được oán giận nói: “Tiểu thư, đêm nay chúng ta vẫn ngủ ở bàn sao?”

“Ừ.” Ôn Ly nhàn nhạt lên tiếng.

Hồng Nhị im lặng một lát, lại cảm thấy có chút không thú vị. Tuy rằng bình thường tiểu thư cũng ít nói, không thích nói chuyện với người khác, nhưng trước mắt chỉ có hai người các nàng, Hồng Nhị chỉ có thể tìm nàng nói chuyện.

“Tiểu thư.” Hồng Nhị hướng Ôn Ly cười ái muội, “Nô tì ngủ bàn cũng không sao, nhưng ngài là thân thể ngàn vàng, sao có thể chịu loại ỳ khuất này

đây?”

Ôn Ly nghiêng đầu, im lặng nhìn Hồng Nhị.

Hồng Nhị tiến đến bên người Ôn Ly, giọng điệu càng thêm ái muội, “Dù sao tiểu thư cũng sắp thành thân với Khánh vương, ngủ chung một giường cũng không sao, nô tì tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!”

Hồng Nhị giờ tay thè.

Ôn Ly nhìn Hồng Nhị một lòng trung thành trước mắt, trầm ngâm một lát, “Hồng Nhị, em ra cửa ngủ đi.”

Hồng Nhị: “.....”

Hồng Nhị bị sung quân ra ngoài cửa, trong nội tâm sâu sắc nghĩ lại bản thân. Nàng cảm thấy, tiểu thư không thích nói chuyện là có đạo lý, bởi vì thời điểm tiểu thư không nói chuyện đáng yêu hơn rất nhiều.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, người trên giường đột nhiên động đậy.

Ôn Ly bước to bỏ nhào vào bên giường, khẩn trương nhìn chăm chăm Vệ Anh.

Vệ Anh lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Tầm mắt của hắn rất mơ hồ, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ phân biệt ra bản thân đang ở trong một hoàn cảnh lạ lẫm, trước mắt còn có một bóng người không rõ.

Ôn Ly thấy hắn giãy dụa muốn từ trên giường ngồi dậy, vội vàng tiến lên đỡ hắn, “Trên người huynh còn có vết thương, không thể lộn xộn.”

Vệ Anh nghe vậy ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn kỹ người trước mắt, lúc hắn thấy rõ mặt Ôn Ly, con ngươi đột nhiên trở lên lạnh như băng. Hắn một phen đẩy Ôn Ly đang đỡ mình ra, giọng lạnh lùng nói: “Cút ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cứu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cầu tiến công chiếm đóng

Editor: Linh

Giọng Vệ Anh rất êm tai, giống như nước tuyết từ trên Tuyết sơn đổ xuống, lạnh lẽo lại trong vắt. Nhưng lời nói từ miệng hắn phát ra, lại khiến Ôn Ly trực tiếp cứng ngắt ngay tại chỗ, máu toàn thân đều theo hai chữ này mà lạnh lẽo.

Ánh mắt Vệ Anh nhìn nàng, giống như đang nhìn một kẻ thù không đội trời chung.

Ôn Ly lấy lại thần, trong lòng nói: “Xin tóm tắt lại những tình tiết trước đó.”

Hình ảnh trước mặt đột nhiên bị dừng lại, giọng nói khuynh hướng kim loại của hệ thống vang lên trong đầu.

[Yêu cầu được thông qua: Vệ Anh và Ôn Kỳ là thanh mai trúc mã, sớm đã có hôn ước. Sau đó do Vệ Anh không được lập làm Thái tử, người Ôn gia phản chiến sang Thái tử đảng. Ý của Ôn gia là lấy Trưởng nữ Ôn Ly thay thế Ôn Kỳ gả cho Vệ Anh, đồng thời Thái tử xin Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn hắn với Ôn Kỳ. Sau khi Vệ Anh biết được việc này, mấy lần cùng Ôn Kỳ lý luận. Ôn Kỳ bày tỏ rằng bản thân cũng là tình thế bức bách, cũng giết dây Vệ Anh ám sát Thái tử, sau lưng lại cấu kết với Thái tử, thiết kế thiên la địa võng tru sát Vệ Anh. Tóm tắt xong trọng điểm.]

Ôn Ly: “.....”

Xem ra thật sự là không đội trời chung.

Có điều, nàng rất vô tội có được không? Loại chuyện liên quan đến thù hận này.... Cho dù ngày nào đó Vệ Anh thật sự có thể thành công nghịch tặc, cũng sẽ không lập nàng làm Hậu đầu nhỉ?

Nàng còn có thể lại không hay ho thêm chút nữa không?

Hình ảnh dừng lại được giải trừ, Hồng Nhị nghe được động tĩnh trong phòng, vội vàng chạy vọt vào, thấy Vệ Anh ngồi trên giường, cao hứng nói: “Khánh vương, ngài tỉnh rồi! Ngài làm tiểu thư nhà chúng ta lo lắng lắm đấy!”

Vệ Anh liếc nhìn Hồng Nhị, lạnh tanh nói: “Người Ôn gia các người, không có ai là tốt cả.”

Hồng Nhị lập tức cả người đều không tốt, “Vương gia, sao ngài có thể nói như vậy chứ? Là tiểu thư chúng ta cứu ngài, còn đau khổ cay đắng chăm sóc ngài một ngày một đêm đây!”

“Nàng đã cứu ta?” Vệ Anh nhìn về phía Ôn Ly, khóe miệng nhếch một độ cong không hề có tình cảm, “Người muốn lấy được gì từ chỗ ta?”

Ôn Ly nhẹ nhũ chân mày, trong lòng lại nói: “Xin cung cấp rõ ràng tư liệu về Vệ Anh.”

[Yêu cầu được thông qua. Vệ Anh: Ngũ Hoàng tử Khương quốc, từng là một người ôn nhu thiện lương, hiện bị người trong lòng và huynh đệ phản bội, tính cách hắc hóa.]

....

Đây cũng được gọi là rõ ràng à? Ôn Ly thật sự rất muốn tròn trĩnh mắt, “Xin chú trọng giải thích những phản bội đã qua.”

“Vệ Anh và đương kim Thái tử đều là Hoàng hậu đương triều sở sinh, từ nhỏ tính cách khiêm tốn, cũng không có dã tâm tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, cùng Thái tử Vệ Tuyên có quan hệ rất tốt, cũng trợ giúp Vệ Tuyên thành công đi lên ghế Thái tử. Sau khi Vệ Tuyên được sắc phong liền đối Vệ Anh lòng có cố kỵ, thiết kế hãm vào chỗ chết. Ôn Kỳ làm đồng minh, mặt ngoài đối Vệ Anh tình ý triền miên, thật ra là thâm mưu tay hãm đi lên Hậu vị. Sau khi thấy Vệ Anh không còn hi vọng xưng đế, quyết định đầu nhập vào trận doanh của Thái tử, liên thủ với hãm hãm hại Vệ Anh.]

Ôn Ly: “....”

Đây là nhân sinh bi tráng cỡ nào há, quả đúng là vui buồn lẫn lộn.

Loại nhân vật như này, nàng nên tấn công chiếm đóng kiểu gì đây?

[Tinh! Túi gấm 1 tự động mở ra: mời nhớ câu châm ngôn bốn chữ – nước ấm nấu ếch.]

Ôn Ly: “....”

Túi gấm này là cái chết tiệt gì vậy? Còn nữa, 1 ý là sẽ còn có 234567?

[Người chơi Ôn Ly: chưa bắt đầu sử dụng túi gấm thứ số 2.]

....

Ôn Ly đột nhiên phát hiện, trò chơi này có lẽ còn nhảm chán hơn cả trong tưởng tượng của nàng.

Lấy lại thần, nàng nhìn Vệ Anh vẻ mặt lạnh lùng, thấp giọng hỏi: “Huynh cảm thấy, hiện giờ huynh còn có gì để ta lấy?”

Cả người Vệ Anh lập tức cứng đờ, ánh mắt hẩn nhìn Ôn Ly càng thêm lạnh lẽo: “Chỉ còn lại ... cái mạng này mà thôi.”

Ôn Ly thấy sát khí trên người hẩn ngày càng dày đặc, thật sự hối hận vừa rồi mình nói câu nói kia. “Ta cứu huynh, chỉ là bởi vì muốn cứu huynh, ta muốn mạng huynh có tác dụng gì?”

Vệ Anh lão đảo đứng lên, tỏ vẻ muốn đi, “Thái tử hứa cho cô chỗ tốt gì, sao ta có thể biết được.”

Ôn Ly nhũ nhũ mày, tâm kết của hẩn quá nặng, chỉ sợ rất khó có người có thể lại bước vào trái tim hẩn nửa bước.

Vừa vặn Lý đại bá tiến vào thu thập bát đũa, Vệ Anh thấy có người tiến vào, tiện tay cầm lấy cái đòn gánh ở góc tường, trực tiếp ném đến. Lý đại bá sợ tới mức kém chút thì quỵ xuống đất, liên tục kêu đại hiệp tha mạng.

Hồng Nhị vội vàng đi qua giữ chặt Vệ Anh, “Vương gia, đây là Lý đại bá thu lưu chúng ta, quần áo trên người ngài là Lý bá đưa đấy!”

Vệ Anh tránh tay Hồng Nhị, đánh giá Lý bá mấy lần mới thả đòn gánh trong tay xuống, “Ông ta thu lưu các cô, chẳng lẽ không phải là lấy được chỗ tốt gì từ chỗ các cô sao?”

Hồng Nhị nhìn nụ cười lạnh như băng bên khóe môi Vệ Anh, cuối cùng một chữ cũng không nói lên lời.

Vệ Anh nói xong lại muốn đi, sau gáy đột nhiên đau xót, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hồng Nhị tròn mắt há hốc mồm nhìn Ôn Ly một chương đánh ngất Vệ Anh, nuốt nước miếng.

Tiểu thư không hổ là con nhà tướng.

Ôn Ly đỡ Vệ Anh, quay đầu nhàn nhạt nhìn Hồng Nhị, “Không cần chấp nhất với người bệnh như này.”

Hồng Nhị: “.....”

Sau khi một lần nữa đỡ Vệ Anh nằm xuống giường, Hồng Nhị lo lắng hỏi: “Tiểu thư, Khánh vương biến thành như vậy, chúng ta làm sao bây giờ?”

Ôn Ly nhìn thoáng qua Vệ Anh, tâm tình cũng rất nặng nề, “Tình trạng thân thể hắn hiện giờ không nên rời đi.”

Hồng Nhị nhìn Ôn Ly, khoe miệng giật giật nhưng không có lên tiếng.

Ôn Ly cả đêm đều trông coi Vệ Anh, trời còn chưa sáng đã xuống bếp hâm cháo cho Vệ Anh. Sau khi nấu xong cháo, Vệ Anh cũng tỉnh.

Thấy hắn về mặt tức giận nhìn mình, Ôn Ly đặt cháo lên bàn, “Mặc kệ huynh nghĩ như thế nào, nhưng hiện giờ huynh đi ra ngoài không khác nào chịu chết, khỏe lên mới là thượng sách.”

Vệ Anh cau mày, nhìn chằm chằm Ôn Ly một hồi lâu mới dời mắt đi. Ôn Ly thấy hắn như vậy, nghĩ là hắn đồng ý, trong lòng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng bung cháo lên đi đến bên giường ngồi xuống, “Trước uống chút cháo đi.”

Vệ Anh chỉ ngồi trên giường không nhúc nhích.

Ôn Ly múc một muỗng cháo, đưa vào trong miệng mình, nuốt xuống: “Yên tâm, không có độc.”

Vệ Anh cau mày, nhận lấy bát cháo trong tay Ôn Ly: “Tự ta sẽ ăn.”

Ôn Ly tùy hắn vụng về ăn cháo, Hồng Nhị tiến vào nhìn thấy cảnh này, rốt cuộc nở nụ cười, “Thật tốt quá, Vương gia rốt cuộc không có chuyện gì rồi! Vương gia, cháo này chính là tiểu thư ta đặc biệt làm cho ngài, hầm cả buổi sáng đấy!”

Khoe miệng Vệ Anh giật giật, thoáng nhìn qua hai quầng xanh đen dưới mắt Ôn Ly, cuối cùng lời châm chọc lên đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Một bát cháo ăn nhìn thấy đầy, Ôn Ly thấy bát sạch sẽ, trong lòng nhin không được cười cười. Hắn hẳn là rất đói bụng nhỉ, cổ tình còn muốn gắng gượng.

Hồng Nhị thu bát đĩa đi ra ngoài, Lý đại thẩm lại xách một cái giỏ nhỏ bước vào, “Ôn cô nương, đây là quả mơ lão Lý mới hái từ trên núi xuống, ta có ý rửa sạch một ít mang đến cho cô.”

Ôn Ly nhận lấy cái rổ Lý đại thẩm đưa qua, lễ phép nói cảm ơn. Lý đại thẩm cười tủm tỉm đi ra ngoài. Ôn Ly nhìn quả mơ đen thui trong giỏ trúc, nghĩ hương vị nhất định không sai.

Nàng cười cười, đưa rổ đến trước mặt Vệ Anh.

Vệ Anh nhìn giỏ mơ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, ngây ngẩn cả cười. Ôn Ly chớp chớp mắt, ngồi xuống bên giường, “Chắc là rất ngọt.”

Vệ Anh nhìn thoáng qua Ôn Ly, cuối cùng vẫn cầm một quả đặt ở bên miệng cắn một ngụm, thịt mơ ngọt ngào nhanh chóng lấp đầy khoang miệng.

Ôn Ly khẩn thiết nhìn chăm chú vào hắn, “Ngọt không?”

“Ừ.” Vệ Anh lãnh đạm lên tiếng.

Ôn Ly cười hi hi, cũng cầm lên một quả mơ bắt đầu ăn, “Ô, thật sự rất ngọt!”

Vệ Anh nhìn nàng, mày kiếm khẽ nhích, sau đó rời ánh mắt.

Ăn xong mơ, lại ngênh đón vấn đề mới.

Lúc trước Ôn Ly thay Vệ Anh đổi thuốc đều là tiến hành dưới trạng thái hắn hôn mê, hiện giờ Vệ Anh thanh tỉnh, nhất định là sẽ không đồng ý bản thân giúp hắn đổi thuốc.

Quả nhiên, Vệ Anh nhìn Ôn Ly, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Tự ta sẽ đổi.”

Ôn Ly không tranh cãi với hắn, chỉ là đưa thuốc mỡ cho hắn. Thấy Ôn Ly không có ý rời đi, Vệ Anh cau mày, “Cô đi ra ngoài.”

Ôn Ly không được tự nhiên mấp máy khoe miệng, nhắc nhở: “Huynh đã sớm bị ta xem hết.”

Vệ Anh: “.....”

Ôn Ly cuối cùng vẫn không có đi ra ngoài, Vệ Anh dưới ánh nhìn chăm chú của Ôn Ly bắt đầu giúp chính mình bôi thuốc. Miệng vết thương ở phía trước có thể nhìn thấy thì hoàn hảo, miệng vết thương sau lưng lại khiến Vệ Anh bó tay không có cách.

Ôn Ly thở dài một hơi, lấy thuốc mỡ từ trong tay Vệ Anh, ngồi ra phía sau lưng hắn, “vẫn là để ta đến làm đi.”

Cảm giác được sau lưng giống như có một con mèo đang gãi mình, khóe miệng Vệ Anh mím thành một đường thẳng.

Cô nương này, rốt cuộc là đang mưu đồ chuyện gì?

Vệ Anh lại nằm trên giường một ngày, trong ngày còn uống hai lần thuốc, rồi lại nằm ngủ. Có điều đến ngày thứ hai khi Ôn Ly tỉnh lại, nào còn có bóng dáng Vệ Anh?

Chỉ còn lại một chiếc giường trống không.

Hắn, cuối cùng vẫn là đi rồi.

Ôn Ly đột nhiên có chút trống rỗng ngồi xuống ghế, Hồng Nhị mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy chiếc giường trước mắt rỗng tuếch, giật mình nhảy dựng lên, “Khánh vương đâu?! Tiểu thư, Khánh vương đi đâu rồi?”

Ôn Ly cắn cắn môi, đứng dậy, “Hồng Nhị, hỏi phủ.”

Bởi vì xe ngựa lúc mới đến bị Ôn Kỳ lấy đi rồi, Hồng Nhị nhờ Lý bá tìm giúp các nàng một cái xe bò, chậm rì rì đưa các nàng đến cửa thành.

Vào thành, ngã tư đường còn phồn hoa hơn trong tưởng tượng của Ôn Ly. Xem ra trò chơi này là dùng hết vốn gốc tạo ra.

Vốn Ôn Ly còn đang lo lắng chính mình không biết đường đến Ôn phủ sẽ làm Hồng Nhị sinh nghi, không nghĩ tới hệ thống lại tri kỷ hiện ra một chiếc bản đồ ở trước mắt nàng.

Đến cửa Ôn phủ, mấy tên gia đinh mắt sắc nhìn thấy bọn họ, vội vàng chạy vào trong viện, “Lão gia, lão gia, Đại tiểu thư đã trở lại.”

Hồng Nhị đi phía sau Ôn Ly trái tim bỗng nhiên nhảy vọt lên cổ họng, tự tiện ra khỏi thành hai ngày chưa về, không biết lão gia sẽ xử phạt các nàng thế nào.

Chỉ là có người còn chạy tới sớm hơn cả Ôn lão gia.

[Tên nhân vật: Ôn Kỳ; thân phận nhân vật: Tam nữ nhi của Hộ quốc công Ôn Bình, chuẩn Thái tử phi.]

Ôn Ly nhìn Ôn Kỳ dẫn đầu đi tới, mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn, tóc đen mềm mại dài đến thắt lưng, bước đi như bộ bộ sinh liên. Đặc biệt là gương mặt nhỏ nhắn, bộ dáng còn xinh đẹp mềm mại, khó trách có thể làm Vệ Anh xoay quanh.

“Tỷ tỷ, sao đến bây giờ người mới về vậy, khiến phụ thân rất lo lắng.” Ôn Kỳ nở nụ cười xinh đẹp, một đôi con ngươi như nước hồ thu nhìn thẳng vào Ôn Ly.

Cả người Ôn Ly nổi da gà như măng mọc sau mưa, Hồng Nhị hừ một tiếng, chống nạnh tiến lên một bước, “Nếu không phải người hãm hại chúng ta, chúng ta sẽ muộn như vậy mới trở về sao?”

Ôn Kỳ lập tức liền thay đổi sắc mặt, “Làm càn! Người chỉ là một hạ nhân, cũng dám nói chuyện như vậy với ta à!”

Nàng ta nói xong liền giơ tay tát cho Hồng Nhị một cái, Hồng Nhị bị đánh choáng váng, trên mặt lập tức hiện lên 5 dấu ngón tay đỏ hồng. Ôn Ly cau mày, bước lên phía trước nói với Ôn Kỳ: “Cho dù Hồng Nhị có sai, người cũng không nên tùy tiện đánh người!”

Nghe xong lời Ôn Ly nói, Ôn Kỳ nhếch khóe môi cười lạnh, “Ha, ta đường đường là Ôn phủ Tam tiểu thư, ngay cả hạ nhân cũng không thể trừng phạt à? Ôn Ly ta nói cho người, hôm nay ta không chỉ muốn đánh nàng, ta còn muốn đánh người!”

Ôn Kỳ lời chưa dứt đã giơ tay tát về phía Ôn Ly, Ôn Ly theo bản năng né tránh. Ôn Kỳ chụp hụt, còn chưa có phản ứng kịp, bên tai liền có làn gió lướt qua, “bốp” một tiếng, một cái tát của Ôn Ly đã dừng trên mặt Ôn Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bị từ hôn

Editor: Linh

Ôn Ly thề, nàng tuyệt đối không phải cố ý.

Có điều, là một cảnh sát nhân dân ưu tú, còn là phần tử tinh anh trong đó, đối với kẻ địch khời xướng đánh chính diện, nằng thật sự không có lý do không né tránh.

Mà cái tát này, chỉ là động tác phản xạ có điều kiện kèm theo mà thôi.

Có điều ở trong mắt Ôn Kỳ thì chuyện hoàn toàn không phải như vậy.

Khác với mẫu thân của nàng ta, mẫu thân Ôn Ly chỉ là một cô nữ (bé gái mồ côi), còn là Ôn Bình tiện tay cứu vào năm chiến loạn Tây Bắc. Ưu thế duy nhất của Ôn Kỳ đó là mẫu thân nàng ta là thiên kim của Tần Hầu gia, gả vào Ôn phủ sớm hơn chút. Phải gả nữ nhi cho người khác làm thiếp thất, trong lòng Tần hầu gia vẫn có chút chán ghét, chỉ vì nữ nhi của chính mình thích Ôn Bình, Ôn phu nhân lại là một cô nữ không có bối cảnh, nghĩ đến gả vào cũng sẽ không bị ăn thiệt thòi gì, cũng liền hướng Hoàng thượng xin thánh chỉ tứ hôn.

Tần hầu gia nghĩ không sai, sau khi Tần Phụng Quỳnh gả vào Ôn phủ, khắp nơi chen ép Ôn phu nhân. Ôn phu nhân ở trong chiến loạn ăn không ít khổ, xương cốt vốn đã yếu, sinh Ôn Ly xong không quá hai năm liền qua đời. Khi mẫu thân Ôn Ly còn trên đời, Ôn Bình đối nàng sủng ái có thừa, nhưng Ôn phu nhân vừa chết, Tần Phụng Quỳnh lại vì ông ta sinh một đôi Long Phụng thai, Ôn Bình liền không lại đặt tâm tư lên người nữ nhi này nữa. Sau này Ôn Kỳ biết chuyện, chuyện thích làm nhất chính là cùng nương bắt nạt tỷ tỷ này, mà Ôn Ly tính cách lạnh nhạt, cũng chỉ đối các nàng lần nữa nhường nhịn. Ôn Kỳ nằm mơ cũng không nghĩ đến, tỷ tỷ mà nàng ta mặc sức vùi về bóp nặn lại có lá gan đánh nàng ta!

“Người lại dám đánh ta?!” Lúc này trình độ khiếp sợ của Ôn Kỳ không thua gì tâm trạng khi biết được Tam Hoàng là một con chó đoạn tụ, “Ta lớn như vậy, còn không có người dám đánh ta đâu!”

Lúc nàng ta còn đang khiếp sợ, một nam nhân trung niên đã trầm mặt đi tới, “Chuyện gì mà âm ỉ vậy hả?”

[Tên nhân vật: Ôn Bình; thân phận nhân vật: phụ thân Ôn Ly, từng là Bình mã Đại nguyên soái, bình định loạn chiến Tây Bắc, sau được phong làm Hộ quốc công. Đương nhiệm chức ở bộ Binh.]

Ôn Ly nhìn Ôn Bình đang nổi giận đùng đùng, đứng ở tại chỗ không nói gì.

Ôn Kỳ vừa nghe đến giọng Ôn Bình, lập tức giống như nhìn thấy cứu binh mà Hầu tử phái tới, nhào lên túm chặt lấy tay áo Ôn Bình, giọng mang theo nức nở nói: “Cha, Đại tỷ đánh ta!” Cuối cùng, vì gia tăng tính thuyết phục, nàng ta còn gơ khuôn mặt nhỏ nhắn ra cho Ôn Bình nhìn, “Ngài xem, đã đỏ như vậy này!”

Cái tát vừa rồi của Ôn Ly lực đạo tuyệt đối không thể tính là nhẹ, Ôn Bình nhìn khuôn mặt hơi sưng của Ôn Kỳ, sắc mặt cũng đen theo.

Ôn Bình là Hộ quốc công, ngựa chiến nửa đời. Mặt ông ta vừa đen, ngay cả tướng sĩ ba quân đều sợ, càng không cần phải nói đến mọi người trong Ôn phủ. Toàn bộ sân cấm như hén, Hồng Nhị đã sợ đến run run, chỉ có Ôn Ly vẫn là vẻ mặt thản nhiên nhìn Ôn Bình.

“Chính người đi từ đường quý cho ta, không có ta cho phép, không cho đứng lên!” Mối Ôn Bình bởi vì tức giận mà có chút run run, “Cũng không cho ăn cơm!”

Ôn Bình nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, Ôn Kỳ lau khô nước mắt ở khóe mắt, quay đầu cười đắc ý nhìn Ôn Ly rồi vội vàng đuổi kịp Ôn Bình, “Phụ thân đừng tức giận, tức hồng thân mình thì không đáng giá đâu.”

Nhìn bóng lưng dần đi xa của bọn họ, Hồng Nhị quay đầu lại, nhìn Ôn Ly nhỏ giọng nói: “Tiểu thư thật xin lỗi, đều là lỗi của nô tì.”

“Chuyện không liên quan đến em.” Ôn Ly nhắc chân đi vào bên trong, Hồng Nhị vui vẻ đi sau lưng nàng, hỏi: “Tiểu thư, ngài đi đâu vậy?”

“Đi Từ đường quý.”

Ôn Ly vừa quý liền quý hai canh giờ.

Thấy vẫn không có người đến gọi mình, nghĩ rằng xem ra lần này Ôn lão gia là làm thật. Tuy rằng trước kia ở trường cảnh sát cũng từng trải quan huấn luyện nghiêm khắc, nhưng không có hạng mục quý. Nếu như lại tiếp tục quý, hai chân nàng xem như bị phế.

Ôn Ly thờ dãi, ở trong lòng hỏi: “Hệ thống, người ở đâu?”

[Mời người chơi cẩn thận đọc quy tắc trò chơi điều 3: ở trong quá trình chơi bản hệ thống sẽ luôn làm bạn với người chơi.]

Ôn Ly đảo con người trắng dã, “Người chưa cho ta xem cái gì là quy tắc trò chơi.”

Lời của nàng vừa dứt, trước mắt liền xuất hiện một loạt hàng chữ dày đặc, từ quy tắc trò chơi điều 1 đến quy tắc trò chơi điều 99, không gì không đủ, nhìn không thiếu một cái gì.

Ôn Ly: “.....”

Đù, cảm ơn.

Chữ nhỏ trước mắt biến mất.

Ôn Ly háng giọng, nhỏ giọng hỏi: “Người nói nếu nút nguồn trên vòng tay bị đóng, người chơi sẽ tự động tiến vào trạng thái hôn mê?”

[Đúng vậy.]

“Tiến vào trạng thái hôn mê sẽ thế nào?”

[Mất đi tất cả tri giác. Thời gian hạn định là năm phút, năm phút sau hệ thống sẽ tự cường chế khởi động.]

“À.” Ôn Ly như có suy nghĩ à một tiếng, bắt đầu tìm chốt đóng mở trên vòng tay. Vòng tay như có cảm ứng, một chấm nhỏ màu đỏ ần lóc lên. Ở phía trên chấm nhỏ màu đỏ còn có sáu khuôn mặt tươi tắn, lúc này đều là màu cam.

Ôn Ly nghĩ, đây có lẽ chính là số lượng người chơi còn lại mà hệ thống nói.

Ôn Ly chớp chớp mắt, hỏi: “Chấm màu đỏ này chính là chốt đóng mở nguồn điện à?”

Hệ thống im lặng 3s, sau đó thanh âm cảm xúc kim loại mới lần nữa vang lên bên tai Ôn Ly.

[Xin hỏi người chơi hỏi như vậy, là xuất phát từ hiểu kỳ đơn thuần, hay là muốn đóng nguồn điện?]

“Đóng nguồn điện.” Ôn Ly trả lời trảm định tiết thiết. (chắc chắn)

....

[Xin hỏi người chơi vì sao phải đóng nguồn điện?]

“Giả bộ bất tỉnh.”

.....

[Người chơi hoàn toàn có thể thông qua kỹ thuật diễn của bản thân đạt tới hiệu quả này.]

Ôn Ly cười cười, “Kỹ thuật diễn nào có hiệu quả chân động như ngắt thật.” Nàng nói xong, liền quyết đoán ấn xuống nút đóng mở nguồn điện.

“Tích” một tiếng, thanh âm cảnh cáo của hệ thống truyền tới, “Cảnh cáo cảnh cáo! Nguồn điện của hệ thống đã bị đóng, người chơi tiến vào trạng thái tự hôn mê.”

Tiếng nói vừa dứt, Ôn Ly liền cảm thấy trước mắt tối sầm, lưu loát ngất đi.

Hồng Nhị vụng trộm cầm đến cho Ôn Ly chút thức ăn, vừa bước vào Từ đường liền thấy cảnh Ôn Ly ngất đi, ném mâm trong tay đi, thất thanh hét lên, “Người tới! Đại tiểu thư ngất rồi!!!”

Ôn Ly tác chiến rất thành công, chờ năm phút sau trạng thái hôn mê được giải trừ, nàng đã thoải mái dễ chịu nằm ở trên giường.

Đại phu bên cạnh lau mồ hôi lạnh trên trán, thở dài một hơi nói, “Đại tiểu thư, ngài rốt cuộc đã tỉnh.”

Ôn Ly vô tội chớp chớp mắt, suy yếu nhìn đại phu.

“Tiểu thư cô hù chết nô tì rồi!” Hồng Nhị bỏ nhào vào trước giường Ôn Ly, khóc đến nước mũi giàn giụa, “Vừa rồi mạch tượng của cô yếu đến mức gần như không có cô biết không!”

Đại phu hướng Ôn Bình vái một cái, cung kính nói: “Hộ quốc công không cần lo lắng, Đại tiểu thư chỉ là thân thể quá yếu, điều dưỡng tốt liền không có gì đáng ngại nữa.”

Ôn Bình chấp tay sau lưng, hừ một tiếng, “Quý hai canh giờ đã thành như vậy, nào có giống nữ nhi Ôn gia chúng ta!”

Ôn Ly cup mắt, dịu ngoan đáp: “Phụ huân giáo huấn phải.”

Ôn Bình ghen, lời nói đến bên miệng cũng không nói lên lời. Ông ta tay phẩy tay áo, xoay người đi ra ngoài.

Ôn Bình chân trước vừa mới đi, chân sau Ôn Kỳ liền đi vào. Nàng ta tâm cao khí ngạo nhìn thoáng qua Ôn Ly nằm ở trên giường, cười giả dối nói: “ui, tỷ tỷ, sao sắc mặt người tái nhợt như thế, thật sự là vừa thấy đã thương đó.”

Ôn Ly: “.....”

Loại kỹ thuật diễn này nếu đặt vào thế giới hiện thực, nhất định sẽ bị công kích đến cạn bã cũng không thừa.

Có điều Ôn Kỳ ngược lại vô cùng thích thú, nàng ta liếc mắt sang đại phu ở bên cạnh, phân phó nói: “Chăm sóc Đại tiểu thư thật tốt, biết không? Nếu

nàng có chuyện gì không hay xảy ra, ta chỉ hỏi người thôi.”

Đại phu vội liên tục đáp ứng.

Ôn Kỳ đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Ôn Ly, nghiêng người nhỏ giọng nói: “Đại tể, nếu người chết, không có người thay ta gả vào Khánh vương phủ, ta và phụ thân đều sẽ rất khó xử.”

Ôn Ly nghe vậy nhũn nhũn mày, nàng nhìn Ôn Kỳ, đôi con ngươi trong suốt khiến Ôn Kỳ có chút chột dạ, “Vì sao người phải đối hẩn như vậy?”

Ôn Ly không nói rõ hẩn là ai, nhưng Ôn Kỳ vẫn hiểu nàng đang nói đến ai.

Nàng ta lãnh đạm cười nói: “Con cháu Ôn gia chúng ta, sao có thể bị câu thúc trong tình yêu nam nữ. Phu quân tương lai của ta, nhất định phải là chân long thiên tử.”

Ôn Ly im lặng một lúc mới nói: “Người chỉ là muốn thỏa mãn lòng hư vinh của chính mình.”

Ôn Kỳ ngẩn người, sau đó khước miệng cong lên một nụ cười yếu ớt, “Đúng thì sao?”

Lòng Ôn Ly trầm xuống, nàng nhìn Ôn Kỳ, vẻ mặt chuyên chú, “Người có yêu hẩn không?”

Ôn Kỳ mặt biến sắc, nàng ta đứng dậy khỏi giường, từ trên cao nhìn xuống Ôn Ly, “Đại tể, người còn chưa có gả đi đã bắt đầu tâm tâm niệm niệm rồi à? Người vẫn nên bớt lo nghĩ đi, sớm đường tốt thân mình.”

Ôn Kỳ nói xong liền dứt khoát đi ra khỏi phòng Ôn Ly, Đại phu cũng cáo lui ra ngoài. Ôn Ly vừa mới ngồi dậy, Hồng Nhị đã nhào lên, “Tiểu thư cô làm gì vậy, thân thể cô không tốt, mau nằm xuống giường đi!”

Ôn Ly bắm Hồng Nhị đứng lên, “Ta không có bệnh.” Nàng đi đến bên cửa sổ trầm tư một lát, phân phó Hồng Nhị: “Hồng Nhị, em đi ra ngoài hỏi thăm chút về hướng đi của Khánh vương phủ và Đông cung đi.”

Hồng Nhị sừng sốt một chút, lấy lại tinh thần nói: “Nô tì tuân mệnh.”

Bên này Hồng Nhị đi tìm hiểu tin tức còn chưa về báo, bên kia Vệ Anh đã tự mình tìm đến Ôn phủ.

Hồng Nhị hấp tấp chạy vào phòng Ôn Ly, thở hổn hển nói: “Tiểu, tiểu thư, Khánh, Khánh vương ngài ấy đến đây!”

Ôn Ly trong lòng vừa động, suy nghĩ giây lát rồi hỏi Hồng Nhị: “Giờ hẩn đang ở đâu?”

“Ở đại sảnh nói chuyện với lão gia.” Hồng Nhị đáp.

Ôn Ly cười cười, “Đi, chúng ta đi thỉnh an cha.”

Ôn Ly không phải đi mà là chạy, Hồng Nhị liền chạy chậm đi theo sau nàng. Vừa đến cửa, Ôn Ly chợt nghe giọng nói lạnh lẽo của Vệ Anh từ bên trong truyền ra, “Tóm lại, ta sẽ không cưới Ôn Ly.”

Bước chân Ôn Ly bỗng dừng lại, Hồng Nhị cầm đầu ngón tay hơi lạnh của nàng, xem như an ủi.

Ôn Ly thở dài một tiếng, đứng ở ngoài ngưỡng cửa im lặng nghe.

Lần này là giọng bình thản của Ôn Bình, “Khánh vương, chúng ta cũng có nỗi khó xử, Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, ta không dám kháng chỉ.”

Vệ Anh cười nhạo một tiếng, không nói gì.

“Ôn gia và ngài đã có hôn ước từ sớm, chúng ta không thể gả Ôn Kỳ cho ngài, lòng có bất an cho nên mới nghĩ gả Tiểu Ly cho ngài làm bồi thường.”

“Bồi thường?” Trong giọng nói lạnh như băng của Vệ Anh tràn đầy trào phúng, “Thứ ta mất đi, một Ôn Ly là có thể bồi thường?”

Những lời này giống như một thanh kiếm sắc, đâm vào lòng Ôn Ly đau nhức. Nàng theo bản năng cắn cắn môi, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy khổ sở.

Hình như Ôn Bình còn muốn nói gì đó lại bị Vệ Anh đánh gãy, “Đủ, việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích.”

Vệ Anh nói xong liền bước ra khỏi đại sảnh, đứng phải Ôn Ly ở ngoài cửa. Thấy mặt Ôn Ly hơi lộ chút tái nhợt, Vệ Anh mấy mấy khước miệng nhưng không có ra tiếng.

Ôn Ly nhìn Vệ Anh trước mắt, sắc mặt đã tốt hơn ngày ở trong thôn không ít, trên đầu đội phát quan, tóc đen mềm mại dài đến giữa lưng, trên người mặc bộ cẩm bào màu vàng sáng, tôn hẩn càng thêm tinh xảo.

Nàng đang muốn tiến lên nói chút gì, Vệ Anh đã không chút do dự nhấc chân bước qua người Ôn Ly.

Ôn Bình từ trong đại sảnh đi ra, thấy Ôn Ly đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt không vui nói, “Ngươi đứng đây làm gì?”

Ôn Ly đối Ôn Bình làm cái lễ, nói: “Nữ nhi là tới thỉnh an phụ thân.”

Ôn Bình hừ một tiếng: “Ngươi vẫn nên nằm ở trên giường cho khỏe đi! Ngươi nói Ôn gia chúng ta làm sao có thể sinh ra một nữ nhi như ngươi, đưa cho người người ta cũng không cần!”

Ôn Bình nói xong liền sai bước rời đi, Ôn Ly đứng tại chỗ một lúc lâu, quay đầu bước đi.

Hồng Nhị sừng sốt, vội đuổi theo, “Tiểu thư, cô đi đâu vậy?”

“Luyện giáo!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Luyện kỹ

Editor: Linh

(Kỹ: là kỹ năng, bản lĩnh.)

[Nhân vật Ôn Ly khóa* kỹ [giáo dài] bắt đầu.]

(*) Khóa: ý là luôn đi liền với bản thân.

Thanh âm hệ thống vừa dứt, Ôn Ly ở ngay trong sân cầm một cây giáo dài màu trắng bạc múa đến phong sinh thủy khởi. Trong sân hoa đào đã bắt đầu nở rộ, nẩy cánh hoa đào theo động tác hiên ngang của Ôn Ly chậm rơi trong không trung, còn không ngừng xoay tròn.

Hồng Nhị ở một bên xem liên tục vỗ tay khen hay. Ôn Ly múa xong một bộ giáo thuật, thu giáo, đứng lại.

[Tinh! Người chơi Ôn Ly lực công kích +10, độ nhanh nhẹn +10, lực phòng ngự +3.]

Từ sau khi Ôn Ly vô tình phát hiện ra hệ thống có công năng này liền thích luyện giáo.

Bởi vì Ôn Ly được thiết định trong kịch tình là từ nhỏ đi theo phụ thân tập võ, học được một bộ bản lĩnh múa giáo giỏi, cho nên có được kỹ năng khóa [giáo dài]. Có điều giống như hệ thống nói lúc trước, thể chất của người chơi ở trong trò chơi được quyết định bởi chính thể chất của người chơi, cho nên kỹ thuật dùng giáo của Ôn Ly thể nào còn phải xem các hạng chỉ số của chính thân thể của bản thân Ôn Ly.

Ôn Ly thân là nữ đặc công, vốn thân thủ đã mạnh mẽ, giờ lại có thêm kỹ năng [giáo dài], quả thật chính là như hổ thêm cánh.... Mới là lạ.

Tục ngữ nói, xưa nay giáo dài dựa may mắn.

Hiện giờ Ôn Ly rút cuộc cảm nhận được chua xót trong câu nói này, liền ngay cả giáo dài trong tay cũng trở nên nóng bỏng tay. Nàng thờ dãi một hơi, ở trong lòng hỏi: “Có thể đem điểm số vừa rồi bỏ hết vào giá trị may mắn không?”

[Vô cùng có lỗi, không có kỹ năng này.]

Ôn Ly: “.....”

Nàng lại thờ dãi, ngồi xuống một ghế đá trong viện. Từ lần trước sau khi Vệ Anh rời đi đã qua nửa tháng, nghe người trong cung nói người ám sát Thái tử đã bị sa lưới, nhưng Khánh vương phủ lại không có động tĩnh gì, xem ra Vệ Anh đã kim thiên thoát xác.

“Oa! Tiểu thư cô thật lợi hại! Không hổ là tướng môn hổ nữ!” Hồng Nhị vỗ tay, vẻ mặt sùng bái nhìn Ôn Ly, “Ta xem nói không chừng ngay cả Nhị thiếu gia cũng không phải đối thủ của cô!”

Nhị thiếu gia Ôn Ngọc? Ôn Ly nghĩ nghĩ, nghe nói là ca ca ruột của Ôn Kỳ, đều là Đại di nương kia sinh ra. Có điều nàng nghĩ người trong Ôn phủ lâu như vậy cũng chỉ gặp qua Ôn Kỳ, còn lại hai người đệ đệ ngược lại chưa bao giờ gặp qua.

Đang nghĩ thì thấy Ôn Kỳ đi về phía mình. Nhìn giáo dài trong tay Ôn Ly, Ôn Kỳ cười nhạo nói: “Tỷ tỷ lại đang luyện giáo à? Như vậy cũng tốt, nhiều rèn luyện thân thể, cũng bớt động không động liền té xỉu.”

Ôn Ly chỉ im lặng nhìn Ôn Kỳ, không có nói gì.

Ôn Kỳ hừ một tiếng, tay áo dài vung lên, ngồi xuống bên cạnh Ôn Ly: “Có điều nói đi nói lại, một cô nương gia biết múa giáo thì có lợi ích gì, quan trọng là phải gả tốt.”

Ôn Ly cup mắt, vẫn không nói gì.

Ôn Kỳ nhìn Ôn Ly, có chút không thú vị cười cười, “Aiz, chính là vì tính tình không thích nói chuyện này của tỷ tỷ cho nên mới không được người khác thích.” Nàng ta nói đến đây, khóe miệng hơi vênh lên, “Tỷ tỷ, ta nghe nói mấy ngày trước Khánh vương đã tới quý phủ, cùng phụ thân thương lượng việc từ hôn.”

Nói đến đây, Ôn Ly rút cuộc ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi trong suốt không chớp nhìn chằm chằm Ôn Kỳ. Ôn Kỳ lại khó nén cảm giác đắc ý trong lòng, nụ cười trên mặt càng khuếch căng lớn, “Ta biết, chuyện này cũng không thể trách tỷ tỷ, dù sao trong lòng Khánh vương chỉ có một mình ta. Có điều tỷ tỷ cũng không cần phải lo lắng, nói thế nào ngươi cũng là Đại tiểu thư Ôn gia chúng ta, phụ thân nhất định sẽ định cho ngươi một mối hôn nhân tốt.”

Trong lòng Ôn Ly không lý do nổi lên một ngọn lửa không tên, giáo dài nàng cầm trong tay càng nắm càng chặt.

[Cách cáo cảnh cáo! Vào lúc trước khi xác nhận nhân vật Ôn Kỳ là người chơi, mời không cần tùy ý phát động công kích với nàng!]

Ôn Ly: “.....”

Hệ thống này, thật sự thần phiến!

Cường chế lửa giận trong lòng, Ôn Ly lại cúi đầu, thở ra một hơi. Ôn Kỳ hình như đột nhiên nghĩ đến gì đó, hưng trí khá cao nói với Ôn Ly: “Nếu tỷ tỷ đã rảnh rồi như vậy, không bằng giúp muội muội ra khỏi thành hải chút cô Thiên thành về đi.”

Cô Thiên thành? Đó gì cái gì? Ôn Ly dùng ánh mắt không tiếng động hỏi.

Ôn Kỳ a một tiếng, nói: “Không phải là mới có mấy ngày mà ngay cả cô Thiên thành tỷ tỷ cũng không biết đấy chứ? Trần Thiên Thành cô Thiên thành, lấy nghĩa Thiên Thành giai ngẫu. Truyền thuyết chỉ cần vào đêm tân hôn tân nương tử cài nó lên trên tóc tân lang, có thể cùng tân lang trăm năm hòa hợp, hạnh phúc mỹ mãn.”

Hồng Nhị trong lòng hừ một tiếng, trên mặt lại cung kính nói: “Tam tiểu thư nói rất đúng, tân nương khi xuất giá đeo cô Thiên Thành là tập tục ở nơi này của chúng ta. Có điều loại việc nhỏ này cũng không nhọc đến tiểu thư quan tâm, sẽ có hạ nhân thay ngài xử lý.”

Ôn Kỳ cười cười, nàng ta nắm tay Ôn Ly, điềm điềm đáng yêu nhìn nàng, “Tỷ tỷ, muội muội còn nửa tháng nữa sẽ gả đến trong cung, sau này chỉ sợ sẽ khó có thể cùng tỷ tỷ gặp nhau. Chẳng lẽ, tỷ tỷ ngay cả giúp muội hái mấy cây cô Thiên Thành cũng không nguyện ý sao?”

“Không nguyện ý.” Ôn Ly rút tay về, trả lời không chút do dự.

“Phi.” Hồng Nhị thật sự nhịn không được, phì cười.

Ôn Kỳ: “.....”

Mặt nàng ta đen sì, đang muốn phát tác thì thấy Ôn Ly đứng lên, giáo dài trong tay mạnh mẽ cắm xuống đất, phát ra một tiếng ‘keng’, hình như ngay cả đất cũng run lên.

Ôn Kỳ: “.....”

Tất cả không cần nói.

[Tĩnh! Nhiệm vụ lâm thời: giúp nhân vật Ôn Kỳ tìm kiếm cô Thiên Thành.]

Ôn Ly còn chưa xoay người xong liền cứng ngắc tại nửa đường, “Có thể từ chối không?”

[Người chơi không có quyền hạn được từ chối.]

“Nếu ta nhất định phải từ chối thì sao?”

“Sẽ có trừng phạt cực kỳ tàn ác chờ cô.”

.....

Tục ngữ nói, không khuất phục quyền thế. Làm một cảnh sát nhân dân ưu tú, nữ đặc công trải qua các loại khảo nghiệm, các ngươi cho rằng nàng sẽ sợ sao?!

Nàng quả thật sợ!

Ôn Ly luôn luôn lấy Lưu Hồ Lan làm tấm gương, vào một khắc này nước mắt chảy thành sông.

Nàng xoay người lại, cứng ngắc cười cười với Ôn Kỳ, “Ta lập tức sẽ đi tìm giúp muội.”

Hồng Nhị còn chưa phản ứng kịp, Ôn Ly đã đi được mấy bước rồi.

Ôn Kỳ ngồi ở trên ghế đá, nhìn bóng lưng đi xa của hai người, cười khinh miệt.

Thẳng đến khi xe ngựa rời khỏi thành, Hồng Nhị vẫn còn tức giận bất bình, “Tiểu thư, sao cô phải giúp Tam tiểu thư đi tìm cô Thiên Thành chứ?”

Ôn Ly dùng im lặng trả lời nàng.

“Tiểu thư! Đang nói chuyện với cô đó!”

“.....”

“Ngươi vừa nói gì vậy?”

“... Đến Trấn Thiên Thành.” Ôn Ly nhìn Trần nhỏ trước mắt, từ trên xe ngựa nhảy xuống, “Chỗ nào có cỏ Thiên Thành vậy?”

Hồng Nhị nhìn chung quanh một chút, chỉ vào một ít cỏ dại ven đường nói: “Đây này.” Ôn Ly nhìn mấy lần, không phải là cỏ dại bình thường thôi à? Đừng ép buộc cho người khác biết chút công dụng chẳng hiểu ra sao được không?

Tuy oán thầm như vậy, có điều Ôn Ly vẫn cẩn cù chăm chỉ ngồi xổm xuống ven đường, nhổ mấy cọng cỏ lên, thu vào trong ngực.

[Tinh! Nhiệm vụ lâm thời hoàn thành, thu hoạch mấy gốc cỏ Thiên Thành, thưởng cho một viên Tu La hoàn.]

Hóa ra hoàn thành nhiệm vụ lâm thời còn có thưởng cho? Sao không nói sớm. Ôn Ly chớp chớp mắt, có điều Tu La hoàn là cái gì vậy?

[Tu La hoàn, có thể trong nháy mắt đề cao sức chiến đấu của người chơi gấp 3 lần, thời gian liên tục là 5 phút.]

À.

Ôn Ly phản ứng thật bình thản.

Hệ thống:.....

Có giáo huấn lần trước, lần này Ôn Ly và Hồng Nhị không dám về muộn, rất sợ lại gặp phải chuyện lâm thời như cấm đi lại ban đêm trước thời gian.

Nhưng là vừa mới đến gần cửa thành, xe ngựa liền dừng lại. Ôn Ly vén màn cửa sổ lên nhìn thì thấy cửa thành che kín người, về phần cửa thành, ừ, quả nhiên là đóng cửa.

Hệ thống nói không có điểm kỹ năng cho trị số may mắn, tuyệt đối là lừa dối nàng!

“Ôn đại tiểu thư?” Ôn Ly mới nhảy xuống xe ngựa, một giọng nam trầm thấp vang lên ngay bên tai, Ôn Ly theo tiếng nhìn lại, thấy một vị Tướng quân uy phong凛凛 đang cười trên lưng ngựa nhìn nàng.

[Tên nhân vật: Chu Chương, con của Chu Trung Chu tướng quân, phụ thân chết trận kế thừa di chí* của phụ thân, Tổng binh đương nhiệm Việt Hồ thành, bạn từ nhỏ của Ngũ hoàng tử Vệ Anh. Bởi vì phụ thân Chu Trung vốn là thủ hạ của Hộ quốc công Ôn Bình, do đó cùng chúng tử nữ Ôn gia rất có giao tình. Ghi chú: nhân vật này mặc khôi giáp và cỡi khôi giáp tác phong như hai người.]

(*) Di chí: chí nguyện của người chết

Tuy rằng có nghi hoặc về cái ghi chú kia, có điều Ôn Ly vẫn thấy hoảng hốt hỏi: “Chu tổng binh, sao ngài lại ở đây?” Hơn nữa phía sau còn dẫn theo nhiều người như vậy, thấy thế nào cũng lai giả bất thiện (người đến không tốt).

Nghĩ đến đây, Ôn Ly tỉnh ngộ, khó trách sẽ đóng cửa thành, không chặn người thì chặn ai đây.

Nghe Ôn Ly nói xong, Chu Chương mày kiếm cau lại, “Ôn đại tiểu thư không nghe nói gì sao? Khánh vương bị nhốt vào Thiên lao rồi.”

Tạch!

Ôn Ly rõ ràng nghe được thanh âm mổ dây thần kinh trong đầu mình đứt.

“Vệ Anh bị nhốt vào Thiên lao á?” Không tự giác cất cao âm lượng, Ôn Ly lần đầu tiên có vẻ xúc động như vậy. Hắn bị nhốt vào Thiên lao, vậy nàng làm sao bây giờ?!

Sau khi Ôn Ly trăm tuổi, trên bia mộ của nàng nhất định có khắc những chữ này – xưa nay giáo dãi dựa vào may mắn, muốn dài mạng không dễ dàng

Thật vất vả mới lấy lại được thần, Ôn Ly cố trấn định hỏi: “Vì sao ngài ấy lại bị nhốt vào thiên lao?”

Chu Chương mấp máy khóe môi, nói: “Thái tử nói Khánh vương ám sát hần, vốn là muốn đến Khánh vương phủ bắt người, nhưng Hoàng thượng cho rằng chuyện xấu trong nhà không nên để người ngoài biết liền bí mật triệu Khánh vương vào cung, bắt ngài ấy.”

Ôn Ly: “....”

Đã nói kim thiên thoát xác đâu! Đâu!

....

Quả thật vô sỉ!

Nàng thở dài, lại hỏi: “Vậy Chu tổng binh đến đây, là...”

“Đương nhiên là đến cứu Khánh vương.” Chu Chương nói, Tuy rằng Hoàng thượng lệnh Hình bộ nghiêm thẩm án này, nhưng chỉ sợ Thái tử sẽ xuống tay trong lao.”

Ôn Ly cau mày, không sai, Thiên lao quả đúng là một nơi tốt để xuống tay. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Chu Chương, “Chu tổng binh, ta và người cùng nhau đi.”

Chu Chương khẽ cau mày, “Như vậy chỉ sợ không ổn, việc này nguy hiểm trùng trùng, Ôn tiểu thư một giới nữ lưu, nếu xảy ra cái gì ngoài ý muốn, mặt tướng thật sự không biết giao đãi với Hộ quốc công thế nào.”

Ôn Ly lại không chút thoái nhượng, “Khánh vương là vị hôn phu của ta, lần này hần gặp nạn, sao ta có thể không đếm xỉa đến?”

Chu Chương còn muốn khuyên Ôn Ly thêm mấy câu, tướng lĩnh thủ thành đã hét to: “Dưới thành là người nào?”

Chu Chương ngẩng đầu lên, đối người trên thành đáp: “Tổng binh thành Việt Hồ – Chu Chương!”

“Đã là Tổng binh thành Việt Hồ, vì sao người không thủ ở thành Việt Hồ, chạy đến đây làm gì?”

“Vào Kinh diện Thánh.”

“Có công văn thông Quan không?”

Chu Chương nhú nhú mày, nói: “Lần này vào Kinh tình huống nguy cấp, tương lai xin lại, mong Tướng quân dần xếp.”

Trên lầu đáp: “Không có công văn thông Quan, không thể một mình vào Kinh. Cầu được công văn rồi ta sẽ thả người vào Kinh.”

Mày Chu Chương lại cau chặt thêm mấy phần, tướng lĩnh trên thành muốn nói gì đó đã bị Ôn Ly ngắt lời, “Vị Tướng quân này, chúng ta đến đánh cuộc, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biến Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lễ nạp thái

Editor: Linh

Những lời này của Ôn Ly khiến toàn trường triệt để yên tĩnh.

Tướng lĩnh thủ thành sùng sốt một lát, sau đó hỏi: “Không biết tiểu thư muốn đánh cuộc với ta thế nào?”

Ôn Ly nói: “Trong số những người của chúng ta ở đây, ngài tùy tiện chọn lấy một người quyết đấu với hần. Nếu ngài thắng, chúng ta sẽ không lại vào Kinh; nếu là chúng ta thắng, vậy xin Tướng quân cho cái phương tiện, cho chúng ta vào Thành.”

Tướng lĩnh cười nhạo một tiếng: “Vì sao ta phải đánh cuộc với người?”

Ôn Ly cười nói: “Không phải là Tướng quân không dám đấy chứ?”

Tướng lĩnh lập tức rưng rưng mắt nhìn Ôn Ly, “Bản tướng có gì mà không dám? Cuộc thì cuộc!”

Tướng lĩnh nói xong liền xuống Thành, Ôn Ly ở trong lòng orz (quẫn), giao cửa thành cho một người đơn thuần như vậy coi giữ, người ở bên trong thật sự có thể an tâm ở lại sao?

Không bao lâu tướng lĩnh liền đi đến cửa Thành, ánh mắt hần quét qua mọi người một vòng, cuối cùng dừng trên người Ôn Ly, “Ta chọn cô.”

Chúng tướng sĩ đồng loạt ồ lên, Chu Chương nhẹ hừ lạnh một tiếng.

“Người đây không phải là bất nạt người à!” Hồng Nhị là người thứ nhất tuyên bố bản thân bất mãn, “Người đường đường là một nam nhi thân dài bảy thước, vậy mà chọn một thiếu nữ làm đối thủ, người cũng có ý quá ha?”

Tướng lĩnh không thèm để ý cười cười, “Là chính nàng nói tùy tiện chọn một người, nhưng đâu có nói không thể chọn nữ nhân đâu.”

“Người...” Hồng Nhị còn muốn cãi lại mấy câu nhưng bị Ôn Ly ngăn lại, “Hồng Nhị, nếu Tướng quân đã để mắt đến ta như vậy, vậy ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Ôn Đại tiểu thư...” Chu Chương nhỏ giọng gọi lại Ôn Ly, Ôn Ly cười gật đầu với hần, lộ ra một biểu cảm ý bảo an tâm

Nàng nhìn nhìn chung quanh, lấy giáo dài từ trong tay một tướng sĩ, “Tạm cho ta mượn dùng một lát.”

[Nhân vật Ôn Ly khóa kỹ [giáo dài] phát động.]

[Tướng lĩnh thủ thành là NPC, mong người chơi đừng phát động công kích trí mạng với hần.]

Ôn Ly vung giáo dài trong tay, bày ra tư thế nghênh địch, “Mong tướng quân chỉ giáo!”

Tướng lĩnh thủ thành vung đại đao trong tay liền bắt đầu tấn công, “Vậy thì đắc tội!”

Thanh âm đại đao và giáo dài đụng vào nhau quanh quần ở khắp cửa thành. Tướng lĩnh thủ thành tuy có sức lực lớn nhưng chỉ là đơn thuần công kích chứ không có nhiều kỹ xảo, căn bản không phải đối thủ của Ôn Ly, qua mấy hiệp đã liên tục bại lui.

Ôn Ly xoay người một cái, giáo dài ‘bình’ một tiếng nặng nề đánh lên thân đao, rung động mạnh đến mức tay tướng lĩnh thủ thành cũng có chút run lên. Ngay sau đó mũi giáo linh hoạt hất một cái, đại đao trong tay tướng lĩnh rời khỏi tay, bay thật xa, cuối cùng cắm sâu vào trong đất.

“Ngài thua.” Theo tiếng của Ôn Ly rơi xuống, mũi giáo của nàng đã đặt ở cổ họng tướng lĩnh.

Tướng sĩ phía sau Chu Chương đồng loạt hoan hô, tướng lĩnh thủ thành sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cắn răng nói với Ôn Ly: “Không biết sư thừa của cô nương là ở đâu?”

Ôn Ly thu hồi giáo dài trong tay, đáp: “Nữ nhi của Hộ quốc công Ôn Bình, Ôn Ly.”

Tướng lĩnh gạt mình, “Hóa ra là nữ nhi của Ôn tướng quân, khó trách khó trách. Ôn tiểu thư quả nhiên cân nhắc không thua tu mi (nữ tử không thua đáng mày râu).”

Ôn Ly trả lại giáo cho vị tướng sĩ kia, Chu Chương nhìn tướng lĩnh thủ thành, hỏi: “Không biết bây giờ chúng ta có thể vào thành chưa?”

Tướng lĩnh thở dài một hơi, nhường đường, “Mời!”

Cửa thành vừa dày vừa nặng chậm rãi mở ra, sau khi vào thành Chu Chương nhảy xuống khỏi lưng ngựa, nói với Ôn Ly: “Ôn tiểu thư đã sớm biết tướng lĩnh đó sẽ chọn cô quyết đấu?”

Ôn Ly nhìn hần, đáp: “Đúng vậy. Nhân mã mà ngài dẫn theo chỉ có hơn mười người, hần hoàn toàn có thể thả ngài vào thành nhưng lại cứ cố ý làm khó dễ, chỉ có thể nói rằng sớm đã có người thông báo qua với hần.”

Chu Chương nghĩ nghĩ, môi mông phun ra hai chữ, “Thái tử.”

Ôn Ly gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy. Hơn mười vị tướng sĩ phía sau ngài đây hẳn đều là tinh an trong tinh anh, hần không nắm chắc được phần thắng cho nên nhất định sẽ chọn quả hồng mềm để xuống tay.”

Nghe xong lời này của Ôn Ly, Chu Chương nhìn không được cười nhẹ ra tiếng: “Đáng tiếc quả hồng chọn không được, lại chọn phải quả hạch đào.” (Hạch đào hay còn gọi là quả óc chó, vỏ ngoài rất cứng, bạn nào đang có baby mỗi ngày ăn một ít con sẽ rất thông minh. ^^)

Quả hạch đào: “.....”

“Việc hôm nay ta xin cảm ơn Ôn tiểu thư, giờ ta phải nhanh chóng đi báo hộ Khánh vương, ngày sau gặp lại.” Chu Chương hướng Ôn Ly ôm quyền, lại xoay người lên mình ngựa.”

“Khoan đã!” Ôn Ly ngăn ngựa Chu Chương lại, “Ta nói rồi ta cũng muốn đi.”

Chu Chương kéo cương ngựa nói với Ôn Ly: “Ôn tiểu thư, thiên lao thật sự không phải là nơi cô nương gia nên đi, Khánh vương cô cứ yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ hấn vạn vô nhất thất (giọt nước không lọt/không sơ hở).”

Chu Chương nói xong hai chân kẹp thân ngựa, con ngựa liền chạy ra ngoài. Chúng tướng sĩ phía sau cũng như gió thổi theo.

Hồng Nhị bữu môi, bất mãn nói: “Chu tổng binh này thật đúng là, qua sông liền đoạn cầu.

Ôn Ly nhú nhú mày, nói với Hồng Nhị: “Hồng Nhị, chúng ta hồi phủ thôi.”

Sau khi trở lại Ôn phủ, Ôn Ly trước sai người đưa cô thiên thành đến chỗ Ôn Kỳ, sau đó lệnh Hồng Nhị chặt chẽ chú ý động tĩnh trong phủ Khánh vương và Đông cung, vừa có tin tức lập tức báo lại.

Nhoáng cái liền ba ngày trôi qua.

Ôn Bình rút cuộc đợi được tin tức, nổi giận ùng ùng chạy đến phòng Ôn Ly. Ôn Ly thấy vẻ mặt này của ông ta trong lòng liền biết không ổn, tuy rằng đoán được đại khái là chuyện gì nhưng vẫn cung kính hỏi: “Phụ thân sao lại tức giận như vậy, xảy ra chuyện gì ạ?”

Ôn Bình nặng nề đập tay xuống bàn, mở miệng chính là hưng sư vấn tội, “Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta! Ngươi thật to gan, dám động tay với quan thủ thành, ngươi muốn tạo phản hả!”

“Nữ nhi không dám” Ôn Ly quỳ xuống mặt đất, “Nữ nhi biết sai rồi.”

“Phụ thân, ta thấy tỷ tỷ nhất định là ở trong nhà mãi nên rảnh rỗi, phụ thân vẫn nên sớm tìm cho tỷ tỷ một gia đình, gả nàng ra ngoài đi thôi. Đỡ nàng cả ngày chọc ngài phiền lòng.” Cùng đến xem kịch vui Ôn Kỳ tận hết sức châm ngòi thổi gió.

“Vậy cũng phải là nàng gả được ra ngoài!” Nói đến đây Ôn Bình lại một bụng tức, “Gả nàng cho Khánh vương, người ta còn tìm đến cửa từ hôn!”

Ôn Ly cúi đầu cắn cắn môi dưới, không có lên tiếng.

Ôn Kỳ nghe Ôn Bình nói vậy, càng thêm đắc ý, “Phụ thân, việc này không thể trách tỷ tỷ, đều do nữ nhi không tốt. Aiz, chỉ tiếc ta một nữ không thể hầu hai phu.”

....

Vãi hàng

Ôn Ly rút cuộc nhịn không được nói tục trong lòng, ngay cả chính nàng cũng giật mình.

Một người năm nào cũng là sinh viên ba tốt và đảng viên ưu tú, vậy mà lại đột nhiên nói tục!

Ôn Ly cảm thấy chính mình bị sa đọa rồi.

Nhưng Ôn Kỳ quả thật chính là một đóa bạch liên hoa bị Mary sue* nhập vào, luôn có thể dễ dàng kích phát bạo lực nguyên thủy nhất của nhân loại.

(*) Mary sue: là nhân vật hoàn hảo, không gì không biết, không gì không thể. Thánh nữ hạng nặng, nói chung ngoài đời hay trong truyện đều nên tránh cô ta ra nếu không muốn bị tức chết.v

Ôn Bình ổn định hơi thở, lạnh lùng nói với Ôn Ly: “Ngươi lại đi từ đường quỳ cho ta!”

“Lão gia, đừng mà!” Hồng Nhị nghe xong lời Ôn Bình nói, bịch một cái quỳ xuống, “Tiểu thư thân mình không tốt, chịu không được ép buộc như vậy đâu ạ!”

“Hơ, thân mình không tốt còn có thể chạy đến cửa thành đánh nhau với tướng sĩ?” Ôn Kỳ lườm người trên mặt đất một cái, cười khinh miệt.

“Ngươi cũng đi quỳ cho ta!” Ôn Bình nhìn Hồng Nhị, phẫn nộ nói xong câu đó liền xoay người rời khỏi phòng Ôn Ly. Ôn Kỳ đi theo sau lưng Ôn Bình, tâm trạng tốt đi ra ngoài.

Lại quỳ gối bên trong từ đường, tâm tình Ôn Ly rất phức tạp.

Nàng rất muốn lập lại chiêu cũ, lại lần nữa tắt nguồn điện trên vòng tay, nhưng là lần này Hồng Nhị cũng quỳ gối bên cạnh nàng, nàng vẫn luôn không tìm được cơ hội xuống tay.

Lần quỳ này, là quỳ liên tục hai ba canh giờ.

Cũng may, ngoài cửa rút cuộc truyền đến tiếng bước chân. Chẳng qua người đến cũng là người mà Ôn Ly tuyệt không nghĩ tới.

“Khánh vương? Chu tổng binh?” Ôn Ly nhìn hai người đứng ngoài cửa, mườì phản kinh ngạc.

Chu Chương thân mặc thường phục, cười hướng Ôn Ly phát phát tay, “A ~”

Ôn Ly: “.....”

Con người hoạt bát này, thật sự là Chu tổng binh nàng gặp ở cửa thành ngày đó à?

Nàng giống như có chút hiểu ý tứ trong câu ghi chú kia rồi.

Vệ Anh nhìn thoáng qua Ôn Ly đang quỳ trên mặt đất, mấp máy khóe miệng, “Cô có thể dậy rồi.”

Ôn Ly nghi hoặc nhìn hấn, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Chu Chương sang sảng cười hai tiếng, lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề, “Chúng ta đã nói chuyện với lão đầu nhà cô, ngày đó chỉ là một hồi hiểu lầm, ông ấy đã tha thứ cho cô rồi.”

Ôn Ly: “.....”

Đây chẳng lẽ chính là giếng băng sâu trong truyền thuyết? Bây giờ Ôn Ly đột nhiên rất muốn đi tìm một bộ khôi giáp cho hấn thay ngay lập tức.

Kiểm chế lại cảm xúc này, Ôn Ly chống hai tay xuống bên người, mượn lực đứng lên. Nào ngờ vì quỳ một thời gian dài nên chân đã chết lạng. Ngay lúc đầu gối nàng mềm nhũn sắp ngã về chỗ cũ tay lại bị người bắt được. Lực đạo trên cánh tay kéo cô về phía trước, cả người Ôn Ly đều ngã vào trong lòng Vệ Anh.

Nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Vệ Anh, thậm chí còn có thể ngửi thấy hương thơm như có như không trên người hấn, gò má Ôn Ly nhanh chóng nổi lên hai rặng mây đỏ, “Cám, cảm ơn.”

Vệ Anh khẽ cau mày, buông lỏng tay Ôn Ly ra, “Hôn sự của ta với cô, ta đã đồng ý rồi.”

Ôn Ly đỡ người, không đợi nàng phản ứng kịp, Vệ Anh đã nhanh chóng rời khỏi từ đường.

Chu Chương có chút xấu hổ đứng ngay tại chỗ, sờ sờ cái mũi của mình, “À, cái đó, hấn chỉ là có chút thẹn thùng.”

.....

Ôn Ly đỡ Hồng Nhị dậy, nói với Chu Chương: “Chuyện này...”

“Yên tâm, thích khách thật sự đã theo luật xử tử rồi.”

Ôn Ly và Chu Chương bốn mắt nhìn nhau, hiểu trong lòng nhưng không nói.

“Nếu Ôn đại tiểu thư không còn chuyện gì khác, vậy ta đi trước đây.” Chu Chương vẫy vẫy tay liền xoay người muốn đi, lại bị Ôn Ly ở phía sau gọi lại, “Chu tổng binh xin dừng bước.”

Chu Chương dừng bước, xoay người lại: “Ôn Đại tiểu thư còn chuyện gì sao?”

Ôn Ly mấp máy khóe miệng: “Vệ Anh đồng ý cùng ta thành thân, nếu chỉ là muốn mượn lực ta kiềm chế Ôn gia, như vậy thì không cần. Ta ở Ôn gia này cũng không có địa vị gì.”

Chu Chương nhìn Ôn Ly giây lát mới nói: “Ta cũng là lần này trở về mới nghe nói chuyện giữa Ôn gia và Khánh vương. Có điều Ôn đại tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều, chuyện cô có thể nghĩ đến, vậy Khánh vương cũng có thể nghĩ đến.”

Ôn Ly nhíu nhíu mày, “Vậy vì sao ngài ấy đột nhiên lại đồng ý cùng ta thành thân?”

Chu Chương cười cười, “Vậy cô cứ cho rằng đây là Khánh vương báo đáp ơn cứu mạng của cô đi.”

Ôn Ly rút cuộc phản nộ, “Ồ trong mắt các người, ta đến cùng là có bao nhiêu không thể gả ra ngoài!”

Chu Chương liền tiếp lui về phía sau, bồi cười nói: “Ôn tiểu thư ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta thật sự còn có việc, đi trước.”

Chương Chương đi mà như bay, trong nháy mắt liền chỉ còn một chấm nhỏ. Hồng Nhị vui vẻ nhảy đến bên người Ôn Ly, “Thật tốt quá, tiểu thư cuối cùng cũng sắp cùng Khánh vương thành thân rồi!”

Ôn Ly chỉ nhìn ra bên ngoài phòng, không có lên tiếng.

Ngày thứ hai sau khi Vệ Anh rời đi, phủ Khánh vương liền phái người đưa lễ nạp thái đến, cũng định ngày thành hôn vào cùng một ngày với hôn lễ của Thái tử và Thái tử phi.”

Hồng Nhị tràn ngập phấn khởi chạy vào trong phòng, hướng Ôn Ly reo lên: “Tiểu thư tiểu thư! Khánh vương đưa đến rất nhiều vàng bạc châu báu, to lạ này!”

“Ừ.” Ôn Ly quay đầu đi, chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

Hồng Nhị nhìn Ôn Ly, nghiêng đầu, “Tiểu thư, sắp thành hôn với Khánh vương rồi, cô không vui sao?”

Đây thật sự là một vấn đề khó khăn, Ôn Ly lựa chọn không trả lời.

Hồng Nhị thấy Ôn Ly không nói chuyện, có chút bất an tiến đến trước mặt Ôn Ly, “Tiểu thư, cô gả vào phủ Khánh vương rồi Hồng Nhị vẫn muốn tiếp tục hầu hạ cô.”

Ôn Ly sững sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn Hồng cười nói: “Yên tâm đi, em nhất định sẽ là nha đầu hồi môn đi theo ta cùng nhau gả đến Khánh vương phủ.”

Hồng Nhị thở phào một hơi, vui vẻ nở nụ cười, “Hồng Nhị sẽ luôn cùng tiểu thư!”

Ôn Ly không tiếng động cười cười, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, như có đắm chiêu nhìn mấy chồi non mới nhú trên cành cây.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lòng thiếu nữ

Editor: Linh

Mấy ngày nay Ôn phủ có thể nói là náo nhiệt.

Một hơi gả hai nữ nhi ra ngoài, hơn nữa còn là một gả cho Thái tử, một gả cho Vương gia, trong phủ từ trên xuống dưới đều vội thành một đoàn. Cửa treo cao đèn lồng đỏ thắm, trong phủ tùy ý nhìn đều có thể thấy dải băng đỏ, trong phủ không chỗ nào không lộ rõ không khí vui mừng.

Mà các thân thích của Ôn gia cũng đột nhiên xuất hiện nhiều như măng mọc sau mưa.

Đã nhiều ngày tùy thời đều có bảy đại cô tám đại di tìm đến cửa, tặng lễ chúc mừng nịnh bợ đều không sót, cửa viện Ôn Kỳ cũng sắp bị những bà con xa này đập nát. So sánh với Ôn Ly bên này liền có thể nói là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Dường như tất cả mọi người chỉ nhớ rõ Ôn đại nhân chỉ có một nữ nhi, không hện mà cùng quên nàng.

Có điều Ôn Ly cũng không để ý, nàng vốn không thích cùng người kết giao, lại càng không am hiểu ứng phó cái gọi là thân thích này. Nàng ngày ngày ru rú trong sân mình, phơi nắng, chơi với Tam Hoàng, giống như cuộc sống về hưu trước thời hạn.

Có điều cũng nhân cơ hội này mà nàng gặp được hai người đệ đệ Ôn Ngọc và Ôn Thước.

Ôn Ngọc và Ôn Thước bộ dạng rất giống Ôn Bình, mi mày mang theo chút cổ hủ và uy nghiêm của quân nhân trời sinh. Chỉ là so sánh với Ôn Bình, hơi thờ trên người bọn họ còn chưa lắng đọng xuống, quá mức hiển lộ ra mặt ngoài.

Tuy rằng chỉ gặp lướt qua một lần Ôn Ly cũng có thể cảm nhận được bọn họ không thích bản thân mà tương đối thân cận với Ôn Kỳ. Ôn Ngọc là ca ca ruột của Ôn Kỳ, hẳn thiên vị Ôn Kỳ là đương nhiên, chỉ là vị tiểu đệ Ôn Thước này cũng rất có ánh mắt mà chọn đứng bên phía Ôn Kỳ. Ôn Ly chỉ có thể không tiếng động thờ dài một hơi.

Xem ra nàng trong nhà này quả nhiên không có một chút xú địa vị.

Có điều đây cũng chẳng sao cả, dù sao nàng lập tức sẽ gả ra ngoài.

Nói đến xuất giá, Ôn Ly ngay cả yêu đương cũng chưa nói qua đã lập tức xuất giá, điều này khiến nàng cảm thấy có chút huyền ảo. Nhưng vừa nghĩ đến nàng phải gả cho người là Vệ Anh, trong lòng liền xuất hiện chút tí ti vui sướng khiến nàng không kìm nén được.

Ôn Ly là một người không dễ dàng động tâm, cái này nhìn lịch sử độc thân hai mươi mấy năm của nàng là có thể nhìn ra một hai. Nhưng là Vệ Anh lại khiến nàng vào thời điểm lần đầu tiên gặp mặt đã có loại cảm giác tim đập thình thịch.

Nhất định đều là lỗi của hệ thống.

Hệ thống:

“Tiểu thư, mau đến thử hỉ phục này!”

Thanh âm vui sướng này gọi về thần chí của Ôn Ly. Nàng ngẩng đầu lên thấy Hồng Nhị ôm một bọc đồ màu đỏ thẫm, chân sáo từ ngoài chạy vào. Về mặt này không khác gì với về mặt Tam Hoàng khi nhìn thấy nàng.

Nàng đột nhiên bị thương phát hiện, có lẽ ở trong phủ này chỉ có Tam Hoàng là yêu nàng.

Buồng Tam Hoàng trong lòng ra, Ôn Ly đứng lên khỏi ghế nằm, im lặng nhìn bọc đồ trong tay Hồng Nhị.

“Tiểu thư, cô mau thử đi, đây là hôm nay Khánh Vương cố ý phái người đưa đến quý phủ đấy!” Hồng Nhị có vẻ hưng trí khá cao, kéo Ôn Ly đi vào trong phòng.

Tam Hoàng bắt mắt ‘ăng ăng’ mấy tiếng, bị Hồng Nhị chắn ngoài cửa.

Dưới sự hỗ trợ tích cực của Hồng Nhị, Ôn Ly thuận lợi thay y phục. Hồng Nhị vòng quanh Ôn Ly ba vòng, khen không dứt miệng, “Tiểu thư thật sự là quốc sắc thiên hương, đêm tân hôn nhất định có thể mê hoặc tân lang thần hồn điên đảo! Ha ha ha.”

Hồng Nhị nói xong liền tự mình cười vui vẻ, Ôn Ly chỉ nhìn bản thân trong gương đồng, có chút xuất thần.

Người trong gương vừa mặc hỉ phục đỏ thẫm, tôn lên dáng người thướt tha của nàng, một đầu tóc dài mềm mại chảy dài đến giữa lưng, dưới màu đỏ của hỉ phục càng thêm đen bóng, nổi bật. Hồng Nhị một bên giúp Ôn Ly chải đầu, một bên tán thưởng nói: “Tiểu thư chất tóc thật tốt, vừa mềm lại vừa đen, Khánh vương có thể lấy được cô, thật sự là đã tu luyện phúc khí ba đời.”

Đã tu luyện phúc khí ba đời sao?

Ôn Ly đột nhiên có chút tự giễu cười cười, có lẽ hẳn đang cảm thấy đây là xúi quẩy tu luyện ba đời thì có.

Lấy tóc đen ra khỏi tay Hồng Nhị, Ôn Ly đột nhiên có chút tâm phiền ý loạn, “giúp ta thay hỉ phục ra đi.”

Hồng Nhị nghi hoặc nhìn Ôn Ly một lúc lâu, cuối cùng không nói gì thuận theo giúp nàng thay hỉ phục ra.

Ôn Ly đổi về thường phục, không nói hai lời liền mang theo giáo dài của mình ra sân bắt đầu luyện tập.

Hồng Nhị nhìn Ôn Ly đứng trong sân múa giáo phong sinh thủy khởi, lo lắng nghĩ, tiểu thư không phải là tính trước khi động phòng cùng tân lang đánh một trận đấy chứ?

.....

Khánh vương thật đáng thương.

[Tính! Người chơi Ôn Ly lực công kích +10, độ nhanh nhẹn +10, thể lực +5, lực phòng ngự +3.]

Nghe được thanh âm hệ thống, trái tim vừa mới lặng xuống của Ôn Ly lại bắt đầu xao động lên.

Đây cũng chỉ là một trò chơi, cần gì phải nghiêm túc như thế?

Trong lòng phiền thành một đoàn, Ôn Ly lại lần nữa vung giáo lên múa.

Hồng Nhị: “.....”

Khánh vương, xin ngài nhất định phải kháng trụ được nhé.

Ôn Ly cảm thấy bản thân nhất định là bị bệnh.

Trước kia nàng vô tình nghe được người khác nói, trên đời này có một loại bệnh gọi là chứng u buồn trước kết hôn. Trước kia nàng không biết đây rốt cuộc là loại bệnh gì, có điều bây giờ nàng cảm thấy bản thân chắc là bị chứng u buồn trước xuất giá rồi.

Nàng buông giáo dài trong tay, nhìn Tam Hoàng xoay tới xoay lui dưới chân nàng, âm thầm thở dài một hơi. Vì sao từ sau khi đến thế giới bên này nàng liền giống rất nhiều tiểu nữ nhân trong chuyện xưa, bắt đầu xuân buồn thu thương đấy?

Nhất định đều là lỗi của hệ thống.

Hệ thống:

Một lần nữa đến bên ghế ngồi xuống, Ôn Ly lấy một quả mơ từ trong đĩa bỏ vào miệng.

Chua.

Vẫn là mơ lần đó ăn với Vệ Anh ở nhà Lý bá ngọt hơn.

Ôn Ly cắn một miếng mơ rồi lại đặt về trên bàn, bắt đầu ôm Tam Hoàng phát ngốc.

Khoảng thời gian chờ đợi này dường như đặc biệt dài lâu, lâu đến nỗi khiến Ôn Ly trở nên lo được lo mất.

Từ lần trước sau khi Vệ Anh đã tới Ôn phủ, Ôn Ly cũng không có lại gặp qua hắn. Nghe nói cổ đại nam nữ trước khi thành thân đều không thể gặp mặt, đây thật sự là có chút điên khùng.

Nàng và Vệ Anh còn chưa từng cùng bồi dưỡng tình cảm, chưa từng có tình yêu cuồng nhiệt, càng chưa được cầu hôn qua đã trực tiếp gả cho....

Hệ thống quả thật chính là lưu manh!

Hệ thống cả người cầm đầu tên:

Đó là vào một ngày trước khi các nàng thành thân, Ôn Kỳ xuất hiện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Ôn Ly. Nhìn ra được tâm trạng Ôn Kỳ rất tốt, từ khi nàng ta bắt đầu bước vào nhà khỏe miệng đều là vênh lên.

“Tỷ tỷ, ngày mai chúng ta sẽ xuất giá, cho nên hôm nay ta cố ý qua đây xem ngươi.” Trong giọng nói của Ôn Kỳ tất cả đều là ý cười, Ôn Ly chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không có lên tiếng. Ngoài cửa sổ cảnh xuân vừa vãn, mặt trời âm áp dễ chịu chiều rọi mặt đất, nhưng lại không cách nào làm trái tim Ôn Ly cảm thấy một chút ấm áp.

Ôn Kỳ cũng không ngại Ôn Ly im lặng, đầu ngón tay nàng ta xoắn xoắn một lọn tóc trước ngực, cười xinh đẹp: “Tỷ tỷ, tuy rằng ta và Khánh vương trước kia từng có một đoạn tình, có điều hi vọng ngươi bỏ qua cho.”

Ôn Ly rốt cục quay đầu, nhìn thoáng qua Ôn Kỳ: “Thái tử cũng không để ý, ta có gì mà phải để ý.”

Về mặt Ôn Kỳ lập tức thay đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường. “Như vậy thì tốt, ta nghĩ hẳn là tỷ tỷ rất rõ ràng, hiện tại trong triều đặc thế là Thái tử, phụ thân gả ngươi cho Khánh vương không khác gì là bỏ qua ngươi, mà đặt hết tất cả lợi thế sở hữu lên người ta.”

Ôn Ly hơi cong môi, nhìn Ôn Kỳ nói: “Có câu ngạn ngữ không biết muối muối có từng nghe chưa, trứng gà không thể đều đặt trong cùng một cái giỏ.”

Ngón tay đang quấn ngọn tóc của Ôn Kỳ hơi ngừng, nàng ta nói tóc ra, cười nói với Ôn Ly: “Tỷ tỷ không phải là đang cho rằng Khánh vương còn có cơ hội lật bàn đây chứ?”

Ôn Ly không có trả lời Ôn Kỳ mà là xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ôn Kỳ mấp máy khóe miệng, đứng dậy, “Hôm nay ta đến đây chính là muốn nói cho tỷ tỷ, sau này chúng ta chính là địch nhân.”

Những lời này khiến Ôn Ly bật cười, nàng không có quay đầu, Ôn Kỳ nhìn không thấy biểu cảm của nàng, chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói một câu: “Chúng ta từ trước đến nay vốn là địch nhân.”

Ôn Kỳ nhìn bóng lưng Ôn Ly, bỗng dưng cười, rồi khỏi phòng nàng.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Ôn Ly đã bị Hồng Nhị lôi ra khỏi chăn.

“Tiểu thư, mau tỉnh dậy! Hôm nay chính là ngày cô thành thân đấy, sao cô vẫn còn ngủ chứ!” Hồng Nhị một bên lắc lư Ôn Ly vẫn còn buồn ngủ, một bên không ngừng lắc nhai.

Có trong nháy mắt, Ôn Ly cho rằng bản thân về đến thời còn đi học, mà Hồng Nhị chính là mẫu thân đến vén chăn lên mỗi khi nàng ngủ nướng.

Mẫu thân? Động tác dụi mắt của Ôn Ly đột nhiên ngừng, nàng chỉ nghe hệ thống đề cập qua, trong trò chơi mẫu thân Ôn Ly mất sớm, câu nói lạnh lẽo này, vào thời khắc này lại khiến lòng Ôn Ly khổ nhức nhích.

Không biết mẫu thân nàng có bộ dạng thế nào nhỉ? Nếu bà còn sống nhất định sẽ không cho phép nữ nhi của mình bị bắt nạt như này đúng không?

Ánh mắt đột nhiên có chút ướt, Hồng Nhị kinh ngạc nhìn Ôn Ly, “O, tiểu thư sao cô lại khóc?” Hồng Nhị nói xong, bản thân cũng đỏ hốc mắt, “Tiểu thư, thành thân là việc vui, chúng ta không khóc!”

Ôn Ly: “.....”

Không phải như ngươi nghĩ đâu, thật đấy.

Từ một nhóm nha hoàn giúp bản thân tắm rửa thay quần áo, so sánh với mấy ngày trước tinh thần không yên, lúc này Ôn Ly lại bình tĩnh dị thường.

Một nhóm người bạn cả một buổi sáng, cuối cùng cũng trang điểm xong cho Ôn Ly.

Nhìn người trong gương đồng, Ôn Ly đều có chút không nhận ra bản thân.

Hì bào đỏ thắm mặc trên người nổi bật lên làn da trắng nõn, tóc được chải thành một búi tóc phức tạp, vòng trên đỉnh đầu, bên trên cài mấy cây kim trâm tinh xảo. Trên mặt son phấn cũng được vẽ tỉ mỉ, môi son đỏ thắm, cực kỳ giống mỹ nhân cổ đại đã từng nhìn thấy trong tranh trước kia. Liền ngay cả móng tay cũng được tỉ mỉ sơn lên một tầng son móng tay, tu bổ cực kỳ xinh đẹp.

Khi Hồng Nhị đội mũ phượng lên đầu Ôn Ly, Ôn Ly lập tức cảm thấy vai mình trầm xuống. Cứng ngắc xoay xoay cổ, Ôn Ly cảm thấy nữ tử cổ đại xuất giá thật đúng là không dễ dàng.

“Tiểu thư, vòng tay của cô vẫn muốn đeo trên tay sao?” Một tiểu nha hoàn bên cạnh ngoan ngoãn hỏi.

Ôn Ly còn chưa trả lời, Hồng Nhị đã lên tiếng: “Đương nhiên, đây là di vật phu nhân để lại cho tiểu thư, đương nhiên là phải đeo.”

Ôn Ly tròn mắt nhìn, di vật? Hóa ra là cái này được đặt ra như vậy à?

Hồng Nhị nhét mấy cọng cỏ thiên thành vào trong tay nàng, “Tiểu thư, đây là lần trước chúng ta hái ở Thiên Thành trấn, cô nhớ hôm nay vào lúc động phòng cài lên tóc Khánh vương.”

Ôn Ly đột nhiên có chút xấu hổ, nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn nhét cỏ thiên thành vào trong ngực.

Hồng Nhị cười cười, phủ khăn cưới lên trên mũ phượng giúp Ôn Ly.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biến Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đêm tân hôn

Editor: Linh

Kiệu hoa đón dâu đúng giờ đến cửa Ôn phủ.

Ôn Ly đầu trùm khăn cưới nên chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mộng lung màu đỏ. Có điều thanh âm khua chiêng gõ trống, còn có tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc lại rõ ràng truyền vào trong tai nàng.

Không lâu sau có hí nương đi qua đỡ nàng đi ra ngoài. Ôn Ly nghĩ lẽ thành thân của Thái tử phi chắc phải phức tạp hơn bên nàng rất nhiều, hẳn là cũng phô trương hơn.

Có điều cũng may nàng không nhìn thấy, nhắm mắt làm ngơ.

Vốn tưởng rằng hí nương sẽ trực tiếp dẫn mình đến trước mặt Vệ Anh, không nghĩ lại dẫn đến trước mặt Ôn Bình.

Ôn Bình có lẽ dặn nàng vài câu, nàng nhất nhất đáp ứng xong hí nương mới lại tiếp tục dẫn nàng đi ra ngoài. Bởi vì mũ phượng trên đầu quá nặng nên Ôn Ly vẫn luôn cúi đầu.

Bỗng dưng, một đôi giày màu đỏ dừng trước mặt nàng.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy kinh hoàng, nàng biết, người đứng trước mặt nàng là Vệ Anh.

Vệ Anh không nói gì, chỉ cầm một dải dây hoa đỏ đứng trước mặt Ôn Ly. Ôn Ly dưới sự chỉ dẫn của hí nương tiếp nhận dây hoa trên tay Vệ Anh, được Vệ Anh dắt lên kiệu hoa.

Đội ngũ lại bắt đầu khuya chiêng gõ trống, Hồng Nhị ôm Tam Hoàng, vẫn luôn đi theo trong đội ngũ.

Vì thế, của hồi môn của Ôn Đại tiểu thư chính là một nha hoàn và một con chó.

Ôn Ly ngồi lên kiệu hoa rồi mới cảm thấy có chút căng thẳng, lòng bàn tay thậm chí còn toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Loại cảm giác này giống như khi đi tra điểm thi đại học, trang web lại cứ không kết nối được vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, tám người nâng kiệu rốt cục dừng lại. Hí nương vén mảnh kiệu, nói là chân tân nương không thể chạm đất, ấn theo quy củ để thân thích nương gia đến cổng tân nương xuống kiệu mới được.

Ôn Ly cắn môi, trong lòng có chút bất an. Thân thích nương gia lúc này sợ là đều vây quanh bên người Ôn Tam tiểu thư, không có người nào có lòng quan tâm đến nàng.

“Để ta đến.”

Là giọng của Vệ Anh.

Ôn Ly vừa cứng người liền cảm giác cả người mình được ôm vào trong lòng Vệ Anh. Cánh tay Vệ Anh rắn chắc có lực, thật sự làm Ôn Ly cảm nhận được cảm giác an toàn mà trước nay chưa từng có.

Vòng ôm này tuy rằng không ấm áp cho lắm, nhưng cũng làm Ôn Ly yên lòng.

Nàng lặng lẽ ngả đầu vào trong ngực Vệ Anh, tiếng tim đập có quy luật của Vệ Anh truyền vào trong tai Ôn Ly nhin không được hơi cong môi, gò má hơi chút nóng lên.

Vệ Anh trực tiếp ôm Ôn Ly trở về tân phòng, đặt nàng ngồi lên hi giường mềm mại mới xoay người rời đi. Toàn bộ quá trình hẳn đều không nói một lời, Ôn Ly cũng chỉ đang hoảng từ tể rúc ở trong ngực hắn.

Cũng không có xuất hiện cúi đầu nhị bá cao đường thiên địa như trong tưởng tượng, nhưng thanh âm của hệ thống đột nhiên truyền tới –

[Tinh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly thuận lợi gả làm thê tử, hệ thống đặc biệt tặng một đại lễ bao, xin hỏi có mở ra hay không?]

Đại lễ bao? Ôn Ly chớp chớp mắt, sau đó nói: “Mở ra.”

[Tinh! Đại lễ bao đã mở ra, mời người chơi chú ý kiểm tra và nhận.]

Thanh âm hệ thống vừa dứt, trước mắt Ôn Ly liền tự động hiện ra nội dung đại lễ bao, từ cung đồ X đến 18 thức XX, có thể nói là cái gì cần có đều có, thật sự không làm thất vọng cái tên đại lễ bao này.

Ôn Ly: “.....”

Mẹ nó hệ thống, người ở trong này mất tiết tháo như vậy ông chủ của người có biết không!!!

Ôn Ly mặt đỏ tai hồng đóng cửa đại lễ bao.

Thật vất vả mới bình phục lại được cảm xúc hỏa bạo, Ôn Ly tiếp tục im lặng ngồi trên giường chờ, vừa chờ liền chờ đến trời tối.

Vệ Anh hẳn là ở bên ngoài ứng phó tiệc mừng, khi Ôn Ly sắp dựa vào đầu giường ngủ, cửa phòng rốt cục bị đẩy ra.

Ôn Ly toàn thân chấn động, cả người căng cứng.

Thấy đôi giày màu đỏ kia cách mình càng lúc càng gần, Ôn Ly khẩn trương đến mức ngay cả hô hấp thế nào cũng quên.

Nhưng là Vệ Anh cách nàng chừng ba bước chân thì dừng lại.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tanh tách của cặp nền long phượng đang cháy.

Vệ Anh im lặng thật lâu mới mở miệng, “Ta đã nghe Chu Chương nói, cô hỏi vì sao ta đồng ý cưới cô. Đã như vậy, ta sẽ thừa dịp này nói rõ ràng với cô.”

Ôn Ly cắn cắn môi dưới, bàn tay túm chặt lấy ga giường bên dưới.

“Trước khi ta đồng ý cưới cô ta đã điều tra rõ tất cả mọi chuyện về cô, bao gồm địa vị của cô ở Ôn gia và quan hệ với người Ôn gia.” Vệ Anh dừng một chút mới lại nói tiếp, “Cho dù ta không cưới cô, Thái tử cũng sẽ xếp một người vào bên cạnh ta. Cùng với cưới người của Thái tử, chẳng bằng cưới cô. Ít nhất, ta không cần thời thời khắc khắc phải đề phòng người bên gối.”

Ôn Ly buông lỏng cánh môi đã bị mình cắn đỏ lên, cúi đầu không nói gì.

Không khí trong phòng có chút nặng nề, Vệ Anh nhìn người đang cúi đầu ngồi bên mép giường, tay chấp sau lưng chậm rãi nắm thành quyền, “Đêm nay ta ngủ gian ngoài.”

Giọng nói thanh lãnh của Vệ Anh từ đỉnh đầu truyền đến, Ôn Ly thấy mũi giày Vệ Anh xoay một cái, rồi sau đó giống như lúc nó đến, dần dần đi xa.

Ôn Ly chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn khó chịu, còn có một tia đau đớn.

Nàng kéo khăn cưới trên đỉnh đầu xuống, tiện tay ném xuống đất, lại loạn xạ tháo xuống mũ phượng nặng chết người, dựa vào đầu giường biến sắc.

Thảm kịch nhân gian! Đêm tân hôn tân lang bỏ mặc tân nương không quan tâm, để thiếu nữ xinh đẹp như hoa một mình trông phòng?!

Trong đầu Ôn Ly đột nhiên nhảy ra một dòng tiêu đề như vậy.

Lắc lắc đầu vung suy nghĩ miên man ra, Ôn Ly không tiếng động thở dài một hơi.

Không nghĩ tới thành thân ngày đầu tiên nàng liền gặp được một trong những vấn đề khó nhất trong lịch sử, cuộc sống quan hệ của phu thê X không của đồng. (Cái từ của đồng này mình cũng không hiểu. Có điều bạn nào đọc bộ võng du Đại thần em nuôi anh đó, trong đó sự phụ của nữ 9 có tên trong game là Không sợ của đồng XXOO, mình nghĩ của đồng ở đây nghĩa là ân ái thì phải. ^^)

Loại thời điểm này, nàng phải làm gì?

Nhớ ngày đó toàn bộ vấn đề trong cuộc sống của Ôn Ly đều có thể dùng hai câu nói đến giải quyết.

Nội sự bất quyết hỏi Trăm Độ, ngoại sự bất quyết hỏi Google.

Nhưng là hiện tại, dưới tình huống đã không có Trăm Độ cũng không có Google, nàng lại gặp phải một nan đề mang tính thể kỷ, nàng cảm thấy tâm tình rất trầm trọng.

[Tinh! Xin hỏi người chơi có muốn mở túi gấm thứ 2 hay không?]

Thanh âm hệ thống đột nhiên nhảy ra dọa Ôn Ly nhảy dựng. Có điều lại làm nàng nhớ ra hệ thống còn có túi gấm có công năng xin giúp đỡ.

Muốn mở ra hay không đây?

Vừa rồi kích thích mà đại lễ bao mạng đến còn chưa biến mất, Ôn Ly ở trong lòng nhớ lại nội dung túi gấm 1, cuối cùng miễn cưỡng nhếch miệng nói, “Không cần.”

Trong khoảng thời gian ngắn trong phòng lại rơi vào yên tĩnh, năm phút sau –

“Xin mở túi gấm 2.”

Giọng Ôn Ly rất nhỏ, ở trong phòng trống rỗng tịch liêu vọng lại.

[Tinh! Túi gấm 2 mở ra: sắc dụ.]

Ôn Ly: “.....”

Đi chết đi, hệ thống.

Ôn Ly phiền chán cời giày, để nguyên quần áo nằm xuống giường. Vừa mới nhắm mắt lại, thanh âm huyền ảo của hệ thống lại vang lên.

[Cảnh báo cảnh báo! Lượng điện còn lại của vòng tay không đủ 20%, hệ thống sẽ tự tiến vào hình thức nạp điện. Dưới hình thức nạp điện hệ thống chỉ có thể giữ lại công năng trụ cột nhất. Nạp điện sẽ hoàn thành sau 30’ nữa.]

Ôn Ly ngăn người, tuy rằng từng nghe hệ thống nói vòng tay cần nạp điện, có điều sau khi tới đây, đây là lần đầu tiên nó nạp điện. Nàng tò mò nâng tay trái lên, xem vòng ngọc trên cổ tay, “Hệ thống, công năng trụ cột nhất là cái gì?”

[Nói chuyện với người chơi.]

Ôn Ly: “.....=_=”

Khẽ thở dài một hơi, Ôn Ly lại nhắm mắt lại, suy nghĩ có chút bay xa.

Nếu lúc này có Ngô Duy ở đây thì tốt quá.

Ngô Duy người được xưng là đa mưu túc trí là bạn tốt duy nhất của Ôn Ly. Cô và Ôn Ly hoàn toàn trái ngược, là người miệng đầy ngôn ngữ lưu hành mới nhất trên internet, cho đến bây giờ Ôn Ly cũng chưa từng suy nghĩ cẩn thận các cô trở thành bạn tốt như thế nào.

Có lẽ là cùng nhau chấp hành nhiệm vụ nhiều, nên cứ như vậy mà kết thành bạn tốt.

Nghĩ đến ngày bản thân nàng tiến vào trò chơi, hình như là lần cuối cùng nàng liên lạc với Ngô Duy. Hình như khi đó Ngô Duy gửi tin nhắn qua QQ cho nàng, là cái gì nhỉ? À, đúng rồi –

Chọc cục hoa Cục trưởng: Ly Ly! Minh đã cường hôn nam thần rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ôn Ly đối tin tức này sững sờ vắn vắn 10s, không biết là bị nội dung dâm trào này chấn động, hay là bị màn hình đầy dấu chấm than này làm chấn động.

Lấy lại hồn Ôn Ly chớp chớp mắt, nam thần trong lòng Ngô Duy cộng vào ít nhất có thể vòng hai vòng quanh cục cảnh sát, cô cường hôn là ai?

Tuy rằng không biết người bị lật bài kia là ai, nhưng là căn cứ thái độ có qua có lại mới toại lòng nhau, Ôn Ly vẫn thận trọng chọn một cái trong một chuỗi dài dầu chấm than, cốp lại gửi đi.

Nhỏ lông chân Cục trưởng!

Sau đó, Ôn Ly liền khoan khoái đi nấu com, lại sau đó, nàng thu được cái vòng ngọc lửa bịp này.

Sớm biết rằng sẽ như vậy, nàng nên đợi Ngô Duy trả lời lại tin nhắn của mình rồi mới đi nấu com. Không nhìn thấy đại kết cục, thật phiền muộn mà.

....

Hay là, nàng cũng đi cường hôn Vệ Anh nhỉ?

Không thể không thể, lấy tính cách của Vệ Anh nhất định sẽ một đao chém chết nàng.

Ôn Ly cứ miên man suy nghĩ như vậy liền ngủ, trong mơ màng, giống như có người đắp chăn hi lên cho nàng.

Ngày hôm sau, khi Ôn Ly ngủ dậy nắng đã chiếu rực rỡ. Nàng nghi hoặc nhìn thoáng qua cái chăn trên người, xoa ánh mắt ngời dậy.

“Tình?” Giọng Vệ Anh từ bên cạnh đột ngột truyền đến, Ôn Ly giật bản mình nhảy xuống giường, chào hân bằng một tư thế quân đội tiêu chuẩn.

Vệ Anh đã thay xuống hi phục, lúc này hắn đang mặc một bộ cẩm bào màu đen viền vàng, chỉnh tề đứng trước mặt Ôn Ly.

“Tình rồi thì gọi người tiến vào giúp cô rửa mặt chải đầu, đợi lát nữa chúng ta tiến cung gặp mẫu hậu.”

“.....=_=” gấp, gấp mẫu hậu?!

Vệ Anh nhìn nàng một cái, không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài. Không quá bao lâu, Hồng Nhị liền dẫn theo một nha hoàn khác đi vào, “Tiểu thư, đây là nha hoàn Khánh vương đặc biệt phái tới hầu hạ cô, tên là Lục La.”

Lục La cung kính hành lễ với Ôn Ly, thuận theo nói: “Tham kiến vương phi.”

Hai chữ Vương phi này làm Ôn Ly ngẩn người. Đúng rồi, nàng đã là Vương phi, nhưng là... Sao lại không có chút xíu cảm giác chân thực nào đây?

Nàng đánh giá Lục La đang quỳ trên đất, là một nha hoàn bộ dạng rất nhu thuận, nhìn qua rất lạnh lợi. Nhẹ nhàng gạt đầu với nàng, Ôn Ly nói: “Đứng lên đi.”

“Dạ.” Lục La ứng một câu rồi đứng dậy. Hồng Nhị và Lục La giúp Ôn Ly mặc xong quần áo liền kéo nàng đến trước gương ngời xuống, bắt đầu giúp nàng chải đầu.

Hồng Nhị một bên giúp Ôn Ly kéo búi tóc, một bên cười cười với nàng: “Tiểu thư, tối hôm qua Khánh vương đối cô... có tốt không?”

Giọng điệu ái muội này, đừng nói Ôn Ly, ngay cả Lục La ở bên cạnh cũng phải đỏ mặt. Thấy Ôn Ly không đáp lời, Hồng Nhị lại đánh bạo nói: “Tục ngữ nói, một khắc xuân tiêu trị giá ngàn vàng, tối hôm qua không biết tiểu thư và Khánh vương bán lời bao nhiêu vàng đây.”

Ôn Ly: “.....”

Tối hôm qua, đêm tân hôn của nàng, hình như trôi qua trong nỗi nhớ bạn tốt thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp mẫu hậu

Editor: Linh

Ôn Ly dưới sự giúp đỡ của Hồng Nhị trèo lên chiếc xe ngựa hoa lệ trước cửa phủ Khánh vương.

Vệ Anh đang dựa vào sạp mềm, lật xem quyển sách trong tay.

Ôn Ly hơi dừng, sau đó tự giác chọn chỗ ngồi đối diện Vệ Anh, ngồi xuống.

Vệ Anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, ánh mắt từ đầu tới cuối đều không rời khỏi quyển sách trong tay.

Xe ngựa bắt đầu chậm rãi chuyển động, tuy rằng chiếc xe ngựa xa hoa này đã đi tương đối vững vàng nhưng khác với bánh xe cao su ở hiện đại, bánh xe thuần chất gỗ chạm mặt đất không có độ giảm xóc, Ôn Ly ngồi vẫn có chút không quen.

Huống chi bây giờ còn là tình cảnh xấu hổ cô nam quả nữ ngồi chung một buồng.

Hai người đều không nói chuyện, bên trong xe thập phần yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng Vệ Anh lật trang giấy. Ôn Ly ngồi trên xe điều chỉnh mấy tư thế cũng vẫn có chút như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Đại khái qua năm phút, có lẽ chỉ có một phút, Ôn Ly thấy Vệ Anh không hề có một chút ý tứ muốn để ý tới mình, cuối cùng không chịu cô đơn buột ra một câu, “Ồ trong xe đọc sách không tốt cho mắt.”

....

Rõ ràng nhìn đến tay cầm sách của Vệ Anh cứng đờ, cuối cùng vẫn là đặt sách xuống, dựa vào thân xe bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ôn Ly: “.....”

Nàng cảm thấy càng thêm xấu hổ.

[Tĩnh! Nhiệm vụ lâm thời: tìm hiểu sở thích của Vệ Anh.]

Ôn Ly: “.....”

Lúc này người không cần nhảy ra tìm cảm giác tồn tại đâu.

Nàng liếc trộm Vệ Anh đang nhắm mắt một cái, đóng mắt lại giấu đi ánh mắt hơi lộ chút sắc bén của hắn, đường cong lưu sương phác họa một đường nét hoàn mỹ. Ngũ quan rõ ràng nhu hòa, cổ tình lại mang theo một loại khí chất cự người ngoài ngàn dặm.

Khỏe miệng Ôn Ly giật giật, dè dặt cẩn thận mở miệng, “Lần trước huynh bị thương đã khỏi hẳn chưa?”

Vệ Anh im lặng một lát mới nhẹ giọng đáp: “Rồi.”

Đề tài kết thúc.

Ôn Ly: “.....”

Thiên nhân giao chiến một hồi, Ôn Ly quyết định nói thẳng.

Nàng liếc Vệ Anh một cái, nhỏ giọng hỏi: “Bình thường huynh thích làm gì?”

Một phút trôi qua, ba phút trôi qua, năm phút trôi qua, Vệ Anh vẫn là bộ dáng hòa thượng ngồi thiền.

Ừ, hẳn nhất định là đang ngủ.

Ôn Ly một bên tự an ủi mình, một bên sờ sờ cái mũi, cười khan nói: “Ta bình thường thích nấu cơm, gà vịt cá gì đó ta đều sẽ làm, nhưng là ta không thích giết chúng nó. Huynh từng giết gà chưa? Giết gà phiền phức lắm...”

Đang lúc Ôn Ly chuẩn bị nhắc đến bí mật Ôn gia bọn họ giết gà ba đao không truyền ra ngoài thì nàng lại nhìn thấy Vệ Anh mở mắt ra.

“Ta chỉ từng giết người.” Vệ Anh nhàn nhạt nói.

Ôn Ly: “.....”

Cái miệng hơi hé ra của nàng, thức thời đóng lại.

Thấy Ôn Ly không nói nữa, Vệ Anh lại nhắm hai mắt lại. Một đường tiếp theo, toàn bộ toa xe chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của Vệ Anh, đều đều mà dài.

Từ trên xe ngựa xuống dưới, Ôn Ly đi theo bên cạnh Vệ Anh, ngây ngốc đi qua vô số cửa, đi một đường rất dài, tay đột nhiên bị người nắm lấy. Nàng có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Vệ Anh đang nghiêng đầu nhìn mình, “Chút nữa gặp mẫu hậu không cần khăn trương, làm theo ta là được.”

Trái tim Ôn Ly bỗng cảm thấy ấm áp.

Hóa ra, hắn đã nhận ra bất an trong lòng mình sao?

Làm một người dân nhỏ bé, quan lớn nhất Ôn Ly từng gặp qua cũng mới chỉ là cục trưởng trong cục bọn họ. Đột nhiên muốn đi gặp phu nhân của người lãnh đạo cao nhất quốc gia, nói không không bất an đây tuyệt đối là giả.

Huống chi vị phu nhân này, còn là bà bà của nàng.

Phải biết rằng, quan hệ bà tức chính là nan đề quá nhiều nhân loại mấy thế kỷ, đến nay vẫn khó giải.

Ngẩng đầu lên, Ôn Ly ngọt ngào cười với Vệ Anh, “Ừ.” Vệ Anh ngẩn người, buông lỏng tay Ôn Ly ra, nhấc chân bước vào Trường Nhạc cung.

Sau khi đi vào tầm điện Hoàng hậu, Ôn Ly phát hiện Thái tử và Ôn Kỳ cũng đã ở đây. Ôn Kỳ đang đứng bên cạnh Hoàng hậu, đang cười nói gì đó với bà, thấy Ôn Ly vào liền gửi cho nàng một nụ cười dịu dàng.

Ôn Ly: “....”

Đây là yêu nghiệt từ đâu tới? Thế nhưng có bộ dáng giống hệt Ôn Kỳ.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu.” Vệ Anh vén vạt áo phía trước, quỳ xuống đất. Ôn Ly thấy thế cũng vội quỳ xuống theo, “Con dâu bái kiến mẫu hậu.”

Hoàng hậu cười gật gật đầu với bọn họ, trong giọng nói cũng không mất uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ, “Đứng lên đi.”

“Tạ mẫu hậu.” Ôn Ly nói theo Vệ Anh mới đứng dậy. Vừa rồi vẫn luôn không giám nhắc mắt xem vị quốc mẫu này, hiện tại bất cứ cơ hội nhìn kỹ, phát hiện Hoàng hậu quả nhiên ung dung hoa quý, hơn nữa bảo dưỡng rất tốt, chỉ có khóe mắt có mấy nếp nhăn không dễ phát hiện.

Hoàng hậu đánh giá Ôn Ly vài lần, vừa lòng gật gật đầu, “Ôn gia cô nương quả nhiên một người xinh đẹp hơn một, Hộ quốc công thật có phúc khí.”

Ôn Ly còn chưa kịp thẹn thùng, chợt nghe Thái tử cười nói: “Vậy cũng không phải đều thành con dâu người rồi sao.”

Hoàng hậu cũng bị lời này của Thái tử chọc cười, nhìn y lắc lắc đầu nói: “Chỉ người biết nói ngọt.”

Ôn Ly nhân cơ hội nhìn Thái tử vài lần, bộ dáng của Thái tử cùng Vệ Anh có bốn phần giống, không hổ là huynh đệ ruột. Có điều không biết vì sao, Ôn Ly vẫn cảm thấy khuôn mặt này của hắn đặc biệt làm người ghét, vẫn là Vệ Anh anh tuấn hơn.

Đang lúc miên man suy nghĩ thì có hai cung nữ dâng hai chén trà lên. Thấy Vệ Anh nhận lấy chén trà trong tay cung nữ, Ôn Ly cũng nhận theo.

Vệ Anh bưng trà đi đến trước mặt Hoàng hậu, quỳ xuống, “Mẫu hậu mời dùng trà.” Hoàng hậu gật gật đầu, nhận lấy chén trà trong tay Vệ Anh uống một ngụm rồi đưa cho cung nữ bên cạnh, “Anh nhi, hiện tại con cũng đã làm phu người, tương lai còn có thể làm phụ người, đừng lại giống như trước đây, làm một số việc ngốc.”

Vệ Anh cau mày, hẩn mấp máy khóe miệng, kính cẩn nghe theo nói: “Nhi thần ghi nhớ mẫu hậu dạy bảo.”

“Ừ, đứng lên đi.”

Sau khi Vệ Anh đứng lên, Ôn Ly cũng y dạng quỳ gối trước mặt Hoàng hậu, “Mẫu hậu mời dùng trà.”

“Ừ, tốt tốt.” Hoàng hậu giống như rất hài lòng với Ôn Ly, sau khi uống trà xong còn nhét một cái hồng bao vào tay nàng, “Anh nhi hẩn, có đôi khi tính tình vẫn giòn một đứa nhỏ, con phải bao dung nhiều hơn mới được. Hẩn sau này giao cho con chăm sóc thay ta rồi.”

“Mẫu hậu nói gì vậy, nương tử chăm sóc trượng phu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, con dâu nhất định mọi sự lấy Khánh vương làm đầu.”

Hoàng hậu lại vừa lòng gật gật mới buông lỏng tay Ôn Ly ra.

Thình an xong, Hoàng hậu cảm thấy đã có thể tan cuộc, “Nếu không còn chuyện gì khác, các con lui ra hết đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

“Con dâu cáo lui.”

Bốn người nhất tề hành lễ với Hoàng hậu xong liền xoay người đi ra ngoài. Ai biết Ôn Kỳ còn chưa xoay người xong, cả người đã mềm nhũn, ngã xuống đất, may mắn Thái tử nhanh tay lẹ mắt tiếp được nàng ta.

“Sao vậy?” Thái tử nhẹ cau mày, giọng điệu rất ôn nhu.

Ôn Kỳ mặt đỏ ửng, nằm trong ngực Thái tử nhỏ giọng nói: “Thắt lưng có chút mỏi.”

Ôn Ly: “.....”

Mười vạn đầu thảo nê mã lao nhanh qua lòng Ôn Ly.

Đôi gian phu dâm phụ này đến cùng có biết cái gì gọi là hổ thẹn hay không! Chưa từng nghe nói quá ân ái, nhanh chia tay hay sao?!

Cực một sọt dưa chuột bọn họ tuyệt đối là cố ý kích thích Vệ Anh!

Hoàng hậu làm người từng trải, rất nhanh liền hiểu rõ tình huống trước mắt, bà che miệng khẽ cười một tiếng, nói: “Người trẻ tuổi huyết khí sôi trào có thể lý giải, có điều vẫn phải bảo trọng thân thể.”

Thái tử nhẹ tay bấm một cái lên lưng Ôn Kỳ, cung kính nói dạ. Ôn Kỳ hờn dỗi một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực Thái tử càng thêm đỏ.

Ôn Ly: “.....”

Cứu mạng, nàng thật sự chưa từng gặp qua người một nhà không biết xấu hổ như vậy!

Theo bản năng đưa mắt nhìn Vệ Anh, thấy vẻ mặt hắn cũng không có gì khác thường, thậm chí ngay cả liếc cũng không thèm liếc một cái.

Lại hướng Hoàng hậu cúi đầu thi lễ, Vệ Anh đầu cũng không ngoái lại đi ra Trường Nhạc cung, Ôn Ly vội vàng đi theo.

Nhưng Thái tử và Ôn Kỳ hai người lại vẫn âm hồn không tiêu.

“Ngũ đệ, đi nhanh như vậy làm cái gì?” Thái tử bước nhanh đuổi theo Vệ Anh, cản đường hắn, “Hôm qua đệ đại hôn, ta còn chưa kịp chúc mừng đệ đâu.”

Vệ Anh nhìn Thái tử đang chắn trước mặt mình, im lặng không nói.

Ôn Kỳ tiến lên phía trước, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Thái tử, nhìn Vệ Anh cười duyên nói: “Huynh cũng vẫn chưa chúc mừng chúng ta đâu.”

....

Ngọa, tào*.

(*) Ngọa tào: khi dùng trong trường hợp có ý chửi rủa thì đó là một cách chơi chữ đồng âm ~ ngọa thảo: đồ rác rưởi. Nói chung nó chỉ là một câu buột miệng để chửi rủa. (Nguồn: Tangthuvien.)

Đối mặt loại tình huống này, là một nam nhân thì ai cũng đều không thể nhịn!

Ôn Ly sợ Vệ Anh không nhìn được lại đương trường ám sát Thái tử lần nữa, vội vàng đi đến bên cạnh Vệ Anh, mặt không biểu cảm nhìn Thái tử và Ôn Kỳ: “Thái tử và Thái tử phi, thật không hổ là một đôi tiện nhân.”

.....

Hiện trường yên tĩnh quý dị 3s, ngay cả khóe miệng Vệ Anh cũng giật giật.

Thái tử đang muốn phát tác, Ôn Ly lại nhanh chóng nói: “Thật xin lỗi, ta là muốn nói một đôi bích nhân.”

....

Môi Thái tử có chút run run, dường như là đang cực lực nhẫn lại lửa giận trong lồng ngực. Ôn Ly nhìn thoáng qua ba chữ Trường Nhạc cung lúc này vẫn còn nhìn rất rõ, gửi cho Thái tử một nụ cười thuần lương.

Ôn Kỳ hung tợn lườm Ôn Ly, gương mặt nhỏ nhắn tức giận đến nhăn thành một cái bánh bao.

Vệ Anh kéo Ôn Ly qua, nói với Ôn Kỳ: “Bổn vương chúc các ngươi, sống có thể cùng giường, chết có thể cùng huyệt.”

.....

#Mắng chửi người là một môn nghệ thuật#

#Vệ Anh quá suýt#

#Miệng thật độc#

Vệ Anh nói xong câu đó, không để ý tới sắc mặt hỗn độn trong gió của Thái tử và Thái tử phi, trực tiếp kéo Ôn Ly rời đi.

Lại ngồi lên chiếc xe ngựa xa hoa của phủ Khánh vương, tâm trạng Ôn Ly hoàn toàn khác biệt với vừa rồi.

Vệ Anh nhìn Ôn Ly đang cười không ngừng bên cạnh, nhẹ nhàng nhéo cặp mi thon dài, “Vẫn chưa cười đủ?”

Ôn Ly thở hắt hắt mấy hơi mới ôm bụng nói với Vệ Anh: “Huynh không nhìn thấy vẻ mặt vừa rồi của bọn họ sao, thật sự là quá phần khích. Cười chết ta rồi, bây giờ ta đang cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều sáng khoái, ha ha ha.”

Vệ Anh tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không lại quan tâm Ôn Ly, khóe miệng lại giương lên một độ cong không dễ phát hiện.

Sau khi đến phủ Khánh vương, lúc Vệ Anh đỡ Ôn Ly xuống xe ngựa nhẹ giọng nói: “Đọc sách và luyện võ.”

“Hả?” Ôn Ly còn chưa làm rõ Vệ Anh đang nói cái gì, hắn đã nghênh ngang rời đi.

[Tinh! Nhiệm vụ lâm thời hoàn thành, người chơi Ôn Ly trị số mị lực +10, phu thê độ thân mật +10.]

Ôn Ly ngẩn người, hóa ra, hắn nói chính là cái này sao?

Nàng nhìn bóng lưng hắn kéo dài dưới nắng, trên mặt kim lòng không đậu nổi một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mì dưa chua

Editor: Linh

Từ khi Ôn Ly gả vào Khánh vương phủ, đã qua mười ngày.

Trong mười ngày này, Vệ Anh không phải ngủ ở chủ viện của hắn thì chính là ngủ ở gian ngoài, ngay cả một sợi tóc của Ôn Ly cũng không chạm qua.

Ôn Ly cảm thấy rất thất vọng, phiền muộn, bụng cũng có chút đói.

Nàng liếc mắt nhìn sắc trời tối đen ngoài cửa sổ, lại nhìn căn phòng trống không. ... Rất muốn ăn mì dưa chua.

Tuy rằng thức ăn của Khánh vương phủ rất ngon, ngày ngày đều có thịt cá, nhưng kì lạ là lại không có mì dưa chua mà Ôn Ly yêu nhất.

Ôn Ly xưa nay luôn lấy ‘Tự mình làm, cơm no áo ấm’ làm chuẩn mực nhân sinh, quyết định tự lực cánh sinh đi nhà bếp kiểm đồ ăn.

Thấy Ôn Ly ra khỏi phòng, Lục La trực đêm vội vàng chào đón: “Vương phi có gì phân phó?”

Ôn Ly nhìn nàng một cái, chi tiết nói: “Ta có chút đói bụng, muốn đi phòng bếp tìm chút thức ăn.”

“Nô tì lập tức đi chuẩn bị đồ ăn cho Vương phi ngay, Vương phi vẫn nên vào phòng nghỉ ngơi đi.” Lục La nói xong liền muốn xoay người rời đi, Ôn Ly vội kéo nàng lại, “Không cần, ta ở trong phòng cả ngày rồi, vừa vặn đi ra ngoài dạo, em cứ đứng ở đây đi, ta trở lại ngay thôi.”

Ôn Ly nói xong cũng không quản Lục La có đồng ý hay không, không chút do dự đi ra Ngưng Hương viện. Lục La đứng nguyên tại chỗ đi theo cũng không được, không đi theo cũng không xong.

Lúc đi qua thư phòng thấy bên trong đèn vẫn sáng, Ôn Ly vụng trộm nhìn xuyên qua khe cửa, Vệ Anh đang ngồi sau bàn chống đèn đọc sách. Nàng tròn to mắt, cuối cùng vẫn đi về phía nhà bếp.

Lượn quanh nhà bếp một vòng, Ôn Ly có chút buồn bực, trong vương phủ này không có một hũ dưa chua nào chắc?

[Tinh! Hệ thống gợi ý, góc bên phải dưới chân người chơi phát hiện một hũ dưa chua.]

Ôn Ly: “.....”

Lần đầu tiên nàng cảm thấy hệ thống cũng rất khéo hiểu lòng người.

Ngồi xổm xuống, quả nhiên phát hiện một hũ dưa chua, mở nắp bình ra, hương vị dưa chua liền xông lên mũi.

Chua như mới đủ vị!

Khụ khụ, Ôn Ly gấp ra mấy miếng đặt lên thớt, lại đóng nắp hũ dưa đặt vào chỗ cũ.

Vừa thái dưa chua Ôn Ly vừa buồn bực, sao trong Vương phủ lại có đồ ăn dân dã như vậy?

[Phân tích nhãn hiệu dưa chua là do nhà tài trợ tài trợ cho trò chơi, ở trong trò chơi có xen lẫn một ít quảng cáo.]

Ôn Ly: “.....”

Không biết nói gì, thiên ngôn vạn ngữ hội tụ thành một câu nói –

Cảm ơn nhà tài trợ!

Hình như người trong Vương phủ bị động tĩnh trong nhà bếp kinh động, cầm đuốc xông vào. Ôn Ly cầm thái đao trong tay, một loạt “.....” nhìn người xông vào.

Sau khi người ngoài cửa nhìn rõ người trong phòng bếp, cũng là một loạt “.....”. Lý tổng quản nhấp nhấp miệng, mở miệng hỏi: “Xin hỏi Vương phi đêm khuya ở đây là có chuyện gì vậy?”

Ôn Ly lạnh nhạt đáp: “Nấu mì.”

.....

Lý tổng quản nhìn thoáng qua mì sợi đang cuộn cuộn trong nồi nước, nuốt nước miếng, “Loại chuyện này giao cho hạ nhân chúng tôi là được rồi, sao có thể nhọc Vương phi tự mình ra tay.”

Ôn Ly buông thái đao, thả dưa chua đã cắt thành miếng vào trong nồi, lấy đũa đảo đảo, “Đây là sở thích riêng của ta.”

....

“Vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy nhã hứng của Vương phi nữa.” Lý tổng quản gian nan phát tay với những người ở phía sau, mọi người thức thời lui ra.

Sau hôm ấy, trong quyển sách ‘hai ba chuyện trong Vương phủ’ từ Lý tổng quản ghi chép có thêm một cái mới: Vương phi thích nấu mì đêm khuya, không thích người ngoài quấy rầy. [Chú giải: sau này Vương phủ nên chuẩn bị sẵn dưa chua!]

Thấy mì được rồi, Ôn Ly dập lửa, múc mì sang bát.

Nhưng lại múc hai bát.

Bưng hai chén mì sợi nóng hổi, Ôn Ly đi đến ngưỡng cửa thư phòng. Thấy Vệ Anh vẫn còn ở bên trong xem sổ sách, Ôn Ly nhẹ nhàng đá văng cửa phòng, tiến vào.

Dè dặt cẩn trọng đặt mâm lên bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ, Vệ Anh cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn Ôn Ly và hai bát mì trên bàn không lên tiếng.

“Ách...” Ôn Ly ngồi xuống bên bàn, không được tự nhiên xoay xoay chiếc đũa trong tay, “Vừa rồi ta có chút đói bụng nên đi nhà bếp nấu bát mì, thấy huynh còn đang đọc sách liền thuận tiện cũng giúp huynh nấu một bát.”

Thấy Vệ Anh vẫn ngồi bên bàn không động, Ôn Ly đột nhiên có chút xấu hổ. Nàng sờ sờ chóp mũi mình, cúi đầu nói: “Huynh không ăn cũng không sao, một mình ta ăn cũng hết.”

Hai bát mì nửa giá kiểu này chuyên môn bắt nạt chó lang thang, nhưng cho tới bây giờ đều không làm khó được heo độc thân như Ôn Ly.

Bởi vì một mình nàng có thể ăn hết hai bát.

Đang lúc cúi đầu im lặng ăn mì trong bát thì thấy trước mắt có một bóng đen cao lớn bao phủ.

Là Vệ Anh ngồi xuống đối diện nàng.

Vệ Anh im lặng cầm lấy đũa trên bàn, gấp một sợi mì, nuốt vào. Ôn Ly khần trương nhìn hấn nuốt sợi mì xuống, hơi mấp máy khóe miệng, cuối cùng khần trương hỏi: “Thế nào?”

“Cũng không tệ.” Tuy rằng Vệ Anh không có nhìn Ôn Ly, nhưng lại chuyên tâm ăn mì trong bát. Ôn Ly vui mừng khôn xiết, nàng buông chiếc đũa trong tay, hưng trí nói với Vệ Anh: “Không phải ta ba hoa, ta được khen là nấu mì tiểu công chúa đây! Sở trường của ta chính là canh mì trứng, khi nào rảnh ta sẽ làm cho huynh ăn!”

Vệ Anh hơi có hứng thú ngược mắt lên nhìn nàng: “Nấu mì tiểu công chúa? Ai phong cho cô vậy?”

“Ách... Giang hồ bằng hữu.”

Vệ Anh bật cười, tiếp tục cúi đầu ăn mì.

Ôn Ly nhìn hấn, cũng bắt đầu vui vẻ ăn mì. Chờ ăn sạch một bát mì, Ôn Ly còn thỏa mãn húp một hóp nước mì. Vệ Anh nhìn hành động theo bản năng của Ôn Ly, đuôi lông mày hơi nhíu lại, nàng thật sự không giống Đại tiểu thư được dưỡng ra từ phủ Hộ quốc công.

Đang chuẩn bị thu dọn bát đũa, Ôn Ly chợt nghe Vệ Anh nói: “Giao cho hạ nhân thu dọn là được, sắc trời cũng không còn sớm, cô về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

Ôn Ly nghe vậy ngẩng đầu, gương mặt Vệ Anh dưới ánh nến bao phủ nhiễm lên một tầng màu quất nhàn nhạt. Khóe miệng nàng giật giật, giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, cuối cùng chỉ nói một câu ‘Huynh cũng nghỉ ngơi sớm đi’ rồi trở về Ngưng Hương viện.

Vệ Anh nhìn bóng lưng Ôn Ly dần biến mất trong bóng đêm, mảy theo bản năng nhú lại. Hắn không phải cộc gỗ, Ôn Ly tốt với hắn, hắn cảm giác được.

Chỉ là... Hắn thủy chung vô pháp hoàn toàn tín nhiệm nàng.

Ôn Ly trở về đến phòng, ngã đầu liền ngủ.

Nhưng là thế nào cũng không ngủ được.

Nằm trên giường lăn lộn mấy vòng, cuối cùng vẫn là ngồi dậy, không có việc gì nhìn ánh nến ngẩn người.

Nếu bây giờ chạy ra ngoài luyện một bộ thương pháp, có được tính là quấy nhiễu dân chúng không?

....

Tuy rằng trước kia chưa bao giờ quá ý lại vào internet, nhưng là hiện nay ở ở đại không có internet Ôn Ly cảm nhận được nhàm chán trước nay chưa từng có.

[Tĩnh! Nhiệm vụ lâm thời, may túi thơm cho Vệ Anh!]

Ôn Ly: “.....”

#Không nên chết sẽ không phải chết#

Nghĩ đến hình như nhiệm vụ lâm thời có thể xoát độ thân mật của phu thê, Ôn Ly vẫn lệnh Lục La tìm cho nàng chút châm tuyền, chuẩn bị chông đèn đánh đêm.

Nhưng sau khi nàng cảm kim và châm tuyền mới phát hiện một vấn đề ác liệt – nàng không biết thêu.

[Người chơi có thể mở ra kỹ năng [nữ công]].

Ôn Ly trừng mắt, nàng có loại kỹ năng này từ bao giờ vậy?

[Trong lễ bao hệ thống đưa hôm người chơi thành thân, có bao hàm kỹ năng này.]

Ôn Ly: “.....”

Nàng còn tưởng rằng trong đại lễ bao đó chỉ có cung đồ X và 18 thức XX thôi chứ.

[Xin mở ra kỹ năng [nữ công]].

[Tĩnh! Kỹ năng nhân vật [nữ công] đã mở ra].

Sau khi nghe được thanh âm nhắc nhở của hệ thống, Ôn Ly liền bắt đầu thêu. Lục La trực đêm ở cửa thấy Vệ Anh qua đây, vốn định thỉnh an hắn lại bị Vệ Anh cản lại.

Vệ Anh đi vào buồng trong, đứng ở ngưỡng cửa nhìn Ôn Ly đang ngồi trước bàn thêu, cuối cùng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Ban đêm, điện Minh Quang vốn nên lựa mỏng màn mềm lại thanh lãnh dị thường.

Ôn Kỳ dựa người vào trên sập quý phi, nghe tiểu cung nữ bên người khúm núm báo cáo nơi Thái tử đi.

“Hồi bẩm Thái tử phi, đêm nay Thái tử điện hạ.... Vẫn ngủ ở chỗ Trình lương đệ.”

Tiểu cung nữ vừa dứt lời, Ôn Kỳ đã nắm chén trà trong tay ra ngoài, chén trà suột qua tai bay ra ngoài, tiểu cung nữ sợ tới mức hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỵ trên mặt đất, “Nuơng nuơng bót giện!”

“Choang”, chén trà rơi xuống đất lên tiếng trả lời, mảnh vỡ bắn tung tóe.

Ôn Kỳ từ trên ghế quý phi đứng dậy, nổi giận đùng đùng đi quanh phòng.

Giới cho Vệ Tuyên người, thành thân lâu như vậy, trừ ngày đại hôn ra đêm nào cũng ngủ ở chỗ Trình lương đệ, quả thật là không để Thái tử phi ta vào mắt mà. Còn có tiểu tiện nhân Trình lương đệ kia, bây giờ đã vội vàng tranh thủ tình cảm với ta, tương lai còn muốn làm Hoàng hậu có phải không?

Không có cửa đâu!

Ôn Kỳ một cước đá lăn bình hoa sứ men xanh bên chân, cả giận nói: “Đi điện Di Hoa!”

Dẫn theo vài cung nữ thái giám hùng hù hỏ hỏ đến điện Di Hoa, tiểu thái giám canh cửa nhanh tay lẹ mắt ngăn cản Ôn Kỳ: “Không biết Thái tử phi đêm khuya giá lâm điện Di Hoa có chuyện gì không?”

Ôn Kỳ nhú mày nhìn tiểu thái giám trước mắt, tiểu thái giám này nàng ta biết, là thái giám Tiểu Lý Tử bên người Thái tử, xem ra, Thái tử quả nhiên ở trong điện Di Hoa này.

Tiểu thái giám đằng sau Ôn Kỳ thấy thế vội nhảy ra, hướng Tiểu Lý Tử nói: “Lớn mật, Thái tử phi mà cũng dám ngăn cản?!”

Khóe miệng Tiểu Lý Tử giật giật, hắn đương nhiên biết đây là Thái tử phi, chính bởi vì nàng là Thái tử phi nên hắn mới phải ngăn cản a!

Tiểu Lý Tử ho khan hai tiếng, treo cổ họng nói: “Hồi bẩm Thái tử phi, Thái tử điện hạ đã đi ngủ, Thái tử phi vẫn nên trở về đi thôi.”

“Ha.” Ôn Kỳ cười lạnh một tiếng, một phen đẩy Tiểu Lý Tử ra, lập tức đi vào trong.

Tiểu Lý Tử thấy thế gấp đến độ giọng chân, nói: “Thái tử phi ngài thật sự không thể đi vào...” Câu nói của hắn còn chưa xong miệng đã bị tiểu thái giám Ôn Kỳ mang đến bịt lại.

Tiểu Lý Tử thâm rên trong lòng, Thái tử ngài tự cầu nhiều phúc đi. Nô tài chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi.

Còn chưa đi tới cửa, Ôn Kỳ đã nghe đến tiếng nữ tử yêu kiều từ bên trong truyền ra.

Bước chân bỗng dưng bị kiềm hãm, bàn tay đặt bên người gắt gao nắm thành một nắm.

“A... Thái tử ngài nhẹ chút, làm đau nô tì rồi.”

Thái tử cười nói: “Như vậy mà đã không chịu nổi rồi à? Vậy như này thì sao?”

Trong phòng lại vang lên một hồi tiếng nhép nhép, sau đó truyền ra giọng thẹn thùng của Trình lương đệ, “Thái tử ngài thật hạ lưu...”

Thái tử cười to mấy tiếng mới nói: “Người không hạ lưu uống thiếu niên thôi.”

Nghe bên trong cửa truyền đến tiếng ván giường kêu kẹt, Ôn Kỳ nắm tay cũng tách tách rung động theo.

Nhìn xuống ý niệm trực tiếp xông vào, Ôn Kỳ quay người lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Về điện Quang Minh!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngự hoa viên

Editor: Linh

Khoảng thời gian này Hoàng hậu nương nương phượng thể khiếm an, Vệ Anh thỉnh thoảng sẽ dẫn theo Ôn Ly vào cung thỉnh an Hoàng hậu.

Trước lạ sau quen, hiện tại Ôn Ly đã quen thuộc ra vào cung Trường Nhạc, sớm đã không còn cảm giác khẩn trương như lần đầu tiên gặp Hoàng hậu.

Hôm nay, vừa thỉnh an Hoàng hậu nương nương xong, lúc Vệ Anh và Ôn Ly đi qua Ngự hoa viên lại bị một tiểu thái giám gọi lại, “Khánh vương xin dừng bước!”

Vệ Anh nghe tiếng dừng bước, tiểu thám giám bước nhanh đuổi theo Vệ Anh, nghiêng đầu ghé vào bên tai hắn thì thầm gì đó, về mặt Vệ Anh lập tức thay đổi. Ngưng thần suy xét một hồi, Vệ Anh nghiêng đầu nói với Ôn Ly ở bên cạnh: “Ta có chút chuyện cần xử lý, nàng ở trong này chờ một lát.”

Ôn Ly gật đầu, nói: “Được.”

Để lại một tiểu cung nữ đứng cùng Ôn Ly rồi Vệ Anh cùng tiểu thám giám rời đi. Hồng Nhị nhìn bóng lưng vội vàng của bọn họ, nhỏ giọng nói với Ôn Ly: “Tiểu thư, cô nói xem chuyện gì khiến Khánh vương gấp như vậy nhỉ?”

Ôn Ly không trả lời Hồng Nhị, chỉ cúi đầu trầm tư. Đạo này Vệ Anh đêm nào cũng bận tới khuya, một mặt là vì tránh mình, mặt khác, nhất định là đang mưu đồ gì đó.

Nhưng hắn không nói, Ôn Ly cũng không có lập trường hỏi. Tuy rằng ngoài sáng bọn họ là phu thê, nhưng trong lòng Ôn Ly rất rõ, Vệ Anh cũng không tin tưởng nàng.

Ít nhất, không phải hoàn toàn tin tưởng nàng.

Trong lòng thâm thâm một tiếng, ánh mắt Ôn Ly dừng ở Ngự hoa viên. Trung tuần tháng ba, đúng là thời điểm trăm hoa đua nở, Ngự hoa viên muôn hoa đua nở đỏ thắm, một mảnh muôn nghìn hồng tía, đẹp không tả xiết.

Ôn Ly đang thưởng thức cảnh đẹp khó gặp này thì thấy đằng trước có một nhóm người đi tới.

Nữ tử đi đầu tiên, trên đầu búi hai búi tóc cân xứng, mặt trên cắm một đôi trâm ngọc hình hoa đào. Trên người mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, làn váy thêu mấy bông hoa nhỏ màu đỏ, trong tay ngọc thon dài là một chiếc quạt vẽ hình uyên ương nghịch nước, một đôi gót sen nhẹ bước, đi về phía Ôn Ly.

Ôn Ly đánh giá người đến, nhìn trang điểm xác nhận là phi tần trong cung.

Người đến cũng nhìn Ôn Ly, có lẽ là ở trong cung chưa bao giờ gặp qua người này, trên mặt lộ ra chút nghi ngờ.

“Ngươi là ai, dám cản đường đi của Lương đệ nương nương!” Một cung nữ đi tới, vẻ mặt không tốt nói với Ôn Ly.

Hồng Nhị neho mắt, cũng tiến lên một bước không khoan dung nói: “Còn ngươi là ai, dám nói chuyện như vậy với Vương phi nhà ta!”

Tiểu cung nữ bên cạnh Ôn Ly thấy thế, vội vàng khom lưng với người tới, kính cẩn trả lời: “Hồi bẩm Trình lương đệ, vị này là Khánh vương phi.”

Trình lương đệ ngăn người, nói với cung nữ bên người: “Tổ Lan, sao có thể vô lễ như vậy với Khánh vương phi? Còn không mau xin lỗi!”

Tổ Lan vừa rồi còn chân cao khí ngạo lập tức biết vâng lời, nói: “Dạ.” còn không quên xin lỗi Ôn Ly, “Nô tì đáng chết, xin Khánh vương phi bỏ quá cho.”

Ôn Ly lắc lắc đầu, ý bảo mình không trách gì, Tổ Lan mới thôi lui đến phía sau Trình lương đệ.

Trình lương đệ đánh giá Ôn Ly mấy lượt, tự quen thuộc tiến lên kéo tay Ôn Ly lại bị Ôn Ly bắt động thanh sắc né tránh. Trình lương đệ dù huých phải chiếc đĩnh mềm nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười vô cùng thân thiết, “Đã sớm nghe Thái tử phi nhắc đến nàng có một tỷ tỷ như hoa như ngọc, hôm nay vừa thấy quả đúng danh bất hư truyền. Khánh vương phi quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành.”

Ôn Ly: “.....”

Nếu Ôn Kỳ mà khen nàng, nàng thà tin tưởng Tam Hoàng đột nhiên hết bị đoạn tỵ (bê đê). Có điều bên cạnh Thái tử có một mỹ nhân như này, nghĩ đến cuộc sống trong cung của Ôn Kỳ cũng không tốt lắm đâu nhỉ?

Thấy Ôn Ly không nói chuyện, Trình lương đệ lại chủ động nói: “Khánh vương phi cũng đến Ngự hoa viên dạo chơi à? Đã khéo như vậy, chẳng biết có thể mời Vương phi cùng chung đường không?”

Ôn Ly vốn muốn từ chối, lại không chịu nổi Trình lương đệ nhiệt tình liền bị nàng kéo đi. Trình lương đệ vừa đi vừa giúp Ôn Ly giới thiệu các loại kỳ hoa dị thảo trong Ngự hoa viên, rất có tư thái của một hướng dẫn viên du lịch.

Khi Vệ Anh quay lại thì không thấy Ôn Ly, mày hơn nhú. Nghĩ nghĩ, vẫn bắt đầu tìm chung quanh Ngự hoa viên.

Ôn Kỳ nghe nói hôm nay Trình lương đệ rất có hưng trí đi dạo Ngự hoa viên, vì thế cố ý đi qua làm hồng hưng trí của nàng. Không nghĩ tới còn chưa nhìn thấy Trình lương đệ lại gặp Vệ Anh nghênh diện đi tới.

Ôn Kỳ trong lòng vừa động, nghĩ lại có đồ để nàng ta giải trí rồi.

Cho người bên dưới lui xuống, Ôn Kỳ cười duyên đi đến trước mặt Vệ Anh, “Khánh vương thật có hưng trí, đến dạo Ngự hoa viên?”

Vệ Anh liếc nhìn người mỹ nhân như tơ trước mắt, vượt qua nàng ta đi về hướng bên kia. Ôn Kỳ không ngờ Vệ Anh thấy mình lại lưu loát xoay người rồi đi, theo bản năng túm chặt lấy tay Vệ Anh. Chậm rãi nâng mắt lên, trong mắt Ôn Kỳ xuất hiện một làn hơi nước mỏng, “Mấy ngày không gặp, sao lại lãnh đạm thế?”

Vệ Anh mặt không biểu cảm nhìn Ôn Kỳ, ghét bỏ rút tay mình về, “Thái tử phi xin tự trọng.”

“A.” Ôn Kỳ hưng trí nổi lên, Vệ Anh từng thích nàng ta bao nhiêu nàng ta rất rõ ràng. Nàng ta cũng không tin Vệ Anh thật sự có sức chống cự với nàng ta. Nghĩ như vậy Ôn Kỳ liền dán thân mình mềm mại không xương lên người Vệ Anh, “Yên tâm, không có người nhìn thấy.”

Thấy Vệ Anh vẫn thờ ơ, Ôn Kỳ có chút không nắm chắc. Lại nói, trước kia khi hai người ở cùng nhau, Vệ Anh cũng chưa từng đụng vào nàng ta.

Chứ không phải là.... Khánh vương có bệnh gì không tiện nói ra?

Ôn Kỳ suy nghĩ đến đây, Vệ Anh lại đột nhiên bắt lấy cổ tay Ôn Kỳ kéo nàng ta vào trong ngực mình, tay phải cũng thuận thế đặt trên eo mềm mại của Ôn Kỳ. Hình ảnh này nếu đứng trong mắt người khác nhất định là một bức tranh nồng tình mật ý, nhưng chỉ có Ôn Kỳ biết, lúc này lực đạo nắm cổ tay nàng ta chỉ thiếu chút sẽ bóp nát cổ tay nàng ta.

Vệ Anh nhìn người nhu tình như nước trong lòng, môi chậm rãi tới gần bên tai nàng ta, thấp giọng nói: “Biết bốn vương muốn giết ngươi bao nhiêu không?”

Ôn Kỳ đột nhiên mở to hai mắt, đầu đến quên cả hô hấp.

Vệ Anh buông người trong lòng ra, khí định thần nhàn sửa sang lại ống tay áo. Ôn Kỳ còn chưa lấy lại được tinh thần sau cơn chấn kinh, chỉ ngơ ngác nhìn Vệ Anh. Đây thật sự là Vệ Anh mà nàng ta biết sao? Vị công tử chỉ cười cũng làm người ta cảm thấy như gió xuân ôn nhuận đó?

Vệ Anh hiện tại, chỉ khiến nàng ta lạnh từ đầu đến chân.

Lãnh đạm liếc Ôn Kỳ một cái, Vệ Anh quay người đi ngược về, cũng đúng lúc nhìn thấy được Ôn Ly và Trình lương đệ đang đi tới.

Ba người đều dừng sờ giây lát.

Vệ Anh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, đi đến bên cạnh Ôn Ly nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi nàng đi đâu vậy?”

Ôn Ly nói: “Lúc ta chờ chàng thì gặp Trình lương đệ, nàng mời ta đi dạo Ngự hoa viên.”

Trình lương đệ bị điểm danh giật mình một cái, lập tức cười thính an Vệ Anh, cũng uyển chuyển tỏ vẻ mình không hề có ý bất cóc Khánh vương phi.

Hoàn lễ, Ôn Ly đang chuẩn bị đi theo Vệ Anh rồi đi thì lại bị Ôn Kỳ ngăn lại, “Tỷ tỷ, sao gặp muội muội mà ngay cả chào cũng chưa chào một câu đã bước đi rồi?”

Ôn Ly nháy nháy mắt, nhìn Ôn Kỳ nói: “Có phải ta chào ngươi xong là ta có thể đi không?”

Ôn Kỳ: “.....”

Thấy Ôn Kỳ vẫn không tha chân trước mặt mình, Ôn Ly thỏa hiệp nhìn sang Vệ Anh. Vệ Anh nói tay Ôn Ly ra, thấp giọng nói: “Ta ở trên xe ngựa chờ nàng.”

Vệ Anh đi rồi, Ôn Ly đã làm xong chuẩn bị tiếp chiêu, ánh mắt Ôn Kỳ lại dừng lên trên người Trình lương đệ.

Trình lương đệ phúc thân với Ôn Kỳ: “Gặp qua Thái tử phi.”

Cao thấp đánh giá Trình lương đệ mấy lượt, Ôn Kỳ khinh miệt cười: “Trình lương đệ, có câu tục ngữ không biết ngươi đã từng nghe chưa?”

Trình lương đệ cúi đầu, cung kính nói: “Xin Thái tử phi thỉnh giáo.”

Ôn Kỳ hừ một tiếng, ngón trở thon dài nâng cằm Trình lương đệ lên, trên cao nhìn xuống xem nàng, “Lấy sắc hầu người, sắc suy rồi yêu giảm.”

Trình lương đệ mặt cứng đờ, không dấu vết lui về phía sau một bước, nói với Ôn Kỳ: “Thái tử phi dạy đúng. Hôm nay thân thể nô tì không được khỏe, xin được cáo lui trước.”

Trình lương đệ nói xong lại cúi người thi lễ với Ôn Kỳ, sau đó dẫn người của mình rời khỏi Ngự hoa viên.

Ôn Ly nhìn bóng lưng đi xa của Trình lương đệ, nghĩ quả nhiên cuộc sống của Thái tử phi không được hài hòa.

Lúc suy nghĩ của nàng vẫn đang bay theo Trình lương đệ, Ôn Kỳ đã ghé đầu vào bên tai nàng: “Tỷ tỷ, vừa rồi chuyện giữa ta và Khánh vương tin rằng ngươi cũng nhìn thấy. Ngươi sẽ không cho rằng Khánh vương vào trong cung thật chỉ là vì gặp Hoàng hậu thôi đấy chứ?” Ôn Kỳ nói đến đây dừng một chút, ở bên tai Ôn Ly khẽ cười ái muội một tiếng, “Thật ra, chỉ là vì ở đây tư hội với ta mà thôi.”

Ôn Ly: “.....”

Ngươi bị chứng vọng tưởng nghiêm trọng như vậy, bệnh viện tâm thần biết không?

Kéo xa khoảng cách với Ôn Kỳ, Ôn Ly nhìn Ôn Kỳ chân thành nói: “Thái tử phi nương nương, có bệnh phải chữa.”

Ôn Kỳ: “.....”

Ôn Ly nói xong liền rời khỏi Ngự hoa viên. Dọc theo đường đi, Hồng Nhị thấy Ôn Ly sắc mặt khó coi, trong lòng rất không yên.

Tuy rằng biết Ôn Kỳ nói vậy đơn giản chỉ là cố ý muốn chọc giận mình, nhưng trong lòng Ôn Ly vẫn có chút không thoải mái, đặc biệt vừa rồi xa xa nhìn thấy cử chỉ của Vệ Anh và Ôn Kỳ giống như vô cùng thân thiết.

Tất cả ụy khuất chùng chất trong lòng một thời gian dài đột nhiên dâng hết lên, đến khi Ôn Ly nhận ra, nước mắt lạnh lẽo đã rơi xuống mu bàn tay nàng.

“A, tiểu thư sao cô lại khóc!” Hồng Nhị hô to gọi nhỏ xoay quanh, Ôn Ly ngẩn người. Trước kia khi người khác cầm súng chỉ vào nàng nàng cũng không khóc, bây giờ sao lại chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà lại rơi nước mắt đây?

Lau khô nước mắt ở khóe mắt, Ôn Ly nói với Hồng Nhị: “Ta không sao.”

Hồng Nhị còn muốn nói gì nhưng Ôn Ly đã bước nhanh đi tới bên cạnh xe ngựa, cuối cùng nàng cũng không kịp nói gì.

Sau khi leo lên xe ngựa, Ôn Ly liền ngồi trong góc ngẩn người. Nàng ngẩn người rất sâu, ngay cả xe ngựa bắt đầu chuyển động lúc nào cũng không biết. Cho đến khi cánh tay bị người kéo đau nàng mới giật mình tỉnh lại.

Ngẩng đầu lên, thấy Vệ Anh đang cau mày nhìn mình, “Cô khóc?”

Lông mi Ôn Ly run run hai cái, rút cánh tay mình về nói: “Ta không có.”

Vệ Anh vẫn nhìn nàng, “Vì sao?”

Ôn Ly gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Ta không khóc.”

Vệ Anh nhấp mấy khóe miệng, không lại lên tiếng.

Màn đêm dần buông xuống, trong điện Minh Quang nổi đèn. Ôn Kỳ hướng con mắt ra ngoài cửa phòng, phân phó cung nữ bên người nói: “Mặc Trúc, giúp bản cung tắm rửa thay quần áo.”

Mặc Trúc lên tiếng rồi đi xuống chuẩn bị. Khi tắm, Mặc Trúc thấy cổ tay Ôn Kỳ đỏ ửng, lập tức kinh hãi, “Nương nương, tay ngài sao vậy? Sưng lên rồi này!”

Ôn Kỳ liếc cổ tay sưng đỏ của mình, “Không sao, không cần chuyện bé xé to.”

Mặc Trúc cúi đầu, vẫn lo lắng hỏi: “Nương nương, muốn truyền thái y không?”

“Không cần.” Ôn Kỳ dựa vào thành bể, nhắm hai mắt lại. Hôm nay ở Ngự hoa viên nàng ta thật sự cho rằng bản thân sắp bị giết chết. Nhưng là một khi Thái tử được sắc lập sẽ không dễ dàng bị phế truất, nghĩ đến Vệ Anh cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

“Mặc Trúc, lấy bộ váy lụa mỏng trong suốt của bản cung ra đây.” Ôn Kỳ mở to mắt, khóe miệng dần hiện lên nụ cười diễm lệ, “Đêm nay, Thái tử sẽ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lần đầu so chiêu

Editor: Linh

Khi Thái tử nổi giận đùng đùng đến điện Quang Minh, Ôn Kỳ vừa tắm xong bước ra. Váy lụa mỏng gần như trong suốt, căn bản là không thể che hết cảnh xuân dưới váy, sắc mặt cũng bởi vì vừa mới tắm xong mà phớt hồng nhàn nhạt. Còn mùi hương quanh quần như có như không càng giống thuốc độc kích thích thần kinh Thái tử.

Người trước mắt tú sặc có thể thay com, Thái tử lửa giận gì đều biến mất không còn, thay đó là tràn ngập lửa dục.

Một tay kéo Ôn Kỳ vào trong lòng, tay Thái tử trực tiếp đặt lên trước ngực Ôn Kỳ, cách lần váy lụa mỏng bắt đầu bóp. Ôn Kỳ nhẹ ưm một tiếng, điềm đậm đáng yêu nhìn Thái tử:

- Điện hạ, ngài cuối cùng cũng đến.

Thái tử trong lòng rung động, trực tiếp ôm người lên trên chiếc giường lớn mềm mại, một đôi bàn tay to càng không ngừng chạy dọc thân thể Ôn Kỳ:

- Nàng tự tiện xông vào điện Di Hoa, ở trong Đông cung loạn phát tỳ khí cũng thôi, vậy mà còn dám ở Ngự hoa viên tư hội với Khánh vương. Nàng nói, bản cung nên phạt nàng thế nào đây?

Hai tay Ôn Kỳ vòng qua cổ Thái tử, thổi khí nhọc lan:

- Thái tử muốn phạt thần thiếp thế nào cũng được.

Thái tử cười cười, dướn người đề lên:

- Đây là nàng nói đấy nhé.

Ôn Kỳ ôm người đang rong ruổi trên người mình, khoe miệng gọi lên một độ cong kiêu diễm.

Nếu muốn nói lấy sắc hầu người, Ôn Kỳ nàng cũng có tư bản để Thái tử dục tiên dục tử. Nếu nói những chuyện trước đó Thái tử có thể không quan tâm, nhưng chuyện sáng nay ‘tư hội’ với Khánh vương ở Ngự hoa viên, Thái tử nhất định không thể nhịn. Nàng ta biết chắc tiện nhân Trình lương đệ kia nhất định sẽ đâm chọc xúi giục với Thái tử.

Nhưng chỉ cần Thái tử bước vào điện Quang Minh, nàng ta nhất định có thể làm hắn không ra được.

Trong điện Di Hoa, Trình lương đệ nằm nghiêng trên ghế quý phi, một cung nữ quỳ gối trước mặt nàng, bấm bấm:

- Khởi bấm nương nương, Thái tử quả đúng như nương nương sờ liệu, đêm nay ngủ lại điện Minh Quang.

Khoe miệng Trình lương đệ gọi lên một nụ cười yếu ớt, từ trên ghế ngồi dậy,

- Tổ Lan, giúp bản chủ cởi áo.
- Vâng! Tổ Lan cung kính lên tiếng, rồi đỡ Trình lương đệ đi vào phòng trong.

Viện Ngưng Hương, là trạch viện nằm ở nơi sâu nhất trong phủ Khánh vương.

Sáng sớm, trong viện sương mù lượn lờ, dưới ánh mặt trời vàng nhuộm chiếu rọi, dần dần tán đi. Một con chó màu vàng đất uông uông máy tiếng, chạy đuổi theo bướm bướm trong viện. Ba chữ Viện Ngưng Hương mạnh mẽ có lực cũng dần được nhuộm một tầng màu vàng, phát sáng rực rỡ.

Trong phòng, Ôn Ly vẫn đang đo sức hồi cuối cùng với khung thêu trong tay.

Cuối cùng cũng xong một kim cuối cùng, cài một nút thắt, Ôn Ly nâng tay lên dùng răng cắn đứt sợi chỉ.

Đại công cáo thành!

Ôn Ly lộ ra một nụ cười hài lòng, chỉ là nụ cười này thành công dùng trên mặt sau khi nàng nhìn rõ đồ trong tay.

Đây... Ta thêu cái gì vậy? Vịt bơi Xuân Giang? Ta nhớ rõ là mình muốn thêu uyên ương không muốn thành tiên cơ mà.

.....

Kỹ năng nữ công của nàng hoàn toàn ngược lại với kỹ năng múa giáo rồi!

Cái này thật sự phải tặng cho Vệ Anh à? Chỉ sợ độ thân mật phu thê không tăng mà còn bị giảm đấy.

Trong lòng buồn bực đắn đo một hồi, Ôn Ly dùng cảm giống tráng sĩ đứt cổ tay nắm chặt túi hương trong tay, đứng dậy đi ra viện Ngưng Hương.

Nghe Lục La bấm bấm Vệ Anh sáng nào cũng đều ở hoa viên luyện võ nửa canh giờ. Hồng Nhị và Lục La đi theo phía sau nàng, cùng nhau đi đến hoa viên.

Cách hoa viên còn một khoảng xa đã có thể nghe thấy thanh âm xé gió. Lông mày Ôn Ly nhin không được nhíu nhíu, nghe ra chính là cao thủ.

Đứng xa dùng chân quan sát, bóng dáng Vệ Anh dưới nắng sớm tựa như được dát thêm một lớp vàng sáng chói mắt. Tóc dài như mực bừa bãi tung bay trong không trung, tay áo màu trắng bay phấp phới theo từng động tác, ánh nắng mặt trời lấm tấm chiếu lên mặt làm gương mặt hắn nhu hòa hơn không ít.

Tuy rằng vẫn luôn biết Vệ Anh rất tuần tú, nhưng Vệ Anh lúc này càng thêm lóa mắt khiến Ôn Ly không rời được mắt. Quan trọng nhất là... Vệ Anh dùng kích chứ không phải giáo, thật sự là quá tốt!

Nhấn nại chờ hắn luyện xong Ôn Ly mới tiến lên, tiện tay đưa cho hắn một cái khăn tay. Vệ Anh sùng sốt một chút, sau đó nhận lấy khăn trong tay Ôn Ly, lau mồ hôi trên trán: – Có việc gì à?

“Ách...” Con người Ôn Ly xoay vòng, sau đó nhìn thoáng qua Hồng Nhị đang liên tiếp nháy mắt với mình.

Ánh mắt Vệ Anh không dấu vết đảo qua người các nàng,

- Chuyện gì?

Ôn Ly căng thẳng nắm chặt túi hương trong tay. Là một nữ cảnh sát ưu tú, người ngay cả kẻ bắt cóc cầm súng cũng không sợ, chẳng lẽ còn không trấn trụ được loại trường hợp nhỏ thế này!

Kiến thiết tâm lý xong, Ôn Ly giống như được thông suốt nâng túi hương đến trước mặt Vệ Anh, còn nhân tiện cong một vòng cung 90 độ,

- Cái này cho huynh!

Vệ Anh:

Nhìn chăm chăm vật trong tay Ôn Ly nửa ngày Vệ Anh mới vươn tay cầm lấy túi hương. Ôn Ly đã nín thở đến mặt đỏ bừng, cảm thấy vật trên tay không còn mới ‘phủ’ thờ phào một hơi.

Nếu Vệ Anh lại không lấy, nàng thật sự có thể tươi sống ghen chết mình.

Nhìn túi hương trong tay từ trong ra ngoài một lần, giọng bình thản của Vệ Anh trên đỉnh đầu vang lên:

- Cô偷 cái gì vậy?

Mặt Ôn Ly hơi vặn vẹo, sau đó ngẩng đầu lên cười nói với Vệ Anh:

- Con vịt.

Vệ Anh gật gật đầu:

- Ừ, rất giống.

Ôn Ly:

Khóc cho huynh xem, huynh tin không!

Thấy vẻ mặt này của Ôn Ly, Vệ Anh nhìn không được khẽ cười ra tiếng:

- Ta biết cô偷 chính là uyên ương.

Nụ cười trong giây lát này của Vệ Anh không khác gì vũ khí sinh hóa giết người trong vô hình, khung máu của Ôn Ly lập tức về 0.

Đây là lần đầu tiên Vệ Anh cười với nàng.

[Tinh! Nhiệm vụ lâm thời hoàn thành, người chơi Ôn Ly giá trị mị lực +10, phụ thể thân mật +10]

Thanh âm hệ thống kéo thần chí Ôn Ly về, nàng nhìn cái kích trong tay Vệ Anh, đột nhiên hưng trí bùng lên.

- Không bằng chúng ta so hai chiêu đi.

Vệ Anh rõ ràng sững sờ ba giây, nhìn kỹ người trước mắt mấy lần, nhẹ nhúm mày:

- Được.

Ôn Ly cười với hắn, quay đầu phân phó Hồng Nhị ở phía sau:

- Hồng Nhị, đi đem giáo dài của ta đến đây.

Hồng Nhị:

Chuyện nàng vẫn luôn lo lắng cuối cùng cũng vẫn xảy ra. Sở thích của tiểu thư bọn họ có thể đặc biệt như vậy hay không? Tiểu thư nhà khác khi ở cùng cô gia đều là tình chàng ý thiếp, vì sao đến chỗ tiểu thư nhà nàng liền biến thành đánh đánh giết giết người chết ta sống đây!

- Hồng Nhị?

Thấy Hồng Nhị chỉ đứng tại chỗ ngăn người, Ôn Ly nhìn không được mở miệng thúc giục.

Hồng Nhị phục hồi tinh thần, khom người nói với Ôn Ly:

- Nô tì đi ngay đây!

Ôn Ly:

Lấy giáo thì lấy đi, nhưng là ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kia của nàng ấy là có ý gì?

Hồng Nhị không tình nguyện mang giáo dài của Ôn Ly tới. Ôn Ly nhận lấy giáo dài trong tay Hồng Nhị, bày ra một tư thế nghênh địch.

[Nhân vật Ôn Ly kỹ năng khóa (giáo dài) bắt đầu]

Vệ Anh liếc mắt nhìn người đối diện, cái kích trong tay lóe sáng trong ánh mặt trời, đâm tới bên mặt Ôn Ly. Ôn Ly tránh thoát cái đâm này, đẩy giáo dài trong tay về phía trước, đâm về phía bụng Vệ Anh.

Một tiếng ‘đỉnh’ vang lên, Vệ Anh dùng kích khóa lấy đầu giáo Ôn Ly đâm tới, tay phải linh hoạt vòng một vòng hình cung, đánh tan lực đạo trên tay Ôn Ly. Sức Vệ Anh rất lớn, một kích này chấn động cánh tay Ôn Ly cũng rung theo.

Hai tay Ôn Ly nắm chặt thân giáo, hít một hơi lại tấn công về phía Vệ Anh. Vệ Anh cản mấy chiêu, đột nhiên lui về phía sau, tiếp theo xoay người bay nhanh, cái kích theo động tác này vẽ một hình vòng cung to trong không trung, trực tiếp lia nhanh về phía lưng Ôn Ly.

Không khí cũng theo động tác của Vệ Anh cuộn cuộn không ngừng, Ôn Ly chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai. Lực đạo mạnh mẽ mang theo gió to đâm vào mắt khiến mắt Ôn Ly có chút mờ không ra. Vậy mà lại không đỡ nổi một kích này của Vệ Anh, mặt vàng trong ngực Ôn Ly không ngừng bốc lên.

Đây nào có phải so chiêu, rõ ràng là đang coi nàng thành kẻ địch đánh mà!

Trong lòng biết bản thân không tiếp được một kích này của Vệ Anh, Ôn Ly chỉ phải liên tiếp lui về phía sau. Lui lui, liền thối lui đến bên bờ hồ. Ôn Ly dùng không được, mắt thấy mắt trọng tâm sắp ngã vào trong hồ, Vệ Anh điểm mũi chân một cái, trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Ôn Ly.

Cánh tay dài vung lên bắt lấy cánh tay đang hươ hươ trong không trung của Ôn Ly, Vệ Anh kéo người về phía trước, Ôn Ly liền thuận thế ngã vào trong lòng Vệ Anh.

Hay!

Nhìn hai người đang ôm nhau, Hồng Nhị kém chút vỗ tay khen hay! Hóa ra tiểu thư nhà nàng ở đây đào hồ chờ Khánh vương. Tiểu thư nhà nàng mới là cao thủ trong cao thủ mà!

Hồng Nhị tự cảm thán không thôi.

Quần áo mỏng manh đương nhiên là không ngăn được nhiệt độ cơ thể cực nóng của Vệ Anh, mặt Ôn Ly ‘xoẹt’ cái đỏ lên. Đặc biệt là thất lưng bị hấn nhót chặt, phảng phất như là sắp bị đốt cháy.

Một cơn gió nhẹ lướt qua mặt hồ, nhiều loạn mặt hồ nước, mang xuống mấy cánh hoa đào trên cây. Cánh hoa hồng nhạt lướt qua đỉnh đầu Ôn Ly và Vệ Anh, lọt vào hình ảnh hai người dưới mặt nước.

Vệ Anh buông người trong lòng ra, lui về sau một bước hỏi:

- Cô không sao chứ?

Ôn Ly nắm giáo dài trong tay, có chút ngượng ngùng lắc đầu.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Vệ Anh không hiểu sao cũng có chút xấu hổ. Tuy rằng trên mặt hấn không có biểu cảm gì, nhưng trên trán lại lộ ra chút mất tự nhiên:

- Thật có lỗi, vừa rồi ta không nghĩ ra là quá nghiêm túc.

“Ừ.” Ôn Ly cúi đầu nhàn nhạt đáp.

Đề tài im bật, không khí lâm vào xấu hổ.

Hồng Nhị nhìn hai người đứng bên bờ hồ, mặt sắp sắp thành một đóa hoa cúc. May mà lúc này Vệ Anh lại tìm được đề tài mới.

- Ta biết cô không thích vào cung, nhưng mấy ngày nữa là sinh nhật mẫu hậu, không thể không đi.

Lời này khiến Ôn Ly ngẩn người.

Từ sau sự kiện Ngự hoa viên lần trước, Vệ Anh tìm nàng vào cung thỉnh an Hoàng hậu nàng đều lấy các loại lý do từ chối. Vệ Anh cũng không nói gì, chỉ là số lần vào cung rõ ràng giảm bớt.

Hiện thời Hoàng hậu sinh nhật, theo như lời Vệ Anh nói, không thể không đi.

Ôn Ly gật gật đầu, nói với Vệ Anh:

- Ta đã biết. Có cần chuẩn bị lễ vật gì cho mẫu hậu không?

Vệ Anh nói:

- Lễ vật ta chuẩn bị xong rồi.

• Ừ.

Đề tài lại im bật.

Hồng Nhị muốn khóc, tiểu thư nhà bọn họ quả là một tay kết thúc đối thoại tốt mà!

- Nếu không còn chuyện gì khác ta đi trước đây.

Vệ Anh nói xong liền cầm theo kích bước nhanh rời khỏi hoa viên.

Ôn Ly thở dài một hơi, buông giáo dài trong tay, ngồi xuống bên bờ ao. Hồng Nhị vốn định tiến lên nói gì đó với Ôn Ly, nhưng bị Lục La bên cạnh kéo lại. Lục La lắc đầu với Hồng Nhị, làm một động tác dừng lên tiếng.

Hồng Nhị mấp máy khóe môi, cùng Lục La thối lui sang một bên, mặc cho một mình Ôn Ly bên cạnh bờ ao thu buồn xuân thương.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cô nhân đến

Editor: Linh

Khí trời hơi nước bốc hơi trong không trung, Trình Lương đệ ngồi trong bể bơi sương khói vẫn vít thích ý tắm rửa.

Ngoài phòng truyền đến một trận bước chân rất nhỏ, Trình Lương đệ biết có người đi vào, nhưng lại không có hạ nhân thông báo. Nàng nhúu nhúu mày, trừ Thái tử điện hạ ra, còn ai có thể công khai tiến vào khi nàng đang tắm rửa như vậy.

Làm bộ như không biết động tĩnh đằng sau, Trình Lương đệ vươn bàn tay trắng nõn hất nước lên không trung. ‘Tùm’ một tiếng, thanh âm nước ao bắn lên vang lên sau lưng, rõ ràng là có người đi vào trong bể. Rất nhanh, có người từ phía sau ôm lấy nàng.

Tay Thái tử tỉ mỉ vuốt ve trên cơ thể không một mảnh vải của Trình Lương đệ, một tay dọc theo bắp đùi trơn mềm của nàng đi lên trên, một tay phủ lên đôi gò non mềm trước ngực nàng, nhẹ nhàng nắn bóp.

Trình Lương đệ ưm một tiếng, gắt giọng: “Thái tử điện hạ, ngài thật đáng ghét...” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Trình Lương đệ chỉ thiếu không chửi mẹ nó, vị Thái tử phi kia làm ăn thế nào vậy? Thế nào mà mới qua mấy ngày Thái tử lại chạy đến chỗ nàng rồi?

Thái tử nhẹ cười một tiếng, ở trên cổ Trình Lương đệ rải rác dấu hôn, dưới thân cũng đưa vào trong cơ thể Trình Lương đệ, trong phòng tắm một mảng màu dâm mỹ.

Hai người hô mưa gọi gió trong bể tắm một hồi, Thái tử ôm thân thể mềm như con chi chi của Trình Lương đệ thỏa mãn thở dài một hơi, “Vẫn là thân thể của ái phi thoải mái nhất.”

Suy nghĩ của Trình Lương đệ trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt vẫn là vẻ thẹn thùng như trước. Đến khi Thái tử ôm nàng đến trên giường, lại muốn nàng mấy lần xong, cuối cùng cũng ngủ như Trình Lương đệ mong muốn. Xem Thái tử ngủ say bên cạnh mình, đôi mày thanh tú của Trình Lương đệ theo bản năng chạm vào nhau.

Dường như là nghĩ ra cái gì đó Trình Lương đệ mới đóng ánh mắt lại dần dần ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm Thái tử vừa mới rời khỏi điện Di Hoa Trình Lương đệ liền khoác thêm một cái áo mỏng, từ trên giường ngồi dậy.

“Nương nương.” Trong tay Tô Lan bê một bát thuốc nhỏ đen sì, từ ngoài phòng đi vào, quỳ gối bên giường Trình Lương đệ, “Thuốc đã sắc được rồi, nương nương thừa dịp còn nóng uống vào đi.”

“Ừ.” Nhận lấy bát thuốc từ trong tay Tô Lan, Trình Lương đệ ngửa cổ một hơi uống hết.

Đặt lại bát vào trong mâm, Trình Lương đệ bảo Tô Lan đi xuống mới lại một lần nữa nằm xuống giường.

Ba ngày sau, ngày sinh của Hoàng hậu đúng hạn tới.

Mặc dù cung yến chúc thọ Hoàng hậu thiết vào lúc chạng vạng, nhưng từ sáng sớm Ôn Ly đã bắt đầu công tác chuẩn bị. Gà trống vừa gáy tiếng thứ hai Ôn Ly đã bị Hồng Nhị và Lục La lôi ra khỏi chốn. Nhìn một hàng quần áo bày trước mặt, Ôn Ly lập tức choáng váng.

“Tiểu thư, chọn lấy một bộ cô thích đi! Thọ yến của Hoàng hậu nương nương không thể đến muộn đâu!” Hồng Nhị cầm lên một bộ cung trang màu hồng nhạt, ân cần đưa đến trước mặt Ôn Ly.

Khóe mắt Ôn Ly giật giật, ánh mắt nàng đảo một lượt qua một loạt những bộ quần áo màu sắc rực rỡ, sau đó cảm thấy đầu có chút choáng váng.

“Bộ này đi.” Tùy ý chỉ một bộ quần áo màu vàng nhạt, Ôn Ly day day huyệt thái dương của mình.

“Được rồi!” Một loạt quần áo trong nháy mắt bị mang xuống, chỉ để lại một bộ Ôn Ly vừa chỉ. Sau đó, hàng loạt trang sức châu báu lại được nâng đến trước mặt Ôn Ly, “Tiểu thư tiểu thư, còn có trang sức cô cũng chọn mấy cái đi!”

Khỏe mắt Ôn Ly lại rút rút, nghĩ rằng nhất định là Hồng Nhị không hiểu quy tắc ngằm trên yến hội. Trang điểm còn xinh đẹp hơn cả nhân vật chính, đây không phải đi dự tiệc, mà là đi kéo thù hận.

Chọn một cái trâm cài tóc trắng trong thuần khiết, Ôn Ly lệnh các nàng bưng hết trang sức sáng lờ xuống. Hồng Nhị tuy có chút tủi thân, nhưng rất nhanh lại lấy lại sức mạnh, “Tiểu thư tiểu thư! Hôm nay cô muốn lược kiểu tóc nào? Lần trước ta thấy Lý tiểu thư phổ bên lược kiểu Yên tử quy sào rất đẹp mắt đấy!” (Yên Tử quy sào: yến bay về tổ.)

Ôn Ly im lặng nhìn Hồng Nhị một lát, sau đó nói: “Hồng Nhị em đi xuống đi, ở đây có Lục La là đủ rồi.”

Hồng Nhị:

Nàng cảm thấy kế sinh nhai của mình nhận đến một uy hiếp rất lớn!

Cầm giận trừng Lục La một cái, Hồng Nhị hung dữ đi ra khỏi phòng.

Đờ Ôn Ly từ trên giường đứng lên, hầu hạ nàng rửa mặt xong Lục La liền cẩn thận giúp Ôn Ly mặc bộ cung trang màu vàng lên người. Sau khi mặc quần áo xong, Lục La lại giúp nàng lược một búi tóc vừa đơn giản lại thỏa đáng, cuối cùng là cài cây trâm thúy ngọc lên đầu Ôn Ly.

Từ trong gương đồng đánh giá Ôn Ly mấy lần, Lục La có chút hài lòng. Nàng cầm lấy hộp son trên bàn lên, kính cẩn nói với Ôn Ly: “Vương phi, nô tì giúp ngài thoa chút son nhé.”

Ôn Ly gật gật đầu, Lục La liền hành động, bôi bôi trét trét lên mặt Ôn Ly. Tuy rằng chỉ hơi đậm chút phấn nhưng là vừa đúng, Ôn Ly được trang điểm thanh lệ thoát tục lại không mất thân phận Vương phi.

Lục La nhìn Ôn Ly trong gương đồng, nhin không được ca ngợi nói: “Vương phi thật là xinh đẹp!”

Đột nhiên được người khen thẳng, Ôn Ly có chút xấu hổ.

Lục La che miệng cười hai tiếng, Hồng Nhị bưng điểm tâm vào.

Sau khi dùng cơm sáng xong, Ôn Ly lại ra ngồi dưới gốc cây bắt đầu chơi với Tam Hoàng. Bởi vì Ôn Ly luôn thích ngồi dưới tàng cây ngăn người nên Vệ Anh đã sai người đặt một ghế quý phi dưới tàng cây, hiện tại đã trở thành cái ổ nhỏ cho Ôn Ly an nhàn.

Ôn Ly nghĩ, Vệ Anh người này tuy lạnh lùng nhưng tâm tư thật ra rất tỉ mỉ.

Đang ngây ngốc nằm trên ghế quý phi phơi nắng, chợt nghe một giọng nói còn trẻ lại tràn ngập sức sống từ cửa viện truyền vào, “Ôn cô nương!”

Dáng vẻ này, không hiểu sao lại trùng lặp với Tam Hoàng đang nằm trong lòng nàng.

[Tên họ nhân vật: Phong Tĩnh; Tuổi: 18; thân phận nhân vật: con trai của Phong tướng quân Phong Chính Cường. Phong gia và Ôn gia chính là thế giao, Phong Tĩnh và Ôn Ly từng có duyên gặp mặt mấy lần, rất có hảo cảm với Ôn Ly.]

Thanh âm hệ thống vừa vang lên, Phong Tĩnh đã nhanh chóng vọt qua, “Ôn cô nương, không nghĩ lại gặp được cô ở đây.”

Ôn Ly: “.....”

Tốt xấu gì nàng cũng là Khánh vương phi trên danh nghĩa đấy, xuất hiện ở Khánh vương phủ không phải là chuyện hiển nhiên à.

Thấy Ôn Ly không nói chuyện, Phong Tĩnh lại vô cùng tự quen thuộc ngồi xuống ghế, “Chúng ta đã hai năm rồi chưa gặp nhau, dạo này cô sống có tốt không?”

Ôn Ly: “....”

Nàng cũng không biết mình trôi qua có được tính là tốt hay không, cho nên nàng lựa chọn dùng im lặng trả lời vấn đề này.

Phong Tĩnh nói xong lại nhìn Ôn Ly cười, Ôn Ly kinh ngạc phát hiện, hần ấy mà lại có hai cái răng khểnh, đáng vẻ lúc cười lộ lên thật đáng yêu.

Theo bản năng muốn vươn tay sờ sờ hai cái răng khểnh đó thì giọng thanh lãnh của Vệ Anh từ bên cạnh truyền đến: “Phong Tĩnh, bốn vương nhớ là bảo người chờ ở thư phòng cơ mà.”

Tay đang chuẩn bị vươn ra của Ôn Ly bị ngưng lại, sau đó nhanh chóng rút về, nàng gần như là từ trên ghế êm bắn dậy. Loại cảm giác bị bắt gian mãnh liệt này khiến nàng có chút không tự nhiên đứng ở một bên.

Ánh mắt Vệ Anh lướt nhanh qua người nàng, lại dừng ở trên người Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh vừa nhìn đã biết là một tên ngốc, hoàn toàn không ý thức được có chỗ nào không đúng. Hắn quay đầu lại cười với Vệ Anh, lộ ra một hàng răng trắng chỉnh tề, “Ta biết ngay là người giấu Ôn cô nương đi mà. Ta thấy bên ngoài viện Ngưng Hương có nhiều thị vệ trông giữ như vậy liền đoán

được Ôn cô nương nhất định là ở trong này.”

Phong Tĩnh nói rất đắc ý, còn rành rang phui phui tay áo mình, “Thị vệ trông cửa nhà người tuy võ công không ra gì, nhưng tốc độ mặt báo ngược lại rất nhanh.

Trên mặt Vệ Anh không một biểu cảm, chỉ là như cũ nhìn chằm chằm Phong Tĩnh, “Nàng không phải Ôn cô nương, nàng là Khánh vương phi.”

Câu này cơ bản là không có chút tình cảm phật phùng gì, nhưng lại không lý do làm trái tim Ôn Ly đập loạn một hồi.

Phong Tĩnh chớp chớp đôi mắt to của mình, đứng dậy khỏi ghế, “Có khác nhau à?”

“Không có à?” Vệ Anh hỏi lại.

Phong Tĩnh nghiêm túc suy nghĩ, đáp: “Cũng có. Khánh vương phi nghe già hơn Ôn cô nương mười tuổi.”

Ôn Ly: “.....”

Không có ý định dẫu vô mồm với Phong Tĩnh, Vệ Anh nói: “Viện Ngưng Hương là nội viện của phủ Khánh vương, nam tử không được tự tiện xâm nhập.”

Hắn nói như vậy Ôn Ly liền nghĩ đến, hình như cho đến bây giờ chưa từng gặp qua nam tử nào ngoại trừ Khánh vương ra vào viện Ngưng Hương.

Phong Tĩnh nghe Vệ Anh nói xong, kinh thường hừ một tiếng, “Vay người cũng không được vào hả?”

Vệ Anh hí híp mắt, “Bỏn vương đương nhiên khác người rồi.”

“Hừ, có gì khác chứ? Chẳng lẽ người không phải nam nhân?” Phong Tĩnh nói xong, còn ra vẻ kinh ngạc đánh giá trên dưới Vệ Anh mấy lần, đặc biệt là bộ vị quan trọng nào đó dưới thân.

Ôn Ly: “.....”

Cứu mạng! Vì sao ngay cả ánh mắt nàng cũng kim lòng không đậu liếc về phía nửa người dưới của Vệ Anh đây!

Ôn Ly cúi đầu, xấu hổ và giận dữ không thôi.

Sắc mặt Vệ Anh trầm xuống, một đôi con ngươi lạnh như băng ‘vút vút’ bắn ra hai mũi tên về phía Phong Tĩnh, “Ồ trong mắt bỏn vương người cũng chỉ là một khối bia mộ ‘hương thọ 18 tuổi’ mà thôi”.

Phong Tĩnh: “....”

Ôn Ly: “.....”

Nàng cảm thấy trình độ độc miệng của Vệ Anh đột nhiên tăng mạnh chạy về phía xã hội tiểu khang.

Phong Tĩnh cứng ngắt há miệng thở dốc, vừa định phản bác vài câu, chợt nghe giọng lạnh lùng của Vệ Anh vang lên bên tai: “Tin hay không những lời người nói tùy thời đều có thể trở thành di ngôn?”

Phong Tĩnh: “.....”

Mới chỉ có hai năm không gặp, sao tí khí của Khánh vương đã trở nên hùng như vậy rồi?

Khánh vương ôn nhuận như ngọc của trước kia đâu? Ở đâu???

Phong Tĩnh nuốt nước miếng, che miệng gật gật đầu.

Vệ Anh hài lòng, “Vậy chúng ta có thể đi thư phòng chưa?”

Phong Tĩnh nhu thuận gật đầu, nhắm mắt đi theo sau lưng Vệ Anh. Mới đi được mấy bước lại quay đầu lưu luyến nhìn Ôn Ly, “Ôn.....”

Hai chữ cô nương còn chưa nói ra khỏi miệng, Phong Tĩnh đột nhiên ngậm miệng.

Cho dù là đưa lưng về phía Vệ Anh hắn cũng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt như kim châm đâm vào sau lưng mình của Vệ Anh.

Vì thế hắn thức thời xoay người, nhanh chóng đi ra khỏi viện. Vệ Anh liếc Ôn Ly một cái, cũng sải bước chân dài đi theo ra.

Ôn Ly đợi bọn họ đi rồi, một lần nữa nằm về ghế quý phi. Tam Hoàng vòng quanh ghế ‘uông uông’ mấy tiếng, Ôn Ly cúi người ôm lấy Tam Hoàng, sau lại xoay người nằm về ghế.

Ánh mặt trời trên đầu dường như có chút chói mắt, lông mi Ôn Ly giật giật, đóng mắt lại. Nàng nghe nói, sau khi Chu Chương đến Kinh thành vẫn chậm chạp chưa về thành Hồ Càng, hiện tại lại đến một Phong Tinh...

Vệ Anh là muốn đoạt quyền sao? Hẳn rốt cuộc là có dự định gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiệc sinh nhật

Editor: Linh

Dùng xong cơm trưa chưa được bao lâu thì Hồng Nhị đến truyền lời, nói là xe ngựa đã chuẩn bị xong, mời Ôn Ly đi qua. Ôn Ly hơi sửa sang lại trang dung của mình rồi đi theo Hồng Nhị đi ra ngoài cửa vương phủ.

Ngoài cửa phủ Khánh vương, chiếc xe ngựa xa hoa phá lệ dễ nhìn thấy, có điều Ôn Ly vẫn liếc mắt một cái liền thấy Vệ Anh và Phong Tinh đứng bên chiếc xe ngựa khác.

Phong Tinh thấy Ôn Ly đi ra, con ngươi phát sáng, lộ ra hai chiếc răng khểnh cười với nàng.

Ôn Ly không thể không thừa nhận, một lần nữa nàng lại bị hai chiếc răng khểnh này chọc trúng mạnh mẽ.

Thật sự rất muốn sờ một cái mà!

Tuy rằng trong lòng Ôn Ly đang rít gào, có điều trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Bởi vì sự tồn tại cường đại của Vệ Anh khiến nàng muốn xem nhẹ cũng không được.

Đờ Ôn Ly lên xe ngựa, Vệ Anh xoay người lại phát hiện Phong Tinh cũng đang vui vẻ về trèo lên xe ngựa. Con ngươi Vệ Anh lóe lóe, sau đó ghé sát miệng vào tai Phong Tinh nói nhỏ: “Không phải là ngươi thật sự muốn biến thành một khối mộ bia đấy chứ?”

Phong Tinh: “.....”

Động tác trèo lên xe ngựa của hắn cứng đờ.

Ngượng ngùng thu lại chân phải đã đặt lên xe ngựa, Phong Tinh vẽ mặt chính khí nói: “Giang sơn như họa, sơn hà như cỏ! Đương nhiên là phải cười ngựa đi mới không cô phụ phong cảnh như tranh này!”

Vệ Anh đồng ý gật gù đầu: “Vậy ngươi mau cười ngựa đi đi.” Dứt lời, vào xe đóng cửa lại.

Phong Tinh: “.....”

Ôn Ly xuyên thấu qua cửa sổ thấy Phong Tinh cười tuần mã chạy như bay ngang qua, nghi hoặc nhìn Vệ Anh, “Hắn rất vội à?”

Vệ Anh thuận tay buông rèm cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Không cần vọng tưởng lý giải suy nghĩ của người ngốc.”

Ôn Ly: “.....”

Phong Tinh là Vệ Anh mời đến giúp việc cho hắn đúng không? Khí phách nghiêng roi như vậy thật sự không thành vấn đề sao?

Ôn Ly nhin không được lo lắng.

Vốn Ôn Ly cho rằng lấy thói quen dĩ vãng của Vệ Anh, hắn lên xe rồi sẽ bắt đầu dưỡng thần, nhưng lần này hắn lại chỉ nhìn chăm chăm vào Ôn Ly.

Ngay lúc Ôn Ly bị hắn thành muốn nhảy xuống xe đi đổi kiểu tóc khác, Vệ Anh rốt cuộc mở miệng, “Cô và Phong Tinh rất quen thuộc?”

Ôn Ly nghĩ nghĩ, trả lời: “Gặp qua mấy lần.”

Vệ Anh im lặng giây lát, lại hỏi: “Cô cảm thấy hắn thế nào?”

Vấn đề này làm khó Ôn Ly. Bởi vì nàng không xác định được Vệ Anh đang hỏi về phương diện nào. Suy xét nửa ngày, Ôn Ly quyết định đưa ra một câu trả lời tương đối trung lập, “Răng khểnh của hắn thật đáng yêu.”

“Ừ.” Vệ Anh nhàn nhạt lên tiếng, lại không có câu tiếp theo.

Sau khi cuộc trò chuyện thân thiết này kết thúc, Vệ Anh rút cuộc nhắm hai mắt lại bắt đầu chợp mắt. Ôn Ly trong lòng lén lút thở phào một hơi, chỉ là nàng không biết, trong tương lai có một đoạn thời gian rất dài, Vệ Anh nhìn thấy Phong Tinh phản ứng đầu tiên chính là làm thế nào mới có thể nhỏ đi răng khểnh của hắn.

Vào cửa cung, xe ngựa dừng lại, Ôn Ly đi theo bên cạnh Vệ Anh, bảy rẽ tám quanh đi tới điện Kim Hoa.

Bóng dáng hai người vừa mới xuất hiện ngoài cửa, nội thị canh cửa liền căng cổ họng hô: “Khánh vương, Khánh vương phi đến ——”

Vệ Anh theo bản năng nắm chặt tay Ôn Ly, trái tim Ôn Ly nảy lên, ngoan ngoãn mặc Vệ Anh nắm tay đi vào điện Kim Hoa.

Trong điện Kim Hoa đã tụ tập không ít người. Phần lớn đều là hoàng thân quốc thích, vương tôn công tử. Thái tử và Thái tử phi đương nhiên cũng đã ở bên trong.

Có điều Ôn Ly không ngờ chính là, Thái tử còn dẫn theo cả Trình lương đệ đi, nghĩ đến trong lòng Ôn Kỳ nhất định rất không thoải mái.

Nghĩ vậy, trong lòng Ôn Ly liền vui vẻ.

Ánh mắt Ôn Kỳ lướt qua nắm tay của Vệ anh và Ôn Ly rồi kéo cánh tay Thái tử, đi theo Thái tử đi qua.

Trong cung rất nhiều người không nói rõ ra nhưng trong lòng đều biết Khánh vương và Thái tử phi từng có một đoạn tình yêu buồn, là chỗ nước mắt. Hiện tại thấy tân hoan tìm tới cự ái, nhin không được đều dựng lỗ tai lên, con mắt cũng như có như không liếc về bên này.

“Ngũ đệ, đến sớm thật đấy.” Thái tử ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Vệ Anh. Vệ Anh kéo Ôn Ly đến bên cạnh mình, mặt không biểu cảm nói: “Vẫn là Hoàng huynh sớm hơn.”

Thái tử cười cười, lại nói: “Ta nghe nói hôm nay con của Phong tướng quân ở Vương phủ làm khách?”

Ôn Ly lòng trầm xuống, Vệ Anh lại vẫn là đáng vẻ sóng nước chẳng xao động, “Hoàng huynh bắt được tin nhanh thật đấy.”

“Hừ.” Thái tử hừ một tiếng, ghé miệng vào sườn tai Vệ Anh, thấp giọng nói: “Ngũ đệ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Phong Tinh tiểu tử đó hai năm qua đều chỉ ở quan ngoại, chuyện trong triều hắn không nhúng tay vào được đâu.”

Vệ Anh nhìn hắn, nói: “Hoàng huynh, chuyện của Khánh vương phủ không nhọc đến ngươi lo lắng, ngươi vẫn nên quản tốt Đông cung của ngươi đi thì hơn.”

Vệ Anh nói xong liền kéo Ôn Ly rời khỏi. Thái tử nhìn bóng lưng Vệ Anh, trong lòng cười lạnh một tiếng, ta mượn sức Ôn gia, ngươi liền mượn sức Phong gia? Thật là tà tâm không chết.

Ôn Ly còn đang suy nghĩ trong phủ Khánh vương quả nhiên có cơ sở ngầm, chợt nghe nội thị canh cửa căng cổ vọt của hắn hô to, “Hoàng thượng, Hoàng hậu giá lâm ——”

Lần hô này không giống người thường, tất cả mọi người trong điện Kim Hoa lập tức đều như gặp đại địch. Thái tử và Thái tử phi dẫn đầu, đi lên phía trước nghênh đón Hoàng thượng và Hoàng hậu. Ôn Ly còn kịp nhìn thoáng qua các phi tần muôn màu rực rỡ phía sau Hoàng thượng Hoàng hậu, rồi vội xuống theo đại bộ phận.

Chờ long trọng nghênh đón Hoàng thượng và Hoàng hậu xong, mọi người liền bắt đầu ngồi xuống. Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi lên thượng tọa, dùng đọt từng đọt lễ vật đưa thẳng đến bên đó.

“Mẫu hậu, đây là quả sinh nhật Kỳ Nhi đặc biệt chuẩn bị cho ngài, xin mẫu hậu vui lòng nhận cho.” Thái tử nói xong liền nhìn về phía sau vỗ tay hai cái, hai tiểu thái giám nâng một cái giá gỗ màu hồng đi đến.

Cả đại điện nhất thời một màu kim quang lấp lánh, đương nhiên không phải cái giá gỗ màu hồng phát ra, mà là trên cái giá treo một kiện váy áo Kim Lũ.

Trên chiếc váy áo mỏng thêu các loại hoa muôn nghìn hồng tía, giống như chuyển cả Ngự hoa viên lên trên chiếc váy áo này vậy. Dùng chỉ tơ vàng thêu viền hoa, càng làm chiếc váy áo thêm sáng lấp lóe.

Trong Điện không ngừng vang lên tiếng cảm thán kinh ngạc, trên mặt Ôn Kỳ là biểu cảm kiêu ngạo không đổi.

Hoàng hậu cũng gật gù đầu, cười nói: “Váy áo rất đẹp, chỉ tiếc bản cung đã có tuổi, không mặc được váy áo tiên diễm như thế.”

Ôn Kỳ khẽ cúi người với Hoàng hậu, cười khéo nói: “Mẫu hậu nói gì vậy, hoa trên váy áo này còn chưa kịp một phần vạn tư sắc của ngài đâu. Hơn nữa cho dù mẫu hậu không mặc, đặt ở nơi đó xem cũng được mà.”

Ôn Ly: “....”

Quả đúng là xã hội cũ vạn ác!

Thái tử hiến xong lễ vật, Vệ Anh cũng tiến lên dâng lễ vật của mình cho Thái hậu: “Nhi thần biết gần đây mẫu hậu thân thể khiếm an, cố ý sai người đến Tây Vực mang theo chút hương liệu có thành phần thuốc về, điều chế thành hương hoàn. Khi mẫu hậu đi ngủ thì đốt, không những có thể ngưng thần tĩnh khí, có trợ cho giấc ngủ, còn có thể kéo dài tuổi thọ.”

Làm quá đẹp! Ôn Ly trong lòng tự hào về Vệ Anh, Hoàng hậu, ai mới là tiểu áo bông tri kỷ của ngài, hiện tại biết rồi chứ! Đồ có hoa không có quả đó thì có ích gì! Thân thể mới là tiền vốn cách mạng!

Hoàng hậu khen ngợi Vệ Anh, sau đó Dự thân vương cũng đi lên dâng Thiên sơn Tuyết liên mình chuẩn bị cho Hoàng hậu.

Ôn Ly không dấu vết đánh giá Dự thân vương vài lần, đó là một nam tử mặt mũi như ngọc, mặc một bộ áo dài màu xanh da trời, không giống Vương gia, ngược lại giống thư sinh lịch sự nho nhã.

Giống như cảm ứng được tầm mắt Ôn Ly, Dự thân vương nghiêng đầu qua, mỉm cười với Ôn Ly. Ôn Ly giống như học sinh tiểu học làm chuyện xấu bị bắt được, mặt đỏ tai hồng. Dự thân vương thấy Ôn Ly cúi đầu xuống, nụ cười bên miệng càng thêm thâm thúy.

Hai người bọn họ trao đổi tầm mắt tất nhiên là không tránh được ánh mắt của Vệ Anh. Vệ Anh cúi đầu nhìn thoáng qua đỉnh đầu trong lòng, thấp giọng hỏi: “Nàng biết Hoàng thúc?”

Ôn Ly nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn Vệ Anh nói: “Không biết.”

Vệ Anh nghe vậy lại dừng ánh mắt lên người Dự thân vương, Dự thân vương thấy Vệ Anh nhìn qua, cũng mỉm cười với hắn.

Vệ Anh hí hóp con mắt, cho đến nay, hắn không nhìn thấu nhất chính là Hoàng thúc tiểu diện hồ này. Dự thân vương là con nhỏ nhất của Tiên hoàng, trước đây trong cung có lời đồn, nói Tiên hoàng vốn định truyền ngôi cho Dự thân vương.

Đương nhiên, sau đó những người này đều mất tích một cách khó hiểu.

Đợi sau khi tất cả mọi người hiến xong lễ vật, yến hội rốt cuộc bắt đầu tiến hành. Mở màn đương nhiên là biểu diễn ca múa. Ôn Ly mặt không biểu cảm ngồi bên cạnh Vệ Anh, xem một đoàn oanh oanh yến yến vận eo lắc hông, sắp ngủ gật.

Tay đột nhiên bị người cầm lấy, giọng Vệ Anh vang lên bên tai: “Còn có hai điệu múa, lại kiên trì thêm chút nữa là có thể ăn gì đó.”

Cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay truyền đến, Ôn Ly mặt đỏ hồng nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Vệ Anh bất giác có chút buồn cười, lần trước thấy nàng ở trước mặt Thái tử và Thái tử phi nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, nhưng là đến trước mặt hắn lại giống một con chim nhỏ.

Một trận tiếng lục lạc đinh đinh đang đang thanh thúy từ ngoài cửa truyền vào hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Ôn Ly theo tiếng vang ngẩng đầu lên nhìn qua, liền thấy trước mắt sáng ngời.

Một vị Hồ cơ tóc vàng mắt xanh xinh đẹp, bước chân nhẹ nhàng từ ngoài cửa đi vào. Trên người đeo đầy các loại lục lạc lớn nhỏ, trên tay cũng đeo mấy chiếc nhẫn khảm đá quý đủ màu, móng tay dài được sơn màu lam, trên khuôn mặt dị vực phong tình là nụ cười hút hồn.

Bắt đầu từ khi nàng ấy bước vào điện Kim Hoa, Ôn Ly không ngừng nghe thấy tiếng hút không khí từ đám người truyền ra. Nhìn các Vương gia Hoàng tử ngây người như phỗng nhìn chăm chăm vị Hồ cơ kia, ngay cả trong mắt Hoàng thượng cũng tràn đầy kinh diễm, Ôn Ly trong lòng khinh thường hừ một tiếng, sau đó theo bản năng dời mắt đến trên người Vệ Anh.

Vệ Anh cũng đang nhìn chăm chăm vị Hồ cơ kia, có điều về mặt tự nhiên hơn rất nhiều. Cảm nhận được tầm mắt Ôn Ly, Vệ Anh cũng quay đầu lại cho nàng một ánh mắt hỏi. Ôn Ly giống như che giấu quay đầu sang chỗ khác, Vệ Anh ngăn người, sau đó khóe miệng gợi lên một nụ cười thần nhiên.

Hồ cơ đi đến trung tâm điện, cúi đầu thi lễ với Hoàng thượng và Hoàng hậu. Vốn tưởng rằng nàng ấy muốn bắt đầu khiêu vũ, lại không ngờ rằng nàng ấy đột nhiên nhìn thấy Vệ Anh đang ngồi một bên, con ngươi xanh biếc lập tức sáng ngời.

Hồ cơ đi đến trước mặt Vệ Anh, một tay chống lên bàn, cúi người xuống nhìn hắn, “Yêu, baby, chàng thật tuấn.”

.....

Toàn bộ Điện Kim Hoa trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, ánh mắt tất cả mọi người tập trung hết lên trên người nàng ấy và Vệ Anh. So với vẻ mặt phong vân biến đổi của Vệ Anh, lúc này cảm xúc của Ôn Ly nhiều hơn chút sục sôi.

Nàng ấy vừa nói baby đúng không? Cho dù là Hồ cơ cũng không thể nào biết tiếng Anh chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Phạm Na Già

Editor: Linh

Ngược lại với sự sôi sục trong lòng, biểu cảm trên mặt nàng vô cùng lạnh nhạt.

Ánh mắt nàng không dấu vết đảo qua đám người, muốn nhìn xem có người nào lộ ra sơ hở không, có điều xem ra tất cả mọi người đều giống nàng, đều là người có kỹ thuật diễn giỏi.

Tuy rằng trên gương mặt tinh xảo tràn đầy kinh ngạc, nhưng đều là kinh ngạc về lời nói và hành động của Hồ cơ, chứ không phải kinh ngạc về việc nàng ấy mở miệng nói tiếng anh.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu xin thứ tội!” Quan nội thị nôn nóng sốt ruột chạy vọt vào, quỳ gối trên đất, “Phạm Na Già là nữ tử Dị tộc, không hiểu nhiều lắm về văn hóa Trung Nguyên, đường đột Khánh vương, xin Hoàng thượng và Khánh vương không trách tội!”

Lông mi Ôn Ly run rẩy, cảm thấy câu ‘đường đột Khánh vương’ kia rất có ý vị sâu xa.

Phạm Na Già cũng buông tha cho ý niệm tiếp tục đùa giỡn Khánh vương, quỳ xuống đất theo quan Nội thị, “Thật xin lỗi.”

Hoàng thượng nào lỗi trách tội đại mỹ nhân, vội khoát tay nói: “Không ngại, hãy bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.” Quan nội thị và Phạm Na Già đứng lên, Hoàng thượng đánh giá Phạm Na Già vài lần, cảm thấy hứng thú hỏi: “Không biết người vừa nói... Bắc tị, là có ý gì?”

Trái tim quan Nội thị lại run rẩy, “Hồi Hoàng thượng, chắc là ngôn ngữ Hồ tộc của các nàng.”

Ôn Ly: “.....”

Cho người bắt nạt Hoàng thượng nghe không hiểu tiếng anh!

Bất đắc dĩ là Hoàng thượng thật sự nghe không hiểu tiếng anh, còn bưng bình đại ngộ gật gật đầu: “Thì ra là thế.”

Quan nội thị vội cười trừ lui xuống, Hoàng thượng ý bảo tiếp tục biểu diễn, trận khôi hài này cứ vậy mà trôi qua. Trong điện tấu lên khúc nhạc vui vẻ, Phạm Na Già cũng theo âm nhạc bắt đầu nhảy múa.

Xem thân thể mềm mại như linh xà, bày ra các loại độ cong xinh đẹp, mọi người cũng dần dần chìm đắm trong kỹ thuật nhảy tình mỹ của Phạm Na Già. Đặc biệt là tiếng lục lạc giòn vang phát ra theo nhất cử nhất động của nàng, càng giống như có thể nhiếp hồn đoạt phách, làm ánh mắt mọi người cũng nhìn không được mà dính lên người nàng.

Một khúc kết thúc, Phạm Na Già xoay người thi lễ với Hoàng thượng và Hoàng hậu. Lúc này Hoàng thượng mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng vỗ tay lên, mọi người dưới sự lôi kéo của Hoàng thượng cũng vỗ tay theo.

Hoàng hậu liếc Hoàng thượng đang si mê nhìn chăm chăm vào Phạm Na Già một cái, sau đó ánh mắt dừng lên trên người Phạm Na Già đang ở trước điện, “Người gọi Phạm Na Già?”

Phạm Na Già đặt bàn tay năm ngón thon dài lên trên ngực, hơi thi lễ với Hoàng Hậu, “Đúng vậy.”

Hoàng hậu gật gật đầu, “Người năm nay bao tuổi rồi?”

Phạm Na Già nói: “17.”

Hoàng hậu lại gật gật đầu, “Bản cung thấy người và Khánh vương có chút hợp ý, nên sẽ ban người cho Khánh vương.”

Ôn Ly: “.....”

Hoàng hậu à, ánh mắt nào của ngài nhìn thấy bọn họ hợp ý vậy! Rõ ràng là con yêu nghiệt kia đơn phương đùa giỡn con của ngài mà! Đừng cho là ta không biết ngài là không muốn để nàng ấy đi lên giường của lão công mình!

#Hoàng hậu, người cẩn thận nhất hậu cung.#

“Mẫu hậu, việc này chi sợ không ổn.” Vệ Anh nhìn về phía Hoàng hậu, về mặt nhìn qua có chút khó xử. Hoàng hậu nhìn hẩn một cái, hỏi: “Có gì không ổn?”

Vệ Anh nói: “Nhi thần đã có Vương phi rồi.”

Nghe hẩn nói như vậy, Hoàng hậu mỉm cười, “Bản cung chỉ nói ban nàng cho con, về phần nàng đến Khánh vương phủ con, con muốn để nàng làm nô tì cũng được, lập làm tiểu thiếp cũng tốt, toàn bộ dựa vào con thích. Còn nữa, Vương gia nào không phải tam thê tứ thiếp, chẳng lẽ Khánh vương phi

không cho con nạp thiệp?”

Ôn Ly: “.....”

#Lăn đi, ngưu bảo bảo.”

Cảm thấy ánh mắt lợi hại của Hoàng hậu vẫn dừng lại trên người mình, Ôn Ly từ chỗ ngồi đứng dậy, cúi người thi lễ với Hoàng hậu, “Con dâu không dám.”

Hoàng hậu hải lòng gật gật đầu, Vệ Anh quay đầu nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng rất đau lòng. Ông cũng luyến tiếc con vịt đến miệng cứ vậy mà bay mất, nhưng hôm nay là sinh nhật của Hoàng hậu, nếu Hoàng hậu đã mở miệng, ông cũng không thể phiết mặt mũi bà trước mặt nhiều người như vậy. Ho khan một tiếng, Hoàng thượng liền mở miệng vàng nói: “Theo lời Hoàng hậu đi.”

“Ya, good!” Đôi mắt Phạm Na Già không che dấu được kinh hi, thật sâu cúi người với người đang ngồi trên ghế trên, “Tạ Hoàng thượng, tạ Hoàng hậu.”

Có phải người này cho rằng tất cả mọi người chơi đều nghe không hiểu tiếng anh không vậy!

Vệ Anh cau mày, cuối cùng chỉ có thể lĩnh chỉ tạ ơn.

Tiệc tối sau đó Ôn Ly cũng không còn khẩu vị, cơm ăn được một nửa thì Vệ Anh mượn cớ rời khỏi, không quá bao lâu, Trình Lương đệ cũng rời khỏi chỗ ngồi đi ra khỏi Điện.

Ôn Ly chớp chớp con mắt, cảm thấy càng không đói bụng.

Phạm Na Già rất nhanh đã bị đóng gói đưa đến phủ Khánh vương. Người trong vương phủ thấy Vương gia của bọn họ vào cung tham dự yến tiệc lại mang về một Hồ cơ xinh đẹp, tất cả đều sôi trào. Lý tổng quản vội thu dọn Thụy Phong các để Phạm Na Già ở.

Hồng Nhị biết Phạm Na Già ở lại Thụy Phong các thì đi trước làm gương chạy tới, bảo là muốn canh giữ ở bên ngoài. Nếu đêm nay Khánh vương mà đến Thụy Phong các, thì nàng sẽ một tát chết tiểu yêu tinh kia.

Sau khi Ôn Ly từ trong cung trở về tâm trạng vẫn luôn sa sút, vừa nghĩ khả năng Phạm Na Già là người chơi rất lớn, một bên lại nghĩ không biết hôm nay Khánh vương có đi Thụy Phong các hay không.

Ôn Ly rầu rĩ, dựa người vào cửa sổ, mơ mơ màng màng ngủ mất. Nửa đêm giữa giấc ngủ mơ màng, cảm giác có người ôm lấy mình, còn nhẹ tay nhẹ chân đặt nằng lên trên giường. Kèm theo đó là chút cảm giác ẩm ướt nhột nhột, giống như bị gì đó liếm vậy.

“Đừng nháo, Tam Hoàng.” Ôn Ly lẩm bầm một câu, giở đó trên mặt dừng lại, sau đó liền thật sự không nao loạn.

Ngày hôm sau, Ôn Ly là bị tiếng chim hót riu rít trên cây đánh thức.

Thấy Hồng Nhị đứng bên giường cười đến tiên diễm, Ôn Ly có chút không rõ hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Hồng Nhị dịch lại gần Ôn Ly, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, cô yên tâm. Tối qua Vương gia không đi chỗ con hồ ly tinh kia, ngài ấy ngủ ở phòng ngoài một đêm, vừa mới đi.”

Ôn Ly ngẩn người, nói như vậy, đêm qua người ôm mình lên giường là Vệ Anh?

Giúp Ôn Ly rửa mặt chải đầu xong, Hồng Nhị thấy Lục La bụng bữa sáng vào thì ngay lập tức lại chạy đến Thụy Phong các, tiếp tục giám thị Phạm Na Già.

Ôn Ly rảnh rỗi nhàm chán, bước ra ngoài sân ngồi dựa người vào ghế quý phi, nghĩ một số chuyện. Tối hôm qua trên cung yến, Ôn Ly tin rằng ở đó nhất định không chỉ có một mình nàng là người chơi. Như vậy tối qua Phạm Na Già hành động như vậy, rốt cuộc nàng ấy thật sự là như vậy, hay là nàng ấy đang câu cá?

Nhưng là, dùng chính mình làm mồi câu, mưu lược có phải quá lớn hay không? Vẫn là nói, có người muốn dùng Phạm Na Già để câu cá?

Ôn Ly cau mày, nếu Phạm Na Già chết ở phủ Khánh vương, như vậy người đầu tiên bị tình nghi chính là mình, đến lúc đó chỉ sợ chính mình sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Phải làm thế nào mới có thể vừa không lộ mình, lại có thể trừ bỏ Phạm Na Già đây?

Ôn Ly còn đang buồn rầu, chợt nghe Tam Hoàng dưới chân mình không ngừng sủa ‘gâu gâu’. Ôm Tam Hoàng trên mặt đất lên, Ôn Ly đột nhiên nhớ tới, tối qua có phải Tam Hoàng chạy đến trong phòng mình hay không?

“Ôn cô nương!” Thanh âm bất thình lình ngắt dòng suy nghĩ của Ôn Ly, nàng ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy gương mặt đầy nhiệt tình của Phong Tĩnh.

Phong Tinh bước nhanh đến dưới tàng cây, lòng đầy căm phẫn ngồi xuống bên cạnh Ôn Ly, “Chuyện đêm qua ta đã nghe nói rồi, Khánh vương ngài ấy quả đúng không phải người!”

Ôn Ly: “.....”

Phong Tinh càng nói càng kích động, “Ôn cô nương cô đừng sợ, nếu Khánh vương thật sự dám cùng hồ ly tinh kia làm chuyện gì có lỗi với cô, ta sẽ mang cô rời khỏi vương phủ!”

Lần này Ôn Ly còn chưa kịp im lặng để bày tỏ thì giọng nói lãnh liệt của Vệ Anh từ bên cạnh xen vào, “Nàng là Vương phi của bốn vương, Phong tướng quân tính dẫn nàng đi đâu?”

Thân thể Phong Tinh rõ ràng cứng ngắc một chút, sau đó đứng cảm đứng dậy, miệng cộp gan thò quát Vệ Anh: “Mang nàng đi quan ngoại, nơi mà ngài không tìm thấy!”

Con mắt Vệ Anh xẹt qua một tia ánh sáng lạnh không dễ phát hiện, giọng nói lạnh tựa băng vang lên bên tai Phong Tinh, “Phong Tinh, bốn vương cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng. Nếu ngươi còn dám bước vào viện Ngưng Hương nữa bước, bốn vương sẽ lập tức biến ngươi thành một khối mộ bia.”

Phong Tinh: “.....”

Nếu không phải vì ta đánh không lại ngươi thì đã sớm ra tay với ngươi rồi!

Cuối cùng Phong Tinh vẫn phải khuất phục trước uy quyền của Khánh vương, xám xịt đi đến thư phòng. Vệ Anh vẫn ở lại trong sân, nhìn thoáng qua con chó trong lòng Ôn Ly, hỏi: “Đây chính là Tam Hoàng?”

Ôn Ly chớp mắt nhìn Vệ Anh.

Tam Hoàng đã chạy nhảy trong viện này ít nhất là gần một tháng, nhưng là Vệ Anh cho tới bây giờ ngay cả liếc cũng không liếc nó một cái, sao hôm nay lại có hưng trí quan tâm đến Tam Hoàng vậy?

“Đúng vậy.” Ôn Ly một bên cân nhắc tâm tư Vệ Anh, một bên trả lời.

Vệ Anh lại đánh giá Tam Hoàng thêm mấy lần, nói tiếp: “Nó là chó đực.”

Ôn Ly trong lòng ‘lộp bộp’, chắc không phải trong viện này không chỉ có nam tử không được vào, mà ngay cả chó đực cũng không được vào đấy chứ?

Ôn Ly trong lòng cân nhắc một phen, tìm từ nói: “Nó không phải một con chó đực bình thường.”

“A? Có gì khác?”

Nhìn thấy rõ ràng khinh thường thoáng qua trong mắt Vệ Anh, Ôn Ly nói giúp Tam Hoàng: “Nó là một con chó đoạn tụ.”

Vệ Anh: “.....”

Thấy Vệ Anh nhìn mình chằm chằm không chuyển mắt, Tam Hoàng cũng không cam chịu yếu thế ‘gâu gâu’ hai tiếng. Vệ Anh nhíu nhíu mày, xoay người rời khỏi viện Ngưng Hương.

Ôn Ly bắt lấy hai cái chân trước của Tam Hoàng, nhắc nó lên, “Tam Hoàng, sao mày lại chọc Vương gia tức giận hả?”

“Gâu!”

“Vương gia chính là áo com cha mẹ của ta đấy, nếu ngài ấy mất hứng, ném mày ra khỏi phủ Khánh vương, ta cũng không giúp được mày đâu.

“Gâu Gâu!”

“Lần sau lúc Vương gia đến, nhớ phải bán manh với ngài ấy biết không.”

“Gâu gâu gâu!”

“Thật ngoan.”

Thương lượng với Tam Hoàng xong, Ôn Ly tiếp tục khổ tư suy nghĩ thượng sách đối phó Phạm Na Già.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hồ Ly tinh

Editor: Linh

Vệ Anh và Phong Tinh ở trong thư phòng đến tận chạng vạng, ngay cả cơm chiều cũng không ăn.

Sau khi Phong Tinh rời đi, Lý tổng quản đi tới hỏi: “Vương gia, muốn truyền bữa tối không?” Vệ Anh xem quyển sách trong tay, lắc lắc đầu, “Đợi tí nữa.”

“Vâng.” Lý tổng quản nói xong lại lui xuống.

Không quá bao lâu, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng lục lạc như có như không, Vệ Anh cau mày, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, Phạm Na Già đi vào, tiếng lục lạc thanh thúy càng thêm rõ ràng truyền vào trong tai Vệ Anh.

Phạm Na Già vẫn đi chân trần, trên mắt cá chân đeo một chiếc lắc chân bằng bạc tinh xảo, mỗi một bước nàng đi, vòng bạc trên mắt cá chân liền đình đàng theo. So với trang điểm trên cung yến tối qua, lúc này Phạm Na Già mặc... dĩ thường nhẹ nhàng khoan khoái.

Trên thân mình có lỗi có lỗm chỉ quần một mảnh vải vô cùng đơn giản, ngay cả quần áo cũng không được tính là. Nhưng mảnh vải này lại che vừa đúng, vừa không bị lộ điểm, lại triệt để phơi bày ra dáng người thướt tha hoàn mỹ của nàng. Mảnh vải dệt khó khăn quần lấy cái mỏng, làm hai chân trắng nõn thon dài của nàng lộ ra không sót một cái gì, mà sợi dây tuyến trước ngực nàng, chỉ có thể dùng hung tàn để hình dung.

“Khánh vương vạn phúc.” Phạm Na Già đi đến trước bàn đứng lại, tay phải để lên vải dệt trước ngực, cong người chào Vệ Anh.

Vệ Anh không hề để ý đến nàng, tiếp tục xem cuốn sách trong tay.

Phạm Na Già thấy Vệ Anh không để ý đến mình, đôi mày thanh tú nhăn lại, lui ra phía sau mấy bước, bắt đầu múa.

Trong thư phòng quanh quẩn tiếng lục lạc rất nhỏ, tựa như tiếng mèo con kêu, gãi tim người nhột nhột. Trên người Phạm Na Già còn mang theo một mùi u hương nhàn nhạt, theo động tác múa của nàng, tràn ngập trong không khí.

Vệ Anh rút cuộc ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, nhìn về phía Phạm Na Già đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Phạm Na Già trong lòng vui vẻ, nàng biết ngay mà, nam nhân đều là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Sở dĩ Liễu Hạ Huệ có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn chính là bởi vì người trong lòng đó không đủ mị lực.

Phạm Na Già thu cánh tay đang lơ đãng giữa không trung về, khoe miệng gọi lên một nụ cười xinh đẹp, đi về phía cái bàn.

“Ngươi biết nấu mì không?”

Tiếng nói lạnh lạnh của Vệ Anh vang lên trong thư phòng, bước chân Phạm Na Già bị hãm lại, nghi hoặc nhìn Vệ Anh, “Nấu mì?”

Vệ Anh cúi đầu, cầm quyển sách trong tay lật sang tờ khác. nhàn nhạt nói: “Không biết nấu thì thôi đi.”

Phạm Na Già: “.....”

Bị một chén mì làm nhục Phạm Na Già nổi giận đùng đùng đi ra ngoài. Chân phải vừa bước ra khỏi thư phòng thì thấy Ôn Ly đang đi đến ngưỡng cửa thư phòng.

Hơn nữa trong tay nàng còn bưng hai chén mì.

Hai quả trứng ốp la ánh vàng rực rỡ trên mặt bát mì giống như là hai khuôn mặt tươi cười đang cười nhạo nàng.

Phạm Na Già càng thêm tức giận, nàng thề nàng sẽ không ăn mì nữa, đặc biệt là mì trứng!

Về phần Ôn Ly đứng lúc chuẩn bị hai chén mì xuất hiện ở nơi này, đương nhiên cũng không phải trùng hợp.

Sau khi Hồng Nhị biết được Phạm Na Già đi thư phòng tìm Khánh vương liền lập tức đi mật báo với Ôn Ly, Ôn Ly này vừa động, chạy vọt đến nhà bếp nấu hai chén mì.

Chỉ là không nghĩ đến, hôm nay Phạm Na Già mặc nhẹ nhàng thoải mái thật đấy. Khóe mắt nàng rút rút, nhìn Phạm Na Già nói: “Phạm cô nương, Khánh vương phủ có rất nhiều vải, cô không cần tiết kiệm giúp chúng tôi đâu.”

Phạm Na Già: “.....”

Nàng! Không! Họ! Phạm!

Phạm Na Già trị số tức giận vọt thẳng đến đỉnh điểm đỏ, cuối cùng xoay người rời đi.

Ôn Ly xem bóng lưng nàng đi xa, nghĩ Ngô Duy nói quả là đúng. Tất cả Hồ ly tinh đều là hồ giấy, nếu có gặp liền tự động thay nàng thành cục trưởng, sau đó lại dựa theo tên QQ của các nàng tiến hành.

Chỉ là Ôn Ly không biết, từ khi nàng trầm mê trò chơi, từ đó không thể gặp lại Ngô Duy nữa. Tên QQ của Ngô Duy đổi thành ‘cầu tiểu đồng bọn nhỏ lông chân cục trưởng’. May mắn chính là, ngày hôm sau có người xin kết bạn với cô, không may, người kia chính là bản thân cục trưởng.

Có điều đây đều là nói sau, về phần sự tích bạn học Ngô Duy anh dừng hi sinh vì nhiệm vụ, không nhắc đến cũng được.

Vệ Anh nghe thấy tiếng Ôn Ly, hiện tại lại thấy nàng bụng hai chén mì đi vào, có chút nghiêm ngẫm nở nụ cười.

Ôn Ly nhất thời bị hấn cười đến có chút xấu hổ. Nàng khịt khịt mũi, đặt mì trong tay lên bàn, “Ta nghe Lý tổng quản nói huynh vẫn chưa ăn cơm chiều, cho nên liền đến phòng bếp nấu hai chén mì.” Sau khi nói xong, Ôn Ly lại bổ sung thêm, “Là mì trứng đây, lần trước ta đã nói sẽ làm cho huynh ăn.”

“Ừ.” Vệ Anh lên tiếng, buông sách trong tay xuống, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Nhìn Vệ Anh vô cùng tao nhã, ăn mì trứng giống như ăn mì sợi Italy, Ôn Ly khản trương hỏi: “Thấy thế nào?”

“Ăn ngon lắm.”

Ôn Ly trong lòng vui vẻ, lần trước hấn nói ‘cũng không tệ’, lần này là ‘ăn ngon lắm’, xem ra chính mình vẫn có tiến bộ! Chỉ tiếc nàng vui còn chưa kịp đến đuôi lông mày, lại nghe Vệ anh bổ sung thêm: “Bởi vì hiện tại ta đang đói bụng.”

Ôn Ly: “.....”

Nửa câu sau không nói cũng được mà. Ôn Ly vừa cảm giận nghĩ vừa cảm đưa lên bắt đầu ăn. Vệ Anh nhìn nàng một cái, lại không chịu cô đơn nói: “Có điều cô hẳn là đã dùng bữa tối rồi mà, nhanh vậy đã đói bụng rồi?”

Ôn Ly: “.....”

“Ta vừa rồi chỉ ăn một chút.” Ôn Ly nuốt mỳ xuống, trấn định nói.

“À.” Vệ Anh cười nhạt liếc nàng một cái, cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Ôn Ly chọc chọc sợi mì, nghĩ đến chuyện Thái tử xếp cơ sở ngầm vào phủ Khánh vương. Ngẩng đầu lên, Ôn Ly nhìn Vệ Anh thử nói: “Người Thái tử xếp vào vương phủ, có cần bỏ đi không?”

Đôi đũa trong tay Vệ Anh ngừng lại, sau đó nhìn Ôn Ly cười cười: “Nếu đuôi hấn đi rồi, vậy người nào giúp ta truyền tin tức đến trong tai Thái tử đây?”

Ôn Ly: “.....”

Hóa ra Vệ Anh đang hạ một bàn cờ rất lớn.

Có điều chỉ cần trong lòng Vệ Anh biết rõ, vậy nàng cũng không cần lo lắng gì nữa. Bên này vừa được yên tâm, bên kia nàng lại bắt đầu suy nghĩ chuyện về Phạm Na Già.

“Chuyện Phạm Na Già cô không cần để ý, ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý.” Giọng nói thanh lãnh của Vệ Anh từ đối diện truyền đến, tay cầm chiếc đũa của Ôn Ly bỗng bị hãm lại, sau đó cảm giác xấu hổ khi tâm sự bị chọc thủng sinh ra.

“Ừ.” Ôn Ly cúi đầu, nhỏ giọng ứng một câu.

Vệ Anh thấy người đối diện cúi đầu xuống, đột nhiên rất muốn vươn tay giúp nàng vuốt lông.

Lý tổng quản nương theo khe cửa nhìn hai người đang vui vẻ ăn mỳ trong phòng, đoán rằng bữa cơm đêm nay chỉ sợ là không cần dùng nữa.

Hôm nay buổi tối Vệ Anh ngủ ở chủ viện của hấn, Hồng Nhị vẫn cúc cung tận tụy canh giữ Phong Thụ các cả đêm.

Hôm sau.

Không biết vì sao chuyện một Hồ cơ xinh đẹp vào phủ Khánh vương ở lại bị truyền ra ngoài.

Trong Kinh thành không ít công tử vì muốn nhìn thấy phương dung của nàng mà dùng tất cả các biện pháp gửi bài thiếp đến phủ Khánh vương, đưa lễ vật cũng sẽ ra sức đưa đến Phong Thụ các cho Phạm Na Già.

Ngoài dự kiến của Ôn Ly chính là, hề là bài thiếp chuyện, Vệ Anh đều đồng ý, cũng mệnh Lý tổng quản dẫn hết bọn họ đến Thụ Phong các.

Ôn Ly hiểu ra, cảm tình đây là Vệ Anh đang tìm phu gia cho Phạm Na Già, gả nàng ra ngoài. Lý tổng quản cũng hiểu ra, xem ra chủ tử nhà hấn không có

ý đó với Phạm Na Già, về sau chỉ cần hết sức lấy lòng một mình vương phi là đủ.

“Oh, it’s me!” Tiếng cảm thán của Phạm Na Già từ trong Thúy Phong các truyền ra, Lý tổng quản đứng ở ngoài cửa lắc lắc đầu. Phạm Na Già này, động tí là phát ra tiếng Hồ ngữ mà bọn họ nghe không hiểu, chẳng trách Khánh vương không thích nàng.

Vương công tử phe phẩy chiếc quạt giấy mạ vàng trong tay, vẻ mặt kiêu ngạo chỉ vào cuộn tranh trong tay người làm, “Từ lần trước gặp được Phạm Na Già cô nương, dung nhan mỹ lệ của nàng cứ hiển hiện trong đầu ta không xóa đi được. Ta suốt đêm mơ họa sĩ tốt nhất Kinh thành vì cô nương vẽ bức Đan thanh này, mong cô nương vui lòng nhận cho.”

Lý tổng quản lại lắc lắc đầu, ghé răng quá, Vương gia nhà chúng ta cũng chưa nói như vậy đâu!

Phạm Na Già nhận lấy bức Đan thanh Vương công tử tặng cho mình, cầm lấy tay phải của Vương công tử, đặt một nụ hôn lên đó, “Phạm Na Già rất thích, cảm ơn.”

....

Vương công tử, tốt.

Lý tổng quản kéo Vương công tử hồn đã sớm bay lên trời ném ra khỏi phủ Khánh vương. Sau khi Vệ Anh nghe Vương tổng quản báo cáo xong, đi ra khỏi thư phòng, quẹo qua khúc quanh đi về hướng Thúy Phong các.

Hồng Nhị mai phục tại Thúy Phong các đã nhiều ngày vừa nhìn thấy bóng Khánh vương đang đi về phía này, trong đầu vang lên tiếng còi báo hiệu.

Phạm Na Già cũng không nghĩ tới Vệ Anh sẽ đến, đang kinh hi muốn hành lễ với hân thi Vệ Anh đã khoát tay từ chối. Nhìn thoáng qua bức tranh treo trên tường, Vệ Anh hỏi: “Đây là Vương công tử tặng cho người?”

Phạm Na Già gật đầu, muốn tận lực đến gần Vệ Anh, nhưng là nàng tiến lên phía trước một bước, Vệ Anh liền lui về phía sau một bước. Sau vài lần như thế, Vệ Anh đã sắp đứng ra ngoài cửa Thúy Phong các.

Phạm Na Già rốt cuộc đứng yên không động, Vệ Anh nhìn nàng một cái, nói: “Người đã cùng Vương công tử hợp ý như thế, không bằng bốn vương làm mai, gả người cho Vương công tử được không?”

Phạm Na Già ngây người, một đôi mắt to trắng tấp nhìn vào Vệ Anh, “Phạm Na Già chỉ thích một mình Khánh vương.”

Vệ Anh nghiêng đầu nhìn về phía Lý tổng quản, trái tim Lý tổng quản lập tức run lên – nàng ấy thật sự hôn Vương công tử mà!

Vệ Anh thu hồi tầm mắt, lại nhìn về phía Phạm Na Già, “Người không thích Vương công tử cũng không sao, Vương tôn công tử trong Kinh thành này, chỉ cần là người hợp mắt, bốn vương đều có thể làm mối cho người.”

Phạm Na Già khước miệng giật giật, vừa định nói chuyện thì bị Vệ Anh chặn lại, “Đương nhiên, trừ bốn vương ra.”

Vệ Anh nói xong liền không quay đầu lại rời khỏi Thúy Phong các, Hồng Nhị ở bên ngoài nghe trộm được tất cả, tràn ngập hứng khởi chạy về viện Ngưng Hương, báo cáo tin vui này cho Ôn Ly biết.

Ôn Ly nghe Hồng Nhị nước miếng tung bay, tình cảm mãnh liệt dạt dào báo cáo xong, quyết định tối nay ăn thêm một bữa nữa.

Vệ Anh quá là tuyệt vời, như vậy không chỉ đuổi được Phạm Na Già ra khỏi phủ Khánh vương, hơn nữa nếu như Phạm Na Già ở bên ngoài bị ai gạt bỏ, cũng sẽ không thể hoài nghi đến trên người nàng đúng không?

Nhưng là, cuộc sống vĩnh viễn tràn ngập kinh hi.

Bữa nữa của Ôn Ly còn chưa đến, Phạm Na Già đã tìm đến cửa.

Lúc đó Ôn Ly đang ôm Tam Hoàng dựa người vào ghế quý phi phơi nắng chiều, ngoài viện mơ hồ truyền đến tiếng lục lạc đinh đang. Nàng theo bản năng dựng lỗ tai lên, muốn bắt được tiếng chuông thoảng qua đó.

Khoảng cách tiếng chuông ngày càng gần, Ôn Ly buông Tam Hoàng trong lòng xuống, từ trên ghế đứng dậy, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cửa sân.

Dáng người duyên dáng của Phạm Na Già dần dần đi ra khỏi rặng chiều màu cam, thẳng đến khi cách Ôn Ly còn ba bước chân mới dừng lại.

Làm như không thấy địch ý trên người Phạm Na Già, Tam Hoàng xoay quanh Phạm Na Già ‘gâu gâu’ mấy tiếng, muốn đuổi nàng ra khỏi viện. Nhưng là Phạm Na Già vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng Ôn Ly.

Hai người cứ giằng co như vậy một hồi lâu, ai cũng không mở miệng trước. Ôn Ly khước miệng giật giật, dường như đang nỗ lực tìm đề tài.

[Tinh! Hệ thống thông báo, người chơi Phạm Na Già phát động khiêu chiến với bạn, mời ấn phím xác nhận để tiến vào hình thức chiến đấu.]

Chương 17: Trinh thám

Editor: Linh

Gần như là trong nháy mắt tia điện xẹt qua, Ôn Ly đã nghĩ ra hai phương án tác chiến.

Phương án 1, giả vờ mình chính là NPC. Phương án cấp sao: 5 sao.

Ôn Ly nhìn một vòng quanh bốn phía không gian phong kín, sau khi điều chỉnh xong biểu cảm trên mặt mình, thấy chết không sờn nhún xuống nút xác định.

[Tinh! Người chơi Ôn Ly tiến vào hình thức chiến đấu. Người khiêu chiến: Phạm Na Già.]

Bốn phía là cảnh tượng giống hệt với giáo trường, Ôn Ly như bị chấn kinh nhìn thoáng qua Phạm Na Già ở phía đối diện mình, hoảng sợ nói: “Đây là đâu? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Phạm Na Già cau mày lườm Ôn Ly một cái, không kiên nhẫn nói: “Không cần giả ngu, ta biết ngươi chính là người chơi.”

Ôn Ly: “....”

Nàng làm sao mà biết được? Ôn Ly hơi nhíu mày, có lẽ là nàng ấy đang muốn moi lời từ mình.

Tuy rằng nói một khi tiến vào hình thức chiến đấu, nhất định phải có một bên tử vong mới có thể rời khỏi, nàng có phải NPC hay không cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn với Phạm Na Già. Nhưng Ôn Ly tin, nếu mình là NPC, lúc ra tay Phạm Na Già sẽ theo bản năng có chút cố kỵ, như vậy phần thắng của mình cũng lớn hơn.

Vì thế Ôn Ly quyết tâm giả làm NPC đến cuối cùng.

Ôn Ly vừa sợ vừa nghi hoặc nhìn Phạm Na Già, ngay cả thanh âm cũng có chút không yên, “Người chơi? Người chơi là cái gì?”

Đôi mày thanh tú của Phạm Na Già càng thêm nhăn lại, “Có người nói cho ta, ngươi là người chơi, ngươi tiếp tục diễn trò còn có ý tứ sao?”

Lúc này Ôn Ly là thật sự kinh ngạc, lượng tin tức trong những lời này của Phạm Na Già quá lớn. Từ trong câu nói này Ôn Ly phân tích ra được bốn khả năng và hai nghi vấn.

Khả năng thứ nhất là, người kia trong miệng Phạm Na Già cũng không hề tồn tại, nàng ấy nói như vậy đơn giản là muốn nàng tự loạn đầu trận tuyến.

Khả năng thứ hai là, người kia thật sự tồn tại. Dưới cái tiền đề to này, lại có ba loại khả năng.

Một là người kia thật sự biết nàng là người chơi, cũng đem tin tức này nói cho Phạm Na Già biết, khơi mào trận quyết đấu này. Bất luận là ai thắng ai thua, nàng ta có thể từ giữa thu lợi.

Hai là người kia cũng không biết nàng là người chơi, nàng ta nói với Phạm Na Già như vậy chính là muốn Phạm Na Già giết nhầm NPC, như vậy không cần nàng ta tự mình ra tay cũng đã có thể gạt bỏ Phạm Na Già.

Ba là người kia không xác định được nàng có phải người chơi hay không, nhưng thông qua kết quả của trận quyết đấu này, nàng ta có thể đoán ra.

Ôn Ly nhíu mày, NPC có thể giết chết người chơi không?

[Tinh! Ở dưới hình thức chiến đấu, NPC có thể giết chết người chơi; ở dưới hình thức kịch tình, nếu điều kiện thích hợp, NPC cũng có thể giết chết người chơi.]

Ôn Ly thở phào một hơi nhẹ nhõm, như vậy cho dù nàng giết Phạm Na Già, người kia cũng không thể kết luận nàng chính là người chơi.

Như vậy loại bỏ loại khả năng thứ ba, còn điểm thứ hai, lại dẫn đến hai nghi vấn tiếp theo.

Vì sao Phạm Na Già lại tin tưởng lời nói của người kia? Có một người cùng lúc tiếp xúc với cả nàng và Phạm Na Già, người đó là ai?

Đối với điểm thứ nhất, Ôn Ly nghĩ trong chốc lát nàng sẽ không nghĩ ra được, mà điểm thứ hai... Chỉ có Ôn Ly biết, vẫn còn không dưới mười người cùng lúc tiếp xúc với cả nàng và Phạm Na Già, chưa tính đến số người lên tiếp xúc với Phạm Na Già.

Nghĩ đến đây Ôn Ly không khỏi có chút đau đầu, phương án này vừa nghĩ cũng biết là không thể thực hiện được.

Buông tha cho ý niệm tiếp tục giả làm NPC, Ôn Ly quyết định dùng phương án thứ hai.

Phương án hai, cùng đối phương liều mạng. Phương án cấp sao: 1 sao.

“Là ai nói cho người ta là người chơi?” Tuy rằng biết Phạm Na Già không nhất định sẽ nói, nhưng Ôn Ly vẫn không cam lòng hỏi một câu. Phạm Na Già quả nhiên không trả lời nàng, nhưng là thanh âm của hệ thống đột nhiên vang lên —

[Tinh! Mời người chơi Ôn Ly lựa chọn vũ khí.]

Theo lời hệ thống nói, trước mặt Ôn Ly xuất hiện hàng loạt vũ khí xoay quang năng, Ôn Ly nhìn hoa cả mắt. Đáng tiếc xem đến xem đi, đều là vũ khí lạnh ở cổ đại.

Có thể cho nàng một khẩu súng không? Không phải giáo dài, là súng lục.

Bất đắc dĩ cầm lấy một cây giáo dài, Phạm Na Già đối diện cũng đã chọn xong vũ khí, là một đôi loan đao, nhưng rất hợp với trang phục hôm nay của nàng.

[Tinh! Người chơi đối phương dùng Tu La hoàn, xin người chơi chú ý.]

Ôn Ly: “.....”

Dùng Tu La hoàn trước khi quyết đấu chẳng khác nào tiêm thuốc kích thích trước trận đấu đó!

Ôn Ly còn đang suy nghĩ xem mình có nên cũng ăn một viên hay không, Phạm Na Già đã bắt đầu công kích. Tuy rằng Ôn Ly xuất thân nhà võ, Phạm Na Già chỉ là một vũ co, nhưng sau khi có thêm Tu La hoàn, sức chiến đấu của Phạm Na Già tăng cao gấp bội, Ôn Ly tạm thời cũng không làm gì được nàng. Nàng xoay người một cái giáo dài trong tay lướt qua trước người Phạm Na Già, rõ ràng nàng đã dùng bảy phần lực, nhưng lại chỉ để lại trên người Phạm Na Già một miếng vết thương nông.

Mày Ôn Ly giật giật, xem ra Tu La hoàn không chỉ đề cao sức chiến đấu mà còn có thể cường hóa thân thể.

Một lần nữa nắm chặt giáo dài, lần này Ôn Ly dùng hết mười phần lực. Nàng một thương hất bay song đao trong tay Phạm Na Già, nhanh như tia chớp đâm vào ngực nàng, động tác gọn gàng linh hoạt.

Không phải là Ôn Ly chưa từng giết người, trước kia nàng từng chấp hành qua không ít nhiệm vụ nguy hiểm, chỉ là lúc nàng nhìn thấy máu từ miệng vết thương trên ngực Phạm Na Già trào ra, nàng vẫn cảm thấy có chút mơ hồ.

Phạm Na Già dù sao cũng không phải tội phạm tay cầm súng ống, nhưng, đây là quy tắc trò chơi.

Ôn Ly không biết kết quả của người chơi bị gạt bỏ trong trò chơi sẽ thế nào, dù sao nhất định cũng không phải chuyện tốt gì. Nàng nhìn Phạm Na Già nằm trên mặt đất, khuôn mặt mỹ diệu lúc này trắng bệch.

Khóe miệng Ôn Ly giật giật, lại không biết nên nói cái gì mới tốt. Chẳng lẽ nàng phải đi lên, quan tâm hỏi một câu: “Người vẫn tốt chứ?”

Nàng không nói gì, Phạm Na Già ngược lại suy yếu nói một câu, “Last queen.”

Last queen? Hoàng hậu cuối cùng?

Ôn Ly đột nhiên cảm thấy kính nể Phạm Na Già, nàng đây là dùng sinh mạng nhiệt tình yêu thương tiếng anh đây!

Phạm Na Già nói xong câu đó thì nhắm hai mắt lại, cùng lúc đó, thanh âm của hệ thống liên tiếp truyền đến—

[Tinh! Người chơi Phạm Na Già bỏ mình! Người chơi Ôn Ly đạt được tất cả các kỹ năng và trang bị của nhân vật tử vong [Phạm Na Già]].

[Tinh! Người chơi Ôn Ly đạt được kỹ năng [kỹ thuật nhảy]].

[Tinh! Người chơi Ôn Ly đạt được kỹ năng [tiếng Hô]].

[Tinh! Người chơi Ôn Ly đạt được một đóa điệp hoa biến dị, hai viên Hâm hương hoàn.]

Ôn Ly: “.....”

Đại lễ bao từ trên trời rơi xuống đập khiến đầu Ôn Ly có chút choáng váng, hiện tại trong đầu nàng vẫn còn đang không ngừng vang vọng tiếng ‘tinh tinh’ của hệ thống.

[Hệ thống nhắc nhở, người chơi Ôn Ly có thể thu được tin tức về thân phận của nhân vật tử vong [Phạm Na Già], xin hỏi có thu hay không?]

Ôn Ly cau mày, tin tức về thân phận? “Có.”

[Phạm Na Già, tên thật: Giản Quỳnh Tư; tuổi: 26; chức nghiệp: phóng viên đặc biệt của tạp chí khoa học N nước Mĩ.]

Trong đầu Ôn Ly chợt có gì đó lóe lên, cảm thấy bản thân giống như linh ngộ được cái gì đó, nhưng thật ra lúc này trong đầu nàng trống rỗng.

[Mỗi người chơi nhấn nút rời khỏi ở trước mặt, rời khỏi hình thức chiến đấu.]

Thanh âm của hệ thống khiến Ôn Ly giật mình, nàng nhíu mày suy xét giây lát, hỏi: “Cái chết của Phạm Na Già phải giải thích thế nào? Nếu nàng ấy đột nhiên chết ở phủ Khánh vương, ta sẽ là người đầu tiên bị tình nghi.”

[Phạm là nhân vật tử vong dưới hình thức chiến đấu, chính là không phải tử vong bình thường, hệ thống sẽ do đó mà bố trí cho một kết cục tử vong hợp lý. Do khiêu chiến là người chơi Phạm Na Già khởi chiến, kết cục sẽ lấy lợi ích của người chơi bị khiêu chiến là Ôn Ly mà đặt ra.]

“À.” Nghe hệ thống nói như vậy Ôn Ly mới yên tâm. Xem ra trò chơi này có đôi khi vẫn rất đáng tin.

Nhấn nút rời khỏi, Ôn Ly ‘vèo’ một cái lại trở lại viện Ngưng Hương.

Mà Phạm Na Già, vẫn đứng trước mặt nàng giống như khi đến.

Ôn Ly sững người, còn chưa kịp mở miệng thì Phạm Na Già đã xoay người đi ra khỏi viện Ngưng Hương.

Hồng Nhị và Lục La từ một bên chạy đến, nhìn bóng lưng Phạm Na Già rời đi, Hồng Nhị không hiểu hỏi: “Tiểu thư, nàng ta đến đây làm gì vậy? Đặc biệt đến đây thường thức phong cảnh à?”

Ôn Ly không nói gì, Lục La lại hỏi: “Vương phi, chuyện này có cần nói cho Vương gia không?”

“Không cần.” Ôn Ly lắc đầu rồi đi vào trong nhà. Trở lại trong phòng, Ôn Ly nhìn thoáng qua vòng tay, nguồn điện trên vòng tay lại sáng lên. Chỗ biểu thị số lượng người chơi còn lại, có một gương mặt cười biến thành mặt khóc, hơn nữa màu sắc cũng xám xịt.

Ôn Ly nhíu mày, người chơi còn lại chắc cũng đều phát hiện điểm này. Nàng đột nhiên nghĩ đến, nếu người kia trong miệng Phạm Na Già thật sự tồn tại, vậy nàng ta châm ngòi trận quyết đấu này, có lẽ vẫn còn một mục đích quan trọng hơn.

Sưu tập tin tức.

Ở dưới tình huống không một người chơi nào tử vong, nàng ta không xác định được sau khi người chơi tử vong hệ thống sẽ xử lý thế nào, cũng không biết sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho bản thân. Mà thông qua trận chiến giữa Phạm Na Già và Ôn Ly lần này, nàng ta có thể đạt được rất nhiều tin tức mà trước kia chưa thu thập được, tiến đến điều chỉnh kế hoạch tiếp theo của bản thân.

Nếu đúng như Ôn Ly suy nghĩ, như vậy thì đây là một người tâm tư kín đáo lại rất thận trọng.

Đối thủ khó giải quyết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồng Nhị nôn nóng sốt ruột kéo Ôn Ly từ trong chăn dậy, “Tiểu thư, tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Ôn Ly mắt díp nhắm mở nhìn Hồng Nhị, mơ mơ màng màng hỏi: “Xảy ra chuyện lớn gì vậy?”

“Phạm Na Già đã chết!”

Ôn Ly ‘lập tức’ bật dậy, hoàn toàn tỉnh ngủ, “Chết như thế nào?”

Hồng Nhị nuốt nước miếng, nhanh chóng nói: “Đêm qua ở cửa Đông có hai bang phái dùng binh khí đánh nhau, chém chết không ít người đi ngang qua, Phạm Na Già cũng ở trong số đó!”

Ôn Ly xoa bóp mi tâm, Hồng Nhị lại tiếp tục nói: “Nghe người bên Thúy Phong các nói, tối qua tâm trạng Phạm Na Già vẫn luôn không tốt, cho nên liền cùng nàng ấy đi chợ đêm giải sầu, không nghĩ tới...”

Hồng Nhị nói đến đây rồi không lại nói tiếp, Ôn Ly nghĩ nghĩ, hỏi Hồng Nhị: “Vệ Anh đâu?”

“Vương gia đã lệnh Lý tổng quản đi xử lý chuyện này, bảo là muốn hậu táng Phạm Na Già, dù sao cũng là người Hoàng hậu ban cho đúng không? Quan phủ cũng đã bắt hết hai nhóm người dùng binh khí đánh nhau ném vào trong lao rồi.” Hồng Nhị nói tới đây, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực mình, “May mắn tiểu thư không thường hay xuất môn, bằng không nếu xảy ra chuyện gì, nói không chừng Vương gia dưới con giận dữ sẽ san bằng Kinh thành luôn!”

Ôn Ly: “.....”

Em mơ mộng nhiều rồi, Hồng Nhị à.

Bên này tiếng Hồng Nhị vừa dứt, bên kia tiếng Lục La từ ngoài cửa truyền vào, “Vương gia cát tường.”

Ôn Ly sững sốt, chỉ thấy Vệ Anh bước đôi chân thon dài đi đến, Hồng Nhị cười hì hì, hướng Vệ Anh hành lễ rồi thức thời lui ra ngoài. Ôn Ly chỉ mặc một chiếc áo lót ngồi ở trên giường. Vệ Anh đánh giá nàng vài lần, cũng đi đến bên giường ngồi xuống.

Cảm thấy chỗ bên cạnh đột nhiên lún xuống, trái tim Ôn Ly cũng nhảy lên theo.

Nàng cúi đầu tránh đi tầm mắt Vệ Anh, nhỏ giọng nói: “Cái đó... Chuyện của Phạm Na Già ta vừa mới nghe Hồng Nhị nói.”

“Ừ.” Vệ Anh nhàn nhạt ừ một tiếng, nhìn Ôn Ly khẽ nói, “Mẫu hậu bên kia ta đã phái người đi thông báo, nàng không cần quan tâm.” Nhưng là đạo này bên ngoài thật sự rất loạn, nàng không có việc gì thì đừng tùy tiện ra khỏi Vương phủ.”

“Đã biết.” Ôn Ly ngoan ngoãn đáp.

Nhìn Ôn Ly đáng vẻ nhu thuận, Vệ Anh theo bản năng xoa xoa đỉnh đầu vốn lộn xộn của nàng.

Cả người Ôn Ly như bị sét đánh!

Cảm nhận được người bên dưới cứng ngắc, Vệ Anh nhìn không được ôm lấy khoe miệng cười cười, nhìn ra ngoài cửa nói: “Lục La, truyền lệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chọc cười

Editor: Linh

Đây là lần đầu tiên từ khi thành hôn đến nay hai người cùng nhau ăn sáng.

Ôn Ly rõ ràng có chút khản trương, thìa trong tay nàng đã rơi khỏi tay lần thứ ba.

Nhìn chiếc thìa lại rơi ra khỏi tay Ôn Ly, Vệ Anh hơi cong môi: “Cần ta đút cho nàng không?”

“Không, không cần!” Ôn Ly gắng gượng múc một thìa cháo tổ yến, bỏ vào trong miệng mình.

Chuyện này thật sự không thể trách nàng khản trương, tuy rằng nàng và Vệ Anh cũng từng cùng nhau ăn mì, nhưng là cùng ăn bữa sáng... Thì có nghĩa là tối qua hai người ngủ cùng nhau đấy!

#Thần của các series logic#

Vệ Anh nhú mày nhìn Ôn Ly, nếu nàng đã cự tuyệt đề nghị để hắn đút nàng, vậy hắn cũng vui vẻ xem nàng liều chết độ sức với chiếc thìa.

Đang lúc Vệ Anh thích thú xem chuyện cười của Ôn Ly thì tiếng Hồng Nhị oang oang từ ngoài cửa truyền vào: “Lục La Lục La, ta vừa mới đi phòng bếp, thấy trên cây ở trước phòng bếp có treo một con rắn to cực! Người phòng bếp nói tối nay muốn nấu canh rắn đấy!”

Sắc mặt Vệ Anh hơi thay đổi, Ôn Ly sâu sắc bắt được vẻ mặt chột lớt qua của Vệ Anh, trợn mắt nhìn hắn nói: “Huỳnh... Sợ rắn?”

Vệ Anh khinh thường hừ lạnh, lạnh nhạt múc một thìa cháo tổ yến cho lên miệng, “Làm sao có thể.”

“Người phòng bếp cũng thật là, bọn họ không biết Vương gia sợ nhất là rắn sao?” Tiếng của Lục La đúng lúc truyền đến.

Vệ Anh: “....”

“Phi.” Ôn Ly che miệng mình, liều mạng không chế biểu cảm trên mặt, “Thật xin lỗi, ta không có ý, huỳnh tiếp tục.”

Vệ Anh: “....”

Nhìn vẻ mặt muốn cười mà không dám của Ôn Ly, Vệ Anh bỗng cảm thấy nàng thật đáng yêu. Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, Vệ Anh thỏa hiệp nói: “Lúc ta còn nhỏ từng bị rắn cắn.”

“À.” Ôn Ly như có đăm chiêu gật gật đầu, lại như trẻ con tò mò hỏi, “Vậy huỳnh có sợ dây thừng không?”

Vệ Anh: “....”

Vỗ vỗ đầu Ôn Ly, Vệ Anh nói: “Lời trong sách không thể tin toàn bộ.”

Ôn Ly há miệng, dường như còn muốn hỏi thêm gì, Vệ Anh liền quyết đoán ngắt lời nàng, “Ăn cơm.”

Khóe miệng Ôn Ly giật giật, ngoan ngoãn ăn cháo trong bát.

Nhưng là chỉ cần vừa nghĩ đến Vệ Anh ngày thường bá khí lại sợ rần, Ôn Ly không biết sao lại rất muốn cười.

Vì thế suốt cả bữa sáng, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười Ôn Ly phát ra.

Nhìn Vệ Anh sắc mặt xanh mét rồi đi, Ôn Ly nghĩ, người phòng bếp có lẽ sắp phải đổi công tác rồi.

Vệ Anh đi rồi, Ôn Ly như thường lệ ôm Tam Hoàng ngồi trong sân suy xét nhân sinh.

Nàng cảm thấy, chuyện Phạm Na Già chính là một cái bắt đầu, có lẽ những ngày bình tĩnh không còn bao lâu nữa.

Quả nhiên, buổi chiều Thái tử phái người đến phủ Khánh vương, Vệ Anh lệnh Lý tổng quản tiến bước người của Thái tử xong liền đi về hướng viện Ngưng Hương.

Lúc đó Ôn Ly đang nằm trên giường đệm ngủ trưa, Tam Hoàng ngoan ngoãn rúc dưới chân nàng, cũng nhắm mắt ngủ gật. Ánh mặt trời thưa thớt xuyên qua tán lá loang lổ nhiều chấm li ti chiếu lên mặt Ôn Ly, yên tĩnh lại tốt đẹp.

Vệ Anh đi đến bên cạnh giường, cúi đầu ngắm Ôn Ly đang ngủ say. Ngẫu nhiên một cơn gió nhẹ lướt qua, lá cây trên đỉnh đầu vang xào xạc, gọi lên tóc đen trước trán Ôn Ly, cũng gọi lên hồ nước trong tim Vệ Anh.

Kim lòng không đậu ngồi xồm xuống, Vệ Anh chậm rãi đến gần đôi môi anh đào mê người của Ôn Ly. Mắt thấy cự ly ngày càng gần, lập tức là có thể hôn lên như mong muốn, Tam Hoàng lại đột nhiên sủa to như phát điên.

Vệ Anh giật bắn mình nhảy ra khỏi cạnh giường, khắp sân đều quanh quẩn tiếng ‘gâu gâu’ duyên dáng của Tam Hoàng.

Ôn Ly cũng bị Tam Hoàng đánh thức, mơ mơ màng màng từ trên giường êm ngồi dậy, liếc mắt một cái liền thấy Vệ Anh đang đứng ở một bên, “Sao huynh lại ở đây?”

Vệ Anh không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Tam Hoàng đang hướng mình sủa không ngừng, “Chó của nàng bị sao vậy?”

Ôn Ly cũng nghi hoặc nhìn thoáng qua Tam Hoàng phát điên, nàng nhớ lần trước đã bảo với Tam Hoàng nếu Vệ Anh đến đây thì phải bán manh với hắn, chẳng lẽ Tam Hoàng hiểu thành như vậy?

“Ách...” Ôn Ly nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định giúp Tam Hoàng một phen, “Bình thường nó không như thế đâu.”

Vệ Anh nói: “Vậy thì là ta đến đây nên nó mới như vậy?”

Ôn Ly: “.....”

Vệ Anh tiếp tục bỏ đạo: “Ta không thích nó.”

Ôn Ly: “....”

Chẳng lẽ Tam Hoàng thật sự sẽ bị Vệ Anh đuổi ra khỏi phủ à?

Ôn Ly vội vàng ôm Tam Hoàng lên, cực lực ngăn nó tiếp tục cắn loạn. Thấy Tam Hoàng vừa đến trong lòng Ôn Ly liền thành thật, Vệ Anh nhú mày, “Giờ ta lại càng thêm ghét nó rồi.”

Ôn Ly: “....”

Vệ Anh quay đầu nói với Lục La ở ngoài cửa: “Đến phòng bếp hỏi xem có biết làm thịt chó không.”

Ôn Ly: “.....”

Lục La: “.....”

Chuyện này, chuyện này, rốt cuộc là nàng có cần đi hỏi không đây! Lục La sốt ruột, vì sao Vương gia không gọi Hồng Nhị mà lại kêu nàng chứ!

Thấy Lục La đứng ngoài cửa do do dự dự, Khánh vương đại nhân lên tiếng, “Sao vậy, không nghe lời bổn vương nữa à?”

Trái tim nhỏ của Lục La lập tức run lẩy bẩy, vội đáp: “Nô tì đi ngay ạ!”

“Chờ chút!” Ôn Ly khàn giọng quát, “Vương gia tha mạng!”

Vệ Anh: “.....”

Nhìn không được che miệng nở nụ cười, ý cười bên miệng Vệ Anh ngừng cũng ngừng không được. Ôn Ly ở một bên thấy Vệ Anh cười đến không dừng lại được, nghĩ chẳng lẽ câu “Vương gia tha mạng” chọc trúng điểm cười của hắn?

.....

Đáng vẻ khi cười của Vệ Anh thật đúng là không đứng đắn.

Có điều sau này có thể dùng sức chọc.

Lục La cũng lén thở phào một hơi, xem đáng vẻ này của Vương gia chắc nàng không cần đến phòng bếp một chuyến rồi.

Vệ Anh xem như cười đủ rồi, phân phó Lục La và Hồng Nhị ở đằng sau: “Các người đi xuống đi.”

“Vâng.” Hồng Nhị Lục La đồng thời lên tiếng, lại bị Vệ Anh gọi lại: “Đợi chút, ôm nó cùng đi đi.”

Hồng Nhị và Lục La nhìn thoáng qua nhau, đều nhìn thấy kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

Cảm tình Vương gia nhà bọn họ lại ghen với một con chó?

Trong lòng điên cuồng cười nhạo Vệ Anh mấy tiếng Hồng Nhị mới tiến lên ôm Tam Hoàng ra khỏi lòng Ôn Ly, cùng Lục La rời khỏi sân.

Ôn Ly nhìn Vệ Anh, hỏi: “Huynh tìm ta có chuyện gì à?”

“Nàng là Vương phi của ta, ta nhất định phải có chuyện gì mới có thể tìm nàng à?”

Ôn Ly: “.....”

Nhưng huynh rõ ràng vẫn luôn làm như vậy mà.

Có điều Ôn Ly nhất gan, chỉ dám nghĩ như vậy trong lòng. Vệ Anh nhìn người cúi đầu không nói chuyện trước mặt, cực lực nhịn xuống xúc động muốn kéo nàng vào trong lòng chà đạp một phen, khụ một tiếng nói: “Thái tử hẹn chúng ta ngày mai đi trường đua ngựa cười ngựa.”

“Hả?” Ôn Ly kinh ngạc mở to hai mắt. “Cười ngựa? Vì sao muốn hẹn chúng ta?”

Vệ Anh nhìn Ôn Ly một hồi lâu, kéo nàng ngồi xuống bên giường, “Ngày mai có thể sẽ có nguy hiểm, nàng vẫn nên ở lại trong phủ thì hơn.”

Ôn Ly cau mày, lắc đầu nói: “Nếu thật có nguy hiểm, càng không thể để huynh đi một mình được.”

Nếu thật sự đánh nhau, nàng ít nhiều cũng có thể giúp một hai mà.

Ôn Ly vừa thốt ra câu này, cũng mạnh mẽ chạm vào trái tim Vệ Anh. Nhìn không được giờ tay kéo nàng vào lòng, Vệ Anh vui đầu lên cổ Ôn Ly lúng búng nói: “Yên tâm, không sao đâu.”

“Ách, ừ...” Ôn Ly bây giờ trình độ cứng ngắc của cơ thể đã vượt qua cương thi.

Cảm nhận được người trong lòng cứng đờ, Vệ Anh bắt đầu cười buông Ôn Ly ra. Vén sợi tóc rơi tán loạn của nàng ra sau tai, Vệ Anh ôn nhu nói: “Đêm nay nàng nghỉ ngơi thật tốt nhé, sáng sớm ngày mai ta đến gọi nàng.”

“Được.” Vòng ôm ấm áp biến mất, Ôn Ly tuy thở phào nhẹ nhõm nhưng lại có chút thất lạc.

Vệ Anh vỗ vỗ đầu nàng rồi đứng dậy rời khỏi viện Ngưng Hương.

Vệ Anh đi rồi, Ôn Ly nằm trên giường tiếp tục ngủ bù.

Tuy rằng không biết ngày mai Thái tử muốn làm gì, nhưng Vệ Anh đã dám đi thì nhất định sẽ không không chuẩn bị gì.

Ngày hôm sau, sáng sớm Ôn Ly đã tỉnh. Dưới sự giúp đỡ của Lục La mặc xong y phục cười ngựa hôm qua Vệ Anh đưa đến, lại xô vào một đôi giày ủng màu trắng, Lục La nhìn không được tán thưởng nói: “Vương phi quả nhiên là con nhà tướng, tư thế này thật sự là quá oai hùng hiên ngang!”

Hồng Nhị kiêu ngạo hất cằm, tựa như Lục La đang khen nàng vậy, “Đương nhiên, ta nói cho cô biết, thương pháp của tiểu thư nhà chúng ta, ngay cả Nhị thiếu gia cũng không bằng đâu!”

Ôn Ly: “.....”

Nàng đột nhiên cảm thấy Hồng Nhị mà sống ở hiện đại, nhất định là làm nhân viên tiêu thụ.

Khi Vệ Anh nhìn thấy Ôn Ly, cũng cảm thấy trước mắt sáng ngời. Cao thấp đánh giá Ôn Ly mấy lần, sau đó nhàn nhạt nói: “Không tệ.”

Hai chữ đơn giản nhưng cũng khiến Ôn Ly đỏ mặt. Vệ Anh nhìn gò má đỏ ửng của Ôn Ly, nhin không được tiến lên nhéo nhéo. Cảm thấy cảm xúc dưới tay rất tốt, Vệ Anh nhin không được lại nhéo.

Ôn Ly: “?”

Vệ Anh: “.....”

Hồng Nhị và Lục La che miệng cười hì hì lui uống, dùng xong bữa sáng Ôn Ly liền đi theo Vệ Anh ngồi lên xe ngựa chuyên dụng của phủ Khánh vương, chạy đến chiến trường của bọn họ.

Khi đến trường đua ngựa, Thái tử, Thái tử phi còn có Trình lương đệ cũng đã có mặt. Ôn Ly tròn mắt nhìn, xem ra Thái tử rất sùng Trình lương đệ.

Ba người Thái tử đã chọn xong ngựa, đang cười trên lưng ngựa chờ bọn họ. Vệ Anh giúp Ôn Ly chọn ngựa xong, sư phụ thuần ngựa dắt một con tuần mã đi đến.

Con ngựa này cả người màu trắng, thể trạng cân xứng, trên gáy bồm ngựa rậm rạp ngay ngắn chỉnh tề rủ xuống, vừa mềm lại sáng, rất là đẹp.

Vệ Anh nhận lấy con ngựa trắng đó, nói với Ôn Ly: “Con ngựa này là khi ta sinh nhật mười năm tuổi phụ hoàng tặng cho ta, tên là Ngân Cầu.”

Ôn Ly nhìn con ngựa trước mặt, tán thưởng nói: “Con ngựa đẹp quá!”

Ngân Cầu dường như cũng nghe hiểu Ôn Ly đang khen ngợi nó, ngựa cỏ hí một tiếng. Con mắt Ôn Ly phát sáng nhìn Ngân Cầu, “Ta có thể sờ vào nó không?”

“Đương nhiên có thể.”

Được Vệ Anh cho phép, Ôn Ly khấn cấp đặt tay lên đầu Ngân Cầu. Ngân Cầu cũng là đáng vẻ mặc người vuốt ve. Chờ Ôn Ly sờ đủ, Vệ Anh mới đỡ nàng lên ngựa, rồi sau đó bản thân cũng xoay người cười lên lưng Ngân Cầu.

Thấy Vệ Anh động tác tiêu sái lưu loát, đặc biệt là ngay cả Trình lương đệ cũng xem Vệ Anh, Thái tử có chút không tốt lắm. Hắn điều chỉnh dáng ngồi của mình, bày ra một tư thế tự cho là phong lưu phóng khoáng trên lưng ngựa, nói với Ôn Kỳ bên cạnh: “Ái phi cảm thấy tư thế cưỡi ngựa của bản cung thế nào?”

Ôn Kỳ ca ngợi nói: “Vô cùng tuấn đạt!”

Vệ Anh liếc Thái tử một cái, hừ lạnh nói: “Y như một con gà quay bị nướng quá lửa vậy.”

Những người còn lại: “.....”

Khánh vương đại nhân, lời nói thật có đôi khi rất tổn thương người, ngài có biết không.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biến Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trường cưỡi ngựa

Editor: Linh

Trước kia Ôn Ly cũng từng lái việt dã, nhưng lại chưa từng cưỡi ngựa.

Cũng may nàng có hệ thống

[Nhân vật Ôn Ly khóa kỹ [thuật cưỡi ngựa] khởi động.]

Nghe được thanh âm hệ thống, trái tim Ôn Ly buông xuống một nửa, còn một nửa kia, nàng không chắc rằng [thuật cưỡi ngựa] của mình cũng có thể dùng tốt như [giáo đài].

Ở thế giới hiện thực Ôn Ly chưa từng cưỡi ngựa, cho nên thả vào trong trò chơi, nàng cũng không có bao nhiêu ưu thế. Tất cả đều giống như hệ thống nói, thể chất của người chơi ở trong trò chơi từ thể chất của người chơi quyết định.

Nhìn không được thăm ai thán một tiếng, nhớ năm đó khi nàng còn đi học, bài tập các môn đều tiến hành cùng lúc, hiện tại lại lệch môn nhiều như thế, thật sự là vô cùng đau đớn!

Ôn Ly trong lòng vừa nghĩ sau này nhất định phải tập cưỡi ngựa cho thật giỏi, vừa yên lặng theo bên cạnh Vệ Anh. Thái tử vượt lên phía trước một đoạn, đột nhiên quay đầu lại nói với Vệ Anh: “Ngũ đệ, không bằng chúng ta so xem ai cưỡi đến đối diện trước đi?”

Lời của Thái tử lập tức khiến Ôn Ly nổi lên cảnh giác, đây là muốn ra tay rồi à? Nàng lo lắng nhìn về phía Vệ Anh, Vệ Anh trấn an gật gật đầu, ngược lại nói với Thái tử: “Thái tử đã có hưng trí như vậy, ta sao có thể quét nhả hừng của Thái tử đây?”

“Tốt lắm.” Thái tử cười cười, hai chân đập vào thân ngựa, tuấn mã dưới thân hần lập tức chạy đi. Vệ Anh cũng bắt chước làm theo, điều khiển Ngân Câu theo sát phía sau.

Hai người chạy chạy cuối cùng chỉ còn lại một chấm nhỏ, tiếp theo liền biến mất trong rừng cây phía trước.

Trình Lương đệ nhìn thoáng qua Ôn Kỳ và Ôn Ly, cười cười nói: “Thái tử phi và Khánh vương phi đều là nữ nhi của Hộ quốc công, nghĩ chắc cũng rất am hiểu cưỡi ngựa. Thẩm Tuyết tay chân vững về, mong Thái tử phi và Khánh vương phi đừng chê cười.”

Ôn Kỳ lườm Trình Lương đệ một cái, hừ lạnh nói: “Người cưỡi ngựa không giỏi, nhưng lại rất am hiểu bị người cưỡi đấy.”

Ôn Ly: “.....”

Thái tử phi nói chuyện thật đúng là.... khá thô bạo.

Nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Trình Lương đệ, Ôn Ly nói: “Thật ra ta cũng rất lâu rồi chưa cưỡi ngựa, cũng thấy hơi lạ. Nếu Trình Lương đệ không ghét bỏ, không bằng chúng ta qua bên kia chạy đi.”

Ôn Ly trải thảm cho nàng xuống, nàng nào có đạo lý không xuống, “Khánh vương phi nói gì vậy, có thể được ngài chỉ giáo cưỡi ngựa, Thẩm Tuyết còn cầu mà không được đấy chứ.”

Ôn Ly cười cười với nàng, hai người liền kết bạn đi về hướng ngược lại, chỉ còn một mình Ôn Kỳ đứng tại chỗ, giống như là đứa nhỏ bị đồng bạn cô lập.

Trong rừng cây, Thái tử và Vệ Anh còn đang cưỡi ngựa chạy băng băng.

Thái tử nhìn thoáng qua Vệ Anh đang theo sát phía sau, khoe miệng hơi gọi lên nụ cười lạnh không dễ phát hiện, Ngũ đệ, hôm nay nơi này sẽ trở thành nơi táng thân của ngươi.

Hắn hơi quay đầu lại, hướng Vệ Anh hô to: “Ngũ đệ, sao lại chạy chậm vậy?”

Vệ Anh liếc mắt nhìn hắn, vừa định giục ngựa chạy nhanh thì Ngân Câu lao đảo một cái, mềm yếu quỵ gối xuống đất. Thái tử nhìn thoáng qua Ngân Câu mềm nhũn như con chi chi quỵ rạp trên mặt đất, trong lòng mừng rỡ, thành!

Xa xa đột nhiên ‘vút vút vút’ năm sáu người áo đen bay đến, thẳng đến chỗ Vệ Anh và Thái tử. Thái tử biến sắc, hét to với Vệ Anh: “Ngũ đệ không tốt! Có thích khách!”

Vệ Anh đương nhiên cũng phát hiện người áo đen từ bốn phương tám hướng vọt đến, những người áo đen này khinh công vô cùng tốt, bảo mã của Thái tử có khi cũng không nhanh bằng bọn họ. Vệ Anh nhìn thoáng qua Ngân Câu đang nằm giả chết trên mặt đất, nói với Thái tử: “Thái tử người đi trước đi, Ngân Câu đi không được.”

Thái tử trong lòng vui nở hoa, hắn đương nhiên biết Ngân Câu chạy không được, nếu nó có thể chạy, không phải là để người chạy thoát sao? Tượng trưng lại đánh con ngựa chạy lên phía trước vài bước, Thái tử đối Vệ Anh quả đúng là lưu luyến không rời cẩn thận đến từng bước chân.

Hắn cũng không muốn bỏ lỡ thời khắc tuyệt vời Vệ Anh chết.

Mất thấy người áo đen sắp vây kín Vệ Anh, Vệ Anh nhẹ vỗ lên đầu Ngân Câu, Ngân Câu cọ từ trên mặt đất đứng dậy, bồm ngựa anh tuấn rung rung, giờ chân lên đường trước hướng không trung hí một tiếng.

Ngân Câu tại chỗ mất máu sống lại!

Ngân Câu ngẩng đầu hí một tiếng này khiến bước chân những người áo đen không hện mà cùng ngừng lại, chuyện này, chuyện này và kịch bản không giống a!

Tuy rằng có chút khác với kịch bản, nhưng người áo đen thấy Vệ Anh chạy vẫn làm hết phận sự đuổi theo. Ngân Câu tuyệt đối là lương câu bảy vạn dặm mới tìm được một, không chỉ có chạy nhanh bỏ qua người áo đen, còn rất nhanh đuổi theo Thái tử.

Thái tử tròn tròn mắt, nếu người ở đằng sau là hắn, vậy có phải người áo đen sẽ giết hắn trước hay không?

Nhóm người áo đen cũng rối rắm, sao Thái tử lại chạy chậm vậy chứ! Bọn họ hiện tại rốt cuộc là giết hắn, hay không giết hắn đây?

Vệ Anh quay đầu lại nhìn Thái tử đang luống cuống tay chân theo phía sau mình, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh.

Xem các người giải quyết kiểu gì.

Mất thấy người áo đen cách mình càng ngày càng gần, Thái tử gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Tuy rằng hắn có thể kêu người áo đen dừng tay, nhưng làm như vậy chẳng phải sẽ bại lộ những người này là hắn thuê đến hay sao? Nhưng hắn cũng không thể cứ để yên cho bọn họ giết mình như vậy.

Hắn giờ chỉ mong binh lính mà hắn sớm an bài đến cứu mình sau khi Vệ Anh chết mau đến.

Dường như là nghe được tiếng lòng của Thái tử, thật sự có người ‘hộ giá’ vượt lên. Thái tử vừa mới thâm thở phào một hơi, lại phát hiện đầu lĩnh lại không phải thủ hạ của mình, mà là của Phong Tĩnh!

Phong Tĩnh dẫn theo một đội binh lính, rất nhanh liền cùng người áo đen giao phong. Người áo đen tuy khinh công cực cao, nhưng người Phong Tĩnh dẫn đến đều là tinh binh chiến đấu quanh năm, thêm người đông thế mạnh, cuối cùng bắt hết được người áo đen.

Vệ Anh và Thái tử cười ngựa đi đến trước mặt Phong Tĩnh, Phong Tĩnh quỳ xuống nói: “Mặt tướng cứu giá chậm trễ, mong Thái tử và Khánh vương thứ tội.”

“Đứng lên đi.” Vệ Anh giành nói chuyện trước khi Thái tử mở miệng, “Áp giải chọn chúng về Bộ hình, tỉ mỉ thẩm vấn, nhất định phải hỏi ra chủ mưu.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.” Phong Tĩnh đứng lên, áp giải nhóm người áo đen đi.

Thái tử sắc mặt có chút không tốt, hắn nhìn thoáng qua Vệ Anh, hỏi: “Phong tướng quân sao có thể có mặt ở đây?”

Vệ Anh nói: “Ta sợ có người ám sát Thái tử, cố ý an bài Phong tướng quân âm thầm bảo hộ, không nghĩ tới, thật đúng là có tác dụng.”

Thái tử mấp máy khóe miệng, lại hỏi: “Vậy Ngân Câu vừa rồi là có chuyện gì xảy ra?”

Vệ Anh xoa xoa đầu Ngân Câu, nhàn nhạt nói: “Có lẽ là buồn bực.”

Thái tử: “.....”

Lấy lại thần, Thái tử nói: “Vậy thích khách, có lẽ đều không sợ chết, Ngũ đệ cho rằng có thể hỏi ra cái gì sao?”

Vệ Anh nhìn Thái tử giây lát mới nói: “Bọn họ không sợ chết, nhưng hắn là sẽ sợ cái gì đó.”

Thái tử mấp máy khóe miệng, nhìn Vệ Anh không lại lên tiếng.

“Thái tử điện hạ, ngài không có việc gì chứ ạ!” Một đám người vọt đến trước mặt Thái tử.

Cứu binh Thái tử an bài cuối cùng cũng đến, Thái tử nhìn Ôn Ngọc cầm đầu, tức giận nói: “Chờ các người đến thì đến nhặt xác cho bản cung đi!”

Một đám người kinh sợ quỳ xuống, liên tục hô Thái tử thứ tội. Thái tử tức giận phát tay áo bỏ đi, đám người lập tức chạy theo.

Vệ Anh xoa xoa đầu Ngân Câu, khen ngợi: “Biểu hiện không tệ.”

Ngân Câu kiêu ngạo ‘hí hí’ hai tiếng đáp lại Vệ Anh.

Bên kia, Ôn Ly, Ôn Kỳ và Trình Lương đệ đều đang chậm rì rì cười ngựa.

Ôn Kỳ xa xa thấy Thái tử và Vệ Anh đã cười ngựa trở lại, con người lóe lên, cười ngựa đến trước mặt Ôn Ly: “Tỷ tỷ, Khánh vương còn chưa chạm vào người đúng không?”

Ôn Ly: “.....”

Vấn đề không liên si như vậy, Ôn Ly từ chối trả lời.

Ôn Kỳ cười cười, xem nàng bộ dáng kia, chỉ biết nàng ta đoán không sai.

Xem ra lần trước Vệ Anh ở ngự hoa viên không phải cố ý nhằm vào nàng ta, hắn ngay cả vương phi của chính mình cũng không chạm, quả nhiên là ở phương diện đó có vấn đề đúng không?

Con người Ôn Kỳ xoay vòng, nói với Ôn Ly: “Người đoán, nếu người và ta cùng lúc gặp phải nguy hiểm, Khánh vương sẽ cứu ai trước?”

Ôn Kỳ nói xong liền đập mạnh vào bụng ngựa của Ôn Ly, con ngựa bị chấn kinh giờ móng lên, hỗn loạn lại đá trúng ngựa của Ôn Kỳ, vì thế hai con ngựa cùng chấn kinh chạy ra ngoài.

Một bên Trình Lương đệ thỉnh linh bị tiếng ngựa kêu hấp dẫn lại, vừa quay đầu liền thấy ngựa của Ôn Ly và Ôn Kỳ giống như bị điện chớ các nàng chạy xung quanh, gấp đến độ kêu to, “Người đâu mau đến đây! Ngựa của Thái tử phi và Khánh vương phi bị sợ hãi!”

Nàng kêu rất to, Thái tử và Vệ Anh đều nghe thấy được. Vệ Anh nhìn về phía bóng lưng Ôn Ly đã chạy xa, tay nắm dây cương đột nhiên siết lại, hai chân kẹp vào bụng ngựa, cười Ngân Câu chạy ra ngoài.

Ôn Ly chỉ cảm thấy bản thân thật quá xui xẻo!

Vì sao cưỡi ngựa thôi mà cũng có thể gặp phải thần kinh! Nàng ta chết thì thôi, vì sao còn muốn kéo nàng theo chứ!

Ôn Kỳ hiển nhiên cũng không ngờ rằng con ngựa sẽ thật sự bị chấn kinh, cũng sợ đến mức hoa dung thất sắc.

Ôn Ly gắt gao túm chặt dây cương, cực lực duy trì cân bằng, miễn cưỡng mới không bị ném xuống khỏi lưng ngựa. Hai con ngựa chạy vọt vào trong rừng cây, may Ôn Ly càng thêm nhũn chặt lại.

Trong rừng cây đường lối phức tạp, căn bản là không hợp với người mới tập cưỡi ngựa như nàng.

Khó khăn tránh thoát mấy cành cây, Ôn Ly nghĩ cách muốn cho ngựa dưới chân mình dừng lại, nhưng đều không có tác dụng. Ôn Kỳ cũng bị sợ không nhẹ, luôn ở bên cạnh kêu oai oái, hai con ngựa như đang chạy đua, càng chạy càng nhanh.

Lại hung hiểm vượt qua một con rạch bị lõm, Ôn Ly hơi giương mắt thì thấy phía trước có một thân cây không biết bị cái gì làm gãy, chặn ngang cả con đường.

Mây của nàng cau chặt lại, muốn lướt qua thân cây này, con ngựa nhất định sẽ quăng nàng ra ngoài.

Cương ngựa đã dính chặt vào trong lòng bàn tay, Ôn Ly dùng hết toàn bộ sức lực túm chặt dây cương: “Mau dừng lại!”

Ôn Kỳ cũng thấy thân cây phía trước, tiếng kêu thảm thiết càng thêm cao vút.

Mất thấy thân cây gần ngay trước mắt, Ôn Ly nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ từ thế lúc ngã xuống, chỉ hi vọng đừng bị ngã quá thảm.

P phía sau đột nhiên trũng xuống, một vòm ngực ấm áp đè lên. Thất lưng bị ôm chặt gắt gao, một cái nhảy lên, Ôn Ly đã dừng trên lưng Ngân Câu ở phía sau.

Con ngựa ban đầu Ôn Ly cưỡi nhảy cao, vượt qua thân cây tiếp tục chạy băng băng.

Ngân Câu dừng lại trước thân cây, người phía sau vẫn gắt gao ôm chặt nàng. Ôn Ly thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập như trống của hắn.

“Nàng không sao chứ?” Giọng nói có chút bất ổn của Vệ Anh từ sau lưng truyền tới.

Ôn Ly lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta không sao.”

Vệ Anh thở phào nhẹ nhõm, Ôn Ly nhìn về phía Ôn Kỳ bị quăng xuống ngựa, nàng ta đang nằm trên mặt đất, nhìn qua bị ngã không nhẹ.

Theo Ôn Ly bước đầu phán đoán, chân trái của nàng ta nhất định bị gãy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mị ha ha

Editor: Linh

Thái tử rất nhanh cũng dẫn người ngựa chạy qua, khi đó Ôn Kỳ đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

P phía sau thì vệ nâng cánh chạy đến, dè dặt cẩn trọng nâng Ôn Kỳ đặt lên cánh. Thái tử ngồi trên lưng ngựa, phân phó nói: “Lập tức về điện Minh Quang, tuyên thái y!”

“Dạ!” Nhóm người hộ tống Thái tử phi hôn mê hô to rồi liền đi. Thái tử quay đầu lại, liếc nhìn Vệ Anh một cái rồi cũng đánh ngựa rời đi.

Ôn Ly nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, hỏi: “Thái tử có làm gì không?”

Vệ Anh nhìn lại Ôn Ly, không đáp mà hỏi: “Ngựa của nàng sao lại đột nhiên chấn kinh?”

“Ách...” Nói đến chuyện này Ôn Ly cũng buồn bực, “Ôn Kỳ đập vào bụng ngựa của ta, kết quả ngựa của ta lại đập trúng ngựa nàng, sau đó, là như vậy đó.”

Chân mày Vệ Anh cau mày, “Vì sao nàng ta lại đá ngựa của nàng?”

Bởi vì nàng ta muốn tìm chết.

Ôn Ly lắc lắc đầu, nói: “Không phải huynh đã nói không cần vọng tưởng lý giải suy nghĩ của người ngu à?”

Vệ Anh ngẩn người, sau đó ôm Ôn Ly cười. Có điều món nợ này hẳn cũng đã nhớ kỹ trong lòng.

Vệ Anh cầm đôi tay Ôn Ly lên xem, thấy trong lòng bàn tay có dấu dây hằn sâu, thậm chí còn chảy chút máu, mày lại nhíu lại, “Đau không?”

“Không đau.” Ôn Ly cười cười, đây không phải lời nói dối, cái này so với nàng bị thương khi huấn luyện thì cái này thật sự chẳng là gì cả.

Nắm hai tay Ôn Ly vào trong tay, lơ đãng lại nhìn thấy vết máu màu đỏ trên cổ Ôn Ly, con mắt của Vệ Anh lập tức càng thêm sắc bén, “Trên cổ nàng cũng bị thương.”

Ôn Ly sờ sờ cổ mình, có cảm giác hơi dinh dinh, “Không sao, chỉ bị chút vết thương ngoài da thôi.”

Vệ Anh cau mày ôm Ôn Ly xuống ngựa, dịu dàng đặt nàng dưới gốc cây hoa đào, vén cổ áo nàng ra xem miệng vết thương. Cảm thấy cổ hơi lạnh, Ôn Ly cúi đầu lặng lẽ đỏ mặt.

Ngân Câu nhìn hai người đang tình chàng ý thiếp dưới tàng cây, hí lên hai tiếng rồi tự mình đi ra chỗ khác chơi.

Vệ Anh cời khuy cài trên cổ áo Ôn Ly ra, trên chiếc cổ trắng nõn một miệng vết thương màu đỏ phá lệ chói mắt. Hắn cúi người đến gần Ôn Ly, bả đầu ghé vào cổ Ôn Ly, ôn nhu nói: “Ta biết một phương pháp, không chỉ có thể giảm đau, còn có thể tiêu độc.”

Vệ Anh nói xong liền lè lưỡi liếm liếm lên cổ Ôn Ly, kích thích trực tiếp khiến Ôn Ly run rẩy cả người.

Vệ Anh lại giống như hoàn toàn không phát giác, tiếp tục liếm lên miệng vết thương trên cổ Ôn Ly, liếm liếm rồi dần dần thay vị. Con người của Vệ Anh càng ngày càng thâm, hô hấp cũng càng thêm dồn dập, ngay cả động tác liếm miệng vết thương cũng dần trở nên ái muội.

Ôn Ly nào chịu được kích thích như vậy, cả người đều căng thẳng đến cứng đờ. Sau khi Vệ Anh tiếp tục liếm lên cổ nàng một cái nữa, Ôn Ly rốt cuộc nhịn không được rên ra tiếng.

Tiếng rên này tựa như châm đúng kíp nổ trên người Vệ Anh, một dòng lửa nóng chạy thẳng xuống bụng, dấy lên một ngọn lửa. Động tác đầu lưỡi bỗng dừng lại, sau đó một tay ôm Ôn Ly đặt xuống mặt đất.

Đờ ở trên người Ôn Ly, Vệ Anh khàn giọng gọi một tiếng, “Ly nhi.”

Trái tim Ôn Ly khẽ động, đây là lần đầu tiên Vệ Anh gọi tên nàng. Khi Ôn Ly còn đang thất thần thì Vệ Anh đã mở cổ áo nàng ra. Cảm giác lạnh đột nhiên ập đến khiến Ôn Ly hoảng thần, vật cứng nóng đang đè dưới thân càng làm mặt Ôn Ly thêm đỏ.

“Ly nhi...” Cô họng Vệ Anh gật gật, giọng nói khàn khàn dị thường giống như đang cực lực đè nén gì đó, “Ta muốn nàng.”

Hơi thở nóng rực phun lên gáy khiến làn da Ôn Ly như muốn bỏng cháy. Xấu hổ nhắm mắt lại, Ôn Ly khàn khàn nói: “..... Không, không nên ở đây.”

Vệ Anh cạo hạ thân lên người Ôn Ly, cho dù cách mấy lớp quần áo Ôn Ly vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của nó, “Ta nhịn không được rồi... Để ta làm, được không?”

Ôn Ly túm chặt lấy vạt áo bên người, giọng nói nhỏ như muỗi kêu bị gió thổi liền bay mất, “Được.”

Vệ Anh cúi đầu xuống nhìn Ôn Ly dưới thân, động tĩnh đặt lên môi nàng một nụ hôn, “Yên tâm, không có người đến. Có điều, nàng phải kêu nhỏ thôi.”

Vệ Anh nói xong liền ngậm chặt lấy đôi môi Ôn Ly, cời áo khoác của nàng ra. Một tay tiếp tục cời quần áo vương vãi trên người Ôn Ly, tay kia thì phủ lên mềm mại trước ngực nàng, bóp nhẹ.

Thân thể Ôn Ly càng ngày càng nóng, làn da bị Vệ Anh chạm vào tựa như bị lửa hơ qua, nóng bỏng. Ngực truyền đến cảm giác tê dại, khiến nàng không thoải mái kêu ra tiếng, miệng lại bị Vệ Anh chặn, không thể phát ra.

Loại cảm giác này bức nàng phát điên, nàng không kiên nhẫn bắt đầu vịn vịn.

Vệ Anh rút cục buông đôi môi Ôn Ly ra, nhìn người vẻ mặt ửng hồng dưới thân, cười nói: “Ly nhi, chờ không kịp rồi sao?”

Ôn Ly xấu hổ đến không biết nên làm sao mới phải, chỉ có thể nhắm mắt lại nằm trên đất giả chết.

Vệ Anh cười cười không phát ra tiếng, lại cúi xuống hôn Ôn Ly, nụ hôn rải rác khắp người nàng. Ngắm chặt quả anh đào đứng thẳng trước ngực nàng, một bàn tay của Vệ Anh đi xuống thăm dò bên trong cơ thể Ôn Ly.

Dị vật đột nhiên tiến vào khiến Ôn Ly theo bản năng muốn khép hai chân lại, nhưng có Vệ Anh chen ở giữa, căn bản là không thể nào khép lại. Đầu lưỡi Vệ Anh linh hoạt đánh chuyển nụ hồng trước ngực Ôn Ly, nhẹ nhàng cắn một ngụm, bên dưới lại đưa vào ngón tay thứ hai.

Ôn Ly không khò ưm ưm mấy tiếng, lại không dám quá lúc lớn tiếng. Ngón tay Vệ Anh mở rộng bên trong cơ thể Ôn Ly một lát rồi rút tay ra.

Nhìn thứ sênh sếch trên đầu ngón tay Vệ Anh, Ôn Ly xấu hổ muốn chết. Vệ Anh khẽ cười một tiếng, dịu dàng hôn lên mắt Ôn Ly, đồng thời dưới thân trầm xuống, hơi đưa chính mình đi vào.

Khi thân thể bị xâm nhập, Ôn Ly có loại cảm giác như bản thân bị xé rách. Nước mắt nhịn không được chảy ra, nhưng vẫn cố nén không kêu ra tiếng.

Vệ Anh hôn đến nước mắt trên khóe mắt Ôn Ly, nhịn xuống dục vọng muốn kêu gào, khàn giọng nói: “Ly nhi... Rất đau à?”

Giương mặt Ôn Ly tái nhợt, lại lắc đầu với Vệ Anh.

Vệ Anh dè dặt cẩn trọng hôn lên gò má dính đầy nước mắt của Ôn Ly, nỉ non bên tai nàng: “Đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ.”

“Ừ.....” Trong giọng Ôn Ly mang theo chút nức nở, nghe vào trong tai Vệ Anh lại cực kỳ động lòng người.

Con người Vệ Anh càng thêm thâm sâu, hần vừa tiếp tục vuốt ve mềm mại trước ngực Ôn Ly, vừa hôn lên miệng Ôn Ly, quấn lấy cái lưỡi trơn mềm của nàng.

Ôn Ly bị Vệ Anh hôn đến choáng váng, cả người đều mềm nhũn khó hiểu. Vệ Anh chờ Ôn Ly thích ứng, chậm rãi đưa bản thân vào sâu hơn.

Khi Vệ Anh đưa toàn bộ vào bên trong thân thể Ôn Ly, được cảm giác thủy nộn mềm nhũn bao trùm sát sao, làm hần sáng khoái đến mức linh hồn cũng sắp lột khỏi xác.

“Thật thoải mái...” Vệ Anh áp trên người Ôn Ly, thỏa mãn thở ra một hơi.

Nếu không phải bởi vì Vệ Anh vẫn luôn chặn kín miệng Ôn Ly thì vừa rồi nàng đã sớm thét ra tiếng.

Đau, thật sự rất đau. Ôn Ly thật sự lấy nước mắt rửa mặt, tuy rằng Vệ Anh đã rất dịu dàng, nhưng nàng vẫn có loại ảo giác bản thân bị vỡ thành những mảnh nhỏ.

“Ly nhi...” Vệ Anh tuy đã đi vào bên trong cơ thể Ôn Ly, nhưng vẫn cố nén không động. Nhìn người dưới thân mặt đầy nước mắt, Vệ Anh theo bản năng cau mày lại.

“Ta không sao...” Ôn Ly cố hết sức ngẩng đầu lên, chủ động ôm lấy cổ Vệ Anh.

Vệ Anh cúi người, đặt nụ hôn trấn an lên mặt nàng, “Ngoan, nhịn một chút, lập tức sẽ thoải mái.”

“Dạ...” Ôn Ly lên tiếng giọng nhỏ như muỗi kêu, Vệ Anh bắt đầu chuyển động trên người nàng.

Tay túm chặt quần áo bên cạnh, tạo thành một nắm đấm, Ôn Ly im lặng thừa nhận người bên trên va chạm.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, Ôn Ly hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn cây hoa đào trên đỉnh đầu, cánh hoa bị gió nhẹ cuốn trong không trung, phiêu đảng trên đỉnh đầu, nàng chỉ cảm thấy toàn bộ bầu trời giống như đều đổi sang màu hồng.

Người bên trên đột nhiên tăng nhanh động tác, sau một trận va chạm kịch liệt rốt cuộc xuất ra trong cơ thể Ôn Ly. Trong cơ thể có một dòng nhiệt lưu dọc theo mạch truyền đến tim, làm trái tim nàng cũng như bị bỏng.

Hai người đều thở hổn hển, Vệ Anh ghé vào trên người Ôn Ly, thật muốn cả đời đều đứng ở bên trong không ra.

Nghĩ đến đây Vệ Anh không nhịn được đau lòng, lương thực mĩ vị như vậy, vậy mà hần lại dễ lãng phí lâu như thế.

Nhất định phải bỏ lại mới được.

Vệ Anh thực tùy tri vị, liếm liếm đôi môi đỏ tươi của Ôn Ly, thấp giọng hỏi: “Ly nhi, nàng có khỏe không?”

“.....Dạ.” Ôn Ly nhỏ giọng ứng một tiếng.

Vệ Anh cười cười, “Vậy... Chúng ta trở về lại tiếp tục.”

Đơn giản sửa sang lại cho hai người, mặc lại quần áo, Vệ Anh ôm Ôn Ly phi thân rời đi.

Ngồi trên xe ngựa xuất cung, lần đầu tiên Vệ Anh cảm thấy con đường từ Hoàng cung về phủ Khánh vương thật dài. Ôn Ly thân mình mềm nhũn, nhu

thuận nằm trong lòng Vệ Anh, làm Vệ Anh nhìn trong lòng kích động.

Hắn thật hận không thể tử hình Ôn Ly ngay tại chỗ.

Thật vất vả ra cung, hạ nhân phủ Khánh vương chỉ nhìn thấy một bóng người bay nhanh ra khỏi xe ngựa, biến mất tại chân trời.

Vệ Anh một đường đến thẳng viện Ngưng Hương, “phanh” một cái đá mở cửa phòng, đặt Ôn Ly lên trên giường lớn mềm mại.

Khẩn cấp đè lên người Ôn Ly, Vệ Anh vung tay lên, lột Ôn Ly sạch sẽ. Nhìn thân thể tuyết trắng dưới thân, tiểu huynh đệ của Vệ Anh lại dâng trào.

Có kinh nghiệm vừa rồi, lần này Vệ Anh trực tiếp đưa mình vào bên trong thân thể Ôn Ly, bắt đầu chuyển động.

“Ly nhi.” Vệ Anh động tình nhìn người ở bên dưới, “Bây giờ không cần chịu đựng, ta muốn nghe giọng nàng.”

Ôn Ly nghe hắn nói như vậy, mặt đỏ đến độ nhỏ ra máu, cũng kìm lòng không đậu rên ra tiếng.

Mỗi một tiếng đều khiến Vệ Anh mất hồn thực cốt.

Nhớ Ôn Ly đây là lần đầu, Vệ Anh sợ làm bị thương nàng liền lật nàng lại, từ phía sau lưng tiến vào. Loại tư thế này không sâu như đối mặt tiến vào, đối Ôn Ly mà nói thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người lần tiếp tục này, tiếp tục đến chạng vạng.

Ôn Ly đã mê man trên giường lớn, Vệ Anh sai người mang nước ấm đến, rửa sạch cho cả hai người rồi ôm chặt lấy Ôn Ly cùng nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Độ thân mật

Editor: Linh

Ngày hôm sau mặt trời lên cao Ôn Ly mới từ từ tỉnh lại.

Nàng là bị hệ thống đánh thức.

[Tinh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly cùng phu quân cộng phó mây mưa, người chơi Ôn Ly trị số mị lực +100, phu thê độ thân mật +1000.]

[Tinh! Thưởng cho người chơi Ôn Ly một phiếu thông minh sắc xảo.]

Ôn Ly đang mơ màng màng, cảm thấy cái [phu thê độ thân mật +1000] kia mang theo nồng đậm ác ý. Chậm rãi mở mắt ra, phần eo đột nhiên bị siết chặt, cả người đều bị ôm vào trong lòng Vệ Anh, “Ly Nhi, tỉnh rồi?”

Giọng nói ôn nhu của Vệ Anh vang lên bên tai, Ôn Ly quay đầu lại liền đối mặt với một đôi mắt thâm thúy. Gò má lập tức bị bóng, Ôn Ly áp ứng lên tiếng, “..... Dạ.”

Vệ Anh cười, chọt một cái hôn lên miệng nàng: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có....” Giọng Ôn Ly nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu.

Vệ Anh cười cười, cố ý ái muội hỏi: “Ly Nhi, nàng cảm thấy vì phu thê nào?”

Ôn Ly đương nhiên biết hắn đang hỏi phương diện kia như thế nào, mặt lập tức đỏ lên. Khi ý thức được cả hai đều không mặc quần áo, nàng càng thêm xấu hổ ngay cả lỗ tai cũng đỏ, “..... Vô, vô cùng dũng mãnh.”

Vệ Anh phì cười ra tiếng, hắn ngậm chặt vành tai Ôn Ly, nhẹ nhàng mút vào, tay phải cũng chậm rãi mò xuống bên dưới Ôn Ly tìm kiếm.

Ôn Ly đè tay Vệ Anh lại, nhỏ giọng nói: “Đừng. Ta.....”

Câu nói tiếp theo thế nào cũng không nói được ra.

“Ngoan,” Vệ Anh dụ dỗ bên tai Ôn Ly, “Ta chỉ kiểm tra chút thôi, không làm gì hết.”

Ôn Ly nhìn Vệ Anh, nửa tin nửa ngờ buông lỏng tay ra. Vệ Anh đúng là chỉ kiểm tra một chút, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, “Cũng đã sung thành như vậy rồi mà nàng còn nói không có việc gì?”

.....

Đây còn không phải là do chàng cảm thú à.

Ôn Ly giống như một con chim cút nhỏ cúi đầu không nói chuyện, Vệ Anh hôn lên khóe môi nàng, nói khẽ: “Nàng ngoan ngoãn nằm yên, ta giúp nàng bôi thuốc.”

Vệ Anh khỏa thân rời giường đứng dậy. Một đầu tóc đen mềm mại từ trên đỉnh đầu tuôn xuống, dài đến giữa lưng, phần lưng trơn bóng trắng tấp dưới mái tóc dài che lấp như ẩn như hiện. Dưới eo nhỏ sát sao là cái mông cong vút và đôi chân thon dài trắng tấp.....

Ôn Ly chỉ kém chút là xịt máu mũi!

Dường như là cảm ứng được ánh mắt nóng bỏng của Ôn Ly, Vệ Anh nghiêng người, cúi đầu nhìn Ôn Ly đang nằm trên giường, “Sao vậy?”

Ôn Ly rụt rụt đầu vào trong chăn, theo bản năng khịt khịt mũi, “Chàng, chàng mặc quần áo vào đi.”

Vệ Anh hơi sùng sốt, sau đó nhin không được cười ha ha. Ôn Ly bị hấn cười mặt đỏ tai hồng, liên tiếp rụt cổ chui vào trong chăn. Vệ Anh ngồi xuống bên giường, cứu Ôn Ly từ trong chăn ra, “Ly Nhi, ngày hôm qua chúng ta ngay cả chuyện thẹn thùng nhất cũng đã làm rồi, bây giờ nàng nhìn thân thể ta, còn có gì mà phải xấu hổ?”

Ôn Ly: “.....”

Người cổ đại có tư tưởng mở rộng như vậy từ bao giờ vậy!

Hôn một cái lên trán Ôn Ly, Vệ Anh cười cảm lấy áo lót ở bên cạnh mặc vào.

Đi đến trước ngăn tủ trong góc nhà, Vệ Anh tìm tìm, lấy ra hai bình sứ nhỏ màu trắng. Trở lại bên giường ngồi xuống, Vệ Anh xốc chăn bên nửa người dưới Ôn Ly lên, đôi chân trắng nõn thon dài của Ôn Ly lập tức lộ ra.

.....

Mười năm phong thủy luân chuyển, nhưng lại không nghĩ nó đến nhanh như vậy.

Vệ Anh tay cầm thuốc bỗng dừng cứng lại, con ngươi thâm sâu thêm mấy phần. Hít sâu một hơi, Vệ Anh lòng không tap niệm bắt đầu bôi thuốc cho Ôn Ly.

Cảm giác được dưới thân có gì đó lạnh lạnh dính lên, Ôn Ly nhin không được ưm vài tiếng, động tác của Vệ Anh hơi dừng lại, “Ly Nhi, nàng đây là đang khảo nghiệm định lực của ta à?”

Ôn Ly vội lấy tay che miệng mình lại, chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Vệ Anh. Vệ Anh bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục giúp Ôn Ly bôi thuốc. Sau khi bôi thuốc xong, Vệ Anh ghé vào bên tai Ôn Ly thấp giọng nói: “Ly Nhi, đôi bụng không?”

“Đói.” Ôn Ly thành thật gật đầu. Vệ Anh cười giúp Ôn Ly đứng lên, giúp nàng mặc quần áo, sau đó hướng ra ngoài cửa nói: “Truyền lệnh.”

Ngoài cửa lập tức có động tĩnh, từng món từng món ăn đủ màu sắc bày đầy một bàn. Nhóm tiểu nha hoàn bụng thức ăn lên thấy Khánh vương vậy mà chỉ mặc một chiếc áo lót, cô áo rộng lộ ra một mảng ngực lớn. Vì thế tất cả bọn nha hoàn mặt đều đỏ bừng, chỉ dám cúi đầu mang thức ăn vào trong đặt lên bàn, ngay cả mí mắt cũng không dám nâng một chút.

Vệ Anh lại giống như hoàn toàn không phát hiện, chỉ thật cẩn thận giúp Ôn Ly bôi kim sang được lên vết thương trên cổ và lòng bàn tay. Nhưng hành động của mấy tiểu nha hoàn làm sao thoát được đôi hỏa nhãn kim tinh của Ôn Ly, đợi mọi người lui ra, nàng nhìn Vệ Anh nhỏ giọng nói: “Chàng, chàng mặc quần áo cẩn thận vào đi, không phát hiện vừa rồi bọn tiểu nha hoàn đều không biết nên đặt mắt đi đâu sao?”

Vệ Anh hơi sững sờ, sau đó ôm Ôn Ly nở nụ cười: “Vương phi giáo huấn đúng, sau này bốn vương không dám nữa.”

Ôn Ly xấu hổ không biết nên làm thế nào mới phải, trong mắt Vệ Anh tràn đầy ý cười, bế Ôn Ly ra khỏi giường. Ôn Ly nhu thuận dựa đầu lên ngực Vệ Anh, cũng ngàng đầu cười ngọt ngào với hắn.

Vệ Anh trong lòng rung động, cả trái tim dường như đều sắp bị nụ cười này hòa tan.

Ly nhi nhà hấn sao có thể đáng yêu đến vậy chứ!

“Ly Nhi.” Giọng Vệ Anh có chút khàn khàn, “Nếu nàng lại quyến rũ ta như vậy, chịu thiệt chính là nàng đấy.”

Ôn Ly không hiểu gì nhìn Vệ Anh, Vệ Anh cúi đầu hôn lên trán Ôn Ly, Ly nhi đáng yêu như vậy, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy.

Rửa mặt qua loa, Vệ Anh liền ôm Ôn Ly ngồi xuống bên cạnh bàn. Vì tay Ôn Ly vừa mới bôi thuốc nên Vệ Anh cũng không vội ăn, mà là từng miếng từng miếng đút cho người trong lòng ăn no trước. Đến khi Ôn Ly ăn no rồi, Vệ Anh mới qua loa ăn mấy miếng.

Ôn Ly thấy Vệ Anh ăn được mấy miếng đã đặt đũa xuống, lo lắng hỏi: “Chàng không đói à? Sao chỉ ăn có một chút vậy?”

Vệ Anh cúi đầu nhìn người trong lòng, cười nói: “Tối qua ta đã ăn no lắm rồi.”

Ôn Ly: “.....”

Nàng cảm thấy Vệ Anh đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Như là nhớ đến cái gì đó, Ôn Ly đột nhiên có chút thẹn thùng nói với Vệ Anh: “Cái đó..... Ta có cái này muốn đưa cho chàng.”

Vệ Anh chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: “Không phải tối qua nàng đã đưa hết cho ta rồi sao?”

Ôn Ly: “.....”

Nhìn vẻ mặt thiên biến vạn hóa của Ôn Ly, Vệ Anh nhịn không được cười nhẹ, “Được rồi, không đùa nàng nữa, cái gì vậy?”

Ôn Ly chỉ chỉ cái gối, ấp úng nói: “Ổ dưới gối.”

Vệ Anh ôm Ôn Ly đến bên giường ngồi xuống. Ôn Ly mò tay xuống dưới gối tìm kiếm, lấy ra mấy cây cỏ Thiên Thành đã ố vàng, “Ừ, cái này vốn là hôm thành thân muốn cài lên tóc chàng, có điều không có cơ hội.”

Ôn Ly nói xong liền cúi đầu, không biết là bởi vì xấu hổ hay đau lòng. Vệ Anh trong lòng đau đớn, tay đặt bên eo Ôn Ly không tự giác được tăng sức, “Thật xin lỗi, là lỗi của ta.”

Giọng Vệ Anh tràn ngập áy náy, Ôn Ly ngẩng đầu cười nói: “Bây giờ cái cũng không tính là muộn.”

Nhìn đôi tay Ôn Ly khó khăn cài cỏ Thiên Thành đã khô héo lên tóc mình, nhu tình trong mắt Vệ Anh lan tràn như cỏ dại. Thấy Vệ Anh nhìn mình như vậy, Ôn Ly cũng rất ngượng ngùng, Vệ Anh không nói gì, chỉ ôm Ôn Ly lên hôn.

Thẳng đến khi hai người hô hấp ngày càng dồn dập Vệ Anh mới buông lỏng đôi môi mê người của Ôn Ly ra, “Lại tiếp tục nữa sợ là xảy ra tai nạn mất.”

Ôn Ly có chút xấu hổ vùi đầu vào trong ngực Vệ Anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hắn. Bỗng dưng, Ôn Ly ngẩng đầu lên nhìn Vệ Anh, hỏi: “Lục La có phải là chàng đưa đến giám thị ta không?”

Vệ Anh: “.....”

Hôm nay hắn đã cảm thụ sâu sắc lý giải được câu – mua dây buộc mình.

“Thật xin lỗi...” Hiện tại Vệ Anh rất muốn trở lại trước kia, tát chết chính mình. Áy náy hôn lên mặt Ôn Ly, Vệ Anh thì thầm bên tai nàng: “Lục La từ nhỏ đã đi theo ta, nàng có thể yên tâm sai sử.”

“Ừ.” Ôn Ly trừng mắt nhìn Vệ Anh, “Bây giờ chàng không sợ ta phản bội chàng nữa à?”

Tay Vệ Anh đặt ở ngang hông Ôn Ly đột nhiên siết chặt lại. Hắn kéo Ôn Ly vào trong lòng, gối đầu lên vai nàng, nhắm mắt lại thấp giọng nói: “Ly Nhi, nếu nàng phản bội ta, ta sẽ tự tay giết nàng.”

Sau đó, lại chôn mình chung với nàng.

Ôn Ly ngẩn người, người như Vệ Anh cực độ khuyết thiếu cảm giác an toàn. Hai tay chậm rãi đặt lên ngang hông Vệ Anh, Ôn Ly nhắm mắt lại khẽ nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không phản bội chàng, ta thề.”

Vệ Anh kim lòng không đầu tay siết chặt thêm mấy phần, hắn thật muốn cứ như vậy vĩnh viễn giam nàng lại, như vậy, nàng sẽ không có bất kỳ cơ hội nào phản bội hắn.

Hai người cứ như vậy im lặng một hồi lâu, Ôn Ly mới lại hỏi: “Ngày hôm qua Thái tử có làm gì không?”

Nói đến chuyện này, Vệ Anh chỉ cười nhạo: “Hắn an bài thích khách trong rừng.” Nghe đến đó, Ôn Ly đột nhiên ngồi thẳng dậy, Vệ Anh trấn an hôn lên môi nàng, ôn nhu nói: “Đừng lo lắng, kế hoạch của hắn ta đã sớm biết.”

Ôn Ly tò mò nhìn Vệ Anh: “Kế hoạch của hắn như thế nào?”

Vệ Anh nói: “Hắn tìm người bỏ thuốc vào trong thức ăn của Ngân Câu, lại không biết thuốc đó đã sớm bị người của ta đổi. Ngân Câu tự nhiên là sẽ không bị sao, nhưng Thái tử hắn làm việc rất cẩn thận, không tận mắt nhìn thấy Ngân Câu gặp chuyện không may thì hắn sẽ không ra tay. Vì thế, Ngân Câu liền cùng ta ở trong rừng diễn kịch cho hắn xem.

Ôn Ly nghe chuyện hay, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chờ hấn ta ra tay ta liền làm Ngân Câu phục hồi như cũ. Nàng không thấy bộ dáng ngu xuẩn luống cuống tay chân của hấn ngày hôm qua đâu, thật sự làm người ta sáng khoái.”

Ôn Ly: “.....”

Người này tâm địa quả nhiên vẫn rất xấu.

Vệ Anh nhéo nhéo gương mặt phẫn nộ của Ôn Ly: “Nàng đây là về mặt gì đấy?”

Ôn Ly lập tức chân chó nói: “Là về mặt chàng thật anh minh thần võ.”

Vệ Anh cười căn nhẹ lên vành tai Ôn Ly, “Thích khách đó đã bị Phong Tinh áp giải hết đến Bộ Hình rồi.”

Ôn Ly nói: “Bọn họ sẽ khai ra Thái tử à?”

Vệ Anh hơi dừng, đáp: “Bọn họ sẽ khai ra người trong lòng Thái tử suy nghĩ.”

Ôn Ly chớp chớp mắt, “Ai?”

Vệ Anh cũng học theo nàng, chớp chớp mắt nói: “Nàng đoán xem?”

Ôn Ly bệt bệt miệng nói: “Dụ thân vương.”

“Thật thông minh.” Vệ Anh kim lòng không đậu hôn lên môi Ôn Ly, tay cũng bắt đầu không thành thật. Ôn Ly nhìn bàn tay đang xoa ngực mình, đỏ mặt nói: “Chàng hôm nay..... Không có chuyện gì phải làm à?”

Vệ Anh xoay người đè Ôn Ly xuống giường, ní non bên tai nàng: “Bây giờ việc ta muốn làm nhất chính là nàng.”

Ôn Ly: “.....”

Vệ Anh tách hai chân Ôn Ly ra, tay cũng trực tiếp mò vào trong quần áo Ôn Ly. Ôn Ly nghiêng đầu, mặc cho nụ hôn mạnh mẽ của Vệ Anh rơi trên người mình, “Chàng..... Bây giờ vẫn đang là ban ngày....”

Tay Vệ Anh vuốt ve bánh bao trước ngực Ôn Ly, khàn khàn nói: “Vậy tối là có thể làm à?”

Ôn Ly: “.....”

Cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hai người càng ngày càng cao, Ôn Ly cảm thấy nếu không dừng lại thì thật sự sẽ xảy ra chuyện, “Vệ Anh, chàng muốn làm Hoàng đế không?”

Câu này thành công làm Vệ Anh dừng tay lại. Hai tay đặt hai bên đầu Ôn Ly, hơi hơi chuyển động cơ thể, Vệ Anh mắt không chớp nhìn chăm chú vào người dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kỹ năng mới

Editor: Linh

Con người Vệ Anh tựa như hắc thạch, hấp thụ toàn bộ lực chú ý của Ôn Ly, ngay cả hô hấp cũng suýt quên luôn.

Ôn Ly đột nhiên có chút hối hận, người hoàng thất trời sinh vốn đa nghi, cẩn thận, thận trọng. Hướng hồ Vệ Anh còn là người bài ngoại (bài xích những gì không quen) và khuyết thiếu cảm giác an toàn, vừa rồi cái vấn đề đó, rất dễ bị hấn hiểu lầm thành dùng tâm kín đáo.

Chẳng lẽ tín nhiệm mà nàng thật vất vả mới tạo nên, cứ vậy mà mất đi hay sao?

Giống như cảm nhận được người bên dưới bất an, khóe miệng Vệ Anh gọi lên một đường cong ôn nhu. Hấn nhìn Ôn Ly dưới thân, mặt mày tràn đầy là nhu tình, “Ly nhi, nàng muốn làm Hoàng hậu không?”

Trong mắt Ôn Ly xẹt qua chút kinh ngạc, trong lòng cũng mạnh thờ phào một hơi. Nàng vừa rồi hình như quên mất một điều.

Người như Vệ Anh, một khi nhận định ai thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ôn Ly đặt tay lên eo Vệ Anh, độ ấm từ lòng bàn tay nàng từ phần eo chảy xuôi vào trong lòng, làm cả người Vệ Anh đều ấm lên. Nàng cười nhìn người bên trên, giọng ngọt ngào tựa như mật đường, “Ta chỉ muốn làm Hoàng hậu của chàng.”

Vệ Anh gạt mình, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào mê người của Ôn Ly: “Như nàng mong muốn.”

Nụ hôn này vô cùng triển miên, Ôn Ly kinh ngạc phát hiện so trên phương diện hô hấp, nàng vậy mà lại thua bởi Vệ Anh!

Ý thức được nếu không dừng lại có lẽ người dưới thân sẽ bị nghẹt thở, Vệ Anh thế mới lưu luyến rồi khỏi đôi môi ấm áp của Ôn Ly.

Vệ Anh nhìn người mặt đỏ ửng đang nằm dưới thân mình, ý cười trong mắt tràn đầy cả ra ngoài, “Ly nhi, có lẽ nàng phải học cách thở khi hôn.”

Ôn Ly: “.....”

Hóa ra không phải nàng thua trên phương diện hô hấp, mà là trên phương diện kỹ năng!

#Kỹ năng mới get#

Nheo neho khuôn mặt đỏ như quả cà chua của Ôn Ly, Vệ Anh thế mới đứng lên khỏi thân thể nàng. Giúp Ôn Ly chỉnh lại quần áo, bản thân Vệ Anh cũng mặc áo khoác vào, “Hôm nay nàng nghỉ ngơi nhiều vào, bữa tối ta sẽ đến.”

“Dạ.” Ôn Ly vốn định nhu thuận gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được nói, “Thái tử một khi được sắc lập sẽ không dễ dàng bị phế truất.”

Bởi vì Hoàng thượng rất rõ ràng, phế Thái tử sẽ làm lòng người chưa xót thế nào.

Vệ Anh im lặng một lát, thấp giọng nói: “Nếu Thái tử mưu phản thì sao?”

Ôn Ly sửng sốt, nếu đã là Thái tử thì chỉ còn cách ngôi vị Hoàng đế một bước xa, cần gì phải chờ không kịp mà mưu phản chứ?

Phàm là một vị Thái tử đức trí thể mỹ phát triển cân đối, nhất định sẽ không làm chuyện tự đi tìm đường chết như vậy.

“Thái tử sao lại muốn mưu phản?” Ôn Ly hỏi ra tiếng lòng mình.

Vệ Anh cười cười, Ôn Ly xác định trong mắt hấn xẹt qua một tia sáng, “Ta sẽ làm hấn mưu phản.”

Thấy Ôn Ly vẻ mặt vừa là nghi hoặc vừa là hiểu rõ, Vệ Anh nhịn không được khẽ cười hai tiếng, “Còn nhớ lần trước ở Ngự hoa viên, một tiểu thái giám gọi ta đi không?”

Ôn Ly chớp chớp mắt, sau đó gật đầu nói: “Nhớ, là có chuyện gì vậy? Lúc đó vẻ mặt chàng lập tức thay đổi.”

Vệ Anh nói: “Đại vương nước Đông Khuê đã qua đời.”

[Tĩnh! Hệ thống gọi ý: Nước Đông Khuê chính là nước từng nhiều lần ý đồ xâm nhập nước Khương, lần chiến tranh cuối cùng được Tướng quân Phong Chính Cương bình định. Sau nước Đông Khuê hàng năm phải tiến cống cho nước Khương, Đại vương tiền nhiệm của nước Đông Khuê còn là chủ phe hòa bình, đã cùng nước Khương duy trì bang giao yên ổn hơn mười năm.]

Ôn Ly cau mày, “Ý của chàng là, hấn có khả năng sẽ khởi xướng chiến tranh?”

Vệ Anh gật đầu, nói: “Thật ra từ hai năm trước thân thể Đại vương nước Đông Khuê đã có vấn đề, quyền to trong triều dần dần chuyển sang tay Thái tử. Khi đó ta đã nhìn ra Thái tử lòng muông dạ thú, nên đã phái Phong Tĩnh đến biên cảnh để hấn giám sát chặt chẽ hướng đi của nước Đông Khuê.” Vệ Anh nói đến đây, đột nhiên cười tự giễu: “Ta làm như vậy vốn là muốn phò tá Hoàng huynh, không nghĩ tới, bây giờ lại vừa vận đề ta tự dùng.”

Nhắc đến tên Thái tử bạch nhãn lang và Thái tử phi trà xanh*, Ôn Ly liền nhịn không được lòng đầy căm phẫn.

(*) Trà xanh biểu = green tea bitch: Ý nói kỹ nữ giả thanh thuần, luôn tóc dài nhẹ nhàng, ra bên ngoài thì giả làm người tốt bụng, vô hại, luôn bệnh to bệnh nhỏ, đối nam nhân thì giả ngây thơ, vô tội, thật ra trong lòng xấu xa, dã tâm lớn hơn bất kỳ ai.

Nàng ôm cô Vệ Anh, cọ cọ mặt mình lên mặt Vệ Anh. Vệ Anh bị cọ cả trái tim đều mềm thành nước, nhịn không được ôm Ôn Ly vào lòng, ôn nhu hỏi: “Nàng đây là đang an ủi ta à?”

Ôn Ly lại chui vào trong lòng Vệ Anh, “Thái tử và Thái tử phi, nhất định sẽ không có kết cục tốt.”

Vệ Anh ngửi mùi hương mái tóc còn lưu lại của Ôn Ly, nói: “Ly Nhi, có lẽ chúng ta phải cùng Phong Tĩnh đi biên quan đấy.”

Ôn Ly từ trong lòng Vệ Anh ngẩng đầu lên, Vệ Anh nhìn nàng nói: “Ta tính mấy ngày nữa lúc lâm triều sẽ hướng phụ hoàng bẩm tấu việc này.”

Ôn Ly nói: “Hoàng thượng sẽ đồng ý sao?”

Vệ Anh sửa nói: “Không phải Hoàng thượng, là phụ hoàng.”

Ôn Ly rầu, hóa ra Vệ Anh cũng sẽ rối rắm loại chuyện như này à? Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nói lại: “Phụ hoàng sẽ đồng ý sao?”

Vệ Anh thế này mới nói: “Phụ hoàng tuy đã già nhưng vẫn chưa hồ đồ. Phong Tình chính là ngài gọi về. Về phần Thái tử, hẳn ước gì ta rời xa triều đình, nếu có thể chết trận sa trường thì càng tốt hơn.”

Ôn Ly như có đấm chiêu gạt đầu, Vệ Anh ghé vào bên tai nàng, thấp giọng hỏi: “Ly Nhi, điều kiện ở biên quan không thể so với Kinh thành, hơn nữa việc này nguy hiểm trùng trùng, nàng nguyện ý theo ta cùng đi sao?”

Ôn Ly hôn lên mặt Vệ Anh, cười nói: “Chàng đi đâu, ta sẽ đi theo đó.”

Tay Vệ Anh đặt trên lưng Ôn Ly siết lại, hận không thể nhập nàng vào trong thân thể mình, “Ly Nhi, nếu nàng lại quyến rũ ta, ta sẽ thật sự ăn nàng đấy.”

Ôn Ly: “.....”

Uy hiếp này đúng là nghiêm trọng, Ôn Ly thành thật ngậm miệng.

Vệ Anh lại mở lên cổ nàng một cái mới đứng dậy rời khỏi viện Ngưng Hương.

Vệ Anh đi rồi, Hồng Nhị vẻ mặt tươi cười lập tức đi đến, nụ cười này nhìn thấy nào cũng không thấy có ý tốt. Nàng nhìn Ôn Ly một cái, ra vẻ kinh ngạc nói: “Tiểu thư, em vừa mới thấy Vương gia đi ra ngoài, trên đầu sao lại có một cây cỏ vậy?”

Ôn Ly: “.....”

Hồng bét! Quên bảo Vệ Anh lấy cỏ xuống rồi!

Ôn Ly còn đang suy nghĩ xem có nên đuổi theo hay không, Hồng Nhị lại cả kinh nói: “Á tiểu thư, dấu đỏ trên cổ cô là gì vậy ạ? Có phải bị sờ rồi không?”

Ôn Ly: “.....”

Người làm như vậy không khai trừ, chẳng lẽ còn giữ lại ăn Tết hay sao?

Ôn Ly liếc mắt nhìn Hồng Nhị, nói với nàng: “Em đi ra ngoài đi, để Lục La đến hầu hạ ta.”

Hồng Nhị: “.....”

Nàng có phải là bị thất sủng rồi không?”

Sau khi Lục La tiến vào, vẻ mặt có chút co quắp, Ôn Ly nhìn Lục La, sáng tỏ nói: “Ta đã nghe Vương gia nói hết rồi.”

Lục La nghe vậy mặt lập tức tái lại quỳ xuống, “Vương phi xin thứ tội! nô tì cũng là làm theo lời Vương gia phân phó, nhưng nô tì chưa từng ở trước mặt Vương gia nói ngài nửa câu không đúng!”

Ôn Ly không nghĩ tới Lục La lại bị dọa thành cái dạng này, vội đứng dậy đỡ nàng lên: “Ta không có ý muốn trách tội em. Vương gia nói em là người có thể tin được, về sau em cứ đi theo bên cạnh ta đi.”

Lục La hốc mắt đỏ hồng nhìn Ôn Ly, lại quỳ xuống: “Tạ Vương phi thương cảm! Nô tì sau này nhất định cúc cung tận tụy, chết không từ!”

Ôn Ly nhìn dáng vẻ nàng có chút buồn cười, “Chúng ta bây giờ cũng không phải ra chiến trường đánh giặc, không có nghiêm trọng như vậy. Em đứng lên đi.”

Lục La lau nước mắt nơi khóe mắt, từ trên mặt đất đứng dậy.

Lục La bên này cứ như vậy trôi qua không hề cập đến.

Điện Di Hoa.

Thái y viện Chung thái y thu lại tay đặt trên mạch Trình Lương đệ, quỳ xuống nói: “Chúc mừng nương nương, là hỉ mạch.”

Chung thái y nói câu chúc mừng này lại giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào tim Trình Lương đệ.

Nàng không mấy nhận ra hơi nhú nhú mảy, hỏi người trên mặt đất: “Chung thái y có chắc chắn?”

Trần Chung thái y nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh, “Hồi bẩm nương nương, không sai.”

Mày Trình Lương đệ lại cau chặt thêm mấy phần, “Ta lần nào cũng uống thuốc của ngươi, sao lại vẫn mang thai vậy hả?”

Trần Chung thái y lại nhiều thêm mấy giọt mồ hôi: “Hồi nương nương, chuyện này..... Khó tránh khỏi có cá lọt lưới.”

Trình Lương đệ cúi đầu nghĩ nghĩ, phân phó Tô Lan: “Tô Lan, tiễn Chung thái y ra ngoài trước đi.”

“Dạ, nương nương.”

Tiền Chung thái y rồi, Tô Lan có chút không biết làm sao nhìn Trình Lương đệ, “Nương nương, làm sao bây giờ?”

Trình Lương đệ con ngươi lóe lóe, đứa nhỏ này, không thể giữ lại.

“Tô Lan, lập tức bẩm báo chuyện này cho Thái tử biết.”

Tô Lan ngẩn người, “Nương nương, chuyện này.....”

Trình Lương đệ cười với nàng, “Cứ làm theo ta nói.”

“Vâng.” Tô Lan khom người lui ra, nương nương nói, chưa từng sai.

Chuyện Trình Lương đệ có thai rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Đông cung, Thái tử phi tự nhiên cũng biết. Ôn Kỳ đưa tay hất hết sách xuống đất, thái giám cung nữ quỳ đầy mặt đất đồng thời rùng mình.

Ôn Kỳ ngồi ở trên ghế ngực phập phồng kịch liệt, đã nhiều ngày Thái tử gần như ngày nào cũng bồi ở bên cạnh Trình Lương đệ, đặt nàng trong lòng sủng ái. Nàng ta bị ngã gãy chân, cũng không từng thấy Thái tử khản trương như vậy!

Ôn Kỳ một bên ghi hận Trình Lương đệ, một bên oán bụng mình không tốt.

Đợi cho cảm xúc hơi bình phục lại, Ôn Kỳ phân phó cung nữ quỳ cách mình gần nhất, nói: “Mặc Trúc, phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị chút điểm tâm, chúng ta đi thăm Trình Lương đệ!”

“Dạ!” Mặc Trúc ứng rồi lui ra khỏi điện Quang Minh. Cung nữ thái giám còn lại ào ào gửi cho nàng ánh mắt hâm mộ, có thể được giải phóng, thật tốt.

Trình Lương đệ nhìn Ôn Kỳ được người nâng đi về phía bên này, trong lòng cảm thấy buồn cười. Thụ sủng nhược kinh nghênh đón, Trình Lương đệ vội đỡ cánh tay Ôn Kỳ, “Thái tử phi nương nương, chân ngài có nhiều bất tiện, nếu muốn gặp Thẩm Tuyết, cứ phái người đến nói một tiếng là được, sao còn nhọc ngài tự mình đi qua!”

Ôn Kỳ cười lạnh, “Muội muội thân mang lục giáp, tỷ tỷ làm sao dám để ngươi chạy đến chạy lui chứ.”

Lời Ôn Kỳ nói chưa vô cùng, Trình Lương đệ coi như chưa nghe thấy, chỉ phân phó cung nữ phía sau, “Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Mau đỡ Thái tử phi ngồi xuống.”

“Vâng.” Cung nữ thái giám vội chuyển Ôn Kỳ đến bên ghế quý phi, Ôn Kỳ ngồi xuống, thay một tư thế thoải mái rồi liếc mắt ra hiệu cho Mặc Trúc ở bên cạnh.

Mặc Trúc tay nâng một hộp đựng thức ăn tinh xảo lên, dâng đến trước mặt Trình Lương đệ.

Ôn Kỳ cười cười, nói với Trình Lương đệ: “Đây là ta có ý phân phó Ngự thiện phòng làm, đều là điểm tâm muội muội thích ăn, mong muội muội đừng ghét bỏ.”

Trình Lương đệ cũng cười cười: “Đồ tỷ tỷ đưa, tự nhiên là tốt nhất.”

Trình Lương đệ nói xong, Tô Lan tự giác tiến lên phía trước nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay Mặc Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cạnh anh đào

Editor: Linh

Ban đêm, trong điện Di Hoa Thái tử đang ôm Trình Lương đệ ngủ say sưa.

Một cơn đau bụng kịch liệt khiến Trình Lương đệ đang ngủ tỉnh dậy. Người trong lòng động kinh động Thái tử, thấy Trình Lương đệ đau đến mặt trắng bệch, Thái tử nôn nóng sốt ruột sai người đi truyền Thái y.

Chung thái y cảm thấy bản thân mình cực kỳ đen đui. Quý gối trên nền đất lạnh băng trong điện Di Hoa, giọng Chung thái y nghe ra có chút run run, “Hồi, hồi bẩm Thái tử, nương nương ngài, ngài...”

“Nàng làm sao?” Đột nhiên cất cao giọng chứng tỏ tâm trạng Thái tử lúc này cực không tốt. Chung thái y rùng mình, run run nói: “Nương nương ngài... Đẻ non rồi.”

Chung thái y cúi rạp người xuống, soi rõ bóng người trên sàn đá cẩm thạch, hình ảnh soi ngược hiện rõ khuôn mặt đau khổ của hắn.

Nếu có thể Chung thái y rất hi vọng mình có thể biến thành một chấm nhỏ, biến mất trước mặt Thái tử. Trên trán mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống. Chung thái y chỉ sợ Thái tử kích động, hét ra câu khí phách vô song “Tha ra ngoài chém!”

Trái tim bỗng nhảy dựng lên, thái y quả nhiên là chức nghiệp nguy hiểm nhất trong cung. Nếu cho hắn một cơ hội lần nữa vào nghề, hắn nhất định sẽ lựa chọn đến ngự thiện phòng làm đầu bếp.

Chung thái y bất an đợi nửa ngày, Thái tử rốt cục bạo phát, trên đầu một loạt tiếng đồ vỡ vang lên, ngay sau đó là tiếng Thái tử gầm gừ phẫn nộ, Chung thái y bị thương chảy ngược thành sông.

May mắn lúc này Trình Lương đệ kéo lại Thái tử đang nổi giận, mềm giọng an ủi. Thái tử lửa giận được Trình Lương đệ trấn an dần dần biến mất, hắn nhìn thoáng qua Chung thái y đang quỳ trên mặt đất, giọng lạnh lùng: “Sao lại như vậy?”

Chung thái y nuốt nước miếng, dè dặt cẩn trọng ngẩng đầu lên, nhìn Trình Lương đệ nằm trên giường, “Xin hỏi nương nương, hôm nay đã ăn những gì?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Lương đệ, đôi lông mày lá liễu chạm vào nhau, “Từ khi có thai ta chỉ ăn đồ của Ngự thiện phòng của Thái tử mang đến, cái khác đều không dám ăn bậy.”

“Vây, vây...” Chung thái y thật khó xử, Tổ Lan giống như nhớ đến gì đó, đột nhiên nói, “A, có phải là...”

“Tổ Lan!” Tổ Lan còn chưa nói xong đã bị Trình Lương đệ ngăn lại. Tổ Lan vội quỳ xuống, Thái tử chân mày vừa động, nhìn Tổ Lan hỏi: “Có phải cái gì? Tiếp tục nói!”

Tổ Lan áp ứng không biết nên mở miệng thế nào, Trình Lương đệ yếu ớt cười cười, nói với Thái tử: “Tổ Lan nói linh tính thôi. Điện hạ ngàn vạn đừng để trong lòng.”

Thái tử nhìn Trình Lương đệ mặt mũi trắng bệch liền đau lòng, nghĩ đến đứa con bị mất đi của mình, tức giận lại có xu thế nổi dậy, “Tổ Lan, bản cung lệnh ngươi nói, ngươi dám không nói?”

Tổ Lan vội hướng Thái tử dập đầu mấy cái, vành mắt hồng hồng nói: “Nô tì không dám lừa gạt Thái tử điện hạ, hôm nay Thái tử phi nương nương có đến thăm nương nương, còn mang theo một ít điểm tâm. Nương nương trừ ăn đồ mà Thái tử đưa đến thì cũng chỉ ăn cái đó thôi.”

Thái tử mi phong vừa động, đứng lên nói: “Điểm tâm nàng đưa đến đâu?”

“Ở đây, ở trong này.” Tổ Lan vội vàng đứng dậy, mang hộp đựng thức ăn qua. Thái tử mở ra thì thấy bên trong đều là điểm tâm ngày thường Trình Lương đệ thích ăn, làm cũng khá tinh xảo, còn thừa lại ít Ngọc Lan tô (dạng kiểu bánh xốp).

Thái tử đưa Ngọc Lan tô cho Chung thái y, phân phó nói: “Lập tức tra rõ điểm tâm này có vấn đề gì không?”

“Thần linh chi!” Chung thái y nhận lấy Ngọc Lan tô, đang muốn nhắc chân chạy về hướng ngoài cửa thì bị Thái tử gọi lại, “Đợi đã! Việc này không được lộ ra, nếu có người hỏi đến thì cứ nói là thân mình Trình Lương đệ không tốt, tự nhiên đẻ non.”

“Vâng.” Chung thái y khúm núm đáp, liền rời đi.

Ôn Kỳ nghe tin Trình Lương đệ sảy thai xong liền mơ hồ có dự cảm không tốt. Quả nhiên, ngày hôm sau Thái tử nổi giận đùng đùng đến điện Minh Quang.

“Ngươi thật to gan, ngay cả đứa nhỏ của bản cung cũng dám độc hại!” Ôn Kỳ bị rống sừng sốt, đến khi lấy lại được tinh thần, không phục nhìn về phía Thái tử: “Vệ Tuyền, ngươi giải thích rõ ràng cho ta, ta hạ độc con ngươi khi nào hả?”

Thái tử thấy nàng đến giờ rồi mà vẫn còn dám đứng lí hợp tình như thế, lập tức tát nàng một cái. Một tiếng ‘bốp’ giòn tan vang lên, cung nữ thái giám trong điện Minh Quang đồng thời quỳ xuống.

Mặc Trúc quỳ gối bên chân Thái tử, khóc to: “Thái tử điện hạ bớt giận! Nương nương trên người vẫn còn bị thương chưa khỏi, mong Thái tử điện hạ thương tiếc!”

“Thương tiếc?” Thái tử cười nhạt, “Ta thương tiếc nàng, ai đến thương tiếc đứa nhỏ của ta?”

Ôn Kỳ ôm mặt mình, một đôi mắt tràn đầy nước mắt nhưng vẫn bất khuất không tha nhìn chăm chăm Thái tử, “Vệ Tuyên, ta nói cho ngươi, ta không làm gì hết!”

“Hừ.” Thái tử hừ lạnh, nhìn Ôn Kỳ nói: “Ngươi làm cái gì trong lòng ngươi rõ ràng nhất. Ôn Kỳ, ta cảnh cáo ngươi, đừng tưởng rằng có Ôn gia và Tần gia làm chỗ dựa là ngươi có thể muốn làm gì thì làm!”

Thái tử nhìn một lượt những người quỳ gối trong điện Minh Quang, lạnh lùng nói: “Từ giờ trở đi, người trong điện Minh Quang không cho phép bước ra khỏi điện Minh Quang một bước!” Hắn đi về phía trước vài bước, nâng cằm Ôn Kỳ lên, “Đặc biệt là Thái tử phi, ở chỗ này đường bệnh cho tốt cho ta!”

Bốn chữ đường bệnh cho tốt bị Thái tử nhấn mạnh, Ôn Kỳ từ trong mắt hắn nhìn thấy hận ý rõ rệt.

Quảng xuống những lời này Thái tử liền phát tay áo bỏ đi. Ôn Kỳ ngã ngồi xuống ghế quý phi đằng sau, một đôi mắt to nhưng vô thần.

Mặc Trúc quỳ gối dưới chân Ôn Kỳ, bất an hỏi: “Nương nương, ngài không sao chứ, nương nương?”

Ôn Kỳ gất gao cắn chặt môi, không lên tiếng. Nàng đúng là rất muốn trừ bỏ đứa nhỏ trong bụng Trình Lương đệ, chỉ là, nàng còn chưa kịp xuống tay thì Trình Lương đệ đã đẻ non.

Nếu không phải nàng, vậy trong Đông cung này còn ai hận Trình Lương đệ như thế, còn thuận tay giết hại cho nàng?

Thật sự là kẻ tốt một hòn đá ném trúng hai con chim.

Ôn Kỳ cắn chặt răng, chuyện này, nàng nhất định phải tra ra manh mối.

Trong thư phòng phủ Khánh vương, Vệ Anh đang viết nháp tấu chương dâng lên Hoàng thượng.

Ôn Ly bưng một đĩa ngọc từ ngoài phòng đi vào, trên đĩa là anh đào quả nào quả nấy tròn mẩy.

Đây đều là anh đào mới hái từ vườn trái cây ở Tây Sơn xuống, chỉ cung ứng cho hoàng cung, quả nào cũng tròn to, óng ánh như trân châu mã não, nhìn qua đã thấy ngon vô cùng.

Nếu đổi là trước kia, Ôn Ly nằm mơ cũng không nghĩ đến bản thân cũng có một ngày được ăn đồ đặc biệt cung ứng.

Nhẹ nhàng đặt đĩa lên bàn, Ôn Ly tò mò nhìn vào tấu chương, “Chàng đang viết gì vậy?”

Vệ Anh thấy Ôn Ly tiến vào liền đặt bút lông trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Ôn Ly. Ôn Ly bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, định quay đầu tránh tầm mắt hắn thì thấy khóe miệng Vệ Anh nhếch lên, vươn tay về phía nàng, “Qua đây!”

Ôn Ly mím môi, ngoan ngoãn ngồi vào trong lòng Vệ Anh.

Vệ Anh từ phía sau ôm lấy Ôn Ly, đặt cằm lên vai nàng, ôn nhu nói: “Ta đang viết tấu chương khi lâm triều dâng cho phụ hoàng.”

Ôn Ly chớp chớp mắt, hỏi: “Là tấu xin đi biên quan ấy hả?”

“Ừ.” Vệ Anh cọ cọ vào gáy Ôn Ly, “Trước đây ta cũng từng cùng phụ hoàng thương lượng việc này, ngài cũng cảm thấy đó là một cái tai họa ngầm.”

“À.” Ôn Ly trước nay đều là đồng chí tốt nghe lời Vệ Anh an bày, nghe Vệ Anh nói như vậy, chuyện này hắn đã như đinh đóng cột, nàng cũng không có gì phải quan tâm. Dù sao chỉ cần được ở cùng Vệ Anh, đi nơi nào cũng được.

Đẩy đĩa đến trước mặt Vệ Anh, Ôn Ly như hiến vật quý nói: “Đây là anh đào vườn trái cây mới đưa đến, Lý tổng quản phái người đưa hết đến viện Ngưng Hương. Ta bảo Hồng Nhị rửa một ít, chàng có muốn nếm thử không?”

Vệ Anh nhìn anh đào đỏ au trên bàn, mím môi cười nhẹ, “Lý tổng quản bây giờ làm việc đã trực tiếp vòng qua ta. Đây là ta chuẩn bị mất quyền rồi à?”

May mắn Lý tổng quản không có ở đây, bằng không nhất định sẽ sợ đến mức hai chân mềm nhũn, quỳ xuống hướng Vệ Anh dập đầu ba ngày ba đêm, sau đó sẽ móc trái tim chân thành ra dâng cho Vương gia nhà hắn xem.

Ôn Ly trong lòng đỏ mặt hơi lạnh thay Lý tổng quản, nàng cảm thấy Vệ Anh nói đúng không sai, làm như vậy hình như là có chút vượt quy củ. Nói thế nào thì Vệ Anh cũng mới là chủ nhân của vương phủ này, quý phủ có gì đưa đến, theo lý nên trình đến chỗ hắn trước.

Lưu luyến nhìn đĩa anh đào, Ôn Ly quay đầu nói với Vệ Anh: “Hay là ta bảo Lục La đem hết anh đào đưa đến chủ viện của chàng?”

Vệ Anh nghe vậy thì phì cười. Buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt thủy nộn của Ôn Ly, trong mắt Vệ Anh tràn đầy ý cười, “Ly nhi, nàng rõ là... ngốc đáng yêu.”

Ôn Ly nhìn Vệ Anh cong khóe miệng, yên lặng xoa xoa khuôn mặt bị nhéo.

Vệ Anh bắt lấy tay Ôn Ly, hôn lên mặt nàng, “Bị đau à?”

“Không.” Ôn Ly lắc đầu. Vệ Anh lại hôn một cái lên mặt nàng, ánh mắt dừng trên đĩa anh đào trên bàn. Khóe miệng lại gợi lên một độ cong mờ, Vệ Anh cầm lấy một quả anh đào, giật cạnh của nó ra, sau đó đặt quả anh đào lại trên đĩa.

Thấy người trong lòng đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, môi Vệ Anh cong lên, “Ta nghe nói, người có thể dùng đầu lưỡi thắt cạnh anh đào lại, hôn môi đều rất lợi hại.”

Ôn Ly: “....”

Đột nhiên đôi kênh là xảy ra chuyện gì vậy?

Vệ Anh nói xong, không nhìn về mặt ngu ngơ của Ôn Ly, đặt cạnh anh đào vào trong miệng, lưỡi khẽ nhúc nhích. lát sau, cạnh anh đào dài bằng hai đốt ngón tay từ trong miệng đi ra, thế nhưng đã thắt một nút hoàn mỹ.

Ôn Ly: “....”

Nàng không có biện pháp nhìn thẳng cạnh anh đào nữa rồi.

Vệ Anh giống như vô cùng hài lòng về kiệt tác của mình, hắn đặt cạnh anh đào lên mặt bàn, lại lần nữa giật lấy một cạnh, nói với Ôn Ly: “Nàng có muốn thử không?”

Ôn Ly: “....”

Gò má bốc lên hơi nóng, Ôn Ly đẩy bàn tay đang đặt trước ngực mình ra, nhỏ giọng nói: “..... Ta sẽ không.”

Vệ Anh ghé vào bên sườn tai Ôn Ly, hà hơi: “không sao, ta có thể dạy nàng.”

Ôn Ly: “....”

Nhìn lỗ tai Ôn Ly dần dần biến hồng, Vệ Anh cười hôn lên vành tai nàng. Ôn Ly mặt đỏ tai hồng cảm một quả anh đào đặt vào bên miệng Vệ Anh, “Ngọt không?”

Vệ Anh ngậm anh đào vào trong miệng, cúi xuống hôn lên môi nàng: “Sao nàng không tự mình nếm thử?”

Ôn Ly cảm nhận được vị anh đào ngọt ngào trong miệng Vệ Anh, chậm rãi khuếch tán trong miệng nàng, gò má càng thêm nóng.

Vệ Anh rời khỏi môi Ôn Ly, giọng nói mang theo chút khàn khàn, “Ngọt không?”

Ôn Ly đỏ mặt mấy không thể nhận ra gật đầu.

Vệ Anh tâm tình tốt lại lấy thêm một quả anh đào, “Vậy không bằng lại ăn thêm một quả?”

Ôn Ly: “.....”

Nàng liếc nhìn đĩa anh đào xếp như núi trên bàn, muốn ăn xong hết chỗ này, phỏng chừng là một hạng công trình to lớn.

Nhìn Ôn Ly gò má đỏ ửng, chọc người yêu thích như anh đào trên bàn, Vệ Anh kim lòng không đậu ôm nàng lên hôn. Răng môi giao quăn, chút vị ngọt của anh đào còn sót lại làm Vệ Anh nhin không được hung hăng mút vào.

Không khí trong phòng trở nên ái muội, nhiệt độ cơ thể hai người cũng càng ngày càng cao, tay Vệ Anh đặt trên lưng Ôn Ly dần dần mân về phía trước, phủ lên mềm mại trước ngực nàng.

Đang lúc hai người rơi vào cảnh đẹp thì tiếng nói sột ruột của Lý tổng quản không thức thời từ ngoài cửa truyền vào, “Dụ thân vương, ngài thật sự không thể đi vào!”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tự gây nghiệt

Editor: Linh

Ôn Ly lập tức đẩy Vệ Anh ra, ‘vụt’ cái đứng thẳng dậy.

Vệ Anh trong lòng trống không, sắc mặt cũng theo đó trầm xuống.

Cửa thư phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, Dụ thân vương mặc quần áo màu xanh nhạt thân nhiên từ ngoài cửa đi vào. Lý tổng quản sít sao theo ở phía sau hắn, vẻ mặt sắp khóc.

Vệ Anh ánh mắt lạnh như băng đảo qua Dụ thân vương, sau đó dừng trên người Lý tổng quản: “Sao lại thế này?”

Lý tổng quản tìm gan thận phổi từng cái theo thứ tự run rẩy một lần, nghe thấy giọng Vương gia là biết bây giờ tâm trạng ngài rất không tốt, theo đó, những ngày tiếp theo của ông cũng sẽ rất không tốt.

“Hồi, hồi bẩm Vương gia, Dụ thân vương ngài ấy nhất định phải gặp ngài, tiểu nhân không ngăn cản được.” Lý tổng quản vẻ mặt đau khổ, đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người Dụ thân vương. Thà đắc tội Dụ thân vương cũng không thể đắc tội Vương gia nhà hắn.

Dụ thân vương cách hắn xa, muốn đánh muốn trả thù cũng không với đến được. Lý tổng quản đánh bàn tính vô cùng vang.

Vệ Anh ánh mắt như mũi dao, một lần nữa đâm lên người Dụ thân vương.

Không khí ái muội trong phòng vẫn chưa tán hết, Dụ thân vương giống như vô ý đảo quanh thư phòng một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Ôn Ly đang cúi gằm xuống đất, quần áo hơi lộ vẻ xộc xệch.

Ánh mắt đâm lên người mình đột nhiên càng thêm sắc bén, khóe miệng Dụ thân vương khẽ nhếch, thức thời thu lại tầm mắt, nhìn về phía Vệ Anh, “Không phải là ta quấy rầy đến các người rồi đây chứ?”

“Nếu ta nói đúng vậy, người sẽ lập tức cút đi à?” Vệ Anh lạnh mặt liếc Dụ thân vương, ý ‘đi thông thả không tiễn’ trong mắt biểu hiện rất rõ ràng.

Dụ thân vương cười nhẹ, thờ dãi nói: “Hoàng thất, người trước đây chưa từng nói chuyện như vậy với hoàng thất.”

Vệ Anh hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Khi đó còn nhỏ không hiểu chuyện.”

Dụ thân vương: “.....”

Nặng nề thờ dãi, đôi mắt Dụ thân vương tràn đầy tiếc hận: “Người trước kia rõ ràng rất đáng yêu.”

Vệ Anh không kiên nhẫn nhún nhún mày, “Hoàng thất, muốn ôn chuyện thì đi tìm Thái tử đi. Hắn mười năm vẫn ngoan như một, ngài với hắn hẳn là nói chuyện với nhau được.”

Dụ thân vương: “.....”

Lý tổng quản đang núp trong góc, tận lực làm giảm sự tồn tại của bản thân, lét lút lau mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán. Ôn Ly đồng tình liếc nhìn Lý tổng quản, theo nọc độc trên đầu lưỡi Vệ Anh vừa rồi để phán đoán, tiền thưởng cuối năm của Lý tổng quản, sợ là bị ngâm nước nóng rồi.

Buông tha cho ý tưởng tiếp tục bắt chuyện với Vệ Anh, không, phải nói ngay từ đầu bản thân không nên có ý tưởng tự ngược như vậy. Dụ thân vương hít một hơi, nói với Vệ Anh: “Mấy ngày trước đây ở trường cưới ngựa, nghe nói có thích khách ám sát người và Thái tử?”

Vệ Anh chớp chớp khóe miệng, không mặn không nhạt nói: “Hoàng thất, nếu đến an ủi thì ngài đến quá muộn, nếu đến phúng viếng, thì ngài đến quá sớm rồi.”

Dụ thân vương: “.....”

Vệ Anh nhất định là không có bằng hữu đúng không?

Khóe miệng cong lên một nụ cười cứng ngắt, rút kinh nghiệm xương máu, Dụ thân vương quyết định tốc chiến tốc thắng. “Có điều hôm nay ta lại nghe nói, thích khách đó là do ta phái đến.”

Vệ Anh rút cuộc liếc mắt nhìn Dụ thân vương: “Ngài nghe ai nói?”

Dụ thân vương cười khô: “Thích khách.”

Vệ Anh gật gù đầu, “Vây chắc là không sai rồi.”

Dụ thân vương: “.....”

Mồ hôi lạnh trên trán Lý tổng quản lộp bộp rơi xuống, Vương gia đối Dụ thân vương còn ác độc như vậy, vậy đối hắn... hắn bây giờ chỉ hy vọng có thể được chết toàn thây.

Ý cười còn lại trên mặt Dụ thân vương lập tức cứng đờ, “Hoàng thất, ngày ấy Phong tướng quân kịp thời xuất hiện ở trường cưới ngựa như thế, hẳn là

không phải trùng hợp đúng không? Không phải là... Ngươi đã sớm hoài nghi Thái tử sẽ an bài thích khách đấy chứ?”

“Cái gì? Hoàng thúc ngài nói thích khách đó là Thái tử an bài?” Giọng Vệ Anh đột ngột cất cao.

Dụ thân vương: “.....”

Cháu trai này, trở nên gian trá xảo hoạt như vậy từ khi nào vậy?

Có lẽ, hẳn thật sự không nên quấy rầy chuyện tốt của người khác.

Dụ thân vương gian nan duy trì ý cười trên mặt, nói với Vệ Anh: “Ta thấy, hay là để ngày khác ta lại đến.”

Lý tổng quản thật rất muốn khóc, đã sớm bảo hắn đừng vào, cứ phải đợi đến khi ăn đầy một bụng ba ba mới biết đường lui lại! Khổ nhất chính là, hắn còn có thể lui lại, vậy bản thân phải làm sao bây giờ, hu hu!

Run run rẩy rẩy tiến bước Dụ thân vương, Lý tổng quản thật muốn cứ vậy một đi không trở lại. Nhưng hắn vẫn phải quay lại phục mệnh Vương gia.

Lý tổng quản vẻ mặt tươi cười quỳ xuống, tận lực để tiếng nói của mình nghe ra thoải mái chút, hi vọng có thể cảm nhiễm đến Vương gia, “Hồi bẩm Vương gia, đã tiễn Dụ thân vương ra khỏi Vương phủ.”

Vệ Anh búng búng quả anh đào trên bàn, chậm rãi mở miệng, “Lý tổng quản, ngươi ở trong Vương phủ này đã bao năm rồi?”

Lý tổng quản trái tim lộp bộp, câu dạo đầu này rất giống với câu dạo đầu khi ông chủ sa thải nhân viên. Khuôn mặt của Lý tổng quản nhăn thành một bông hoa cúc, “Hồi bẩm vương gia, từ khi vương phủ tu kiến xong, nô tài đã ở ngay bên trong rồi.”

Vương gia, nô tài không có công lao cũng có khổ lao mà! Ngài không thể nói từ liền từ được!

Vệ Anh gật gù đầu, “Vậy quy củ trong vương phủ này, ngươi hẳn là phải rất rõ ràng mới đúng.”

Ta không rõ mà Vương gia!

Ôn Ly roi nước mắt đồng tình với Lý tổng quản, lại tiếp tục bị dọa, Lý tổng quản sớm hay muộn sẽ treo cổ trong vương phủ.

Vệ Anh ngược mắt nhìn thoáng qua Lý tổng quản cuộn thành một đống trên mặt đất, chậm rì rì nói: “Đáng nhẽ, hôm nay ngươi đưa anh đào đến viện Ngưng Hương, bốn vương đang muốn thưởng cho ngươi. Bây giờ...”

Trái tim Lý tổng quản nhảy vọt lên miệng, nín thở ngưng thần nghe tiếp câu sau, “Bây giờ, thưởng cho trước giữ lại, về việc trừng phạt ngươi làm việc không tốt, bốn vương nghĩ lại rồi sẽ quyết định.”

Lý tổng quản: “.....”

Vương gia đây là cố ý treo hắn lên, để hắn lo lắng đề phòng trong lòng mới thoải mái đúng không.

Vương gia tâm địa tốt quá!

Lý tổng quản lau nước mắt chưa xót, dập đầu tạ ơn, “Tạ Vương gia.”

“Có điều.....”

Tìm Lý tổng quản vừa về lại chỗ, lại lần nữa chạy lên cổ họng. Vương gia ngài có thể nói hết trong một lần không! Hù dọa người chơi rất vui đúng không!

“Loại chuyện như này, bốn vương không hi vọng xảy ra lần thứ hai!” Trong giọng nói Vệ Anh mang theo nồng đậm không vui, cùng với Uy hiếp.

“Vương gia ngài yên tâm, lần sau dù là Hoàng thượng đến, nô tài cũng nhất định sẽ cản lại!” Lý tổng quản thành tâm nói.

Vệ Anh rút cục hài lòng, “Được rồi, đi xuống đi.”

“Dạ!” Lý tổng quản cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Nhìn bóng dáng rời đi nhanh như gió xoáy của Lý tổng quản, Ôn Ly lén nguyệt Vệ Anh một cái, tính cách người này thật đúng là xấu.

Vệ Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, cảm xúc trong mắt Ôn Ly còn chưa kịp biến hóa đã bị Vệ Anh bắt được, “Ly Nhi, nàng cảm thấy ta làm vậy là không đúng à?”

Ôn Ly lập tức chân chó khen ngợi, “Không thể càng đúng hơn!”

Vệ Anh cười cười, một tay kéo Ôn Ly ngồi xuống đùi mình, ôm vào trong ngực: “Vậy chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi.”

Ôn Ly: “.....”

Vệ Anh lưu luyến liếm liếm môi Ôn Ly, cầm lên một quả anh đào bỏ vào miệng nàng, đôi môi xinh xắn bọc một quả anh đào đỏ tươi, nhìn qua càng thêm kiều diễm ướt át, Vệ Anh lại kìm lòng không đành đặt môi mình lên.

Nụ hôn dài vừa kết thúc, Vệ Anh rời khỏi đôi môi Ôn Ly, môi khẽ cười nhả ra một hạt anh đào màu vàng nhạt.

Gò má Ôn Ly như bị bỏng, bây giờ anh đào từ trong ra ngoài, nàng không dám nhìn thẳng nữa rồi.

Hai tay vòng qua cổ Vệ Anh, Ôn Ly nhỏ giọng hỏi: “Dụ thân vương đến làm gì vậy?”

Vệ Anh nhàn nhạt nói: “Đến thăm dò ta, thuận tiện chăm ngời ly gián.” Đáng tiếc, thời gian không đúng. Bằng không hẳn cũng không ngại bởi tên tiểu diện hồ kia chơi thêm một lát.

Ôn Ly nghĩ nghĩ, hơi ngồi thẳng người lên, “Nếu thật có một ngày tranh ngôi vị Hoàng đế, Thái tử, Dụ thân vương, còn có chàng, đại thần trong triều sẽ giúp ai?”

Vệ Anh nhìn Ôn Ly, in xuống môi nàng một nụ hôn, “Ai thắng thì bọn họ giúp người đó.”

Ôn Ly sững sốt, sau đó mỉm cười, “Nói không sai.”

Vệ Anh ôm chặt Ôn Ly thêm mấy phần, do dự một chút nói: “Ly Nhi, sáng nay ta nghe trong cung truyền ra một tin tức.”

“Tin tức gì?” Ôn Ly tò mò hỏi.

Vệ Anh dừng một chút, nói: “Trình Lương đệ đẻ non, Thái tử hoài nghi là Thái tử phi làm, đã giam lỏng nàng ta trong điện Minh Quang.”

Ôn Ly ngẩn người: “Vì sao Thái tử lại nghi ngờ là Thái tử phi làm?”

“Nói ngày Trình Lương đệ đẻ non, Thái tử phi đi thăm nàng ta, còn mang theo một hộp điểm tâm.”

Khóe mắt Ôn Ly giật giật: “Không phải là hộp điểm tâm này có vấn đề đấy chứ?”

Vệ Anh gật gật đầu, nói: “Hình như là vậy.”

Ôn Ly im lặng, tuy rằng tìm đường chết là kỹ năng trời sinh của Ôn Kỳ, nhưng nàng ta vẫn chưa bị ngốc đến trình độ này. Nàng liếc nhìn Vệ Anh, nói: “Trình lương đệ là người của chàng đúng không?”

Vệ Anh nhú nhú đuôi lông mày, “Cái gì gọi là người của ta?”

Nghe ra ý treu chọc trong lời của Vệ Anh, Ôn Ly mặt đỏ tai hồng, “Ý ta là, nàng ấy là người nàng xếp vào bên cạnh Thái tử đúng không?”

“Trước kia không phải.”

Lời này làm khóe miệng Ôn Ly cong lên một nụ cười yếu ớt, “Trước kia?”

Vệ Anh nói: “Hôm sinh nhật Mẫu hậu, chúng ta lên nói chuyện.”

Quả nhiên là khi đó à? Ôn Ly nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, “Hai người đạt thành hiệp nghị gì?”

Vệ Anh cup mắt, “Nếu ngày khác Thái tử bị phế, ta đoạt được Hoàng quyền, bảo hộ nàng chu toàn, còn....”

Vệ Anh nói đến đây thì dừng lại, Ôn Ly cũng không truy vấn, chỉ im lặng chờ.

“Còn, thu nàng vào hậu cung của ta.”

Ôn Ly khép hờ mắt, không nói gì. Vệ Anh khẽ cười, cắn một cái lên vành tai xinh xắn của Ôn Ly: “Dám chưa rồi à?”

Ôn Ly bĩu môi, “Không có đâu. Có điều, vì sao nàng ấy muốn giúp chàng?”

“Nàng ấy không đang giúp ta, nàng ấy là giúp chính mình.” Vệ Anh nói, “Trình lương đệ tuy xuất thân không tốt nhưng rất thông minh, nàng ấy chỉ ở giữa ta và Thái tử, chọn ta mà thôi.”

Khóe mắt Ôn Ly giật giật, Vệ Anh đây là đang vòng vèo khen mình à? Có điều nàng có thể lý giải tâm tình ở trong cung cầu một nơi yên ổn để sống của Trình Lương đệ.

Con người Ôn Ly loe loe, thuộc tính của Trình lương đệ, rất giống người chơi. Đứa nhỏ kia, sẽ không phải chính nàng làm, sau đó giả họa cho Ôn Kỳ chứ?

“Chàng cảm thấy, Thái tử thật sự cho rằng Thái tử phi hại Trình lương đệ đệ non à?”

Câu hỏi của Ôn Ly làm khóe miệng Vệ Anh gọi lên một độ cong lạnh cứng, “Nàng thấy sao?”

Ôn Ly nghĩ nghĩ, nói: “Có thể là hấn đang cố ý chuốc mê kẻ kịch, để đối phương thả lỏng cảnh giác, sau đó thừa thắng xông lên. Hoặc là vì chèn ép Ôn gia?”

Vệ Anh trầm ngâm một lát, mới nói: “Cho dù mới đầu Thái tử vì tức giận mà cho rằng là Ôn Kỳ làm, bây giờ nhất định cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Giả thiết đầu tiên nàng nói còn có khả năng, về phần chèn ép Ôn gia, hấn chưa đăng cơ, chưa cần vội vã chèn ép Ôn gia, huống hồ.... Trong cung còn có người càng cần Thái tử phải chèn ép.”

“Hả?” Ôn Ly tò mò nhìn Vệ Anh, thế lực trong cung hình như còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của nàng, “Ài?”

Vệ Anh chớp mấy môi, hạ giọng nói: “Mẫu hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phiên ngoại nhỏ

Editor: Linh

[Thường ngày của Ôn Ly và bạn nhỏ Ngô Duy]

Đó là một buổi trưa hương hoa thoải ám bụi trần, ánh bướm bay rợp trời.

Ngô Duy tay cầm một hộp plastic nhỏ từ ngoài cục cảnh sát đi vào, mùi cháo từ rất xa đã kích thích khứu giác của Ôn Ly.

“Cậu đang ăn gì đấy?” Ôn Ly nghênh đón Ngô Duy đang đến, yên lặng lui ra phía sau mấy bước.

“Chao!” Ngô Duy vẻ mặt rất là hưởng thụ, “Vừa rồi mình vừa mới đến bên ngoài cục cảnh sát thì có người bán, cho nên mua một chén. Bạn có muốn ăn một miếng không?”

Ngô Duy hào phóng đưa hộp trong tay mình đến trước mặt Ôn Ly.

“Cám ơn, không cần.” Ôn Ly đẩy cái tay đang cầm bát của Ngô Duy ra, xoay người ngồi về ghế của mình.

Ngô Duy bĩu môi, nhìn chung quanh một vòng: “Vì sao vẻ mặt mọi người đều nghiêm túc vậy?”

“Bởi vì Cục trưởng đến đây.”

Lạch cạch.

Hộp cháo trong tay Ngô Duy ra quân chưa thắng đã chết trận.

Ôn Ly nhìn thoáng qua cháo vương vãi đầy mặt đất, hương vị độc đáo đó bị gió từ cửa sổ thổi qua, tràn ngập khắp phòng.

Khóe mắt Ôn Ly giật giật, “Tốt nhất là bạn nhanh chóng quét sạch sẽ đi.”

Ngô Duy lại sừng sốt hai giây, mới cầm lấy cái chổi cạnh tường bắt đầu dọn dẹp. Cố ý đi qua văn phòng của Đội trưởng Bạch, Ngô Duy giả bộ như đang cần cù lao động, thật ra là đang chuyên tâm nghe lén.

Trên bàn, trà hoa cúc bốc lên hơi nóng lượn lờ.

Trong văn phòng của đội trưởng Bạch, không khí rất ngưng trọng.

Đội trưởng Bạch đã ngây ngốc nghe xong diễn thuyết 20 phút của Cục trưởng, nội dung chính chính là mục tiêu lần này là một nhân vật có tiếng, có lực ảnh hưởng xã hội rất lớn, nhất định phải bảo vệ tốt, không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chóp mũi đội trưởng Bạch đột nhiên giật giật.

“Sao vậy?” Cục trưởng sắc bén bắt được động tác rất nhỏ của đội trưởng Bạch.

“Tôi cảm thấy, hình như tôi ngửi được mùi gì đó.” Mùi... Vô cùng độc đáo.

Cục trưởng nghĩ nghĩ, có chút tự hào nói: “Nhất định là mùi hoa cúc của tôi.”

.....

Trên bàn, trà hoa cúc bốc lên hơi nóng lượn lờ.

Tiết tháo của đội trưởng Bạch, tan nát dưới đất.

Ôn Ly nhìn Ngô Duy vẻ mặt tái nhợt, bước chân lảo đảo, lo lắng hỏi: “Bạn không sao chứ?”

“Không sao.” Ngô Duy hơi thở mong manh, “Chỉ có chút tuyệt vọng mà thôi.”

#Bán mình chôn tam quan#

Ôn Ly: “...”

Ngô Duy nhún như con chi chi ngồi về chỗ của mình, cho tay vào túi lấy ra điện thoại, đổi tên QQ của mình từ ‘Bông hoa nhỏ gốc rạ cũng đỏ của Tổ quốc’ thành ‘Chọc cục hoa Cục trưởng.’

Đội trưởng Bạch tiến bước tôn đại Phật Cục trưởng xong, bắt đầu triệu tập mọi người lại, mở một hội nghị nội bộ.

“Nhân vật mục tiêu lần này của chúng ta, chính là anh ta.” Tiếng đội Trưởng Bạch vừa dứt, trên màn hình chiếu liền hiện ra ảnh chụp của một người đàn ông.

Người đàn ông anh tuấn sắc bén như đao gió trong nháy mắt chọc mù con mắt Ngô Duy, ‘Hàn, Hàn thiên vương!!!’

Lỗ chân lông toàn thân Ngô Duy đều nở ra. Ai đến nói cho cô biết, đây không phải là một giấc mộng không có thật!

Là siêu sao Thiên vương của nước C, nữ cảnh sát trong cục cảnh sát có mười thì chín người là fan của Hàn thiên vương, thừa lại một người, chính là fan nảo tàn của anh ta.

Thật vinh hạnh, Ngô Duy chính là người còn thừa lại đó.

Đội trưởng Bạch ho nhẹ một tiếng, ý muốn gọi Ngô Duy mắt đang dính lên màn hình chiếu về, “Có một đồng chí, tuy rằng tôi biết là fan nảo tàn của nhân vật mục tiêu, nhưng chớ quên, nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là bảo vệ an toàn cho nhân vật mục tiêu!”

Ánh mắt của những người liên quan đồng loạt nhìn về phía Ngô Duy, Ngô Duy im lặng thu lỗ chân lông đang nở to về.

Đội trưởng Bạch đi đến trước mặt Ngô Duy, nghiêm mặt nói: “Đồng chí Ngô Duy! Còn nhớ rõ ước nguyện ban đầu khi cô gia nhập vào cảnh đội là gì không?”

Tình cảm mãnh liệt dâng trào của đội Trưởng Bạch làm Ngô Duy theo bản năng dựng thẳng lưng, “Báo cáo đội trưởng, bởi vì tôi cảm thấy đồng phục của mọi người rất đẹp!”

Đội trưởng Bạch: “.....”

Ôn Ly: =_=

Đội trưởng Bạch đau khổ ôm trán, thấp giọng nói: “Đồng chí Ngô Duy, hành động lần này, cô không nên tham gia thì hơn.”

Ngô Duy: (;^:)

[Thường ngày của Vệ Anh và bạn nhỏ Vệ Tuyên]

Đây là một buổi trưa xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng ấm áp.

Vệ Anh ngồi trong đình trong hoa viên hóng mát, thích ý lật xem quyển sách trong tay.

Một loạt tiếng bước chân hỗn độn từ xa lại gần, Vệ Tuyên hùng hùng hổ hổ chạy đến.

“Ngũ đệ ngũ đệ! Làm sao bây giờ! Tiểu Hoa mà ta nuôi lại chạy đến thư phòng của phụ hoàng rồi!” Vệ Tuyên nước mắt rùng rùng nhìn Vệ Anh đẹp như trong tranh.

Vệ Anh nâng mí mắt, liếc nhìn Vệ Tuyên một cái, “Phụ hoàng có ở bên trong không?”

Vệ Tuyên lắc đầu, nước mắt theo động tác của hán biến mất trong gió. “Phụ hoàng không ở, Tiểu Hoa đã bị ta bắt ra rồi.”

“Vậy người gấp cái gì?” Vệ Anh lần nữa cúi đầu, lật xem quyển sách trong tay.

“Bởi vì Tiểu Hoa đi tiểu lên tàu chường của phụ hoàng T^T.”

....

Khóc mất Vệ Anh rốt cuộc không nhịn được giật giật, “Chuyện này.... Ta cũng không biết phải an ủi người thế nào, ta có thể cười không?”

Vệ Tuyên: “.....”

Tiến lên giật lấy sách trong tay Vệ Anh, Vệ Tuyên giận dữ nhìn Vệ Anh, “Ngũ đệ! Người không thể giúp ta suy nghĩ biện pháp à?!”

Vệ Anh cụp mắt nghĩ nghĩ, nói: “Hay là.... Người nói là nước tiểu của người đi?”

Vệ Tuyên: “.....”

#Tình bạn kết thúc#

Vệ Tuyên nhìn Vệ Anh bất luận là võ công hay tướng mạo đều đẹp hơn mình, ý chí chiến đấu sục sôi, “Ngũ đệ! Ta biết phụ hoàng vẫn luôn khinh thường ta, nhưng một ngày nào đó ta sẽ văn thao vũ lược mọi thứ tình thông, sau đó dọa phụ hoàng nhảy dựng!”

Vệ Tuyên nói đến đây, lại lo lắng dạn dò: “Có điều, chuyện này người ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, ta muốn cho phụ hoàng một kinh hi.”

Vệ Anh gật gật đầu, nhàn nhạt nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không nói, ta sợ nói nhiều thêm mấy câu nữa ta sẽ chết vì cười.”

Vệ Tuyên: “.....”

Vệ Tuyên liên tiếp gập đầu kích bần chân có chút đứng không vững, “Ngũ đệ, người thật là đệ đệ của ta sao?”

Vệ Anh rút cục ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Vệ Tuyên, “Đây cũng là vấn đề quá nhiều ta nhiều năm nay.”

Vệ Tuyên: “.....”

#Gặp lại(#

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bình dấm chua

Editor: Linh

Mẫu hậu Vệ Anh Giang thị là nữ nhi của Phiêu Kỳ đại tướng quân, đại ca Giang Nho là Hộ bộ thượng thư, cũng là quốc cữu đương triều. Bởi vì phụ mẫu qua đời từ khi hai người còn nhỏ, huynh muội Giang thị từ cữu cữu nuôi lớn.

Giang gia trong triều thế lực rắc rối khó gỡ, Giang thị còn ở trong sự nghiệp cung đấu tàn khốc trở hết tài năng, thuận lợi lên làm Hoàng hậu, cũng đưa con trai mình lên vị Thái tử, có thể thấy được kỹ năng cung đấu miễn điểm, người chần giết người, phật chần giết Phật.

Không nói xa, ngay từ lần trước bà không chút do dự, quyết định nhanh chóng ban Phạm Na Già cho Vệ Anh, Ôn Ly có thể nhìn ra tâm cơ của Hoàng hậu có bao nhiêu thâm trầm.

Về phần một Hoàng hậu khôn khéo có khả năng như vậy, vì sao muốn lập con lớn nhất vừa nhìn qua đã thấy nhị thiếu làm Thái tử, dùng lời nói của Vệ Anh để miêu tả, đó là bởi vì Thái tử ngu ngốc thiếu mưu trí.

Đã lên làm một Hoàng đế bù nhìn thì không thể thiếu phẩm chất tốt đẹp.

Vì thế Ôn Ly hiểu ra, hóa ra Hoàng hậu đây là muốn chờ Hoàng đế băng hà, Thái tử đăng cơ, bản thân làm một vị Thái hậu ngửa tay là mây, úp tay là mưa! Quả đúng là tâm cơ thâm trầm!

Tuy rằng thời gian tiếp xúc với Hoàng hậu không nhiều lắm, nhưng Ôn Ly cũng nhìn ra được, Hoàng hậu ở giữa Thái tử và Vệ Anh, rõ ràng là thiên vị Thái tử. Mới đầu nàng còn cảm thấy Hoàng hậu bị mờ heo che đầu, hiện tại xem ra, vẫn là bản thân mình ngây thơ.

Thật ra cần thận nghĩ lại, tuy rằng lúc trước Thái tử vẫn luôn có Vệ Anh phụ tá, để hắn nhìn qua chẳng ngu xuẩn như vậy. Nhưng nhi tử của mình nặng mấy cân mấy lạng, Hoàng hậu còn không biết sao?

Trên chuyện lập Vệ Tuyên làm Thái tử, Hoàng hậu chính là bảo mã lập công lao. Có điều Hoàng thượng đối chuyện này hẳn là không có khả năng không biết gì hết, bằng không sẽ chẳng không nói hai lời liền đồng ý cho Thái tử và Ôn Kỳ thành hôn.

Dùng thế lực của Ôn gia và Tần gia đến kiềm chế Giang gia, Hoàng thượng đây là đang đánh bản tính nhỏ, chỉ tiếc ngàn tính vạn tính, tính sai Thái tử phi cũng là một nhĩ thiếu.

Theo tri tính nhân sĩ Vệ Anh lộ ra, Hoàng hậu có một chất nữ, tên là Giang Tâm Duyệt, người bộ dáng vô cùng xinh đẹp không nói, còn cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, là một tiểu thư khuê các danh xứng với thực. Hoàng hậu vốn là muốn gả nàng cho Thái tử, nhưng lại bị Ôn Kỳ đoạt trước một bước.

Mới đầu Hoàng hậu vì chuyện này rất là buồn bực, bởi vì bố cục của mình ở trong cung cứ như vậy bị phá rối. Chẳng qua sau lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Kỳ, Hoàng hậu cảm thấy nàng không đủ thành một mối họa, khổ tâm mới có thể ươm được một cây mầm tốt, cũng không cần phải sử dụng đến nữa.

Thẳng đến khi Vệ Anh dâng cho Hoàng thượng một quyển tấu chương xin đến biên quan.

Hoàng hậu bắt đầu cảnh giác, con thứ hai này, dường như lại có chút xu thế tro tàn lại cháy. Vì thế lúc này gốc cây mầm Giang Tâm Duyệt cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông này, rốt cục có đất dụng võ.

Lúc này, nàng đang đứng trước cửa lớn phủ Khánh vương.

Ý của Hoàng hậu là, vị trí Thái tử này, Vệ Tuyên sợ là ngồi không vững. Bên phía con thứ hai, phải có người kiềm chế mới được, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo.

Giang Tâm Nguyệt biết rõ Hoàng hậu đối mình dụng tâm lương khổ, cho nên dồn hết tinh lực cả đời mình lên việc câu dẫn nhi tử của cô cô mình.

Lúc đó Vệ Anh và Ôn Ly đang ngồi trong đình ở hoa viên hóng mát chơi cờ.

Ôn Ly hồi nhỏ đi theo ông ngoại học được một ít da lông, đối cờ vậy chỉ hiểu biết sơ qua một hai, bình thường cũng không có một người nào có thể đánh cờ cùng nàng, tài đánh cờ đương nhiên là không thể so sánh với Vệ Anh. Cho nên mỗi một buổi sáng, đều là Vệ Anh ở trên bàn cờ đại sát tứ phương, giết Ôn Ly không còn một chút nhuệ khí nào.

Hạ quân cờ cuối cùng xuống bàn cờ, khoe miệng Vệ Anh dần nổi lên một độ cong nhẹ nhẹ, “Ly Nhi, nàng đã thua bảy bàn, xem ra.... Đêm nay chúng ta có thể bảy lần rồi.”

Ôn Ly: “....”

Nàng cảm thấy đầu mình nhất định là bị nước vào mới chạy đến bởi Vệ Anh chơi cờ, hơn nữa, nàng cũng không đồng ý cái đánh cuộc không liêm si kia của Vệ Anh!

Nhiệt tình với cờ vậy của Ôn Ly triệt để táng thân như thế.

Một thị vệ chạy chậm đến, ở bên tai Lý tổng quản nói nhỏ gì đó, ngũ quan bằng phẳng của Lý tổng quản lập tức vận vào chung một chỗ.

Lần trước chuyện của Dự thân vương đã có đá kích không nhỏ đối Lý tổng quản, ngược lại thành vết xe đổ của chúng hạ nhân trong vương phủ. Khi Vương gia và Vương phi ở chung một chỗ, trong phủ từ trên xuống dưới không một ai dám quấy rầy.

Lý tổng quản ở bên cạnh do do dự dự nửa ngày, trước sau đều không dám đánh bạo đi lên quấy rầy nhả hứng của Vương gia.

Vệ Anh dùng khoe mắt liếc hắn một cái, cuối cùng lên tiếng, “Chuyện gì?”

Lý tổng quản trong lòng cầu xin các Bồ Tát, khúm núm mở miệng, “Giang, Giang Tam tiểu thư ở ngoài cầu kiến.”

Tay Vệ Anh đang cầm quân cờ bỗng dừng bị cứng lại, trên mặt không có biểu cảm dư thừa, nhưng Lý tổng quản vẫn cảm thấy trong không khí đột nhiên có thêm sát khí đập vào mặt, chân động tim gan ông cũng run lên.

“Hay, hay là đề nô tài nói Vương gia đang bận, hôm nay không gặp khách?” Lý tổng quản dè dặt cân trọng thử hỏi.

Ôn Ly giả bộ như đang nghiên cứu ván cờ, thật ra trong lòng đang trầm nghĩ, Giang Tam tiểu thư? Chẳng lẽ chính là Giang Tâm Duyệt mấy hôm trước Vệ Anh nói cho nàng nghe.

Nếu thật sự là nàng ấy, vậy thì lại giả bất thiện (người đến không tốt).

“Cho nàng vào đi.” Ôn Ly bên này còn chưa sắp xếp xong suy nghĩ, bên kia Vệ Anh đã đồng ý.

Ôn Ly ngẩng đầu, con ngươi tròn tròn. Vệ Anh thấy bộ dáng này của nàng, buồn cười, “Ly Nhi, lại dám chua rồi hả?”

Ôn Ly bị hấn nói gò má đỏ bừng, mạnh áp chế cảm giác chua xót khó hiểu trong lòng xuống, cúi đầu không nói chuyện. Vệ Anh thấy nàng cúi đầu, khỏe mỗi hơi vênh càng thêm dương cao.

Hồng Nhị ở bên cạnh hầu hạ trong lòng liên tục nguyền Vệ Anh. Cũng không biết là ai ngay cả đám chua của Tam Hoàng cũng ăn, còn dám nói tiểu thư nhà nàng?

Hồng Nhị hắng giọng, đi lên phía trước nói với Ôn Ly, “Tiểu thư, Vương gia đã có khách, hay là chúng ta về trước đi. Phong tướng quân đã hẹn mấy lần, cô xem hôm nay thời tiết tốt như vậy, hay là chiều nay chúng ta đi tìm Phong tướng quân đi.”

Ánh mắt Vệ Anh lập tức trở nên sắc bén, “Phong Tinh?”

Hồng Nhị bị ánh mắt như dao của hấn hung hăng khoét mấy cái, theo bản năng run rẩy. Nhưng vì để giữ gìn hình tượng cho tiểu thư nhà mình, cũng cố địa vị của tiểu thư, Hồng Nhị vẫn thật dũng cảm nói: “Đúng vậy, Phong tướng quân đã đến nhiều lần rồi.”

“Nhiều lần rồi?” Lạnh lẽo trên mặt Vệ Anh dần khuếch đến trong mắt, “Hấn đến thế nào? Sao không thấy ai thông báo?”

“Hồi vương gia, nô tì cũng không biết, có điều lúc Phong tướng quân đi, hình như là trèo tường đi ra ngoài.” Hồng Nhị vẻ mặt rất vô tội.

Vệ Anh trong lòng cười lạnh mấy tiếng, Phong Tinh thật là quá tốt, ngay cả tường của vương phủ cũng dám trèo.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua hộ viện đang đứng yên như tượng bên ngoài đình, Liễu hộ viện cảm giác như có gió thu cuốn hết lá vàng ập đến.

“Liễu hộ viện, ngươi không có gì muốn nói à?” Vệ Anh nhìn bàn cờ trước mặt, cũng là đang hỏi Liễu hộ viện ở bên ngoài đình.

Ta không có đâu Vương gia! Ngươi có thể coi như ta không tồn tại không Vương gia!

Liễu hộ viện phịch một tiếng, vẻ mặt thê lương quỳ xuống, không nghĩ tới, hấn lại bị rập khuôn theo Lý tổng quản nhanh như vậy. “Vương, Vương gia, là thuộc hạ làm việc bất lực, xin Vương gia trách phạt.”

Liễu hộ viện vừa quỳ, ngoài đình một đoàn hộ vệ tất cả đều quỳ xuống, đồng thanh hô xin Vương gia trách phạt. Ôn Ly liếc nhìn Hồng Nhị một cái, Hồng Nhị vô tội hướng nàng chớp chớp mắt.

Khi Lý tổng quản dẫn theo Giang Tâm Duyệt đến, nhìn thấy chính là hình ảnh như vậy. Tuy rằng không biết trong thời gian hấn rời đi đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Liễu hộ viện run rẩy quỳ trên mặt đất, trong lòng hấn bốc lên loại cảm giác cùng một lửa bên trời lặn đạn, hiểu nhau không cần nói.

Khi đi qua Liễu hộ viện, Lý tổng quản gửi cho hấn một cánh mắt “Ta hiểu ngươi, huynh đệ!”. Ánh mắt bị che bởi một lớp sương mù của Liễu hộ viện cũng thật sâu nhìn về phía Lý tổng quản —

Ta rút cuộc hiểu được đau khổ của ngươi, huynh đệ!

Trong cái chớp mắt ngắn ngủi đó, tình hữu nghị giữa Lý tổng quản và Liễu hộ viện, từ đồng sự bình thường thăng hoa đến tình nghĩa chiến hữu của các chiến sĩ trong cách mạng!

Giang Tâm Duyệt đi theo phía sau Lý tổng quản cũng bị tình huống trước mắt làm hồ đồ. Vốn đã chuẩn bị tốt một đồng lời đạo đầu, bây giờ lại không thể nào nói lên, đành phải xấu hổ đứng ở một bên.

Lý tổng quản nhìn thoáng qua Vương gia sắc mặt âm trầm, cũng thức thời im miệng đứng ở một bên. Dù sao Giang tiểu thư là mình đưa đến cửa, để nàng ở bên cạnh hóng gió một lát cũng không sao.

“Liễu hộ viện, nếu vương phủ lại có A Miêu A Cầu nào tiến vào, bốn vương cho ngươi đi làm ấm giường cho A Miêu A Cầu đấy.”

Liễu hộ viện: “.....”

“Vương gia xin yên tâm, thuộc hạ sẽ tăng mạnh đề phòng trong vương phủ, đặc biệt viện Ngưng Hương, sau này thuộc hạ sẽ tự mình canh giữ!” Vui sướng sống sót sau tai nạn tràn ngập trái tim Liễu hộ viện, khi hấn nói những lời này đặc biệt đồng dạ.

“Ừ, đứng lên đi.” Vệ Anh không mặn không nhạt lên tiếng.

Liễu hộ viện lau mồ hôi lạnh trên trán, từ trên đất bò dậy. Một đoàn hộ viện phía sau hấn cũng đồng loạt đứng dậy.

Lý tổng quản trong lòng vừa mới thở phào thay Liễu hộ viện, bản thân đã bị Vương gia điểm danh, “Lý tổng quản.”

“Nô tài ở đây!” Lý tổng quản vội vàng vui vẻ lên tiếng.

“Xây tường của vương phủ thêm cao cho bốn vương, tốt nhất là ngay cả chim cũng không bay vào được.”

Lý tổng quản: “.....”

Tuy rằng về mặt Vương gia rất bình tĩnh, nhưng Lý tổng quản biết, hắn rất nghiêm túc.

Hắn đòi trước là tạo nghiệt gì đây, gặp phải một Vương gia như vậy, haiz!

“Đã biết, Vương gia.” Lý tổng quản lắp bắp ứng tiếng, nhin không được xót xa thay chính mình.

Giang Tâm Duyệt thấy tuồng này diễn xong rồi, cuối cùng bắt được cơ hội đi ra, “Biểu ca, trong vương phủ gặp trộm hả?”

Ôn Ly và Vệ Anh nghe vậy đồng thời nhìn qua.

Hôm nay Giang Tâm Duyệt mặc một chiếc quần lụa mỏng màu hồng nhạt, tôn lên dáng người lung linh của nàng lại không mất đáng yêu. Tóc lược thành búi tóc đồng tâm, mặt trên cắm một đóa trăm hoa. Trên tai đeo đôi bông tai thủy tinh, dưới ánh mặt trời hơi lóe ra, rất là chói mắt. Trên mặt trang điểm vừa đủ, làm làn da nàng có vẻ trong trắng lộ hồng, vừa véo có thể ra nước.

Vệ Anh không nhìn kỹ như Ôn Ly, chỉ nhìn thấy liếc nàng một cái rồi thu lại ánh mắt, “Đúng vậy.”

Miệng Giang Tâm Duyệt lập tức cong lên, “Là ai lớn mặt như vậy, ngay cả vương phủ cũng dám trộm? Có bị mất cái gì không ạ?”

Vệ Anh nín cười, khóe miệng cong cong nhìn Ôn Ly ở đối diện, “Không, bảo bối trong vương phủ, vẫn còn ở.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Vại dấm

Editor: Linh

Trái tim Ôn Ly nhảy lên thình thịch, trên mặt bốc lên hai rặng mây đỏ hồng. Vệ Anh thấy khuôn mặt mê người của nàng, cảm thấy miệng có chút khô khốc. Hắn nhìn thoáng qua Hồng Nhị đang đứng ở bên cạnh, phân phó nói: “Đi rửa chút anh đào mang lại đây, bốn vương muốn ăn anh đào.”

Ôn Ly: “....”

“Vâng.” Hồng Nhị hướng Vệ Anh thi lễ xong liền xoay người đi về phía viện Ngưng Hương.

Nhìn thoáng qua Giang Tâm Duyệt vô cùng chứng mất ở bên cạnh, Vệ Anh giọng điệu lãnh đạm hỏi: “Người đến tìm bốn vương, có việc gì quan trọng à?”

Vệ Anh hỏi như vậy, phảng phất như nếu Giang Tâm Duyệt không có việc gì quan trọng, đến đây quấy rầy chính là tội ác tày trời vậy.

Giang Tâm Duyệt nhe răng, cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm nhếch lên một độ cong xinh đẹp, “Mấy ngày trước vào cung thăm cô cô, cô cô nói biểu ca sắp đi biên quan nên cố ý bảo ta qua đây thăm biểu ca.”

“Thì ra là thế.” Vệ Anh hiểu rõ gật gật đầu, “Bây giờ người đã thấy bốn vương rồi, còn có chuyện gì khác không?”

Giang Tâm Duyệt: “....”

Tuy rằng chưa gặp hai nhi tử của cô cô mấy lần, nhưng ấn tượng của Giang Tâm Duyệt đối Vệ Anh vẫn luôn rất tốt. Không nói đến mưu trí cao hơn Thái tử, mà ngay cả diện mạo cũng tuấn mỹ hơn Thái tử mấy phần, nghiễm nhiên là một công tử phóng khoáng, là phụ quân lý tưởng trong lòng không ít các tiểu thư.

Cho dù sau này khi tranh đoạt ghế Thái tử bị bại bởi Thái tử, nhưng Giang Tâm Duyệt lại càng thêm ái mộ Khánh vương.

Nhưng hôm nay vừa gặp, Khánh vương hiện tại và Khánh vương trong lòng Giang Tâm Duyệt, tác phong như hai người khác nhau.

Xấu hổ cười hai tiếng, Giang Tâm Duyệt giả vờ như không nghe thấy ý tiễn khách trong miệng Vệ Anh, ánh mắt liếc về phía ghế trên bàn cờ. Nhìn nhìn, Giang Tâm Duyệt liền nhin không được nở nụ cười, “Giữ màu trắng là Vương phi à?”

Thân thể Ôn Ly lập tức chấn động, theo bản năng ưỡn thẳng sống lưng, “Là ta, làm sao?”

“Ha ha,” một trận tiếng cười như chuông bạc truyền ra từ trong miệng Giang Tâm Duyệt, “Vương phi ngài thật sự biết chơi cờ à? Bước này đi được như thế này, thật sự là.... đánh bất ngờ.”

Giang Tâm Duyệt nói, lại che miệng cười hai tiếng, tuy rằng ngoài miệng không nói rõ, nhưng trong mắt tràn đầy là khinh bỉ đối Ôn Ly.

Ôn Ly trong lòng rầu rĩ, TMD ta chỉ là một cảnh sát, bảo đánh nhau còn được, dựa vào cái gì còn phải biết chơi cờ?! Đây cũng quá khảo nghiệm tính toàn diện của một cảnh sát rồi!

Khóe miệng Vệ Anh chứa chút ý cười xa cách, nhìn Giang Tâm Duyệt nói: “Ta chỉ thích nàng không biết.”

Giang Tâm Duyệt: “....”

Nụ cười trên mặt Giang Tâm Duyệt có chút không giữ được. Nàng đặc biệt chọn đến vào lúc này, chính là muốn có thể ở lại phủ Khánh vương ăn cơm trưa. Mà bây giờ xem ra, Vương gia cũng không có ý định giữ nàng lại cùng nhau dùng cơm.

Đường đường là phủ Khánh vương, vậy mà lại keo kiệt như thế? Đúng là khiến người giận sôi!

Đang lúc Giang Tâm Duyệt đi không được, ở lại cũng không xong thì Hồng Nhị bụng anh đào đã được rửa sạch đến. Bên cạnh còn đi theo một nha đầu áo xanh, trong lòng ôm một con chó.

Đôi mày thanh tú của Giang Tâm Duyệt chau lại, sao trong phủ Khánh vương lại nuôi loại chó hạ đẳng như vậy?

Tam Hoàng vừa nhìn thấy Ôn Ly liền ‘gâu gâu’ ầm lên, Vệ Anh nhướn mày, nhìn Lục La hỏi: “Ai cho người mang nó đến đây?”

Lục La tay ôm Tam Hoàng run lên, quỳ xuống, “Hồi bẩm Vương gia, Tam Hoàng ở trong viện cứ sủa ầm ĩ không ngừng, nô tì nghĩ chắc là nó muốn gặp Vương phi, cho nên mới ôm nó đến đây.”

“Hừ.” Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, “Ai cho người lá gan tự chủ trương vậy hả?”

Trong giọng nói mang theo hờn giận, Lục La nhanh chóng nói: “Là lỗi của nô tì, nô tì mang nó về ngay đây ạ!”

Nhưng Tam Hoàng nhìn thấy Ôn Ly liền hưng phấn giống như chó gặp được thức ăn, càng không ngừng xoay tít xoay lui trong lòng Lục La, rốt cuộc tránh thoát khỏi vòng ôm của Lục La, vui sướng chạy về phía Ôn Ly.

Ôn Ly xoay người ôm lấy Tam Hoàng dưới đất đang liên tục vẫy đuôi với mình lên, nhẹ giọng hỏi, “Mày làm sao vậy, Tam Hoàng?”

“Gâu gâu!” Tam Hoàng chui vào trong lòng Ôn Ly, lè lưỡi liếm mấy cái lên mặt nàng.

Vệ Anh ‘vụt’ cái đứng lên khỏi ghế, nhắc Tam Hoàng ra khỏi lòng Ôn Ly, “Thân chó không sạch, sau này nàng ít ôm nó đi, càng không thể để nó liếm nàng.”

Ôn Ly thấy Vệ Anh hùng hổ, ngây ngốc ứng một câu, “Vâng.”

Hồng Nhị và Lục La vụng trộm trao đổi ánh mắt, chỉ cần một con Tam Hoàng là có thể trêu Vương gia. Vương gia, Giang Tam tiểu thư của ngài, quả thực không đáng để nhắc đến được không!

Vệ Anh ánh mắt như đao liếc qua hai người Hồng Nhị và Lục La, hai nha hoàn lập tức đứng thẳng người, cúi thấp đầu, không chớp mắt nhìn chằm chằm xuống mũi giày mình.

Vệ Anh ghét bỏ đưa Tam Hoàng cho Lục La, “Lập tức mang nó đi.”

“Vâng.” Lục La ngoan ngoãn ứng, đang muốn xoay người rời đi, Tam Hoàng đột nhiên nhảy ra khỏi tay nàng, lấy tư thế đại bàng giang cánh, xông về phía Giang Tâm Duyệt.

Giang Tâm Duyệt sợ đến mức hoa dung thất sắc, chỉ là vẫn không quên trốn vào trong lòng Vệ Anh.

Vệ Anh thấy Giang Tâm Duyệt ngã về phía mình, bước chân khế dịch liền tránh ra. Mắt thấy Giang Tâm Duyệt sắp ngã xuống đất, một đôi cánh tay hữu lực tiếp được nàng, “Giang Tam tiểu thư, cô không sao chứ?”

Giang Tâm Duyệt ngược đôi mắt to ngập nước lên, lọt vào tầm mắt là một gương mặt cương nghị nhưng xa lạ.

Là Liễu hộ viện.

Giang Tâm Duyệt vội đứng dậy khỏi người Liễu hộ viện, nũng nịu cúi người thi lễ với Vệ Anh, “Tạ Vương gia cứu giúp.”

.....

Cô nương, ánh mắt của cô cũng quá là đặc biệt đấy!

Đây là tiếng lòng của cộng đồng chúng hộ vệ trong viện.

Mà Liễu hộ viện thì hiển nhiên là nghĩ xa hơn, bộ dáng của chính mình chẳng lẽ thật sự có chút tương tự với Vương gia? Móa, gia sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên phát hiện hóa ra bản thân cũng là một mỹ nam tử!

Liễu hộ viện cao hứng trong lòng thối bong bóng.

Ôn Ly vội ôm Tam Hoàng vẫn còn không ngừng hướng Giang Tâm Duyệt sửa lên, “Tam Hoàng, không được làm vậy!”

Tam Hoàng ở trong lòng Ôn Ly rất nhanh đã ngừng công kích.

Vệ Anh giống như vô ý liếc Lục La một cái, Lục La vội tiến lên nhận lấy Tam Hoàng trong lòng Ôn Ly, “Vương phi, để nô tì ôm đi.”

Lần này Lục La thật sự ôm Tam Hoàng bước nhanh về phía viện Ngưng Hương. Lại tiếp tục nháo nữa, Vương gia sợ là sẽ thật sự nổi giận.

Ôn Ly thấy tóc Giang Tâm Duyệt có chút tán loạn, hỏi: “Giang tiểu thư, không dọa đến cô chứ?”

Giang Tâm Duyệt vuốt lại tóc mình, kinh hồn chưa định nhìn Ôn Ly, “Vương phi, sao ngài có thể nuôi loại chó không có giáo dưỡng đó chứ?” Trong cung có nuôi mấy con chó con mèo nước láng giềng tiến cống, bộ dáng xinh xắn y như hoàng tử công chúa. Đường đường là Khánh vương phi, làm sao có thể nuôi một con chó đất?

Lần này Vệ Anh khó được đồng ý, “Ta cũng cảm thấy không nên nuôi một con chó như vậy.

Ôn Ly: “.....”

Hồng Nhị trong lòng cười khinh bỉ, Vương gia thật đúng là bắt được cơ hội là bỏ đá xuống giếng. Tam Hoàng cùng lắm chỉ là một con chó, một con chó đây! Vương gia có nhất thiết phải trả đũa vậy không!

Ôn Ly nhìn Vệ Anh, thử nói: “Vậy hay là, chúng ta nuôi hai con?”

Vệ Anh: “.....”

Giang Tâm Duyệt thấy Vệ Anh đứng về phía mình, trong lòng mừng thầm, suy nghĩ nói, “Vương phi, thường ngôn nói có loại chó gì, thì sẽ có dạng chủ nhân đó, ngài....”

Lời nàng ta còn chưa nói xong đã bị Vệ Anh ngắt lời, “Giang Tam tiểu thư đây là đang vòng vèo nói Vương phi không có giáo dưỡng?”

Giang Tâm Duyệt sùng sốt, tự biết mình nói lỡ, “Biểu ca, ta không phải ý này, ta chỉ là....”

“Đủ rồi!” Vệ Anh lên tiếng đánh gãy Giang Tâm Duyệt nói tiếp, “Mặc kệ người nghĩ như thế nào, bản vương không muốn lại nghe được gì có liên quan đến nói xấu Vương phi.”

Giang Tâm Duyệt mấp máy đôi môi có chút khô ráp, thấy mi tâm Vệ Anh mang theo nòng đậm tức giận, một chữ cũng không dám nói tiếp.

“Lý tổng quản, tiễn Giang Tam tiểu thư đi ra ngoài.” Vệ Anh ngồi lại về ghế, phân phó Lý tổng quản đang đứng sau Ôn Ly.

Lý tổng quản tuân lệnh, đi đến trước mặt Giang Tâm Duyệt, giơ tay xoay người, “Giang Tam tiểu thư, bên này mời.”

Giang Tâm Duyệt khoe miệng mím chặt, một ngày nào đó, nàng ta sẽ làm Vệ Anh trong mắt chỉ có mình nàng ta! Tuy rằng trong lòng không cam, nhưng Giang Tâm Duyệt vẫn khề nhún người thi lễ với Vệ Anh, “Vệ Tâm Duyệt xin cáo lui, biểu ca bảo trọng.”

Sau khi Giang Tâm Duyệt đi rồi, Vệ Anh đuổi mọi người trong hoa viên đi, “Tất cả các người đi xuống đi.”

“Vâng.” Người trong hoa viên đồng loạt lên tiếng rồi có trật tự lui xuống. Người đi hết rồi, Vệ Anh hướng Ôn Ly vẫy vẫy tay, “Ly nhi, qua đây.”

Ôm Ôn Ly dựa vào đình hóng mát bên cạnh, nhìn nước ao trong vắt gợn sóng lăn tăn, tâm trạng Vệ Anh dần dần tốt lại. Hắn nắm bàn tay mềm mại của Ôn Ly, ngón cái vuốt ve mu bàn tay non mềm của nàng, “Ly nhi, hai nha hoàn của nàng rất biết suy nghĩ cho nàng đấy.”

Tay Ôn Ly cứng đơ, nói với Vệ Anh ở phía sau, “Hong Nhị và Lục La không có ác ý, chàng cũng đừng chấp nhặt với bọn họ.”

Vệ Anh ghé sát vào vành tai Ôn Ly khề cười một tiếng, “Ta đương nhiên sẽ không chấp nhặt với các nàng, chỉ là.... Phong Tình vụng trộm đến gặp nàng nhiều lần như vậy, nàng lại dám giấu ta?”

“A....” Ôn Ly cố gắng tìm kiếm ngôn ngữ, “hắn chỉ đến có một lần....”

Ôn Ly còn chưa nói xong đã bị Vệ Anh ngắt lời, “Nàng là ngại quá ít phải không?”

Ôn Ly: “.....”

Nàng im lặng một lát, trịnh trọng hỏi: “Vệ Anh, chàng năm nay nhiều tuổi rồi hả?”

Vệ Anh phì cười, “Mặc kệ ta mấy tuổi, ta chính là không thích nàng và hấn thân cận.”

Ôn Ly nói: “Phong Tình vẫn còn trẻ con, chàng không cần để trong lòng.”

Vệ Anh nhéo nhéo gò má Ôn Ly, “Không cho nói giúp hấn.”

Được rồi.

Ôn Ly triệt để im lặng.

Vệ Anh nắm lấy cằm Ôn Ly, nâng đầu nàng lên, ngậm lấy đôi môi nàng bắt đầu hôn. Đang lúc Vệ Anh vui vẻ hưởng thụ món khai vị trước bữa trưa của mình, cửa Vương phủ đã loạn thành một đoàn.

“Liễu hộ viện, Phong, Phong tướng quân lại đến rồi!” Một thị vệ vội vàng chạy đến, kém chút nữa thì ngay cả giày cũng văng ra ngoài.

“Cái gì?” Liễu hộ vệ lập tức như lâm đại địch, Phong tướng quân chính là người không được hoan nghênh nhất Vương phủ. Hấn quơ lấy binh khí, suất lĩnh chúng hộ vệ đi về phía cửa, “Nghe! Không tiếc tất cả đại giới, nhất định phải cản người lại cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mơ giữa ban ngày

Editor: Linh

Rối loạn ngoài cửa cuối cùng vẫn kinh động đến Vệ Anh.

Hấn cau mày rời khỏi môi Ôn Ly, không kiên nhẫn nói với ra ngoài cửa: “Chuyện gì mà âm ỉ vậy hả?”

Một thị vệ nơm nớp lo sợ chạy chậm qua, quỳ xuống bên ngoài đình nghỉ mát, “Hồi bẩm Vương gia, Phong tướng quân đánh vào rồi!”

....

Ôn Ly cảm thấy chân mày mình vừa giật giật.

“A.” Khóe miệng Vệ Anh xuất hiện một nụ cười lạnh, “Đánh vào được? Dẫn theo bao nhiêu nhân mã?”

“Chỉ, chỉ một mình ngài ấy.” Tiếng của thị vệ rõ ràng nhỏ hơn vừa rồi rất nhiều.

Vệ Anh tức giận đến bật cười, “Một mình hấn đã dọa các người thành như vậy? Bỏn vương còn tưởng Phong tướng quân mang theo mười vạn binh mã đến dưới tường thành rồi cơ.”

Thị vệ: “.....”

Vệ Anh đỡ Ôn Ly dậy, đứng dậy khỏi băng ghế, “Người đó ở đâu? Bỏn vương sẽ tự mình đi gặp gỡ hấn.”

Đi theo thị vệ đến ngoại viện, nơi đó đã nằm ngổn ngang hộ viện vương phủ, mà Phong Tình thì sừng sững đứng trong sân, tựa như một lá cờ không ngã.

Liễu hộ viện so chiều với Phong Tình càng ngày càng cố sức. Làm Trưởng thị vệ phủ Khánh vương, võ công của hấn tự nhiên cũng là thượng thừa. Chỉ là Phong Tình từ nhỏ đã theo cha học võ, ở biên quan dẫn binh hai năm, càng thêm giúp võ công của hấn tăng mạnh, Liễu hộ viện thậm chí cảm thấy cái gì gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước.

‘Keng’ một tiếng ngăn lại kiếm trong tay Phong Tình và Liễu hộ viện, Vệ Anh tay phải nâng lên, binh khí của ba người tách ra, Liễu hộ viện mượn cơ hội này nhảy ra khỏi vòng chiến, che ở trước người Ôn Ly.

Phong Tình lui về phía sau mấy bước, còn chưa kịp đứng vững đã cảm thấy đỉnh đầu biến đen, Vệ Anh không biết từ khi nào đã bay vút lên không trung, trực tiếp bổ từ trên xuống.

Phong Tình vội vàng giơ kiếm lên đón, lại ‘keng’ một tiếng, không khí từ bốn phương tám hướng phóng ra, khơi dậy bụi mù trên đất.

Miệng Phong Tình kém chút cũng bị Vệ Anh đánh bay, hấn ôm tay phải liên tiếp lui về phía sau, “Dừng dừng dừng dừng! Vệ Anh! Huỳnh đây là thật sự chuẩn bị giết ta sao?”

Vệ Anh linh hoạt chạm xuống mặt đất, khoe miệng hân nhếch lên, “Đúng rồi đấy.”

Phong Tinh: “....”

Giữa trưa sáng sủa, ánh mặt trời nhu hòa chiếu vào trên người nam tử mặt mũi như ngọc. Tuần mỹ nam tử đó lại đứng đối diện người, chuyên chú nhìn người, khoe miệng khê nhếch.

Phong Tinh thừa nhận hình ảnh này rất đẹp, điều kiện tiên quyết là trong tay nam tử này không cầm một cây kiếm sát khí bùng bùng, và người cũng không phải đối tượng hân sắp làm thịt.

“Ta chỉ là....” Phong Tinh vừa mới nói ba chữ, Vệ Anh lại giờ kiếm lên tấn công qua.

Đao quang kiếm ảnh không ngừng lóe lên, Ôn Ly ánh mắt lom lom nhìn Vệ Anh như đang múa kiếm trong viện. Mỗi một chiêu đều không thể soi mói, mặc kệ là tốc độ mạnh yếu hay góc độ, đều có thể nói là hoàn mỹ!

Toàn bộ máu nóng trong cơ thể Ôn Ly sôi trào, kim lòng không đậu vỗ tay cho Vệ Anh.

Giống như nhận được Ôn Ly cổ vũ, kiếm trong tay Vệ Anh càng trở nên sắc bén hơn.

Tóc đen bị cắt đứt một đoạn, phiêu lãng theo gió trong không trung, Phong Tinh giận không kiềm được rít gào Vệ Anh: “Fuck! Huynh vậy mà dám cắt tóc của ta!”

Vệ Anh vẫn mỉm cười nhìn hân, “Xóa chữ cuối cùng kia đi, nói lại lần nữa.”

Phong Tinh: “.....”

Tiểu tử này, sẽ không phải là thật đấy chứ.

Đáng giận nhất chính là, bên cạnh hân còn có một Vương phi trợ Trụ vi ngược!

Phong Tinh theo bản năng liếc đôi mắt ai oán về phía Ôn Ly, kiếm khí trong tay Vệ Anh đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp đâm về phía thất lưng Phong Tinh. Khó khăn tránh thoát một kích sắc bén đó, Phong Tinh đang định mở miệng mắng, ngực đã bị Vệ Anh đá cho một cái, cả người nhẹ nhàng tung bay như lông vũ.

‘Bịch!’ một tiếng, người trong viện không hẹn mà cùng nhau nhắm mắt lại. Nghe thanh âm, chắc là ngã đau lắm.

Phong Tinh ôm ngực bò dậy khỏi mặt đất, mắt tròn xoe, “Vệ Anh! Ông đây muốn tuyệt giao với huynh.”

Vệ Anh lạnh nhạt thu kiếm, liếc cũng không liếc hân lấy một cái: “Xin cứ tự nhiên.”

Phong Tinh bị hân làm ghen tức, sau đó lại tiếp tục uy hiếp, “Ông đây thật sự muốn tuyệt giao với huynh! Tuyệt giao!”

“Bỏn vương nghe rõ ràng, người không cần lặp lại nhiều lần như vậy.” Vệ Anh ném kiếm trong tay cho thị vệ, đi về phía Ôn Ly.

Bị Vệ Anh lôi về phía hoa viên, Ôn Ly lo lắng ngoái lại nhìn Phong Tinh vẫn đang phát giận ngoài sân.

“Ly nhi, nếu nàng lại liếc hân thêm một cái, ta lập tức sẽ đi cho hân một kiếm cuối cùng.” Giọng Vệ Anh nhẹ nhàng từ bên phải truyền đến.

Ôn Ly: “....”

Nàng cảm thấy, tình cảm của Vệ Anh nhất định là âm

Trong đình nghỉ mát trong hoa viên, Lý tổng quản đã sai người bưng bữa trưa lên. Cùng Ôn Ly ngồi xuống bên bàn, Lý tổng quản đã dẫn Phong Tinh đến đình nghỉ mát.

“Hừ!” Phẫn hận trừng Vệ Anh, Phong Tinh ngồi xuống ghế đối diện hân.

Vệ Anh múc cho Ôn Ly một chén canh, hỏi Phong Tinh: “Hôm nay người đến đây, trừ cô ý để ta đánh ra, còn có chuyện gì khác không?”

Phong Tinh: “.....”

Không chút khách khí cầm một cái chân gà lên, Phong Tinh ngẫu nhiên cắn mấy miếng, mới nói: “Ta nghe nói hôm nay Giang Tâm Duyệt đến đây, nàng ta đến đây làm cái gì?”

Vệ Anh cười lạnh, “Mẫu hậu kêu nàng ta đến đây, còn có thể làm cái gì?”

Phong Tinh tròn mắt nhìn Vệ Anh, sau đó con người phát sáng. Hân nhìn về phía Ôn Ly, vẻ mặt vô cùng tha thiết, “Ôn cô nương, cô biết không? Giang

Tâm Duyệt chính là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí con dâu trong lòng Hoàng hậu đấy.”

Ôn Ly im lặng và com, không đáp lại.

Phong Tĩnh châm ngồi không thành, chuẩn bị lại thêm một đòn mạnh thì Vệ Anh lên tiếng, “Phong Tĩnh, nghe nói hồi nhỏ ngươi đặc biệt thích Giang Tâm Duyệt, còn ăm ỉ nói không phải nàng không cưới.”

“.....” Phong Tĩnh lông mày giật giật, “Người mà, thời niên thiếu ai mà chẳng có lúc không hiểu chuyện chứ.”

Vệ Anh liếc hần một cái, nhân nhạ nói: “Tuy hiện tại ngươi không còn niên thiếu, nhưng cũng vẫn không hiểu chuyện như xưa.”

Phong Tĩnh: “.....”

Hắn quyết định, vào lúc trước khi ăn xong bữa com, đều sẽ không nói chuyện với Vệ Anh.

Phong Tĩnh ngậm miệng, Ôn Ly có chút lo lắng nói: “Có phải mẫu hậu nghi ngờ chàng rồi không?”

Vệ Anh gấp một miếng sườn xào chua ngọt vào trong bát Ôn Ly, trấn an nói: “Không cần lo lắng, mẫu hậu còn có phụ hoàng kiềm chế, không có hành động gì lớn. Giang Tâm Duyệt cũng chỉ là một quân cờ cho bà cùng cố thế lực thôi.”

Ôn Ly miệng cắn sườn, trong lòng lại trầm tư. Trừ Phạm Na Già đã bị gạt bỏ, mấy người chơi còn lại đều che dấu rất tốt. Có điều dùng thân phận phán đoán, Ôn Ly cho rằng Ôn Kỳ, Trình Lương đệ, thậm chí là cả Giang Tâm Duyệt đều có thể là người chơi.

Nhưng cộng tất cả lại, tổng cộng mới bốn người, vẫn còn một người, rốt cuộc là vẫn chưa lộ diện, hay là bản thân mình để sót cái gì? Ôn Kỳ theo bản năng sờ sờ vòng tay của mình, người nói với Phạm Na Già nàng là người chơi đó, rốt cuộc là ai? Nếu nàng ta biết rõ nàng là người chơi, vì sao cho đến bây giờ vẫn còn chậm chạp chưa xuống tay với nàng?

Mi tâm chợt lạnh, ngón trở thon dài của Vệ Anh đang đặt trên lông mày nàng, “Ly nhi, không cần mặt ủ mày chau, tất cả có ta.”

Ôn Ly trong lòng ấm áp, tất cả u sầu đều tan thành mây khói. Nàng nhìn Vệ Anh, cười ngọt ngào, “Đã biết.”

Thấy Ôn Ly cười, trong mắt Vệ Anh cũng kim lòng không đậu nhiễm lên ý cười.

“Xuyết, chua quá.” Phong Tĩnh khó hiểu phê bình một câu. Vệ Anh ánh mắt đảo qua, Phong Tĩnh lập tức gờ khuôn mặt tươi cười lên, “Ta nói canh này chua.”

.....

Dùng com xong, Phong Tĩnh và Vệ Anh muốn thương lượng một số việc, Ôn Ly liền trở về viện Ngưng Hương. Sau giữa trưa ánh mặt trời ảm áp, Ôn Ly ăn uống no đủ, nằm trên ghế trong sân, ngọt ngào ngủ trưa.

Trong mơ màng, Ôn Ly cảm thấy trên người mình đột nhiên trầm xuống, giống như có cái gì đó đang liếm mình. Từ con mắt đến cái mũi, lại đến khoe miệng. Theo đó là xương quai xanh, nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng một đường đi xuống, Ôn Ly rốt cuộc hơi hơi mở mắt.

Trong viện rất yên tĩnh, một người làm cũng không có, ngay cả Tam Hoàng cũng không biết đã chạy đi đâu.

Quần áo của nàng đã bị cởi một nửa, Ôn Ly cúi đầu nhìn thoáng qua cái đầu đang chôn ở ngực mình, con ngươi khẽ di động.

“Ly nhi, đánh thức nàng rồi à?” Vệ Anh ngẩng đầu lên, trong mắt đã nhiễm lên một tầng tình dục.

Ôn Ly không nói gì, chỉ vòng tay qua cổ Vệ Anh. “Ly nhi...” Vệ Anh thì thảo gọi một tiếng, rồi hôn lên môi Ôn Ly.

Đầy đà trước ngực bị Vệ Anh nắm trong tay, Ôn Ly theo bản năng ưỡn ngực, tiện cho người bên trên hành động. Đầu lưỡi bị Vệ Anh mềm nhẹ quần quanh, mút vào, làm như đang lấy lòng bản thân.

Quần áo trên người bất tri bất giác đã bị cởi ra, lửa nóng của Vệ Anh cọ xát ở lõi vào, rồi chậm rãi đẩy vào. Ôn Ly vốn chưa tỉnh hẳn, lại bị Vệ Anh hôn đến choáng váng, tựa như đang nằm mơ, thật sự không cảm thấy bao nhiêu đau đớn, chỉ cảm thấy tất cả đều tốt đẹp không chân thực.

“Vệ Anh, ta là đang nằm mơ à?” Giọng mềm nhũn của Ôn Ly vang lên bên tai, Vệ Anh cười hôn lên khoe miệng nàng, hỏi, “Ly nhi, hóa ra bình thường nàng đều mơ như vậy à?”

“Mới, mới không phải....” Ôn Ly xấu hổ không thôi, lại không biết nên phản bác thế nào. Vệ Anh ghé vào bên tai nàng, âm giọng hỏi, “Vậy nàng cứ coi nó là một giấc mộng đi.”

Vệ Anh vừa dứt lời, bắt đầu chuyển động trên người nàng. Không phải động theo dục vọng, mà là thông thả, nhẹ nhàng, tìm tần suất và độ mạnh yếu cho người dưới thân được thoải mái.

Ôn Ly cảm thấy cả người đều nhẹ bẫng, giống như đang nằm trên một đồng bông. Vệ Anh nhẹ hôn lên chóp mũi nàng, giọng mềm nhẹ như nước, “Thoải

mái không?”

“Ừ.....” Ôn Ly ôm người phía trên, cảm giác như ánh mặt trời chiếu qua người hân, chiếu đến trên người mình vậy, “Rất thoải mái....”

Vệ Anh cười, cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào của Ôn Ly, tất cả đều làm Ôn Ly cảm thấy quá tốt đẹp. Nàng thật sự rất thích người này.

Ôn Ly trức trặc đáp lại Vệ Anh, cũng mang theo nồng đậm cảm tình. Phần tình cảm này tựa như thông qua lời lẽ quán giao, truyền đến trái tim Vệ Anh. Người dưới thân vừa lên đỉnh, Vệ Anh cuối cùng phóng xuất ra trong cơ thể Ôn Ly.

Ôm lấy Ôn Ly đã mềm nhũn như một bãi nước xuân, cả trái tim Vệ Anh đều được lấp đầy. Mềm nhẹ đặt lên trán Ôn Ly một nụ hôn, khoe miệng Vệ Anh khẽ nhếch lên một nụ cười, “Ly nhi, chúng ta vào nhà lại tiếp tục.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vệ Anh dạy dỗ

Editor: Linh

Hai người ở trên giường trằn miên hết một buổi trưa, chân trời đã bị nhuộm lên một màu cam nhàn nhạt.

Vệ Anh ôm Ôn Ly vào trong ngực, nhìn lông mi cong cong của nàng khẽ nói: “Ly Nhi, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát rồi.”

Ôn Ly thật sự có chút mệt mỏi, đầu nàng tựa vào trong ngực Vệ Anh, lười biếng cọ cọ, “Ừ.”

Giọng Ôn Ly mềm mềm dẻo dẻo, mang theo giọng mũi nồng đậm, tựa như móng vuốt của mèo con, cào lòng Vệ Anh ngứa ngứa. Nhịn không được cúi đầu, Vệ Anh hôn xuống mái tóc đen mềm như tơ lụa của nàng, “Ly Nhi, trong lòng ta không đành lòng cho nàng đi biên quan chịu khổ, nhưng lại lo lắng để nàng một mình ở vương phủ, cũng càng... luyến tiếc.”

Lần này đi biên quan, ngắn thì mấy tháng, lâu thì vài năm cũng có khả năng, hân thật sự không thể chịu đựng được việc không thể nhìn thấy Ôn Ly trong thời gian dài như vậy, cho nên mới tư tâm mang nàng theo bên người.

Ôn Ly nhắm mắt lại, khoe miệng lại xuất hiện một đường cong mờ, “Ta cũng luyến tiếc chàng.”

Trên đời này có một số người, luôn có thể dùng mấy từ đơn giản, lại dễ dàng khiến người khác thấy vui vẻ. Vệ Anh nhìn Ôn Ly, ý cười từ trong lòng tràn đến khoe miệng, nâng cằm Ôn Ly lên hôn xuống.

Người này, giống như muốn thế nào cũng không đủ.

“Cốc cốc”, hai tiếng gõ cửa từ ngoài phòng truyền vào, Hồng Nhị chơi đoán thua không thể không gánh vác gánh nặng đánh thức Vương gia và Vương phi. “Vương gia, tiểu thư, nước ấm đã chuẩn bị xong, có thể tắm rửa thay quần áo rồi.”

Vệ Anh coi như không nghe thấy thanh âm ngoài phòng, tiếp tục chuyên chú hôn người trong lòng.

Ngoài cửa Hồng Nhị cũng sắp khóc, thiên nhân trong lòng giao chiến một hồi, Hồng Nhị quyết định mạo hiểm, làm hết phận sự gọi thêm một lần, “Tiểu thư, cô tỉnh chưa?”

Ôn Ly chui ra khỏi lòng Vệ Anh, nhẹ nhàng thở hắt hắt mấy hơi, “Hồng Nhị ở bên ngoài gọi.”

Đầu lười Vệ Anh lưu luyến lướt qua khoe môi Ôn Ly, mới nói với Hồng Nhị ở ngoài cửa: “Đã biết,”

Hồng Nhị run run hai cái, cấp tốc chạy đi.

Vệ Anh dùng áo của mình bọc kín Ôn Ly lại rồi ôm nàng đi tắm, lại ở trong nước ôn tồn một hồi lâu, thẳng đến khi nước ấm biến thành lạnh mới bế Ôn Ly ra khỏi bồn tắm. Sau khi com nước xong, Ôn Ly mệt mỏi cả ngày đã sớm đi vào giấc ngủ. Vệ Anh cẩn thận giao đãi mọi chuyện với Lý tổng quản rồi sau đó cũng trèo lên giường ôm Ôn Ly đi ngủ.

Một đêm này, hai người đều ngủ vô cùng ngon.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Ôn Ly còn đang trong mộng đẹp, cảm giác có người chọc chọc mặt mình, “Ly Nhi, rời giường thôi.”

Ôn Ly trên giường xoay người, tiếp tục ngủ.

Vệ Anh bật cười, cúi người lại chọc chọc mặt bên kia của nàng, “Ly Nhi, chúng ta phải xuất phát.”

“Ừ...” Ôn Ly không tình nguyện mở mắt ra một đường nhỏ, kì kèo mè nheo ngồi dậy.

Theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nàng nhìn thấy Vệ Anh đứng ở bên giường, trong nháy mắt buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Hôm nay Vệ Anh mặc không giống ngày thường.

Cầm bảo mặc ngày thường đã sớm cởi xuống, thay vào đó là một bộ khôi giáp uy phong lẫm liệt màu bạc. Tóc cũng vấn thành một búi cao cao ở sau đầu, trên đầu còn đội một mũ giáp thuần bạc. Sáng sớm ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ tiến vào, dừng trên người Vệ Anh, khôi giáp màu bạc phản xạ ánh sáng, chói mắt hơn cả ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, chói Ôn Ly một chốc không mở mắt ra được.

Mà con người đang tỏa sáng lờ lờ đó đang đứng trước mặt mình, cúi đầu mỉm cười với mình.

Ôn Ly cảm thấy cả trái tim mình đều say!

Vệ Anh thật tuấn!

Vệ Anh nhìn Ôn Ly ngồi ở đầu giường, ngẩng cổ ngốc nghếch nhìn mình chăm chăm, không tiếng động cười cười, “Ly nhi, nhìn cái gì vậy?”

Ôn Ly hơi đỏ mặt, từ trên giường đứng dậy, ôm lấy thắt lưng Vệ Anh ca ngợi nói: “Vệ Anh, chàng thật tuấn.”

Vệ Anh ngẩn người, sau đó không nhịn được nở nụ cười. Hắn ôm eo Ôn Ly, cúi mắt nhìn nàng, “Phu nhân không phải là hôm nay mới phát hiện ra đấy chứ?”

Ôn Ly mắt phát sáng nói: “Hôm nay đặc biệt anh tuấn!”

Nếu Vệ Anh có thêm một cái đuôi, vậy lúc này cái đuôi hắn nhất định đang vểnh lên trời. Từ nhỏ đến lớn, Vệ Anh được không ít người khen là tuấn. Chỉ là hắn vẫn cho rằng bề ngoài chỉ là một túi da, chưa bao giờ để chuyện này ở trong lòng.

Nhưng lúc này, hắn lần đầu tiên cảm thấy kiêu ngạo vì mình có một bộ túi da đẹp.

Cười hân hoan lên môi Ôn Ly, trong mắt Vệ Anh tất cả đều là nồng tình mật ý, “Được rồi, còn nhiều thời gian, sau này ngày ngày nàng đều có thể khen ta một lần. Bây giờ, nhanh đi thay quần áo đi.”

“Rõ, Nguyên soái!” Ôn Ly động tác nhanh nhẹn thay quần áo, mà vị Nguyên soái anh tuấn kia... thì quang minh chính đại đứng ở một bên xem.

Nhanh chóng rửa mặt xong, nhanh chóng ăn điểm tâm, Ôn Ly cho Vệ Anh đang đứng ở bên cạnh một tư thế quân sĩ tiêu chuẩn, “Báo cáo Nguyên soái, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, tùy thời có thể xuất phát!”

Ôn Ly cảm thấy như bản thân lại trở về đội cảnh sát, Vệ Anh là cục... vĩ đại của bọn họ. Thôi, Vệ Anh vẫn là Vệ Anh đi.

Vệ Anh nhìn Ôn Ly đứng thẳng tắp trước mặt mình, che miệng cười nhẹ, “Ly Nhi, nàng thật là...”

Kéo Ôn Ly đi ra ngoài, Vệ Anh để Hồng Nhị đi theo bọn họ, chăm sóc Ôn Ly, Lục La thì ở lại vương phủ.

Ôm Tam Hoàng cũng bị vứt bỏ, Lục La con mắt đỏ hồng nhìn Ôn Ly, “Vương phi, mọi người nhất định phải bình an trở về.”

Lục La nói xong, Tam Hoàng cũng không cam lòng yếu thế kêu lên.

Ôn Ly nhận lấy Tam Hoàng trong lòng Lục La, xoa xoa đầu nó trấn an, “yên tâm đi, chúng ta sẽ cẩn thận. Chăm sóc Tam Hoàng tốt nhé.”

“Nó tí biết.” Lục La nước mắt lưng tròng.

Ôn Ly muốn giao Tam Hoàng lại cho Lục La, Tam Hoàng lại sống chết chui vào trong lòng Ôn Ly không chịu xuống dưới. Một người một chó giằng co, Ôn Ly bất đắc dĩ nhìn về phía Vệ Anh. Khóe miệng vừa mới hơi hé đã bị Vệ Anh quả quyết cự tuyệt, “Không được.”

Ôn Ly: “...”

Thật vất vả mới bỏ được Tam Hoàng xuống, mấy người rút cục xuất phát. Tiếng kêu nức nở của Tam Hoàng vẫn quanh quẩn trong viện Ngưng Hương trống rỗng, làm người nghe không nhịn được muốn rơi lệ.

Khi đi đến cửa vương phủ, bên ngoài đã có rất nhiều binh lính đứng đó, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, đồ sộ vô cùng. Ôn Ly nhìn nhìn vào trong đội ngũ, đầu lĩnh trừ Phong Tinh ra, còn có Chu Chương.

Lúc này Chu Chương đang mặc quân trang, quả nhiên lại thay sang khuôn mặt uy nghiêm, cả người đầy sát khí.

Dẫn đầu đội ngũ là một con tuấn mã màu trắng, Ôn Ly vừa nhìn liền nhận ra đây chính là Ngân Câu ngựa yêu của Vệ Anh. Ngân Câu mình mặc chiến

giáp màu bạc, ngẩng đầu ưỡn ngực chờ ở cửa.

Nhìn Ngân Câu chói sáng y như Vệ Anh, khoe mắt Ôn Ly giật giật, chiến thuật của bọn họ không phải là... Sáng mù mắt địch đấy chứ?

“Biểu ca.” Một giọng nữ mảnh mai từ trong đám người truyền ra, Ôn Ly nghe thấy giọng nói đó trong lòng liền à một tiếng, Giang Tâm Duyệt này, thật đúng là nắm chặt hết tất cả cơ hội để xum xoe.

Phong Tinh thấy người đến, vui sướng khi người gặp họa hướng Vệ Anh huyết sáo một cái.

Vệ Anh nghiêng đầu nhìn về phía Giang Tâm Duyệt, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, “Người có chuyện gì? Chúng ta xuất phát ngay bây giờ rồi.”

Giang Tâm Duyệt mắt to đầm lệ. Khi thấy Vệ Anh, mắt lại sáng ngời.

Dùng khăn hồng chấm chấm khoe mắt, giọng Giang Tâm Duyệt mang theo nước nở nói: “Tâm Duyệt là luyện tiếu biểu ca, đặc biệt đến tiền biểu ca đoạn đường.”

“Không cần.”

Vệ Anh lãnh đạm cự tuyệt, nhưng cũng không khiến Giang Tâm Duyệt lùi bước. Nàng ta nhận lấy hộp tức ăn từ trong tay thị nữ đằng sau, đưa đến trước mặt Vệ Anh, “Biểu ca, đây là một ít điểm tâm ta tự làm, các người mang theo trên đường ăn.”

Vệ Anh liếc nhìn điểm tâm một cái, nghĩ rằng tuy ít chút, nhưng vẫn có thể an ủi một ít tướng sĩ, liền để Tiểu Bình ở đằng sau nhận.

Giang Tâm Duyệt lập tức mũi hếch lên lên trời, sắp bỏ nhào vào trong lòng Vệ Anh, Vệ Anh không dấu vết tránh ra, Giang Tâm Duyệt tay vurun ra lại co lại, giờ lên khoe mắt chấm chấm, “Biểu ca, ngàn vạn phải cẩn thận, ta sẽ luôn ở lại đây chờ huynh trở về.”

Ôn Ly: “....”

Biểu ca và biểu muội là không có kết quả, cô nương cô không biết à!

#Không có văn hóa thật đáng sợ#

Vệ Anh đỡ Ôn Ly lên ngựa, xoay người nói với Giang Tâm Duyệt: “Người vẫn nên sớm xuất giá đi.”

Giang Tâm Duyệt: “....”

Không để ý đến Giang Tâm Duyệt đang sững sờ, Vệ Anh nhận lấy kích từ trong tay tướng sĩ, xoay mình lên ngựa, “Xuất phát.”

Đội ngũ có thông thả trật tự cất bước, Giang Tâm Duyệt nhìn bóng lưng dần đi xa của Vệ Anh, gất gao cắn chặt môi dưới.

Bên này đội nhân mã của Vệ Anh vừa mới ra khỏi thành, bên kia Thái tử đã nhận được tin tức.

“Khởi bẩm Điện hạ, Khánh vương và Phong tướng quân, Chu tướng quân đã ra khỏi thành.” Tiểu Lý Tử bẩm báo với Thái tử.

Thái tử gật gật đầu, hướng Tiểu Lý Tử phát phát tay, “Đã biết.”

Tiểu Lý Tử thối lui sang một bên, Thái tử day day mi tâm của mình. Hắn thật không hiểu nổi, vì sao phụ vương và Vệ Anh đều cảm thấy nước Đông Khuê sẽ tạo phản, thật đúng là buồn lo vô cớ. Có điều nếu thật sự tạo phản, cũng là một chuyện tốt, nếu Vệ Anh có thể chết ở biên quan, vậy thì quá tốt.

“Điện hạ, về chuyện Kỳ Nhi...” Ôn Ngọc đứng ở một bên nhìn Thái tử một hồi lâu, rốt cục nhịn không được hỏi.

Thái tử nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Ngọc nói: “Ôn tướng quân yên tâm đi, bản cung biết chuyện này không phải Thái tử phi làm.”

Ôn Ngọc nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng thờ phào một hơi, “Vậy xin hỏi Thái tử vì sao vẫn muốn giam lỏng nàng ở điện Minh Quang.”

Thái tử nói: “Đã có người muốn hãm hại nàng, như vậy nàng cứ ở điện Minh Quang không ra ngoài mới là an toàn nhất.”

Thấy Ôn Ngọc còn muốn nói gì đó, Thái tử hợp thời chuyển hướng đề tài, “Về việc nước Đông Khuê, Ôn tướng quân cũng cho rằng, Bản Cung là một tai họa ngầm?”

Ôn Ngọc tuy đụng phải cái đinh mềm, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời vấn đề của Thái tử, “Ta nghe phụ thân nói, hai năm gần đây nước Đông Khuê cũng không thái bình.”

Thái tử gật gật đầu, “Việc này bản cung cũng có nghe thấy, có điều đây chỉ là một ít náo loạn nhỏ, loại náo động quy mô nhỏ như vậy ở biên cảnh vốn là chuyện thường.”

“Thái tử nói rất đúng, có điều, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện thì tốt hơn.”

Thái tử im lặng một lát mới lại mở miệng, “Nếu như Bản Cửu thật sự phản, người cảm thấy Vệ Anh có thể thắng sao?”

“Chuyện này...” Ôn Ngọc do dự một chút, “Đánh giặc không thể nói chính xác được, tùy thời đều có thể gặp được ngoài ý muốn.”

Thái tử nghe vậy, khóe miệng nở nụ cười, “Bản cung cũng cảm thấy, tùy thời đều có khả năng gặp được ngoài ý muốn. Cho dù không có, chúng ta cũng có thể chế tạo cho hắn một ít ngoài ý muốn.”

Tóm lại, hắn không muốn lại nhìn thấy Vệ Anh còn sống trở về.”

Ôn Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía Thái tử, hai người trong lòng hiểu nhưng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nướng thử hoang

Editor: Linh

Một đại đội nhân mã chậm rãi đi hơn một tháng, cuối cùng cũng đến biên quan.

Khi Ôn Ly đi học, từng được đọc câu thơ khí thế rộng rãi ‘Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên’ trong sách giáo khoa Ngữ văn, cũng từng được nhìn thấy không ít cảnh tượng đại mạc trên TV. Mọi người cảm khái ví đại mạc là ‘một nơi để nam hài biến thành nam nhân, để nữ nhân biến thành nữ hài’.

Nhưng hiện tại, khi Ôn Ly thật sự đứng ở đại mạc, nàng chỉ cảm thấy mỗi một hạt cát trên mặt đất đều đang nói với nàng “Người sẽ treo ở đây đó! Thật sự sẽ treo đấy!”

.....

Giấc mộng và hiện thực là khoảng cách vĩnh viễn không bao giờ có thể vượt qua.

[Tinh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly thành công tiến vào chi nhánh kịch tình [Hành trình của chúng ta là ngôi sao biển lớn].]

Ôn Ly: “.....”

[Tinh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly thành công giải khóa hai thuộc tính ẩn —

A. Cân nhắc không thua tu mi

B. Thiếu nữ bệnh xinh đẹp.]

Ôn Ly: “.....”

Nàng có thể lý giải hệ thống vượt qua tường cao, từ giếng sâu bò ra không dễ, có điều, có thể giải thích cho nàng mấy cái loạn thất bát tao này là gì không?

[Khi điều kiện phù hợp gây ra kịch tình, thuộc tính nhân vật mới sẽ tự động mở ra.]

Ôn Ly: “.....”

Nàng có thể nói, nàng vẫn không hiểu không?

Trước kia ở trong tiết vật lý, ngay cả chất và lượng đều không thể làm khó được nàng!

[Tinh! Người chơi thân ái, cần thêm trí số trí lực cho ngài không?]

Ôn Ly: “.....”

Đây..... Là đang cười nhạo nàng à?

Một cái hệ thống chỉ biết vận hành theo trình tự, có tư cách gì để cười nhạo nàng chứ?

Chính là, sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục. Đồng chí Ôn Ly lòng đầy căm phẫn, “Thêm đi!”

.....

[Tinh! Người chơi Ôn Ly trị số trí lực +1]

Ôn Ly khòe mắt giật giật, “..... Có thể lại thêm chút nữa không?”

[Hạn ngạch hôm nay đã dùng hết, mời người chơi ngày mai xin sớm.]

Ôn Ly: “.....”

Ở trong phủ tướng quân mười ngày, Bàn Cửu đối việc Vệ Anh đến vẫn chưa làm ra phản ứng chính diện nào, cho nên chúng tướng sĩ nguyên bản sĩ khí ngẩng cao, chuẩn bị sống mái một trận với nước Đông Khuê cũng dần ù rũ.

Vệ Anh đi đến nội viện, thấy Ôn Ly ngồi trên ghế đá ngẩn người, cười đi lên nhéo gò má trắng nõn của nàng, “Ly nhi, nghĩ gì mà nhập thần vậy?”

Ôn Ly lắc lắc đầu, dù sao cũng không thể bảo nàng nói với Vệ Anh rằng nàng rảnh rồi đến nhàm chán.

Cho dù Ôn Ly không nói thì Vệ Anh cũng biết là nàng thấy nhàm chán. Ký Châu không náo nhiệt phồn hoa như Kinh Thành, hiện lại đang là thời kì mẫn cảm, Ôn Ly càng thêm không thể chạy loạn, cho nên cả ngày đều ở trong nội viện phủ tướng quân, sợ là buồn lắm rồi.

Vệ Anh nghĩ nghĩ, đề nghị nói: “Không bằng chúng ta ra núi phía sau đi dạo đi, mặt trời sắp xuống núi, hoàng hôn ở đại mạc và Kinh thành không giống nhau, rất đồ sộ.”

Ôn Ly hưng trí nổi dậy, cao hứng đứng lên khỏi ghế, kéo tay áo Vệ Anh, “Vậy chúng ta mau đi thôi!”

Vệ Anh kéo người vào trong ngực, hôn lên chóp mũi nàng, nói với Hồng Nhị đang đứng ở một bên: “Người ở lại đây đi.”

“Vâng.” Hồng Nhị cúi chào Vệ Anh rồi nhìn Vệ Anh dắt Ôn Ly đi.

Phía sau núi thật ra cũng không có phong cảnh gì để xem, tuy rằng đang là mùa hè, nhưng trên núi vẫn trụi lụi, không thấy được một thực vật màu xanh nào.

Có điều không khí trên núi thật sự giúp tâm tình Ôn Ly sáng sủa lên rất nhiều. Từ phía Tây, chiều tà màu vàng nhuộm cả bầu trời thành một màu vàng chói mắt. Ánh chiều tà không chói mắt như ánh mặt trời giữa trưa, mà chỉ làm người ta cảm nhận được ấm áp.

Dưới vòng tròn mặt trời là giáo trường binh lính đang thao luyện. Từng câu khẩu hiệu họ hô cùng với động tác lưu loát hữu lực, từng chiêu từng thức, đều là nhiệt huyết bọn họ đang thiêu đốt.

Hình ảnh đó làm Ôn Ly cảm nhận được tâm tình hoài niệm và thê lương đặc trưng của đại mạc, nàng cũng lý giải được khi cổ nhân viết xuống câu thơ truyền lưu thiên cổ kia là tâm tình gì.

Bụi cỏ đằng sau phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Vệ Anh và Ôn Ly đều là người tập võ, chút gió thổi cỏ lay đó đương nhiên không thể tránh thoát khỏi lỗ tai bọn họ. Hai người đồng thời xoay người lại, một con thỏ hoang màu xám bị chấn kinh dựng thẳng lỗ tai, nhanh chóng chạy trốn.

Vệ Anh cúi xuống nhặt một viên đá, cười nói với Ôn Ly: “Ly nhi, muốn ăn thỏ hoang nướng không?”

Ôn Ly còn chưa lấy lại tinh thần, viên đá đã bay ra khỏi tay Vệ Anh, chuẩn xác đánh trúng con thỏ hoang đang chạy trốn đó.

Nhìn con thỏ hoang đột nhiên ngã xuống, Ôn Ly kinh ngạc mở to hai mắt, chuẩn quá đi, nếu đưa Vệ Anh đến hiện đại, nhất định là một tay súng bắn tỉa trăm phát trăm trúng.

Vệ Anh tiến lên phía trước, nắm lấy tai thỏ hoang, nhắc con thỏ hoang đã chết ngất lên, “Ly nhi, nàng biết nướng thịt thỏ không?”

Ôn Ly có chút lơ mơ gật đầu, bọn họ từng được huấn luyện dã ngoại, thỏ hoang gà rừng nàng nướng không ít.

Vệ Anh kéo Ôn Ly đang ngơ ngác qua, cười nói: “Vậy chúng ta trở về đi.”

Tin tức Vương gia dùng đá bắn trúng một con thỏ hoang, Vương phi tự tay nướng thỏ hoang rất nhanh đã truyền khắp phủ tướng quân.

Rất nhiều nhân sĩ mặt dày trong quân đều tha thiết chạy đến chuẩn bị cạo thịt thỏ. Là một nhân sĩ da mặt dày đáng chú ý trong đó, Phong Tinh đương nhiên là sẽ không để lỡ mất cơ hội này.

“Vương phi tay nghề thật là quá tốt!”

“Đúng vậy! Vương gia có thể lấy được Vương phi thật là có phúc!”

“Nương tử ta, ngay cả nấu com cũng có thể bị khét! Aiz không nói nữa.....” Lại nói nữa, mắt nhắm lại.

Chúng tướng sĩ cảm thấy mê mẩn vì được cộ đến thịt thỏ, tre già măng mọc vỗ mông ngựa Vương phi, cũng chụp đến đuôi ngựa Vương gia.

Thấy một con thỏ không lớn không nhỏ nháy mắt đã bị mất hơn nửa, tâm tình Vương gia rất không tốt.

“Ừm~~~ thật đúng là mê vị nhân gian~~~” Phong Tình gấp một miếng thịt thỏ ra khỏi bát Vệ Anh, cảm động đến nước mắt lưng tròng, “Ôn cô nương, tay nghề của cô tuyệt đối tốt hơn đầu bếp ngự thiện phòng, gả cho Khánh vương thật là quá lãng phí.”

Ôn Ly được một đám người khen mặt đỏ tai hồng, đành cúi đầu không nói chuyện.

Vệ Anh cau mày đánh bay cái tay lại chuẩn bị hướng về phía miếng thịt thỏ, ‘bốp’ một tiếng, mọi người theo bản năng đều dừng động tác.

“Ngươi làm gì vậy?!” Phùng Tinh ăn đầu ôm lấy tay phải của mình, không vui nhìn Vệ Anh.

Hắn không vui, Vệ Anh lại càng không vui hơn, “Muốn ăn thỏ thì tự mình đi đánh, con thỏ này là ta đánh.”

Phong Tình: “.....”

Hắn bị trình độ hẹp hòi của Vệ Anh làm kinh sợ đến nói không ra lời!

Các tướng sĩ còn lại nghe Vệ Anh nói như vậy, lập tức cũng cảm thấy miếng thịt thỏ như bị nghiền ở cổ họng.

Ngượng ngùng buông thịt thỏ trong tay xuống, chúng tướng sĩ ào ào tỏ vẻ mình đã ăn no, không tiếp tục quấy rầy Vương gia và Vương phi nữa.

Phong Tình thờ phỉ phỉ hướng Vệ Anh hừ một tiếng, sau đó cũng theo mọi người rời đi.

Ôn Ly liếc nhìn Vệ Anh một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Thật ra chàng không cần như vậy.”

Vệ Anh trầm mặc giây lát, dường như có chút giận dữ nói, “Ta chính là không thích bọn họ ăn món mà nàng làm.”

Ôn Ly: “....”

Nhìn không được khẽ cười ra tiếng, Vệ Anh quả thật rất giống đứa cháu nhỏ năm tuổi của nàng.

Vệ Anh nhìn Ôn Ly đang cười vui vẻ, mấp máy khóe miệng, quay đầu sang chỗ khác không hé răng. Ôn Ly nhìn thoáng qua con thỏ không còn thừa mấy thịt, vuốt lông Vệ Anh, “Để ta đến phòng bếp làm thêm ít đồ ăn, chàng chưa ăn được bao nhiêu.”

Qua một hồi lâu, giọng nói rất nhỏ của Vệ Anh từ bên cạnh truyền tới, “..... Ừ.”

Ôn Ly ngẩn người, Vệ Anh.... không phải là đang đỏ mặt đấy chứ?

.....

Rất muốn xem làm sao bây giờ!

Cực lực kiềm lại xúc động đang dâng trào trong lòng, Ôn Ly về mặt lạnh nhạt đi đến phòng bếp.

Món ăn mà Ôn Ly nói chỉ là hai chén mì. Có điều bây giờ chẳng sợ nàng cho Vệ Anh ăn thạch tín, Vệ Anh cũng sẽ cảm thấy đó mà mặt đường.

Ôn Ly làm vẫn là mì trứng, lúc nàng đi ra, cố ý nhìn sắc mặt Vệ Anh mấy lần, đáng tiếc Vệ Anh đã sớm trở về sắc mặt như thường, trên mặt không có lấy một chút đỏ ửng nào.

Ôn Ly trong lòng có chút thất lạc, nhìn Vệ Anh đang cúi đầu ăn mì ở đối diện, Ôn Ly cầu khen ngợi hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ừ.” Vệ Anh lên tiếng, lại ngẩng đầu lên nói với Ôn Ly: “Có điều, chỉ được làm cho một mình ta ăn.”

Ánh mắt chuyên chú này của Vệ Anh rốt cục khiến Ôn Ly bật cười. Vệ Anh buông đôi đũa trong tay xuống, gõ đầu Ôn Ly, “Không cho cười.”

Ôn Ly lấy hai tay che miệng mình, hướng Vệ Anh gật gật đầu, nhưng trong đôi mắt to kia, rõ ràng còn hàm chứa ý cười tràn đầy.

“Không cho cười.” Vệ Anh lần nữa nghiêm túc cảnh cáo đồng chí Ôn Ly.

Ôn Ly chớp chớp mắt to, sau đó nhắm mắt lại.

Vệ Anh: “....”

Thất lung đột nhiên bị người từ phía sau nhốt chặt, trên vành tai rơi xuống một nụ hôn mềm nhẹ, “Ly nhi, nàng đây là đang mời ta à?”

Ôn Ly mở to mắt, đẩy đẩy người phía sau, “Mau ăn mì đi, mì sắp nờ hết rồi.”

Vệ Anh cười nhẹ một tiếng, buông Ôn Ly trong lòng ra, lần nữa ngồi xuống đối diện bắt đầu ăn mì.

Ngày hôm sau, trong phủ tướng quân đột nhiên nhiều hơn rất thỏ hoang.

Hồng Nhị trong tay xách một con thỏ hoang, khổ không thể tả đi vào cửa, “Tiểu thư, lại có tướng lĩnh đưa thỏ hoang đến, đây là con thỏ hoang thứ năm rồi.”

Ôn Ly: “.....”

Người trong quân này, thật sự cứ thích ăn thỏ hoang như vậy sao?

“Ôn cô nương, ta đánh hai con thỏ hoang cho cô, đêm nay phiền cô lại nướng thỏ hoang cho chúng tôi ăn đi!” Phong Tĩnh trong tay xách hai con thỏ hoang, cao hứng phấn chấn đi tới.

Ôn Ly: “.....”

Phong Tĩnh vừa đi vào sân thì thấy Hồng Nhị tay xách thỏ hoang, ánh mắt vòng quanh viện một vòng, trên đất còn nằm thi thể bốn con thỏ hoang, vì thế Phong Tĩnh im lặng luôn.

Buổi tối, tự nhiên lại là đại tiệc nướng thỏ hoang. Chỉ là các tướng sĩ không rõ, hôm nay thỏ hoang nhiều như vậy, vì sao Vương gia vẫn là vẻ mặt lạnh lùng?

Bọn họ vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ.

Ngày hôm sau, một quân quy mới đột nhiên xuất hiện – trong quân cầm sẵn giết thỏ hoang dưới mọi hình thức, mong chúng tướng sĩ tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, người vi phạm sẽ bị luận xử theo tội cải lại quân lệnh.

Đang lúc chúng tướng sĩ bàn tán về quân quy đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu này, một tin tức vô cùng to lớn lại truyền tới — Nước Đông Khuê.... Đánh đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thuộc tính mới

Editor: Linh

Đêm đã rất khuya, trong phủ tướng quân vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Trên tường trong thư phòng treo một bức bản đồ nước Khương và nước Đông Khuê, Vệ Anh ngồi ở trước bàn, nhìn những người liên quan về mặt ngưng trọng trước mặt.

“Chu Chương, Bản Cửu tổng cộng dẫn theo bao nhiêu nhân mã?” Vệ Anh con người sắc bén nhìn về phía Chu Chương, Chu Chương lập tức bước ra khỏi hàng báo cáo, “Bước đầu phỏng đoán, hẳn là không ít hơn 20 vạn.”

Vệ Anh nhíu mày, quân Kỳ Châu vốn chỉ có năm vạn binh, lần này hẳn đến mang theo năm vạn nhân mã, cộng lại cũng chỉ mới mười vạn, luận binh lực, bọn họ hiện tại không thể nghi ngờ là đang ở thế hạ phong.

“Phong Tĩnh, lập tức sai người tám trăm dặm khẩn cấp hồi Kinh, báo cáo việc này lên phụ hoàng, xin ngài phái binh trợ giúp.

“Mặt tướng lĩnh mệnh.” Phong Tĩnh nói xong liền phái một binh sĩ đứng ngoài cửa đi xuống truyền lệnh.

Vệ Anh nghĩ nghĩ, lại nói: “Còn có, lập tức bắt đầu chiêu binh ở khắp nơi.”

Phong Tĩnh không đồng ý nhíu nhíu mày, “Người ta đều đã đánh đến, chúng ta bây giờ chiêu binh còn kịp không?”

Vệ Anh chớp chớp mắt, nói: “Nước Đông Khuê người người dũng mãnh thiện chiến, binh lực của chúng ta lại kém xa Bản Cửu, trước khi viện binh của phụ hoàng đến, chúng ta tốt nhất nên ở nơi trú đóng không ra. Đồng thời chúng ta cần tận dụng khoảng thời gian này, tận lực chiêu mộ binh lính.”

Lời Vệ Anh nói không phải không có lý, lúc này nếu bọn họ đánh với Bàn Cửu, nhất định là không chiếm được chút ưu việt nào. Nếu như Kỳ Châu bị chiếm đóng, chính là mở ra một cánh cửa cho nước Đông Khuê, giúp bọn họ có thể tiến quân thần tốc. Phong Tinh gật gật đầu, lại phái người đi xuống truyền lệnh.

“Thành Kỳ Châu dễ thủ khó công, chỉ cần chúng ta không vội vàng xuất chiến, chống đỡ được đến khi viện binh tới không có vấn đề.” Vệ Anh vừa dứt lời đã bị Mục tướng quân đánh gãy: “Đại quân từ Kinh thành chạy đến Kỳ Châu ít cũng phải một tháng, ngại là chuẩn bị để chúng ta làm rùa đen rụt đầu một tháng?”

Mục Tu từ nhỏ lớn lên ở đại mạc, là một nam nhân huyết lệ chân chính. Hắn thân hình cao lớn, tiếng như chuông đồng, từ khi bắt đầu đóng quân đã luôn đóng tại Kỳ Châu.

Mấy năm trước, biên giới Kỳ Châu thường có sơn tặc cướp đường, đám sơn tặc này vô cùng hung hãn, đoạt của không ít thương lữ qua đường, còn không lưu một người sống. Sau này là Mục Tu dẫn theo khoảng trăm tướng sĩ, tìm đường giết lên núi, trực tiếp chém đứt đầu tặc đầu lĩnh khi còn đang trong mơ, thay Kỳ Châu nhỏ một khối u ác tính.

Sau này Đại vương nước Đông Khuê thân thể không tốt, binh quyền dần chuyển sang tay Bàn Cửu. Bàn Cửu vẫn luôn muốn xâm lược nước Khương, nhiều lần thử khởi xướng tấn công thành Kỳ Châu, đều là bị Mục Tu đã bại.

Lần này nghe nói Bàn Cửu cháu họ nhà rùa dẫn theo đại quân đánh tới, vậy mà Vương gia lại bảo bọn hắn ở nơi trú đóng không ra, Mục tướng quân đương nhiên là không đồng ý.

Vệ Anh liếc nhìn Mục Tu một cái, nhàn nhạt nói: “Ta có thể lý giải tâm tình của Mục tướng quân, nhưng một tướng lĩnh tốt cần chính là trí dũng song toàn.”

“Đừng cho là ta nghe không hiểu ngại đang mắng ta có dũng không mưu!” Mục Tu nhìn Vệ Anh, mặt sung huyết đỏ bừng, “Là một nam nhân phải lên chiến trường chém giết, ta chỉ gặp qua binh lính chết trận sa trường, chưa từng nhìn thấy binh lính ghen chết trong cửa thành!”

Vệ Anh vẫn sóng nước chẳng gợn, “Vậy thì ngại hãy thừa dịp này mà kiến thức đi.”

Mục Tu: “...”

Nếu không phải vì người này là Vương gia, hắn nhất định sẽ không đánh một quyền không thôi!

Vệ Anh đứng dậy khỏi ghế, chuẩn bị kết thúc cuộc họp lần này: “Phong Tinh, truyền lệnh xuống, bất luận kẻ nào cũng không thể tự tiện mang binh lính ra khỏi thành.”

“Rõ.” Phong Tinh lên tiếng, Vệ Anh liền đi ra khỏi thư phòng. Vỗ vỗ vai Mục Tu còn đang nổi nóng, Phong Tinh toét miệng cười, “Nếu chừng nào ngại muốn đánh hắn, thuận đường gọi ta với.”

Mục Tu: “...”

Mục tướng quân có chút không hiểu, trong quân doanh này quan hệ giữa người với người, hình như vô cùng phức tạp.

Khi Vệ Anh trở lại nội viện, Ôn Ly vẫn còn chưa ngủ. Hắn nhìn Ôn Ly đang nằm tròn mắt ngán người trên giường, không tiếng động cười cười, “Ly Nhi, không ngủ được à?”

Nghe thấy tiếng Vệ Anh, Ôn Ly ‘xoạt’ cái ngồi dậy, “Thế nào rồi?”

Vệ Anh ngồi xuống bên giường, ôm Ôn Ly vào trong lòng, “Không có việc gì, ta đã phái người hồi Kinh bẩm báo phụ hoàng, chúng ta chỉ cần thủ vững đến khi viện binh đến, nước Đông Khuê sẽ không có phản kháng.”

Ôn Ly nghĩ nghĩ, đại quân từ Kinh thành đến ít nhất cũng phải một tháng, tuy rằng Kỳ Châu dễ thủ khó công, nhưng tình hình chiến đấu thay đổi trong nháy mắt, thật sự có thể chống đỡ đến khi đại quân đến sao?

Vệ Anh nhéo nhéo mặt Ôn Ly, khẽ nói: “Ly Nhi, ta nói rồi, tất cả có ta.”

Thấy u sầu giữa trán Ôn Ly vẫn chưa biến mất, Vệ Anh tăng thêm giọng, “Hay là, nàng không tin ta?”

Ôn Ly sững sờ một lát, lập tức ngẩng đầu lên hôn lên mặt Vệ Anh, “Ta tin.”

Vệ Anh cười cười, hôn lên môi Ôn Ly.

Bên kia, Bàn Cửu mang theo đại quân hạ trại cách thành Kỳ Châu ba trăm dặm, mỗi ngày đứng gờ phái người đến cửa thành khiêu chiến. Nhưng trên cửa thành Kỳ Châu vẫn treo cao kim bài miễn chiến.

Cứ giằng co như vậy mười ngày, Mục tướng quân nhẫn nại đã đến điểm cực hạn.

“Báo — tướng lĩnh nước Đông Khuê lại ở ngoài thành khiêu chiến!” Một lính liên lạc chạy vào bẩm báo với Vệ Anh. Vệ Anh một tay chống đầu, phất

phát tay với lính liên lạc ý bảo hấn đi xuống.

“Thảo con mẹ nó!” Mục Tu đứng dậy khỏi chỗ ngồi, chửi ầm lên, “Lão tử ngồi không yên, lão tử muốn ra khỏi thành giết đám rùa đó, muốn lật trời rồi mà!”

Mười ngày này, tướng lĩnh nước Đông Khuê luân phiên thay đổi đứng dưới thành chửi bậy, lẫn qua lộn lại hỏi thăm mười tám đời tổ tông của hấn mấy lần. Nếu hấn lại co đầu rút cổ trong tường thành không ra, hấn không phải nam nhân nữa!

Mục Tu nói xong liền làm bộ muốn đi, lại bị Chu Chương ngăn lại. Mục Tu nhìn Chu Chương, đôi mắt tròn to như chuông đồng, “Chu tướng quân, người đừng ngăn cản ta! Hôm nay ta nhất định phải đánh cho bọn con rùa kia không tè ra quần không thể!”

“Bọn họ có 20 vạn đại quân.” Chu Chương nhắc nhở.

“20 vạn thì sao!” Mục Tu giờ chân, “Gia lấy một địch vạn không nói chơi!”

Chu Chương không mua trưởng, vẫn lù lù không động che ở cửa.

Một người muốn đi, một người muốn ngăn cản, hai người cứ nhìn chằm chằm đối phương, ai cũng không chịu thoái nhượng.

Vệ Anh ngồi ở trước bàn liếc nhìn Mục Tu một cái, mở miệng: “Mục tướng quân, nếu bốn vương chấp thuận người ra khỏi thành nghênh địch, người có nắm chắc phần thắng không?”

Mục Tu vừa thấy có chuyển cơ, vội nói: “Nhất định có mười phần nắm chắc!”

Vệ Anh cúi đầu khẽ cười một tiếng, “Mục tướng quân, nói miệng không bằng chứng, người có dám lập Quân lệnh trạng*?”

(*) Quân lệnh trạng: giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh.

“Dám! Có gì mà không dám!” Mục Tu nói xong liền bước về phía Vệ Anh, “Nếu đánh bại ta cũng không có mặt mũi sống trở về!”

Vệ Anh lắc lắc đầu, Mục Tu này tuy là mãnh tướng khó gặp, nhưng loại tình huống trước mắt này, cho dù hấn có thể đánh thắng một trận thì quân Ký Châu cũng sẽ tổn thất thảm trọng. Mà Bàn Cửu có thể tùy thời chinh lại nhân mã tấn công tới, đến lúc đó, cửa thành Ký Châu này, bị công phá chỉ là chuyện dễ dàng.

Nhưng quân nước Đông Khuê liên tục chửi bậy ở ngoài thành đã mười ngày, không nói Mục Tu và chúng tướng sĩ, ngay cả Vệ Anh cũng có chút tức giận. Nếu còn cứ tiếp tục trú đóng không ra, cảm xúc của tướng sĩ trong quân chỉ sợ sẽ càng thêm không ổn định. Đến khi đó Bàn Cửu khởi xướng tấn công mạnh, ngược lại bất lợi cho bọn họ hơn.

“Đánh một trận cũng không phải không thể, nhưng phải chú ý phương pháp.”

Mục Tu nhìn Vệ Anh, hướng hấn vẫy vẫy tay, “Vậy người nói đánh thế nào! Chỉ cần có thể ra ngoài giáo huấn bọn họ, ta nghe theo người tất!”

Vệ Anh nghĩ nghĩ, hỏi Phong Tĩnh: “Trong doanh của người có phải có một người kêu Lý Vinh không? Nghe nói tên của hấn bách phát bách trúng, là tay Thần tiễn có tiếng trong quân.”

“Đúng là có một.” Phong Tĩnh gật đầu, “Ta đi gọi hấn đến?”

“Ừ.”

Lý Vinh đeo cung tiễn sau lưng, đến rất nhanh, “Vương gia có gì phân phó?”

Vệ Anh nói: “Nếu bốn vương muốn người vào lúc hai quân giao chiến bắn trúng Bàn Cửu, người có thể nắm chắc?”

Lý Vinh nghĩ nghĩ nói: “Bắn chết hấn thì không nắm chắc, nhưng bắn bị thương thì không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, vậy thì lúc giao chiến người tìm đúng thời cơ bắn hấn xuống ngựa.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Vệ Anh lại nói với đám người Mục Tu: “Bàn Cửu bị thương, quân Đông Khuê nhất định sẽ lui lại, quân ta không thể ham chiến, thả bọn họ đi là được. Trận chiến này chỉ để giảm nhuệ khí của bọn họ, cũng để tướng sĩ quân ta tiêu trừ cơn giận trong lòng.”

Mấy người lĩnh mệnh, Mục Tu hào khí vỗ vỗ bả vai Phong Tĩnh, “Vậy thì vẫn ần theo quy củ cũ, ta phụ trách đánh nhau, người phụ trách chửi người, nhất định phải chửi trả lại tất cả những gì bọn họ chửi chúng ta mấy ngày nay!”

Phong Tĩnh nghĩ nghĩ, nói với Mục Tu: “Thật ra ta cảm thấy chúng ta đều vô dụng, một mình Khánh vương là có thể hoàn thành hai hạng nhiệm vụ này.”

Mục Tu kinh ngạc nhìn Phong Tĩnh, “Hấn vậy mà còn có thể biết mắng người hơn cả người nữa?”

Phong Tinh vẽ mặt chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, roi lệ nói: “Núi cao còn có núi cao hơn?”

Mục Tư: “.....”

Lúc này Ôn Ly đang ở trong viện hóng gió, tiếng hệ thống không gọi mà truyền tới —

[Tinh! Hình thức chiến tranh chính thức khởi động! Ở dưới hình thức này, người chơi giết chết tướng sĩ NPC của địch quốc sẽ không bị hệ thống xử phạt.]

[Tinh! Người chơi Ôn Ly mở ra thuộc tính [cân quắc không thua tu mi], mời người chơi mặc áo giáp ra trận!]

Ôn Ly: “.....”

(OvO) Hà? Hệ thống người vừa nói cái gì?

[Mời người chơi mặc áo giáp ra trận! Xin người chơi đừng ác ý bán manh!]

Ôn Ly: “.....”

Nếu ta bắt hạnh chết trận sa trường làm sao bây giờ?

[Sẽ phán định trò chơi thất bại, mong người chơi chú ý an toàn!]

.....

Đừng luận về an toàn trên chiến trường với ta được không.

Nhưng là hệ thống đã nói như vậy, chẳng lẽ Vệ Anh định đánh nhau với Bàn Cửu à? Nếu thật sự là như vậy, nàng sẽ không để ý cùng lên chiến trường giết địch, dù sao.... rảnh rỗi không có việc làm.

Đám người Vệ Anh rất nhanh đã điểm xong nhân mã, chuẩn bị ra khỏi thành ngênh địch. Trước khi đi, hẳn đặc biệt đi gặp Ôn Ly một lần. Ôn Ly đang đứng trong sân, tay cầm ngân thương, người mặc quân trang.

Vệ Anh theo bản năng nhú nhú mày, “Ly Nhi, nàng mặc như vậy để làm gì?”

Ôn Ly cười cười, tiến lên phía trước nói: “Ta nghe nói mọi người muốn ra khỏi thành ngênh địch, ta muốn theo mọi người cùng đi.”

“Làm càn.” Vệ Anh nghe Ôn Ly nói như vậy, mày càng nhú chặt hơn, “Nàng một nữ nhi gia, lên chiến trường cái gì?”

Ôn Ly không phục nhìn về phía Vệ Anh, “Mục phu nhân không phải nữ à, nàng cũng lên chiến trường giết địch đấy thôi.”

Vệ Anh nấp máy môi, “Nàng và Mục phu nhân sao giống nhau được.”

“Không giống chỗ nào?” Ôn Ly lại càng không phục.

“Nàng là Vương phi!”

“VẬY CHÀNG CÒN LÀ VƯƠNG GIA ĐÓ!”

“.....” Vệ Anh nhìn Ôn Ly một cái, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, “Sao ta có thể để nàng đi làm chuyện nguy hiểm như vậy được chứ.”

Ôn Ly mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Chàng yên tâm đi, ta từ nhỏ đi theo phụ thân tập võ, chàng không cần lo lắng cho ta.”

Vệ Anh thở dài một hơi, làm sao có thể không lo lắng đây.

“Chàng để ta đi đi, ta cam đoan sẽ không làm cản trở!” Ôn Ly tiếp tục thuyết phục Vệ Anh.

“Được rồi.” Vệ Anh thấy Ôn Ly kiên quyết như thế, cuối cùng nhắm miệng, “Nhưng nàng phải luôn đi theo bên người ta đấy.”

“Được.” Ôn Ly cam đoan.

Cửa thành, chúng tướng sĩ thấy Vương phi vậy mà mặc áo giáp cùng bọn họ ra trận, sững sốt đủ ba phút. Mục phu nhân ngược lại rất tán thành Ôn Ly, “Vương phi không hổ là tướng môn hộ nữ! Ai nói nữ nhân thì không thể lên chiến trường, hôm nay chúng ta sẽ để bọn cháu nhà rùa kia kiến thức, cái gì gọi là cân quắc không thua tu mi!”

Ôn Ly: “....”

Ngăn câu ngay tại chỗ giật giật chân, chúng tướng sĩ thấy Vệ Anh kéo cương ngựa, vận sức chờ phát động, cũng nghiêm túc theo.

“Dỡ bài miễn chiến xuống, mở cửa thành nghênh địch.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vào trận

Editor: Linh

Tướng sĩ hai quân sắp hàng chỉnh tề, trên mặt ai ai cũng đầy sát khí, đứng ngoài cửa thành giăng co.

Sa Thác Lỗ về mặt hung thần ác sát lướt mắt qua quân Ký Châu, khi nhìn thấy Phong Tinh nhin không được cười nhạo ra tiếng, “Sao lại là oa nhi miệng đầy hơi sữa như ngươi? Hay là nước Khương các ngươi không còn người, lần nào cũng là ngươi xuất chiến? Ta thấy chắc lông của ngươi còn chưa dài hết đâu nhỉ?”

Sa Thác Lỗ nói xong liền cười ha ha, binh lính nước Đông Khuê cũng cười theo, trong lúc nhất thời tiếng cười đình tai nhức óc quanh quần ngoài thành, thật lâu không biến mất.

Phong Tinh xùy một tiếng, nói với Sa Thác Lỗ: “Lông ta dài hay chưa dài mắc mớ gì đến ngươi? Ta buổi tối cũng không phải ôm ngươi ngủ.”

Phong Tinh vừa nói xong tiếng cười của Sa Thác Lỗ liền im bật, trên mặt lúc trắng lúc xanh: “Ngươi dám vũ nhục bản tướng như vậy?”

Phong Tinh lắc đầu, “Không, ta cảm thấy bị vũ nhục chính là ta.”

Sa Thác Lỗ: “....”

Sa Thác Lỗ tức giận đang chuẩn bị thúc ngựa xuất chiến thì bị Bàn Cửu ở bên cạnh ngăn cản. Bàn Cửu ánh mắt tuần tra đối diện một vòng, đầu tiên là dừng lại trên người Vệ Anh một lát, cuối cùng rơi vào trên người Ôn Ly, “Ồ, đây là tiểu nương tử từ đâu đến, bộ dáng cũng thật xinh đẹp.”

Nhìn thấy lông mày Vệ Anh nhíu lại, Phong Tinh vội lên tiếng nói: “Ta nói này Tiểu Ban Cửu, nữ nhân nước Đông Khuê các ngươi có phải là chương mất các ngươi hay không vậy? Nếu thật sự là vậy thì ngươi cũng đừng sốt ruột, ngươi xem Sa Thác Lỗ tướng quân đối khát như vậy, hai người các ngươi vừa vận có thể gom thành một đôi.”

“Phil!” Sa Thác Lỗ hướng mặt đất nhỏ một ngụm nước miếng, mắng Phong Tinh: “Ngươi con mẹ nó ít ở đó nói hươu nói vượn!”

Phong Tinh nhếch miệng cười, “Chẳng lẽ Sa Thác Lỗ tướng quân cảm thấy Tiểu Ban Cửu không xứng với ngươi?”

“Đương nhiên không phải!” Sa Thác Lỗ vội lên tiếng phủ nhận.

Phong Tinh nói: “Vậy ta đây chúc các ngươi trăm năm hòa hợp.”

Sa Thác Lỗ: “....”

Cảm thấy giống như.... Vẫn có chỗ nào đó không đúng.

Ôn Ly im lặng nhìn về phía Phong Tinh, năng lực làm lệch lều nhanh chóng như vậy, thật đúng là không tầm thường.

Bàn Cửu trừng mắt nhìn Sa Thác Lỗ một cái, chuẩn bị phản kích lại Phong Tinh, “Khánh vương, vị đứng bên cạnh ngươi đây có phải Khánh vương phi không?”

Vệ Anh lạnh lùng nhìn Bàn Cửu, Trầm giọng nói: “Không liên quan đến ngươi.”

Bàn Cửu nghe vậy cười đến vô cùng xán lạn, “Làm sao có thể không liên quan đến ta chứ? Để một cô nương như hoa như ngọc như vậy lên chiến trường, ta thấy rất là đau lòng.”

Vệ Anh mím môi hừ lạnh một tiếng, “Đau lòng của ngươi vẫn nên để dành cho Sa Thác Lỗ tướng quân đi.”

Sa Thác Lỗ thân thể chấn động, sau đó gò má mát tự nhiên bắt đầu đỏ ửng.

Bàn Cửu: “....”

Hắn quyết định, Vệ Anh lệch bọn họ mấy lần, hắn sẽ lệch trả lại đủ từng đó.

Hắn nhìn Ôn Ly, thờ dài một tiếng: “Nếu bốn vương cưới được một phu nhân mỹ lệ như vậy, nhất định sẽ đặt nàng lên đầu quả tim, tuyệt không để nàng phải lên nơi nguy hiểm như chiến trường này.”

Vệ Anh con người trầm xuống, Ôn Ly nhìn Bàn Cửu, nghiêm túc nói: “Trái tim của người có bao nhiêu nhon? Có phải sẽ đâm chết phu nhân của người hay không?”

Bàn Cửu: “.....”

Phong Tinh phụt cười ha ha, tướng sĩ trong quân cũng phì cười hả hê. Thấy sắc mặt Vệ Anh dần hòa hoãn xuống, Ôn Ly trong lòng thờ phào một hơi.

Tranh cãi ầm ĩ xong rồi, Mục Tu khần cấp muốn xông lên cùng đôi phương đánh một trận: “Được rồi, các người lại tiếp tục lè mề nửa trời tối mẹ nó rồi. Sa Thác Lỗ, dám ra đây cùng ông nội đánh một trận không?”

Sa Thác Lỗ hay chân kẹp chặt bụng ngựa, tiến lên, “Có gì không dám! Có điều đến lúc đó người đừng khóc cầu ông nội tha cho người một mạng!”

Mục Tu khinh thường cười rồi cũng thúc ngựa tiến lên, hai người người tới ta đi vài chiêu, Sa Thác Lỗ bị Mục Tu hất xuống ngựa, ngã chồng vó, Quân Ký Châu tiếng vang hoan hô nháy mắt phủ khắp đại mạc.

Mục Tu cười trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống Sa Thác Lỗ: “Aiz, đánh trận lâu như vậy sao võ công của người chẳng có tí tiến bộ nào vậy?”

Mục tướng quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Sa Thác Lỗ xám xịt chạy về trong quân Đông Khuê, đại đao trong tay Mục Tu chỉ lên trời, hét lên một tiếng: “Giết ——”

Ngoài thành Ký Châu thoáng chốc tiếng giết chóc vang trời, nhân mã hai phe chiến thành một mảnh. Trong khoảng thời gian ngắn, bụi đất tung bay, cát vàng đầy trời.

Trong chiến loạn, giọng nói của Bàn Cửu vượt qua trùng trùng trở ngại, rõ ràng truyền tới, “Người nào cướp được Khánh vương phi, thêm một hạng chiến công!”

Ôn Ly: “.....”

Thuận tay chém rớt một NPC nhào tới, Ôn Ly cảm thấy đau trướng. Trò chơi này không thể thiết kế Bàn Cửu bình thường hơn chút à? Nàng liếc nhìn Vệ Anh sắc mặt âm trầm bên cạnh, cảm thấy lo lắng thay Bàn Cửu.

Biến lo lắng thành bạo lực, Ôn Ly nhìn một đám NPC lại lao tới liền coi mình là tay bắn đậu hũ, cẩn trọng chọc đậu hũ, bắn chết cương thi.

Nhưng hành động lúc này của Ôn Ly ở trong mắt người khác thì hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Phong Tinh và Chu Chương trong lòng thầm lú lười, tuy rằng biết Ôn Ly từ nhỏ đã đi theo Hộ quốc công tập võ, võ công hẳn là không kém, nhưng là... Không nghĩ tới lại không kém đến mức đó! Tướng địch ở dưới tay nàng cứ như giấy trắng vậy, vừa đâm liền ngã xuống, không một chút cố sức. Hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng ra trận, vậy mà có thể trấn định tự nhiên như thế, quả nhiên là có phong độ của một đại tướng.

Mục phu nhân chém giết ở bên cạnh thấy Ôn Ly dũng mãnh giết địch như thế, cảm thấy mình rốt cuộc tìm được đồng bọn, về sau không cần lại lo lắng cô đơn đánh giặc nữa!

Mục tướng quân thấy Vương phi giết địch sát phạt quyết đoán, trong lòng kính nể nàng. Không nghĩ tới võ công Vương phi lại tốt như thế! Một thương đó đâm thật xinh đẹp! Hồi mã thương* này quả thực là hoàn mỹ vô khuyết!

(*) Hồi mã thương: quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch.

Thẳng đến khi ánh mắt Vệ Anh hữu ý vô ý đảo qua Mục Tu, Mục Tu mới thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía Ôn Ly, chú ý đến Vệ Anh đang đại sát tứ phương.

Khô giáp màu bạc xúng với chiến mã tuyết trắng, ở trên chiến trường có vẻ đặc biệt bắt mắt. Đặc biệt Vương gia còn vô cùng tuấn tú, không cần ánh mắt trời chiếu xuống cũng đã sáng chói khiến địch nhân không mở được mắt. Hai gã Đại tướng của Đông Khuê quốc đều bị Vệ Anh đánh xuống ngựa, họa kích đảo qua lại đánh ngã một mảng lớn binh lính, xem ra Vương gia cũng không phải hạng tốt mã dè cùi.

Chỉ là, về mặt Vương gia có thể dùng khủng bố như vậy không, giống như quân Đông Khuê có thâm cừu đại hận gì với hắn vậy.

Mục tướng quân đang nghĩ thì nghe thấy ‘đình’ một tiếng, một cây đại đao chả biết từ lúc nào đã đâm đến trước mặt hắn, lại bị một cây ngân thương ngang trời cản lại, “Mục tướng quân, trên chiến trường đừng thất thần.”

Mục tướng quân mặt như bị bóng, tuy rằng hắn đen không nhìn thấy, nhưng trong lòng hắn đã dồi sông lấp biển. Bản thân lại bị Vương phi cứu! Cái này bảo hắn sau này phải sống sao!

Tiền phương Mộc phu nhân một đao chém rụng mấy tướng sĩ, xoay người cao giọng quát Mộc Tu: “Có thấy bề mặt không hả!”

Mộc Tu: “.....”

Vệ Anh đánh ngựa đến trước mặt Ôn Ly, dạy dỗ nói: “Ly Nhi, sau này trên chiến trường gặp được người phát ngốc, mặc cho hắn chết là được.”

Mộc Tu: “.....”

Mộc tướng quân bị phản hét lớn một tiếng, giờ đại đao giết tiến vào vòng vây, liên tiếp chém hai tên tướng lĩnh của quân địch và vô số lính tôm tướng của.

Bên trong loạn quân không biết từ đâu bay đến một mũi tên bắn lên, bay thẳng đến chỗ Bàn Cửu.

“Đại vương cẩn thận!” Sa Thác Lỗ vẫn luôn hộ tống bên người Bàn Cửu phi thân xuống ngựa, xông thẳng đến chỗ Bàn Cửu. Bàn Cửu bị Sa Thác Lỗ kéo xuống ngựa, tay khẽ chống muốn đứng dậy, cánh tay phải lại ầm ầm đau.

“Không tốt! Đại vương người bị thương!” Sa Thác Lỗ nhìn miệng vết thương trên cánh tay phải Bàn Cửu, quá sợ hãi, “Tên này có độc!”

“Đừng có hô to gọi nhỏ!” Bàn Cửu vùi Sa Thác Lỗ đứng lên, “Đánh trống thu binh!”

“Rõ, Đại vương!” Sa Thác Lỗ che chở Bàn Cửu đằng sau, vẫn không quên nhìn về phía Vệ Anh mắng, “Đê tiện! Tiểu nhân!”

Vệ Anh tranh thủ thời gian liếc hắn một cái, nói: “Chúng ta gọi đó là thông minh.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Chỉ là người không có cái đó.”

Sa Thác Lỗ: “.....”

Tiếng trống vang vọng chân trời, quân Đông Khuê do Bàn Cửu bị thương mà lùi lại, quân Ký Châu tất cả đều giờ vũ khí trong tay lên hoan hô.

Mười ngày chịu tức giận, cuối cùng cũng xả ra.

Sau khi trở lại trong thành Ký Châu, cảm xúc của chúng tướng sĩ dâng cao không giảm, ai nấy vẫn đều đang đắm chìm bên trong vui sướng thắng lợi.

“Ai nha thật không nhìn ra võ công của Vương phi tốt như vậy!” Mộc Tu đi theo sau bọn Vệ Anh, bàn luận với Phong Tình và Chu Chương, “Các người thấy sao, chiêu mã hồi thương vừa rồi của Vương phi thật sự là rất đẹp!”

Chu Chương mặt không biểu cảm nói: “Ta chỉ thấy một thương Vương phi cứu người lại từ trên đầu đao thôi.”

Mộc Tu: “.....”

Bởi vì có một trận này, truyền kỳ về cuộc đời Mộc tướng quân có một vết bản vĩnh viễn lau không sạch, mà trong quân doanh cũng có một chuyện cười kéo dài mãi không suy giảm.

Vệ Anh nhìn Ôn Ly đi bên cạnh một mực im lặng không nói chuyện, thấp giọng hỏi: “Ly Nhi, nàng sao vậy?”

Ôn Ly vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu lắc lắc đầu.

Vệ Anh chân mày cau lại, kéo Ôn Ly sát bên người, “Có chỗ nào không thoải mái à?”

Ôn Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, Vệ Anh bị sắc mặt tái nhợt của nàng dọa phát hoảng, “Nàng rốt cuộc bị sao vậy?”

Ôn Ly khòe miệng giật giật, vừa mới mở miệng nói ra một chữ ‘ta’ liền thẳng tắp ngã vào trong lòng Vệ Anh.

Vệ Anh biến sắc, ôm lấy Ôn Ly hét lớn, “Lập tức truyền quân y!”

Vương phi đột nhiên té xỉu, toàn bộ quân rơi thành một múi.

Quân y nom nóp lo sợ chạy đến phủ tướng quân, lại nom nóp lo sợ bắt mạch cho Ôn Ly, sau đó, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc rơi xuống, “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi không có gì lo ngại, chỉ bị động thai khí thôi.”

.....

Toàn bộ phủ Tướng quân quý dị yên tĩnh ba giây.

Vệ Anh khòe miệng giật giật, giọng nói có chút khô ráp, “..... Khí gì cơ?”

Quân y khòe mặt run rẩy, “Thai khí.”

“Đó là cái gì?”

“.....Thai khí”

Lại qua ba giây, Vệ Anh cuối cùng cũng lấy lại thần, “Ngươi là nói..... Vương phi có đứa nhỏ của bốn vương?”

Quân y: “.....”

Đây nếu không phải đứa nhỏ của ngài thì vấn đề nghiêm trọng đó Vương gia à!

Quân y cúi đầu im lặng gật đầu một cái.

Phong Tinh nhìn gương mặt muốn cười mà không cười nổi của Vệ Anh, bĩu môi, “Muốn cười thì cười đi, vẻ mặt bây giờ của ngươi rất thốn đấy.”

Chu Chương nói: “Hắn có lẽ là bị kích động quá nên quên mất cười thế nào.”

Phong Tinh đề nghị nói: “Nếu thật sự không có biện pháp phát tiết tình cảm vui sướng trong lòng ra thế nào thì chạy quanh giáo trường mười vòng đi.”

Chu Chương hoàn thiện thêm cho đề nghị này: “Nhớ phải vừa chạy vừa hô ‘ta được làm cha rồi!’”

.....

Phong Tinh rút cuộc nhìn không được bật cười, cứu mạng! Hình ảnh đó chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy buồn cười rồi!

Mà lúc này Vệ Anh đang chìm đắm trong vui vẻ, khinh thường phải so đo với hai người bọn họ. Hắn nhìn quân y, nghiêm túc thỉnh giáo nói: “Vậy thì không phải là..... Sau này bốn vương không thể sinh hoạt phu thê với Vương phi nữa à?”

.....

Toàn bộ phủ Tướng quân lại lần nữa lâm vào bên trong yên tĩnh quỷ dị.

#Tác giả có chuyện muốn nói: Vệ Anh Ly Nhi, lễ tình nhân vui vẻ ~==3=

Ôn Ly: Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu.

Vệ Anh: Có gì khác nhau à?

Ôn Ly: Tết Nguyên Tiêu có cái để ăn, lễ tình nhân không có cái có thể ăn.

Vệ Anh:

Vệ Anh: Ta cho nàng ăn, được không?

Ôn Ly: Hoàng lịch nói, hôm nay không nên sinh hoạt phu thê.

Vệ Anh:

Vệ Anh: Lý tổng quản! Mau đem tất cả hoàng lịch trong Vương phủ đi đốt hết cho bản vương!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Vui làm cha

Editor: Linh

Quân y mặt già đỏ bừng, cả người đều tràn ngập hai chữ xấu hổ: “Hồi bẩm Vương gia, vì suy nghĩ cho thân thể Vương phi, việc sinh hoạt phu thê vẫn mong Vương gia có thể không làm thì tận lực đừng làm.”

Tuy rằng không hài lòng lắm với đáp án này của quân y, nhưng Vệ Anh vẫn gật đầu, “Bốn vương đã biết.”

Quân y thế này mới như trút được gánh nặng, ngẩng đầu lên dặn dò Vệ Anh: “Vương phi đã có thai, vậy thì tuyệt đối không thể lên chiến trường.”

Vệ Anh nói: “Đó là đương nhiên. Ngươi đi xuống mở mấy thang thuốc dưỡng thai, thức ăn ngày thường của Vương phi cũng do ngươi phụ trách giao đãi phòng bếp chuẩn bị.”

“Thần linh mệnh.”

Quân y nói xong liền lui xuống đi làm mấy việc Vệ Anh phân phó. Mục Tu đứng bên cạnh thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vệ Anh, nghĩ rằng hẳn nhất định là vẫn còn đang buồn rầu về việc một thời gian dài không thể cùng Vương phi cá nước thân mật, chủ động đề nghị nói: “Vương gia, tuy cô nương ở thành Kỳ Châu này không yêu chiều như ở Kinh thành, nhưng cũng không phải không có cô nương xinh đẹp, càng đừng nói Vương gia ngài....”

Mục Tu chưa nói hết lời đã cảm thấy không khí trong phòng nổi lên biến hóa. Phong Tinh đứng bên cạnh liếc mắt nhìn Vệ Anh, còn Vương gia.... Sắc mặt càng đen hơn so với vừa rồi.

Mục Tu: “.....”

Hắn nói sai cái gì rồi à?

Vệ Anh ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào hắn không chớp, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Mục Tướng quân, vừa đánh thắng trận ta nghĩ trong lòng ngươi nhất định đang rất vui vẻ, không bằng đến giáo trường chạy mười vòng đi.” Vệ Anh nói xong lại bổ sung thêm, “Gánh nặng mười cân, còn nữa, vừa chạy vừa hô to: ‘hôm nay ta rất vui.’”

Mục Tu: “.....”

Hắn rốt cuộc đã nói sai gì vậy?

Vương gia đúng là đang vào độ tuổi huyết khí sôi trào, Vương phi mang thai phải mười tháng, mười tháng không làm.... Rất dễ bị ghen hông mà! Không! Sẽ biến thái đấy!

Lòng trung thành của hắn chiếu xuống nương máng rồi!

Thẳng đến khi Mục Tu chạy mười vòng xung quanh giáo trường xong hắn vẫn không hiểu rõ vấn đề này. Hắn chỉ có thể quy kết nguyên nhân là do Vương gia tính cách âm tình bất định.

Mà trong quân, lại truyền lưu thêm một lời đồn đãi về Mục tướn quân — để ăn mừng Vương gia được làm cha, Mục tướng quân gánh nặng mười cân chạy như điên trên giáo trường mười vòng, lấy đó biểu đạt niềm vui sướng của bản thân!

Đây quả thực là.... Cảm động trời đất! Tình cảm chiến hữu, sâu như biển!

Hiểu lầm này mãi cho đến khi Mục tướng quân qua đời cũng chưa được cởi bỏ, thế cho nên có một việc quấy nhiễu hắn cả đời — vì sao trong quân mỗi khi có huynh đệ nào được làm cha đều thích chạy đến gọi hắn đi chạy quanh giáo trường mấy vòng chứ?

Nghĩ mãi không ra.

Lúc này trong phủ tướng quân, Vệ Anh đuổi toàn bộ những người có mặt ở đó ra ngoài, hết sức chuyên chú chờ Ôn Ly trên giường tĩnh lại. Ôn Ly dưới sự chờ mong tha thiết của hắn, rốt cuộc từ từ tỉnh lại.

“Ly Nhi.” Long mi Ôn Ly vừa run lên một cái Vệ Anh đã chuẩn xác bắt được biểu cảm rất nhỏ của nàng, “Ly Nhi?”

Ôn Ly đầu vẫn còn chút choáng váng, nàng mê mê trằm trằm mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Vệ Anh.

“Ly Nhi, nàng có chỗ nào không thoải mái không?” Vệ Anh nắm tay Ôn Ly ôn nhu hỏi.

Ôn Ly lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta bị sao vậy?”

Nói đến đây sắc mặt Vệ Anh liền trầm xuống: “Nàng đang có thai vậy mà còn dám lên chiến trường, may mắn không xảy ra chuyện gì, bằng không nàng muốn ta làm sao bây giờ?”

Mà Ôn Ly lúc này đang ngơ ngác sững sờ, sớm bỏ mình trước năm chữ đầu của Vệ Anh.

Có, có thai, trong người?

Ôn Ly cố gắng bình ổn lại hô hấp hỗn loạn của bản thân, nhìn Vệ Anh nhỏ giọng nói: “Ta.... Ta có thai rồi hả?”

Vệ Anh nhìn Ôn Ly sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt, con ngươi mềm giống một vũng nước. Hắn nâng bàn tay Ôn Ly đặt bên người lên, đặt lên môi nhẹ hôn: “Đúng vậy, vừa rồi quân y mới đến bắt mạch cho nàng xong. Hắn nói là nàng bị động thai nên mới bị té xỉu.”

Ôn Ly dùng mười giây để tiêu hóa xong tin tức động trời này, sau đó thanh âm của hệ thống hợp thời truyền đến —

[Tĩnh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ [cân nhắc không thua tu mi], người chơi lực công kích +50, lực phòng ngự +50, độ nhanh nhẹn +50, trị số trí lực +30, trị số mị lực +30. Người chơi đạt được danh hiệu [Nữ Tu La trên chiến trường!]

Ôn Ly: “...”

Mấy cái này có ích lợi gì?

[Các loại kỹ năng và danh hiệu người chơi đạt được có thể giúp người chơi tăng tỷ lệ thắng trong trò chơi. Hơn nữa sau khi trò chơi kết thúc có thể đổi lấy số tiền tương ứng?]

Tiền? Nhân dân tệ?

[Tất cả các loại tiền hiện có trên trái đất đều được.]

Ôn Ly: “.....”

Nàng cảm thấy nàng càng ngày càng không hiểu rõ trò chơi này.

[Tinh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly lên chức mẹ, hệ thống đặc biệt đưa tặng hai đại lễ bao, xin hỏi người chơi có muốn mở ra không?]

Ôn Ly: “.....”

Ôn Ly: “.....”

Lại – là đại lễ bao?

Nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng trong lòng vẫn im lặng nói: “Mở ra đi.”

[Tinh! Đại lễ bao đã được mở ra, mời người chơi chú ý kiểm tra và nhận!]

Vì thế trước mắt Ôn Ly lại tự động hiện lên một đồng đồ gì đó, cái gì mà , , .

Ôn Ly: “.....”

Đừng cho là ta không phát hiện có cái gì đó kỳ quái trà trộn vào.

Ôn Ly trầm ngâm một chút, hỏi một vấn đề rất có hàm lượng: “Ta có thai là con trai hay con gái?”

[Tùy cơ.]

Ôn Ly: “.....”

Được rồi.

Sau khi hệ thống triệt để trốn mất, giọng của Vệ Anh một lần nữa vang lên bên tai, “Ly Nhi, nàng bây giờ chỉ cần chuyên tâm dưỡng thai là tốt rồi, mọi chuyện còn lại giao cho ta xử lý, đương nhiên, chiến trường nàng không thể lại lên.”

Ôn Ly gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Dù sao, nàng cũng không thể mang huyết mạch hoàng thất lên chiến trường giết địch được.

Ôn Ly nằm thêm một lúc nên muốn ngồi dậy, Vệ Anh vừa thấy nàng cử động, lập tức khăn trương nói: “Nàng đừng lộn xộn, nằm yên đó là được.”

Ôn Ly: “.....”

Nàng là có thai chứ không phải biến thành thủy tinh. Chẳng lẽ Vệ Anh tính để nàng nằm trên giường cả mười tháng?

Nghĩ đến tương lai bị ai đó Ôn Ly liền nhú nhú mày, nói khê: “Ta nằm nhiều rồi giờ cảm thấy có chút choáng váng.”

Vệ Anh nghĩ nghĩ rồi nhẹ tay nhẹ chân đỡ nàng ngồi dậy, để nàng tựa vào trong ngực mình, từ phía sau ôm lấy nàng. Khô giáp trên người Vệ Anh còn chưa có cởi ra, chống lưng cứng rắn.

Ôn Ly nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, bị vẻ mặt khăn trương của hắn chọc cười, “Chàng đừng khăn trương như vậy, ta sẽ cho rằng Bàn Cửu mang theo trăm vạn đại quân đến dưới cửa thành rồi.”

Vệ Anh nhẹ véo gò má Ôn Ly, trong giọng nói toàn là sùng nịch: “Sao có thể không khăn trương cho được? Nàng mang chính là con của chúng ta.”

Ôn Ly nghe hắn nói trên mặt không hiểu sao nóng lên, đột nhiên trở nên xấu hổ.

Vệ Anh mỉm cười, nâng cằm Ôn Ly lên, “Ly Nhi, nàng thật sự là đáng yêu quá đi.”

Vệ Anh nói xong kim lòng không đậu hôn lên cặp đôi mê người của Ôn Ly, như là sợ làm đau nàng, mềm nhẹ mút vào.

Nghĩ đến cuộc sống sau này, hấn nhìn mà không ăn được, Vệ Anh liền cảm thấy đau lòng. Vì sao nữ nhân phải mang thai tận chín tháng mười ngày lâu như vậy chứ? Nếu có thể mười ngày đã sinh thì tốt rồi.

#Ngôi sao khoa học tương lai, toàn bộ con gái trên thế giới cho người điểm khen#

Đang lúc Vệ Anh và Ôn Ly hôn đến khó chia lìa thì một tiểu binh truyền lệnh không hay ho đứng ngoài cửa hô: “Khởi bẩm Vương gia, có tin tức từ Kinh thành truyền đến.”

Vệ Anh dừng một chút, rồi khỏi môi Ôn Ly: “Ly Nhi, nàng nằm đây nghỉ đi, ta gọi Hồng Nhị vào chăm sóc nàng.”

Thấy Vệ Anh giống như muốn đi, Ôn Ly liền vội vàng kéo tay áo Vệ Anh lại, “Ta đi với chàng!”

Vệ Anh nhướn mày, “Không được, nàng thân thể không khỏe, nằm yên trên giường nghỉ ngơi đi.”

Ôn Ly: “....”

Ta rất khỏe mà! Bây giờ có đi tham gia Hồng quân mười vạn năm nghìn dặm trường chinh cũng không có vấn đề gì!

Ôn Ly đối bóng lưng rời đi của Vệ Anh rít gào.

Nàng cảm thấy, Vệ Anh nhất định là có hiểu nhầm về phụ nữ có thai.

Bên kia, trong phủ tướng quân các đại tướng quân Ký Châu tề tụ ở đại sảnh, ngay cả Mục Tướng quân vừa mới chạy xong mười vòng cũng nôn nóng sốt ruột chạy đến.

Binh lính đi truyền tin đến Kinh thành chạy suốt đêm, chạy chết sáu con ngựa, trước sau thay đổi tám lính liên lạc, rốt cuộc đuổi kịp trong vòng nửa tháng mang được thánh chỉ của Hoàng thượng từ Kinh thành trở lại.

“Hoàng thượng nói như thế nào?” Chu Chương nhìn Vệ Anh đang ngồi trước bàn hỏi.

Vệ Anh ngẩng đầu lên khỏi thánh chỉ, nhìn về phía mọi người, “Phụ hoàng phong ta là Nguyên soái, muốn ta dẫn dắt đại quân bình định Đông Khuê loạn lần này. Đồng thời, phong Thái tử làm Nhị lộ nguyên soái, suất lĩnh 20 vạn viện binh đang từ Kinh thành tới.”

Vệ Anh vừa dứt lời, vẻ mặt của mọi người đều rất vi diệu.

Thái tử cái tên ngu ngốc đó có thể làm Nhị lộ Nguyên soái? Hấn sẽ không trực tiếp chạy đến doanh trại của địch đấy chứ?

Chu Chương trầm ngâm nửa khắc, lại nói: “Nhị lộ quan tiên phong là ai?”

Vệ Anh cười cười, từ môi mỏng phun ra hai chữ: “Ôn Ngọc.”

Quả nhiên.

Phong Tinh cười hai tiếng, cảm thán nói: “Xem ra, Thái tử thật sự ngồi không yên.”

Vệ Anh nói: “Nghe nói là Thái tử chủ động xin phụ hoàng. Có điều như vậy vừa vặn, ta còn sợ hấn không đến.”

Mọi người im lặng một hồi, Vệ Anh hỏi: “Phong Tinh, người được phái đi nước Đông Khuê tìm hiểu tin tức về báo cáo chưa?”

Phong Tinh gật đầu nói: “Đại quân Đông Khuê hiện đang đóng ở quan nội, Bàn Cửu rút về Đô thành, đang chữa thương. Tuy rằng hấn tuyên bố ra bên ngoài là vết thương nhẹ, nhưng ta tin trong khoảng thời gian ngắn hấn sẽ không xống được giường. Quân Đông Khuê sắp tới hấn là sẽ không có dị động gì.”

Vệ Anh nghĩ nghĩ, nói: “Tuy rằng loại độc chúng ta dùng không phải là không có thuốc nào chữa được, nhưng tóm lại cũng phải mất một ít thời gian. Chúng ta thừa dịp này đẩy mạnh chiến tuyến lên phía trước.”

Chu Chương ngược mắt nhìn hấn, “Người muốn tấn công Đông Khuê?”

“Tốt!” Mục Tu là người đầu tiên hưởng ứng, “Lão tử đã sớm muốn đánh bọn chúng rồi!”

Chu Chương nhíu nhịu mày, “Ta cho rằng, lấy binh lực hiện tại của chúng ta mà nói vẫn nên đợi viện quân đến đây rồi mới công thành mới là thượng sách.”

Mục Tu quỳnh lên, đang chuẩn bị tranh cãi với hấn thì nghe thấy Vệ Anh nói: “Nếu là ở dưới tình huống bình thường, suy nghĩ của người là chính xác.”

Chu Chương vẻ mặt không hiểu nhìn Vệ Anh, “Ý của người là tình huống hiện tại không bình thường?”

Vệ Anh đứng dậy khỏi ghế, ngón tay dừng ở một nơi nào đó trên bản đồ sau lưng, “Hồng Thạch quan là cửa ải thứ nhất của nước Đông Khuê. Phong Tinh, người đến nói một chút tình hình của Hồng Thạch quan.”

“Được.” Phong Tinh hắng giọng một cái, nhìn mọi người nói: “Hồng Thạch quan chủ tướng thủ quan tên là Trương Thành, bản thân hắn không phải rất lợi hại, nhưng Trương Xảo Xảo nữ nhi hắn có thể nói là nữ trung hào kiệt, nhân xưng ‘đại mạc song đao, xảo đoạt thiên công’. Kế tiếp là binh lực của Hồng Thạch quan, vốn có ba vạn nhân mã trấn thủ Hồng Thạch quan, lúc đại quân Đông Khuê rút lui lại để lại năm vạn người, hiện tổng cộng là tám vạn.”

Chu Chương nghe xong nửa ngày sau vẫn chưa nghe ra huyền cơ trong đó, “Vậy thì sao? Luận binh lực, lực lượng của bọn họ và ta ngang nhau, các người không thể bởi vì chủ tướng của đối phương là nữ mà khinh địch. Xem Mục phu nhân và Vương phi, ở trên chiến trường sợ là cũng không có mấy nam nhi là đối thủ của các nàng.”

Mục phu nhân nghe đến đó kêu ngạo ưỡn ngực lên, “Chu tướng quân nói không sai! Các người khinh địch như vậy nhất định sẽ bị đánh bại!”

Phong Tinh ho khan hai tiếng, bổ sung thêm: “Vừa rồi ta còn chưa nói xong, Trương Xảo Xảo kia là sư muội thanh mai trúc mã của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mỹ nam kế

Editor: Linh

Chu Chương im lặng nhìn Phong Tinh, ánh mắt tựa như đang nhìn một cái đầu đất, “Cho nên?”

“Cho nên....” Phong Tinh không nhìn ánh mắt Chu Chương, suất khí lắc lắc mái tóc đen nhánh trên đầu, “Bản Tướng quân chuẩn bị dùng mỹ nam kế.”

Chu Chương: “....”

Tuy rằng Phong Tinh người này bình thường không được đáng tin lắm, nhưng vào lúc mấu chốt vẫn có thể phát huy được chút tác dụng, ít nhất.... Hắn có thể dẫn dụ địch nhân, tranh thủ thời gian chạy trốn cho những người khác.

Chỉ là Chu Chương không thể hiểu nổi, hiện tại cũng không phải thời điểm sinh tử tồn vong Phong Tinh phô trương như vậy là để làm gì? Dù thế nào cũng không có khả năng là nghiêm túc đấy chứ, hahaha. “Người cảm thấy.... Nàng ta sẽ quỳ gối dưới sắc đẹp của người, sau đó chủ động mở cửa thành hiến quan?”

“Bản tướng quân đúng là nghĩ như vậy.” Phong Tinh hướng đến bên kia, lại suất khí lắc lắc tóc mình. Đối với mĩ mạo của bản thân, Phong Tinh vẫn luôn rất tự tin. Tuy rằng không được kinh diễm như Vệ Anh, nhưng lừa tiểu cô nương quả thực là hạ bút thành văn, huống chi là tiểu sư muội thanh mai trúc mã của chính mình.

Hắn tràn ngập tin tưởng đối lần tác chiến này.

Chu Chương thấy dáng vẻ cột nhà này của Phong Tinh, khoe miệng không mấy nhận ra giật giật, tiếp theo tối nghĩa mở miệng: “Người lấy tự tin đến không biết xấu hổ đấy ở đâu ra vậy?”

Phong Tinh: “....”

Chu Chương thống khổ dời ánh mắt mình ra khỏi mặt Phong Tinh, hắn sợ hắn lại nhìn nữa sẽ nhịn không được mà đánh hắn. “Nguyên soái, người sẽ không thật sự để hắn lấy sắc đi dụ nữ tướng bên địch đấy chứ?” Nếu thật sự là như vậy, hắn đã có thể tưởng tượng ra trận chiến này sẽ.... Mới mẻ đến như thế nào.

Vệ Anh lắc đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Bỏ soái cũng cho rằng chỉ bằng tư sắc của Phong Tướng quân vẫn chưa đủ để mê hoặc kẻ địch.”

Chu Chương đồng ý gật đầu, chấp nhận.

Phong Tinh: “....”

Trái tim của hắn bị đâm mạnh một đao, máu chảy rào rào. Hắn ánh mắt vừa bi thiết vừa đau khổ đảo qua người Vệ Anh và Chu Chương, tựa như muốn mổ bọn họ ra nhìn xem máu bên trong có phải là đen hay không.

Không, không cần mổ Vệ Anh ra xem hắn cũng biết bên trong nhất định là đen.

Dường như cảm nhận được bị ai trên người Phong Tinh, Mục Tướng quân tốt bụng mở miệng an ủi: “Thật ra, tư sắc của Phong tướng quân so với ta vẫn

hơn một chút.”

Phong Tinh: “.....”

Hắn cảm thấy bản thân bị vũ nhục sâu sắc: “Đừng lấy ta so với người! Ai muốn so với người!”

Mục Tu bị rống sừng sốt, “Vậy người muốn so với ai?”

“Vệ Anh!”

Mục Tu sững sờ một chút, sau đó đồng tình nhìn hắn, “Vì sao người phải muốn tự rước lấy nhục vậy?”

Phong Tinh: “.....”

Hắn cảm thấy, từ sau khi Vệ Anh đến đây, hình như ngay cả khối cọc gỗ như Mục Tu cũng trở nên nhanh nhẹn miệng. Quả thực là không thể nhìn!

Phong Tinh tức đến giờ chân, “Vệ Anh, người cái đồ trứng thối qua cầu rút ván! Vừa rồi người rõ ràng là không nói như vậy!”

Vệ Anh liếc mắt nhìn hắn, khóe môi nhếch lên một độ cong nhân nhật, “Vậy vừa rồi bốn vương nói như thế nào?”

“Người nói, mỹ thiếu niên nhẹ nhàng như Phong tướng quân nhất định có thể mê nữ tướng kia thất điên bát đảo, qùy xuống cầu chúng ta nhận lấy Hồng Thạch quan!”

.....

Vệ Anh lông mày giật giật: “Người xác định vừa rồi người tình à?”

Chu Chương bổ thêm một đao: “Hơn nữa cho dù hắn có nói, vậy cũng nhất định là châm biếm.”

Phong Tinh: “.....”

Hắn bị phần xoay người, đưa lưng về phía Vệ Anh và Chu Chương, quyết định ba năm nữa cũng không nói chuyện với bọn họ.

Chu Chương cũng không để ý đến hắn, trái lại nói với Vệ Anh: “Vậy người đồng ý lúc này tấn công Hồng Thạch quan, nhưng Trương Xảo Xảo này có tình cảm với Phong Tinh cũng là sự thật, chúng ta sẽ đánh một trận thật nhẹ nhàng.”

Chu Chương nghĩ nghĩ, nữ tướng và nam tướng khác nhau, ở trên chiến trường rất dễ mềm lòng, lời Vệ Anh nói không phải không có lý liền gật đầu không phản đối nữa.

Chu Chương không có ý kiến nhưng Mục Tu lại có, “Các người tính kế Bàn Cửu tên tiểu nhân kia thì thôi, tính kế một cô nương như vậy, không quá phúc hậu đi?” Theo ý hắn, là một nam nhân thì nên đường đường chính chính quyết đấu. Đối phương là nữ tướng, bọn họ đã thắng không cần dùng võ, còn muốn đùa giỡn tâm nhân, đây thật sự không phải là chuyện một đại trượng phu nên làm.

Vệ Anh đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Mục Tu, nhưng người xưa có câu ‘bình giả, quý đạo dã*’, đánh giặc vốn chính là so cơ hội. Hắn nhìn bóng lưng của Phong Tinh, khóe miệng nhếch lên: “Mục tướng quân không cần lo lắng, đợi đến khi chúng ta bình định được chiến loạn Đông Khuê rồi, sẽ gả Phong tướng quân cho Xảo Xảo cô nương. Như vậy chúng ta chẳng những có thể giảm bớt được chết chóc trong chiến tranh xuống thấp nhất, còn thành toàn cho một đôi có tình, có sao mà không làm đây?”

Mục tướng quân đơn thuần bình tĩnh đại ngộ đấm đấm lòng bàn tay mình, dễ dàng đã bị Vệ Anh thuyết phục, “Đúng vậy! Như vậy ta còn có thể uống được một ly rượu mừng, ha ha ha!”

Phong Tinh đã tức đến mặt đỏ bừng, một quyền đấm lên lưng Mục Tu, tiếng cười sang sảng của Mục Tu bị mắc kẹt trong cổ họng, sau đó tiếp tục thông thuận chảy xuôi về trước.

Phong Tinh hí mắt nhìn về phía Vệ Anh, tựa như một con mèo đang tức giận, “Người đọc sách nhiều năm như vậy đều toi công rồi sao? Muốn gả cũng phải là nàng gả cho ta!”

“Vậy thì gả nàng cho người.”

Phong Tinh: “.....”

Tuy rằng Vệ Anh sáng khoái đồng ý rồi, nhưng trong lòng Phong Tinh vẫn không hề bởi vậy mà vui vẻ, ngược lại càng cảm thấy phiền. “Vệ Anh, người đừng tưởng ta không biết tính toán trong lòng người, người cũng chỉ là muốn tách ta và Ôn cô nương ra mà thôi!”

Mục phu nhân vẫn đứng ở một bên nghe bọn họ nói mấy lời vô nghĩa đến sắp ngủ, lúc này đột nhiên mở to hai mắt, tinh thần hưng phấn. Phong tướng quân và Vương phi? Trong này, hình như có bất quá có thể lấy đây!

Lén lút dựng lỗ tai lên, Mục phu nhân mắt không chớp nhìn chăm chăm Vệ Anh và Phong Tĩnh, sợ chính mình bỏ lỡ cái gì.

Vệ Anh liếc mắt nhìn Phong Tĩnh, nhàn nhạt nói: “Lại nói tiếp, chờ đứa nhỏ của bọn vương ra đời, bồi phận của người liền nhảy lên thành thúc thúc, không bằng người giúp nghĩ tên cho cháu nhỏ đi.”

Phong Tĩnh: “.....”

Thật ngoan độc.

Mục phu nhân nhìn Phong Tĩnh đã bỏ mình, trong lòng thất vọng thở dài một hơi, sao bát quái này còn chưa bắt đầu đã trực tiếp kết thúc rồi? Vương gia thật đúng là thâm tàng bất lộ.

Thấy mọi người giống như không còn ý kiến gì, Vệ Anh liền chuẩn bị kết thúc hội nghị cấp cao lần này, “Mục Tu, bọn soái đương nhiệm mệnh người làm tiên phong, Chu Chương làm phó tiên phong, ngày kia canh ba nấu cơm, canh năm xuất phát, tấn công Hồng Thạch quan.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Phong Tĩnh giương mắt nhìn Vệ Anh, “Nguyên soái, vậy ta thì sao?”

Vệ Anh đánh giá Phong Tĩnh vài lần, nói với hắn: “Phong tướng quân hãy thừa dịp hai ngày này nỗ lực đề bản thân trở nên đẹp hơn tí đi.”

Phong Tĩnh: “.....”

Lúc Vệ Anh trở lại trong phòng, Ôn Ly đã nằm ở trên giường sắp ngủ. Nghe được động tĩnh rất nhỏ ngoài cửa, Ôn Ly lông mi run run, sau đó mở mắt. Thấy là Vệ Anh, Ôn Ly mạnh mẽ ngồi dậy, “Sao rồi?”

Vệ Anh đi đến đầu giường ngồi xuống, kéo Ôn Ly vào trong lòng, “Phụ hoàng lệnh Thái tử suất lĩnh 20 vạn viện quân, đang từ Kinh thành chạy đến.”

Thái tử? Ôn Ly cau mày, đây giống như là người đến không tốt.

Vệ Anh gogi cảm lên vai Ôn Ly, đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ liếm lên vành tai nàng, “Không cần lo lắng, một khi Thái tử đến đây liền vào cục ta bày sẵn.”

Lỗ tai đột nhiên ẩm ướt khiến Ôn Ly nhin không được than nhẹ một tiếng. Tay đặt trên lưng Ôn Ly của Vệ Anh hơi dừng, theo đó là ôm nàng càng chặt. Ôn Ly nghiêng đầu, nhìn Vệ Anh nói: “Vây bây giờ chúng ta cứ canh giữ ở trong thành Ký Châu để đợi viện quân tới à?”

Vệ Anh dán lên cánh môi của nàng, lầm bầm: “Ngày kia ta chuẩn bị mang binh tấn công Hồng Thạch quan.”

“Ta.....”

“Nàng không thể đi.” Cắn một cái xuống đôi môi xinh xắn của Ôn Ly, Vệ Anh không cho Ôn Ly cơ hội nói chuyện đã trực tiếp cự tuyệt, “Nàng ngoan ngoãn đợi ở phủ tướng quân, dưỡng thai cho tốt.”

Ôn Ly: “.....”

Nàng chưa hề nói gì mà.

“Vây mọi người phải cẩn thận đấy.” Ôn Ly nói xong câu này, đầu lưỡi Vệ Anh liền xống thẳng vào trong miệng nàng, lần lên đầu lưỡi nàng. Hôn hôn, tay Vệ Anh bắt tri bất giác liền trượt vào trong quần áo Ôn Ly, nắm lấy bánh bao nhỏ của nàng bóp nhẹ.

Thân thể Ôn Ly dưới sự âu yếm của Vệ Anh càng lúc càng mềm, Vệ Anh hôn dọc theo cổ Ôn Ly, cuối cùng dừng lại trên xương quai xanh gợi cảm của nàng không đi. Nhẹ nhàng cắn một cái, tiếng yêu kiều của Ôn Ly liền bật thốt ra, thân thể Vệ Anh trở nên khô nóng, xoay người liền áp Ôn Ly xuống dưới thân.

Vệ Anh nhìn người quần áo hỗn độn, gò má đỏ ửng dưới thân, thật sự rất muốn một miếng ăn luôn nàng.

Đáng tiếc là không thể.

Vệ Anh nhú nhú mày rồi nằm xuống bên cạnh Ôn Ly. Ôn Ly liếc mắt nhìn người bên cạnh, nhiệt độ cơ thể hắn rõ ràng cao hơn bình thường, trong mắt còn vương ham muốn nồng đậm, lại quy củ nằm bên cạnh mình không động đậy. “Chàng sao vậy?”

Vệ Anh kéo Ôn Ly vào trong lòng hôn hôn, giọng nói có chút khàn khàn, “Quân y nói không thể làm.”

Ôn Ly: “.....”

Nàng liếc mắt nhìn cái lều nhỏ dưới thân dưới của Vệ Anh, trong lòng thay hắn bị ai ba giây, “Nếu không phải quá kịch liệt, chắc là... Không có vấn đề gì đâu?”

Ôn Ly nói xong câu này mặt đã xầu hổ đến đỏ bừng. Nhưng Vệ Anh cái dạng này, ngủ được mới khó hiểu nhỉ?

Vệ Anh đắp máy khố miệng, xoay người ngồi dậy, “Nàng ngủ trước đi, ta đi tắm.”

Ôn Ly: “.....”

Đường đường là một Vương gia, cần nhờ đến tắm để giải quyết dục vọng của mình, cũng không phải rất dễ dàng.

Vệ Anh vừa thay mình hạ nhiệt bên ngoài, trong lòng vừa nghĩ khi nào tìm một cơ hội tha quân y ra ngoài đánh năm mươi quân côn.

Chờ Vệ Anh hạ nhiệt xong, Ôn Ly đã nằm trên giường ngủ đến say sưa. Hắn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, trèo lên giường ôm Ôn Ly vào trong lòng, hung hăng hôn nàng một cái như để hả giận rồi mới nhắm mắt lại đi ngủ.

Hai ngày sau, quân Ký Châu đứng giờ xuất phát, tiến quân hướng Hồng Thạch quan.

Trương Xảo Xảo đứng trên tường thành, nhìn ra mảng bóng người đông nghìn nghịt ngoài thành, hô to nói: “Người dưới thành là ai, hãy xưng tên ra!”

Vệ Anh còn chưa kịp nói chuyện, Phong Tĩnh đã kích động hai chân kẹp chặt bụng ngựa, ra khỏi hàng tiền về phía trước một bước, “Xảo Xảo, muội còn nhớ rõ ta không? Ta chính là Sư huynh mà muội thích nhất, Phong Tĩnh đây!”

Phong Tĩnh một đôi mắt to niêm nở chăm chú nhìn vào bóng hình xinh đẹp trên tường thành, còn liệu mạng nháy mắt, rất sợ Trương Xảo Xảo không nhìn thấy mình.

Trương Xảo Xảo nhìn chăm chăm vào người bên dưới một hồi lâu, dường như là đã nhận ra Phong Tĩnh, cao hứng nói: “A, trời ạ! Thật là Phong sư huynh! Mấy năm nay huynh sống tốt không?”

Ánh mắt Trương Xảo Xảo tràn ngập niềm vui gặp lại, thậm chí còn do kích động mà nhiễm lên một tầng sương mù. Nàng liếc mắt hươu hươu song đao về phía Phong Tĩnh đang hươu kiếm về phía nàng. Hai người một người trên thành, một người dưới thành, dùng vẻ mặt phong phú và động tác tứ chi, không tiếng động tiến hành trao đổi.

Chu Chương thấy tình cảnh này, mày lập tức nhảy dựng lên. Có lẽ hôm nay hắn có thể may mắn được kiến thức đến một công thành chiến hoàn toàn mới.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Công phòng chiến

Editor: Linh

Phong Tĩnh đứng dưới thành, tình cảm dào dạt nhớ lại kỷ niệm của hắn và tiểu sư muội đáng yêu, thanh mai trúc mã là nàng, “Nhớ năm đó, chúng ta đi theo sư phụ cùng nhau trên núi tập võ. Khi đó ta mới tám tuổi.”

“Ta mới bảy tuổi.” Trương Xảo Xảo mắt ngẩn lệ tiếp câu chuyện của Phong Tĩnh.

“Chúng ta là thanh mai trúc mã.”

“Hai nhỏ vô tư.”

“Mỗi lần ta bị sư phụ phạt quỳ trên đỉnh núi, đều là sư muội ngươi trộm đưa đồ ăn nóng đến cho ta.” Giọng Phong Tĩnh có chút ghen ngào.

“Mỗi lần ta bị người khác bắt nạt, đều là sư huynh ngươi xuất đầu thay ta, sau đó bị người đánh đến mặt mũi bầm dập.” Giọng Trương Xảo Xảo cũng có chút ghen ngào.

“Ta vẫn còn nhớ, khi sư muội bôi thuốc cho ta, trong mắt toàn là đau lòng và không nở.”

“Ta cũng nhớ, khi sư huynh ngươi gánh tội cho ta, trong mắt là thấy chết không sờn.”

“A, sư muội!”

“A, Sư huynh!”

.....

Đây là đang đánh giấc hay đang thân cận vậy?

Trên chiến trường không khí rất vi diệu, tướng sĩ hai quân đều như có đăm chiêu, ánh mắt khi nhìn về phía Phong Tinh và Trương Xảo Xảo cũng hết sức phức tạp.

Mà hai nhân vật chính được chú ý vẫn còn đang chìm đắm trong tình cảm của mình.

“Sur muội, ta thật sự không đành lòng chữa đao kiếm về phía ngươi, không bằng ngươi mở thành hiến quan đi.” Phong Tinh lau nước mắt ở khóe mắt nói.

“Sur huynh, ta cũng không nhẫn tâm chữa đao về phía ngươi, không bằng ngươi khai hoàn hồi triều đi.” Trương Xảo Xảo cũng lau nước mắt ở khóe mắt mình.

Con ngươi của Phong Tinh theo lời nói của Trương Xảo Xảo dần dần trầm xuống, “Như vậy xem ra, chúng ta không thể thương lượng rồi?”

Trương Xảo Xảo khó xử nhìn Phong Tinh, trong mắt vẫn còn ánh nước lóe ra, “Sur huynh, ta phụ trách trấn thủ Hồng Thạch quan này, sao có thể không chiến mà hàng?”

Tiếng cười của Chu Chương từ phía sau Phong Tinh truyền tới, Phong Tinh quay đầu lại, tức tối nhìn Chu Chương. Chu Chương lạnh nhạt nhìn lại hắn, ảm ảm nói: “Phong tướng quân, mỹ nam kế của ngươi hình như không dùng được.”

Phong Tinh phẫn hận quay đầu, hươu hươu kim giản trong tay, hướng tường thành hô to: “Sur muội! Nếu ngươi không muốn khai thành hiến quan, vậy thì... Chỉ có thể ra khỏi thành chiến với ta một trận thôi.”

Trương Xảo Xảo ngăn ngươi, sau đó đi xuống dưới thành.

Rất nhanh, Trương Xảo Xảo đã cưỡi ngựa từ trong thành đi ra. Cách gần nhìn Phong Tinh, gương mặt Trương Xảo Xảo giống như có chút đỏ ửng, “Sur huynh, vì sao vận mệnh muốn trên cột chúng ta như thế, lại để chúng ta gặp lại nhau trên chiến trường như này?” Aiz, thật sự là tạo hóa trên người.

Phong Tinh nhìn nàng, trong đôi mắt đẹp cũng chan chứa tình cảm phong phú, “Sur muội, ta cũng không muốn động thủ với ngươi, lại càng không muốn nhìn đến các tướng sĩ hi sinh vô ích. Trận chiến hôm nay, nếu như ngươi thắng ta liền dẫn đại quân lui về thành Ký Châu; nếu như ta thắng, mong ngươi mở thành hiến quan, chúng ta cam đoan sẽ không thương hại dân chúng trong thành.”

Trương Xảo Xảo nghĩ nghĩ, nếu chính mình ngay cả Phong Tinh cũng không đánh lại được, cũng không thể thắng nổi mấy vị đại tướng quân sau lưng hắn. Đặc biệt là người cưỡi ngựa trắng kia, nếu nàng nhớ không nhầm thì kia chính là Vệ Anh Ngũ Hoàng tử nước Khương. Nghe nói hắn võ nghệ cao cường, giỏi văn giỏi võ, nếu như chống lại hắn, chính mình sợ là không có nửa phần thắng. Mà trong Hồng Thạch quan chỉ có nàng võ công tốt nhất, ngay cả nàng cũng bị đánh bại thì người khác càng thêm không phải đối thủ của hắn.

Càng nghĩ Trương Xảo Xảo càng cảm thấy trận chiến này của mình và Phong Tinh, nếu nàng bị bại, không chỉ đã kích sĩ khí của chúng tướng sĩ, Hồng Thạch quan này phòng chừng cũng thủ không được.

Tuy rằng Hồng Thạch quan lấy thành làm quan, vững như thành đồng, nhưng đối phương Đại tướng như mây, bọn họ đều là cao thủ lấy một địch vạn. Thêm vũ khí công thành của quân Ký Châu mười phần hoàn mỹ, nếu như phát động tấn công mạnh, công phá cửa ải cũng chỉ là vấn đề thời gian. Mà đến lúc đó, chắc chắn có vô số tướng sĩ chết, vậy còn không bằng mở thành hiến quan.

Vì thế Trương Xảo Xảo liền gật đầu đồng ý. “Được, ta đồng ý với ngươi, nếu ta bại bởi ngươi sẽ xin phụ thân mở thành hiến quan.”

Phong Tinh thấy nàng đồng ý rồi liền bày ra một tư thế nghiêng địch, “Vậy thì mời sur muội ra chiêu trước.”

Trương Xảo Xảo mấp máy khóe môi, giờ song đao trong tay lên rồi giục khoái mã chạy về phía Phong Tinh. Vó ngựa đạp bụi đất tung bay trong không khí, tiếng kim loại ‘leng leng’ vang lên bên tai không dứt.

Trương Xảo Xảo khinh công và võ công trên ngựa đều rất tốt, Phong Tinh thử nhiều lần cũng vẫn chưa thể đánh ngã Trương Xảo Xảo xuống ngựa. Nhưng nhìn ra được Trương Xảo Xảo vẫn luôn hạ thủ lưu tình với hắn, khi ra chiêu đều tránh bộ vị yếu hại.

Phong Tinh con ngươi trầm xuống, chính mình nếu ngay cả sur muội đều đánh không lại vậy sau này cũng không còn mặt mũi nào lấn lộn trong quân. Nhưng Trương Xảo Xảo này hàng năm ở đại mạc mang binh, không chỉ có một thân võ công tốt mà ngay cả khí lực cũng lớn thần kỳ, muốn thắng được nàng thật đúng không phải chuyện dễ dàng.

Chẳng lẽ, thật sự càng phải nhờ đến sắc đẹp của mình để mê hoặc đối phương sao?

Phong Tướng quân rất là buồn rầu.

Mất thấy Trương Xảo Xảo lại vung đao tới, Phong Tinh ngựa ra đằng sau tránh thoát một kích này, sau đó hướng về phía Trương Xảo Xảo nháy mắt. Trương Xảo Xảo sừng sốt, song đao trong tay đã ‘keng’ một tiếng bị kim giản trong tay Phong Tinh đánh bay ra ngoài.

Bất chấp đau đớn trong tay, kim giản trong tay Phong Tinh đã mang theo gió khô ráp của đại mạc đánh đến, Trương Xảo Xảo linh hoạt đứng lên lưng ngựa, nhưng vừa ngồi lại xuống ngựa, kim giản trong tay Phong Tinh lại đánh đến, Trương Xảo Xảo như trong mây, xoay người xuống ngựa.

Phong Tinh sau khi Trương Xảo Xảo nhảy xuống ngựa cũng theo sát phi thân xuống, chặn đường đi của Trương Xảo Xảo. Trương Xảo Xảo trong tay không có vũ khí giống như là lão hổ không có răng nanh, chỉ có thể né tránh. Phong Tinh thừa thắng xông lên, rất nhanh đã chuyển kim giản về bên gáy Trương Xảo Xảo.

Khí lực một kích này của Phong Tinh rất lớn, chỉ gió mà kim giản mang theo quét đến bên mặt Trương Xảo Xảo đã cảm thấy đau đớn. Nếu một kích này thật đánh đến, chính mình hẳn là phải chết không nghi ngờ.

Trương Xảo Xảo thở dài, nói với Phong Tinh: “Ta thua, đa tạ sư huynh không giết.”

.....

Mục tướng quân thật sự không nhìn được, “Thật sự là không biết xấu hổ.” Vừa rồi hắn thấy rõ ràng là Phong Tinh nhảy mất với Trương Xảo Xảo, dọa Trương Xảo Xảo sững sốt hắn mới nhân cơ hội đánh bay song đao trong tay người ta. Bây giờ người ta ngược lại còn đến cảm tạ ơn không giết của hắn, thật đúng là không biết xấu hổ mà!

Chu Chương cũng nói: “Nếu Trương Xảo Xảo dùng hết toàn lực, Phong Tinh sẽ không thắng dễ dàng như thế.” Nói xong hắn lại cảm thấy không đúng, “Tuy rằng bây giờ hắn cũng thắng được không dễ.”

Ngay cả sắc tướng cũng đã bán, hơn nữa người ta vô cùng có khả năng là bị hắn dọa.

Chính Phong Tinh cũng cảm thấy bản thân thắng được có chút hèn, có điều, thắng chính là thắng thôi, chi cần kết quả tốt là được rồi. Vì thế hắn vui vẻ nhận lấy cảm tạ của Trương Xảo Xảo.

Mục Tướng quân lại lần nữa có cái nhìn mới về Phong Tinh, thật đúng là không biết xấu hổ!

Trận chiến này Trương Xảo Xảo bị bại, đúng hẹn mở thành hiến quan. Vệ Anh lệnh các tướng lĩnh nghiêm cẩn ước thúc thủ hạ, vào trong quan rồi không được quấy nhiễu dân chúng rồi tự mình quay về thành Ký Châu đón Ôn Ly đến Hồng Thạch quan.

Hợp nhất không ít binh lính Hồng Thạch quan, cũng tiếp nhận lương thảo của bọn họ, Vệ Anh để lại năm vạn người ngựa đóng ở Hồng Thạch quan, còn lại lui về thành Ký Châu.

Sau khi ổn định trong phủ Nguyên soái, Vệ Anh dẫn theo mấy vị Đại tướng đến tiến hành một cuộc nói chuyện thân thiết với Trương Xảo Xảo. Trong lúc nói chuyện, Trương Xảo Xảo bày tỏ nước Đông Khuê có rất nhiều đại thần đều phản đối Bàn Cửu phát động chiến tranh với nước Khương.

Hai nước vốn bình an vô sự, dân chúng an cư lạc nghiệp, nhưng Bàn Cửu lại khư khư cố chấp khơi mào chiến tranh, hao tổn tài của không nói, nếu bị đánh bại, dẫn đến bị nước Khương trăm vạn hùng binh nuốt chửng, đây mới chân chính là tai nạn của nước Đông Khuê.

Mà nước Khương binh nhiều tướng mạnh, Bàn Cửu nghĩ muốn nuốt khối thịt béo này vào trong bụng chỉ sợ sẽ tiêu hóa không tiêu.

Đối với chuyện này Vệ Anh bày tỏ nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của bọn họ là bình định loạn Bàn Cửu, không có ý tấn công Đông Khuê, chỉ cần Bàn Cửu có thể an phận thủ thường, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không thể phát binh tấn công nước Đông Khuê.

Trương Xảo Xảo nghe hắn nói như vậy tự nhiên là yên tâm. Thấy hắn sau khi tiến vào quan rồi, quân kỷ chặt chẽ, ngày khác nếu có thể đi lên để vị, nước Khương dưới sự thống trị của hắn nhất định có thể duy trì bang giao thân thiết với Đông Khuê. Đây là phúc phận của dân chúng.

Trong quân nữ tướng lĩnh vốn không nhiều, sau khi Trương Xảo Xảo nhìn thấy Mục phu nhân và Ôn Ly, tựa như trời hạn gặp mưa, nhanh chóng phát triển thành bạn tốt, không có việc gì là đến tìm các nàng tán gẫu.

Mục phu nhân từng đánh một trận với Trương Xảo Xảo, cuối cùng cũng bại dưới đôi loan đao của Trương Xảo Xảo, đối võ công của nàng phục sát đất. Đồng thời lại luôn giựt giây Trương Xảo Xảo đi tìm Ôn Ly đánh một trận, nàng thổi phồng võ công của Ôn Ly là ngàn hoa rơi loạn, Trương Xảo Xảo cũng không khỏi động tâm.

Nhưng là bởi vì Ôn Ly đang có thai, Vệ Anh quản lý nàng rất nghiêm, đừng nói đánh nhau, ngay cả thời gian gặp khách mỗi ngày cũng quy định trong vòng một canh giờ.

Trương Xảo Xảo vì vậy mà tiếc nuối rất lâu.

Đào mắt đã qua nửa tháng, Vệ Anh tính tính thời gian, Thái tử suất lĩnh vạn quân không sai biệt lắm cũng nên đến.

Ở trong thư phòng xử lý quân sự xong, bóng đêm đã dày đặc. Vệ Anh tắm rửa một cái rồi về phòng. Trên giường lớn mềm mại lộ ra một khối, Ôn Ly đang ngủ ngon lành trên đó.

Vừa tắm xong thân thể còn mang theo hơi nước, Vệ Anh cứ vậy trực tiếp trèo lên giường, từ sau lưng ôm lấy Ôn Ly.

Một mùi hương như mai như lan truyền vào chóp mũi, Ôn Ly nhích lại gần vào trong lòng Vệ Anh, thoải mái cọ cọ lên ngực hắn, “Vệ Anh..... Chàng hết bận rồi à?”

“Ừ.” Vệ Anh hôn hôn lên trán Ôn Ly, nhẹ giọng hỏi: “Ta đánh thức nàng hả?”

Ôn Ly khoe miệng cong lên, giọng ngọt ngào như tiếng mèo kêu gãi gãi lên tim Vệ Anh, “Vệ Anh, người chàng thơm quá.” Dừng là sữa tắm hiệu gì vậy?

Vệ Anh ngậm nụ cười bên môi nằng vào miệng, ôn nhu nói: “Không thơm bằng nàng.” Theo bản năng ôm chặt người trong lòng thêm mấy phần, Vệ Anh trong lòng than nhẹ một tiếng. Mỗi ngày được ôn nằng ngủ như vậy lại không thể làm gì, thật sự là một loại khổ hình.

Ôn Ly hơi điều chỉnh tư thế nằm trong lòng Vệ Anh, cũng không chú ý tới lỡ đụng phải bộ vị mẫn cảm nào đó. Rõ ràng cảm nhận được nơi nào đó trên người Vệ Anh biến hóa, Ôn Ly cảm thấy bản thân mình bỗng chốc tỉnh táo luôn rồi.

Lại nói, bọn họ đã nửa tháng rồi không làm. Nam nhân bình thường vào độ tuổi này của Vệ Anh, nửa tháng mà không làm. ... Chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

[Tinh! Hệ thống tình bạn nhắc nhở, nam nhân sinh lực cường tráng, tinh lực tràn đầy như Vệ Anh, dưới tình huống ở ngay bên cạnh người mình yêu, nửa tháng không làm XX, đối thân thể và tâm lý đều là một khảo nghiệm tàn khốc!]

Ôn Ly: “.....”

Vì sao hệ thống lại chạy ra phổ cập kiến thức về vấn đề này vậy? Có phải đã trúng virus rồi không?

Trong lòng Ôn Ly thiên nhân giao chiến nửa ngày, cái lều nhỏ dưới thân Vệ Anh vẫn không có xu hướng rũ xuống, Ôn Ly rốt cục nổi lên dũng khí nhỏ giọng hỏi: “Vệ Anh.... Chàng....”

“Nàng không cần quan tâm đến ta, ngủ đi.” Vệ Anh hơi thờ có chút bất ổn, trong giọng nói còn mang theo chút khàn khàn.

Ôn Ly: “.....”

Dưới loại tình huống này, hai người bọn họ mặc kệ là ai đều khó có khả năng đi ngủ.

Ôn Ly mấp máy môi, dường như đã làm ra một quyết định vô cùng khó khăn. Tay của nàng chậm rãi bò hướng dưới thân Vệ Anh, nhanh chóng kéo quần hần xuống, nắm lấy đóm lửa nóng kia, bắt đầu chuyển động cao thấp.

“Ừ.... Ly nhi....” Vệ Anh thoải mái hừ ra tiếng, giọng khàn khàn mà gọi cảm. Ôn Ly nghe vậy trái tim nhảy tình thích, xấu hổ chôn mặt vào trong ngực hần, động tác trên tay vẫn không ngừng.

Ôn Ly hơi hơi nâng đầu lên, chỉ lộ ra một đôi mắt đen lúng liếng nhìn Vệ Anh, “Không thoải mái sao?” Nàng chưa từng làm qua chuyện này, ngượng tay cũng là khó tránh khỏi.

Vệ Anh dè dặt cái tay đang làm loạn của Ôn Ly, mất tiếng nói: “Rất thoải mái, đủ rồi.” Hần vẫn nên đi ra ngoài tắm nước lạnh thôi.... Cuộc sống như này đến bao giờ mới kết thúc đây.

Đủ rồi? Ôn Ly nghi hoặc nhìn hần, nhưng là, nhưng là vẫn chưa xuất ra mà. Ôn Ly mặt đỏ bừng, giọng vô cùng nhỏ: “Ta, ta là lần đầu tiên, không, không có nhiều kinh nghiệm.” Nàng rõ ràng nghe người khác nói, ngũ cô nương làm người ta muốn ngừng mà không được mà.

Vệ Anh ôm Ôn Ly, nhin không được cười ra tiếng. Chỉ cần là tay của Ôn Ly, cho dù động tác vụng về cũng có thể làm hần cảm thấy vô cùng thoải mái. Hần mỉm cười, hôn lên môi Ôn Ly: “Ly Nhi, nàng rất tuyệt.”

Ôn Ly: “.....”

Lần đầu tiên được kích lệ về phương diện này, Ôn Ly không biết nên buồn hay nên vui.

Nhưng Vệ Anh nói lại như cổ vũ Ôn Ly, tay nàng lại bắt đầu chuyển động. Vệ Anh yết hầu giật giật, mấy câu than nhẹ từ trong miệng trượt ra, Ôn Ly nghe lại mặt đỏ tai hồng.

Có lẽ là Ôn Ly chủ động lấy lòng làm Vệ Anh hưng phấn phi thường, không bao lâu đã xuất ra ngay tại trên tay Ôn Ly. Ôn Ly thấy tay có cảm giác ẩm nóng, trực tiếp ngậm người nửa phút.

Sứ mệnh của ngũ cô nương hình như đã hoàn thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Viện quân đến

Editor: Linh

Vệ Anh lau sạch thân dưới của mình và tay Ôn Ly, lại đi phòng tắm tắm rửa. Khi trở về Ôn Ly vẫn mở to đôi mắt to của mình, nhìn chăm chăm trần nhà không chớp mắt. Vệ Anh mỉm cười không tiếng động, lên giường ôm Ôn Ly thấp giọng nói: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Ôn Ly khòe miệng giật giật, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Trời mới biết lần đầu tiên năng kích hoạt công năng của ngũ cô nương, nàng chỉ cảm thấy bây giờ trên tay vẫn còn lại cảm giác nóng ẩm sền sệt.

Vệ Anh ánh mắt mang theo ý cười thản nhiên, cho dù Ôn Ly không nói thì hắn cũng biết phụ nhân nhà hắn lại thẹn thùng rồi. Vệ Anh suy nghĩ một lát, muốn dẫn lực chú ý của Ôn Ly ra khỏi chuyện này, liền nói: “Đã ngủ không được, không bằng chúng ta nghĩ tên cho con đi.”

Nghĩ tên? Ôn Ly chớp chớp mắt, nàng không am hiểu nhất là đặt tên, trước kia khi còn đi học lúc sáng tác văn nàng có thể đem 1/3 thời gian lãng phí lên việc đặt tên cho nhân vật chính. Nàng ngước mắt nhìn qua gương mặt anh tuấn của Vệ Anh, nghĩ công tác quan trọng như vậy nên giao cho Vệ Anh thì tốt hơn, “Vẫn là để chàng đặt tên đi.”

Vệ Anh nghĩ nghĩ, thấp giọng nói hỏi Ôn Ly: “Ly Nhi, nàng muốn nhi tử hay nữ nhi?”

Giọng Vệ Anh trầm thấp dễ nghe, giống như rượu ngon hương thuần, trong bóng đêm yên tĩnh này khiến Ôn Ly có chút say, “Chàng thì sao?” Vệ Anh chắc là thích nhi tử hơn, dù sao ở trong thâm cung, địa vị của nhi tử là nữ nhi hoàn toàn không thể bằng được.

Vệ Anh nhẹ hôn lên gò má mềm mại của Ôn Ly, ôn nhu nói: “Chỉ cần là nàng sinh ta đều thích.”

Ôn Ly: “.....”

Nàng cảm thấy Vệ Anh rất biết nói lời tâm tình.... Máy cái đó đều tra ở đâu ra vậy?

[Tinh! Nếu người chơi thích, bản hệ thống có thể cung cấp một quyển sách lời yêu thương.]

Ôn Ly: “.....”

Hệ thống thật đúng là.... Tự cho là sẵn sóc.

“Không bằng tên chỉ một chữ ‘Cần’.” Vệ Anh đề nghị nói, Cần đại biểu ngọc đẹp, hơn nữa cả nam và nữ hài đều có thể dùng.”

Ôn Ly nhu thuận gật đầu, “Tốt.” Trước kia lúc nhàm chán nàng cũng từng xem qua ‘sổ tay lấy tên cho cục cưng’ mà hệ thống cung cấp. Trong đó cũng nói Cần là một chữ rất tốt, ngay cả Chu Du cũng tự xưng Công Cần, xem ra ai trong tên có chữ Cần đều lớn lên rất tốt đẹp.

Ôn Ly hoàn toàn không biết chính mình lại vừa thần logic.

Tên đứa nhỏ cứ vậy định ra, Ôn Ly cảm thấy có chút buồn ngủ, rất nhanh liền làm ổ ngủ trong lòng Vệ Anh.

Hôm sau sáng sớm đã có lính liên lạc đến báo Thái tử suất lĩnh 20 vạn viện quân đã đến thành Ký Châu.

Vệ Anh dẫn theo một ít thủ hạ tinh anh, đứng trước Hồng Thạch quan nghênh đón Thái tử. Mấy ngày chạy liên tục khiến Thái tử nhìn qua có chút tiêu tụy, nhưng sau khi hắn nhìn thấy Vệ Anh vẫn sáng lờ lờ như trước, lập tức tinh thần chấn hưng, người bỗng sáng thêm mấy phần.

“Ngũ đệ, người thật sự là quạ đen. Người nói Bàn Cửu muốn phản, hắn thật sự phản rồi.” Thái tử nhìn Vệ Anh, một đôi mắt tiêu lý tằng đao.

Chúng tướng sĩ sau lưng Vệ Anh tập thể liếc Thái tử, nghe lời Thái tử nói kia, là đang ám chỉ Khánh vương cấu kết với Bàn Cửu sao? Đã sớm nghe nói Thái tử và Khánh vương bất hòa, hôm nay vừa thấy quả thế, vừa thấy mặt đã ra sát chiêu.

Vệ Anh cười trên lưng ngựa, khòe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, “Hoàng huynh, nếu lời nói của ta thật có thể một câu ứng nghiệm, vậy người đã trắng niên mất sớm rồi.”

Thái tử: “.....”

Chẳng lẽ bởi vì nơi này là đại mạc cho nên vì đó mà Vệ Anh nói chuyện cũng trở nên thẳng thắn? Ha ha ha, hắn cũng muốn nhìn xem, cái người trắng niên mất sớm kia là ai.

“Lúc đang trên đường đến, ta nghe nói Vương phi có thai, chúc mừng Ngũ đệ nhé.” Thái tử ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Vệ Anh, “Có điều Ngũ đệ ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy, mấy tháng đầu thai nhi không ổn định, rất dễ bị sảy thai, Vương phi ngàn vạn lần đừng rạp khuôn theo Trình Lương đệ.”

Vệ Anh con người trầm xuống, Thái tử thấy mặt hắn hiện rõ hờn giận, tâm trạng lập tức từ mây đen chuyển sang quang đăng. Người một khi có uy hiếp, khi đối phó sẽ trở nên dễ dàng hơn. Chỉ là không biết Khánh Vương phi này, rốt cuộc có mị lực gì mà có thể mê vị Ngũ đệ dầu muối không vào này của hắn đến thần hồn điên đảo.

Thái tử vẫn còn đặc ý, chợt nghe giọng Vệ Anh từ đối diện truyền tới, “Hoàng huynh, người nói sao năm đó mẫu hậu không để xảy người nhỉ?”

Thái tử: “.....”

Mục tướng quân lo lắng nhìn thân hình lung lay sắp đổ của Thái tử, sợ hãi không giữ được thăng bằng, trực tiếp ngã xuống khỏi lưng ngựa. Thái tử cuối cùng vẫn chịu đựng được, Mục tướng quân lúc này mới chuyển ánh mắt lên trên người Nguyên soái nhà mình. Mục tướng quân khịt khịt mũi, thật ra Thái tử có thể lớn đến như này cũng rất không dễ dàng.

Hồng thạch quan quá nhỏ, nhân mã Thái tử mang đến tạm thời đóng quân ngoài thành, Vệ Anh cũng bắt đầu cùng các vị tướng quân thương lượng kế hoạch tiến công tiếp theo.

Qua được Hồng Thạch quan, cửa ải tiếp theo chính là thành Bạch Hồ. Thành Bạch Hồ có bốn cửa thành, mỗi một cửa thành đều có trọng binh canh gác, tường thành cao đến mười thước, nếu quả quyết muốn tiến công mà nói, đây nhất định là một trận đánh ác liệt.

Thái tử tuy được treo danh hiệu Nhị lộ Nguyên soái, nhưng ở trước mặt Đại Nguyên soái là Vệ Anh, trừ Ôn Ngọc ra cũng không có Tướng quân nào nghe lời hắn. Nhàm chán nghe bọn Vệ Anh thảo luận tiến công thế nào cả một buổi sáng, Thái tử nghe cũng thấy miệng đắng lưỡi khô, mấy người này nói cả một buổi sáng mà không cảm thấy khát nước à?

Đang nghĩ như vậy thì tiếng Vệ Anh đột nhiên dừng lại. Thái tử khó hiểu ngẩng đầu, theo ánh mắt hắn nhìn lại thì thấy Ôn Ly dẫn theo mấy nha hoàn từ ngoài cửa tiến vào.

Thái tử lông mày nhíu lại, ở trong lòng ha ha cười hai tiếng. Thật đúng là anh hùng khó qua ải nữ nhân.

“Ly Nhi, sao nàng lại đến đây?” Giọng Vệ Anh đột nhiên mềm xuống khiến Thái tử nghe mà nổi hết da gà.

Ôn Ly hành lễ với Thái tử rồi đi đến bên người Vệ Anh, khoe môi cong lên một nụ cười ngọt ngào, “Đã qua thời gian ăn bữa trưa, ta nghĩ chắc là mọi người đều đã quên ăn cơm cho nên cố ý mang chút thức ăn đến cho mọi người.”

Nghe Ôn Ly nói như vậy, Mục Tu liền cảm thấy trong bụng sôi trào, “Vẫn là Vương phi săn sóc!”

Ôn Ly cười cười, lại có chút áy náy nhìn Thái tử: “Có điều ta không biết Thái tử đã ở đây, cho nên không chuẩn bị đồ ăn cho Thái tử.”

Thái tử: “.....”

Mục Tu: “.....” Vương phi thật không hổ là lão bà của Vương gia, phu thê quả nhiên một lòng. Hắn đồng tình liếc mắt nhìn Thái tử, nhưng cũng không có dự định chia sẻ cơm trưa với Thái tử.

Vệ Anh cười nhẹ mấy tiếng, hắn rất muốn ôm Ôn Ly hôn một cái, “Tất cả mọi người đã đói bụng, vậy chúng ta ăn cơm xong lại tiếp tục thảo luận.”

Được Vệ Anh cho phép, chúng tướng quân đều như sói đói chụp mũi đánh về phía hộp thức ăn trong tay bọn nha hoàn. Mùi thơm của thức ăn thoáng chốc tràn ngập trong không khí, Thái tử nhấp mấy khoé miệng khô ráp, đang chuẩn bị phát tay áo rồi đi thì có một lính liên lạc về mặt kích động chạy vào, “Khởi bẩm Nguyên soái, ngoài thành có quân Đông Khuê khiêu chiến!”

Vệ Anh và mấy vị Tướng quân đều sững sốt, ngay cả Thái tử cũng không tự giác đứng thẳng người lên. Vệ Anh nhìn lính liên lạc quỳ dưới đất, hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu nhân mã? Người dẫn đầu là ai?” Cho dù chân của Bàn Cửu nhanh như vậy đã được dưỡng tốt, Vệ Anh cũng không cho rằng hắn sẽ vui vẻ xuống giường đi chịu chết.

Lính liên lạc nói: “Ước chừng có hơn 10 vạn nhân mã, cầm đầu là nữ nhân.”

Nữ nhân? Chân mày Vệ Anh vừa động, chợt nghe tiếng Mục Tu vang lên trong phòng, “Ta biết rồi, nhất định là muội muội của Bàn Cửu – công chúa Tắc Á.”

Công chúa Tắc Á..... Á? Chân mày Ôn Ly hơi động, đây là lấy sai kịch bản hay là đi nhầm trường quay rồi?

Theo Mục Tu giới thiệu, công chúa Tắc Á này là tiểu nữ nhi nước Đông Khuê được Tiên hoàng thương yêu nhất. Người không chỉ xinh đẹp, còn có một tay dùng roi giỏi, rất nhiều dũng sĩ nước Đông Khuê cũng không phải đối thủ của nàng. Mà công chúa Tắc Á này đối những nam nhân đánh không lại mình, càng thêm khinh bỉ.

Phong Tình bụng đói kêu vang chọc chọc cơm trong bát, lẩm bầm: “Công chúa Tắc Răng này đến làm gì vậy?” Chẳng lẽ là đến cho hắn nhét kê răng.

Những người còn lại: “.....”

Mục Tu ho khan hai tiếng, sửa chữa nói: “Không phải công chúa Tắc răng, là công chúa Tắc Á!”

Phong Tình nghi hoặc nhìn hắn, “Hai cái đó có gì khác nhau sao?”

Mục Tu: “.....”

Không có cách nào khai thông với người chưa ăn no.

Chu Chương nhìn Vệ Anh, hỏi: “Nguyên soái, nàng có phải là đến báo thù cho Bàn Cửu không?”

Vệ Anh con người trầm trầm, đứng lên khỏi ghế, “Đi ra ngoài là biết liền.”

Thấy mọi người nói xong làm bộ muốn đi, Thái tử cũng vội từ chỗ ngồi đứng dậy, “Ta cũng cùng đi.” Nói như thế nào hẳn cũng là Nhị lộ Nguyên soái, dù sao cũng không thể chỉ ăn cơm trắng không làm chuyện gì.

Thái tử xoa xoa dạ dày trống trơn của mình, hình như hẳn ngay cả cơm trắng cũng chưa được ăn.

Vệ Anh từ chối cho ý kiến, hẳn nhìn thoáng qua Ôn Ly ở bên cạnh, nói với nàng: “Ly nhi, nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Ôn Ly tuy có chút không tình nguyện, nhưng đến cuối cùng vẫn không cùng Vệ Anh tranh cãi gì.

Đám người Vệ Anh rất nhanh liền điểm xong nhân mã xuất quan, Ôn Ly ở trong thư phòng suy nghĩ nửa ngày vẫn cảm thấy lo lắng, xoay người nói với Hồng Nhị: “Người mang khôi giáp và trường thương của ta đến đây.”

Hồng Nhị sợ đến mức kém chút quỵ xuống, “Tiểu thư, cô muốn làm gì?” Nếu để cho Vương gia biết, hẳn không lột da mình mới lạ.

Ôn Ly nhìn gương mặt trắng bệch của Hồng Nhị, an ủi: “Người yên tâm, ta sẽ không ra chiến trường, ta chỉ muốn đứng trên cổng thành xem cuộc chiến thôi.”

“Chuyện này...” Hồng Nhị vẫn rất khó xử, “Tiểu thư, Vương gia đã giao đãi muốn cô ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Ôn Ly vẻ mặt nghiêm túc, nói với Hồng Nhị: “Người rốt cục là nha hoàn của ta hay nha hoàn của Vệ Anh?”

Hồng Nhị: “...”

Câu hỏi này rõ ràng là một cái vầy. Tuy nàng là nha hoàn của Ôn Ly, nhưng đây cũng không gây trở ngại đến việc Vương gia lột da nàng.

Ôn Ly thấy Hồng Nhị vẫn là đáng vẻ do dự, cũng không muốn làm khó nàng, “Thôi, tự ta đi cũng được.”

Hồng Nhị vội vàng ngăn nàng, thấy chết không sờn nói: “Vẫn là để nô tì đi cho. Nhưng tiểu thư à, cô nhất định chỉ có thể đứng trên cổng thành xem thôi đấy!”

Ôn Ly gật gật đầu nói: “Yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Ngoài Hồng Thạch quan, Tắc Á hướng về phía đại quân nước Khương hô to: “Các người ai là Vệ Anh?”

Ngân Câu chờ Vệ Anh giật giật, Thái tử cười bảo mã của mình tiến lên, “Bản cung là đương triều Thái tử nước Khương, cũng là Nhị lộ Nguyên soái phụ hoàng ngự phong.”

Tắc Á đánh giá hẳn vài lần, hỏi: “Người là Vệ Anh sao?”

Thái tử ghen ghen, nói: “Không phải.”

“Vậy người đi ra làm cái gì?”

Thái tử: “....”

Vệ Anh cười liếc mắt nhìn hẳn, đánh Ngân Câu bước ra khỏi hàng, “Bổn soái chính là Đại nguyên soái Vệ Anh phụ hoàng ngự phong, không biết cô nương tìm bổn soái có chuyện gì?”

Tắc Á lại đánh giá Vệ Anh vài lần, gật đầu nói: “Quả nhiên là thuận mắt hơn tên vừa rồi.”

Thái tử: “....”

Tắc Á đánh ngựa thông thả tại chỗ đi một vòng, hướng Vệ Anh hô to: “Bản công chúa nghe nói người võ nghệ cao cường, trước đó không lâu còn dùng kế một mũi tên bắn hoàng huynh ta xuống ngựa. Hôm nay ta đến đây chính là muốn tìm người lãnh giáo mấy chiêu.”

Quả nhiên là đến thay Bàn Cửu báo thù à? Vệ Anh liếc nhìn Tắc Á một cái, không nói gì. Mục phu nhân đánh ngựa ra khỏi hàng ngũ, nói với Tắc Á: “Muốn đối phó với người không cần Nguyên soái chúng ta tự ra tay, vẫn là để ta đến ganh đua cao thấp với người đi!”

Tắc Á ghét bỏ liếc nhìn Mục phu nhân, “Bộ dáng người còn khó coi hơn tên Thái tử kia, bản công chúa không muốn đánh nhau với người.”

Mục phu nhân: “....”

Nàng lần đầu tiên nghe nói đánh nhau còn muốn chọn diện mạo. Huống chi, nàng tuy có đen một chút, nhưng ở Đại mạc này cũng là một bông hoa mà!

Sao có thể so sánh nàng với Thái tử chứ! Mục phu nhân không phục nhìn Tắc Á, “Ta có chỗ nào khó coi hơn Thái tử! Ngươi nói!”

Tắc Á nói: “Ngươi so với tên Thái tử kia càng thêm giống nam nhân.”

Thái tử: “.....”

Thái tử sớm vụn tiễn xuyên tim, đã không còn cảm thấy đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hoa đào kiếp

Editor: Linh

Mục Tướng quân thấy sắc mặt đen hơn bình thường rất nhiều của phu nhân nhà mình, lập tức lo lắng cho an toàn của bản thân, nhanh chóng giục ngựa đi ra, nói thay phu nhân nhà mình: “Ngươi nói vậy, Thái tử nào có nam nhân như phu nhân nhà ta!”

Trên chiến trường rất im lặng.

Mục Tướng quân sững sờ, cũng ý thức được chính mình nói ngược, “Ta là nói, Thái tử nhà ta không có nam nhân như phu nhân nhà ta!”

.....

Trên chiến trường vẫn im lặng như cũ.

Mục Tướng quân gấp đến độ mặt đỏ bừng, há miệng thở dốc vừa muốn nói chuyện, “Ta là nói...”

“Ngươi câm miệng!” Mục phu nhân và Thái tử đồng thanh gào lên.

Mục Tướng quân mấp máy cánh môi dày của mình, ngoan ngoãn câm miệng.

“Ha ha ha ha ha.” Tiếng cười sang sảng như tiếng chuông bạc của Tắc Á quanh quẩn trên không trung đại mạc, rất nhiều tướng sĩ nghe được tâm viên ý mã, “Tướng quân đen này của ngươi thật đúng là thú vị!”

Được mỹ nhân khích lệ, Mục Tướng quân ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Đâu có đâu có.”

Mục phu nhân mày dựng đứng lên, một đao bổ về phía cái đầu đen của Mục Tướng quân, “Chàng giỏi lắm! Lại dám mất đi mày lại với nữ nhân khác trước mặt ta, muốn chết à!”

Mục Tướng quân sững sờ, né tránh một đòn không chút lưu tình của Mục phu nhân, bắt đầu chơi trò truy đuổi trên chiến trường với Mục phu nhân.

Trên chiến trường lập tức càng thêm im lặng.

Trận này còn chưa đấu xong, sao hai vị Tướng quân nhà mình đã đánh nhau rồi? Có điều có thể nhìn thấy Mục Tướng quân bình thường uy sinh uy vũ chặt vật như thế, vẫn... Rất thú vị.

Vì thế nhóm binh lính Khương quốc mặt không biểu cảm hứng thú dáo dạt thường thức Mục Tướng quân bị Mục phu nhân đuổi chạy loạn trên chiến trường.

Cũng may trận chiến này mở màn chưa được bao lâu đã bị Chu Chương ngăn lại, Đủ! Bây giờ đang là ở trên chiến trường, không phải khuê phòng của các ngươi!”

Mục Tướng quân và Mục phu nhân cùng lúc dừng lại, vẻ mặt đều vô cùng xấu hổ. Lần này thật đúng là ném mặt sang tận nước ngoài rồi!

Tắc Á vui tươi hơn hờ xem Mục Tướng quân và Mục phu nhân chơi đùa, sau đó ánh mắt hướng về phía Vệ Anh tư thế oai hùng hiên ngang, Vệ Anh này, bộ dạng thật đúng là rất đẹp. “Vệ Anh, ngươi dám đi ra cùng ta đánh một trận không?”

Vệ Anh liếc mắt nhìn Tắc Á một cái, không nhanh không chậm hỏi: “Nếu bốn soái tướng, có lợi gì?” Nếu có thể bắt được thành Bạch Hổ bằng cách này đúng là giảm được không ít chuyện.

Mục Tướng quân lập tức nhìn Vệ Anh với cặp mắt khác xưa. Đánh thắng một nữ tướng không phải là chuyện nên làm sao, ngươi còn muốn ưu việt gì? Thật sự là không biết xấu hổ!

Tắc Á ngược lại nghiêm túc suy nghĩ, sau đó con người đột nhiên sáng ngời, “Nếu người đánh thắng, Bản công chúa gả cho người làm lão bà!”

.....

Hôm nay trên chiến trường, vẫn luôn thật im lặng.

Phong Tinh cười tủm tỉm chờ xem chệ cười của Vệ Anh, hẳn vẫn biết Vương phi đứng ngay trên cửa thành xem cuộc chiến, tuy rằng bây giờ Vệ Anh vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng nhất định là đang hoảng đi ha ha ha.

Phong Tinh vừa mới cười ba tiếng trong lòng, bên kia Vệ Anh đã nói: “Bỏn soái nhận thua.”

.....

Nếu hôm nay người may mắn được đứng trên chiến trường, như vậy người liền có thể được thưởng thức màn tuồng biến sắc mặt phản kích. Tướng sĩ tam quân ai cũng lộ ra gương mặt thiên biến vạn hóa, Tắc Á công chúa sắc mặt luân phiên thay đổi xanh vàng tím đỏ một lần.

Phong Tinh trên mặt treo nụ cười khô quắt qeoqeo, ở trên mức độ vô sỉ hẳn thật sự không theo kịp Vệ Anh. Nếu hẳn là Tắc Á công chúa, hôm nay không cùng Vệ Anh người chết ta sống thì không thể.

Tắc Á cũng thật sự làm vậy. Nàng ta linh hoạt từ trên lưng ngựa bay vút lên không trung, roi treo bên hông ‘vút’ một tiếng bay ra khỏi tay, tạo thành tiếng gió vù vù trên không trung đại mạc khô ráo.

Vệ Anh ngồi trên lưng ngựa, trấn định nhìn chiếc roi đánh thẳng về phía mình, không tránh không né. Mắt thấy roi sắp dừng lại trên mặt Vệ Anh, Vệ Anh đột nhiên ra tay như tia chớp. Cánh tay như linh xà quấn vài vòng trên roi, đánh tan mất lực đạo trên roi, sau đó dùng lực kéo, Tắc Á giữa không trung tươi sống bị hắn kéo xuống.

Tắc Á roi xuống mặt đất rất nhanh liền đứng lên, mạnh rút roi về trong tay, sau đó lại đánh về phía Vệ Anh. Vệ Anh lại bắt lấy roi Tắc Á đánh tới, xoay người một cái nhảy xuống khỏi lưng Ngăn Câu. Rót nội lực vào roi, Vệ Anh vùng mạnh tay cầm roi lên, Tắc Á liền cảm giác một dòng sức mạnh mạnh mẽ từ đầu roi này truyền tới, chân động cả người nàng ta đều phải lui ra phía sau, tay nắm roi cũng rời lỏng ra.

Vệ Anh đoạt roi Tắc Á, tùy tay ném sang một bên, lúc Tắc Á còn chưa kịp đứng vững Vệ Anh đã cảm họa kích trong tay vùng đến trước mặt Tắc Á. Một trận gió to đi qua, Tắc Á nhìn nam tử anh tuấn đứng trước mặt mình, ánh mắt trời màu vàng chiếu xuống người hắn giống như vì hắn dát thêm một tầng viền vàng, đẹp đến độ Tắc Á có chút không mở mắt ra nổi.

Tắc Á gò má hơi nóng lên, hơi nghiêng đầu giống như che giấu, nói với Vệ Anh: “Ta thua.”

Vệ Anh thu hồi họa kích, nhàn nhạt nói: “Nhưng ta sẽ không lấy người.”

Tắc Á: “.....”

Nàng ta hiện tại rất muốn tiến lên nhặt roi, đánh hắn 100 roi!

“Rút lui —!” Tắc Á hét to một tiếng giống như để hạ giận.

Quân Đông Khuê hùng hùng hổ hổ đến, lại hùng hùng hổ hổ lui về.

Ôn Ly đứng trên tường thành nhìn một mảng lớn quân Đông Khuê đông nghìn nghịt, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Tắc Á công chúa. Một trận giữa Đông Khuê quốc và Khương quốc, Vệ Anh nhất định có thể đánh thắng, hư vậy sau khi chiến bại quân Đông Khuê sẽ làm cái gì bây giờ? Dựa theo xu hướng kịch tính, khi đó đương nhiên là hòa! Thân!

Tắc Á này vô cùng có khả năng bị trở thành công cụ chính trị gả cho Hoàng tử Khương quốc. Ôn Ly sụp mặt, nếu cuối cùng Tắc Á thật sự gả cho một Hoàng tử nào đó, như vậy Tắc Á cũng có thể là người chơi.

Cứ như vậy, năm người chơi đã toàn bộ về cửa.

Ôn Ly còn đang cúi đầu trầm tư, chợt cảm giác có một tầm mắt sắc bén đâm lên người mình. Nàng ngẩng đầu lên liền thấy Vệ Anh đứng dưới tường thành nhìn mình.

Ôn Ly: “.....”

Nàng luôn có một loại dự cảm không tốt.

Lúc Vệ Anh trở lại phủ Nguyên soái thì Ôn Ly đã sớm cời khỏi giáp ra, nhu thuận ngồi trong phòng luyện thư. Hồng Nhị thấy Vệ Anh, lập tức muốn lui lại lại bị Vệ Anh giành trước một bước, “Hồng Nhị, bốn vương nhớ bốn vương đã phân phó người để Vương phi ở yên trong phòng nghỉ ngơi.”

Hồng Nhị phịch một tiếng, về mặt bị ai quỳ xuống, “Vương gia, nô tì biết sai rồi, mong Vương gia tha thứ cho nô tì một lần.”

Ôn Ly há miệng thờ dốc, muốn giúp Hồng Nhị nói một câu lại bị một cái tròng của Vệ Anh chặn về, “Biết sai rồi thì đêm nay ngủ ở phòng cui, không được ăn cơm.”

Hồng Nhị: “.....”

So với lột ra nàng, kết quả này đã tốt hơn rất nhiều.

“Nếu còn có lần tiếp theo, bốn vương sẽ lột ra ngươi.”

Hồng Nhị: “.....”

Hồng Nhị che mặt lui ra, Ôn Ly lại cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Nàng thầm nghĩ, rốt cuộc là địch không động ta không động tốt, hay là ta chủ động ra trận tốt.

“Ly nhi, qua đây.” Vệ Anh đi đến bên giường ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Ôn Ly buông khung thêu trong tay xuống, do do dự dự không muốn đứng dậy. Ánh mắt Vệ Anh đột nhiên sắc bén hơn, Ôn Ly lập tức đứng dậy, bước đi như bay đến bên người Vệ Anh ngồi xuống.

Vệ Anh ôm Ôn Ly vào trong lòng, ngón cái phủ lên mu bàn tay Ôn Ly, tỉ tỉ vuốt ve, “Vì sao chạy lên tường thành?”

Ôn Ly giống như học sinh tiểu học bị mời phụ huynh, khúm núm nói với chủ nhiệm lớp: “Ta lo cho chàng.”

Đáp án này rõ ràng là lấy lòng Vệ Anh, mưa rền gió dữ lập tức biến thành mưa thuận gió hòa, “Sau này không cho phép lại làm như vậy, vận nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

Ôn Ly bĩu môi, nhỏ giọng phát biểu ý kiến của mình, “Chỉ đứng trên công thành xem, có thể xảy ra chuyện gì?”

Vệ Anh nghiêm túc đáp: “Khô giáp quá nặng.”

Ôn Ly: “.....”

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Vệ Anh vòng tay qua thắt lưng Ôn Ly, nhẹ vuốt lên bụng nàng hai lần, “Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Mặt Ôn Ly nổi lên hai rặng mây đỏ, tuy rằng nàng mới mang thai hơn hai tháng, bụng vẫn chưa có biến hóa rõ ràng, nhưng độn tác này vẫn làm nàng nường ngừng. “Không, không có. Chỉ là không có khẩu vị gì, lại hơi dễ mệt tí thôi.”

Vệ Anh cau mày, “Vậy nàng còn mặc khô giáp nặng như vậy, chạy lên tường thành hóng gió?”

Ôn Ly: “.....”

Sao đề tài tha một vòng, lại vòng trở về rồi?

“Sau này không vậy nữa.” Ôn Ly lấy lòng hôn lên môi Vệ Anh, thái độ đoan chính thừa nhận sai lầm. Nhưng lúc nàng chuẩn bị rời khỏi môi Vệ Anh, môi dưới Vệ Anh lại nhẹ cắn, ngậm môi nàng vào trong miệng.

“Ưm...” Ôn Ly không khỏe ưm một tiếng, Vệ Anh nhân cơ hội trượt đầu lưỡi vào, đảo một vòng qua răng Ôn Ly, đồng thời tay cũng không quên mò vào trong vạt áo Ôn Ly, mềm nhẹ vuốt ve thỏ ngọc trước ngực.

Vệ Anh sờ soạng một hồi, đột nhiên buông lỏng môi Ôn Ly ra, thấp giọng nói bên tai nàng: “Ly nhi, ngực nàng hình như lớn hơn rồi.”

Ôn Ly: “.....”

Cứu mạng! Lời nói không biết xấu hổ như vậy hần nói ra miệng kiểu gì vậy?

Vệ Anh nhìn dáng vẻ xấu hổ của Ôn Ly, nhìn không được nở nụ cười. Nhẹ nhàng véo mặt nàng một cái, cảm xúc nhần nhụi tron mềm ở đầu ngón tay làm Vệ Anh rất là hài lòng. “Nương tử nhà ta quả là rất đáng yêu.”

Ôn Ly bị hần đùa giỡn đến độ sắp khóc, áp úng mấy tiếng, tức giận nói với Vệ Anh: “Muốn làm nương tử chàng có khối người đấy. Hôm nay cái cô Tắc Á công chúa kia không nói, Kinh Thành còn có một Giang Tam tiểu thư đang chờ chàng kia.”

Vệ Anh ngẩn người, sau đó ôm Ôn Ly nở nụ cười: “Ly Nhi ăn dấm chưa đấy à?”

“Hừ.” Ôn Ly quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến Vệ Anh. Vệ Anh nhìn sườn gáy tuyết trắng của nàng, giọng lạc mấy phần: “Yên tâm đi, nương tử của ta chỉ có một mình nàng.” Vệ Anh nói xong cũng có chút gấp gáp hôn lên gáy tuyết của Ôn Ly, Ôn Ly không chịu nổi ngấm ra tiếng, lại cảm thấy bánh mền thêu trước ngực bị người phía sau cầm.

Ôn Ly rõ ràng là đã động tình, bộ ngực phập phồng lên xuống, có chút khấn trương thờ hỏn hển mấy hơi. Vệ Anh nhìn người dưới thân mặt mày ửng hồng, còn có hai vật kiêu dũng trước ngực, trong miệng lại khô ráp thêm mấy phần, “Ly Nhi.” Hơi thở cực nóng của Vệ Anh phun lên mặt Ôn Ly, Ôn Ly chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như bị lửa đốt.

Nàng hơi hơi ngẩng đầu lên, vòng tay qua cổ Vệ Anh, giọng ngọt ngào như mật đường, “Ta ở đây.”

“Ly nhi Ly nhi.” Vệ Anh giống như mê muội ní non lặp lại hai chữ này, có chút thô lỗ kéo mở vạt áo Ôn Ly, hai đoàn tuyết trắng nào đó lập tức nhảy ra. Vệ Anh con ngươi trầm xuống, cúi đầu liền ngậm chặt một trong hai cái đó. Ôn Ly theo bản năng uốn ngực, thoải mái ngậm ra tiếng.

Vệ Anh kéo làn váy Ôn Ly lên vén sang một bên, bàn tay chạy dọc theo chân dài của nàng chậm rãi vuốt ve, một đường đi thẳng lên, rốt cục đến nơi bản thân khát vọng đã lâu. Nơi đó ẩm ướt, phảng phất như đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón hắn. “Ly Nhi.” Vệ Anh khó chịu cọ mấy cái lên người Ôn Ly, đang chuẩn bị đưa bản thân vào trong cơ thể Ôn Ly thì thanh âm của một binh sĩ vang lên: “Nguyên soái, Chu tướng quân và vài vị tướng quân mời ngài đến thư phòng nghị sự!”

Thanh âm thình lình của binh sĩ tựa như một chậu nước đá, nháy mắt liền làm Vệ Anh thanh tỉnh hơn rất nhiều. Hắn có chút suy sụp nằm xuống bên người Ôn Ly, hắn vừa mới vậy mà kém chút liền làm rồi.

“Đã biết, người đi xuống trước đi.” Giọng Vệ Anh vẫn còn chút khàn khàn, nghe ra lại gọi cảm vô cùng. Binh sĩ ngoài cửa ngậy người một chút, mới đáp: “Dạ!”

Ôn Ly nhìn người bên cạnh, dè dặt cân trọng lại gần hỏi: “Chàng không sao chứ?”

Vệ Anh lắc lắc đầu, kéo Ôn Ly vào trong lòng, “Thật có lỗi. Ta nhất thời không khống chế nổi mình.” Hắn cho đến bây giờ vẫn lấy tự chủ làm kiêu ngạo, ở trước mặt Ôn Ly lại quân lính tan rã.

Ôn Ly có chút ngượng ngùng lắc lắc đầu, nếu không phải nàng cố ý dụ dỗ ệ Anh, Vệ Anh cũng sẽ không thể chống chế nổi như vậy. Ôn Ly đặt đầu lên vai Vệ Anh, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Thật ra trước ta có hỏi qua quân y, quân y nói mang thai sau ba tháng nếu không quá kịch liệt, ngẫu nhiên có thể làm một lần cũng không sao.”

Vệ Anh mắt phát sáng, ở trên môi Ôn Ly cắn một cái, “Vậy món nợ này, trước cứ ghi ở đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Không thành kế

Editor: Linh

Vệ Anh nhanh chóng sửa soạn lại cho mình, lập tức đi đến thư phòng.

Chu Chương, Mục Tu, Phong Tĩnh đều đã ở bên trong, ngay cả Thái tử và Ôn Ngọc cũng đã ở. Phong Tĩnh nhìn gương mặt chưa thỏa mãn dục vọng của Vệ Anh, vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Chúng ta quá rầy chuyện tốt của người rồi à?”

Vệ Anh lườm Phong Tĩnh một cái, đi đến trước bàn ngồi xuống, “Dù thế nào cũng tốt hơn người không có chuyện tốt để quá rầy.”

Phong Tĩnh: “.....”

Tối nay hắn phải đi tìm ngon miệng của hắn, à không, tiểu sư muội đáng yêu!

Bọn Chu Chương nôn nóng sốt ruột tìm Vệ Anh đi qua chính là muốn thừa thắng truy kích, cùng hắn thương lượng chuyện tấn công thành Bạch Hồ. Buổi sáng thảo luận đến một nửa thì giết ra một công chúa Tắc Á, lần này cuối cùng cũng có cái kết vào buổi tối, định ra một phương án cụ thể tấn công thành Bạch Hồ.

Vệ Anh giữa trưa vốn chưa ăn cái gì, sau khi đánh với Tắc Á xong lại bận rộn cùng nương tử nhà hắn lau súng cướp cò, lúc này chờ những người trong thư phòng đi về hết mới thật sự cảm thấy đói bụng.

Vốn muốn gọi người phòng bếp làm ít thức ăn nhưng nhìn sắc trời, cuối cùng đánh mất ý niệm.

Nhưng sau khi trở lại phòng, trên bàn tròn trong phòng tràn đầy thức ăn, mà Ôn Ly thì đang gói đầu lên hai tay ghé vào bàn ngủ say sưa.

Vệ Anh trong lòng không khỏi ảm áp, nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên cạnh Ôn Ly, từ phía sau ôm người lên, muốn đặt nàng lên trên giường.

Ai biết vừa ôm người vào trong ngực Ôn Ly liền mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, “Ừm... Vệ Anh....”

Vệ Anh hôn nhẹ lên trán nàng, ôn nhu nói: “Ngoan, lên giường ngủ, ngủ ở đây lạnh.”

Ôn Ly hai tay mềm nhũn vòng qua cổ Vệ Anh, trong giọng nói mang theo nồng đậm buồn ngủ, “Ăn cơm trước.”

Vệ Anh cau mày, “Nàng còn chưa ăn cơm à?” Đúng là không biết yêu quý thân thể của mình mà!

Ôn Ly lắc lắc đầu, mềm nhũn nói: “Ta ăn rồi, nhưng chàng vẫn chưa ăn mà.” Đồ ăn nàng đã bảo người phòng bếp hâm lại nhiều lần, cũng không biết nàng đã ngủ bao lâu, thức ăn bị lạnh chưa.

Vệ Anh nhìn Ôn Ly trong lòng, trong lòng mềm thành một vùng nước. Có thể từ, thật tốt!

Vệ Anh ngồi xuống bên cạnh bàn, ôm Ôn Ly vào trong lòng, để nàng ngồi lên đùi mình. Hắn sờ sờ bát trên bàn, vẫn còn chút hơi nóng.

“Còn nóng không?” Ôn Ly dụi dụi hai mắt mình, buồn ngủ đã tán đi không ít, “Hay là kêu Hồng Nhị mang đến phòng bếp hâm lại.”

“Không cần, vẫn còn ấm” Vệ Anh cầm đũa gấp một miếng nấm Khẩu Bắc xào, đặt đến bên miệng Ôn Ly, “Ly Nhi, ngoan, há miệng.”

Ôn Ly mơ mơ màng màng há miệng, Vệ Anh dứt miếng nấm Khẩu Bắc vào trong miệng nàng, Ôn Ly theo bản năng nhai mấy miếng rồi nuốt.

Dáng vẻ lúc này của Ôn Ly quả thực làm Vệ Anh yêu thích không buông tay, hắn lại gấp thêm một miếng măng tây đưa đến bên miệng Ôn Ly, “Ly Nhi ngoan, ăn thêm miếng này nữa.”

“Ừm...” Ôn Ly đẩy chiếc đũa đến trước mặt Vệ Anh, bất mãn nói, “Chàng ăn.”

Vệ Anh đang chơi ngiên sao chịu cứ vậy dừng tay, vẫn không ngừng kiên trì đưa đũa đến bên miệng Ôn Ly, dỗ dành như dỗ trẻ con: “Ly Nhi ngoan, ăn hết miếng măng tây này đi!”

Ôn Ly dưới giọng nói mê hoặc của Vệ Anh, kim lòng không đâu há miệng ngậm măng tây vào trong miệng, vì thế Vệ Anh vui vẻ gấp lần lượt từng món trên bàn dứt cho Ôn Ly ăn, sau đó.... Cả bàn đồ ăn cuối cùng thật sự lạnh ngắt.

Hồng Nhị rầu rĩ không vui mang đồ ăn đi hâm nóng lại lần nữa, mỗi lần Vương gia điên, không hay ho đều là nàng.

Vệ Anh ăn cơm xong, tắm rửa một cái mới lên giường ôm Ôn Ly ngủ. Ôn Ly buồn ngủ không mở được mắt, một khắc trước khi vào giấc ngủ vẫn không quên quan tâm quốc gia đại sự, “Bọn chàng muốn tấn công thành Bạch Hổ à?”

Vệ Anh để trán mình lên trán nàng, ôn nhu nói: “Sáng sớm ngày kia sẽ xuất phát. Nàng ngoan ngoãn ở lại Hồng Thạch quan, chờ chúng ta nắm được thành Bạch Hổ, ta sẽ đón nàng qua.”

Ôn Ly chớp đôi mắt ướt sũng nhìn Vệ Anh, lòng tràn đầy không tình nguyện. Vệ Anh ôm Ôn Ly vào lòng, bàn tay cách áo lót nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng phẳng, “Ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Ôn Ly ôm lấy thất lưng gầy mảnh mẽ của Vệ Anh, cọ cọ vào ngực hắn, “Vậy chàng phải cẩn thận chút.”

“Ừ, ta sẽ.” Giọng Vệ Anh trầm thấp lại mang theo chút lười nhác, làm Ôn Ly cũng buồn ngủ theo, rốt cục nhắm mắt lại nằm trong lòng Vệ Anh ngủ say sưa.

Trận chiến tấn công thành Bạch Hổ lần này bọn Vệ Anh vốn đã làm tốt chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt, ai biết sau khi đến thành Bạch Hổ mới phát hiện tình huống dường như vô cùng khác với trong tưởng tượng của bọn họ.

Cửa thành Bạch Hổ mở rộng, không có binh lính gác, ngay cả bóng dáng dân chúng cũng không thấy đâu.

Thái tử đánh ngựa đi đến bên người Vệ Anh, khóe mắt mang theo chút ý cười tiêu sái, “Ngày ấy ở trên chiến trường công chúa Tắc Á nói muốn gả cho người làm thê, đây không phải là đồ cưới nàng đưa cho chúng ta đấy chứ?”

Con mắt Mục Tu tròn to, dùng một thành trì làm đồ cưới, chiêu mỹ nam kế của Nguyên soái bọn họ dùng mới gọi là lộ hóa thân thanh đấy.

Hắn vẻ mặt có chút phức tạp nhìn Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh bị hắn nhìn cả người không được tự nhiên, lông mày dựng đứng, nói: “Mục Tướng quân, người có nhìn ta như vậy một trăm năm nữa ta cũng sẽ không yêu người đâu.”

Mục Tu khóe miệng giật giật, giọng điệu mang theo ghét bỏ nói: “Người suy nghĩ nhiều, ta chỉ cảm thấy cùng là dùng mỹ nam kế mà sao cấp bậc nó kém nhau nhiều đến thế mà thôi?”

Phong Tĩnh: “.....”

Mục Tu thật thà chất phác trước kia đột nhiên trở nên mồm miệng lanh lợi như vậy? Tuyệt đối không thể nhận! Vì thế Phong Tình hung hăng phản kích, “Dù sao cũng tốt hơn một số người cả đời cũng không dùng được mỹ nam kế.”

Mục Tu: “....”

Lúc hai người còn đang đầu võ mồm thì Thái tử đã tự tiện cưỡi ngựa chuẩn bị vào trong thành.

“Hoàng huynh, binh pháp có nói, gặp không thành kế không thể coi thường đi vào. Cẩn thận có trá.” Vệ Anh nhìn bóng lưng Thái tử, lãnh đạm nhắc nhở.

Ngựa Thái tử hơi dừng một chút, kéo cương ngựa thay đổi một phương hướng, nhìn về phía Vệ Anh, “Vậy ý Ngũ đệ là chúng ta cứ đứng ngoài thành như này?”

Chu Chương nhìn thành Bạch Hồ trống không trước mặt, đi đến bên cạnh Vệ Anh nói: “Nguyên soái, không bằng ta lĩnh một đội nhân mã đi vào xem xét trước.”

Vệ Anh gật đầu nói: “Được. Trọng điểm xem xét kho lúa và nguồn nước, lưu ý chút xem có thành phần khả nghi trà trộn vào trong thành không.” Vệ Anh nói xong lại bổ sung thêm, “Tận lực đừng quấy nhiễu dân.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.” Chu Chương nói xong liền dẫn một đội ngũ tinh anh vào thành xem xét, Vệ Anh và đoàn người còn lại đứng ở ngoài thành chờ hần hồi báo.

Chu Chương điều tra thật sự cẩn thận, còn hướng dân chúng trong thành tìm hiểu tin tức. Theo dân chúng thành Bạch Hồ cho biết, quân Đông Khuê đêm hôm qua đột nhiên rút khỏi, còn nói với bọn họ không lâu nữa quân đội nước Khương sẽ đến tàn sát hàng loạt dân trong thành, cho nên tất cả bọn họ mới tránh hết ở trong phòng.

Chờ điều tra xong tất cả đã hơn một canh giờ trôi qua. “Hồi bẩm Nguyên soái, trong thành không có phục binh, kho lúa và nguồn nước đều rất sung túc.”

Mày Vệ Anh giật giật, như vậy ngược lại lại không bình thường. Trong hồ lô của Bàn Cửu rốt cục là bán thuốc gì?

Nhưng Thái tử đã đứng giữa đại mạc hứng gió hơn một canh giờ, sớm không chịu nổi, đánh ngựa liền đi vào trong thành. Vệ Anh còn muốn gọi hần lại, Thái tử lại không kiên nhẫn nói: “Ngũ đệ, nguoi quá mức cẩn thận rồi. Ta thấy đây hoặc là sính lễ của công chúa Tắc Á, hoặc chính là hôm đó nàng bị sợ, nghe thấy chúng ta muốn tấn công thành liền suốt đêm bỏ chạy.”

Vệ Anh nhìn bóng lưng đi vào trong thành không chút do dự của Thái tử, không nói gì. Chu Chương đánh ngựa đi đến trước mặt Vệ Anh, hỏi: “Nguyên soái, làm gì bây giờ?”

Vệ Anh chớp mấy môi, nói: “Truyền lệnh xuống, vào thành.”

“Rõ!”

“Bảo các tướng sĩ đề cao cảnh giác, trong thành có lẽ sẽ có thám tử giả trang thành dân chúng.”

“Đã rõ.”

20 vạn viện quân Thái tử mang đến chậm rãi đi vào trong thành. Dân chúng mới đầu còn nom nớp lo sợ, cho rằng bọn họ thật sự sẽ tàn sát dân chúng trong thành, nhưng thấy quân đội kỷ luật nghiêm minh, các tướng sĩ nhìn qua cũng không hung thần ác sát lắm liền dần thả lỏng cảnh giác.

Dàn xếp đại quân xong, Vệ Anh do dự có nên quay lại Hồng Thạch quan đón Ôn Ly qua đây không. Trong thành Bạch Hồ tuyệt đối không bình tĩnh như mặt ngoài mà sát khí bốn phía. Nhưng để một mình Ôn Ly ở lại Hồng Thạch quan hần lại lo lắng. Càng nghĩ, cuối cùng để Chu Chương tăng mạnh đề phòng liền dẫn một đội nhân mã quay lại Hồng Thạch quan, đón Ôn Ly đến thành Bạch Hồ.

Trên đường Ôn Ly nghe Vệ Anh nói về tình huống trong thành Bạch Hồ xong cũng cảm thấy trong đó nhất định có kỳ quái. Nếu đây thật sự là một thiết cục được định sẵn, như vậy không vào cục thì phá cục thế nào? “Không cần lo lắng, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.”

Nghe Ôn Ly âm giọng an ủi, khóe miệng Vệ Anh nhin không được cong lên, “Ly Nhi, nàng đứng là một thê tử tốt lên được phòng khách, ra được chiến trường, vào được phòng ngủ.”

Ôn Ly: “.....”

Nghe câu nói thuận miệng như vè của Vệ Anh, trong lòng Ôn Ly nhin không được nghĩ, Vệ Anh không phải là cũng xuyên đến đây chứ?

“Yên tâm đi, Ly Nhi. Mặc kệ Bàn Cửu có âm mưu gì, tất cả đã có ta.” Mặc kệ là Nguyên soái Tam quân hay là trượng phu, hần đều nghĩa bất dung từ.

Ôn Ly nhìn ánh mắt chuyên chú của Vệ Anh, không lý do do dự. Nói qua, ở trước mặt vũ lực tuyệt đối, âm mưu gì tất cả đều là hồ giấy.

....

Thật ra cũng không nói quá.

Tuy rằng không phải nói quá, nhưng, là fan nảo tàn của Vệ Anh, bạn học nhỏ Ôn Ly vẫn tuyệt đối tin tưởng phu quân nàng có năng lực đánh tan tất cả âm mưu quỷ kế! Vì thế nàng nhu thuận gật đầu.

Vệ Anh nhìn gương mặt hồng nộn của Ôn Ly, trong lòng ngứa ngáy. Nếu không phải đang ở bên ngoài, hẳn nhất định phải ôm nàng hung hăng hôn một cái.

Nhưng mà chuyện xấu ngay tại hôm đó đã xảy ra.

Vệ Anh vừa dẫn Ôn Ly vào phủ Nguyên soái chưa được bao lâu thì có một tiểu binh truyền lệnh chạy vào, “Khởi bẩm Nguyên soái, Bàn Cửu mang theo 30 vạn đại quân đã bao vây thành Bạch Hổ!”

Vệ Anh nghe vậy trong lòng nhin không được cười lạnh, quả nhiên là xướng không thành kế. Có điều Thái tử lớn lối chui vào giữa kẻ như vậy cũng rất đáng nghiêng ngả đấy.

“Bốn soái đã biết, mệnh tất cả Tướng quân nhanh chóng đến tường thành.”

“Rõ!” Tiểu binh truyền lệnh lại nhanh chóng chạy đi.

Đuổi tiểu binh đi rồi, Vệ Anh quay đầu lại liền nhìn thấy đôi mắt hơi lộ chút lo lắng của Ôn Ly. Nhin không được cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, Vệ Anh thấp giọng trấn an: “Ly Nhi, nàng ngoan ngoãn ở đây, bây giờ ta phải đi bắt con chim ngói kia (Bàn Cửu dựa dựa Ban Cửu là chim ngói), ném cho phòng bếp hầm canh.”

Ôn Ly: “.....”

Trên thành lâu, chúng Tướng quân đã chờ ở đó. Mục Tu nhìn đại quân Đông Khuê dưới thành, tay vẫn còn không quên chỉ trỏ, “Bọn họ chạy tới chạy lui làm gì vậy? Ăn no nên chạy để tiêu thực?”

Mục phu nhân chỉ tiếc rên sát không thành thép chọc chọc cái đầu đen của hắn, “Bình thường bảo chàng đọc sách thì chàng không đọc! Bọn họ đó là đang bày trận.”

“Bày trận?” Mục Tướng quân chớp chớp mắt, nhìn quân Đông Khuê chạy tới chạy lui như thả sùi cảo, “Trận gì?”

“Trường Xà trận.” Vệ Anh liếc nhìn xuống dưới thành lâu, rất nhanh liền nhìn ra manh mối.

“Nguyên soái!” Mọi người thấy Vệ Anh đến đây, nhất tề đứng thẳng lên vãn an.

Vệ Anh đi đến chính giữa, nhìn Bàn Cửu đang vui vẻ bên dưới, nghĩ lượng thuốc độc đã dùng quả nhiên quá ít.

Bàn Cửu thấy Vệ Anh xuất hiện trên thành lâu, lập tức hăng hái, “Vệ Anh, ngươi đồ tiểu nhân hèn hạ! Thành Bạch Hổ này chính là nơi táng thân của ngươi!”

Vệ Anh từ trên cao nhìn xuống hắn, vẻ mặt không biểu cảm, “Bàn Cửu, tâm địa ngươi độc ác thật đấy. Tự mình đến chịu chết cũng thôi, còn muốn kéo theo 30 vạn người đến chôn cùng.”

Bàn Cửu: “.....”

Không độc bằng miệng ngươi.

Binh lính dưới thành rút cục bày xong trận, Mục Tu chăm chú nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra trận này có gì lợi hại, “Nguyên soái, ngươi nói Trường Xà trận này là trận pháp gì vậy?”

Vệ Anh nói: “Trường Xà trận là trận được tạo nên dựa theo tập tính của rắn, chia làm ba bộ phận đầu, đuôi và thân. Nếu địch đánh vào đầu thì đuôi sẽ động, cuốn người vào trong trận; tấn công đuôi thì đầu sẽ động, cắn người không tha; tấn công thân, đầu và đuôi sẽ cùng động, treo cổ người sống lên.”

Mục Tướng quân nghe xong sừng sốt, “Lợi hại như vậy?”

“Ừ.” Vệ Anh gật đầu, “Nhưng Trường Xà trận này lực công kích yếu, chủ yếu là dùng để bao vây kẻ địch, khiến kẻ địch không thoát ra được. Xem ra Bàn Cửu là muốn vây chúng ta lại trong thành Bạch Hổ này.” Hiện tại quân Đông Khuê đang chiếm ưu thế trên mặt nhân số, Bàn Cửu không áp dụng cường công mà vây bọn họ trong thành Bạch Hổ, xem ra là không muốn chiến mà muốn tự đầu hàng.

“Chu Chương, nghiêm mật tra xét xem trong thành có người nào khả nghi không, một người cũng không được buông tha. Mặt khác, tăng mạnh thủ vệ ở kho lúa và nguồn nước, không thể để kẻ địch có cơ hội lợi dụng.” Nếu Bàn Cửu chọn sách lược vây thành, như vậy chính là đợi bọn họ cạn lương, vô cùng có khả năng sẽ đánh lên kho thóc của bọn họ. Mà nguồn nước, càng là thứ không thể thiếu khi tác chiến tại đại mạc.

Chu Chương cũng nghĩ y như vậy, lập tức lĩnh mệnh an bày nhân thủ.

Mục Tu tuy không đọc qua bao nhiêu binh pháp, nhưng mang binh đánh giặc nhiều năm như vậy, kinh nghiệm tích lũy được không phải là ít. Cho nên

vừa nghe Vệ Anh nói như vậy lập tức giận dựng tóc gáy, “Bản Cửu con rùa kia là muốn để chúng ta tươi sống đói chết trong thành Bạch Hổ?” Chết trận sa trường có thể nhìn, đói chết sa trường quyết không thể nhìn!

Vệ Anh nói: “Tệ hơn chính là, nếu hấn cắt đứt nguồn nước, chúng ta sẽ chết nhanh hơn.”

Mục Tư: “.....”

Nguyên soái đại nhân, vào thời khắc mấu chốt này ngài không cổ vũ sĩ khí cho binh lính thì thôi, nhưng đừng dội nước lạnh chứ.

Mục Tướng quân rất thất vọng.

Lúc này Thái tử và Ôn Ngọc cùng nhau chạy qua, hấn nhìn thoáng qua tình huống dưới tường thành, mảy lập tức nhủ lại, “Trường Xà trận?”

Vệ Anh khẽ cười một tiếng, không chút để ý nói: “Nhìn ra được là Trường Xà trận lại không nhìn ra Không thành kế.”

Thái tử nghe hấn nói như vậy, mảy vốn nhăn lại càng nhăn hơn, “Ngũ đệ, ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta và Bản Cửu cấu kết sao?”

Vệ Anh thoải mái gật đầu: “Ta đúng là cho rằng như vậy.”

Thái tử: “.....”

Người có đôi khi thắng thần quá cũng không phải chuyện tốt.

Mục Tướng quân nhìn chằm chằm trận pháp bên dưới, rốt cục nhìn không được hỏi: “Nguyên soái, ngươi nói Trường Xà trận bỏ đi kia lợi hại như vậy, chẳng lẽ chúng ta không có biện pháp nào phá công nó à?”

“Đương nhiên là có.” Vệ Anh nói, “Tục ngữ nói rắn đánh bầy tắc, số mạng của Trường Xà trận cũng nằm ở bầy tắc của nó.”

Mắt Mục Tư sáng lên, “Vậy bầy tắc của nó ở đâu, ta đi giúp ngươi đánh tan nó!”

Vệ Anh lại lắc đầu, “Hiện trận pháp còn chưa phát động bốn soái cũng không nhìn ra. Muốn tìm ra cửa mạng của trận này thì trước phải tìm người đi vào trận mới được.”

“Vậy ta đi là được!” Mục Tư hào khí vỗ ỗ lồng ngực rắn chắc của mình, “Ta đi xuống giúp ngươi đánh bọn họ, ngươi ở đây tìm bầy tắc của nó!”

Vệ Anh nhìn Mục Tư, hơi cân nhắc. Ở trong chúng Tướng quân, Mục Tư võ công là cao nhất, để hấn đi vào trận đương nhiên là thích hợp nhất. Chỉ là Mục Tư người này nhiệt huyết, đánh lên rồi thì không thu lại được, nếu để mất một viên đại tướng như vậy, đây mới gọi là được nhiều hơn mất.

Vì thế liền dặn dò: “Để ngươi đi cũng được, có điều phải nhớ kỹ, lần này đi không phải vì lui địch mà là thử trận. Nghe được tín hiệu lui lại của ta phải mang binh trở về thành.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!” Mục Tư nói xong liền mang theo một đội tinh binh ra khỏi thành thử trận.

Dưới thành tiếng chiêng trống vang trời, Ôn Ly ngồi ở phủ Nguyên soái cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Hồng Nhị thấy Ôn Ly đứng ngồi không yên, tiến lên an ủi: “Tiểu thư cô yên tâm, Vương Gia võ công tốt như vậy, người lại thông minh, Bản Cửu kia tuyệt đối không phải địch thủ của ngài.”

Điểm ấy Ôn Ly tự nhiên cũng biết, nhưng biết việc biết, nàng vẫn nhìn không được lo lắng. Chỉ đồ thừa nàng hiện đang có thai không thể trợ giúp hấn một tay.

“Tiểu thư, cô đừng lo lắng nữa, cảm xúc bất ổn không tốt cho thai nhi.” Hồng Nhị tiếp tục an ủi.

Ôn Ly thở dài một hơi, ngồi xuống bên giường. Bánh bao nhỏ này đến thật không phải lúc!

Bên kia, Mục Tướng quân đang trên sa trường chém giết đến vui vẻ thì nghe được tiếng chiêng báo thu binh của Vệ Anh. Tuy rằng vẫn còn chút chưa hết ý, nhưng hấn cũng nể đến được lợi hại vào được không ra được của Trường Xà trận này.

“Trở về thành —!” Mục Tư giờ đại đao trong tay lên, hét lớn một tiếng, mang binh trở về thành.

Trở lại trong thành, Mục Tư khẩn cấp đi lên thành lầu, “Thế nào rồi, tìm được bầy tắc của nó chưa?”

Vệ Anh nhìn dáng vẻ của Mục Tư, không khỏi có chút muốn cười, “Tìm được rồi, vất vả Mục Tướng quân.”

“Không vất vả không vất vả.” Mục Tư hắc hắc cười ngây ngô.

“Hôm nay tất cả mọi người vất vả rồi hãy về trước đi, có Phong Tướng quân ở đây thủ thành là đủ.” Vệ Anh nhàn nhạt phân phó nói.

“Vì sao là ta?!” Phong Tĩnh bật cao giọng, bất mãn nhìn về phía Vệ Anh, “Ngươi là Nguyên soái, sao ngươi không ở lại chỗ này thủ thành đi!”

Vệ Anh đi đến trước mặt Phong Tĩnh, mỉm cười vỗ vỗ vai hắn, “Bởi vì ta có chuyện tốt ngời không có.”

Phong Tĩnh: “.....”

Đường đường là một Nguyên soái, lòng dạ còn có thể nhỏ nhen hơn chút nữa không?

Vệ Anh nói xong, không để ý đến vẻ mặt mây vần gió vũ của Phong Tĩnh, trực tiếp xuống khỏi thành lâu. Mục Tướng quân vui tươi hơn hờ học đáng vẻ của Vệ Anh, vỗ vỗ vai Phong Tĩnh, “Canh giữ thật tốt nhé! Ngay cả con muỗi cũng đừng để nó đến.”

Phong Tĩnh: “.....”

Hắn nhìn bóng lưng rời đi của Mục Tu và Mục phu nhân, nghĩ không ra vì sao ngay cả kẻ lỗ mãng như vậy cũng có thể lấy được thê tử mà hắn thì vẫn cô đơn một mình?

Phong Tướng quân lẻ loi đứng trên tường thành, gió lạnh thổi thổi mình lại xót cho thân.

Aiz, sớm biết vậy cũng đón tiểu sư muội đến đây thì tốt rồi.

Ở Hồng Thạch quan phía xa xa Trương Xảo Xảo hắt xì một cái. Hở, sao hôm nay lại hắt xì mãi vậy nhỉ? Chẳng lẽ là có người nhớ ta? Trương Xảo Xảo đang ôm chăn ngủ say sưa, vui rạo rức lật người ngủ tiếp.

Lúc Vệ Anh trở lại phủ Nguyên soái, Ôn Ly đang ngồi trong sân ngắm người. Hồng Nhị đứng một bên, hết sức chuyên chú nhìn nàng ngắm người.

Có lẽ là bởi vì đứng chỗ cao nhìn thấy được ra xa, Hồng Nhị nhìn thấy Vệ Anh vào sân trước Ôn Ly. Chân trái vừa động, định hét to ‘Vương gia cát tường’ để nhắc nhở tiểu thư, Vệ Anh đã hướng nàng xua tay, ý bảo nàng lui xuống trước.

Hồng Nhị trợn mắt, thức thời lui xuống.

Thẳng đến khi Vệ Anh đi đến trước mặt Ôn Ly, Ôn Ly vẫn không phát hiện Vệ Anh đến gần. Vệ Anh hí hí mắt, không có cảnh giác như vậy nếu gặp được người xấu thì như thế nào?

“Nghĩ cái gì mà nhập thần vậy, Ly Nhi?” Cúi người néo néo khuôn mặt trắng nõn của nàng, Vệ Anh nhẹ giọng hỏi.

Ôn Ly thê này mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Vệ Anh trước mặt, theo bản năng đáp: “Nghĩ chàng.”

Vệ Anh đầu tiên là sùng sốt, ý cười theo đó liền không ngừng dâng lên, “Ly Nhi, nàng còn nói ta biết biện hộ cho mình, nàng mới là người giỏi biện hộ nhất đấy.”

Ôn Ly ý thức được chính mình nói cái gì lập tức xấu hổ đến mặt đỏ bừng, “Không phải, ta là nói, ta nghĩ tình hình chiến đấu thế nào rồi.” Nhìn Vệ Anh cười đến không dừng lại được, Ôn Ly luống cuống giải thích.

Vệ Anh từ phía sau ôm Ôn Ly vào trong lòng, cắn một miếng lên vành tai xinh xắn của nàng, “Ly Nhi ngốc, nghĩ phu quân mình thì có gì xấu hổ.”

Ôn Ly: “.....”

Nguyên soái, không phải ai cũng mặt dày được như chàng. Ngay cả tường thành thấy chàng cũng phải xấu hổ.

Ôn Ly mấp máy môi, nói lảng sang chuyện khác, “Bàn Cửu muốn làm cái gì?”

Vệ Anh buông Ôn Ly ra, ngồi xuống bên cạnh nàng, “Hắn muốn vây chết chúng ta trong thành Bạch Hồ này.”

Không chiến mà khuất nhân binh, kế hay. Ôn Ly nghĩ nghĩ, nói: “Nếu binh lính Hồng Thạch quan từ sau lưng đánh úp lại Bàn Cửu, để hắn trước sau không thể ứng phó được cả hai, chúng ta còn có cơ hội lao ra khỏi thành.”

Vệ Anh gật gù đầu, nói: “Ta cũng nghĩ rồi, chỉ là Hồng Thạch quan mặc dù có năm vạn binh lính đóng, nhưng lại không có tướng lĩnh có thể lĩnh quân.” Lần này bọn họ đến thành Bạch Hồ, cho là có một trận đánh ác liệt nên tất cả các Tướng quân đều đi theo.

Ôn Ly suy nghĩ một lát, đột nhiên con ngươi sáng lên, “Ta nghĩ đến một người.”

Vệ Anh hướng nàng cười cười, “Người Ly Nhi nghĩ đến, có phải Trương Xảo Xảo?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thẩm vấn

Editor: Linh

Trương Xảo Xảo tuy là một nữ tướng, nhưng chiến lược buu hãn, còn biết rõ địa hình đại mạc, ở trên phương diện tác chiến cũng có ưu thế hơn tướng sĩ Khương quốc. Cho nên Ôn Ly mới có thể nghĩ đến nàng.

Nhưng Vệ Anh lại có cái nhìn khác, “Nếu Trương Xảo Xảo thật sự có thể giúp ta thì đương nhiên rất tốt, có điều nàng thủy chung là Tướng quân nước Đông Khuê, mở thành hiến quan đã là điểm mấu chốt cuối cùng của nàng, nàng sẽ không lại giúp chúng ta đánh quân Đông Khuê đâu.”

Ôn Ly nghĩ nghĩ cũng cảm thấy Vệ Anh nói có lý, nhưng vẫn không buông tha cho hi vọng này, “Chàng nói, nếu nàng ấy biết Phong Tình gặp nạn, nàng ấy có thể sẽ buông tha hiềm khích giữa hai nước, mang binh đến cứu viện chúng ta không?”

Vệ Anh nghiêng đầu nhìn Ôn Ly, vẻ mặt có chút kinh ngạc: “Nàng cảm thấy Phong Tình có mị lực đó?”

Ôn Ly: “.....”

Nàng Cũng không biết nữa.

Lúc này Phong Tướng quân đang đứng trên tường thành hứng gió lạnh đột nhiên đánh một cái hắt xì lạnh buốt.

Nếu không thể dùng đến Trương Xảo Xảo, vậy còn có biện pháp nào có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt đây.

Vấn đề này quá nhiều Ôn Ly mất ba ngày, việc đột nhiên có tiến triển – Chu Chương dẫn một đội nhỏ đi tuần thành bắt được một nam tử dáng vẻ khả nghi, bị nghi là thám tử kẻ địch phái tới. Vì thế Vệ Nguyên soái triệu tập thủ hạ tinh anh, chuẩn bị tam đường hội thẩm thám tử này.

Lần này, Ôn Ly quán quít lấy Vệ Anh muốn đi theo. Chỉ là thật không ngờ giữa đường còn gặp Thái tử vội vàng đi đến.

Vệ Anh liếc nhìn Thái tử một cái, không nặn không nhạt hỏi: “Hoàng huynh kích động như vậy, gây ra chuyện gì à?”

Thái tử nói: “Ta nghe nói các người bắt được thám tử cho nên đặc biệt đuổi qua xem xem.”

Vệ Anh đánh giá liếc nhìn Thái tử, cười mà không nói.

Thái tử cảm giác lông trên đầu mình đều đang dựng đứng lên, “Người nhìn ta như vậy là có ý gì? Tốt xấu gì ta cũng là Nhị lộ Nguyên soái phụ hoàng ngự phong, nói không chừng còn có thể giúp nhóm các người ra chủ ý gì đấy.” Thái tử nói xong, kiêu ngạo lắc tay áo mình.

Vệ Anh cười nhạo một tiếng, “Chủ ý bỏ đi cũng là chủ ý.”

Thái tử: “.....”

Vì sao vừa rồi y lại nói chuyện với hần cơ chứ? Y nên làm bộ như không thấy trực tiếp đi qua mới phải!

Có điều bây giờ là Vệ Anh làm bộ như không thấy y, trực tiếp kéo Ôn Ly đi.

Thái tử mặt xám mảy tro đi theo phía sau hai người, cùng nhau đến phòng nghị sự.

Bên trong phòng nghị sự đã đứng đầy người, chính giữa là một nam nhân giả trang người dân đặc biệt bắt mắt, bởi vì hần đang bị dây thừng trói thành một đoàn, quỳ trên mặt đất.

Mọi người trong phòng nhìn thấy Vệ Anh đến đều hô lên câu Nguyên soái. Vệ Anh đi đến trước bàn chính giữa phòng ngồi xuống, sai người đặt thêm một chiếc ghế bên cạnh hần, để Ôn Ly ngồi đó.

Pháp quan và bồi thẩm đoàn ngồi xuống, chính thức mở phiên tòa.

Vệ Anh liếc mắt nhìn người trên đất, hỏi: “Người là ai?”

Người trên đất hơi run run, chột thút tha thút thít đáp: “Hồi bẩm Nguyên soái, tiểu nhân họ Lý tên Cầu Đản, bán đậu hũ ở đầu đường Tây. Hôm nay đang bán đậu hũ thì đột nhiên bị vị Tướng quân này bắt về! Nguyên soái, ngài phải làm chủ cho tiểu nhân ạ!”

Nam nhân đó than thở khóc lóc xong, trong sảnh đường một mảnh lặng im.

Lông mày Ôn Ly nhện không được giật giật. Lý... Cầu Đản, bán... Đậu hũ, ha ha, hai cái này còn có thể liên quan hơn chút nữa không? Người ta bán đậu hũ đều là Tây Thi! Tây Thi đó!

Ôn Ly cắn gặm phun trào trong lòng xong, cho hần một lời bình không cần cảm ơn.

Khóe miệng Vệ Anh hơi cong lên, nam nhân cúi đầu xuống đất hít sâu một hơi, má nó, Nguyên soái này cũng quá tuần đi!

“Xem ra ngươi không tính khai phải không?”

Giọng nói lãnh đạm của Vệ Anh làm nam nhân lấy lại được chút tỉnh táo, “Tiểu nhân khai hết rồi mà, Nguyên soái mình giám!”

Vệ Anh hừ một tiếng, quay đầu nói với Chu Chương: “Chu Tướng quân, cời hết quần áo người này ra, điều phó thị chúng.”

“Cái gì?!” Nam nhân nghe vậy liền nóng nảy, trực tiếp cuộn thành một cục bật dậy khỏi mặt đất, “Mệt cho các ngươi tự nhận là quân đội chính nghĩa, các ngươi không thể vũ nhục ta như vậy!”

Vệ Anh nhìn hắn nhảy một lát mới gạt đầu nói: “Nói cũng đúng. Tục ngữ nói sĩ có thể chết không thể chịu nhục, Chu Tướng quân, trực tiếp kéo người này ra chém đi.”

Nam nhân vừa nghe từ điều phó biến thành chặt đầu càng nhảy mạnh hơn, “Nguyên soái tha mạng! Các ngươi, các ngươi...” Hắn ưỡn ngực lên, đại nghĩa凛然, “Các ngươi vẫn là vũ nhục ta đi!”

....

Chúng tướng sĩ trong phòng ào ào gửi cho hắn ánh mắt khinh bỉ, nhưng nam nhân hiện tại đã nghĩ thông suốt, Không phải chỉ là cời hết điều phó thị chúng thôi sao? Hắn một đại nam nhân có gì phải sợ! Đến đây đi!

“Chu tướng quân, cời sạch người này rồi đưa đến phòng của Tổng hòa đầu đi.”

Nam nhân ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Anh, cố tự trấn định hỏi: “Không phải nói là điều phó thị chúng à?”

Vệ Anh nói: “Vốn là vậy, có điều bốn soái nghĩ lại, ngươi vẫn chưa có hôn phối đúng không?”

Nam nhân: “.....”

Chẳng lẽ Nguyên soái này còn kiêm chức làm bà mối? Suy nghĩ thay đổi cũng quá nhanh đi?

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, ấp úng nói: “Ta, ta có hôn phối hay chưa liên quan gì đến ngươi?”

“Đúng là không có liên quan gì đến bốn soái.”

“Vậy ngươi còn quân?!”

“Ngươi coi như bốn soái giúp ngươi làm niềm vui đi.”

Nam nhân: “.....”

Ngài có thể đi giúp đỡ người khác làm niềm vui không Nguyên soái.

Nghĩ đến đây, nam nhân mới đột nhiên phát hiện có một vấn đề rất quan trọng bị hắn xem nhẹ, “Tổng hòa đầu là ai?”

Vệ Anh cười cười nói: “Tổng hòa đầu là một hóa đầu trong quân ta, bộ dạng cao lớn không nói, người còn trung hậu thành thật, vẫn có thể xem là một lương phối.”

Nam nhân vốn bị nụ cười Vệ Anh làm hoa mắt đột nhiên tỉnh táo lại, “Hắn là một nam nhân!”

“Đúng vậy.” Vệ Anh mặt không đỏ tim không đập gạt đầu. “Trong quân chúng ta chỉ có một mình Tổng hòa đầu yêu thích nam sắc, bốn soái càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có hắn thích hợp nhất để vũ nhục ngươi.”

.....

Lần này không chỉ nam nhân mà tất cả mọi người trong phòng đều im lặng.

Nguyên soái xuống tay.... Thật ác.

“Chu tướng quân, ra tay đi.” Vệ Anh thấy mọi người trong phòng đều ngẩn người, nhin không được mở miệng thúc giục. Chu Chương lấy lại hồn, đáp rõ rồi đi về phía người nam nhân.

Nam nhân nhìn Chu Chương đang đi về phía mình, trốn tránh hắn tựa như trốn thú dữ, “Nguyên soái đừng mà! Nguyên soái tha tiểu nhân đi!”

Vệ Anh nghe tiếng rên của hắn, trên mặt rớt cục lệ ra chút không kiên nhẫn, “Ngươi rốt cục là muốn chúng ta vũ nhục ngươi, hay là trực tiếp chém ngươi?”

.....

“Ta, ta....” Nam nhân phịch một tiếng quỹ xuống, nước mắt giàn giụa nói với Vệ Anh, “Ta khai còn không được sao, hu hu hu.”

....

Hôm nay tất cả các tướng sĩ có mặt trong trận thảm vận này đều không tiếng động đặt thành một nhận thức chung — sau này nếu rơi vào trong tay Nguyên soái, nhất định phải cắn lưỡi tự sát bằng tốc độ nhanh nhất!

Bọn họ nhìn người khóc đến không thành tiếng trên mặt đất, yên lặng rơi lệ đồng tình cho hoa cúc của hân.

Mà lúc này chỉ có một mình Thái tử là cả thể xác và tâm hồn đều thoải mái.

Hóa ra Vệ Anh miệng độc là chúng sinh bình đẳng, không phải chỉ nhằm vào một mình hân! Cảm động, hu hu hu.

Ôn Ly yên lặng nhìn Vệ Anh bên cạnh một cái, nàng không nên đến nghe cuộc thảm vận này, nghe xong rồi phải dưỡng thai Bánh bao nhỏ thể nào, hu hu hu.

“Sao vậy?” Cảm nhận được tầm mắt Ôn Ly, Vệ Anh nghiêng đầu sang ôn nhu hỏi.

Ôn Ly lập tức lộ ra một nụ cười ngọt ngào, “Vệ Anh, chàng đúng là anh minh thần võ!”

Ngàn xuyên vạn xuyên đuôi ngựa không xuyên. Ôm chặt đùi tướng công mình mới là quan trọng.

Vệ Anh cười nheo má Ôn Ly, “Nàng lại suy nghĩ linh tinh gì rồi hả?”

Ôn Ly không đáp lời, chỉ nhìn hân cười ngây ngô, cười đến trái tim Vệ Anh đều sắp hóa thành nước.

Nam nhân còn đang nằm trên đất nỉ non thấy nụ cười sùng nịch của Vệ Anh, không thể tin tức đầu, nước mắt nước mũi song phi.

Này! Nguyên soái của các ngươi bị cái gì kì quái bám vào người rồi!

Sau khi Vệ Anh toàn diện công phá phòng tuyến tâm lý người nam nhân kia, trận thảm vận này tiến hành tương đối thuận lợi. Căn cứ theo lời khai của hân, trong thành Bạch Hồ tổng cộng ẩn núp ba thám tử, đều là cao thủ trong quân. Lúc hân nói đến đây Chu Chương khinh thường hừ một tiếng, vì thế hân lại phản cung — Khi không cùng tướng sĩ giao chiến thì đều là cao thủ, Chu Chương thế này mới hài lòng.

Nhiệm vụ của ba gã thám tử đó chính là ẩn núp trong thành Bạch Hồ, tùy cơ hành động, đốt kho lúa hoặc hạ độc nguồn nước, làm binh lính nước Khương cạn nước cạn lương. Như vậy là bọn Bàn Cửu có thể không chiến mà thắng.

Dưới dâm uy của Nguyên soái Vệ Anh, nam nhân thành thật khai ra chỗ ẩn thân của hai gã đồng đảng còn lại, Chu Chương hỏa tốc tiến hành vây bắt. Cuối cùng, nam nhân còn lộ ra một tình báo quan trọng, Bàn Cửu sợ lâu ngày sinh biến, nếu còn không đợi được tin tức đặc thủ của thám tử sẽ hướng nước Đông Cô mượn mui vạn binh, vây diệt Vệ Anh.

Sau khi nam nhân khai hết, Vệ Nguyên soái rất là hài lòng, để thưởng cho, hân phái người coi sạch nam nhân đưa đến trong phòng Tổng hòa đầu.

Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Có điều tin tức cuối cùng nam nhân kia nói lại cho Ôn Ly một gợi ý. Sau khi trở lại phòng, nàng nói suy nghĩ của mình cho Vệ Anh nghe.

“Gậy ông đập lưng ông, gậy ông đập lưng ông?” Vệ Anh lặp lại lời Ôn Ly. Ôn Ly gật đầu, nói: “Chúng ta hiện không thể để quân đội ở Hồng Thạch quan đánh lên Bàn Cửu từ phía sau, nhưng nếu mui vạn quân nước Đông Cô không phải đến viện trợ Bàn Cửu mà là đến công kích hân thì sao?”

Vệ Anh cụp mắt suy tư, Bàn Cửu muốn mượn binh của nước Đông Cô, vậy nhất định phải đàm thỏa với Đại vương nước Đông Cô trước, lại do Đại vương nước Đông Cô truyền lệnh cho Nguyên soái của mình, có lẽ trong lúc đó có thể động tay chân.

Ôn Ly thấy Vệ Anh giống như cũng cảm thấy phương pháp này có thể làm liền càng thêm buồn lòng nói ra suy nghĩ của mình, “Nếu nước Đông Cô thật sự phái binh trợ giúp Bàn Cửu thì nhất định sẽ không điều binh từ Hoàng thành, hơn phân nửa là điều binh từ Hồ Nha quan. Trước ta nghe Mục Tướng quân đề cập qua, Hồ Nha quan hiện từ Đại Nguyên soái nước Đông Cô lĩnh trọng binh đóng quân ở đó, nếu chúng ta đòi mật lệnh bọn họ gửi nhau, đổi thành đề Đại Nguyên soái tấn công Bàn Cửu, vậy là chúng ta có thể nhân cơ hội lao ra khỏi thành Bạch Hồ, tiêu diệt đại quân của Bàn Cửu rồi.

Vệ Anh tuy cũng cảm thấy biện pháp này có thể làm, nhưng lại có một vấn đề trí mạng, “Mật lệnh Đại vương nước Đông Cô gửi cho Đại Nguyên soái đều từ đồ án và văn tự tạo thành, người bình thường đều xem không hiểu, dù chúng ta có biện pháp đổi mật lệnh của bọn họ, cũng không có biện pháp viết ra mật lệnh mà chúng ta muốn viết.”

Ôn Ly nhú chân mày, đây đúng là một vấn đề. Không nghĩ tới ở cổ đại đã có cách giữ bí mật cao cấp như bằng máy.

Vệ Anh thấy Ôn Ly nhú mày, chân mày hân cũng nhú lại theo. Kéo Ôn Ly vào trong lòng mình, Vệ Anh vươn ngón trỏ vuốt cặp lông mày nhăn vào

nhau của Ôn Ly “Ly Nhi đừng lo lắng, cho dù hấn thật sự mượn được mười vạn viện quân ta cũng có biện pháp đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy.”

Ôn Ly biết Vệ Anh đây là đang an ủi nàng, nếu Bàn Cửu thật sự tạo được bốn mươi vạn đại quân cường công thành Bạch Hổ, đến lúc đó chỉ sợ sẽ là một hồi chiến tranh cực kỳ thảm thiết.

Nhưng hiện tại nàng cũng không muốn tăng thêm phiền não cho Vệ Anh liền ôm cổ hấn, hôn nhẹ lên môi hấn, “Đương nhiên, phu quân của ta là tuyệt nhất.”

Tay ôm Ôn Ly của Vệ Anh không ý thức ôm chặt thêm mấy phần, kiếp trước hấn tích bao nhiêu âm đức, kiếp này mới có thể lấy được một tiểu nhân nhi đáng yêu như vậy đây? “Ly Nhi, nàng thật tốt.”

Vệ Anh nói xong liền kim lòng không đậu ôm Ôn Ly hôn lên môi nàng, Ôn Ly ngượng ngùng đáp lại Vệ Anh, trong đầu lại đột nhiên vang lên ‘tinh’ một tiếng —

Ôn Ly mạnh đẩy Vệ Anh ra, Vệ Anh nhú nhú mày, ấn người vào trong ngực, bất mãn hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Ly vui vẻ hôn bẹp một cái lên mặt Vệ Anh, cười nói: “Ta đột nhiên nhớ tới trước kia cha từng dạy ta mật ngữ nước Đông Cô!”

Chương 40: Nguy cơ giải trừ.

Editor: Linh

Hộ quốc công vào Nam ra Bắc, kinh nghiệm sa trường, hấn biết mật ngữ Đông Cô cũng không phải chuyện gì khó hiểu. Cho nên Vệ Anh không nghi ngờ gì về lời Ôn Ly nói, chỉ là việc này liên quan trọng đại, cho nên vẫn lần nữa cùng Ôn Ly xác nhận: “Nàng còn nhớ rõ không?”

Ôn Ly gật đầu, “Nhớ rất rõ.” Hệ thống vừa mở túi gấm cho nàng, sao có thể không nhớ rõ chứ.

Vốn tưởng rằng lấy cá tính của hệ thống, cái túi gấm thứ ba này nhất định cũng chỉ dùng để lấy lòng người, không nghĩ tới thật đúng là nổi lên tác dụng.

Ôn Ly cùng Vệ Anh quay về thư phòng, dựa theo gợi ý của hệ thống, rất nhanh đã tạo ra một mật lệnh giả của Đại vương nước Đông Cô, hiện tại vấn đề là làm cách nào đưa mật lệnh đến trong tay Nguyên soái đóng quân ở Hồ Nha quan.

“Việc này không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta phái người mai phục trên đường từ Đông Cô đến Hồ Nha quan, chặn người truyền tin lại, thừa cơ đánh tráo là được.” Vệ Anh cầm mật lệnh Ôn Ly vừa bắt chước ra, cẩn thận xem. Hấn từng xem liếc qua một mật lệnh của nước Đông Cô, bên trên đều là mấy văn tự kỳ quái và đồ án tạo thành, tuy hấn nhìn không hiểu, nhưng nghĩ đến cái mật lệnh trong tay này, hình như cũng khá giống.

Vệ Anh cầm mật lệnh phái người vụng trộm đi truyền Chu Chương, cùng hấn bí mật an bày chuyện này.

Sở dĩ phải vụng trộm và bí mật là vì để tránh tai mắt Thái tử. Tuy rằng hiện tại chưa có chứng cứ xác minh Thái tử và Bàn Cửu có cấu kết, nhưng ở trong lòng Vệ Anh, đây là chuyện chắc chắn cho nên không thể để rơi rớt chút tin tức nào vào trong tai Thái tử, bằng không sẽ gặp thất bại trong gang tấc.

Sự tình tiến hành rất thuận lợi, Thái tử đối việc này không hề có cảm giác. Bọn họ trước để binh lính cải trang thành dân chúng ở trong thành rải tin tức Vệ Nguyên soái đã giết hết thám tử mà Bàn Cửu xếp vào trong thành, rất nhanh liền truyền ồn ào huyền ảo.

Bàn Cửu đóng quân ngoài thành rất nhanh cũng nhận được tin tức, Bàn Cửu sợ lâu ngày sinh biến, quả nhiên như Vệ Anh đoán, không mấy ngày liền phái người đi nước Đông Cô. Ba ngày sau, một con ngựa chạy như bay trên đường từ nước Đông Cô đến Hồ Nha quan không biết bị cái gì đánh trúng chân kinh hãi người xuống ngựa.

Binh lính mang theo mật lệnh ra khỏi thành hôn mê một nén nhang sau tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm sau khi tỉnh lại là kiểm tra mật lệnh trong ngực. Thấy mật lệnh vẫn còn nguyên trong lòng mình, thở phào nhẹ nhõm một hơi sau đó nhanh chóng lên ngựa, tiếp tục tiến về phía Hồ Nha quan.

Không biết mật lệnh trong lòng mình đã sớm bị thủ hạ của Vệ Anh đánh tráo.

Trong phủ Nguyên soái thành Bạch Hổ, Phong Tinh đi theo Chu Chương, tràn ngập phấn khởi tiến lên báo cáo kết quả chiến đấu, “Báo cáo Nguyên soái, huynh đệ Phi Hổ doanh vừa truyền tin đến, đã thành công đổi mật lệnh trên người lính liên lạc.”

Ôn Ly hào hứng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, “Thật tốt quá!” Như vậy nguy cơ của thành Bạch Hổ có thể được giải quyết rồi.

Vệ Anh cười cười, nhẹ kéo Ôn Ly ngồi về lại bên người mình, “Lần này đều là công lao của Ly Nhi, bốn soái ghi công đầu cho nàng.”

Ôn Ly ra hình ra dáng ôm quyền nói với Vệ Anh, “Tạ Nguyên soái!”

Phong Tinh ở bên dưới nhìn không phải tư vị quệt miệng, “Nguyên soái, có thể đừng ghê tởm thuộc hạ của mình như vậy được không?” Nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Vệ Anh, hấn lại cảm thấy lòng mình như dòi sông lấp biển.

Vệ Anh liếc mắt nhìn hấn, hỏi: “Bốn soái ghê tởm đến người à?”

Phong Tinh chân thành gật đầu.

Vệ Anh cũng gật đầu theo, “Khó trách hiện tại bốn soái cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều thoải mái.”

Phong Tinh: “.....”

Chu Chương ho khan một tiếng, kéo lại đề tài, “Nguyên soái, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Ngón tay cái Vệ Anh nhẹ xẹt qua mép bàn, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt: “Tiếp theo, yên lặng xem xét là tốt rồi.”

Lần xem xét này kéo dài gần nửa tháng. Đại quân từ Hồ Nha quan chạy đến nơi không phải chuyện ngày một ngày hai, Bàn Cửu cũng sốt ruột chờ đợi.

Hắn từng phát thề, Vệ Anh cho hắn một mũi tên độc hắn nhất định sẽ trả lại gấp bội. Hiện tại thành hay bại ở một lần này, hắn sợ trước khi viện quan nước Đông Cô đến nơi, Vệ Anh sẽ làm ra thiếu thốn gì đó.

Vệ Anh trong khoảng thời gian này đâu chỉ là an phận, quả thật chính là an dật. Sau khi không bị vây công quá nhiều, hắn cả người đều thoải mái, việc như thủ thành cũng không đến phiên hắn phải tự mình làm, vì thế công việc hàng ngày của hắn chính là trêu chọc lão bà.

Ôn Ly có thai phản ứng ngày càng rõ ràng, sáng nào cũng nôn nghén, ăn càng ngày càng ít, ngủ càng ngày càng nhiều, Vệ Anh thấy nàng mặt mũi tiêu tụy, nhìn không được đau lòng.

Ôn Ly trong lòng cũng rất buồn bực, trò chơi này có cần thiết phải làm thật như vậy không? Tùy tiện chịu đựng một chút là được rồi.

“Ly Nhi, đã sắp qua ba tháng chưa?” Vệ Anh nằm trên giường, ôm lấy eo người phía trước, vòm ngực nóng bỏng dán vào sau lưng nàng, ở trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn còn nhớ đã từng ghi một món nợ.

Ôn Ly nghe được người phía sau ní non, hơi thở của hắn phun lên sườn tai nàng, giống như một ngọn lửa nóng, thiếu mặt nàng nóng lên: “...Ừ.”

Ôn Ly giọng mềm nhũn, phảng phất như đang vờn quanh đầu quả tim hắn, làm hắn nhìn không được lưu luyến dọc cơ thể nàng, cuối cùng che tại nơi mềm mại trước ngực nàng, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve.

Ôn Ly từ khi có thai đến nay chỗ đó thường xuyên có cảm giác sưng lên, bị Vệ Anh xoa nắn lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều, theo bản năng rên mấy tiếng.

Động tác tay Vệ Anh nhanh thêm mấy phần, hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Thoải mái lắm à?”

“Ừ....” Ôn Ly cúi đầu, vấn đề khó có thể mở miệng như vậy làm nàng cảm thấy xấu hổ, nhưng là thân thể lại có cảm giác.

Vệ Anh xoay người Ôn Ly lại, để nàng đối mặt với mình, “Ta cũng rất khó chịu, không bằng nàng cũng giúp ta xoa xoa?”

Ôn Ly đương nhiên biết hắn khó chịu ở đâu, trên mặt tuy là thẹn thùng thường có không lên tiếng, nhưng tay đã duỗi về phía dưới thân Vệ Anh, từ quần lót trượt vào, nắm lấy lửa nóng của hắn, một giây sau Vệ Anh liền thoải mái rên ra tiếng.

Giọng Vệ Anh trầm thấp hơi đè nén, nghe vào trong tai Ôn Ly cực kỳ gọi cảm, tay dưới cũng càng thêm ra sức.

“Ừ...Ly Nhi...Nàng giỏi quá....” Lời khen này của Vệ Anh tuy đã nói không chỉ một lần, nhưng mỗi lần nghe được Ôn Ly vẫn cảm thấy vô cùng thẹn thùng. Vệ Anh thấy mặt nàng đỏ rực, kim lòng không đậu nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, cúi đầu hôn xuống.

Bởi vì Ôn Ly đang có thai, thể lực giảm đi không ít so trước đây, Vệ Anh sợ nàng mệt, mỗi lần hôn nàng chỉ lướt qua rồi ngừng, không dám dây dưa nàng lâu. Nhìn đôi môi bị mình hôn đến hồng nhuận, thân dưới Vệ Anh lại cứng thêm mấy phần, “Ly Nhi, nhanh hơn chút nữa....”

Trong khoảng thời gian này nhu cầu sinh lý của Vệ Anh đều là Ôn Ly dùng tay giúp hắn giải quyết, cho nên kỹ xảo của ngũ cô nương đã tăng mạnh từ lâu, có tiền triển lãm người ta vui sướng.

Đương nhiên, người này chủ yếu là chỉ Vệ Anh. Lại đương nhiên, Vệ Anh cũng chỉ cho phép là hắn.

Vệ Anh dưới kỹ xảo cao siêu của Ôn Ly, rất nhanh đã phóng mình ra. Cảm giác nóng bỏng trên tay làm Ôn Ly một lần nữa cảm thấy chính mình không có mặt mũi gặp người.

Vệ Anh cười, nhẹ nhàng ôm Ôn Ly vào trong lòng, “Ly Nhi, cũng đã làm qua nhiều lần như vậy rồi sao nàng vẫn thẹn thùng thế chứ?” Nương tử của hắn sao có thể đáng yêu vậy đây!

Ôn Ly nhẹ mím môi không nói gì, ngoan ngoãn cho Vệ Anh ôm. Vệ Anh cúi xuống ngậm lấy cánh môi nàng, thấp giọng nói: “Chờ Bàn Cửu lui binh rồi chúng ta có thể trở lại Kinh thành, đến lúc đó nàng cũng không cần vất vả như vậy nữa.” Đại mặc, các phương diện đều không thể so với Kinh thành, hiện Ôn Ly mang thai đứa nhỏ của bọn họ, hắn xếp mấy thái y ở bên cạnh nàng nhưng vẫn cảm thấy lo lắng chứ đừng nói còn tùy thời sẽ đánh gặc.

Có điều sắp rồi, sau trận chiến thành Bạch Hồ hắn sẽ không lại cho Bàn Cửu có cơ hội thờ đốc. Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng trở lại Kinh thành để Ôn Ly dưỡng thai thật tốt.

Tuy Đại Nguyên soái nước Đông Cô hơi có chút nghi hoặc về mệnh lệnh tấn công Bàn Cửu, có điều đây là mật lệnh Đại vương gửi đến, hẳn cũng phải chấp hành. Mà càng không thể ngờ được đương nhiên còn có Bàn Cửu bị quân Đông Cô đánh cho chẳng hiểu gì.

Sao viện quân lại đột nhiên biến thành quân địch rồi?!

Đang lúc hấn lưỡng cuống tay chân ứng phó quân Đông Cô đánh đến, trong thành Bạch Hồ cũng tiếng trống vang trời, Vệ Anh dẫn theo đại tướng lĩnh một đường từ trong giết ra.

Trường Xà trận hấn bày đã sớm bị Vệ Anh phá, lúc này hấn không chỉ phải ứng phó đại quân nước Khương từ trong thành giết ra, mà còn phải ứng phó quân Đông Cô đánh lên từ sau lưng, hấn không thể bẻ chính mình thành hai nửa, một người làm hai người dùng.

Trận chiến này nước Đông Khuê đại bại, Bàn Cửu mang theo quân Đông Khuê còn sót lại chật vật chạy về Đô thành, Mục Tu phụng mệnh Vệ Anh một đường đuổi theo không bỏ.

Nước Khương đánh thắng trận, các tướng sĩ đều rất cao hứng, nhưng là một ngày chưa bắt được Bàn Cửu thì Vệ Anh liền hoàn toàn không yên tâm.

Đợi đến ngày hôm sau Mục Tu mới dẫn phân đội nhỏ đuổi theo của mình về thành. Vệ Anh lập tức đi tìm hấn hỏi tình huống: “Bắt được Bàn Cửu không?”

Mục Tu quỳ xuống, nói: “Nửa đường xuất hiện mây cao thủ cứu Bàn Cửu đi rồi. Có điều xin Nguyên soái yên tâm, người chúng ta vẫn đang tiếp tục đuổi theo, có tin tức sẽ lập tức báo lại.”

Vệ Anh nhíu nhíu chân mày, nửa đường xuất hiện cao thủ? Hấn theo bản năng nhìn về phía Thái tử, Thái tử lập tức nhảy lên: “Người sẽ không lại hoài nghi là ta làm đấy chứ?”

Vệ Anh khóe miệng hơi nhếch, “Người sẽ không lại phủ nhận đấy chứ?”

Thái tử: “.....”

Vì sao chuyện không hề có bằng chứng mà hấn cũng có thể nói được đúng lý hợp tình như thế?

Tóm lại mặc kệ Vệ Anh nghĩ thế nào, Thái tử cũng vẫn cảm thấy đánh thắng trận thì nên ăn mừng, khao tướng sĩ. Cho nên buổi tối hấn tổ chức một bữa tiệc ngay trong phủ Nguyên soái, nói các tướng sĩ không có phiên trực đều có thể tham gia.

Vệ Anh làm Đại Nguyên soái, đương nhiên đã ở trong hàng ngũ được mời. Hấn vốn không muốn đi nhưng không chống được lại nhiệt tình của các tướng sĩ, vì không làm đại gia mất hứng, hấn vẫn quyết định đi lộ mặt.

Sau khi Ôn Ly biết chuyện, vốn định cùng đi theo Vệ Anh nhưng lại bị Vệ Anh chính nghĩa ngôn từ cự tuyệt. Mấy cái loại tiệc tối gì đó tranh cãi âm ỉ không nói, còn nhất định phải uống rượu, Vệ Anh sao có thể cho phép Ôn Ly đi chứ.

Ôn Ly tuy không cam lòng nhưng lại tìm không thấy lý do phản bác, vì vậy phần nộ đi dạo trong phủ Nguyên soái, lý do là ăn no đi tiêu thực.

Nhưng lần đi bộ này cũng đề năng không cẩn thận nghe được một bí mật động trời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nguy cơ giải trừ

Editor: Linh

Hộ quốc công vào Nam ra Bắc, kinh nghiệm sa trường, hẳn biết mật ngữ Đông Cô cũng không phải chuyện gì khó hiểu. Cho nên Vệ Anh không nghi ngờ gì về lời Ôn Ly nói, chỉ là việc này liên quan trọng đại, cho nên vẫn lần nữa cùng Ôn Ly xác nhận: “Nàng còn nhớ rõ không?”

Ôn Ly gật đầu, “Nhớ rất rõ.” Hệ thống vừa mở túi gấm cho nàng, sao có thể không nhớ rõ chứ.

Vốn tưởng rằng lấy cá tính của hệ thống, cái túi gấm thứ ba này nhất định cũng chỉ dùng để lấy lòng người, không nghĩ tới thật đúng là nổi lên tác dụng.

Ôn Ly cùng Vệ Anh quay về thư phòng, dựa theo gợi ý của hệ thống, rất nhanh đã tạo ra một mật lệnh giả của Đại vương nước Đông Cô, hiện tại vấn đề là làm cách nào đưa mật lệnh đến trong tay Nguyên soái đóng quân ở Hồ Nha quan.

“Việc này không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta phái người mai phục trên đường từ Đông Cô đến Hồ Nha quan, chặn người truyền tin lại, thừa cơ đánh tráo là được.” Vệ Anh cầm mật lệnh Ôn Ly vừa bắt chước ra, cẩn thận xem. Hấn từng xem liếc qua một mật lệnh của nước Đông Cô, bên trên đều là

mấy văn tự kỳ quái và đồ án tạo thành, tuy nhìn không hiểu, nhưng nghĩ đến cái mật lệnh trong tay này, hình như cũng khá giống.

Vệ Anh cầm mật lệnh phái người vụng trộm đi truyền Chu Chương, cùng hắn bí mật an bày chuyện này.

Sở dĩ phải vụng trộm và bí mật là vì để tránh tai mắt Thái tử. Tuy rằng hiện tại chưa có chứng cứ xác minh Thái tử và Bàn Cửu có cấu kết, nhưng ở trong lòng Vệ Anh, đây là chuyện chắc chắn cho nên không thể để rơi rớt chút tin tức nào vào trong tai Thái tử, bằng không sẽ gặp thất bại trong gang tấc.

Sự tình tiến hành rất thuận lợi, Thái tử đối việc này không hề có cảm giác. Bọn họ trước để binh lính cải trang thành dân chúng ở trong thành rải tin tức Vệ Nguyên soái đã giết hết thám tử mà Bàn Cửu xếp vào trong thành, rất nhanh liền truyền ồn ào huyền ảo.

Bàn Cửu đóng quân ngoài thành rất nhanh cũng nhận được tin tức, Bàn Cửu sợ lâu ngày sinh biến, quả nhiên như Vệ Anh đoán, không mấy ngày liền phái người đi nước Đông Cô. Ba ngày sau, một con ngựa chạy như bay trên đường từ nước Đông Cô đến Hồ Nha quan không biết bị cái gì đánh trúng, chấn kinh hất người xuống ngựa.

Binh lính mang theo mật lệnh ra khỏi thành hôn mê một nén nhang sau tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm sau khi tỉnh lại là kiểm tra mật lệnh trong ngực. Thấy mật lệnh vẫn còn nguyên trong lòng mình, thở phào nhẹ nhõm một hơi sau đó nhanh chóng lên ngựa, tiếp tục tiến về phía Hồ Nha quan.

Không biết mật lệnh trong lòng mình đã sớm bị thủ hạ của Vệ Anh đánh tráo.

Trong phủ Nguyên soái thành Bạch Hồ, Phong Tinh đi theo Chu Chương, trần ngập phấn khởi tiến lên báo cáo kết quả chiến đấu, “Báo cáo Nguyên soái, huynh đệ Phi Hồ doanh vừa truyền tin đến, đã thành công đổi mật lệnh trên người lính liên lạc.”

Ôn Ly hào hứng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, “Thật tốt quá!” Như vậy nguy cơ của thành Bạch Hồ có thể được giải quyết rồi.

Vệ Anh cười cười, nhẹ kéo Ôn Ly ngồi về lại bên người mình, “Lần này đều là công lao của Ly Nhi, bốn soái ghi công đầu cho nàng.”

Ôn Ly ra hình ra dáng ôm quyền nói với Vệ Anh, “Tạ Nguyên soái!”

Phong Tinh ở bên dưới nhìn không phải tư vị quệt miệng, “Nguyên soái, có thể đừng ghé tòm thuộc hạ của mình như vậy được không?” Nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Vệ Anh, hắn lại cảm thấy lòng mình như dòi sông lấp biển.

Vệ Anh liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Bốn soái ghé tòm đến ngươi à?”

Phong Tinh chân thành gật đầu.

Vệ Anh cũng gật đầu theo, “Khó trách hiện tại bốn soái cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều thoải mái.”

Phong Tinh: “....”

Chu Chương ho khan một tiếng, kéo lại đề tài, “Nguyên soái, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Ngón tay cái Vệ Anh nhẹ xẹt qua mép bàn, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt: “Tiếp theo, yên lặng xem xét là tốt rồi.”

Lần xem xét này kéo dài gần nửa tháng. Đại quân từ Hồ Nha quan chạy đến nơi không phải chuyện ngày một ngày hai, Bàn Cửu cũng sốt ruột chờ đợi.

Hắn từng phát thề, Vệ Anh cho hắn một mũi tên độc hắn nhất định sẽ trả lại gấp bội. Hiện tại thành hay bại ở một lần này, hắn sợ trước khi viện quan nước Đông Cô đến nơi, Vệ Anh sẽ làm ra thiếu thốn gì đó.

Vệ Anh trong khoảng thời gian này đầu chỉ là an phận, quả thật chính là an đặt. Sau khi không bị vây công quá nhiều, hắn cả người đều thoải mái, việc như thủ thành cũng không đến phiên hắn phải tự mình làm, vì thế công việc hằng ngày của hắn chính là trêu chọc lão bà.

Ôn Ly có thai phản ứng ngày càng rõ ràng, sáng nào cũng nôn nghén, ăn càng ngày càng ít, ngủ càng ngày càng nhiều, Vệ Anh thấy nàng mặt mũi tiêu tụy, nhìn không được đau lòng.

Ôn Ly trong lòng cũng rất buồn bực, trò chơi này có cần thiết phải làm thật như vậy không? Tùy tiện chịu đựng một chút là được rồi.

“Ly Nhi, đã sắp qua ba tháng chưa?” Vệ Anh nằm trên giường, ôm lấy eo người phía trước, vòm ngực nóng bỏng dán vào sau lưng nàng, ở trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn còn nhớ đã từng ghi một món nợ.

Ôn Ly nghe được người phía sau nỉ non, hơi thở của hắn phun lên sườn tai nàng, giống như một ngọn lửa nóng, thiếu mặt nàng nóng lên: “...Ừ.”

Ôn Ly giọng mềm nhũn, phảng phất như đang vờn quanh đầu quả tim hắn, làm hắn nhìn không được lưu luyến dọc cơ thể nàng, cuối cùng che tại nơi mềm mại trước ngực nàng, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve.

Ôn Ly từ khi có thai đến nay chỗ đó thường xuyên có cảm giác sưng lên, bị Vệ Anh xoa nắn lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều, theo bản năng rên mấy tiếng.

Động tác tay Vệ Anh nhanh thêm mấy phần, hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Thoải mái lắm à?”

“Ừ.....” Ôn Ly cúi đầu, vấn đề khó có thể mở miệng như vậy làm nàng cảm thấy xấu hổ, nhưng là thân thể lại có cảm giác.

Vệ Anh xoay người Ôn Ly lại, để nàng đối mặt với mình, “Ta cũng rất khó chịu, không bằng nàng cũng giúp ta xoa xoa?”

Ôn Ly đương nhiên biết hẳn khó chịu ở đâu, trên mặt tuy là thẹn thùng thường có không lên tiếng, nhưng tay đã duỗi về phía dưới thân Vệ Anh, từ quần lót trượt vào, nắm lấy lửa nóng của hắn, một giây sau Vệ Anh liền thoải mái rên ra tiếng.

Giọng Vệ Anh trầm thấp hơi đè nén, nghe vào trong tai Ôn Ly cực kỳ gợi cảm, tay dưới cũng càng thêm ra sức.

“Ừ...Ly Nhi...Nàng giỏi quá.....” Lời khen này của Vệ Anh tuy đã nói không chỉ một lần, nhưng mỗi lần nghe được Ôn Ly vẫn cảm thấy vô cùng thẹn thùng. Vệ Anh thấy mặt nàng đỏ rực, kim lòng không đợi nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, cúi đầu hôn xuống.

Bởi vì Ôn Ly đang có thai, thể lực giảm đi không ít so trước đây, Vệ Anh sợ nàng mệt, mỗi lần hôn nàng chỉ lướt qua rồi ngừng, không dám dây dưa nàng lâu. Nhìn đôi môi bị mình hôn đến hồng nhuận, thân dưới Vệ Anh lại cứng thêm mấy phần, “Ly Nhi, nhanh hơn chút nữa.....”

Trong khoảng thời gian này nhu cầu sinh lý của Vệ Anh đều là Ôn Ly dùng tay giúp hắn giải quyết, cho nên kỹ xảo của ngũ cô nương đã tăng mạnh từ lâu, có tiền triển lãm người ta vui sướng.

Đương nhiên, người này chủ yếu là chỉ Vệ Anh. Lại đương nhiên, Vệ Anh cũng chỉ cho phép là hắn.

Vệ Anh dưới kỹ xảo cao siêu của Ôn Ly, rất nhanh đã phóng mình ra. Cảm giác nóng bỏng trên tay làm Ôn Ly một lần nữa cảm thấy chính mình không có mặt mũi gặp người.

Vệ Anh cười, nhẹ nhàng ôm Ôn Ly vào trong lòng, “Ly Nhi, cũng đã làm qua nhiều lần như vậy rồi sao nàng vẫn thẹn thùng thế chứ?” Nương tử của hắn sao có thể đáng yêu vậy đây!

Ôn Ly nhẹ mím môi không nói gì, ngoan ngoãn cho Vệ Anh ôm. Vệ Anh cúi xuống ngậm lấy cánh môi nàng, thấp giọng nói: “Chờ Bàn Cửu lui binh rồi chúng ta có thể trở lại Kinh thành, đến lúc đó nàng cũng không cần vất vả như vậy nữa.” Đại mặc, các phương diện đều không thể so với Kinh thành, hiện Ôn Ly mang thai đứa nhỏ của bọn họ, hẳn xếp mấy thái y ở bên cạnh nàng nhưng vẫn cảm thấy lo lắng chứ đừng nói còn tùy thời sẽ đánh gặc.

Có điều sắp rồi, sau trận chiến thành Bạch Hổ hẳn sẽ không lại cho Bàn Cửu có cơ hội thờ đốc. Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng trở lại Kinh thành để Ôn Ly dưỡng thai thật tốt.

Tuy Đại Nguyên soái nước Đông Cô hơi có chút nghi hoặc về mệnh lệnh tấn công Bàn Cửu, có điều đây là mệnh lệnh Đại vương gửi đến, hắn cũng phải chấp hành. Mà càng không thể ngờ được đương nhiên còn có Bàn Cửu bị quân Đông Cô đánh cho chẳng hiểu gì.

Sao viện quân lại đột nhiên biến thành quân địch rồi?!

Đang lúc hắn luống cuống tay chân ứng phó quân Đông Cô đánh đến, trong thành Bạch Hổ cũng tiếng trống vang trời, Vệ Anh dẫn theo đại tướng lĩnh một đường từ trong giết ra.

Trường Xà trận hắn bày đã sớm bị Vệ Anh phá, lúc này hắn không chỉ phải ứng phó đại quân nước Khương từ trong thành giết ra, mà còn phải ứng phó quân Đông Cô đánh lên từ sau lưng, hận không thể bẻ chính mình thành hai nửa, một người làm hai người dùng.

Trận chiến này nước Đông Khuê đại bại, Bàn Cửu mang theo quân Đông Khuê còn sót lại chật vật chạy về Đô thành, Mục Tu phụng mệnh Vệ Anh một đường đuổi theo không bỏ.

Nước Khương đánh thắng trận, các tướng sĩ đều rất cao hứng, nhưng là một ngày chưa bắt được Bàn Cửu thì Vệ Anh liền hoàn toàn không yên tâm.

Đợi đến ngày hôm sau Mục Tu mới dẫn phân đội nhỏ đuổi theo của mình về thành. Vệ Anh lập tức đi tìm hắn hỏi tình huống: “Bắt được Bàn Cửu không?”

Mục Tu quỳ xuống, nói: “Nửa đường xuất hiện mấy cao thủ cứu Bàn Cửu đi rồi. Có điều xin Nguyên soái yên tâm, người chúng ta vẫn đang tiếp tục đuổi theo, có tin tức sẽ lập tức báo lại.”

Vệ Anh nhíu nhíu chân mày, nửa đường xuất hiện cao thủ? Hắn theo bản năng nhìn về phía Thái tử, Thái tử lập tức nhảy lên: “Ngươi sẽ không lại hoài nghi là ta làm đấy chứ?”

Vệ Anh khóe miệng hơi nhếch, “Ngươi sẽ không lại phủ nhận đấy chứ?”

Thái tử: “.....”

Vì sao chuyện không hề có bằng chứng mà hắn cũng có thể nói được đúng lý hợp tình như thế?

Tóm lại mặc kệ Vệ Anh nghĩ thế nào, Thái tử cũng vẫn cảm thấy đánh thắng trận thì nên ăn mừng, khao tướng sĩ. Cho nên buổi tối hắn tổ chức một bữa tiệc ngay trong phủ Nguyên soái, nói các tướng sĩ không có phiên trực đều có thể tham gia.

Vệ Anh làm Đại Nguyên soái, đương nhiên đã ở trong hàng ngũ được mời. Hắn vốn không muốn đi nhưng không chống được lại nhiệt tình của các tướng sĩ, vì không làm đại gia mất hứng, hắn vẫn quyết định đi lộ mặt.

Sau khi Ôn Ly biết chuyện, vốn định cùng đi theo Vệ Anh nhưng lại bị Vệ Anh chính nghĩa ngôn từ cự tuyệt. Mấy cái loại tiệc tối gì đó tranh cãi ẩm thực không nói, còn nhất định phải uống rượu, Vệ Anh sao có thể cho phép Ôn Ly đi chứ.

Ôn Ly tuy không cam lòng nhưng lại tìm không thấy lý do phản bác, vì vậy phần nộ đi dạo trong phủ Nguyên soái, lý do là ăn no đi tiêu thực.

Nhưng lần đi bộ này cũng dễ dàng không cẩn thận nghe được một bí mật động trời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Rơi máu cún

Editor: Linh

Có một cái gọi là: kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu.

Thái tử và Bàn Cửu không chỉ có chung kẻ địch là Vệ Anh mà còn có lợi ích chung, hai người sẽ kết thành đồng minh hoàn toàn nằm trong dự đoán của Vệ Anh.

Bữa tiệc tối hôm nay Thái tử làm vô cùng long trọng, thậm chí còn mời gánh hát nổi tiếng nhất Mạc Bắc đến diễn. Trong gánh hát rỗng rần lẩn lộn, đủ người của các quốc gia, diễn xuất của bọn họ được không ít quan lại quyền quý tán dương, cho nên đặc biệt được cho phép tự do qua lại ở các quốc gia.

Các tướng sĩ nghe nói Thái tử mời gánh hát này đến phủ Nguyên soái, tâm trạng càng thêm hưng phấn. Vì thế bữa tiệc này cũng thành đại hội cạn rượu, mọi người rất có tư thế không say không về.

Lúc Ôn Ly đi tản bộ trong viện, nương ánh trăng thấy mấy cô nương trang điểm như người Hồ đang ngồi dưới tàng cây nói tiếng nước Hồ,

Vốn mấy Hồ cơ này cũng không khiến Ôn Ly chú ý, nàng nghĩ đây là cô nương biểu diễn trong gánh hát cho nên cũng không để ý lắm. Chỉ là khi nàng đánh bại Phạm Na Già được kẻ thừa kế kỹ năng từ nàng ta, cho nên lời nói của mấy cô nương người Hồ nàng nghe hiểu hết.

Dưới tàng cây tổng cộng có ba cô nương đang ngồi, vốn tối nay chỉ phải biểu diễn một vũ đạo sở trường, nhưng không biết chủ gánh hát tìm một cô nương từ đâu đến nói muốn bỏ tiết mục của các nàng đi, mấy cô nương đang tức giận chuyện này.

Các nàng nghe nói tướng lĩnh nước Khương người người đều ngọc thụ lâm phong, đặc biệt Khương đại nguyên soái càng thêm tuấn dật bất phàm, còn muốn nhân cơ hội này làm quen chút. Nhưng nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim.

Hồng Nhị thấy Ôn Ly cau mày, đứng bên cây nghĩ chân không đi tiếp, nhin không được tiến lên hỏi: “Tiểu thư, sao vậy?”

Ôn Ly không để ý đến Hồng Nhị, hiện tại toàn bộ lực chú ý của nàng đều tập trung trên lời nói của mấy vị cô nương kia. Cho đến nay, hình tượng của Thái tử trong lòng nàng chính là lười đến tận kẻ tóc. Một Thái tử như vậy, đột nhiên ẩm thực muốn làm tiệc mừng cho các tướng sĩ vốn đã là không bình thường. Giờ lại nghe mấy cô nương kia oán giận như vậy, nàng trực giác vị Trình Giảo Kim đột nhiên xuất hiện kia nhất định không đơn giản như vậy.

Nghĩ đến đây trong lòng Ôn Ly càng thêm bất an, nhắc chân liền đi về hướng nơi tổ chức tiệc tối. Hồng Nhị mặc danh kì diệu đi theo nàng, liên tục bảo nàng đi chậm thôi.

Trên đại điện, một nữ tử dáng người thướt tha đang hiển múa cho các đại gia, vũ đạo thướt tha mềm mại, tuyệt không thua kém Phạm Na Già. Các tướng sĩ trong đại điện ngừng thở, ngay cả con mắt cũng luyến tiếc chớp, rất sợ lỡ mất một nụ cười của mỹ nhân trong lúc vô tình gửi tới.

Mà mỹ nhân nhảy múa thướt tha trong điện từ đầu đến cuối chỉ chú ý Vệ Anh, đôi mắt đẹp liên tục gửi sóng điện về phía hắn. Nhưng chỗ Vệ Anh ngồi tín hiệu không tốt, vẫn luôn không bắt được sóng.

Có điều mỹ nhân cũng không vì chút dả kích này mà không gượng dậy nổi, vẫn đắm đuối đưa tình nhìn Vệ Anh, bước chân cũng càng ngày càng hướng đến gần Vệ Anh.

Ôn Ly còn cách rất xa đã có thể nghe thấy tiếng uống rượu mua vui trong viện. Nàng nhìn thoáng qua binh lính ngã trái ngã phải trong sân, khẽ cau mày đi về hướng đại điện, không ngờ mới đi được mấy bước đã bị mấy người vạm vỡ ngăn lại.

Những người này đều mặc quần áo binh lính, nhưng Ôn Ly biết bọn họ không phải binh lính bình thường, từ sát khí trong mắt bọn họ là có thể nhìn ra. Hồng Nhị thấy có người ngăn Ôn Ly lại, tiến lên một bước nói với mấy người vạm vỡ: “Các người là ai? Ngay cả Nguyên soái phu nhân cũng dám ngăn

cản?!”

Mấy người nhìn nhau một cái rồi đột nhiên tấn công về phía Ôn Ly. Dù Ôn Ly phản ứng thần tốc nhưng vẫn bị bọn họ làm phát hoảng. Bên hông mấy người đó đều có một đại đao nhưng không dùng, chỉ so quyền cước với Ôn Ly, Ôn Ly cau mày, xem ra không phải muốn giết nàng mà là muốn bắt sống nàng.

Hồng Nhị sợ hãi ở một bên kêu to, Ôn Ly xoay người đẩy Hồng Nhị ra ngoài, “Nhanh đi tìm Vệ Anh!” Hồng Nhị sững sốt một chút sau đó nhanh chóng chạy về hướng đại điện, mấy tên binh sĩ đột nhiên từ trên mặt đứng đứng dậy, như một bức tường chắn trước mặt Hồng Nhị.

Mày Ôn Ly cau chặt hơn, xem ra trong viện này vẫn còn binh lính thanh tỉnh, nhưng đều không phải người mình. Ôn Ly nhìn thoáng qua hướng đại điện, Vệ Anh hiện tại cũng không an toàn, bọn họ muốn bắt sống mình đại khái là để sau khi ám sát Vệ Anh thất bại, còn có thể dùng mình đến uy hiếp Vệ Anh.

Mấy tên đại hán cùng Ôn Ly so chiêu lâu như vậy vẫn chưa thể bắt được nàng cũng bắt đầu trở nên không kiên nhẫn. Một đại hán trong đó đã rút loan đao bên hông ra, hướng về phía vai Ôn Ly chém tới.

Ôn Ly lắc mình tránh thoát một kích sắc bén này, bụng đột nhiên đau, Ôn Ly trong lòng trùng xuống, nàng hiện đang có thai, thể lực không bằng lúc trước, hơn nữa trên tay không có vũ khí, căn bản khó có thể xông ra vòng vây.

Không cho Ôn Ly cơ hội thở dốc, mấy tên đại hán lại công kích tiếp, Ôn Ly nén cảm giác đau trong bụng xuống, vừa tránh né vừa hướng về đại điện hô to tên Vệ Anh.

Vệ Anh đột nhiên sững sốt.

Tuy rằng trên đại điện ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng vừa rồi hẳn rõ ràng nghe thấy tiếng Ôn Ly. Mày của hắn theo bản năng chạm vào nhau, con người thâm thủy nhìn ra phía ngoài đại điện.

Từ lúc bắt đầu hắn đã lưu ý động tĩnh bốn phía, tuy rằng bên ngoài nhìn qua không có gì khác so với vừa rồi, nhưng tiếng Ôn Ly vừa rồi cũng làm lòng hắn run lên. Mặc kệ có phải nghe nhầm hay không, hắn vẫn đứng đây khòì ghế, bay nhanh ra ngoài đại điện.

Mỹ nhân còn đang khiêu vũ chân mày hơi động, tay bỗng dưng mò lên eo Vệ Anh, trong tay không biết lúc nào thì nhiều hơn một con dao, phi thân đâm về phía Vệ Anh.

Biến cố xảy ra đột ngột, chò các tướng sĩ trên đại điện phản ứng kịp, mỹ nhân còn đang khiêu vũ vừa rồi đã bị Vệ Anh một cước đá bay ra ngoài.

Vệ Anh điểm mũi chân bay nhanh ra ngoài đại điện. Vừa mới đạp cửa ra thì thấy cảnh tượng xa xa mấy tên đại hán vây công Ôn Ly, trong đầu oanh một tiếng như có cái gì đó vừa nổ tung, Vệ Anh chỉ cảm thấy lồng ngực như có lửa bốc lên, lập tức muốn phun trào ra.

Đối diện Ôn Ly một tên đại hán đang chuẩn bị chém xuống, đột nhiên cảm thấy từ phía sau có một con gió đánh úp lại, còn chưa kịp thấy rõ người đến, đao trong tay đã rơi vào tay đối phương. Tiếp theo ánh sáng chột lóe, thân mình vạm vỡ liền ngã thẳng xuống, phát ra một tiếng bịch trầm đục.

Mấy người còn lại theo bản năng cương tại chỗ, trong mắt Vệ Anh lửa giận ngút trời, tựa như muốn đốt bọn họ thành tro. Mấy tên đại hán đồng loạt rút đại đao bên hông ra, đáng tiếc bọn họ chỉ nhìn thấy bóng người trước mặt nhoáng lên một cái, bản thân cũng giống như đại hán vừa rồi, thẳng tắp ngã xuống.

Vệ Anh một tay ôm Ôn Ly vào trong ngực, vội hỏi: “Ly Nhi, có bị thương không?”

Ôn Ly sắc mặt trắng bệch, nhìn rõ Vệ Anh trước mặt mới thoáng thở phào một hơi, “Ta...” Chữ ta vừa mới ra khỏi miệng, mắt Ôn Ly đột nhiên tròn to, dùng sức đẩy người trước mặt ra. Chỉ là Vệ Anh ôm nàng rất chặt, nàng đẩy cũng không đẩy được Vệ Anh ra, chỉ có thể đối chiều với Vệ Anh, theo sau đó chỉ cảm thấy lưng đau xót.

Vệ Anh rõ ràng cảm nhận thấy người trong ngực cứng đờ, trong lòng lập tức cả kinh, “Ly Nhi! Nàng làm sao vậy Ly Nhi?!”

Vũ cơ từ trong đại điện bay ra, thấy một kích vừa rồi bị Ôn Ly cản, như rồng mây trong tay lại xuất hiện 3 cây ngân châm nhỏ như lông trâu, chỉ là lần này còn chưa kịp ra tay đã bị Chu Chương và Mục Tu bắt.

Tướng sĩ khả nghi trong viện cũng bị người Chu Chương và Mục Tu dẫn đến bắt hết, tướng sĩ phía trước uống rượu đến thần chí không rõ lúc này cũng thanh tỉnh không ít, cục diện rất nhanh được khống chế.

“Ly Nhi! Ly Nhi!” Vệ Anh lòng nóng như lửa đốt gọi tên người trong lòng, sắc mặt Ôn Ly đã trắng gần như trong suốt, ngay cả hô hấp cũng càng ngày càng mỏng manh. Vệ Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, quanh thân sát khí ngút trời, “Truyền quân y! Gọi hết tất cả quân y trong quân đến đây cho bốn soái!”

Trong viện trong khoảng thời gian ngắn trên dưới nối tiếp ba chữ “truyền quân y”, nữ tử bị Chu Chương bắt giữ thấy đáng vẻ lo lắng của Vệ Anh đột nhiên cười lên ha hả, “Vệ Anh, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay! Ta cuối cùng xem như đã báo thù được cho Đại vương!”

Chu Chương tăng thêm lực đạo ấn nữ tử từ quỳ xuống đất, đặt đao lên cổ nàng ta, “Ngân châm ngươi dùng là cái gì, nói!”

Nữ tử nghe vậy, trên mặt lộ ra mấy phần đắc ý, “Đó là ám khí độc môn của ta, mệnh tam thiên.”

Lúc này Ôn Ly ở trong lòng Vệ Anh chỉ còn một tia tinh táo cuối cùng, mơ mơ màng màng nghĩ, người thiết kế trò chơi này nhất định là fan của thuyết tình gia.

Ôn Ly nghĩ đến đây liền ngắt đi, cho nên nàng không nghe thấy lời nói sau cùng của nữ tử kia, trên ba cây ngân châm có tẩm kịch độc.

Nhưng Vệ Anh nghe rõ rành mạch, hấn hai mắt đỏ ngầu nhìn nữ tử, hận không thể róc xương róc thịt nàng ta, “Giao giải được ra đây!”

Nữ tử cười ba tiếng, nhìn Vệ Anh thì một tiếng khinh miệt, “Người kém chút hơi chết Đại vương, tuy rằng ta không thể tự tay đâm người, nhưng có thể nhìn thấy người cái dạng này cũng cảm thấy mỹ mãn. Muốn ta giao ra giải được? Năm, mơ!”

Sát khí trên người Vệ Anh lại đậm thêm mấy phần, các tướng sĩ trong viện đồng loạt ớn lạnh một cái, cảm giác say toàn bộ biến mất, “Chu Chương!”

Tuy rằng Vệ Anh chỉ nói một cái tên, nhưng Chu Chương cũng biết hắn gọi mình làm gì. Trong quân phương pháp thăm vấn không nhiều, nhưng một nữ tử tuyệt đối không chịu được bọn họ thăm vấn. Nhưng không ngờ rằng nữ tử ngậm độc trong miệng.

Độc phát tác rất nhanh, nữ tử đảo mắt liền tắt thở bỏ mình.

Vệ Anh cau mày, bất chấp tất cả ôm Ôn Ly phi thân rời đi. Cửa phòng, ba vị quân y trong quân được binh lính hộ giá, vừa vận thờ hồn hèn chạy đến.

Thấy Nguyên soái sắc mặt âm trầm khủng bố cùng Nguyên soái phu nhân hôn mê bất tỉnh trong ngực hắn, ba vị quân y không nói hai lời liền bắt đầu cứu người. Vệ Anh đứng bên ngoài chờ, nắm tay gắt gao. Phong Tinh thấy hắn người đầy sát khí, vốn định an ủi hắn vài câu, nhưng khoe miệng giật giật, cuối cùng một chữ cũng nói không nên lời.

Quân y ở bên trong bận rộn hơn nửa ngày, rốt cục có một người chạy ra. “Sao rồi?” Vệ Anh lập tức túm lấy quân y kia, quân y kia phịch một tiếng quỵ xuống, về mặt thấy chết không sờn, “Nguyên soái, phu nhân đang có thai, thân thể vốn không thể vận động mạnh, hiện lại trúng kịch độc, độc này tuy có thể nghĩ được biện pháp giải, nhưng, nhưng là...”

Quân y tuy đã làm công tác tư tưởng rất lâu, nhưng nói đến đây vẫn không có dũng khí nói tiếp.

“Nhưng là cái gì?” Giọng Vệ Anh lạnh như băng ngàn năm, quân y chỉ cảm thấy mỗi một từ hắn nói, bản thân lại được ngâm trong nước đá một lần.

“Nhưng, nhưng là... Thai nhi trong bụng có khả năng không giữ được!” Quân y nhanh chóng nói xong nửa câu sau, sau đó sinh không thể yêu.

Trong viện yên tĩnh đến mức thần kỳ, chỉ có tiếng gió đêm ngẫu nhiên thổi qua lá cây vang xào xạc.

Trong viện có rất nhiều người, nhưng không ai dám động, ngay cả hô hấp đều nhẹ đến không thể lại nhẹ hơn. Trên trán quân y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng ngay cả liếc nhìn Vệ Anh một cái cũng không dám.

Không biết qua bao lâu, giọng nói khàn khàn của Vệ Anh mới vang lên, “Đứa nhỏ không còn thì thôi, nhưng Ly Nhi, các người nhất định phải cứu sống cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cứu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thiếu nữ bệnh xinh đẹp

Editor: Linh

Ôn Ly mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ Tam Hoàng từ một con chó đất biến thành một con chó to lớn, đầu lưỡi ẩm ướt cứ mãi liếm lên mặt nàng, cuối cùng thể nhưng trực tiếp đưa đầu lưỡi tiến vào.

Ôn Ly ngán người, khi Tam Hoàng liếm nàng sẽ không thè lưỡi, lúc liếm nàng mà duỗi đầu lưỡi thì chỉ có một. “Ừm...” Ôn Ly râm rì hai tiếng, có chút có hết sức mở mắt, quả nhiên thấy mặt Vệ Anh.

“Ly Nhi...” Vệ Anh hoàn toàn không có xấu hổ nên có sau khi bị bắt quả tang hôn trộm, hắn chậm chạp còn quyến luyến khẽ liếm khoe miệng Ôn Ly, “Nàng cuối cùng cũng tỉnh rồi...”

Giọng Vệ Anh nghe ra có chút mất tiếng, còn có chút mệt mỏi. Ôn Ly muốn duỗi tay chạm vào mặt hắn, nhưng tay giống như nặng ngàn kim, nàng cố hết sức cũng không nhúc nhích nổi. Sau đó Ôn Ly buông tha, nằm trên giường không động đậy.

Vệ Anh cảm lấy bàn tay nàng, dè dặt cẩn trọng đưa đến bên miệng, mềm nhẹ đặt xuống một nụ hôn, “Ly Nhi... Nàng đã ngủ ba ngày rồi... Nếu nàng lại không tỉnh, ta thật sự không biết phải làm gì nữa....”

Ôn Ly hơi giật mình, nàng vậy mà đã ngủ lâu như vậy sao? Nhìn Vệ Anh vẻ mặt mỗi một, trái tim Ôn Ly thấy đau, “Chàng cứ trông ta không nghỉ như vậy suốt à?”

Vệ Anh lắc lắc đầu, “Ta không sao.” Ôn Ly hôn mê ba ngày, hần liền canh giữ bên giường ba ngày, giọt nước chưa uống, thân thể từ lâu đã suy sụp đến cực hạn. Nhưng Ôn Ly một ngày chưa tỉnh, lòng hần thấp thỏm một ngày không yên. Vén tóc đen trước trán Ôn Ly ra, ngón tay cái Vệ Anh tỉ mỉ vuốt ve trán Ôn Ly, “Nàng cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Ôn Ly cảm nhận một chút, cảm thấy trừ rất mệt ra thì không còn chỗ nào đặc biệt không thoải mái liền lắc lắc đầu. Chờ lắc đầu xong rồi, nàng mới phát hiện chính mình bỏ quên một chuyện, “Con không sao chứ?”

Tay nắm tay Ôn Ly lập tức cứng đờ.

Ôn Ly thấy sắc mặt nháy mắt trở nên âm trầm của Vệ Anh, trong lòng không hiểu hoảng hốt, “Đứa nhỏ sao rồi?”

Khóe miệng Vệ Anh mím thành một đường thẳng, bàn tay nắm lấy tay Ôn Ly không ngừng tăng mạnh lực đạo. Tay Ôn Ly bị Vệ Anh nắm đau cũng không rút tay ra khỏi tay hần, mà là nắm lại ngón tay lạnh lẽo của Vệ Anh, nhẹ giọng gọi: “Vệ Anh.”

Trái tim Vệ Anh đau nhức, tuy rằng chỉ hai chữ đơn giản, nhưng mỗi lần Ôn Ly kêu tên hần, luôn có thể dễ dàng tác động đến nội tâm hần.

“Ly Nhi....” Vệ Anh cúi đầu, giọng nói như là cố nặn từ cổ họng ra, khô ráp lại khàn khàn, “Con của chúng ta.... Mất rồi....”

Ôn Ly mất rất nhiều thời gian mới tiêu hóa được lời của Vệ Anh là có ý gì.

Hai tay Vệ Anh siết sao nắm chặt lấy hai tay Ôn Ly, tựa như là muốn dùng hai bàn tay lạnh lẽo của mình hâm nóng bàn tay Ôn Ly.

“Thật xin lỗi, đều là lỗi của ta... Thật xin lỗi.” Ôn Ly đột nhiên khóc lên, nước mắt ào ạt rơi xuống. Nếu nàng không đi ra sân tản bộ thì sẽ không gặp được mấy Hồ cơ kia, cũng sẽ không chạy vào trong viện đánh nhau với mấy người khác. Rõ ràng Vệ Anh đã dặn nàng phải ở trong phòng đợi, nhưng vì sao nàng lại không nghe chứ?

Ôn Ly càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng cảm thấy đều là lỗi của mình, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Nhìn nước mắt trào ra từ trong mắt Ôn Ly, Vệ Anh cảm thấy nước mắt đó như khoét vào lòng hần, đau đến độ không thở nổi. Hần đặt môi lên liếm đi tất cả nước mắt trên mặt Ôn Ly, hương vị mặn chát trên đầu lưỡi truyền đến trong lòng, làm trái tim hần cũng đau theo, “Ly Nhi, không phải lỗi của nàng là lỗi của ta, là ta không bảo vệ tốt hai người.”

Là một nam nhân, hần ngay cả thể tử và đứa nhỏ của chính mình cũng không bảo vệ được, đây là thất bại lớn nhất của hần. Hần thề, hần tuyệt sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần thứ hai!

Vệ Anh không ngừng an ủi bên tai Ôn Ly, nhưng nước mắt Ôn Ly như đập nước được mở ra, thế nào cũng không dừng lại được. “Đều, đều là do ta cùng người khác đánh nhau, mới, mới bị như vậy....” Ôn Ly vừa khóc thút thút vừa nói, “Thật, thật xin lỗi....”

“Không phải như vậy, nàng là vì ngăn ngăn chận cho ta, trúng độc mới có thể sảy thai.” Ôn Ly khóc đến trái tim Vệ Anh đều co chặt lại, hần rải rác nụ hôn lên mặt Ôn Ly, nhưng nước mắt Ôn Ly vẫn liên tục trào ra. “Không phải, chàng, chàng thông minh như vậy, cho dù ta không đi cứu chàng, chàng cũng nhất định có thể hóa, hóa hiểm vi đi, nhưng là ta, ta....”

Vệ Anh cau mày, đỡ Ôn Ly ngồi dậy, ôm nàng vào trong ngực, nâng cảm nàng lên liền hôn xuống. Ôn Ly bị hần hôn đến choáng váng, bất tri bất giác liền ngừng khóc. Vệ Anh thấy Ôn Ly rốt cục nín khóc, có thể này mới rời khỏi môi nàng, “Ly Nhi, thân thể của nàng còn rất suy yếu, không được lại khóc nữa.”

“Ừ....” Ôn Ly tựa vào trong lòng Vệ Anh, theo bản năng gật gật đầu. Vệ Anh lại hôn một cái lên môi nàng mới đỡ nàng lần nữa nằm lại giường, “Nàng ngoan ngoãn nằm đây nghỉ ngơi, ta đi gọi quân y.”

“Ừ....” Ôn Ly nhìn Vệ Anh, lông mi còn dính nước mắt khề run run, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. Vệ Anh thấy Ôn Ly đã ngủ mới đi ra cửa gọi quân y.

Ôn Ly vừa nhắm mắt lại, chợt nghe tiếng hệ thống vang lên bên tai.

Khó được lần này Ôn Ly không có phản ứng gì với hệ thống, ngay cả hệ thống im lặng suốt cũng không quen.

Hệ thống im lặng một hồi lâu, rốt cuộc chịu không nổi cô đơn hỏi: “Xin hỏi người chơi có cần an ủi không?”

Khóe miệng Ôn Ly giật giật, trong lòng thì thầm: “Xin cảm miệng.”

Hệ thống thật sự cảm miệng, Ôn Ly nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn nhìn không được, “Có phải người đã sớm biết chuyện sẽ biến thành dạng này hay không?”

Cho nên, vẫn là lỗi của ta.

Ôn Ly không nói gì.

Qua thật lâu Ôn Ly mới thàn nói: “Biết rồi.”

Hệ thống lại cung cấp cho Ôn Ly một quyền mới triệt để lụi mất. Tiếng nói của Vệ Anh và quân y loáng thoáng từ bên cạnh truyền đến, “Nguyên soái xin yên tâm, phu nhân đã không còn nguy hiểm, chỉ là thân thể còn rất suy yếu, cần phải điều dưỡng tốt mới được.”

“Độc còn sót lại trên người nàng hết chưa?”

“Đã gần hết rồi, nhưng cần hai ba ngày nữa mới có thể hết hoàn toàn. Nếu nguyên soái không còn gì phân phó, thuốc hạ đi sắc thuốc cho phu nhân.”

“Ừ, đi xuống đi.”

Phong Tinh canh giữ ở cửa thấy quân y đi ra, chính mình cũng muốn nhanh chóng rời khỏi. Tuy rằng lần trước hắn trở lại Kinh thành, Vệ Anh cũng đã khác rất nhiều so với dĩ vãng, nhưng hắn vẫn dám nói giỡn trước mặt Vệ Anh. Nhưng Vệ Anh của hiện tại, làm hắn ngay cả cười cũng không dám cười.

Vệ Anh rõ ràng âm trầm hơn trước đây rất nhiều, toàn thân cao thấp không lúc nào là không tỏa ra hàn khí. Phong Tinh nuốt nuốt nước miếng, tiến lên một bước nói: “Nguyên soái, người đã ba ngày không ăn không ngủ rồi, hay là đi ăn chút gì rồi đi nghỉ ngơi đi.”

Vệ Anh liếc Phong Tinh một cái, Phong Tinh bỗng cảm thấy chính mình sống giảm mười năm, “Chuyện tra thế nào rồi?”

Phong Tinh há miệng thờ đốc, đang chuẩn bị báo cáo cho hắn thì Vệ Anh đi ra khỏi phòng, xoay người đóng cửa phòng lại, “Đi ra ngoài nói.”

Phong Tinh thành thật đi theo sau Vệ Anh, đi thẳng đến thư phòng. “Ông chủ gánh hát đã khai hết, người là Bàn Cửu an bài, hơn nữa chuyện này nhất định không thoát được quan hệ với Thái tử. Chúng ta đã phái người nghiêm mật giám thị hướng đi của Thái tử.”

“Ha.” Vệ Anh cười lạnh một tiếng, Thái tử và Bàn Cửu, một người cũng chạy không thoát, “Bàn Cửu hiện đang ở đâu?”

“Hắn bị thương rất nặng, hiện trốn trong thành Tòa Nguyệt chữa thương. Chu Tướng quân và Mộc Tướng quân đang thương lượng kế hoạch tiến công thành Tòa Nguyệt.”

Mày Vệ Anh giật giật, nói với Phong Tinh: “Truyền lệnh xuống, ba ngày sau dẫn đại quân tấn công thành Tòa Nguyệt.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

“Còn có, sau này bốn vương không bao giờ muốn nhìn thấy gánh hát kia nữa.”

Phong Tinh sững sốt một chút, sau đó nói: “Thuộc hạ hiểu rõ.”

Vệ Anh dừng một chút, lại nói: “Thái tử hiện đang ở đâu?”

“Phong Hà viện.”

Trong Phong Hà viện, Thái tử đang cùng Ôn Ngọc thương lượng đối sách kế tiếp. Lần này bọn họ gây ra động tĩnh lớn như vậy nhưng vẫn không thể trừ bỏ Vệ Anh, kết quả sau đó chính là, bọn họ sẽ có một đồng lớn cục diện rồi rầm rền thu dọn.

Lấy hiểu biết của Thái tử về Vệ Anh, Vệ Anh nhất định sẽ không cứ như vậy từ bỏ ý đồ, may mà tất cả mọi chuyện Thái tử không có trực tiếp tham dự, Vệ Anh không tìm thấy nhược điểm.

Cửa phòng đột nhiên bị người khác đập mở, Thái tử và Ôn Ngọc đều cả kinh. Vệ Anh mặt bùng bùng sát khí đứng ở ngưỡng cửa, Thái tử còn chưa kịp chào, cổ của chính mình đã bị Vệ Anh bóp chặt.

Ôn Ngọc trong lòng nhảy dựng, hắn căn bản không thấy rõ Vệ Anh vào bằng cách nào. Tuy rằng đã sớm nghe nói về võ công của Vệ Anh, nhưng Ôn Ngọc thật không ngờ, đã cao đến loại trình độ này.

Thái tử bị bóp cổ sợ không nhẹ, mặt cũng do hô hấp không được thoải mái mà sung huyết đỏ bừng, “Người... Buông tay...”

Vệ Anh chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Thái tử, trong cặp con ngươi đen nhánh tựa như đang nổi lên một con bão táp to lớn, “Người có biết ta muốn giết người bao nhiêu không?”

Cùng với những lời này, tay Vệ Anh tăng thêm lực đạo. Thái tử không khỏe bắt đầu ho khan, thế này mới gọi về được lực chú ý của Ôn Ngọc. Tay Ôn Ngọc đặt lên chuỗi kiếm bên hông, ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt Vệ Anh.

Không khí chung quanh tựa như đang nhanh chóng ngưng kết thành băng, Ôn Ngọc chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, phảng phất như người bị Vệ Anh bóp cổ không phải Thái tử, mà là chính mình.

Vệ Anh thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía Thái tử, “Vệ Tuyên, ta sớm hay muộn cũng sẽ lột da, cắt từng miếng từng miếng thịt trên người người xuống cho chó ăn.”

Con người Thái tử co rút lại, không biết là bị tương lai Vệ Anh miêu tả kia dọa, hay là bị sát khí ngút trời trong mắt Vệ Anh dọa.

Vào lúc Thái tử nghĩ mình thật sự sẽ tắc thở trong tay Vệ Anh, Vệ Anh rút cục thả lỏng tay ra. Thái tử kiệt lực quỳ rạp trên đất, hai tay ôm cổ chính mình, liên tục thở phì phò.

Vệ Anh đứng bên cạnh, mắt lạnh nhìn Thái tử ho khan. Qua một hồi lâu Thái tử mới thở nổi, hắt đỡ vách tường, lão đảo đứng dậy, nhìn Vệ Anh nói: “Ngũ đệ, người có biết giết ta người sẽ bị tội gì không?”

Vệ Anh cười lạnh một tiếng, trong mắt toàn là giễu cợt, “Giết một tên giặc cầu kết kẻ thù bên ngoài phản quốc, có tội gì?”

Thái tử trong lòng cả kinh, trên mặt vẫn cố tự trấn định, “Ngũ đệ, phản quốc chính là trọng tội.”

“Người biết vậy là tốt.”

Thái tử ghen một chút, lại nói: “Người dựa vào cái gì nói ta và Bàn Cửu cầu kết.”

“Bất được Bàn Cửu là biết.” Vệ Anh nói, “Ba ngày sau, chúng ta phát binh tiến công thành Tỏa Nguyệt.”

Thái tử mấp máy môi, nói với Vệ Anh: “Nếu Ngũ đệ đã một mực chắc chắn ta cùng Bàn Cửu cầu kết, như vậy ba ngày sau ta sẽ tự mình mang binh tấn công thành Tỏa Nguyệt, bắt sống Bàn Cửu!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mưu phản

Editor: Linh

Ba ngày sau, Thái tử tự mình cầm ấn soái, lấy Ôn Ngọc làm tiên phong, dẫn mười vạn quân xuất phát đến thành Tỏa Nguyệt.

Trong thành Bạch Hổ, một lần nữa Vệ Anh cùng các bộ hạ tinh anh của mình mở hội nghị cao điểm.

Phong Tinh nhìn Vệ Anh ngồi trên ghế mặt không biểu cảm, hắng giọng, tiến lên một bước hỏi: “Nguyên soái, để Thái tử lãnh binh tấn công thành Tỏa Nguyệt thật sự không có vấn đề gì à?” Đây không phải hấn hoài nghi năng lực của Thái tử điện hạ, mà là... Thái tử điện hạ vốn không có năng lực gì có thể để hấn hoài nghi.

Một tiếng cười lạnh phát ra từ xoang mũi Vệ Anh, hấn liếc Phong Tinh một cái, trong giọng nói mang theo chút giễu cợt, “Người thật sự cho rằng hấn sẽ đi tấn công thành Tỏa Nguyệt?”

Phong Tinh: “...”

Hấn có loại cảm giác vì Thái tử vô năng mà mình bị cười nhạo.

“Nếu hấn không tấn công thành Tỏa Nguyệt, vậy hấn dẫn mười vạn quân đi đâu?” Thế nào cũng không phải đi du lãm phong cảnh đại mạc chứ.

Vệ Anh nói: “Hồi Kinh.”

Phong Tinh sùng sốt, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ. Hấn không dấu vết liếc Vệ Anh một cái, hóa ra đây là một cái bẫy người này đào, mà Thái tử cứ ngu ngốc như vậy nhảy xuống.

Có ý bức Bàn Cửu và Thái tử đến góc tường, làm cho bọn họ lui không thể lui, chỉ có thể phóng tay một lần.

Hiện thời đại quân đều ở biên quan, Kinh thành trống không, trong mắt Thái tử đây đúng là thời cơ tốt để mưu phản. Nếu đợi đến khi Vệ Anh khai hoàn trở về, địa vị của hấn nhất định khó giữ được, mà Bàn Cửu có thể giúp hấn giữ chân Vệ Anh ở chiến trường, cũng tìm cơ hội giết Vệ Anh. Thái tử phải làm chính là thừa dịp trong khoảng thời gian này bao vây Kinh thành, bức Hoàng thượng thoái vị.

“Thái tử hấn là cùng Bàn Cửu đạt thành hiệp nghị, nếu hấn có thể thuận lợi đăng cơ, sẽ chia mấy tòa thành cho Bàn Cửu, hơn nữa sau này nước Đông Khuê không cần lại tiến cống cho nước Khương. Mà Bàn Cửu, phải cam đoan có thể làm ta chết ở biên quan, không có cơ hội trở về Kinh thành tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với Thái tử.” Vệ Anh giọng điệu nhàn nhạt, tựa như đang nói một chuyện không liên quan gì đến mình.

Chu Chương mấp máy môi, nói với Vệ Anh: “Thái tử lấy Ôn Ngọc làm tiên phong, nếu bọn họ thật sự phát động binh biến ở Kinh thành, vậy Ôn gia...”

Vệ Anh ngẩng đầu lên liếc Chu Chương một cái: “Ôn gia thế nào ta không quan tâm.” Có điều Ôn Ly có lẽ sẽ quan tâm, dù sao nàng cũng là nữ nhi của Ôn Bình. Vệ Anh trong lòng than nhẹ một hơi, “Ôn Ngọc không phải kẻ ngốc, sẽ không thật sự đi theo Thái tử chịu chết, về phần Ôn Bình, ông ta là người thông minh, biết nên làm thế nào.”

Mục Tu nghe bọn hắn nói nhiều như vậy, chỉ cảm thấy như có một âm mưu rất lớn, “Nguyên soái, vậy chúng ta phải làm gì?”

Vệ Anh hừ một tiếng, “Chúng ta, đương nhiên là vào Kinh hộ giá.”

Vệ Anh nói hộ giá nhưng lại không nói phải hộ giá thế nào, trong lòng Mục tướng quân luôn canh cánh chuyện này, ăn ngủ không yên, cả người tiêu tụy.

Thẳng đến ba ngày sau, thái tử tiền phương báo lại, Thái tử quả nhiên thay đổi lộ tuyến, đi về hướng Kinh thành.

Mục tướng quân kích động, giờ thì Nguyên soái nên nói phải hộ giá thế nào thôi, nhưng hắn ngẩng cổ lên chờ mãi vẫn không thấy Nguyên soái đến gọi.

Vì thế Mục tướng quân càng thêm tiêu tụy.

Vệ Anh không phải là không muốn gọi, mà là hắn còn chưa làm xong quyết định. Chuyện này tuy bản thân không có gì phải do dự, chỉ là rốt cục phải an trí Ôn Ly thế nào, thật sự làm hắn do dự.

Không đặt Ôn Ly ở bên cạnh tự mình trông nom thì hắn tuyệt không an tâm. Nhưng hiện tại sức khỏe Ôn Ly còn rất suy yếu, căn bản không thể đi theo hắn hồi hã ngược xuôi, vì thế lòng Vệ Nguyên soái rối rắm thành một cái bánh quai chèo.

“Vệ Anh, chàng sao vậy?” Ôn Ly mở mắt thì thấy Vệ Anh vẻ mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào mình. Vệ Anh hoàn hồn, đỡ Ôn Ly dậy, hai tay thuận thực vòng qua eo nàng, ôm nàng vào trong lòng mình, “Ly Nhi, hôm nay nàng thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Ôn Ly lắc lắc đầu, “Không, đã khỏe hơn nhiều rồi.”

“Ừ...” Vệ Anh nói xong lại ôm chặt Ôn Ly thêm mấy phần. Ôn Ly phủ tay mình lên tay Vệ Anh đặt ở ngang hông mình, nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Vệ Anh cọ cọ vào cổ Ôn Ly, rầu rĩ đáp: “Thái tử mang theo mười vạn nhân mã hồi Kinh rồi.”

Ôn Ly sùng sốt, Thái tử đây là... Rốt cục muốn mưu phản rồi sao? Ôn Ly đột nhiên có loại cảm giác vui sướng như kiểu bóng đá Trung Quốc bay ra khỏi Châu Á.

Nàng ngẩng đầu nhìn chiếc cằm hoàn mỹ của Vệ Anh, “Chàng muốn đuổi về Kinh thành à?”

Vệ Anh nghe vậy càng ôm Ôn Ly chặt hơn, giống như muốn hợp nàng vào trong thân thể mình, như vậy sẽ vĩnh viễn không phải cùng nàng tách ra, “Ly Nhi, nàng theo ta cùng về đi.”

Quân y vẫn luôn cúi đầu đứng ở cửa nghe bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, rốt cục phá tan kết giới, phịch một tiếng quỵ xuống, “Nguyên soái, việc này tuyệt đối không thể được! Thân thể phu nhân vẫn còn rất suy yếu, phải tĩnh dưỡng, nào chịu được chạy xe ngựa nhọc chứ!”

Nguyên soái, cầu ngài thương xót cho mấy lão già khom như thân, đừng ép buộc nữa! Quân y nhịn không được lão lệ tung hoành.

Vệ Anh nghiêng đầu liếc quân y trên đất một cái, quân y co rụt người lại, mướt mà lui về trong kết giới.

Vệ Anh dường như vẫn chưa hài lòng, lạnh lùng nói một câu, “Tất cả đều đi ra ngoài cho ta.” Vì thế ‘vèo’ một tiếng, tất cả quân y nhả hoàn trong phòng lấy tốc độ của một võ lâm cao thủ biến mất trước mắt Vệ Nguyên soái.

Vệ Anh rốt cục hài lòng.

“Ly Nhi...” Vệ Anh ôm Ôn Ly, nhưng chỉ kêu tên nàng. Ôn Ly ngẩng đầu lên, một nụ hôn chuồn chuồn lướt qua cằm Vệ Anh, trấn an nói: “Yên tâm, một mình ta ở lại thành Bạch Hồ không sao đâu.”

“Không được.” Hai chữ một mình dường như chọc đến nghịch lân của Vệ Anh, thái độ của hắn đột nhiên trở nên kiên quyết, “Ta không thể để nàng ở lại đây một mình được.” Như vậy thật sự quá nguy hiểm, mà hắn chịu không nổi bất cứ mối nguy hiểm nào.

Ôn Ly nghe Vệ Anh nói như vậy, nghiêng đầu, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Ta và các chàng cùng nhau cưỡi ngựa về Kinh thành?”

Vệ Anh: “...”

Chiếc bánh quai chèo trong lòng Vệ Anh đã rối thành một bó gai dày.

Hắn thở dài, thấp giọng nói: “Hay là để bọn họ về Kinh thành, ta ở lại đây chăm sóc nàng.”

Ôn Ly nhú nhú mày, “Nếu chàng không tự mình trở về thì không còn ý nghĩa gì nữa.”

Điểm này Vệ Anh đương nhiên biết, nhưng...

“Ta luyện tiếc nàng...” Vệ Anh cúi đầu hôn lên môi Ôn Ly, cùng nàng tỉ mỉ cọ xát, đầu lưỡi quyến luyến liếm từng tác môi nàng, giống như đặt tất cả ôn nhu vào trong cái hôn này, “Một mình nàng ở lại đây, ta lo lắng.”

“Ta không phải một mình, thành Bạch Hồ nhiều tướng sĩ như vậy, bọn họ sẽ bảo vệ ta.” Ôn Ly dỗ Vệ Anh như dỗ trẻ con, từ sau khi đứa nhỏ của bọn họ không còn, Vệ Anh trở nên càng thêm dấn nàng. Nàng biết trong lòng Vệ Anh bất an, nhưng không biết phải làm thế nào mới có thể làm mất đi bất an trong lòng hắn.

Vệ Anh vẫn ôm Ôn Ly, tinh tế hôn lên sườn gáy nàng, tay cũng không tự giác cầm đôi gò mềm mại trước ngực nàng. Ôn Ly khẽ ưm một tiếng, nhẹ giọng kêu: “Vệ Anh...”

Vệ Anh ngẩn ngơ, tức giận thu tay lại. Hắn đã bao lâu chưa chạm vào cổ thân thể này rồi?

Tâm trạng Vệ Anh lại càng thêm không tốt.

Ôn Ly ngồi thẳng người, đối diện Vệ Anh, vẻ mặt nghiêm túc, “Vệ Anh, ta không sao, ta cam đoan.”

Vệ Anh nhú mày, kéo người lại vào trong lòng mình, qua thật lâu Ôn Ly mới nghe hắn nói: “Ôn Ly, nhớ kỹ lời nàng nói. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ để cả thành Bạch Hồ chôn cùng nàng.”

Ôn Ly mím khóe môi, lại cam đoan, “Ta tuyệt đối không có việc gì.”

Mục Tướng quân đội được gọi đã lâu cuối cùng cũng được gọi đến. Hắn tràn ngập phấn khởi chạy đến thư phòng Nguyên soái, mắt long lanh nhìn Vệ Anh.

“Chu Chương, người suất lĩnh năm vạn nhân mã, canh năm ngày mai xuất phát tấn công thành Tỏa Nguyệt, nhất định phải bắt sống Bàn Cửu.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Phong Tinh, người chọn mấy người cao thủ và mười mấy con ngựa nhanh, tạo thành một tiểu đội kỵ binh, ngày mai cùng ta cùng nhau quay lại Kinh thành.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Mục Tu...” Vệ Anh nói đến đây ngừng lại, Mục Tu căng thẳng nhìn hắn, theo bản năng nuốt ngụm nước miếng. “Người ở lại thành Bạch Hồ, thù thành một giọt nước không rì cho ta. Nếu Ly Nhi thiếu một cọng tóc, ta cứ người mà hỏi.”

Mục Tu thẳng sống lưng, tiếng như chuông đồng, “Nguyên soái xin yên tâm! Muốn động đến Nguyên soái phu nhân, trừ khi ta chết trận!”

Khi Thái tử mang theo mười vạn quân đến Kinh thành, Vệ Anh đã sớm từ đường tắt về Kinh thành trước. Thái tử mang theo mười vạn binh mã tự nhiên không dám trắng trợn vào thành, hắn để nhân mã đóng quân cách Kinh thành năm dặm, chính mình mang theo một đội cao thủ còn có Ôn Ngọc tiến cung diện thánh.

Khi Thái tử đi đến Ngự thư phòng, Hoàng thượng đang ở bên trong phê duyệt tấu chương. Thấy Thái tử ghé ngang tiến vào, Hoàng thượng lại không hề có một chút kinh ngạc nào, “Thái tử người tới đúng lúc, Trẫm vừa mới nhận được một tấu chương rất thú vị.”

Thái tử tiến lên vài bước, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, “A? Không biết là viết cái gì, làm phụ hoàng buồn cười như vậy?”

Hoàng thượng nhìn hắn một cái, quăng tấu chương đến dưới chân hắn, “Hộ quốc công Ôn Bình có tấu, nói Thái tử mang theo mười vạn binh mã vào cung mưu phản!”

Thái tử sùng sốt, híp mắt nhìn về phía Ôn Ngọc đứng ở một bên. Ôn Ngọc lập tức quỳ xuống, “Xin Hoàng thượng thứ tội, mặt tướng không ngăn được Thái tử diện hạ!”

Ôn Ngọc từ lúc Thái tử đột nhiên thay đổi phương hướng đi về hướng Kinh thành liền biết việc lớn không tốt, lập tức viết một phong thư gửi cho Ôn Bình, đề ông ta quyết định. Lúc Ôn Bình còn chưa kịp có ý kiến, Vệ Anh đã đến rồi.

Ôn Bình không còn lựa chọn nào khác, muốn không bị đeo tội danh mưu nghịch, chỉ có thể đứng về phía Vệ Anh, phân rõ giới hạn với Thái tử.

Thái tử không nghĩ tới Ôn Ngọc thế nhưng bán đứng mình vào lúc này, nhưng đã đi đến nước này hắn đã không còn đường lui nữa. Hắn hạ quyết tâm, hét lớn: “Động thủ!”

Ngoài điện đột nhiên xông vào mấy tên cao thủ, đi thẳng về phía Hoàng thượng. Ôn Ngọc hô to một tiếng hộ giá, bốn phía đột nhiên nổi lên tiếng hô, Ngự lâm quân tay cầm binh khí từ bốn phương tám hướng nổi đuôi nhau vào, rất nhanh đã bao vây Thái tử và mấy tên cao thủ. Hoàng thượng được bọn họ bảo hộ trong vòng, mắt lạnh nhìn Thái tử.

Biến cố đến rất đột ngột, nhưng lần này Thái tử lại phản ứng thần tốc. Tuy hắn bị bao vây, nhưng trong tay hắn vẫn còn vương bài. Hắn thăm lấy lại bình tĩnh, nhìn lại về phía Hoàng thượng, “Phụ hoàng, mười vạn đại quân đã mang đến đã bao vây Kinh thành, chỉ cần ta ra tín hiệu bọn họ sẽ công thành.”

“A.” Một tiếng cười nhẹ từ sau bình phong vang lên, Thái tử kinh ngạc tròn to mắt, nhìn Vệ Anh từ sau bình phong đi ra, “Hoàng huynh, tiếng hô vừa rồi to như vậy còn chưa đánh thức được người sao?”

Thái tử: “....”

Vệ Anh đi đến trước mặt Hoàng thượng, bẩm báo nói: “Phụ hoàng, đại quân ngoài thành đã bị nhử thần và Phong Tướng quân khống chế, không đủ gây sợ.”

“Người thôi lắm!” Thái tử nổi giận rống to với Vệ Anh, “Đó là mười vạn đại quân, không phải mười vạn tượng đất, người khống chế thế nào?”

Vệ Anh hừ một tiếng, về mặt trào phúng nhìn về phía Thái tử, “Người cho là, sau khi bọn họ biết người vào Kinh là để mưu phản, còn có bao nhiêu người nguyện ý thay người bán mạng?”

Thái tử sùng sốt, xưa nay uy tín của Vệ Anh và Phong Tĩnh ở trong quân vô cùng cao, mười vạn đại quân lâm thời phản chiến không phải là không có khả năng. Chỉ là...

“Vệ Anh, tất cả chuyện này người đều đã thiết kế tốt phải không?” Từ nhỏ hắn cái gì cũng mạnh hơn y, ngay cả lớn lên cũng đẹp hơn y, rõ ràng là cùng một cha nương sinh mà! Chân Thái tử mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Vệ Anh nhìn Thái tử ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt không có biểu cảm gì, “Ta không bảo người cầu kết với Bàn Cửu, cũng không bảo người vào Kinh mưu phản.”

“Ha.” Thái tử suy sụp cười, “Trừ không nói thẳng ra, có thể làm người đều đã làm rồi. Có điều... Người vậy mà bỏ được Vương phi của người lại, một mình chạy về, xem ra nàng trong lòng người cũng không quan trọng như ta nghĩ.”

Vệ Anh nhướn mày, trong mắt nổi lên sát khí, “Người có ý gì?”

“Ha,” Thấy Vệ Anh khàn trương như vậy Thái tử đột nhiên cảm thấy cũng không hụt hẫng lắm, “Không phải các người thật sự cho rằng Bàn Cửu trốn ở thành Tỏa Nguyệt đấy chứ?”

Vệ Anh xóc thẳng Thái tử dậy, gằn nhẹ nói: “Vệ Tuyên, người giải thích rõ ràng cho ta!”

Thái tử không kiêng nể cười, “Thành Tỏa Nguyệt chỉ là đạn mù chúng ta tung ra thôi, người thông minh như vậy, chắc không phải là chưa từng nghe qua câu nói nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất đấy chứ?”

Con người Vệ Anh đột nhiên co lại, gằn từng chữ nói: “Bàn Cửu ở thành Bạch Hổ.”

“Giờ người biết cũng đã muộn rồi.” Thái tử tránh khỏi sự kiềm chế của Vệ Anh, sửa lại cổ áo mình, “Người nhất định phải người đi tấn công thành Tỏa Nguyệt đúng không? Hiện trong thành Bạch Hổ còn bao nhiêu binh lực. Nếu lúc này có người đến tấn công thành Bạch Hổ, các tướng sĩ dốc toàn bộ lực lượng, Vương phi một mình ở trong thành...”

“Người câm miệng!” Vệ Anh đập một cái vào ngực Thái tử, Thái tử bay ra thật xa, phốc một tiếng phun ra một búng máu.

Vệ Anh tâm loạn như ma, đầy đầu đều là Ôn Ly, không chút suy nghĩ liền bay ra khỏi Ngự thư phòng. Từ Kinh thành chạy đến thành Bạch Hổ, cho dù ngày đêm kiểm trình cũng phải mất nửa tháng, mà trong khoảng thời gian này, mỗi một phút một giây đối Vệ Anh mà nói đều là dây vô.

Hắn căn bản không dám nghĩ nếu Bàn Cửu phái binh đánh lên thành Bạch Hổ, một mình Ôn Ly ở trong phủ Nguyên soái sẽ gặp phải chuyện gì. Loại trạng thái này liên tục đến tận mười ba ngày, Vệ Anh rốt cục chạy đến thành Bạch Hổ.

Lúc đó hai quân đang giao chiến dưới cửa thành. Mục Tu ở trong loạn quân vội vàng nhìn thoáng qua, bóng dáng Vệ Anh nhoáng lên một cái liền biến mất. Mà lúc này Vệ Anh đã vội đến muốn giết người, Bàn Cửu thật sự phái binh đánh lên thành Bạch Hổ, trên chiến trường lại không có bóng dáng Bàn Cửu, nói rõ bây giờ hắn vẫn còn ở trong thành Bạch Hổ.

Nghĩ đến đây, Vệ Anh bỗng cảm thấy tim nhói lên một cái. Ly Nhi, Ly Nhi, nàng ngàn vạn lần đừng có chuyện gì!

Vệ Anh thúc ngựa một đường chạy như điên đến phủ Nguyên soái, trong phủ xác thị vệ ngang dọc nằm trên đất, trái tim Vệ Anh cứng lại, bước nhanh đi vào trong phủ.

Dọc theo đường đi toàn là thi thể thị vệ, Vệ Anh nắm tay càng nắm càng chặt, thần kinh toàn thân đều căng cứng. Trong viện truyền đến tiếng binh khí giao nhau, Vệ Anh điếm mũi chân, như gió bay qua.

Ôn Ly đã đánh nhau với Bàn Cửu rất lâu, nhưng người Bàn Cửu mang đến thật sự quá nhiều, giống như giết mãi không hết vậy. Vì thế Ôn Ly tự động tiến vào hình thức Plans vs Zombie vô tận.

Đánh đến khi chỉ còn Bàn Cửu, thể lực của Ôn Ly cũng dần chống đỡ hết nổi. Bàn Cửu bắt được cơ hội liền bỏ về phía Ôn Ly, hấn vốn không tính giết Ôn Ly mà là bắt sống, nhưng mất thấy con mồi sắp bắt được, thì đột nhiên thấy cánh tay cầm kiếm của mình bị bay ra ngoài.

Bàn Cửu không thể tin nhìn cánh tay trên mặt đất, quá độ kinh ngạc làm hấn tạm thời quên mất đau đớn. Bàn Cửu chậm rãi quay đầu, đập vào mắt là một gương mặt sát khí ngập trời, “Vệ... Anh...”

Vệ Anh lại xẹt thêm một kiếm cắt đứt gân tay gân chân Bàn Cửu, Bàn Cửu lập tức xụi lơ trên mặt đất, thống khổ kêu rên.

Bị một màn này dọa sợ ngây người không chỉ có Bàn Cửu, còn có Ôn Ly. Nàng chưa từng gặp qua Vệ Anh tàn bạo như vậy. Trên người Vệ Anh không ít chỗ bị máu Bàn Cửu bắn lên, giống như một ác quỷ từ dưới đất bò lên.

Vệ Anh nhìn Bàn Cửu trên mặt đất, cắn răng nói: “Bàn Cửu, ngươi đã sớm đáng chết.”

Bàn Cửu đau đến thần chí không rõ, lúc này đang không ngừng co giật, hấn co giật một lát liền nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Ôn Ly nhìn hấn một cái, lại nhìn về phía Vệ Anh, “Hấn đã chết chưa?”

Nghe được tiếng Ôn Ly, Vệ Anh cuối cùng cũng tỉnh táo hơn chút ít. Hấn một tay kéo Ôn Ly vào trong ngực, ôm chặt, “Nàng không sao chứ?”

Ôn Ly gian nan thò được đầu mình ra, thấp giọng nói: “Ta không sao.” Vệ Anh đã đi hơn một tháng, hơn một tháng này cũng đủ để sức khỏe nàng hồi phục. Nàng vốn còn muốn đi theo Mục Tu lên chiến trường giết địch, nhưng Mục Tu sống chết không đồng ý, chỉ kém không nằm xuống đất khóc lẫn lộn.

Sau khi Bàn Cửu chết, Vệ Anh ném hết toàn bộ cục diện rồi rầm cho Mục Tu, chính mình mang theo Ôn Ly quay về Kinh thành.

Khi trở lại phủ Khánh vương, tường phủ Khánh vương... Đã cao hơn không ít.

Ôn Ly nhìn tường vây cao ngất, trong lòng rất có cảm xúc. Nhớ ngày bọn họ rời đi mới vừa vào hè, mà bây giờ đã có tuyết rơi rồi.

Ôn Ly bị Vệ Anh bọc kín, chỉ lộ hai con mắt ra ngoài. Vừa từ trên xe ngựa xuống dưới, Lý tổng quản, Liễu hộ vệ và Lục La lập tức chạy ra nghênh đón, “Vương gia, Vương phi, hai người cuối cùng cũng đã về!”

“Gâu gâu gâu!” Tam Hoàng sung sướng chạy nhanh đến, lưu lại trên mặt đất một dấu chân vui sướng. Ngay lúc Tam Hoàng nhảy lên, chuẩn bị nhảy vào trong lòng Ôn Ly, nó lại nhảy vào trong lòng Vệ Anh.

Vệ Anh ghét bỏ ném Tam Hoàng cho Lục La, kéo Ôn Ly đi vào trong nhà. Tam Hoàng còn đang ra sức giãy dụa trong lòng Lục La, Lục La vốn định đưa Tam Hoàng cho Ôn Ly, lại bị một ánh mắt của Vệ Anh dọa đứng im tại chỗ.

Không biết có phải ảo giác của nàng không, nàng cảm thấy Vương gia so với trước kia càng thêm âm trầm.

Trong Ngưng Hương viện hỏa lò cháy sáng, trong phòng ấm hơn bên ngoài rất nhiều, Vệ Anh thế này mới đồng ý cho Ôn Ly cởi quần áo khoác ra.

Vừa ngồi xuống ghế, tiếng hệ thống liền vang lên, Ôn Ly theo bản năng ngẩn người.

“Sao vậy?” Vệ Anh ôm lấy Ôn Ly đặt lên chân mình, chà xát đầu ngón tay lạnh có chút đỏ lên của nàng.

Ôn Ly lắc lắc đầu, nói: “Chỉ là có chút cảm khái thôi, trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện quá.”

Vệ Anh ôm chặt Ôn Ly vào trong ngực, mềm giọng nói: “Đã không sao nữa rồi, tất cả đều đã qua.”

“Ừ.” Ôn Ly dụi dụi đầu vào trong ngực Vệ Anh, chợt nghe Hồng Nhị đứng bên ngoài bẩm báo: “Vương gia, Hoàng thượng phái người đến mời ngài vào trong cung, nói là có chuyện quan trọng thương lượng.”

Vệ Anh con người trầm xuống, ôm Ôn Ly đặt lên giường, “Chạy lâu như vậy nàng nhất định đã mệt rồi, nàng nghỉ trước đi. Ta lập tức về ngay.”

“Được.” Ôn Ly nói xong, vòng tay qua cổ Vệ Anh, đặt lên môi hấn một nụ hôn. Vệ Anh lại ôm Ôn Ly hôn một lát mới đứng dậy rời khỏi.

Chuyện quan trọng mà Hoàng thượng nói chính là chuyện nên xử lý thế nào về việc của Thái tử. Thái tử một ngày trước khi Vệ Anh về đến Kinh thành đã bị nhốt vào thiên lao. Giams trong thiên lao hơn một tháng, Hoàng thượng vẫn chưa quyết định muốn xử trí hấn thế nào, hôm nay biết được Vệ Anh hồi Kinh liền gọi hấn cùng mấy vị đại thần vào cung, cùng bàn việc này.

Vệ Anh vừa mới đánh thắng trận, chiến công rõ rệt, đúng lúc này Thái tử lại gây ra việc này, các đại thần trong triều đã sớm một lần nữa chọn đội. Vì thế cuộc thảo luận hôm nay, cục diện trên cơ bản là nghiêng về một phía.

Đại thần Giáp tỏ vẻ Thái tử nhân phẩm không tốt, đại thần Ất tỏ vẻ Thái tử tính cách không tốt, Vệ Anh tổng kết Thái tử chỉ có chết là tốt nhất.

Hoàng thượng: “...”

Mùa đông trời nhanh tối, khi Vệ Anh về đến phủ Khánh vương sắc trời đã bắt đầu ám tối. Trong Ngưng Hương viện hỏa lò vẫn cháy rực, Ôn Ly vẫn luôn rất sợ lạnh, Vệ Anh cố ý giao đãi, trong Ngưng Hương viện phải đốt mấy cái hỏa lò.

Vệ Anh vừa đi đến Ngưng Hương viện thì thấy Ôn Ly ngồi ở cửa, mày theo bản năng nhíu lại, “Ly Nhi, sao nàng lại ngồi ở đây?” Tiến lên phía trước trực tiếp ôm Ôn Ly lên, người trong lòng quả nhiên lạnh như băng. Mày Vệ Anh càng nhíu chặt hơn, “Đều đã lạnh đến như vậy rồi còn không biết yêu thân thể của chính mình.”

Ôn Ly ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng Vệ Anh, nhỏ giọng đáp: “Ta lo lắng cho chàng cho nên mới ở cửa chờ chàng.” Vốn nàng muốn ra ngoài phủ đệ, nhưng bị Hồng Nhị và Lục La cự tuyệt.

Vệ Anh ôm Ôn Ly vào trong lòng, ôm nàng ngồi xuống bên giường. Người trong lòng tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, Vệ Anh nhịn không được hít sâu một hơi, “Ly Nhi, nàng thơm quá.”

Ôn Ly bị hấn làm cho hơi ngửa, thấp giọng cười nói: “Ta vừa tắm xong.”

“Tắm?” Vệ Anh nhíu mày, hơi nghiêng ngẫm lại mấy chữ kia. Ôn Ly nghe hấn nói gò má như bị bỏng, rồi cảm thấy tay Vệ Anh đang di chuyển trên người mình.

“Ly Nhi, thân thể nàng đã khỏe hẳn chưa?” Vệ Anh hô hấp có chút dồn dập, giống như đang cực lực đè nén gì đó. Ôn Ly mấp máy môi, then thùng gật đầu, “Khỏe rồi. . . Ừ. . .” Tiểu bạch thỏ trước ngực đột nhiên bị nắm lấy, Ôn Ly nhịn không được rên ra tiếng, tiếp theo đó là một hồi trời đất đảo lộn, Vệ Anh như sói đói chụp mồi đặt Ôn Ly xuống dưới thân, trong mắt còn có hai ngọn lửa đang cháy.

“Ly Nhi, thay ta sinh một đứa nhỏ, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Vệ cầm thú

Editor: Linh

Lòng bàn tay Vệ Anh rất nóng, hai bàn tay đang nắm lấy đầu vai nàng tựa như hai lò lửa nóng bỏng.

Lòng bàn tay Ôn Ly ra mồ hôi, không tự giác túm chặt lấy quần áo người bên cạnh, không mấy nhận ra hơi gật đầu, “được. . .” Một giây sau nàng liền cảm thấy thân mình chợt lạnh, cổ áo đã bị mở rộng, lộ ra hai đầu vai trắng nõn mượt mà. Một tay Vệ Anh nắm lấy mềm mại trước ngực Ôn Ly, cúi đầu cắn xuống bờ vai nàng.

Lực đạo tay Vệ Anh rất nặng, Ôn Ly khó nhịn rên thành tiếng. Tiếng rên mềm nhũn chính là xuân dược thượng đẳng nhất, Vệ Anh nghe được cả người khô nóng. Khẩn cấp bóc Ôn Ly sạch sẽ, Vệ Anh đè người xuống giường to mềm mại.

“Ly Nhi. . .” Tay Vệ Anh không ngừng vuốt ve đẩy dả trước ngực Ôn Ly, mặt trên lưu lại dấu hồng rõ rệt, khóe mắt Ôn Ly chảy ra mấy giọt nước mắt, tiếng rên yếu kiều bật ra từ trong miệng nhỏ nhắn, cuối cùng đều bị Vệ Anh nuốt vào trong miệng.

Bàn tay to chạy dọc thân thể Ôn Ly, cảm xúc mềm mại nhần nhụi dưới tay quả thật làm Vệ Anh yêu thích không buông tay. Đầu gối xâm nhập vào giữa hai chân Ôn Ly, tách chân dài của nàng ra, Vệ Anh một đường hôn thẳng xuống, lưu lại nhiều dấu vết loang lổ trên người Ôn Ly, cuối cùng ngậm chặt lấy con thỏ hồng trước ngực Ôn Ly.

“Ừ. . .” Ôn Ly có chút đau ngâm ra tiếng, tiếp theo liền cảm thấy dưới thân có hai ngón tay đi vào. Thân thể không mảnh vải có thể biết thần kỳ, nơi đó đã sớm ẩm ướt một mảnh, “Vệ Anh. . .”

Theo bản năng kêu lên tên Vệ Anh, Ôn Ly không an phận vờn vẹo. Vệ Anh mở rộng thêm hai chân Ôn Ly ra, lửa nóng sớm đứng thẳng có chút gấp gáp cọ xát ở lối vào, “Ly Nhi. . . Ta nhịn không nổi rồi. . .”

Ôn Ly ngưng ngừng dùng cánh tay che hai mắt mình, đầu nghiêng sang một bên. Người dưới thân ngấm đồng ý làm Vệ Anh mất đồ ngẫu, thất lưng trùng xuống liền đưa toàn bộ bản thân vào. Xa cách mấy thảng, rốt cục lại tiến vào nơi này, tất cả lý trí của Vệ Anh đều bị khoái cảm này bao phủ, chỉ còn lại vô tận dục vọng dất chính mình di động.

“Ly Nhi, Ly Nhi. . .” Vệ Anh vừa động thất lưng vừa không ngừng kêu tên Ôn Ly, hai tay vuốt ve từng tắc da thịt trắng mịn của người dưới thân, cuối cùng lại về đến trước ngực, nắm lấy hai con thỏ hồng.

Ôn Ly sắc mặt tái nhợt, đầu nhức đột nhiên tiến đến còn chưa đề nàng lấy lại tinh thần, người bên trên đã bắt đầu mạnh mẽ chuyển động. Hai tay của nàng gặt gao túm chặt lấy drap giường, va chạm kịch liệt tựa hồ như sắp đâm tan nàng.

Vệ Anh rải rác hôn lên toàn thân Ôn Ly, trong miệng còn không ngừng kêu tên nàng, phảng phất như chú ngữ gì đó, Ôn Ly dần thả lỏng, thấy vẻ mặt hưởng thụ của người trên thân, Ôn Ly cảm thấy chính mình cũng không đau lắm.

Thanh âm kịch liệt và tiếng thở dốc mãi quanh quẩn trong phòng, Lục La thêm than vào trong hỏa lò nghe được mặt đỏ tận mang tai.

Không biết qua bao lâu, động tác của Vệ Anh đột nhiên trở nên nhanh hơn, mạnh mẽ đung Ôn Ly mấy cái, cuối cùng phóng thích toàn bộ vào trong cơ thể Ôn Ly.

Tuy rằng là mùa đông nhưng hai người đều mồ hôi như mưa, Vệ Anh ghé vào trên người Ôn Ly, thở dốc nói: “Thật thoải mái...” Vệ Anh cực kỳ hưởng thụ cạo sát lên người Ôn Ly, cảm nhận cảm giác mềm mại trước ngực nàng mang đến, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Ôn Ly vòng tay qua eo gầy rắn rỏi của người nằm trên, cũng không ngừng thở hổn hển. Dưới thân đã sớm ướt thành một mảnh nhưng Vệ Anh vẫn chôn trong cơ thể nàng, còn nhanh chóng cứng trở lại.

Cảm nhận được thân thể Vệ Anh biến hóa, Ôn Ly then thùng đẩy đẩy người nằm trên, “Vệ Anh....”

Vệ Anh hơi hơi nâng người dậy, nhìn người dưới thân sắc mặt ửng hồng, chơi xấu hơi va chạm trong cơ thể nàng, hài lòng nghe được tiếng kêu yêu kiều của người dưới thân, “Sao vậy, Ly Nhi?”

Ôn Ly: “....”

Cầm thú.

“Chàng đi ra ngoài...” Giọng Ôn Ly nhỏ đến không thể nghe thấy, nói xong còn xấu hổ không dám mở mắt nhìn Vệ Anh. Vệ Anh nắm lấy tay Ôn Ly, đặt lên bụng nàng, “Nó vẫn còn tỉnh thần như vậy, nàng lỡ lòng nào bảo nó đi ra ngoài?”

Ôn Ly: “...”

Cầm thú trong cầm thú!

Vệ Anh kết hợp tư thế, đỡ Ôn Ly ngồi dậy, thay đổi tư thế, ngậm chặt vành tai nàng nhẹ giọng nói: “Ly Nhi ngoan, lần này ta sẽ nhẹ chút.”

Vệ Anh nói xong lại nhanh chóng bắt đầu chuyển động. Hai luồng mềm mại trước ngực Ôn Ly được một đôi bàn tay không ngừng vuốt ve, người phía sau còn không ngừng va chạm bản thân, Ôn Ly lại theo bản năng rên ra tiếng.

“Ly Nhi, Ly Nhi, nàng kêu thật là dễ nghe...” Vệ Anh nghe được tiếng kêu của Ôn Ly, tay vuốt ve càng thêm ra sức. Thân thể Ôn Ly đã sớm bị hấn biến thành xanh xanh tím tím, nhưng Vệ Anh vẫn chưa thỏa mãn, không ngừng hôn lên lưng nàng, tựa như muốn thưởng thức hết mỗi tác da thịt của nàng.

Trận chiến này kéo dài đến khi thể lực Ôn Ly sắp chống đỡ hết nổi, sắp ngã trên giường Vệ Anh mới ý còn chưa hết ôm nàng đi tắm rửa. Sau khi lại sờ soạng Ôn Ly từ trên xuống dưới một lần, Vệ Anh mới ôm Ôn Ly đã hoàn toàn ngủ say dậy, suy xét có nên đánh thức nàng dậy ăn cơm tối không.

Đêm đã rất sâu, trong phủ Khánh Vương một mảnh yên tĩnh, ngay cả Tam Hoàng cũng cuộn mình trong ổ ngủ say sưa. Nhưng vẫn luôn có một số người đau khổ.

Lục La và Hồng Nhị hâm nóng toàn bộ bữa tối lại một lần, sau đó bung từng món một lên bàn. Thấy Vương gia trong lúc Ôn Ly ngủ rồi mà vẫn giờ trò, Hồng Nhị nhìn không được nghĩ muốn tiến lên nói với hắn một câu tưng dục thương thân!

Nhưng nàng nhịn xuống.

Chỉ cần vừa nghĩ đến Vương gia ngày thường đối bọn họ có bao nhiêu âm ngoan, nàng liền không chút do dự chôn sâu tâm lòng trung tâm hộ chủ này vào trong bụng.

Đội Hồng Nhị và Lục La lui ra rồi, Vệ Anh nhẹ lay tỉnh người trong lòng: “Ly Nhi, dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp.”

“Ừm...” Ôn Ly mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, còn buồn ngủ nhìn Vệ Anh, “Không cần...”

Vệ Anh phụt cười, “Không cần cái gì?”

Ôn Ly mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Chàng là cầm thú...”

Vệ Anh nghe vậy cười càng thêm vui vẻ, nhin không được hôn một cái lên khuôn mặt nàng, “Ta chính là cầm thú, nàng có thể làm gì được ta?”

“Ừm...” Ôn Ly hai con mắt hồng hồng, tựa như là muốn khóc.

Vệ Anh lại hôn hôn lên mặt nàng, mới nói: “Ly Nhi, còn chưa tỉnh ngủ à? Ta gọi nàng ăn cơm, nàng lại mắng ta cầm thú.” Vệ Anh giọng điệu vô cùng ủy khuất, Ôn Ly còn đang trong trạng thái hỗn độn theo bản năng bị hấn dắt đi, “Xin lỗi...”

“Xin lỗi là xong rồi à?” Vệ cảm thú phát huy đầy đủ bản chất cảm thú, ở bên tai Ôn Ly đồ dành nói, “Nàng ít nhất phải hôn ta một cái.”

Ôn Ly ngoan ngoãn quay đầu, bẹp một cái hôn lên mặt Vệ Anh. Vệ Anh bắt nắn chỉ chi miệng mình, “Hôn ở đây.”

Ôn Ly lại ngoan ngoãn dính lên miệng hắn, tiếp theo hai môi mòng liền bị Vệ Anh ngậm vào trong miệng. Vệ Anh ở trong miệng Ôn Ly tùy ý xoay chuyển, còn không ngừng dây dưa cái lưỡi trơn ẩm của nàng, tay đã bắt đầu di chuyển trên người nàng.

Ôn Ly lần này hoàn toàn tỉnh táo, cuồng quit đây người phía trước ra, “Thật sự không cần mà...” Nàng thật sự đã không còn khí lực nữa.

Vệ Anh nhu nhu đôi môi trắng, lại ôm người quay lại giường, “Không sao, nàng chỉ cần nằm không động là được rồi, cái khác giao cho ta.”

Ôn Ly: “...”

Vì thế Vệ cảm thú áp Ôn tiểu thỏ xuống dưới thân, bắt đầu chuyển động.

Sau đó bữa tối này lại yên lặng nguội ngất.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao, Ôn Ly vẫn xụi lơ trên giường. Quả nhiên thời gian trước để Vệ Anh nhìn lâu như vậy là phải trả giá thật nhiều.

Ôn Ly ở trong lòng thay chính mình bị ai ba giây, sau đó mặc cho Vệ Anh giúp mình mặc quần áo, sau đó ôm mình ngồi xuống cạnh bàn ăn cơm.

Thức ăn trên bàn đều bốc lên hơi nóng, Vệ Anh múc một muỗng canh gà, đặt bên môi thổi thổi, lại đưa đến bên miệng Ôn Ly, “Ly Nhi, mở miệng ra.”

Ôn Ly trong lòng xấu hổ không thôi, đẩy đẩy tay Vệ Anh, nhỏ giọng đáp: “Tự ta có thể ăn.”

Tay bị đẩy ra của Vệ Anh lại chấp nhất quay lại bên miệng Ôn Ly, “Bây giờ thân thể nàng đang không tốt, vẫn là để vì phu cống hiến sức lực đi.”

Ôn Ly: “...”

Vệ Anh lại hưởng thụ lạc thú nuốt Ôn Ly ăn cơm thêm lần nữa, chính mình mới cảm thấy mỹ mãn bắt đầu ăn cơm. Sau khi cơm nước xong, Vệ Anh bọc Ôn Ly kín mít, ôm nàng ra ngoài sân ngắm tuyết. Trong sân cũng đặt hai cái hỏa lò, để bên cạnh Ôn Ly, dù là như vậy Vệ Anh vẫn sợ người trong lòng bị lạnh, ôm chặt lấy nàng.

“Ly Nhi, lạnh không?” Vệ Anh vui đùa bên tai nàng, thấp giọng hỏi.

Ôn Ly lắc lắc đầu, “Không lạnh.”

Đêm qua tuyết rơi cả đêm, trong sân tích một tầng tuyết thật dày, bọn nha hoàn trong Ngưng Hương viện ở trong sân quét tuyết, Tam Hoàng chạy tới chạy lui bên chân các nàng.

“Tam Hoàng hình như lớn hơn chút rồi.” Ôn Ly thoải mái tựa vào trong lòng Vệ Anh, xem Tam Hoàng chơi trong đồng tuyết, giống như đã rất lâu rồi không được bình an như vậy.

Vệ Anh nhìn qua Tam Hoàng một cái, đồng ý gật gật đầu, “Là thời điểm nên thành gia rồi.”

Ôn Ly: “...”

Vương gia, đã lạnh lắm rồi, ngại không cần nói chuyện cười lạnh nữa đâu.

Ngưng Hương viện có mấy gốc hồng mai, ở trong một màu trắng xóa này nhìn lại trông rất là đẹp.

Vệ Anh một bên ôm Ôn Ly, một bên nhìn cảnh trí trong viện, trong lòng dĩ thường thỏa mãn. Ôm Ôn Ly một lát, tay Vệ Anh lại bắt đầu không an phận. “Ly Nhi, nếu ngày nào chúng ta cũng giống như tối hôm qua, nhất định rất nhanh sẽ lại có cục cưng.”

Ôn Ly: “...”

Nếu đêm nào cũng giống như đêm qua, vậy trước khi có cục cưng, nàng nhất định sẽ chết ở trên giường trước.

“Ừm, đừng làm rộn...” Ôn Ly tránh thoát nụ hôn dừng trên gáy mình của Vệ Anh, người này tính lực làm sao có thể tràn đầy như vậy chứ?

Không thể như ước nguyện hôn lên gáy tuyết của Ôn Ly, Vệ Anh như há giận sờ loạn lên người nàng, sau đó mới sửa lại cổ áo cho nàng.

Đang lúc Vệ Anh ôm nương tử hắn trong sân chằng chằng thiếp thiếp, Lý tổng quản hốt ha hốt hải chạy đến ngoài Ngưng Hương viện, hướng bên trong hô to, “Vương gia! Dự Thân vương cầu kiến!”

Vệ Anh cau mày, sau đó đối Lý tổng quản nói: “Không gặp.”

Lý tổng quản vẻ mặt đau khổ, lại nói: “Vương gia, Dự Thân vương đang chờ trong thư phòng rồi.”

“Vậy thì để hấn chờ.”

Lý tổng quản: “...”

Vương gia ngài làm sao có thể sa vào sắc đẹp không phân rõ công tư vậy chứ, hu hu hu. Lý tổng quản mang theo tâm trạng đau kịch liệt rời khỏi Ngưng Hương viện.

Đuổi đi Lý tổng quản, Vệ Anh tiếp tục ôm nường tử của hấn trong sân chàng chàng thiếp thiếp. Nhưng không quá bao lâu, Lý tổng quản đau khổ lại quay lại, “Vương gia!”

“Nếu như Dự Thân vương đói bụng thì chuẩn bị cho hấn chút thức ăn.”

Nghe ra không kiên nhẫn và hờn giận trong lời nói của Vệ Anh, Lý tổng quản vẻ mặt vốn đã đau khổ càng trở nên đau khổ hơn, “Không phải Dự Thân vương, là công công trong cung đến, nói là Hoàng thượng muốn ngài tiến cung.”

Lý tổng quản dè dặt cản trở quan sát sắc mặt Vương gia, lần này Vương gia từ biên quan trở về, tâm tư trở nên càng khó có thể phỏng đoán. Lý tổng quản mỗi lần thấy hấn đều phải lên 12 vạn phần tinh thần, sợ chính mình sợ ý một cái, liền động đến nghịch lân của Vương gia.

Vệ Anh nhú mày, cọ cọ lên mặt Ôn Ly, “Ly Nhi...”

Ôn Ly nhanh chóng hôn một cái lên mặt Vệ Anh, “Mau đi đi, ta ở đây chờ chàng về.”

Vệ Anh lưu luyến buông Ôn Ly ra, lườm Lý tổng quản đứng ở ngưỡng cửa một cái, “Nói cho tên công công kia, bôn vương lập tức đến.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hội Hoa đăng

Editor: Linh

Vào ngày đông bầu trời không được trong xanh như ngày hè, bông tuyết từ màn trời ám trầm là tà nhẹ rơi xuống, như là sợ quấy nhiễu bước chân của người đi đường, lặng yên không một tiếng động.

Trong hoàng cung có hai người không nhanh không chậm bước đi, trên mặt tuyết lưu lại một loạt bước chân cao thấp không đồng nhất. Khi đến gần Ngự thư phòng, Vệ Anh rút cục ngừng đầu nhìn người trước mặt một cái, thấp giọng kêu: “Lý công công.”

Lý công công nghe vậy bước chân hơi dừng một chút, nhưng không dừng lại, vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước, “Khánh vương có gì phân phó?”

“Phụ hoàng triệu bôn vương là vì chuyện gì?” Người phía sau giọng trầm thấp hùng hậu, lộ ra khí thế uy nghiêm cao cao tại thượng. Lý công công không lập tức đáp lời, đi thẳng đến bên ngoài Ngự thư phòng mới đứng lại, “Thân thể Hoàng thượng dạo này vẫn luôn không tốt.”

Vệ Anh bất động thanh sắc nhìn hấn một cái, Lý công công nhắc chân đi vào trong điện, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Khánh vương đến rồi.”

Hoàng thượng gật gù đầu, nói: “Bảo hấn tiến vào, các người đều đi xuống đi.”

“Vâng.” Lý công công khom người rời khỏi Ngự thư phòng, ý bảo Vệ Anh đi vào.

Vệ Anh phui phui bông tuyết trên bả vai rồi mới sải bước đi vào Ngự thư phòng, “Phụ hoàng.”

Hoàng đế ngồi trên ghế, tuy người mặc long bào nhưng cũng không thể che hết mặt mũi trên mặt. Sắc mặt hơi tái nhợt làm hai quầng thâm dưới mắt ông càng thêm rõ ràng hơn.

Vệ Anh cup mắt, xem ra việc xử trí Thái tử thế nào và lập Thái tử khác quả nhiên khiến ông thao nát tâm.

Hoàng thượng thấy Vệ Anh tiến vào liền đối hấn gật gù đầu, cũng không vòng vo, đi thẳng vào chính đề, “Thư đầu hàng của nước Đông Khuê hôm nay đã được đưa đến.”

Vệ Anh ngừng đầu nhìn ông, không có tiếp lời. Hoàng thượng nhìn Vệ Anh, nhìn rất chuyên chú, còn nhìn rất lâu, “Trong mấy đứa con của Trẫm, chỉ người là đẹp nhất.”

Vệ Anh: “....”

Có câu nói thế nào nhỉ? Lòng vua khó dò. Hiện thời xem ra, quả nhiên rất khó đo lường.

Hoàng thượng hiển nhiên không nghe thấy châm chọc trong lòng Vệ Anh, tiếp tục nói: “Thật ra bộ dạng Thái công chúa cũng không tệ, chỉ tiếc nàng là nữ nhi.”

Vệ Anh: “....”

Hoàng thượng nói đến đây, không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên thờ dài một cái, “Tuyên Nhi và người rõ ràng là huynh đệ ruột, vì sao tướng mạo lại không bằng ba phần của người nhỉ?” Hoàng thượng còn rất là nghiêm túc buồn rầu.

Vệ Anh: “....”

Hiện tại hẳn đã buông tha cho việc tiếp tục phỏng đoán lòng vua rồi.

Hoàng thượng vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc bi thương của bản thân, lắc đầu nói: “Thôi thôi, dù sao Trẫm cũng vẫn cảm thấy Tuyên Nhi không đủ để đảm nhiệm chức Thái tử.”

Vệ Anh: “...”

Liên hệ với mấy câu vừa rồi Hoàng đế nói, Vệ Anh cho ra một kết luận kinh hãi thế tục.

#Tâm tư trống vắng#

Hoàng thượng dường như rốt cục thương tiếc xong cho diện mạo của Thái tử, quay lại nhìn về phía Vệ Anh, “Sau khi Bàn Cửu chết, đệ đệ hán Bàn Thập Nhất lên thay, đây cũng là một đứa nhỏ bộ dạng khá đẹp.”

Vệ Anh: “....”

Cho nên... Chúng ta không thể thua bọn hán trên diện mạo?

...?

Vệ Anh cảm thấy, quả nhiên hán và phụ hoàng khai thông quá ít, sau này có rãnh, hẳn nhất định phải cùng phụ hoàng tâm sự.

“Trong thư đầu hàng Bàn Thập Nhất nói, vì biểu đạt thành ý, bọn họ nguyện ý đưa công chúa Tắc Á đến hòa thân.”

Câu này của lão Hoàng đế rốt cục kéo suy nghĩ như ngựa hoang thoát cương của Vệ Anh lại. Hắn ngẩn người, nhìn về phía Hoàng đế nói: “Phụ hoàng đã chọn được người thích hợp chưa?”

Hoàng đế nói: “Nghe nói công chúa Tắc Á cũng là đại mỹ nhân có tiếng.”

Vệ Anh: “...”

Có phải Hoàng thượng bị vây hãm trong lúc xoáy diện mạo không ra được rồi không?

Khóe miệng Vệ Anh hơi mím, im lặng không nói.

“Trẫm quyết định, cho người cưới công chúa Tắc Á.” Lão hoàng đế lại đưa ra một câu kinh người.

Sắc mặt Vệ Anh rút cục thay đổi, “Phụ hoàng, nhi thần đã có Vương phi, Tắc Á nói thế nào cũng là công chúa một quốc gia, để nàng làm thiếp chỉ sợ ừ ừ khuất.”

Hoàng đế nói: “Không sao, Bàn Thập Nhất nói, Tắc Á từng gặp mặt người trên chiến trường một lần, rất vừa ý người.”

“Phụ hoàng....” Vệ Anh còn muốn từ chối, lại bị Hoàng đế ngắt lời, “Tắc Á vốn muốn cùng Thái tử hòa thân.”

Vệ Anh nhú mày nhìn ông, nuốt những lời còn lại xuống.

Hoàng đế dường như có chút mệt mỏi, tựa lưng vào thành ghế nhìn Vệ Anh đứng dưới, “Ba tháng sau cưới công chúa Tắc Á, đây là thánh chỉ.”

Vệ Anh chớp mấy mắt, tiến lên một bước nói: “Nhi thần lĩnh chỉ.”

“Ừ.” Hoàng đế gật gù đầu, lại từ trong đồng thánh chỉ lục ra một quyển nói với Vệ Anh, “Đây là tấu chương hôm nay Hộ quốc công trình lên, nói là từ quan hồi hương, Trẫm đã chuẩn rồi.”

Vệ Anh hít hai tràng mát lại, việc Thái tử tạo phản, tuy rằng hẳn kịp thời báo cáo lên Hoàng đế, nhưng việc này thoát không khỏi quan hệ với Ôn gia bọn

họ, Ôn Bình lão hồ ly này ngược lại chạy rất nhanh. Có điều như vậy cũng tốt, đỡ sau này muốn đối phó với hắn, còn phải bận tâm đến Ly Nhi.

“Nếu không có việc gì khác thì người lui xuống đi.” Hoàng đế hướng Vệ Anh vẫy vẫy tay, tựa hồ đã vô cùng mệt mỏi.

Con người Vệ Anh trầm xuống, đôi Hoàng đế cung kính nói: “Nhi thần cáo lui.”

Khi đi ra khỏi Ngự thư phòng, Vệ Anh nhìn thoáng qua Lý công công đang đứng cạnh cửa, ánh mắt có chút ý vị sâu xa, “Lý công công, chiếu cố phụ hoàng cho tốt.”

Lý công công hơi hơi khom người, đối Vệ Anh nói: “Xin Khánh vương yên tâm, đây là việc thuộc bổn phận của nô tài.”

Lúc Vệ Anh trở lại phủ Khánh vương, tuyết vẫn chưa ngừng rơi. Ôn Ly vẫn ngồi trong sân, nhìn tuyết rơi xuất thần.

Vệ Anh đi đến sau lưng nàng, ôm người vào trong lòng, “Ly Nhi, đang nghĩ gì vậy?”

Ôn Ly hơi nghiêng đầu, nhìn Vệ Anh một cái, lại nhìn về phía hai người tuyết trong sân, đó là vừa rồi Hồng Nhị và Lục La đáp, nói là Vương gia và Vương phi. “Ta nghĩ, thư hàng của nước Đông Khuê không sai biệt lắm cũng đến nơi rồi.”

Tay đặt trên lưng Ôn Ly của Vệ Anh cứng đờ, có chút gấp gáp há miệng thở dốc, lạ không biết nên nói cái gì.

“Hoàng thượng bảo chàng cưới Tắc Á đúng không?” Ôn Ly giọng nhàn nhạt, Vệ Anh nghe lại cảm thấy hoảng hốt.

“Ly Nhi, đây là ý chỉ của phụ hoàng.” Vệ Anh nói xong, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy lí do này có bao nhiêu gượng ép.

Ôn Ly rốt cục quay đầu lại, đôi con ngươi nhuận nước chớp cũng không chớp nhìn hắn, trong mắt còn hơi phấp phấp, “Vệ Anh, sau này chàng sẽ làm Hoàng đế, nương tử của Hoàng đế có hơn ba ngàn người.”

Lời này làm Vệ Anh dờ khóc dờ người, hắn nhẹ ôm Ôn Ly vào trong lòng, chạm trán mình vào trán nàng, “Vậy xem như ta là Hoàng đế chỉ có một nương tử.” Vệ Anh nói xong liền ngậm chặt lấy đôi môi anh đào của Ôn Ly, mềm nhẹ mút vào. Đầu lưỡi linh hoạt tách hàm răng của Ôn Ly ra, tiến vào khoang miệng tròn âm âm áp, sau khi đảo qua mỗi một cái răng, rốt cục quán lên đầu lưỡi Ôn Ly.

Giống như là đang nhắm nháp một món ăn ngon, Vệ Anh càng không ngừng mút vào cái lưỡi mềm mại, lật chuyển khuấy đảo khiêu khích, Ôn Ly thấy trong đầu mình oanh một tiếng, như là có pháo hoa nổ rộ, trước mắt một mảnh xán lạn. Chờ nàng phục hồi lại tinh thần, tay Vệ Anh đã mò vào trong vạt áo nàng, đang vuốt ve đôi gò mềm mại trước ngực nàng.

Không khí trong khoang miệng bị Vệ Anh đoạt đi, Ôn Ly khó chịu ngo ngoáy. Vệ Anh rốt cục buông lỏng môi Ôn Ly ra, mang theo một sợi chỉ bạc ra từ trong khóe miệng Ôn Ly, không khí nhiễm thêm mấy phần màu sắc ái muội.

Vệ Anh ôm Ôn Ly lên, trực tiếp đi vào trong phòng. Ôn Ly lưng vừa chạm giường, thân hình nóng rực của Vệ Anh đã áp lên. Ôn Ly nhìn người phía trên đang nhanh chóng cởi quần áo của hai người, khóe miệng nhếch lên, “Vệ Anh, có phải sau này chàng cũng sẽ cùng người khác làm loại chuyện này?”

Tay Vệ Anh đang lưu luyến trên người Ôn Ly hơi dừng lại, hắn nhìn Ôn Ly dưới thân, ánh mắt đen tối không rõ, “Ly Nhi, ta sẽ chỉ cùng một mình nàng làm loại chuyện này.”

Ôn Ly vẫn mím chặt môi không nói gì.

Ánh mặt Vệ Anh càng thâm sâu hơn, “Nàng không tin ta?” Hắn nâng một chân Ôn Ly lên, thất lưng trầm xuống đã đưa chính mình vào trong cơ thể Ôn Ly, “Vậy ta sẽ làm đến khi nàng tin tưởng mới thôi.”

Tuy Vệ Anh hung ác nói vậy, nhưng cuối cùng hắn chỉ làm một lần liền ngừng lại. Tối hôm qua Ôn Ly xác thực là một chết rồi, hắn không lẽ lại ép buộc nàng hồi nữa.

Ôn Ly cuộn mình vào trong lòng Vệ Anh, bộ dáng tựa hồ rất mệt mỏi. Vệ Anh ôm nàng, nhẹ đặt một nụ hôn lên mặt nàng, “Ly Nhi, qua mấy ngày nữa Kinh thành có hội Hoa Đăng, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem đi.”

Ôn Ly có chút kinh ngạc nhìn Vệ Anh, “Chàng còn thích xem cái này?” Vệ Anh cầm hoa đăng dạo chợ đêm giống Cục trưởng mặc váy cỏ khiêu vũ vậy.... Khó có thể tưởng tượng.

Vệ Anh lấy lòng hôn hôn lên mặt Ôn Ly, “Cùng nàng đi là thích.”

Ôn Ly ở trong lòng ha ha hai tiếng, quả nhiên là biểu hiện của việc sau khi làm iệc trái với lương tâm. Chàng nghĩ rằng ta sẽ ăn một bộ này của chàng chắc.

....

Được rồi, nàng đúng là ăn một bộ này.

Cho nên khi nàng đứng giữa con đường phồn hoa nhất Kinh thành, nhìn hoa đăng hồng hồng đỏ đỏ cùng nam nữ lui tới, bi thương chảy ngược thành

sông.

Cho người không có cốt khí!

“Ly Nhi, hoa đăng con thỏ này có vẻ giống nàng.” Vệ Anh cầm lên một cái hoa đăng hình con thỏ, cười nói với Ôn Ly. Cái hoa đăng này làm vô cùng sinh động, đặc biệt một đôi mắt đỏ rực, giống Ôn Ly vào thời điểm nào đó như đúc. Hình như Vệ Anh đang nghĩ đến hình ảnh kiều diễm nào đó, đôi hoa đăng này càng thêm vừa lòng.

Ôn Ly hiển nhiên không có nghĩ nhiều như Vệ Anh, nàng chỉ đơn thuần cảm thấy con thỏ này nhu thuận đáng yêu, liền cũng vui sướng tiếp nhận đánh giá của Vệ Anh.

Hội Hoa đăng trong Kinh thành năm nào cũng đều được làm vô cùng long trọng, thậm chí có không ít người từ nơi khác đặc biệt tới chỉ vì xem hoa đăng. Cho nên người trên đường cũng đặc biệt nhiều, Vệ Anh dè dặt cản trở hộ Ôn Ly vào trong ngực, rất sợ bị người khác đụng phải.

Vì không bị người khác quấy rầy, lần này Vệ Anh ra ngoài không mang theo bất cứ ai, ngay cả Hồng Nhị và Lục La đau khổ cầu xin đều bị hấn lạnh lùng cự tuyệt.

Hội hoa đăng nói thông tục một chút chính là lễ tình nhân ở cổ đại, lấy diện mạo như của Vệ Anh đi trên đường không ít cô nương đều vụng trộm nhìn lên hắn, đương nhiên cũng thuận tiện đánh giá Ôn Ly đang được hấn che chở trong ngực, đều thầm nghĩ không biết cô nương nhà ai có phúc khí như vậy.

Trên đường trừ các quầy bán hoa đăng ra, ắt không thể thiếu chính là các quầy bán đồ ăn vặt. Ôn Ly vừa nuốt viên kẹo hồ lô cuối cùng xuống, lại nhớ thương đến bánh trôi ở phố đối diện. Hương vị ngọt ngào đó, cho dù cách một con phố cũng vẫn ngửi thấy rõ ràng. Ôn Ly theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Vệ Anh nhìn không được khẽ cười một tiếng, kéo Ôn Ly đến dưới một tàng cây ít người qua lại, “Ly Nhi muốn ăn bánh trôi?”

“Ừ.” Ôn Ly ngượng ngùng gật gật đầu.

“Vậy nàng ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, ta đi mua.”

Ôn Ly giữ chặt tay áo Vệ Anh, nói: “Ta cùng chàng đi.”

“Không cần, bên kia người nhiều, ta đi là được rồi.” Vệ Anh bẹo một cái lên mặt Ôn Ly, gò má trắng nõn của Ôn Ly lập tức hiện lên một dấu hồng, Vệ Anh thế này mới hài lòng rồi đi.

Ôn Ly một mình đứng dưới tàng cây, đang xuất thần thì bỗng du côn lưu manh trong truyền thuyết rốt cục có cơ hội lên đài. Có điều bọn họ không phải du côn lưu manh bình thường, bọn họ là du côn lưu manh có văn hóa có hậu đài.

Vương Tam Nhi vừa thấy dưới tàng cây có một tiểu mỹ nhân liền cảm thấy hội hoa đăng hôm nay đi không uổng công. Một tiểu mỹ nhân không có ai làm bạn, quả thật là không thể nhìn!

“Vị tiểu nương này, một mình à? Không bằng đi chơi với mấy ca ca đi.”

Ôn Ly nhìn tên lưu manh dùng lời kịch và tư thái tiêu chuẩn của lưu manh, khóe mắt hơi giật giật. Trước kia khi nàng còn làm cảnh sát, từng đánh nhau với không ít du côn lưu manh, du côn lưu manh ở cổ đại này... Nàng đứng là chưa đánh qua.

Nghĩ như vậy lại cảm thấy bàn tay có chút ngứa!

Vương Tam Nhi nói xong liền vươn tay heo lên chuẩn bị sờ lên mặt Ôn Ly, Ôn Ly đang tính ném người này qua vai thì một cây trường đao lóe hàn quang đột nhiên đặt giữa trung gian hai người.

Vương Tam Nhi và Ôn Ly đều sửng sốt.

Ôn Ly nhìn người đang đưa lưng về phía mình, thân hình cao lớn, thắt lưng mảnh, tóc đen phát phối, mặc bộ đồng phục đỏ đen giao nhau, sau lưng thêu một chữ “Linh” to.

Ôn Ly vẫn luôn có một bí mật, bí mật đó chính là nàng mê đồng phục.

Cho nên ước nguyện gia nhập vào cảnh đội của nàng thật ra giống với Ngô Duy – bởi vì đồng phục của các nàng rất là đẹp.

Lúc này người nam nhân anh tuấn mặc đồng phục đẹp như thế đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Ôn Ly, vậy nên ngay cả ham thích trừng trị bọn lưu manh kia cũng tạm thời đặt sang một bên.

Nam nhân hơi hơi nâng tầm mắt, chậm rãi mở miệng, “Dưới chân thiên tử lại dám làm càn như vậy, trong mắt ngươi còn có vương pháp sao?”

#Lời tác giả: Giờ thì mọi người biết vì sao khi Vệ Anh mặc quân trang anh tuấn Ôn Ly lại kích động đến như vậy chưa!

Mê đồng phục đấy! Giai đoạn cuối, hết thuốc chữa luôn!

Thu hoạch! Cho người nạp tiểu thiếp! Chúc mừng Vương gia!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đồng phục khổng

Editor: Linh

Giọng nam nhân âm lãnh mà xa cách, lại lộ ra chút uy nghiêm không cho phản bác.

Vương Tam Nhi là lão bánh quẩy trong đám lưu manh, nhưng trong nhất thời cũng bị khí thế của hắn chấn nhiếp, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Vương pháp? Ở trong mắt ta, chủ tử nhà ta chính là vương pháp!”

Nam nhân vẫn luôn đứng đưa lưng về phía Ôn Ly, cho nên Ôn Ly nhìn không thấy vẻ mặt hắn, nhưng là từ vẻ mặt lúc này của Vương Tam Nhi dễ phán đoán, vẻ mặt của người nam nhân lúc này nhất định là không thân cận lắm. “Để lại trông mắt của người, ta mang về nhờ đại phu khám và chữa trị cho.”

Vương Tam Nhi: “...”

Vương Tam Nhi cẩn thận đánh giá nam nhân trước mặt vài lần, tuy rằng nói chuyện hơi ngang ngược, nhưng nhìn trang phục không giống người tuấn thành lắm? Có thể ngang ngược hơn chủ tử nhà ta sao? Vì thế Vương Tam Nhi lần nữa có thêm sức mạnh, “Người là ai? Dựa vào cái gì quản chuyện của bản đại gia?”

Nam nhân thoáng nghiêng người, trường đao trong tay theo đó loáng lên một cái, Vương Tam Nhi vội vàng lui về phía sau, sợ đầu đao quét lên mặt mình.

“Đầu nhân, chuyện gì vậy?” Phía sau đi tới một đám người mặc đồng phục giống với người nam nhân, ánh mắt Ôn Ly ý thức lướt qua bọn họ một vòng, cuối cùng phát hiện vẫn là người nam nhân đứng chắn trước mặt mình mặc bộ quần áo này tuấn tú nhất.

Nam nhân đằng trước nghe vậy rốt cục quay đầu lại, con người thanh lãnh khẽ di động, ánh mắt lãnh đạm đảo qua mọi người một vòng, lại quay lại trên người Vương Tam Nhi. Vương Tam Nhi theo bản năng run lên.

“Hữu thiên linh vệ Thượng Tướng quân, Bùi Hành.”

Vương Tam Nhi sửng sốt một lát mới phản ứng kịp nam nhân này là đang trả lời câu hỏi của hắn. Ba chữ Thượng tướng quân làm hắn nao nao, nhưng nghĩ đến chủ tử mình là Vương gia, liền dè một tia lo ngại vừa mới toát ra xuống. Thấy đối phương có thêm người đến giúp đỡ, Vương Tam Nhi gân cổ hống hướng mấy người phía sau hô lên: “Còn thất thần làm gì? Lên cho ta!”

Nhóm tiểu người hầu như bưng tỉnh khỏi giấc mộng, động tác nhanh chóng xông về phía Bùi Hành, có điều nhóm thủ hạ phía sau Bùi Hành nhanh hơn bọn hắn rất nhiều. Nhóm tiểu người hầu ngay cả một sợi tóc của Bùi Hành cũng chưa chạm được, đã bị một đám thiên linh vệ bao vây. Vương Tam Nhi nhủ thầm, Vương Tam Nhi như mộng, nghĩ bất kỳ nhân quan trọng hơn, liền thừa dịp thiên linh vệ cùng nhóm tiểu người hầu dây dưa, quên cả sống chết đánh về phía Ôn Ly.

Ôn Ly nhắc chân chuẩn bị đá về phía mặt Vương Tam Nhi, đáng tiếc mũi chân vừa mới giật giật, Vương Tam Nhi cũng đã bị đá bay ra ngoài. Đồng thời tay trái của mình cũng bị người kéo, cả người đều ngã vào trong lòng Bùi Hành.

Ở cự ly gần xem kỹ nam mặc đồng phục, trái tim Ôn Ly sôi trào. Trên khuôn mặt anh tuấn lãnh đạm lộ ra chút mỹ cảm cảm dục, làm cho người ta nhìn không được muốn lột sạch đồng phục của hắn ra, sau đó.... Mặc lên người mình.

Bùi Hành hoàn toàn không phát hiện Ôn Ly đang nghĩ cái gì, bởi vì trong nháy mắt hắn ôm lấy Ôn Ly, liền cảm thấy sau lưng có một luồng sát khí bén nhọn bắn tới. Ngay cả thời gian suy xét cũng không có, cổ tay phải của Bùi Hành đột nhiên đau xót, trước mắt chẳng biết từ lúc nào nhiều hơn một người nam nhân, kéo Ôn Ly vào trong lòng mình.

“Vệ Anh?” Ôn Ly cũng bị phát hoảng, có chút kinh hoảng ngẩng đầu lên liền thấy Vệ Anh vẻ mặt phẫn nộ.

Bùi Hành nhìn thoáng qua nam nhân sắc mặt âm trầm phía đối diện, lại nhìn thoáng qua cổ tay đã trở nên xanh tím của mình, khóe miệng gợi lên một độ cong nhạt nhẽo, “Khánh vương ra tay cần gì nặng như vậy.”

“Người hắn nên may mắn là bây giờ nó vẫn còn ở trên người người.” Vệ Anh giọng điệu và sắc mặt của hắn lúc này âm lãnh như nhau, người qua đường ở một bên vây xem đang nghe được hưng trí bưng bưng tập thể run lên.

Bùi Hành tùy ý xoa xoa cổ tay sưng lên của bản thân, liếc Vương Tam Nhi vừa từ trên mặt đất bò dậy, “Khánh vương nếu muốn hết tức giận, bên kia có người thích hợp đấy.”

Vương Tam Nhi vừa mới đứng lên kém chút lại ngã về trên mặt đất.

Vệ Anh vẫn nhìn Bùi Hành, hai tròng mắt híp lại, cánh tay phải từng khoát trên lưng Ôn Ly phá lệ chói mắt, “Bỏn vương vẫn muốn chặt tay ngươi hơn.”

Ôn Ly kéo góc áo Vệ Anh, chỉ vào Vương Tam Nhi mặt xám mày tro nói: “Người kia vừa rồi bảo ta bồi hấn đi chơi.”

Lời nói của Ôn Ly rốt cục làm ánh mắt Vệ Anh dời khỏi người Bùi Hành, ngược lại nhìn về phía Vương Tam Nhi. Vương Tam Nhi lập tức căng thẳng, người này, vì sao người này lại có biểu cảm muốn ăn thịt người vậy?

“Không bằng bốn vương cùng ngươi chơi được không?”

Giống như tiếng gọi đến từ địa ngục, máu toàn thân Vương Tam Nhi đều theo câu nói này biến lạnh. Nếu có thể, bây giờ hắn chỉ muốn đập đầu xuống đất, hô to một tiếng, “Nuơng à, con muốn về nhà –”

“Vương Tam Nhi! Chuyện ta bảo ngươi đi làm sao ngươi đi lâu vậy hả? Hoa cúc đều lạnh rồi!” Trong đám người một giọng nói cao vút phá tan tầng tầng trở ngại vang lên.

Vương Tam Nhi trong lòng vui vẻ, cứu tinh! Cứu tinh đến rồi!

“Vương gia! Bọn họ bắt nạt ta!” Vương Tam Nhi lập tức như bạn học nhỏ nhìn thấy gia trưởng, liên tục khóc kể với người mới đến, “Bọn họ đều tranh cướp tiểu mỹ nhân kia với ta!”

Người đến không kiên nhẫn đẩy Vương Tam Nhi đang chắn trước người mình ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vệ Anh vẫn dễ thấy như cũ trong đám người.

Sắc mặt lập tức thay đổi, người tới một phen túm lấy Vương Tam Nhi, lấy giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng hỏi, “Tiểu mỹ nhân ngươi tìm cho ta không phải là vị nằm trong lòng hắn đấy chứ?”

Vương Tam Nhi hai mắt đầm lệ gạt đầu, “Đúng vậy!” Cho dù là ở Kinh thành, tiểu nữ tử mỹ lệ xinh xắn như vậy cũng không có nhiều đâu!

“Bốp!” Một tiếng giòn vang, Vương Tam Nhi bị người tát gãi xuống mặt đất, cả người đều ngây ngốc. Người nọ nhìn Vệ Anh, vẻ mặt chột dạ cười, “Ngũ ca, hạ nhân của ta không hiểu chuyện, huynh ngàn vạn lần đừng chấp với hắn.”

Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, đối người nọ nói: “Vậy ta liền chấp với ngươi.”

Người nọ: “...”

Hắn đáp Vương Tam Nhi đang quỳ rạp trên mặt đất một cái, lại mắng to: “Vương Tam Nhi, mắt ngươi bị mù à?! Ngay cả Khánh vương phi cũng dám mạo phạm, không muốn mạng nữa đúng không?”

“A?” Vương Tam Nhi ỳ khuất nhìn người nọ, “Nhưng là, nhưng là rõ ràng ngài nói...”

Lời nói tiếp theo triệt để biến mất trong ánh nhìn chăm chăm của người nọ.

Bùi Hành một lần nữa dứt dao về lại trong vỏ, nhìn Vương Tam Nhi cười nhạo một tiếng, “Cho nên ta mới nói giúp hắn đưa tròng mắt đến cho đại phu xem”

Vương Tam Nhi nuốt ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Ta có thể tự mình đi.”

...

“Ngũ ca, việc hôm nay thật sự là một hiểu lầm, ngày khác ta sẽ tự mình đến cửa bồi tội.” Người nọ xách Vương Tam Nhi lên, muốn lui lại, lại bị Vệ Anh đằng sau gọi lại, “Lục đệ, ngươi không ở đất phong của ngươi, chạy đến Kinh thành làm cái gì?”

Từ sau khi Thái tử bị nhốt vào thiên lao, nhóm Vương gia Hoàng tử vốn đang ở đất phong của mình ào ào lấy các loại lý do chạy về Kinh thành. Lục Hoàng tử bị Vệ Anh hỏi như vậy, lui không thể lui, đành phải miễn cưỡng xoay người lại, “Ta chỉ đến xem Hoa đăng thôi.”

Đôi mắt đen nhánh của Vệ Anh mang theo chút như cười như không nhìn Lục Hoàng tử, da đầu Lục Hoàng tử run lên. Hắn nuốt nuốt nước miếng, nói tiếp: “Thuận tiện đến xem Thái tử.” Đã chết hay chưa.

Vệ Anh cười lạnh một tiếng, đối Lục Hoàng tử nói: “Thái tử dễ nhìn sao?”

Lục Hoàng tử: “...”

Hắn nên trả lời là dễ nhìn hay khó nhìn đây?

Lục Hoàng tử nấp máy môi, khó khăn nói: “Không dễ nhìn bằng Tử ca.”

Vệ Anh gật gật đầu, “Phụ hoàng cũng nói như vậy.”

Lục Hoàng tử: “...”

Hắn đây là đang ám chỉ cái gì?

Sau khi Lục Hoàng tử mang theo Vương Tam Nhi che mặt rời khỏi, Vệ Anh lại đem lực chú ý quay trở lại trên người Bùi Hành. Nhìn người da trắng mỹ mạo, góc cạnh rõ ràng trước mắt, miệng Vệ Anh gọi lên một độ cong nhân nhạ, “Bùi Tướng quân không hổ được xưng là mười sáu vệ hoa.”

...

Chúng Thiên linh vệ phía sau Bùi Hành sắc mặt lập tức thay đổi.

Bùi Hành lớn lên quả thật rất đẹp, đây là chuyện thật mà tất cả Thiên linh vệ đều biết. Nhưng Bùi Hành ghét nhất chính là người khác nói hắn đẹp, đây là nhận thức chung của tất cả các Thiên linh vệ dùng máu đổ lấy.

Từ lần trước sau khi Bùi Hành cho bọn họ kiến thức cái gì gọi là địa ngục nhân gian xong, lại không ai dám lời từ mười sáu vệ hoa ra nói.

Vương gia không hổ là Vương gia, quả nhiên trâu!

Chúng Thiên linh vệ lập tức cảm thấy kính nể Vệ Anh.

Bùi Hành lần này không có lập tức rút đao ra như bình thường, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Vệ Anh, sau đó nói: “Vương gia mới là hoa của nước Khương.”

Nếu như lời này nghe ở trước kia, nhất định sẽ làm Vệ Anh không vui, nhưng sau khi đã trải qua Ôn Ly khen bẽ ngoài hắn cùng mấy ngày trước đây được Hoàng thượng rửa tai, Vệ Anh đã có thể vui vẻ tiếp nhận đánh giá này, “Trời sinh, ghen tị không được.”

Bùi Hành: “...”

Hắn cảm thấy nên một lần nữa đánh giá lại Khánh vương.

Một hội Hoa đăng trải qua âm ỉ như vậy, Vệ Anh hiển nhiên sẽ không lại để Ôn Ly tiếp tục dạo chơi. Sau khi giao đãi phòng bếp nấu cho Ôn Ly một bát bánh trôi, Vệ Anh lập tức kéo Ôn Ly về phòng.

“Ly Nhi, nàng rất thích tên Bùi Hành kia à?” Mở miệng chính là đen mặt thăm vấn.

Ôn Ly tròn mắt, nói dối nói: “Không có.”

Vệ Anh mấp máy môi, sắc mặt càng thêm đen: “Còn dám gạt ta. Ánh mắt nàng lúc nhìn hắn sáng hơn sao, nàng biết không?”

Ôn Ly: “...”

Hiện tại nội tâm nàng đang sâu sắc kiểm điểm bản thân, sau này thấy người mặc đồng phục, nhất định phải hàm súc một chút, ít nhất phải cam đoan ánh mắt không phát sáng.

Môi dưới đột nhiên đau xót, không biết từ khi nào Vệ Anh đã hung hăng cắn lên, “Còn dám nghĩ đến hắn?!”

Môi Ôn Ly lập tức rỉ ra tia máu, ủy khuất nhìn Vệ Anh, “Ta chỉ là cảm thấy quần áo hắn mặc rất đẹp thôi.”

Ánh mắt nguy hiểm của Vệ Anh híp híp, sau đó như là nghĩ tới cái gì liếm sạch tia máu trên môi Ôn Ly đi, rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, lúc Ôn Ly ngủ dậy trong phòng đã chất đầy đồng phục đủ loại màu sắc hình dạng có thể nhìn thấy trong hoàng cung, gần như đều chất đầy trong đây.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu khỏi đồng phục, ánh mắt hơi tối nhìn Vệ Anh đang đứng trước giường, “Mấy cái này là chàng làm ra?”

Vệ Anh lãnh ngạo hừ một tiếng trả lời Ôn Ly.

Ôn Ly mấp máy khóe miệng, tiếp tục hỏi: “Chàng đem đồng quần áo này đến đây là muốn làm cái gì?”

Vệ Anh liếc đồng quần áo xếp thành núi nhỏ, lạnh mặt nói: “Nàng thích bộ nào, ta mặc cho nàng xem.”

Ôn Ly: “...”

Tuy rằng lúc này mặt nàng giả bộ cực kỳ trấn định, nhưng thật ra nội tâm đã sớm vang như pháo nổ!

#Tướng công của ta làm sao có thể sẵn sóc vậy chứ! Oa#

Nhìn đáng vẻ kích động lại cực lực kìm lại của Ôn Ly, sắc mặt vẫn luôn lạnh lẽo từ tối qua của Vệ Anh rốt cục dịu lại một chút.

Ôn Ly từ trên giường xuống dưới, từ đồng quần áo chọn ra một bộ, tràn ngập chờ mong nhìn Vệ Anh, “Bộ này đi!”

Vệ Anh nhìn bộ đồng phục Thiên linh vệ trong tay Ôn Ly, sắc mặt vừa mới dịu xuống lại căng trở lại. Một phen đoạt lấy quần áo trong tay Ôn Ly, Vệ Anh nhanh chóng đổi xong.

Ôn Ly nhìn Vệ Anh mặc đồng phục của Thiên linh vệ, hai mắt lập tức phát sáng. Tuy rằng mặc cùng một bộ quần áo, nhưng Vệ Anh và Bùi Hành mặc vào là hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Nếu nói cảm giác Bùi Hành cho Ôn Ly là cảm dục, thì Vệ Anh chính là gợi cảm đòi mạng.

Nút thắt trên cổ áo chưa cài hết, lộ ra một đoạn cổ trơn bóng, tóc đen có chút tán loạn xúng với ánh mắt hơi hiền chút lười nhác... Cấn bản là cảm giữ không nổi!

Ôn Ly nhào vào trong lòng Vệ Anh, vòng qua ôm eo hắn, “Vệ Anh, chàng thật là đẹp!”

“Hừ.” Vệ Anh tiếp tục lãnh ngạo khê hừ, giống như vô ý hỏi, “Ta mặc đẹp hơn hay Bùi Hành mặc vào đẹp hơn?”

“Đương nhiên là chàng rồi!” Ôn Ly nhắm mắt lại, đầu dụi dụi vào trong lòng Vệ Anh.

“Hừ.” Nhận được câu trả lời thuyết phục, khoe miệng Vệ Anh rốt cục nhin không được cong lên. Xem ra chiều này vẫn còn rất dùng được.

Nếu đổi lại trước kia, hẳn nhất định nằm mơ cũng sẽ không tưởng được, mình cũng có một ngày phải dựa vào hy sinh sắc đẹp để đổi lấy niềm vui của nữ nhân.

Đang lúc hai người chìm đắm trong cảm xúc của mình, một màn giống như đã từng quen biết lại trình diễn, “Dụ thân vương, ngài vẫn nên qua thư phòng chờ đi!” Lý tổng quản vừa gấp vừa giận, nếu lại cắt đứt chuyện tốt của Vương gia, cái mạng nhỏ này của ông sẽ thật sự phải giao ra rồi!

“Ha, thư phòng?” Dụ thân vương cười lạnh một tiếng, “Ngươi là muốn bốn vương ngọc trong thư phòng uống trà trưa sao?”

Dụ thân vương nói xong liền chuẩn bị trực tiếp đẩy cửa tiến vào, cửa bên trong lại trước một bước mở ra. Nhìn Vệ Anh từ trong phòng đi ra, Dụ thân vương ngây người đủ ba giây, “Hoàng chất ngươi... Khi nào thì gia nhập Thiên linh vệ vậy?”

Vệ Anh ánh mắt lạnh lẽo đảo qua người hắn một lượt, ngay cả Lý tổng quản ở bên cạnh cũng rung mình một cái, “Nếu ngươi tới chỉ để hỏi chuyện này, vậy ngươi có thể trở về rồi.”

Đối với việc Vệ Anh lạnh nhạt, Dụ thân vương sớm tập mãi thành thói quen, lần này cũng giống như không có việc gì cười cười, “Ta đến chủ yếu là muốn nói cho hoàng chất biết, rất nhanh sẽ có người đến thiên lao cướp ngục...”

#Lời tác giả: Cho nên nói, Vương gia cả đêm không ngủ chính là vào cung để trộm quần áo...

Sau đó về nhà chơi cosplay...

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cướp thiên lao

Editor: Linh.

Muốn nói hiện tại bên trong thiên lao người đáng giá để cướp nhất, vậy không thể nghi ngờ chính là Thái tử.

Vệ Anh nhìn Dụ Thân vương cười đến ôn nhuận trước mắt, không lạnh không nhạt hỏi: “Cướp ai?”

Dụ Thân vương nói: “Thái tử.”

Vệ Anh lại hỏi tiếp: “Ai cướp?”

Dụ Thân vương nói: “Lục hoàng tử.”

Vệ Anh bất động thanh sắc đánh giá vị hoàng thúc nhìn mình lớn lên này, trong mắt mang theo mấy phần ý cười nghiền ngẫm, “Không biết kết quả như thế nào?”

Dụ Thân vương cup mắt, giọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn, “Trong hỗn loạn, Thái tử bất hạnh chết dưới loạn đao.”

Vệ Anh khòe miệng hơi cong, trong mắt lại lóe ra ánh sáng lạnh, “Kết cục này không sai.”

Dụ Thân vương ngược mắt nhìn Vệ Anh, khuôn mặt vạn năm không thay đổi ý cười rốt cục thu liễm mấy phần, “Hoàng chất, ta không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế.”

Vệ Anh trầm ngâm nửa khắc, chậm rãi mở miệng, “Cái này với ta mà nói không khác nhau lắm.”

Dụ Thân vương ngẩn người, sau đó đột nhiên cười, xoay người rời khỏi Ngưng Hương viện.

Hai ngày sau, đêm khuya, trong thiên lao yên tĩnh đột nhiên truyền đến một tiếng hét thất thanh, “Người mau tới! Có người cướp ngục!”

Trong thiên lao vô số ánh mắt trầm lặng lập tức sáng lên.

“Nhất định là đến cướp ta!” Một thanh âm hô to.

“Phi! Khẳng định là đến cướp lão tử!” Một thanh âm khác căn cứ vào đạo lý bảo hộ quyền lợi của mình nói.

“Tất cả các người đều cầm miệng! Phải là đến cướp ta! Ta là Thái tử đấy!” Thái tử giống như tên ròi khỏi cung, ‘bịch’ một cái bổ nhào lên khung sắt cửa nhà lao, cái đầu liễu mạng chui ra ngoài, tha thiết chờ mong nhìn con đường hẹp mà u ám

Đội lâu như vậy, trông lâu như vậy, rốt cục... Đội được người đến cướp ngục rồi!

Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, tiếng bước chân càng ngày càng loạn, trái tim Thái tử, đập càng lúc càng nhanh. Rốt cục, trong màn đêm tối đen xuất hiện ánh rạng đông đầu tiên, hắc ám vô biên vô hạn sinh sôi bị vạch ra một ngã rẽ.

Ha! Người áo đen biết bao mỹ lệ! Ha! Đáng người anh tuấn biết bao!

“Ta ở đây! Mau đến cứu ta!”

Thái tử hướng người áo đen đầu tiên xuất hiện trong thông đạo hô lớn. Ánh mắt lợi hại của người áo đen run lên, sau đó chống lại ánh mắt nóng rực của Thái tử.

Bước nhanh đi đến trước cửa nhà lao, trường kiếm trong tay vừa hươ đã chém đứt khóa nhà lao. Thái tử nhanh chóng xông ra ngoài, lại phát hiện người áo đen chém đứt khóa cửa phòng hắc, lại đi chém những cửa phòng còn lại.

Trong thiên lao lập tức nổ oanh, các phạm nhân chen chúc chạy ra, thị vệ không ngừng xông vào, người áo đen nhảy lên nhảy xuống, trong khoảng thời gian ngắn trường hợp rơi vào hỗn loạn. Thái tử đứng ở lối đi nhỏ, chen thế nào cũng chen không ra, ngược lại trên người không biết bị ai chém mấy đao.

Thái tử trong lòng sốt ruột vạn phần, mấy người áo đen này là thế nào vậy? Có phải đến cướp ngục hay không thế? Sao lại bận đánh nhau mà phớt lờ ở một bên không quan vậy!

Vào lúc Thái tử quyết định tự lực cánh sinh, một người áo đen giết ra vòng vây, phần đầu quên mình lao về phía hắc, Thái tử trong lòng vui vẻ, mắt hàm lệ nóng nhìn chăm chú vào hắc, sau đó hắc thấy người áo đen đó... Một kiếm đâm vào bụng mình.

“Ngượng ngừng, lỗ tay.” Người áo đen đột nhiên mở miệng nói, thanh âm vô cùng bình tĩnh.

Thái tử hai mắt đỏ đẫm, một đôi con ngươi trừng to sắp rơi ra ngoài, một nửa là vì kịch tình xoay ngược quá mức, một nửa là vì giọng nói của người áo đen. Hắc vươn hai tay, gắt gao bắt lấy tay phải của người áo đen, “Vệ...”

Không cho Thái tử cơ hội nói nhiều thêm một chữ, người áo đen quyết đoán rút trường kiếm trong tay ra, bàn tay đánh lên vai Thái tử, Thái tử liền thẳng tắp ngã xuống đất.

Sau khi Thái tử chết, càng nhiều ngục tốt tràn vào, rất nhanh liền không chế được trường hợp. Suốt đêm thăm vấn những người áo đen bắt được, chủ mưu án cướp thiên lao lần này cũng nổi lên mặt nước.

Nghe nói, là Lục Hoàng tử lệnh tay chân thân tín của hắc thừa dịp đêm qua chạy đến thiên lao cướp Thái tử, thật sự là tay chân tình thâm!

Hoàng đế sáng sớm tỉnh mơ đã bị tiếng cãi nhau từ bên ngoài truyền vào đánh thức, “Khởi bẩm Hoàng thượng, đêm qua thủ hạ thân tín của Lục Hoàng tử đến cướp ngục, trong lúc đánh nhau Thái tử trúng một đao, bất hạnh bỏ mình.

Nghe thấy tin dữ này, lão hoàng đế mãnh liệt kho khan, đúng là ho đến ra máu. Sau đó theo lời thái y, Hoàng thượng là bệnh cũ tái phát, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Lục Hoàng tử cũng là lúc này mới biết được chính mình tối qua thể nhưng cướp thiên lao, còn không cẩn thận giết chết Thái tử, hận đến kém chút cắn nát lợi. Giỏi cho Vệ Anh người, ta không phải chỉ đùa giỡn lão bà người chút thôi sao, người cần đội cho ta một cái mũ to vậy không?!

Trọng điểm là hấn còn không đùa giỡn!

Lục Hoàng tử trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lo lắng đến vận mệnh tương lai của mình nằm chắc trong tay Vệ Anh, liền đành phải cắn nát răng nuốt xuống bụng. Sau chuyện này, tiếng kêu thảm thiết của Vương Tam Nhi quanh quẩn trong quý phủ của Lục Hoàng tử ba ngày ba đêm, thật sự là thê mỹ tuyệt luân.

Lại qua hai ngày, Vệ Anh lại được lão hoàng đế tuyên triệu vào cung.

Lại gặp mặt, Hoàng đế tiêu tụy hơn lần trước rất nhiều, cho dù đang nằm trên giường cũng có vẻ cổ hết sức.

Vệ Anh nhìn Hoàng đế nằm trên giường rỗng không ngừng ho khan, không lên tiếng. Chờ Hoàng đế không còn ho kịch liệt như vừa rồi, hấn mới tiến lên một bước thỉnh an Hoàng đế. Hoàng đế nằm ngửa trên giường, há to miệng thở hỗn hển mấy hơi, chỉ vào hướng ngự án nói: “Bên trên đó có một phần chiếu thư.”

Vệ Anh mím khóe môi đứng tại chỗ không hề động cũng không nhúc nhích.

Lão Hoàng đế lại ho một tiếng, không kiên nhẫn thúc giục nói: “Ngươi còn đang chờ cái gì? Chờ nó biến thành di chiếu à?”

Vệ Anh: “...”

Hấn tiến lên phía trước mở chiếu thư ra xem, quả nhiên là một phần chiếu thư sách lập hấn làm Thái tử. Lão Hoàng đế nằm ở trên giường, ánh mắt như có như không liếc về phía Vệ Anh, “Thế nào, hạnh phúc đến quá đột nhiên khiến người trở tay không kịp hả?”

Vệ Anh thu hồi chiếu thư trên tay, đi đến bên giường nhìn Hoàng đế nói: “Phụ hoàng đột nhiên trở nên anh minh như vậy, quả thật khiến nhi thần có chút trở tay không kịp.”

Hoàng đế: “...”

Khẩn cấp đuổi Vệ Anh đi, Hoàng đế nằm lại trên giường lại bắt đầu ho. Khóe mắt ông chảy ra một dòng nước mắt, nghĩ hình như bệnh lại chuyển biến xấu rồi.

Vệ Anh chân trước vừa bước ra khỏi tấm cung Hoàng đế, chân sau lại bị Hoàng hậu mời qua.

Nhìn Hoàng hậu nét mặt tỏa sáng ngồi trên phượng ý, Vệ Anh cung kính thi lễ, “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Hoàng hậu bảo trì bình thân tốt hơn Hoàng đế nhiều, cứ vậy nhìn Vệ Anh nửa ngày một câu cũng không nói. Vệ Anh cũng không gấp, chỉ cùng bà ngồi trong cung Trường Nhạc giết thời gian.

Cuối cùng vẫn là Hoàng hậu không nhịn được, “Còn nhớ rõ trước khi thành thân mẫu hậu nói gì với ngươi không?”

Vệ Anh rất chân thành nghĩ lại, đáp: “Ngài bảo nhi thần sớm ngày sinh cho ngài một hoàng tôn. Mẫu hậu xin yên tâm, về điểm này, nhi thần ngày ngày đều đang nỗ lực.”

...

Hoàng hậu khóe miệng giật giật: “Không phải câu này.”

Vệ Anh lại nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Mẫu hậu còn nói, không cần có lão bà liền quên nương.”

“... Cũng không phải câu này.”

Vệ Anh nhìn Hoàng hậu, vẻ mặt bình thản, “Mẫu hậu muốn nghe cái gì, cứ việc nói thẳng đi.”

Hoàng hậu nhướng mày, giọng điệu tức giận, “Ta hỏi ngươi, Thái tử là chết như thế nào?”

Vệ Anh nói: “Mắc chết.” Trong thiên lao nhiều người như vậy đều không bị sao, cố tình chỉ mình hấn bị đâm chết, quả thật rất xui xẻo.

Hoàng hậu: “...”

Hoàng hậu một đôi mắt phượng hàm chứa hờn giận, ánh mắt thay đổi mấy lần, sau đó ngực như thở ra một hơi, đổi sang chính sách dụ dỗ, “Anh Nhi, mẫu hậu hiện tại chỉ còn một nhi tử là ngươi thôi.”

Vệ Anh nói: “Tìm thái y kê thuốc mạnh cho phụ hoàng, có lẽ còn có thể nỗ lực.”

Hoàng hậu: “...”

“Chỉ sợ thân thể phụ hoàng ngươi chịu không nổi.”

Hoàng hậu ghen nửa ngày, cuối cùng ghen ra một câu như vậy. Hoàng hậu không phải là chưa từng nghĩ tới lại cùng Hoàng đế sinh một đứa nữa, chỉ là lấy tuổi này của bọn họ... Thực hiện có chút khó khăn. Bà cũng từng nghĩ tùy tiện chọn một đứa nhỏ của phi tần khác, nhưng là... Bà vừa coi trọng một Lục Hoàng tử, Lục Hoàng tử lại chạy đến cướp thiên lao.

Ánh mắt Hoàng hậu lại quay lại trên người Vệ Anh, “Anh Nhi, Tâm Duyệt là một cô nương tốt, người có rảnh thì nên cùng nàng qua lại nhiều hơn.”

Vệ Anh con người chớp chớp, nhẹ nhàng băng quơ đáp, “Nhi thần tự có chừng mực.”

Hoàng hậu mấp máy môi, đôi hán khoát tay nói: “Vậy người đi xuống trước đi.”

“Nhi thần cáo lui.” Vệ Anh tựa như vẫn luôn đang chờ câu này của Hoàng hậu, lưu loát cáo lui.

Hoàng hậu: “...”

Chuyện Vệ Anh được lập làm Thái tử rất nhanh liền công chư hậu thế, phủ Khánh vương cũng nhanh chóng đổi tên thành phủ Thái tử. Vốn Hoàng đế định để Vệ Anh chuyển đến Đông cung, nhưng Vệ Anh nghĩ sau này còn phải chuyển từ Đông cung sang cung Thừa Càn, liền... Lười chuyển.

Vệ Anh trở thành Thái tử, Ôn Ly cũng thuận lý thành chương thăng chức thành Thái tử phi. Cách con đường rảo bước lên làm Hoàng hậu một bước nữa, Ôn Ly vui vẻ vì bản thân làm một bữa chúc mừng.

Nhưng chúc mừng xong rồi nàng mới nghĩ đến, hiện nay nàng đã là Thái tử phi, vậy nguyên Thái tử phi Ôn Kỳ hiện tại được tính là gì?

Chưa bị đánh vào thiên lao cùng Thái tử căn bản là không khoa học lắm.

Có điều vấn đề này rất nhanh liền được giải quyết.

Đó là vào ngày thứ ba khi Ôn Ly lên làm Thái tử phi, ngày đó Kinh thành có một trận tuyết rất lớn, toàn bộ Ngưng Hương viện đều bao phủ bởi một màu trắng.

Vệ Anh bởi vì vừa được sắc lập làm Thái tử, ngày nào cũng có một đồng việc phải làm, Ôn Ly rất cục cựa cũng có cơ hội ôm Tam Hoàng.

Tam Hoàng một lần nữa trở lại vòng ôm của Ôn Ly, thích ý ngáp một cái. Ôn Ly nhìn sắc trời, Vệ Anh trong khoảng thời gian này tuy bận nhưng mỗi ngày vẫn sẽ gấp rút trở về bồi nàng ăn cơm chiều.

Nghĩ Vệ Anh không sai biệt lắm sắp trở về, Ôn Ly cũng đứng dậy, ôm Tam Hoàng về ổ của nó.

Nhưng là vừa quay người, một bóng người màu đen liền hạ xuống trước mặt nàng.

Tường vây phủ Khánh vương tuy được xây cao thêm không ít, nhưng ngăn được tiểu phi tặc, lại ngăn không được người có tâm.

Ôn Ly con người trầm trầm, người áo đen trước mặt này đương nhiên sẽ không phải Phong Tình, nhìn thân hình, nhất định là nữ nhân không sai, “Người là ai?” Cô nương này võ công không thể coi là cao thủ, nhưng có thể dễ dàng ẩn nấp vào Ngưng Hương viện như vậy, xem ra Liễu hộ viện lần này lại không hay ho rồi.

Có điều lần này Ôn Ly cũng là hiểu lầm Liễu hộ viện.

Bọn họ sáng sớm đã phát hiện có người lên vào phủ Khánh vương, chỉ là muốn xem nàng ra rốt cục muốn làm gì, không nghĩ tới lại lén lút vào Ngưng Hương viện.

Điều này làm Liễu hộ viện sợ đến không nhẹ, Ngưng Hương viện nhưng là Vương gia, à không, Thái tử gia, không thể tùy tiện sờ!

Vì thế hán giờ cao vũ khí trong tay, hươu hươu, “Người áo đen đó lén vào Ngưng Hương viện rồi! Lập tức bảo hộ Vương, Thái tử phi!”

Người áo đen còn đang trong Ngưng Hương viện đối diện với Ôn Ly lập tức cả kinh, mắt thấy một đồng đũa chạy về phía bên này, trong lòng nàng ta quỳnh lên, kéo khăn che mặt xuống, “Tỷ tỷ, là ta đây!”

Ôn Ly sững sờ, người này không phải Ôn Kỳ thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vết Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đăng cơ

Editor: Linh

Ôn Kỳ vẻ mặt rất hoảng loạn, trên gương mặt không chút huyết sắc đã sớm không còn vẻ thiên kiều bá mị ngày xưa, hai tay nàng gắt gao túm chặt lấy cánh tay Ôn Ly, trên mu bàn tay trắng bệch từng sợi gân xanh nổi lên, “Tỷ tỷ, chúng ta chính là thân tỷ muội đây!”

Ôn Ly: “...”

Cho nên nàng ta cả đêm chạy ra khỏi hoàng cung, lại trèo vào phủ Khánh vương, là để nói cho nàng biết các nàng là thân tỷ muội?

“Nương chúng ta không phải cùng một người.” Ôn Ly lạnh nhạt kéo hai móng vuốt của Ôn Kỳ ra rút tay mình về.

Ôn Kỳ nghẹn nghẹn, nói: “...Nhưng cha chúng ta là cùng một người mà!”

Ôn Ly nói: “Nhưng cha chưa từng coi ta là nữ nhi của hắn.”

Ôn Kỳ: “...”

“Tỷ tỷ...” Ôn Kỳ hơi điều chỉnh lại cảm xúc, vừa thâm tình gọi xong tỷ tỷ, Liễu hộ viện đã mang theo người vọt đến cửa Ngưng Hương viện. Nếu Vương phi xảy ra chuyện gì, Vương gia nhất định sẽ chặt bọn họ thành tám khối!

Vừa nghĩ đến tương lai đó, hắn liền càng cảm thấy người áo đen bên trong này thật ác bất xá.

Ánh lửa màu cam ở cửa Ngưng Hương viện lập lòe chớp lên, chiếu gương mặt mọi người lúc sáng lúc tối. Liễu hộ viện lúc này rất muốn trực tiếp xông vào bắt người áo đen, nhưng từ rất sớm trước đây Vương gia đã giao đãi qua, nếu người muốn đi vào, vậy hắn sẽ khiến người lúc đi ra không còn lại là nam nhân.

Liễu hộ viện bước chân chần chờ trước cửa, nhìn thẳng Ôn Kỳ. Nàng ta theo bản năng túm lấy Ôn Ly đến chắn trước thân mình, cũng quên mất trong tay mình còn cầm một cây chùy thủ phẩm hàn quang. Vì thế động tác này xem trong mắt người khác, chính là một khúc nhạc dạo kiếm kệp Vương phi.

“Đừng để nàng ta làm bị thương Vương phi!” Hiện tại Liễu hộ viện không quan tâm có phải nam nhân hay không, nếu chùy thủ này đâm đến trên người Vương phi, Vương gia sẽ trực tiếp làm bọn họ ngay cả người cũng không phải!

Tiếng hét này của Liễu hộ viện còn chưa kịp hoàn toàn rơi xuống trong đêm tối yên tĩnh, từ phía sau Ôn Ly truyền đến một tiếng xé gió sắc bén, một mũi tên bắn lên từ trong trời đêm, chuẩn xác bắn trúng giữa lưng Ôn Kỳ.

Hộ viện trong viện đều sửng sốt, mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người, đều suy đoán không biết mũi tên này là anh hùng hảo hán nào bắn.

Đáp án rất nhanh liền được công bố.

Vệ Anh và mấy người đứng sau lưng Ôn Ly, trong tay trái còn cầm một cây cung. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua người áo đen quỳ trên mặt đất, thế này mới phát hiện người nọ thế nhưng là Ôn Kỳ.

Vừa rồi tiếng hét to đó của Liễu hộ viện kém chút làm trái tim hắn nhảy ra ngoài. Không chút suy nghĩ giật lấy cung của thị vệ bên cạnh, một mũi tên liền bắn đến.

Ôn Kỳ vô lực nằm sấp trên mặt tuyết, máu từ sau lưng chảy xuống chậm rãi thấm vào trong tuyết trắng, phảng phất như một đóa hồng mai nở rộ. Nàng ta lấy mu bàn tay lau vết máu trên khóe miệng, ngẩng đầu lên nhìn Vệ Anh.

Người nọ đứng dưới ánh trăng, sợi tóc phiếm lấm tấm nhiều hạt trắng li ti, áo khoác màu trắng gần như hòa nhập vào tuyết trắng tạo thành một khối, lại cô tình lóa mắt hơn ánh sao.

Không biết sao, nàng ta đột nhiên nghĩ đến một ngày trước khi gả cho Vệ Tuyên, Ôn Ly từng hỏi nàng ta có yêu Vệ Anh không. Khi đó nàng ta khinh thường suy xét vấn đề này, nhưng giờ khắc này nàng ta cảm thấy chính mình có lẽ là có yêu.

Một nam nhân như vậy, rất khó để không yêu.

Miệng có cảm giác ngai ngái, Ôn Kỳ ‘khụ’ ho ra một búng máu. Nhìn hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi, nàng ta nhếch khóe miệng cười với Vệ Anh, “Vệ Anh... Người thật nhẫn tâm...”

Vệ Anh màu sắc thay đổi, hắn thu hồi tầm mắt, xoay người sang chỗ khác nhìn về phía Ôn Ly, tỉ mỉ đánh giá vài lần, “Ly Nhi, nàng có bị thương không?”

Ôn Ly sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn Vệ Anh lắc lắc đầu.

Ôn Kỳ lộ ra nụ cười thâm, lại che miệng ho một trận, cuối cùng xem như kiệt lực, rốt cục yên tĩnh lại, nằm trong đống tuyết không nhúc nhích.

Ôn Ly trong lòng vừa động, Ôn Kỳ quả nhiên là người chơi. Tuy rằng sắm vai Thái tử phi, nhưng đã quên tính chỉ số thông minh của Thái tử vào.

Vệ Anh nhìn Ôn Kỳ đã tắt thở, khẽ ním môi hỏi Ôn Ly: “Nàng ta đến làm cái gì?”

Ôn Ly khòe miệng hơi giật giật, “Nàng... Còn chưa kịp nói.”

Vệ Anh: “...”

Đề Ôn Ly về phòng nghỉ ngơi trước, Vệ Anh có thể này mới nhìn về phía Liễu hộ viện vẫn như cây cọc gỗ cắm ở cửa. Liễu hộ viện lập tức cảm thấy một cơn gió lạnh thấu xương thổi đến, liền ngay cả đốt xương đều đang kêu lên kêu kẹt.

Hắn hiện tại thật rất muốn ngắt đi.

“Nếu ngươi dám ngắt thì không cần tỉnh lại nữa.” Thanh âm mang theo hàn khí xen lẫn tiếng gió đêm của Vệ Anh truyền vào trong tai Liễu hộ viện.

Hắn vừa rồi không nên nghĩ, mà nên trực tiếp ngắt đi mới phải!

“Vương... Thái tử, người áo đen vẫn luôn nằm dưới sự quan sát của thuộc hạ, thuộc hạ chỉ muốn xem nàng ta rốt cục có mục đích gì mà thôi.” Liễu hộ viện đầu gối mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, bông tuyết rào rào bắn lên người hắn.

“Cho nên trước khi nàng ta đạt được mục đích ngươi đều ở bên cạnh canh chừng cho nàng ta?”

Liễu hộ viện: “...”

Hắn nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, bị thương chảy ngược thành sông.

“Mặt khác, Vương Thái tử là ai?”

Liễu hộ viện: “...”

Đêm nay lại rơi một trận tuyết lớn. Liễu hộ viện tập trung cương vị công tác đứng ở cửa Ngưng Hương viện, một tắc cũng không rời, sau đó... Hắn đông lạnh thành một người băng. Sáng sớm ngày hôm sau khi các hộ viện khác phát hiện ra hắn, cả người hắn đã sớm kết một tảng băng mỏng, vừa gõ liền rơi xuống.

Có điều đây đều là nói sau.

Ôn Ly sau khi bị Vệ Anh đuổi về phòng, đầu tiên là xem xét vòng ngọc trên cổ tay, bên trên lại một khuôn mặt cười xám xịt, chuyển sang mặt khóc.

Vẫn còn ba người chơi.

Trình Lương đệ, Giang Tâm Duyệt, công chúa Tắc Á, ba người này khả năng tính là cao nhất. Nếu thật sự giống như chính mình suy nghĩ, vậy ngay từ đầu nói cho Phạm Na Già nàng là người chơi chính là Trình Lương đệ.

Ôn Ly mấp máy môi, Trình Lương đệ đã sớm dự định đến trong hậu cung của Vệ Anh, Giang Tâm Duyệt có Hoàng hậu cố gắng nhét nàng ta vào hậu cung, công chúa Tắc Á càng thêm trực tiếp được Hoàng đế tứ hôn cho Vệ Anh.

Sớm biết vậy thì nên xem nhiều cung đấu làm tri thức dự trữ mới phải! Ôn Ly thờ dài, biết vậy chẳng làm.

Ôn Ly: “...”

#Hệ thống tiểu áo bông tri kỷ, đáng giá cho bạn dùng#

Ôn Ly vẫn còn đang miên man suy nghĩ thì Vệ Anh đẩy cửa vào, mang theo một thân hàn khí.

Ôn Ly giúp hắn cởi áo khoác trên người ra, kéo hắn đến bên hỏa lò ngồi xuống. Vệ Anh cười ôm Ôn Ly vào trong ngực, ở bên tai nàng thổi ra một làn khói trắng, “Như vậy mới ấm áp.”

Vệ Anh nói xong liền luôn bàn tay lạnh lẽo vào trong áo Ôn Ly, Ôn Ly bị lạnh giật mình một cái, vội vàng bắt lấy cánh tay làm loạn của hắn, “Chàng làm gì vậy?”

“Suối ấm” Trong giọng nói cũng mang theo ý cười, tránh khỏi Ôn Ly kiểm chế, thoải mái hưởng thụ hỏa lò thiên nhiên Ôn Ly.

“Ừ... Đừng nháo nữa...” Ôn Ly nhỏ giọng oán trách, gò má đã nổi lên hai rãnh mây hồng, “Ôn Kỳ làm sao bây giờ?”

“Thi thể ta đã gọi người chuyển đi, sáng sớm ngày mai ta sẽ hướng phụ hoàng báo cáo chuyện này, đem Ôn Kỳ và Vệ Tuyên hợp táng.”

Ôn Ly: “...”

Nàng tin tưởng đem Ôn Kỳ và Thái tử hợp táng cũng không phải xuất phát từ Vệ Anh thiện tâm, mà là vì chứng minh lần trước hắn chúc phúc bọn họ — sống có thể cùng giường, chết có thể cùng huyệt.

Tuy rằng chúc phúc này hoàn toàn đến từ nồng đậm ác ý của Vệ Anh.

“Ly Nhi, đừng nghĩ đến người khác nữa.” Vệ Anh bắt mắt cắn một cái lên môi Ôn Ly, “Chúng ta còn có việc khác phải làm.”

Ôn Ly: “...”

Nàng một chút cũng không muốn biết việc hấn nói là việc gì.

Nhìn Vệ Anh đề trên người mình chuẩn bị nỗ lực cày cấy, Ôn Ly bắt đầu nói: “Chàng không thấy mệt à?” Vệ Anh trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều sáng sớm tinh mơ tiến cung, sau đó vẫn bận tới mất tới mũi đến mặt trời xuống núi mới trở về, buổi tối còn quần lầy nàng làm vận động cả đêm.

Tinh lực tràn đầy không khoa học a!

Vệ Anh nghe vậy ngẩng đầu lên, hướng Ôn Ly lộ ra một nụ cười ái muội: “Lại mệt cũng không thể làm chậm trễ chính sự.”

Ôn Ly: “...”

Hai chữ chính sự này rất muốn khóc được không.

Nói ngắn lại, lại là một đêm vất vả cần lao tạo người.

Một tháng sau, thời tiết bắt đầu ấm áp, Lão Hoàng đế tại một mùa vạn vật sống lại, vĩnh biệt cõi đời.

Vệ Anh chính thức đăng cơ, đại điển đăng cơ cử hành ở trong điện Phụng Thiên, văn võ bá quan, mệnh phụ thần nữ đều trình diện triều bái.

Sau khi kết thúc đại điển đăng cơ, trong vòng một tháng trọng tâm câu chuyện của các vị phu nhân trong Kinh thành đều xoay quanh tướng mạo của Hoàng thượng. Ảnh hưởng này trực tiếp làm mỗi một tiểu lão bản trong kinh thành đều biết, Hoàng đế nước Đại Khương chúng ta, bộ dạng rất anh tuấn!

Tân Hoàng đế đăng cơ mười ngày, phong Thái tử phi làm Hoàng hậu.

Ngày đó, trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, Ôn Ly chính thức bước lên hành trình chinh phục hậu cung!

Ôn Ly người mặc lễ phục Hoàng hậu, đầu đội mũ phượng, không yên bất an đứng trong cung Hưng Thánh. Dựa theo chỉ thị đối Vệ Anh ba lạy chín vái, thẳng đến khi Vệ Anh cầm lấy tay nàng, nàng mới thật sự tìm lại được chút cảm giác chân thực.

“Ly Nhi, đừng căng thẳng, ta ở ngay bên cạnh nàng.” Vệ Anh mắt nhìn phía trước, dùng thanh âm nhỏ chỉ có mình Ôn Ly nghe được nói.

Ôn Ly hơi ghé mắt, nhìn người mặc long bào bên cạnh, khuôn mặt trầm tĩnh của hấn tựa như một viên định tâm hoàn, làm trái tim xao động bất an của Ôn Ly nháy mắt yên tĩnh lại.

“Ừ.” Ôn Ly quay đầu lại, nhỏ giọng lên tiếng. Cảm thấy bàn tay được người bên cạnh nắm chặt hơn mấy phần, Ôn Ly đi theo bước chân Vệ Anh, từng bước từng bước đi ra ngoài Hưng Thánh cung.

Nơi đó đứng đầy triều thần, thấy Hoàng đế nắm tay Hoàng hậu đi ra, nhất tề quỳ xuống, phía trước lập tức tiếng hô vang vọng chân trời.

Trong nháy mắt đó, Ôn Ly đột nhiên hiểu rõ vì sao quá khứ tương lai nhiều người vì một ngôi vị Hoàng đế tranh nhau đầu rơi máu chảy, lục thân không nhận.

Cảm giác này, vô cùng thích!

Tuy rằng đã cố kiềm chế, nhưng máu nóng dưới làn da Ôn Ly vẫn sôi trào, nhìn đại thần quỳ lạy dưới điện, nàng kích động đến mức tay cũng run.

“Ly Nhi, đừng sợ.” Vệ Anh hiển nhiên đã hiểu lầm Ôn Ly bị run do sợ, tốt bụng lên tiếng trấn an.

Hắn vừa nói hết lời, Ôn Ly liền thật sự bình tĩnh lại. Vệ Anh nắm chặt lấy tay người bên cạnh, cuộc đời này hấn không bao giờ nguyện buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trường hận ca

Editor: Linh

Sau lễ sắc phong, Ôn Ly chuyển vào cung Trường Nhạc, Hoàng thái hậu thì chuyển vào cung Trường Thọ.

Hồng Nhị và Lục La xách theo đuôi nhỏ Tam Hoàng, đi theo Ôn Ly cùng nhau vào cung. Do Hồng Nhị và Lục La đều không hiểu quy củ trong cung, Vệ Anh lại ban cho Ôn Ly thêm hai cung nữ, tên là Phương Lăng Phương Tiêu.

Phương Lăng và Phương Tiêu từ nhỏ đã bị đưa vào trong cung, ở trong thâm cung này ngày người nhiều năm như vậy sớm đã tu luyện thành nhân tính. Hai người đều là trải qua ngàn chọn vạn chọn mới được Vệ Anh nhìn trúng, cuối cùng yên tâm đưa đến bên người Ôn Ly.

Trừ Phương Lăng và Phương Tiêu ra, Vệ Anh còn ban cho rất nhiều thái giám cung nữ, đồ trang sức đến cung Trường Nhạc. Bọn nô tài vừa thấy từng món bảo bối được đưa đến cung Trường Nhạc, liền biết Hoàng đế đối Hoàng hậu là chân ái.

“Tiểu thư cô xem! Viên dạ minh châu này còn to hơn cả nắm tay em nữa!” Hồng Nhị kích động nhìn viên dạ minh châu sáng mù mắt người trên bàn, ở trước mặt Ôn Ly hoa tay múa chân vui sướng.

Phương Lăng cau mày, tiến lên nói với Hồng Nhị: “Vào trong cung không thể lại kêu tiểu thư, phải gọi nương nương. Còn có, ở trước mặt nương nương không được em em, phải nói nô tì.”

Hồng Nhị bĩu môi, cúi người hành lễ với Ôn Ly, “Nô tì biết sai rồi, xin nương nương thứ tội.”

Phương Lăng vẫn nhăn mày, “Mặc kệ trước kia ở ngoài cung người như thế nào, ở trong cung này, ngàn vạn lần đừng ồn ào, bằng không rất dễ bị người bắt lấy nhược điểm.”

Hồng Nhị mắt ngập nước nhìn Ôn Ly.

Ôn Ly háng giọng, đối Hồng Nhị nói: “Bản cung cảm thấy Phương Lăng nói đúng.”

Hồng Nhị: “...”

“Gâu gâu gâu!” Vừa đến một hoàn cảnh mới, Tam Hoàng có vẻ đặc biệt phấn khích, vẫn luôn kích động chạy vòng quanh, chạy quanh Ôn Ly mấy vòng. Tam Hoàng rốt cục dừng lại bên chân nàng, phe phẩy đuôi nhìn nàng.

Ôn Ly xoay người, vừa định bế Tam Hoàng lên đã bị Phương Lăng ngăn cản: “Nương nương, chờ nô tì mang nó đi tắm rửa sạch sẽ rồi nương nương lại ôm.”

Ôn Ly vốn định nói là nó hôm qua mới tắm xong, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Phương Lăng, lại nuốt lời nói trở lại, “... Được rồi.”

Sau đó nàng trở mặt nhìn Tam Hoàng thống khổ bị Phương Lăng bế ra ngoài.

Phương Tiêu tiến lên, khom người nói với Ôn Ly: “Nương nương, Phương Lăng từ nhỏ chính là tính cách này, làm chuyện gì đều có quy củ. Nhưng bọn ta đều là vì nương nương suy nghĩ, xin nương nương đừng lấy làm phiền lòng.”

Ôn Ly gật đầu, nói: “Bản cung hiểu rõ.” Nếu Phương Lăng và Phương Tiêu không có điểm nào hơn người, Vệ Anh sẽ không đặc biệt an bài hai người đến bên cạnh nàng.

“Hoàng thượng giá lâm—”

Một giọng nói lạnh lạnh từ bên ngoài truyền vào, người trong phòng lập tức đồng loạt quỳ xuống. Hồng Nhị một mình người ngây ngốc đứng đó, bị Lục La kéo xuống.

“Vệ Anh.” Ôn Ly thấy Vệ Anh dẫn đầu đi tới, hướng hắn cười liền tiến lên nghênh đón. Lý công công đi theo sau lưng Vệ Anh mày lập tức dựng ngược. Hoàng hậu thấy Hoàng thượng không quỳ xuống chưa tính, thế nhưng còn dám gọi thẳng tọc danh của Hoàng thượng. Mà Hoàng thượng... Không chỉ có không tức giận, ngược lại còn cười đến rất vui vẻ.

Lý công công từng hầu hạ qua hai vị Hoàng thượng, càng là nhân tính trong nhân tính, lúc này thấy vậy liền biết, ở trong cung này, thà rằng đắc tội Hoàng thượng, cũng đừng đắc tội Hoàng hậu.

Vệ Anh ý bảo người khác bình thân liền kéo Ôn Ly ngồi xuống: “Ly Nhi, cung Trường Nhạc còn thiếu gì không? Ta lập tức sai người đưa tới.”

Ôn Ly lắc lắc đầu, nói: “Mấy thứ chàng đưa đến ta đều dùng không hết.” Ở trong cung không lo ăn không lo mặc, vàng bạc châu báu này căn bản là không có cơ hội dùng.

Khóe miệng Vệ Anh nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, vắn vể tóc đen trước trán Ôn Ly: “Có hài lòng với Phương Lăng và Phương Tiêu không?”

Phương Tiêu may mắn nghe được lời này cục hoa lập tức căng thẳng.

Ôn Ly nói: “Ừ, các nàng rất tốt.”

Hồng Nhị ở trong lòng khinh thường hừ một tiếng, cục hoa của Phương Tiêu lại thả lỏng xuống.

Vệ Anh ngẩng đầu, nhìn quanh điện một vòng, hỏi: “Phương Lăng đâu?”

Phương Tiêu tiến lên một bước, cung kính nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Phương Lăng đi tắm cho chó của Hoàng hậu nương nương rồi.”

Khóe mặt Vệ Anh hơi xếch lên: “Ly Nhi, trong cung có rất nhiều mèo con chó con xinh đẹp, vì sao phải mang Tam Hoàng vào cung?”

Ôn Ly chớp chớp mắt, một đôi mắt phiếm ánh nước, “Nhưng là... Để một mình Tam Hoàng ở ngoài cung rất đáng thương.”

Vệ Anh: “...”

Đúng rồi, lần đó cũng là bởi vì nàng dùng loại ánh mắt này nhìn mình, chính mình mới mềm lòng.

Vệ Anh lại một lần nữa bị thương phát hiện, hấn lại mềm lòng rồi.

Trùng phạt nhéo nhéo bàn tay mềm mại của Ôn Ly, Vệ Anh nhìn về phía Phương Tiêu, “Hong Nhi và Lục La đều không hiểu quy củ trong cung, cung Trường Nhạc còn phải dựa vào các người thu xếp. Nếu Hoàng hậu ra một chút sai lầm nào, Trẫm cứ các người mà hỏi.”

Câu cuối cùng bị Vệ Anh nhấn mạnh, Phương Tiêu lập tức quỳ xuống, đối Vệ Anh nói: “Xin Hoàng thượng yên tâm, nô tì nhất định không phụ Hoàng thượng sở thác.”

“Tốt nhất là vậy.” Tầm mắt sắc bén của Vệ Anh khi tiếp xúc đến Ôn Ly lại mềm xuống, “Ly Nhi, ta còn có chút chuyện cần xử lý, trễ chút lại qua.”

“Được.” Ôn Ly nhu thuận gật đầu, Vệ Anh nhin không được in xuống môi nàng một nụ hôn mới đứng dậy đi ra khỏi cung Trường Nhạc.

Cung tiền Hoàng thượng đi rồi, Phương Tiêu mới một lần nữa đứng dậy.

Dựa theo quy củ, ngày sắc phong Hoàng thượng sẽ ngủ lại ở chỗ Hoàng hậu. Cho nên dùng xong bữa tối, Phương Lăng và Phương Tiêu liền bắt đầu hầu hạ Ôn Ly tắm rửa thay quần áo.

Nhưng là các nàng sớm, Hoàng thượng còn sớm hơn.

Vệ Anh bước vào cung Trường Nhạc, không thấy bóng dáng Ôn Ly, mảy lập tức nhíu lại, “Hoàng hậu đâu?”

Hong Nhi giành trước khi Lục La mở miệng, đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương đang tắm.” Xem, nàng cũng có thể nói rất tốt!

Hai chữ đang tắm nghiêm trọng gọi lên hứng thú của Vệ Anh, hấn anh tuần xoay người một cái, đi thẳng đến phòng tắm.

Lúc đó, Ôn Ly vừa từ bồn tắm đi ra, trên người mới chỉ khoác lên một chiếc áo lót mỏng, ngay cả dây cũng chưa thắt thì Vệ Anh đã đi đến.

Phương Lăng Phương Tiêu lập tức phát hoảng, nhất tề quỳ xuống, “Hoàng thượng cát tường.”

Vệ Anh đi thẳng về phía Ôn Ly, “Tất cả đều đi xuống.”

Phương Lăng Phương Tiêu đầu cũng không dám nâng lui xuống.

Vệ Anh đứng ở trước mặt Ôn Ly, nhìn thẳng vào nàng, Ôn Ly bị nhìn cả người không được tự nhiên, theo bản năng kéo áo lót quần chặt lấy người, tay lại bị Vệ Anh nắm chặt, “Ly Nhi, không cần che, nàng như vậy rất đẹp.”

Ôn Ly: “...”

Vệ Anh nói xong liền một tay kéo Ôn Ly vào trong lòng, từ đằng sau ôm chặt lấy nàng, bàn tay to trực tiếp phủ lên đầy đả trước ngực, vuốt ve. Tay kia thì đẩy tóc Ôn Ly về phía trước, tiếp theo nhẹ nhàng kéo áo lót xuống, vải dệt tơ lụa rơi xuống, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn như ngọc.

Con người Vệ Anh trầm xuống, cúi đầu liền bắt đầu gặm Ôn Ly.

Thân thể vừa mới tắm xong dị thường trắng mịn, hương khí dính trên da thịt thấm vào ruột gan, càng làm người ta tâm viên ý mã. Sợi tóc ướt sũng còn đang nhỏ nước, giọt nước óng ánh trong suốt theo phần lưng trơn bóng của Ôn Ly trượt xuống, cuối cùng biến mất dưới áo lót.

Hình ảnh này quá mức hương diễm, Vệ Anh chỉ cảm thấy máu nóng trong người bỗng chốc sôi trào dồn hết xuống bụng dưới. Lực đạo vuốt ve đột nhiên tăng lên, tay kia thì nâng đùi phải Ôn Ly lên, tỉ mỉ vuốt ve bên trong bắp đùi nàng.

“Ừ... Vệ Anh.” Khí lực toàn thân Ôn Ly đột nhiên như bị rút hết, thân thể mềm nhũn ngay cả đứng cũng không nổi, sức nặng toàn thân dồn hết lên người Vệ Anh.

“Hửm?” Từ cổ họng Vệ Anh phát ra một từ đơn, âm cuối mang theo mấy phần gọi cảm cùng lười nhác, làm thân thể Ôn Ly càng thêm khó chịu.

Tay Vệ Anh chậm rãi dọc theo đùi Ôn Ly hướng lên trên, đầu ngón tay hơi trêu đùa, cuối cùng cũng đến đích, “Ly Nhi, nàng đã ướt như vậy rồi.”

Ôn Ly: “...”

Tinh! Chúc mừng người chơi Vệ Anh thành công lên làm Hoàng đế, đạt thành kỹ năng cảm thú mãn điểm!

Ngón tay Vệ Anh tiến vào trong cơ thể Ôn Ly, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua nội bích, người trong lòng lại một trận run rẩy, “Vệ Anh... Không cần.”

“Không cần cái gì?” Đầu lưỡi Vệ Anh khẽ liếm qua vành tai Ôn Ly, hơi thở ấm áp làm lỗ tai Ôn Ly nhiễm màu đỏ ửng.

“Không nên ở chỗ này...” Toàn thân cao thấp các bộ vị nắn cảm đều bị Vệ Anh nắm trong lòng bàn tay, Ôn Ly đã bị biến thành sắp khóc.

Nhưng giọng nói mang theo nước nở lại càng thêm kích phát ham muốn của Vệ Anh.

Hắn cởi chiếc áo lót duy nhất trên người Ôn Ly xuống, tiếp theo cũng nhanh chóng cởi hết quần áo trên người mình ra, rồi ôm Ôn Ly đi vào trong bể nước, “Vậy chúng ta đi vào trong này.”

Nước ao ấm áp làm thân thể khô nóng của Ôn Ly càng thêm khó chịu, nàng không tự giác dán lên người Vệ Anh, hai tay vòng qua cổ hắn, “Vệ Anh...” Theo bản năng kêu tên Vệ Anh, giống như đang khát cầu gì đó.

Vệ Anh cúi đầu lên tiếng rồi đặt Ôn Ly lên vách đá lạnh như băng, ngay sau đó thân hình nóng bỏng của chính mình cũng đè lên. Nâng hai chân thon dài của Ôn Ly lên, Vệ Anh động thân một cái liền đưa chính mình vào. Nước ao theo động tác này của Vệ Anh, cùng nhau bị đưa vào trong cơ thể Ôn Ly, Ôn Ly nhin không được rên ra tiếng.

Đầu ngón tay là da thịt trơn mềm nhẵn nhụi của Ôn Ly, bên tai là tiếng kêu yêu kiều, thân dưới của mình thì được Ôn Ly găt gao bao trùm, Vệ Anh chỉ cảm thấy chính mình sáng khoải sắp hồn bay lên trời, “Ly Nhi, Ly Nhi...”

Vệ Anh động tình càng thêm lợi hại, mỗi một lần gọi tên Ôn Ly, thân dưới đều mạnh mẽ đâm sâu tận tử cung, lại mạnh mẽ rút ra, ép buộc người phía trước yêu kiều không ngừng. Lực cản của nước làm Vệ Anh động càng thêm cố sức, nhưng lại mang đến cảm giác không giống vậy.

Loại cảm giác mới này làm Vệ Anh đặc biệt hưng phấn. Hắn chế trụ gáy Ôn Ly, sau đó liền hôn xuống đôi môi ành đào của nàng. Tuy rằng vừa làm vừa hôn Ôn Ly sẽ làm Vệ Anh thấy tận hứng, nhưng không nghe được thanh âm êm tai của Ôn Ly, lại khiến Vệ Anh có chút không vừa lòng. Cho nên hắn hôn Ôn Ly một hồi, liền lại buông lỏng môi nàng ta, ngậm chặt hai viên tròn màu phấn hồng trước ngực nàng.

Dưới thân mạnh mẽ đâm một cái, Ôn Ly a kêu lên, Vệ Anh ghé môi vào bên tai Ôn Ly, tốc độ dưới thân nhanh hơn, “Ly Nhi, kêu to chút.”

Trong đầu Ôn Ly đã sớm hỗn độn thành một đoàn, Vệ Anh nói thế nào, nàng liền làm thế ấy.

Hai người ở trong nước ép buộc nửa ngày, Vệ Anh rốt cục ở trong cơ thể Ôn Ly phóng thích ra.

Ôn Ly mềm nhũn như con chi chi dán lên người Vệ Anh, kịch liệt thờ phi phò, hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần. Vệ Anh lau khô thân thể hai người, lấy cái khăn nhung quần lên người hai người rồi ôm Ôn Ly đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi thái giám cung nữ đều hận không thể vùi đầu vào ngực mình, hai con mắt găt gao nhìn chăm chăm mũi chân, sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn.

Đi vào trong tẩm cung, bình lui mọi người, Vệ Anh kéo khăn nhung trên người ra dè dặt cân trọng đặt Ôn Ly lên giường, lại đè người mình lên.

Ban đêm vận động quá độ hậu quả trực tiếp chính là sáng hôm sau dậy không nổi.

Lý công công đứng bên ngoài nhuyển trưởng, hạ giọng gọi: “Hoàng thượng, nên vào triều rồi.”

Trong nhuyển trưởng không có động tĩnh gì, Lý công công nuốt một ngụm nước bọt, lần thứ hai nói: “Hoàng thượng, nên vào triều rồi.”

Lần này qua một lúc lâu sau, thanh âm rầu rĩ của Vệ Anh mới từ bên trong truyền ra, “Hôm nay không lên triều.”

Lý công công: “...”

Hoàng thượng ngài vừa lập hậu được một ngày đã không muốn lâm triều là muốn nháo lại nào a, gào khóc!

Ôn Ly vẫn luôn mơ mơ màng màng nghe hai người đối thoại, cuối cùng bị Vệ Anh “hôm nay không lâm triều” triệt để đánh thức.

Tục ngữ nói thế nào nhỉ? Xuân tiêu khổ đoán nhật cao khởi, tông thử quân vương bắt tảo triều*!

(*) Đêm xuân khổ ngắn mặt trời lên cao.

Về sau Quân vương không lên triều. (Trích: Trường hận ca – Bạch Cư Dị)

Nàng không cần làm Dương Quý phi đâu! Nàng không cần mất nước!

Kì kèo mè neho thúc Vệ Anh dậy vào triều, còn tự mình giúp hấn thay triều phục, nhưng mặt Vệ Anh vẫn rất đen.

Lý công công dọc theo đường đi đi theo Hoàng thượng mặt đen, trong lòng tuy vạn phần không yên, nhưng vẫn uyển chuyển nhắc nhở, Hoàng thượng nên lấy quốc gia đại sự làm trọng.

Hoàng thượng đưa ra câu trả lời thuyết phục là — còn có việc gì quan trọng hơn kéo dài huyết mạch hoàng thất sao?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hạ mã uy

Editor: Linh

Dựa theo quy củ trong cung, các phi tần trong hậu cung mỗi ngày đều phải đến chỗ Hoàng hậu vấn an.

Chỉ là nhân viên trong hậu cung của Vệ Anh thật sự rất ít, cho nên sáng nay cũng chỉ có Trình Lương đệ đến thỉnh an Ôn Ly.

Đương nhiên, nàng ta hiện nay đã là Trình Mỹ nhân rồi.

Trình Mỹ nhân ngồi trong điện ngoài cung Trường Nhạc, yên lặng chờ. Sau một lúc lâu, Phương Tiêu từ bên trong đi ra, nhìn thoáng qua Trình Mỹ nhân ngồi bên dưới, hướng nàng ta cười cười nói: “Trình Mỹ nhân, tối hôm qua Hoàng hậu nương nương bị Hoàng thượng ép buộc một đêm, bây giờ còn chưa dậy, chỉ sợ phải làm phiền ngài chờ lâu chút.”

Phương Tiêu vừa thốt ra lời này, Tổ Lan đứng sau lưng Trình Mỹ nhân lập tức thay đổi sắc mặt. Trình Mỹ nhân vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như trước, nhìn Phương Tiêu gật gật đầu, “Không sao, ta ở đây chờ là được.”

Phương Tiêu cúi đầu thi lễ với nàng, rồi lại lui về nội điện. Phương Tiêu vừa đi, Tổ Lan liền nhịn không được mở miệng, “Nương nương...”

“Câm miệng.” Trình Mỹ nhân hót hót bã trà trong chén sứ men xanh trong tay, thấp giọng ngăn lại lời Tổ Lan sắp nói ra khỏi miệng. Tổ Lan mấp máy môi, thối lui đến một bên.

Trong tấm điện cung Trường Nhạc, Ôn Ly vẫn còn đang ngủ say sưa trên giường mềm. Cung nữ trong điện đều im lặng đứng yên, ngay cả tiếng hít thở đều nhỏ đến không thể nghe thấy, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của Hoàng hậu nương nương.

Đến khi mặt trời lên cao, Ôn Ly bụng rỗng tuếch rốt cục bị đói tỉnh. Vừa thấy trong nội trướng có tiếng động, Phương Lăng và Phương Tiêu lập tức nghênh đón. Hồng Nhị chậm hơn các nàng một bước, tức giận đến trong lòng dưng râu trùng mắt.

“Nương nương, ngài tỉnh chưa?” Phương Tiêu đứng ngoài nhuyển trướng, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Ôn Ly dụi dụi mắt từ trên giường ngồi dậy, mình đã được Phương Tiêu và Phương Lăng vén sang hai bên, buộc lại.

“Nương nương, nô tì hầu hạ ngài thay quần áo rửa mặt chải đầu.” Phương Tiêu nói xong, Phương Lăng liền bưng một chậu nước ấm đứng ở một bên. Hồng Nhị vội nâng mấy bộ chế phục đứng cách lập ở một bên, tạo cảm giác tồn tại cho bản thân.

Phương Tiêu một bên hầu hạ Ôn Ly mặc quần áo, một bên nhẹ giọng nói với Ôn Ly: “Nương nương, Trình Mỹ nhân sáng sớm đã ở ngoài điện rồi.”

Ôn Ly ngẩn người, nhớ lại chức trách của một Hoàng hậu chính là mỗi sáng nhận chúng phi tần vấn an, “Sao các người không gọi ta dậy?” Nàng nhìn sắc trời, tiếp qua một lát là có thể ăn cơm trưa rồi.

“Nương nương, Trình Mỹ nhân này vừa nhìn liền thấy chính là vội tới khiến ngài ngọt ngạt, ngài đương nhiên nên cho nàng ta chút hạ mã uy, để nàng ta biết ai mới là người đứng đầu hậu cung này!” Hồng Nhị ưỡn ngực, khẳng khái nói.

Phương Lăng gửi một ánh mắt xem thường cho Hồng Nhị, sau đó giúp Ôn Ly búi tóc đen lên, “Nương nương, tuy Hồng Nhị nói tuy có thô tục chút, có điều chính là ý này. Hiện tại tuy rằng chỉ có một mình Trình Mỹ nhân, nhưng sau này chờ hậu cung nhiều người, ngài cũng không thể bị các nàng bắt nạt.”

Hoàng hậu nương nương vừa nhìn liền biết là tính tình mềm, dễ nấn bóp như nắm com nếp. Nếu các nàng lại không giúp nàng kiên cường chút, sau này hậu cung này còn không bị mấy tiểu yêu tinh kia quấy lạt trời hay sao?

Chỉ là nàng không biết, nắm com nếp Ôn Ly trừ Hoàng thượng ra, ai cầm người đó chết.

Ôn Ly ngược lại không nghĩ lâu dài như Phương Lăng, chỉ là câu nói ‘chờ hậu cung này nhiều người’, làm nàng theo bản năng nhú mày.

Phương Tiêu vừa thấy Ôn Ly cau mày liền biết trong lòng nàng đang nghĩ gì. “Nương nương, ngài đừng nghe Phương Lăng nói bậy, nhóm nô tì đều nhìn ra được trong lòng Hoàng thượng chỉ có một mình ngài.” Phương Tiêu nói xong liền liếc mắt ra hiệu cho Phương Lăng, Phương Lăng nhận được ám hiệu, vội vàng quỳ xuống. “Nương nương, nô tì nói lỡ, ngài ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

“Không có việc gì, đứng lên đi.” Ôn Ly lay lay ống tay áo, đứng lên khỏi giường êm, “Trình Mỹ nhân hiện đang ở đâu?”

“Hồi nương nương, còn ở ngoài điện chờ.” Phương Tiêu giúp Ôn Ly sửa lại cổ áo liền đi theo nàng ra bên ngoài điện. Thấy Phương Lăng cũng đi theo, Hồng Nhị vội kéo Lục La cùng nhau tiến quân ra ngoài điện.

Hoàng hậu nương nương dẫn theo bốn tên tay chân, phi, bốn cung nữ xuất hiện trước mặt Trình Mỹ nhân, trên mặt Trình Mỹ nhân vẫn duy trì nụ cười thỏa đáng.

Ôn Ly trong lòng khẽ nhúc nhích, Trình Mỹ nhân này không đơn giản đâu, người thường nếu chờ lâu như vậy đã sớm không kiên nhẫn mà phát tì khí. Mà nàng không chỉ không có nửa câu oán hận, còn có thể cười đến dịu dàng như vậy.

“Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Trình Mỹ nhân thấy Ôn Ly đi ra liền đứng lên, đôi nàng nhẹ nhàng thi lễ. Ôn Ly nhân cơ hội tì mĩ đánh giá Trình Mỹ nhân một phen, da thịt vô cùng mịn màng, sắc mặt trong trắng lộ hồng, thêm giọng nói dịu dàng cùng thân mình không xương, là nam nhân đều giữ không được.

Quan trọng nhất là, ngực nàng ta còn lớn hơn ngực mình!

Tuy rằng Vệ Anh chưa từng ghét bỏ ngực mình không đủ to, nhưng là nam nhân vẫn tương đối thích nữ nhân ngực to đúng không?

...

Ôn Ly cảm thấy, dưới sự ảnh hưởng của Vệ Anh, hình như tư tưởng của mình càng ngày càng xấu xa rồi.

Gần mực thì đen mà!

Thu hồi ánh mắt từ bộ vị ngạo nhân nào đó trên người Trình Mỹ nhân, Ôn Ly mặt ngoài lạnh nhạt cười cười với nàng ta: “Ngượng ngùng, bản cung thức dậy chậm chút, để Trình Mỹ nhân phải đợi lâu rồi.”

Trình Mỹ nhân cười duyên nói: “Có thể chờ nương nương đó là phúc khí của nô tì.”

Ha ha, sớm biết như vậy ta đã ngủ lâu thêm một hồi.

Ôn Ly tiếp tục cười nhạt với Trình Mỹ nhân, “Không biết Trình Mỹ nhân dùng qua bữa sáng chưa? Nếu không ghét bỏ thì ở lại cung Trường Nhạc cùng bản cung dùng bữa đi.”

Trình Mỹ nhân cười làm lành nói: “Tạ ý tốt của nương nương.”

Vì thế Hoàng hậu cùng Trình Mỹ nhân tay cầm tay bắt đầu ăn bữa sáng, cơm mới ăn được một nửa, Lý công công liền tiến vào truyền chỉ, “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng có khẩu, mời nương nương giữa trưa đến điện Từ Thần dùng bữa.”

Trình Mỹ nhân nghe vậy, nụ cười dịu dàng duy trì cả buổi sáng rốt cục cứng đờ, mà bốn tên tay chân, phi, cung nữ đứng ở phía sau Ôn Ly trên mặt tràn đầy đều là nụ cười âm áp như gió xuân.

Nhìn đi, Hoàng thượng thật sự là một lát cũng không thể rời khỏi nương nương của chúng ta mà!

Ôn Ly gật gật đầu với Lý công công, “Đã biết.”

Lý công công bị phản ứng bình thản của nàng làm ghen, điện Từ Thần là nơi Hoàng thượng xử lý triều chính, Hoàng thượng ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng phải truyền Hoàng hậu nương nương, cái này đặt trên người phi tần hậu cung nào đều sẽ cao hứng đến muốn bay.

“Còn có chuyện gì sao?” Ôn Ly thấy Lý công công tuyên khẩu dụ của Hoàng thượng xong vẫn chỉ đứng ngây ngốc tại chỗ, khó hiểu nhìn hắn.

Lý công công mặt già đỏ lên, khom người đối Hoàng hậu nói: “Hoàng thượng còn hỏi: “Buổi trưa nương nương muốn ăn gì.”

Ôn Ly nghĩ nghĩ nói: “Hắn ăn cái gì thì ta ăn cái đó.”

Lý công công: “...”

Hắn... Hắn...

Nàng thế nhưng dùng hấn đến xưng hô Hoàng thượng!

Trình Mỹ nhân không dấu vết liếc Ôn Ly một cái, nụ cười trên mặt càng thêm không giữ được.

Phương Lăng và Phương Tiêu âm thầm trao đổi ánh mắt, có lẽ Hoàng hậu nương nương, thật ra là một hạt hồ đào bọc com nệp?

Lý công công tỉnh táo lại trong lòng suy nghĩ một chút, Hoàng hậu ngay cả tước danh của Hoàng thượng cũng gọi thẳng, còn để ý cái gì hấn hay không hấn đâu, “Nô tài đã biết, nô tài cáo lui.”

Nửa bữa sáng tiếp theo, Trình Mỹ nhân cũng không có khẩu vị, qua loa ăn mấy miếng liền buông đũa xuống. Ôn Ly thấy Trình Mỹ nhân ăn xong rồi, chính mình cũng nhanh chóng ăn mấy miếng rồi kết thúc bữa sáng khoai trá này.

Trình Mỹ nhân nhìn Hoàng hậu nuốt cả quả táo, tâm tư bách chuyển thiên hồi, chẳng lẽ Hoàng thượng thích loại hình này? Đúng rồi, nàng ta nghe nói Hoàng hậu nuôi một con chó, còn là một con chó đất hạ đẳng.

Ăn com no, Ôn Ly đột nhiên nhớ tới còn có một Thái hậu cần nàng đi an ủi. Tuy rằng hiện tại đã không còn sớm, có điều... Có chút còn hơn không.

Lôi kéo Trình Mỹ nhân cùng đi cung Trường Thọ, Thái hậu quả nhiên vẫn đang chờ Ôn Ly đến thỉnh an. Thái hậu thấy Ôn Ly, sắc mặt liền không tốt lắm, “Hoàng hậu sao bây giờ mới đến?”

Ôn Ly chưa kịp nói chuyện, Trình Mỹ nhân đã đứng dậy, “Hồi bẩm Thái hậu, đều là nô tì không phải, lôi kéo nương nương hàn huyên nhiều quá, không nghĩ là đã qua thời gian.”

Ánh mắt Thái hậu và Ôn Ly đồng thời nhìn qua phía Trình Mỹ nhân.

Thái hậu vốn tưởng Trình Mỹ nhân này trước kia là người của Thái tử, hiện tại tuy rằng ở trong hậu cung của Hoàng thượng, nghĩ đến cũng sẽ không được sủng ái. Nhưng những lời này của nàng ta, cũng không thể không làm Thái hậu phải đánh giá lại nàng ta một lần nữa.

Buổi sáng chuyện ở cung Trường Nhạc Thái hậu nhất thanh nhị sở, Trình Mỹ nhân này đợi Hoàng hậu lâu như vậy, không chỉ không có câu oán hận, bây giờ còn nói đỡ cho Hoàng hậu, thật sự là tâm địa thiện lương... Mới là lạ.

Này chỉ có thể thuyết minh, Trình Mỹ nhân này hi vọng ai ở không hiện ra sắc, lòng dạ sâu không thể không phòng.

Ôn Ly và Thái hậu nghĩ không khác nhau lắm, tổng kết thành một câu là — Cả người đều lóe ra ánh sáng cung đấu.

Thái hậu để hai người ngồi xuống, cũng không lại truy vấn việc này, mà là cùng bọn họ nói chuyện nhà. Cái gọi là việc nhà chính là bản thân lớn tuổi, muốn ôm tôn tử, nhưng Hoàng đế hậu cung trống không, trái tim Thái hậu cũng trống rỗng theo.

Trình Mỹ nhân nhấp mấy môi, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Ôn Ly. Ôn Ly cup mắt, từ trên ghế ngồi đứng dậy, “Việc Thái hậu nói, nô tì sẽ cùng Hoàng thượng thương lượng.”

Thái hậu ha ha không nói, kết quả thương lượng ra hơn phân nửa là cứ để hậu cung tiếp tục trống không đúng không? Việc này, vẫn là để bà tự mình nói với Hoàng thượng.

Từ cung Trường Thọ đi ra, Ôn Ly cùng Trình Mỹ nhân một đường không nói chuyện.

Hai người đi tới đi lui, liền lại đi tới Ngự hoa viên. Lại là thời tiết xuân về hoa nở, Ngự hoa viên một mảnh muôn nghìn hồng tía, Trình Mỹ nhân nhìn thấy hình ảnh này, không khỏi cảm thán, “Lại nói, nô tì cùng Hoàng hậu nương nương lần đầu tiên gặp mặt cũng là trong Ngự hoa viên này đây.”

Ôn Ly nao nao, nhanh như vậy đã qua một năm rồi sao? Ôn Ly theo bản năng nhìn về phía vòng tay trên cổ tay mình, cách kỳ hạn nhiệm vụ còn có hai năm. Hai năm sau, nàng sẽ phải đi về sao?

Ôn Ly: “...”

Ôn Ly nhìn sắc trời, cũng không sai biệt lắm nên đến điện Từ Thần rồi. Đang chuẩn bị cùng Trình Mỹ nhân mỗi người một ngả thì nghênh diện hai vị nam tử bước tới.

Mắt Ôn Ly lập tức phát sáng.

Là nam nhân mặc chế phục ngày đó!

Người tới hiển nhiên cũng thấy Ôn Ly cùng Trình Mỹ nhân, lúc này thấy tránh đã không kịp, đành phải tiến lên quỳ xuống nói: “Thuộc hạ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Trình Mỹ nhân.”

Ý bảo bọn họ đứng dậy, Ôn Ly mắt sáng quắc đánh giá nam nhân trước mặt, “Người là Bùi tướng quân đúng không? Người còn nhớ rõ ta sao?” Lần trước ở hội hoa đăng bóng đêm quá mờ, Ôn Ly vẫn chưa thấy rõ ngũ quan người này, hôm nay vừa thấy, Ôn Ly kinh hi phát hiện. Bùi Tướng quân này ngũ quan dị thường tinh xảo, mỗi bút mỗi họa đều như là tỉ mỉ tạo hình xuất ra, khó trách Vệ Anh nói hấn là mười sáu vệ hoa!

Bùi Hoành tuy đã sớm quen người khác đánh giá, nhưng là hiện tại bị Hoàng hậu nương nương nhìn chăm chăm như vậy vẫn còn có chút không được tự nhiên, “Thuộc hạ đương nhiên nhớ rõ Hoàng hậu nương nương.”

Ôn Ly vui vẻ nói: “Lần trước quên chưa nói cảm ơn ngươi!” Không bằng khi nào cùng nhau ăn bữa cơm đi, nhớ phải mặc chế phục đến đây!

Bùi Hoành cúi đầu thấp hơn, “Hoàng hậu nương nương nghiêm trọng, đây vốn là việc thuộc bổn phận của thuộc hạ.”

“A.” Ôn Ly a một tiếng, ánh mắt càng không một giây rời khỏi Bùi Hoành. . . Chế phục trên người, bộ quần áo này mặc ở trên người Bùi Tướng quân, thật sự là càng nhìn càng thấy đẹp!

Bùi Hoành rốt cục thua dưới ánh nhìn nhiệt tình chăm chú của Ôn Ly, “Hoàng hậu nương nương, nếu không có phân phó khác, thuộc hạ xin cáo lui.”

“Ừ!” Ôn Ly gật đầu.

Bùi Hoành dẫn theo người phía sau nhanh chóng rời đi, sau khi đi thật xa mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Tư Mã Viêm đi bên cạnh Bùi Hoành trong mắt hàm chứa ý cười: “Đầu nhân, Hoàng hậu nương nương hình như rất thích ngươi đây.”

Bùi Hoành quay đầu lại nhìn Tư Mã Viêm, “Ngươi đoán lời này bị Hoàng thượng nghe thấy, chúng ta sẽ thế nào?”

Tư Mã Viêm thức thời bịt chặt miệng, hướng về phía Bùi Hoành cười hàm hậu. Đi chưa được mấy bước, Tư Mã Viêm lại nhìn không được nói: “Có điều đầu nhân, ngươi thật sự không thích nữ nhân à?”

Bùi Hoành ánh mắt hơi híp: ‘Yên tâm đi, cho dù ta thích nam nhân cũng tuyệt đối chuộng mắt ngươi.’

Tư Mã Viêm “...”

Làm Viêm gà mẹ có tiếng trong Thiên linh vệ, đối với chuyện chung thân đại sự của lão đại nhà mình, Tư Mã Viêm không thể không quan tâm, “Đầu nhân, 16 vệ đều đã truyền khắp, nói Bùi Tướng quân của chúng ta là người không gần nữ sắc...”

Tư Mã Viêm dưới ánh nhìn sắc bén của Bùi Hoành, lời nói đông cứng bên miệng, “Đầu nhân à, ngươi cũng đến tuổi gà cưới rồi.”

Bùi Hoành bước chân hỗn loạn, “Mẫu thân ta cho ngươi bao nhiêu ưu việt?”

Tư Mã Viêm hừ hừ hai tiếng, “Việc này không chỉ bá mẫu, tất cả Thiên linh vệ chúng ta đều sốt ruột đấy!” Tư Mã Viêm nói đến đây lại cười đến hèn hạ, “Trước kia ngươi thấy cô nương đều là hồ hững, nhưng hôm nay thấy Hoàng hậu nương nương, phản ứng rất kịch liệt, gần như là chạy trốn chết.”

Bùi Hoành liếc hẩn một cái, nhàn nhạt nói: “Đem lời này đến trước mặt Hoàng thượng, nói lại lần nữa.”

Tư Mã Viêm “...”

Trong Ngự hoa viên, ánh mắt Trình Mỹ nhân đảo qua bóng lưng dần đi xa của Bùi Hoành cùng Ôn Ly mắt sáng như sao một vòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không thể nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ta yêu chàng

Editor: Linh

Ôn Ly ở Ngự hoa viên thường thức mỹ nam chế phục xong, cả người tinh thần đều thoải mái, phát phát tay với Trình Mỹ nhân liền nhẹ giọng hát đi về hướng điện Từ Thần.

Lý công công vẫn luôn ở ngoài điện thấy Hoàng hậu nương nương đi về bên này vội vàng nghênh đón, “Nương nương, Hoàng thượng còn đang cùng đại thần nghị sự, mời nương nương trước theo nô tài đến Thiên điện chờ một lát.”

Ôn Ly gật gật đầu đi theo Lý công công vào Thiên điện, không quá bao lâu Vệ Anh liền đến. Thấy Ôn Ly vẻ mặt vui vẻ, Vệ Anh tò mò hỏi: “Ly Nhi, chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Ôn Ly mặt mày cong cong nói: “Ta vừa ở Ngự hoa viên gặp được Bùi Tướng quân.”

...

A. A.

Vệ Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ôn Ly, ôn nhu nhìn nàng hỏi: “Gặp được Bùi Tướng quân làm nàng vui vẻ đến vậy à?”

“Đúng vậy, lần trước chưa nhìn thấy rõ, lần này vừa thấy mới phát hiện không hổ là mười sáu vệ hoa!”

A! A!

“Ly Nhi cảm thấy hần rất đẹp?” Ý cười trong mắt Vệ Anh lại nồng đậm thêm mấy phần.

Ôn Ly chớp chớp mắt: “Chủ yếu là mặc quần áo lên người đẹp.”

“A.” Vệ Anh lãnh đạm a một tiếng rồi cup mắt xuống.

Lý công công đứng một bên, gương mặt già nua đã nhẵn thành một đóa cúc hoa gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Hoàng hậu nương nương, mắt ngài bị sao rồi! Sắc mặt Hoàng thượng đều sắp đen thành đáy nồi ngài còn không thấy sao!

Lý công công con người utor ất, tiến lên một bước chuyển hướng đề tài, “Hoàng thượng, muốn truyền lệnh sao?”

Hoàng thượng cười nhạt nói: “Không vội, trước truyền Lẽ bộ Thượng thư đã.”

Lý công công: “...”

Hoàng thượng ngài dù có tức giận thì cũng không thể lấy Lẽ bộ Thượng thư ăn với cơm đâu! Hần da thô thịt thô nhất định không hợp miệng ngài!

Xa xa ngoài cung Lẽ bộ Thượng thư đột nhiên hất xì.

Thấy Lý công công vẫn đứng ở một bên, trong mắt Vệ Anh rớt cục phát ra một tia sáng lạnh, “Lý công công, có phải cần Trẫm lặp lại một lần nữa hay không?”

Trái tim nhỏ của Lý công công run lên, nhanh như tia chớp chạy đi truyền chỉ.

Lẽ bộ Thượng thư ngàn dặm xa xôi muốn vào cung cũng không phải chuyện trong chốc lát. Trong khoảng thời gian chờ đợi Lẽ bộ thượng thư, Ôn Ly cuối cùng đã nhận ra không khí trong điện Tử thần không bình thường. Hình như thấy hơi lạnh lẽo?

Con người đen đạo nhanh qua một vòng quanh điện, sau đó hậu tri hậu giác phát hiện, vì sao Vệ Anh cười đến... Khác thường như vậy?

Cảm nhận được tầm mắt Ôn Ly nhìn qua, Vệ Anh nghiêng đầu cười hỏi nàng, “Sao vậy?”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng cầu ngài đừng cười nữa, ngài không phát hiện mấy cung nữa bên cạnh đều bắt đầu phát run sao?

Ôn Ly ở trong lòng suy nghĩ lại vẫn không phát hiện ra đến cùng là nơi nào chọc Vệ Anh tức giận. Nhiều lần muốn mở miệng hỏi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Vệ Anh lại nén trở về. Về mặt muốn nói lại thôi của Ôn Ly bị Vệ Anh thu hết vào đáy mắt, hần kìm lại lửa giận sớm đốt đến lồng ngực, dẫn lại tính tình chờ Ôn Ly mở miệng trước.

Cuối cùng, Ôn Ly bụng đói kêu vang rớt cục mở miệng như hần mong muốn: “Chúng ta phải đợi Lẽ bộ thượng thư đến đây mới có thể ăn cơm sao?”

Vệ Anh: “...”

#Quần đều đã coi nàng chỉ cho ta xem cái này?#

Vệ Anh trong lòng hít một hơi thật sâu, trên mặt rắng nặn ra một nụ cười đông cứng: “Ly Nhi đói rồi à?”

Ôn Ly thành thật nói: “Có một chút.”

Vệ Anh cười gât gât đầu, nói với người bên cạnh: “Truyền lệnh.”

“Truyền — thiện (com)—” một tiểu thái giám gân cổ họng hướng ra bên ngoài hô một tiếng. Rất nhanh liền có cung nữ tiến vào mang thức ăn lên, Ôn Ly mắt thấy các loại đồ ăn bày đầy một bàn, nhưng Vệ Anh lại không động đũa.

Ôn Ly tay cầm đũa rụt rụt, nhìn Vệ Anh nhỏ giọng dò hỏi: “Chàng không ăn à?”

“Ta không đói bụng.” Đưa vào một bụng khí, đương nhiên không đói bụng.

Ôn Ly cầm đũa vòng quanh bàn một vòng, cuối cùng gấp một miếng giò nhỏ đặt vào trong bát Vệ Anh. Vệ Anh cúi đầu nhìn thoáng qua miếng giò nhỏ trong bát, lửa giận thiêu đốt hừng hực trong lòng hơi giảm xuống một chút.

Ôn Ly thấy thế, vội vàng lại gấp thêm vây cá gân lộc mỗi thứ một ít vào trong bát Vệ Anh. Vệ Anh nhìn trong bát mình thức ăn sắp đắp thành núi nhỏ, khóe miệng bĩu một cái, bây giờ nhớ tới muốn lấy lòng ta sao? Muộn rồi, hừ!

Ôn Ly thấy vẻ mặt Vệ Anh lại nghiêm túc, lo lắng đề phòng cảm đũa lên, ánh mắt to tròn đầy hơi nước lom lom nhìn Vệ Anh.

Vệ Anh: “...”

Khổ nhục kế? Vô dụng hừ hừ!

Gương mặt Vệ Anh vẫn cao ngạo lạnh lùng như cũ.

“Vệ Anh...” Ôn Ly ủy khuất gọi một tiếng, thanh âm mềm dẻo ngọt ngào làm trái tim Vệ Anh lập tức mềm nhũn.

Chuyện duy nhất có thể làm với Ôn Ly có lẽ chính là lạnh mặt dọa nàng.

Bất đắc dĩ cảm lấy đôi đũa, vừa mới bắt đầu chuẩn bị dùng bữa thì Lý công công mang theo Lễ bộ thượng thư phong trần mệt mỏi tiến vào.

“Cửu thần tham kiến Hoàng thượng.” Lễ bộ thượng thư quỳ xuống hành lễ, Hoàng thượng triệu gấp như vậy, dọa hấn ba cái hồn mất hai. Trên đường đến đây Lễ bộ thượng thư lướt qua các công tác đã làm trong thời gian này một lần, không phát hiện có gì sai sót, nhưng trong lòng lại càng không yên.

Vệ Anh nhìn người bên dưới một cái, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.” Lễ bộ thượng thư từ trên mặt đất đứng lên, sửa sang lại ống tay áo, “Không biết Hoàng thượng triệu kiến thần gấp là có chuyện gì?”

Vệ Anh không nhanh không chậm nói: “Trẫm muốn sửa lại quan phục của Thiên linh vệ.”

Lễ bộ thượng thư: “...”

Ôn Ly: “...”

Tuy rằng hai người đều không nói gì, nhưng nguyên nhân không nói gì lại không giống nhau.

Lễ bộ thượng thư nội tâm đang rít gào, chỉ vì chuyện nhỏ bằng cái rắm như vậy có cần phải ta tự mình tới sao Hoàng thượng?! Ta còn tưởng rằng ta gặp phải đại sự gì cơ.

Mà Ôn Ly thì lại đột nhiên đã thông hai mạch Nhâm Đốc, rốt cục hiểu rõ Vệ Anh vì sao tức giận.

Lễ bộ thượng thư trong lòng châm chọc Hoàng đế xong, ngoài mặt cung kính như cũ nói: “Không biết Hoàng thượng muốn đổi thành hình thức nào?”

Vệ Anh nói: “Thế nào xấu nhất thì sửa thành như thế.”

Lễ bộ thượng thư: “...”

Ôn Ly: “...”

Lần này độc thoại nội tâm của hai người lại nhất trí một cách thần kỳ — Hoàng thượng, chúng ta nói chuyện đòi người được không?

Lễ bộ thượng thư khó xử nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng, Thiên linh vệ phải phụ trách tuần cảnh Kinh thành.”

Vệ Anh nói: “Vậy thì sao?”

Lễ bộ thượng thư: “...”

Hoàng thượng ngài không lo lắng bọn họ quá mức khiêu chiến thẩm mỹ quan của dân chúng sau đó bị quần công sao? Sao?!

“Chỉ sợ có tổn hại đến bộ mặt Hoàng thất.” Lễ bộ thượng thư che mặt nói.

“Ý của Lễ bộ thượng thư là, đại biểu Hoàng thất không phải là Trẫm, mà là Thiên linh vệ?” Giọng lạnh buốt của Vệ Anh từ trên đỉnh đầu Lễ bộ thượng thư truyền xuống.

Lễ bộ thượng thư đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống, “Thần không dám!” Hoàng thượng, năng lực lý giải của ngài bị sao rồi!”

Vệ Anh trừng Lễ bộ thượng thư một cái, trong giọng nói lộ ra không kiên nhẫn, “Theo Trẫm nói mà làm là được.”

“Thần lĩnh chỉ.” Lễ bộ thượng thư run run rẩy rẩy từ trên mặt đất đứng lên, đi ra ngoài điện.

Vệ Anh nhìn thoáng qua người đứng trong điện, cau mày, “Tất cả đều lui ra cho Trẫm!”

Trong cung điện bọn cung nữ thái giám kém chút bị Vệ Anh dọa cho vỡ gan, như mưa rào cuồng phong lui xuống. Gần vua như gần cọp hu hu hu.

Ôn Ly nuốt một ngụm nước bọt, cỡ nào hi vọng có thể cùng bọn họ lui ra. Hoàng thượng hiện tại rất tức giận, rất tức giận, cái này biểu thị, tiếp theo nhất định có người muốn không hay ho.

Ánh mắt Ôn Ly quét một vòng quanh cung điện vắng tanh, đau buồn, “Anh tuấn. . .”

Vệ Anh: “...”

Ôn Ly trong lòng ㄟ, lại thâm tình khẩn thiết kêu: “Hoàng thượng. . .”

Vệ Anh nghiêng đầu nhìn nàng, đồng dạng thâm tình khẩn thiết kêu: “Hoàng hậu.”

Ôn Ly: “...”

Hệ thống, cầu tấn công chiếm đóng!

Ôn Ly: “...”

Ôn Ly trong đầu nhanh chóng lướt qua mấy cách hóa giải nguy cơ, sau đó loại dần, cuối cùng, trong đầu đột nhiên hiện ra một câu nói — nam nhân cần ca ngợi.

Ôn Ly đột nhiên tỉnh ngộ, nguyên nhân của chuyện này chính là do nàng ca ngợi nam nhân khác! Vì thế nàng quyết định ca ngợi lại gấp trăm lần, “Vệ Anh, thật ra ta cảm thấy long bào của chàng đẹp hơn quần áo của Thiên linh vệ nhiều.”

Vệ Anh cười lạnh, “Vậy sao?”

Ôn Ly thành khẩn nói: “Đúng, chàng mặc gì cũng đẹp hết.”

Vệ Anh tiếp tục cười lạnh, “Thật ra, ta mặc không phải đẹp nhất.”

Ôn Ly: “...”

Đợi chút, hình như kịch tình có chút không đúng!

Giữa lúc Ôn Ly còn đang sững sờ Vệ Anh đã ôm lấy nàng đi vào trong nội điện. Đặt Ôn Ly lên ghế quý phi trong nội điện, Vệ Anh một phen cời sạch nàng, sau đó đè nàng dưới thân ừ ừ a a thật lâu, thật lâu.

Đáng thương Ôn Ly chưa được ăn cơm lại bị tra tấn một buổi trưa, sắp tiêu tụy chết trên giường. Vệ Anh nhìn người dưới thân sắc mặt tái nhợt, trong lòng một trận áy náy, “Thật xin lỗi, Ly Nhi. . .” Hôn hôn lên mặt Ôn Ly, Vệ Anh thấp giọng nói, “Nhưng là ta thật sự giận điên rồi. . .”

Ôn Ly ngẩng đầu lên, vòng tay qua cổ Vệ Anh, “Vệ Anh, ta và Bùi tướng quân thật sự không có gì.”

Ba chữ Bùi Tướng quân lập tức khiến con ngươi Vệ Anh trầm xuống, “Ly Nhi, ta không muốn lại từ trong miệng nàng nghe được tên của hắn.”

Ôn Ly tròn mắt, mở một cái lên môi Vệ Anh, “Ta yêu chàng.”

Vệ Anh trong lòng vừa động, cúi xuống gấp gao ôm chặt Ôn Ly vào trong ngực, “Ta cũng yêu nàng.”

Vệ Anh lửa giận ngút trời rốt cục dập tắt dưới câu nói ta yêu chàng của Ôn Ly, Ôn Ly cuối cùng đã có thể gặp mặt bữa trưa của mình.

Ôn Ly lười biếng tựa vào trong lòng Vệ Anh, hắn nuốt cái gì nàng liền ăn cái đó. Lý công công ở bên cạnh thấy bọn họ dùng bữa tự nhiên như vậy gấp đến sắp khóc, Hoàng thượng các đại thần đã ở chủ điện chờ lâu lắm rồi ngài biết không!

Sắc đẹp hại quốc mà!

Vệ Anh liếc Lý công công một cái, nói với hắn: “Bảo các đại thần đi về trước, ngày mai lại nghị.”

Lý công công: “...”

Ôn Ly từ trong lòng Vệ Anh ngẩng đầu lên, nhìn hắn nói: “Chàng vẫn nên đi thôi, ta tự ăn là được.”

Vệ Anh nhú nhú chân mày, ấn Ôn Ly về lại trong lòng: “Chỉ là mấy chuyện vụn vặt, không vội.”

Lý công công còn muốn nói hai câu, bị Vệ Anh trừng mắt một cái đi ra ngoài.

Thấy Lý công công thức thời đi rồi, Vệ Anh lại múc một muống canh đưa đến bên miệng Ôn Ly, Ôn Ly há miệng nuốt, lại nghĩ đến một chuyện khác, “Đúng rồi, sáng nay ta đi gặp Thái hậu, bà nói hậu cung càng hư không, nhanh chóng chọn tú nữ cho chàng.” Tay cầm thìa của Vệ Anh cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Xây dựng hậu cung

Editor: Linh.

“Nàng nói thế nào?” Vệ Anh đưa thìa canh đến trong miệng Ôn Ly rồi đặt thìa trong tay xuống.

Ôn Ly ‘ực’ một tiếng nuốt canh xuống, ngẩng đầu lên nói với Vệ Anh: “Ta nói cùng chàng thương lượng.”

Vệ Anh nghe vậy khẽ cười một tiếng, cúi đầu hôn lên môi Ôn Ly. Răng môi quần giao nhau một hồi, đầu lưỡi Vệ Anh từ trong khoang miệng Ôn Ly lui ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liến quanh môi, “Canh này hình như hơi mặn.”

Ôn Ly: “...”

Ai nói canh với chàng hả!

Thấy Vệ Anh tránh nặng tìm nhẹ lảng tránh vấn đề này, Ôn Ly mấp máy môi, chui ra khỏi lòng Vệ Anh. Nhưng còn chưa kịp đứng vững, trượt chân, cả người đều nghiêng về phía cái bàn.

“Bịch” một tiếng cực to, trái tim Vệ Anh cũng nhảy lên theo. Vội vàng đỡ Ôn Ly dậy, vẻ mặt Ôn Ly đã biến thành như vậy — QAQ

Vệ Anh: “...”

“Ly Nhi, nàng không sao chứ?” Bỏ bàn tay đang đỡ trán của Ôn Ly ra, Vệ Anh vén tóc đen trên trán nàng lên, xem xét thương thế của nàng.

“Đau quá.” Ôn Ly hai mắt chứa đầy nước, sắp tràn ra đến nơi.

Vệ Anh một bên xoa trán nàng, một bên kéo nàng vào trong lòng an ủi nói: “Ngoan, rất nhanh là hết đau thôi.”

Lý công công ở ngoài phòng nghe được động tĩnh bên trong cửa và Đế Hậu đối thoại, lúc này vẻ mặt rất phức tạp.

Hoàng thượng, ban ngày ban mặt ngài cũng nên có chừng mực chút đi! Như vậy có bao nhiêu hại phong hóa đây!

“Lý công công.” Lúc Lý công công còn đang vô cùng đau đớn, tiếng của Hoàng thượng từ bên trong truyền ra, “Mang bạch ngọc cao đến đây cho Trẫm.”

Lý công công: “...”

Hoàng thượng ngài xác định không nhầm, loại thời điểm này không phải là cần dùng [tắt –] sao? Bạch ngọc cao là giúp lưu thông máu ứ đọng chứ không có công hiệu kia đâu!

Lưu thông máu ứ đọng?

...

Này phải có bao nhiêu kịch liệt đây, hu hu hu! Lý công công không biết nghĩ đến hình ảnh hương diễm nào, xấu hổ gương mặt già đỏ bừng.

Thế nên cuối cùng hẳn xác định Đế Hậu đều mặc quần áo mới đưa bạch ngọc cao vào.

Vệ Anh một tay tiếp nhận bạch ngọc cao, một bên bắt mắt liếc mắt nhìn Lý công công một cái, “Ngươi vừa ở bên ngoài hết nhìn đồng đến nhìn tây cái gì?”

...

Xem các ngươi có mặc quần áo không.

Lý công công khịt khịt mũi, cung kính đáp: “Lão nô chỉ là... Lạc đường thôi.”

...

“Lý công công, ngươi có biết khi quân là tội chết không?” Vệ Anh nhàn nhạt hỏi.

Lý công công: “...”

Nhưng là rình coi Đế Hậu khuê phòng chi nhạc... Có lẽ sẽ chết thảm hơn đi?

Vì thế Lý công công khẽ cắn môi, đáng vẻ thấy chết không sờn, “Lão nô thật sự là lạc đường mà.”

Vệ Anh nhìn hẩn một hồi, gật đầu nói: “Xem ra Lý công công thật sự đã lớn tuổi, cũng là thời điểm nên về dưỡng lão rồi.”

Lý công công: “...”

Đừng vậy mà, Hoàng thượng!

“Hoàng thượng...” Lý công công cảm xúc vừa lên, chuẩn bị phát biểu một bài diễn thuyết cảm động lòng người, nhưng vừa mới mở đầu đã bị Vệ Anh ngắt lời, “Đi xuống đi.”

...

Lý công công rung rung lui ra.

Đuổi Lý công công đi, Vệ Anh nhìn cái trán đỏ rực của Ôn Ly, bôi bạch ngọc cao lên chỗ bị sưng, “Ly Nhi, còn đau không?”

“Đau.” Ôn Ly mắt nhắm lại gật đầu. Vệ Anh cau mày, nhìn Ôn Ly thấp giọng nói: “Ly Nhi, sao lại ngốc vậy chứ?” Ngay cả đứng cũng ngã được, bảo người sao yên tâm được đây?”

Ôn Ly bết bết miệng, đẩy bàn tay đang xoa nhẹ trên trán mình ra, “Chê ta ngốc thì cách ta xa một chút, miễn lây sang chàng.”

Nhìn đáng vẻ tức giận của Ôn Ly, khóe miệng Vệ Anh khẽ nhếch lên lấy lòng nói: “Ta không sợ, Ly Nhi mau đến lấy cho ta đi.”

Ôn Ly: “...”

Hôm nay nàng mới phát hiện, hóa ra Vệ Anh còn ần thuộc tính M!

Đây rõ là ... Quá mang cảm rồi!

“Ly Nhi lại đang miên man suy nghĩ gì vậy?” Vệ Anh đặt một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước lên môi Ôn Ly, cùng chớp mắt nàng đối diện nhau.

Động tác ái muội như vậy làm Ôn Ly mặt đỏ bừng, “Chàng cũng sắp thành lập hậu cung, còn quản ta làm cái gì?”

Ý cười trên mặt Vệ Anh càng thêm thâm thúy, “Ly Nhi ghen rồi hả?”

Ánh mắt Ôn Ly liếc về phía bên trái.

Vệ Anh lè lưỡi liếm lên môi Ôn Ly, “Hiện tại nàng đã biết cảm thụ của ta vừa rồi chưa?”

Ánh mắt Ôn Ly liếc về bên phải, “Nhưng Bùi Tướng quân chỉ có một, ta lại không thể dùng mình hấn lấp đầy hậu cung.” Cho nên vẫn là chàng chiếm nhiều tiện nghi hơn.

Chờ đã! Một hậu cung chế phục bản Bùi Tướng quân... Nghĩ lại cũng có chút kích động.

Vào lúc Ôn Ly còn đang suy xét làm thế nào lượng sản chế phục bản Bùi Tướng quân, mặt Hoàng thượng lại bắt đầu đen lại, “Ly Nhi còn muốn hậu cung?” Xem ra hôm nay giáo huấn còn chưa đủ, ha ha ha!

Ôn Ly ở trong lòng Vệ Anh run lên, nghĩa chính ngôn từ nói: “Ta làm sao có thể có ý tưởng không biết liêm sỉ vậy chứ!”

Chân mày Vệ Anh nhếch lên, “Ý nàng là ta không biết liêm sỉ?”

Ôn Ly: “...”

Tự chàng nói.

“Chàng không cần hậu cung không phải là được rồi...” Ôn Ly nói thầm.

Vệ Anh nhìn chăm chăm người trong lòng, ánh mắt lơ đãng mềm xuống, “Yên tâm đi, chuyện này ta sẽ nói rõ với mẫu hậu.”

“Ừ...” Ôn Ly nhẹ gật đầu. Vệ Anh lại cắn một cái lên môi nàng, hạ giọng nói: “Có điều sau này nàng không lại được giận ta nữa.”

Ôn Ly khóe miệng giật giật, vốn định thay bản thân cãi lại mấy câu, có điều cuối cùng chỉ thuận theo gật đầu.

Một bữa trưa dài đằng đặc cuối cùng cũng xong, Ôn Ly quay về Trường Nhạc cung tiếp tục ngủ bù, Vệ Anh thì đi về phía Trường Thọ cung.

Vệ Anh đến hoàn toàn nằm trong dự kiến của Thái hậu, chỉ là bà không nghĩ tới Vệ Anh lại đến nhanh như vậy,

“Mẫu hậu.” Vệ Anh cung kính kêu một tiếng, Thái hậu gật gật đầu, ý bảo hần ngồi xuống bên cạnh.

“Hoàng thượng sao lại đột nhiên đến nơi này của ta vậy?” Thái hậu nhấp một ngụm trà, không lạnh không nhạt hỏi một câu.

“Nhi thần đến chính là muốn thông tri mẫu hậu một tiếng, nhi thần không có ý muốn tuyên tú nữ.” Hần dùng chính là thông tri, nói cách khác việc này không có đường thương lượng.

Thái hậu trong lòng cười lạnh, nhẹ nhàng hót bã trà trong chén, “Việc này chỉ sợ không phải do Hoàng thượng quyết định.”

Vệ Anh con người phát lạnh, giọng điệu cao hơn vừa rồi không ít: “Mẫu hậu, ngài đừng quên trong cung này ai mới là người đứng đầu.”

Thái hậu nghiêng đầu qua, nhìn hần hé miệng cười, “Hoàng thượng quả nhiên đã trưởng thành, bây giờ không hề kính sợ mẫu hậu nữa rồi.”

Vệ Anh cũng nghiêng đầu nhìn bà ta, con người đen nhánh tựa như một lốc xoáy sâu không đáy, “Nếu không phải kính trọng ngài là mẫu hậu của ta, ngài hiện tại căn bản sẽ không ngồi ở chỗ này.”

Thái hậu sắc mặt hơi đỏ, lát sau khôi phục như thường, “Hừ, Hoàng thượng không muốn tuyên tú nữ cũng được, nhưng phải đáp ứng ai gia một điều kiện.”

Vệ Anh ánh mắt híp híp, nhìn Thái hậu trầm giọng nói: “Mẫu hậu, ngài thật cho rằng một Giang Tâm Duyệt có thể ở hậu cung hô mưa gọi gió?”

Thái hậu mấp máy môi, trả lời một nẻo: “Hoàng thượng, Hoàng thất hương khói phải thịnh vượng, người hậu cung trống không, các đại thần cũng sẽ không đồng ý.”

Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, “Mẫu hậu, Trẫm có thể cưới Giang Tâm Duyệt vào cung, có điều Trẫm không thể không nhắc nhở ngài một câu, không phải tất cả mọi việc đều tiến hành theo ý nghĩ của mẫu hậu.”

Vệ Anh nói xong liền phát tay áo đi khỏi Trường Thọ cung, Thái hậu nhìn bóng lưng cao ngất của hần, con người đen tối không rõ.”

Ngày kế, Thái hậu thân thể không khỏe, tuyên Vệ Anh đến cung Trường Thọ yết kiến. Vệ Anh vừa vào tầm điện của Thái hậu liền thấy Giang Tâm Duyệt áo quần lộng lẫy đứng bên cạnh, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Ánh mắt Giang Tâm Duyệt vừa nhìn đến Vệ Anh liền phát sáng. Thái hậu ho khan một tiếng, nói với Vệ Anh: “Hoàng thượng, Tâm Duyệt vừa nghe nói ai gia thân thể không tốt liền tiến cung thăm ai gia, thật sự là một bé ngoan hiếu thuận.”

Vệ Anh lạnh mặt đứng một bên nhìn các nàng đóng kịch.

Thái hậu liếc mắt ra hiệu cho Giang Tâm Duyệt, Giang Tâm Duyệt then thùng đi đến bên cạnh Vệ Anh, vô cùng thân thiết gọi một tiếng, “Hoàng thượng.”

Vệ Anh nhú nhú mày, lui ra phía sau một bước: “Nếu mẫu hậu đã có người chiếu cố, vậy nhi thần xin cáo lui trước.”

“Hoàng thượng đừng vội.” Thái hậu gọi lại Vệ Anh đang muốn xoay người rời đi, khóe miệng vênh vênh lên, “Chờ Hoàng hậu đến rồi cùng nhau đi cũng không muộn.”

Vệ Anh cau mày, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu lộ rõ lạnh lùng. “Mẫu hậu, ngài là đương triều Thái hậu, không cần nhi thần đến dạy ngài, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm đúng không?”

Khóe miệng Thái hậu cong lên một nụ cười lạnh, hỏi ngược lại: “Vậy theo ý Hoàng thượng, chuyện gì thuộc về không thể làm?”

Vệ Anh môi mỏng khẽ mở, chỉ phun ra hai chữ, “Hoàng hậu.”

Hoàng hậu chính là mạng của hần, ai cũng không thể chạm.

Thái hậu con người khế nhúc, cứ như vậy giằng co với Vệ Anh. Giữa hai người không khí giương cung bạt kiếm, làm Giang Tâm Duyệt ở một bên cũng căng thẳng theo.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm—”

Giọng lạnh lạnh của thái giám ngoài cửa đánh gãy không khí giao phong giữa Hoàng thượng và Thái hậu. Sau khi Ôn Ly vào trong điện, thấy Vệ Anh và Giang Tâm Duyệt đều ở bên trong, nháy mắt đã nghĩ ra chân tướng.

“Con dâu báỉ kiến mẫu hậu.” Hường Thái hậu cúi người thi lễ, Ôn Ly đi đến bên cạnh Vệ Anh đứng lại, ngửa đầu nhìn hần, “Hoàng thượng khéo như vậy cũng ở đây?”

“Ừ.” Vệ Anh khẽ gạt đầu rồi kéo Ôn Ly ra phía sau mình. Thái hậu cười hai tiếng, nói với Ôn Ly: “Hoàng hậu tới vừa lúc, chúng ta đang thương lượng hôn sự của Hoàng thượng và Tâm Duyệt đây.”

Vệ Anh sắc mặt trầm xuống, theo bản năng nắm chặt tay Ôn Ly, “Chuyện này mẫu hậu làm chủ là được, nhi thần xin được cáo lui.”

Vệ Anh nói xong liền kéo Ôn Ly rời khỏi cung Trường Thọ, Ôn Ly ngay cả lễ cũng chưa kịp làm.

Một đường đi thẳng về cung Trường Nhạc, sắc mặt Vệ Anh vẫn không được đẹp lắm, “Ly Nhi...”

Vệ Anh vừa mới nói hai chữ, Ôn Ly đã bật miệng hân, “Ta hiểu rõ.”

Vệ Anh trong lòng khẽ động, lẽ lưỡi liếm lòng bàn tay Ôn Ly. Ôn Ly rút tay lại, đã bị Vệ Anh ôm vào trong lòng, “Ly Nhi, sau này muốn chặn miệng ta, dùng cái này..”

Vệ Anh nói xong liền hôn lên môi Ôn Ly, đầu lưỡi thế không thể đỡ xông vào khoang miệng tròn ả của Ôn Ly, ở bên trong công thành đoạt đất. Thế công mãnh liệt như vậy khiến Ôn Ly có chút chống đỡ không được, xụi lơ trong lòng Vệ Anh.

Chờ Vệ Anh hôn đến tận húng môi rồi khỏi môi Ôn Ly, nhẹ nhàng chống lên trán nàng, “Ly Nhi, thực xin lỗi.”

Ôn Ly thở gấp lác lác đầu, dù sao trong hậu cung này, đến một cái, làm chết một cái là được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biến Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tội khi quân

Editor: Linh

Cận Ninh năm đầu, nông lịch ngày hai mươi tháng ba, lục thần đang trực, mọi việc đại cát.

Giang Tam tiểu thư vào ngày này cuối cùng được như ước nguyện gả vào trong cung, phong làm Tiệp dư. Ngày đại hôn, Thái hậu đặc biệt gọi Hoàng đế đến cung mình, thăm thía nói chuyện một hồi.

Trọng tâm câu chuyện chính là cảnh cáo Hoàng đế vào ngày đại hôn nhất định phải sùng hạnh cung Dục Tú, không thể để Giang Tiệp dư một mình trông phòng.

Sau khi màn đêm buông xuống, trong cung nổi đèn.

Vệ Anh đuổi giờ lành đến cung Dục Tú một chuyến, thấy tất cả thị vệ trong ngoài cung Dục Tú đều là thân tín của Thái hậu, Vệ Anh nhìn không được trong lòng cười lạnh một tiếng.

Vệ Anh chân trước vừa tiến vào cung Dục Tú, chân sau thị vệ ngoài cung đã bao vây cung, canh giữ một giọt nước không rỉ. Vệ Anh lạnh lùng nhìn thị vệ ngoài cửa một mắt, nhắc chân bước vào tầm điện của Giang Tiệp dư.

“Hoàng thượng giá lâm—”

Một công công trong cung Dục Tú cao hứng phần chấn giường cổ hét to, Giang Tiệp dư nghe được, hai tay đặt trên đùi không tự giác nắm chặt lại.

Vệ Anh cho người bên trong lui ra hết, mắt lạnh nhìn Giang Tiệp dư nặc hi bào ngồi ngay ngắn trên giường. Không biết tại sao, hân đột nhiên nghĩ đến ngày cưới Ôn Ly, hình như cũng là cảnh tượng như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vệ Anh hơi hơi đau xót, theo đó không muốn nán lại cung Dục Tú này thêm một khắc nào nữa.

Khỏe miệng giật giật, mở miệng nói: “Biểu muội, ngươi là người thông minh, hôm nay Trẫm qua đây chính là muốn nói cho ngươi, sau này trong hậu cung tốt nhất là nên an phận thủ thường.”

Vệ Anh thanh âm lạnh lẽo, Giang Tiệp dư nghe được trái tim cũng lạnh xuống theo.

Giang Tiệp dư tay đặt trên đùi gắt gao nắm chặt lấy vải lụa, phát hiện Vệ Anh xoay người muốn đi, một tay bỏ khăn cưới trên đầu ra, từ trên giường đứng dậy, “Hoàng thượng, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, ngài chuẩn bị đi đâu?”

Vệ Anh bước chân hơi dừng, ghé mắt nhìn Giang Tiệp dư, “Trẫm hành tung chẳng lẽ còn phải xin phép ngươi?”

“Nô tì không dám.” Giày thêu màu đỏ dưới làn váy lộ ra mũi giày, từng bước một đi đến chỗ Vệ Anh: “Chỉ sợ là đêm nay Hoàng thượng đi không ra khỏi cung Dục Tú này được.”

Con tức trong lòng Vệ Anh vụt cái vọt lên, sắc mặt đen kịt: “Giang Tâm Duyệt, ngươi đừng tưởng rằng ngươi và Thái hậu thật sự có thể ở trong cung này muốn làm gì thì làm!”

Thánh nhan tức giận, sắc mặt Giang Tâm Duyệt cũng trắng bệch theo. Cưỡng chế lại bất an trong lòng, Giang Tâm Duyệt vẫn bám riết không tha nhìn Vệ Anh, “Hoàng thượng, tin rằng ngài cũng biết thị vệ bên ngoài chưa đến sáng ngày mai là sẽ không rời khỏi cung Dục Tú.”

Vệ Anh giận quá hóa cười nói: “Trẫm nếu muốn đi, ngươi cho là bọn họ ngăn được Trẫm?”

Sắc mặt Giang Tâm Duyệt lại trắng thêm mấy phần. Nàng ta đương nhiên biết Vệ Anh võ công cao cường, thị vệ bên ngoài nhất định không phải đối thủ của hắn. Thái hậu cũng đã sớm giao đãi qua, cho dù thị vệ cung Dục Tú thật sự có thể giữ Hoàng đế lại, Hoàng đế cũng không nhất định sẽ chạm vào nàng ta. Muốn giữ Hoàng đế lại, mấu chốt còn phải xem chính nàng ta.

Nghĩ đến đây, Giang Tâm Duyệt mím môi, một phen tụt áo trắng xuống cổ tay. Da thịt trắng nõn bỗng chốc lộ ra ngoài không khí, dưới ánh nến làm nổi bật nhem lên một tầng màu vàng ảm ái muội, ngọt ngào mê người tựa như mứt hoa quả. Hai đoàn no đủ trước ngực dưới quần áo che đậy như dục cự còn nghênh, không tiếng động gửi ra lời mời.

“Hoàng thượng...” Giang Tâm Duyệt thiên kiều bá mị gọi tiếng Hoàng thượng, tiến lên bám lấy cánh tay Vệ Anh, một đôi mị nhãn chớp cũng không chớp nhìn hắn.

Vệ Anh cúi đầu nhìn nàng ta một cái, sau đó rút cánh tay mình ra khỏi lòng nàng ta, lui ra phía sau một bước lãnh đạm nói: “Trẫm đối ngươi cứng lên không nổi.”

Giang Tâm Duyệt: “...”

Mà lúc này ngoài cung Dục Tú đã sớm rối thành một nùi.

Hồng Nhị liên tục muốn xông vào bên trong, bắt đắc dĩ cung Dục Tú người đông thể mạnh, mấy tên thị vệ lại ngu cao mã đại, nàng thế nào cũng vào không được.

Có điều Hồng Nhị thắng ở to giọng.

Gặp bản thân đột phá vô vọng, Hồng Nhị quyết định thật nhanh, hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, lấy khí bạt sơn hà hướng về phía tấm cung của Giang Tâm Duyệt hô to: “Hoàng thượng –!! Hoàng hậu nương nương đã xảy ra chuyện –!!”

Tiếng rống này của Hồng Nhị tựa như một tiếng sấm, cung đánh Dục Tú nở hoa.

Vệ Anh sắc mặt lập tức thay đổi, nhấc chân liền đi ra ngoài điện. Thị vệ canh giữ bên ngoài thấy Vệ Anh đi ra còn muốn ngăn đón hắn, lại bị Vệ Anh một đá đá bay ra ngoài.

Thấy Hồng Nhị đang giãy dụa giữa một đám thị vệ, Vệ Anh điểm nhẹ mũi chân bay đến trước mặt nàng, “Hoàng hậu sao rồi?”

Hồng Nhị vừa thở gấp vừa nói: “Hoàng hậu nương nương đột nhiên té xỉu, còn...”

Vệ Anh không đợi nàng nói xong đã phi thân rời khỏi cung Dục Tú. Hồng Nhị đứng tại chỗ, nhìn Hoàng đế như một đám mây trắng lướt đi, chớp chớp mắt.

Trong cung Trường Nhạc, bọn cung nữ thái giám cầm như hến, sắc mặt trắng phờ phạc đứng ở một bên.

Vệ Anh như gió tiến vào, Phương Tiêu sững sờ một chút sau đó nhanh chóng nghênh đón, “Hoàng thượng ngài cuối cùng đã đến, Hoàng hậu...”

“Hoàng hậu ở đâu?” Vệ Anh không kiên nhẫn ngắt lời Phương Tiêu, Phương Tiêu nhanh chóng đáp: “Nương nương ở trong tẩm điện.”

Vệ Anh lại như gió tiến vào trong tẩm điện.

Vừa vào tẩm điện của Hoàng hậu, Vệ Anh liền thấy Ôn Ly đang nhắm mắt nằm trên giường. Trong lòng đau xót, Vệ Anh bước đi như bay tiến lên, nhẹ giọng kêu: “Ly Nhi?”

Tiếng của Vệ Anh tựa như một hòn đá nhỏ làm mặt hồ bình tĩnh gọi lên những vòng gợn sóng. Ôn Ly vừa rồi còn nằm trên giường đột nhiên mạnh mẽ nghiêng người, một tay kéo Vệ Anh qua ấn xuống giường.

Ôn Ly chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng drape chân trên người Vệ Anh, một đầu tóc dài từ trên vai trượt xuống, che khuất nửa bên mặt nàng. Áo lụa mỏng rộng rãi bởi vì động tác kịch liệt vừa rồi, hiện tại nửa khoát lên người, lộ ra đường cong duyên dáng của cổ và bờ vai như tạc. Cảnh đẹp dưới áo lụa mỏng che lấp như ẩn như hiện.

Vệ Anh nhìn người trên thân, bụng dưới đột nhiên căng cứng, bàn tay to vén làn váy mỏng trên người nàng ra, dọc theo chân dài của nàng vuốt lên, “Hoàng hậu, các nàng nói nàng bị bệnh.”

Trong giọng nói của Vệ Anh lộ ra tình dục bị đè nén, khi phát hiện dưới áo lụa mỏng không có bất cứ vật gì, hô hấp lại ồ ồ thêm mấy phần.

“Ừ...” Ôn Ly cúi xuống, tóc dài đen nhánh tựa lông chim lướt qua gò má Vệ Anh, “Có điều nhìn thấy Hoàng thượng liền khỏi rồi.”

Vệ Anh cười nhẹ một tiếng, khoe miệng liền bị Ôn Ly ngậm chặt, đầu lưỡi trơn ẩm tinh tế liếm môi hắn. Con ngươi Vệ Anh trầm xuống, hai tay một đường thông thuận nhẹ nhàng vuốt ve Ôn Ly.

Ôn Ly bị Vệ Anh làm hai cánh tay không còn lực, nàng dùng thân thể cọ xát vật cứng để ở giữa đùi mình, miệng Vệ Anh nhin không được bật ra một tiếng than nhẹ, Ôn Ly nhân cơ hội ra tay cởi quần áo trên người Vệ Anh ra.

Vệ Anh cố nén xúc động muốn áp người phía trên xuống yêu thương một hồi, tùy ý cho Ôn Ly cởi hết quần áo trên người mình ra. Tuy rằng thân thể Vệ Anh Ôn Ly nhìn qua không chỉ một lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chủ động, vẫn vô cùng thẹn thùng.

Nàng cúi người dán đôi môi anh đào của mình lên môi Vệ Anh, Vệ Anh nắm thắt lưng Ôn Ly, kéo nàng xuống dưới, hai đoàn mềm mại trước ngực Ôn Ly liền dán sát lên ngực Vệ Anh. Vệ Anh hiển nhiên được Ôn Ly hầu hạ rất là vừa lòng, thoải mái hừ hừ hai tiếng.

Ôn Ly hôn môi Vệ Anh một hồi sau đó chuyển qua hôn lên cằm Vệ Anh, tiếp theo là yết hầu, xương quai xanh tinh xảo, cuối cùng Ôn Ly là bị hai hạt nổi lên trước ngực Vệ Anh hấp dẫn.

Nàng tròn mắt nhìn, học dáng vẻ bình thường của Vệ Anh, cúi đầu ngậm chặt hạt đậu đỏ bên trái, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, cuối cùng há miệng cắn nhẹ một cái.

Vệ Anh thét to một tiếng, theo bản năng ngửa đầu. Ôn Ly ngược mắt nhìn Vệ Anh, trong đôi mắt to long lanh tràn đầy ý cười. Vệ Anh nhẹ véo lên đùi nàng một cái xem như trừng phạt, “Tiểu bại hoại.”

Ôn Ly cười khanh khách, cúi đầu tiếp tục nghiệp lớn của bản thân. Lưu luyến hôn tạm biệt đậu đỏ trên ngực Vệ Anh, Ôn Ly hôn xuống dưới bụng Vệ Anh, đầu lưỡi nhẹ liếm lên rốn hắn. Vệ Anh theo bản năng rên ra tiếng, Ôn Ly nghe được thanh âm của Vệ Anh, không kiên nhẫn vận vẹo thắt lưng hai cái, lại hôn lên cơ bụng xinh đẹp.

Một khối cũng không bỏ qua hôn hết một lượt, Ôn Ly một đường hôn xuống. Nhìn vật cứng kia, Ôn Ly nuốt nuốt nước miếng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch chuẩn bị ngậm nó vào trong miệng.

“Ly Nhi không cần!” Vệ Anh nhanh chóng chặn lại hành động tiếp theo của Ôn Ly, kéo nàng lên. Ôn Ly ánh mắt sương mù mênh mông lom lom nhìn Vệ Anh, “Vì sao không cần?” Vì hôn này, nàng đặc biệt cẩn thận nghiên cứu hoàng văn hệ thống đưa mấy lần, trong đó đều nói làm như vậy nam nhân sẽ rất thoải mái mà.

Thấy nữ nhân mình thích vì bản thân làm vậy quả thật cực có thể thỏa mãn dục vọng chinh phục của nam nhân, chỉ là Vệ Anh luyến tiếc Ôn Ly làm như vậy.

“Nó càng muốn đi vào nơi này.” Ngón tay Vệ Anh ái muội sờ sờ nơi nào đó đã sớm ẩm ướt của Ôn Ly, đầu ngón tay linh hoạt đẩy cánh hoa ra, nhẹ nhàng nhấn một cái lên tiểu trần châu.

Ôn Ly a một tiếng xụi lơ trên người Vệ Anh, ghé vào trên ngực hắn thở phì phò.

Vệ Anh ôm lấy người trên thân, cực lực nhin xuống xúc động muốn hung hăng tiến vào trong nàng, ra lệnh nói: “Ly Nhi, tự mình ngồi lên.”

Ôn Ly thuận theo Vệ Anh ngồi dậy, nhìn vật cứng đỉnh đầu đã chảy ra chất lỏng trong suốt, hít vào một hơi rồi ngồi xuống.

Đau đón bén nhọn kèm với khoái cảm lan tràn đến đỉnh đầu, Ôn Ly nhin không được kêu to ra tiếng. Vệ Anh phát hoảng, nhìn Ôn Ly sắc mặt tái nhợt đau lòng nói: “Ly Nhi ngốc, bị thương thì sao bây giờ.”

“Ừm...” Ôn Ly khoe mắt phỉ ánh nước, một chữ cũng không nói nên lời. Vệ Anh hôn lên nước mắt trên khoe mắt Ôn Ly, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

Ôn Ly lắc lắc đầu, tóc đen hơi lay động trên da thịt tuyết trắng. Vệ Anh giống như bị cái gì đó mê hoặc, bàn tay to cách áo lụa trực tiếp đặt lên đôi thỏ nhỏ của Ôn Ly bắt đầu vuốt ve, “Ly Nhi, động một chút.”

Ôn Ly nghe lời bắt đầu chuyển động, theo động tác của nàng, hai người đều thoải mái than nhẹ một tiếng. Ôn Ly động thật sự chậm, Vệ Anh chỉ cảm thấy tâm ngứa ngáy khó chịu, hai tay nắm hai đoàn mềm mại bóp mạnh một cái, “Ly Nhi, nhanh chút.”

Ôn Ly ăn đau ưm một tiếng, tăng tốc độ. Nhưng tư thế này đối Ôn Ly mà nói là quá cố sức, nàng động thêm mấy cái liền không còn sức lực. Vệ Anh hai mắt đỏ lên, hai tay vịn chặt eo nàng, mạnh mẽ đâm lên.

Tiếng thờ dóc và tiếng rên ái muội của hai người tràn đầy tâm điện, ngay cả đế nền lạnh lẽo chói cũng phải xấu hổ chảy nước mắt.

Ôn Ly chủ động lấy lòng làm Vệ Anh rất hưng phấn, chờ thỏa mãn Vệ Anh rốt cục phóng thích trong cơ thể Ôn Ly, Ôn Ly đã ở trên người Vệ Anh mềm nhũn thành một bãi bùn nhão.

Vệ Anh một tay kéo áo lụa đã ướt đầm trên người Ôn Ly xuống, nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng trắng mượt, “Hoàng hậu có biết hôm nay nàng phạm vào tội khi quân không?”

Vệ Anh hơi thờ vẩn còn chút bất ổn, trong giọng nói thậm chí còn mang theo nồng đậm tình dục.

Ôn Ly miễn cưỡng ngược mắt lên, nhìn Vệ Anh suy yếu nói: “Hoàng thượng muốn xử trảm nô tì sao?”

Khóe miệng Vệ Anh gọi lên một nụ cười nhạt, “Còn tệ hơn cái đó nữa.”

Ôn Ly cũng cười, khẽ hôn lên cằm hắn, “Vậy là cái gì?”

“Trẫm muốn làm nàng suốt đời không xuống được giường.” Vệ Anh nói xong liền nghiêng người áp Ôn Ly xuống dưới lại, lại bắt đầu tiến lên trong cơ thể nàng. Thân thể mềm mại của người dưới thân làm Vệ Anh mất hồn, gần như điên cuồng mà gặm nhấm người nàng.

Ôn Ly không ngừng ưm ra tiếng, Vệ Anh một bên vận động, một bên vẫn còn không quên trêu ghẹo người dưới thân, “Ly Nhi, nàng cắn ta thật chặt...” Ôn Ly lúc này chỉ có thể thừa nhận thể công mãnh liệt của người phía trên, căn bản không có tinh lực đi đấu võ mồm với Vệ Anh.

Hai người trên giường kịch chiến một đêm, thẳng đến khi Ôn Ly ngất đi Vệ Anh mới buông tha nàng. Sau khi tắm rửa xong, Vệ Anh nhìn thân thể vô cùng thâm thắm của Ôn Ly, trong lòng lại nhịn không được nổi lên áy náy, “Ly Nhi, thật xin lỗi.” Mỗi lần đều bảo phải khống chế bản thân, nhưng thân thể Ôn Ly tựa như có ma lực gì đó, làm hắn vừa chạm vào liền không thể đứng vững.

Ôn Ly nhắm mắt tựa vào trong lòng Vệ Anh, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.

Vệ Anh nhẹ tay nhẹ chân ôm nàng lên giường, hôn hôn lên mặt nàng mấy cái mới nằm xuống bên cạnh nàng ngủ.

Vệ Anh vừa mới nằm xuống, Lý công công liền nom nớp lo sợ đi tới, đứng bên ngoài màn nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, nên vào triều rồi.”

Vệ Anh: “...”

Lúc này trong lòng ứ đọng nhất đương nhiên không phải Vệ Anh, mà phải là Lý công công phụ trách Hoàng thượng.

Ngày ngày làm loại công tác này Hoàng thượng sớm hay muộn cũng sẽ nhịn không được chém hắn một đao. Lý công công trong lòng nước mắt rơi thành sông.

Thấy trong màn nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, Lý công công thức thời nói: “Hoàng thượng nếu thân thể không khỏe, lão nô liền đi thông báo hôm nay không vào triều.”

Lần này Vệ Anh lại từ trong màn bước ra, “Không cần.”

Lý công công hai mắt không chuyển nhìn chăm chăm mũi chân mình, ngay cả dư quang cũng không dám liếc vào bên trong màn một cái. Cúi đầu ứng một tiếng Lý công công liền lui ra ngoài, tiếp theo liền có cung nữ vào hầu hạ Vệ Anh thay quần áo.

Vệ Anh một bên thay quần áo, một bên hướng Phương Tiêu Phương Lăng nói: “Không cần đánh thức Hoàng hậu, nếu Hoàng hậu tỉnh, phái người đến thông tri Trẫm.”

“Nô tì tuân mệnh.” Phương Lăng và Phương Tiêu đồng loạt lên tiếng, Vệ Anh lại nhìn thoáng qua Ôn Ly trong màn mới nhấc chân đi ra cung Trường Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Editor: Linh

Giang Tiệp dư sáng sớm đã chạy đến cung Trường Thọ của Thái hậu khóc lóc kể lể bi thảm gặp phải tội qua.

Thái hậu nhìn người đang khóc lóc sụt sùi trước mặt mình, chân mày nhịn không được nhíu lại, “Tâm Duyệt, nguoi như vậy không chiếm được niềm vui của Hoàng thượng đâu.”

Giang Tâm Duyệt nghe vậy tiếng khóc im bất, nhưng một đôi mắt vẫn phấp ánh nước trong suốt, “Bác, chỉ cần Hoàng hậu một ngày còn ở, Hoàng thượng liền sẽ không liếc nhìn ta.”

Thái hậu nghe xong lời này của Giang Tâm Duyệt, ngoài mặt tuy bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã trăm chuyển ngàn hồi. Cuối cùng, bà ta chỉ trung quy chung củ nói câu: “Hoàng thượng sẽ không phế Hậu.”

Tuy rằng không lấy được đáp án mình muốn, nhưng là Giang Tiệp dư biết rõ bản thân có ý nghĩa quan trọng trong chiến lược của Thái hậu, bằng không Thái hậu cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư mang nàng ta vào cung như vậy.

Nàng ta xoa xoa nước mắt, đi đến trước mặt Thái hậu nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng hiện tại không phế hậu chỉ là vì Hoàng thượng sủng nàng. Nếu có một ngày nàng thất sủng, vậy việc này sẽ không nhất định.”

Thái hậu con người hơi động, ngẩng đầu nhìn Giang Tiệp dư, khóe miệng cười yếu ớt: “Hoàng hậu hiện tại chính là một nhành độc hoa hậu cung, người sao biết khi nào nàng mới có thể thất sủng?”

Giang Tiệp dư cúi người ghé vào bên tai Thái hậu thấp giọng nói: “Bác, Tâm Duyệt nói một chuyện thú vị.”

Thái hậu nghe vậy rù mắt, “Nói nghe một chút.”

Giang Tiệp dư nhỏ giọng nói nhỏ bên tai Thái hậu một hồi, Thái hậu con người biến sắc, cuối cùng khóe miệng hơi mím, thần nhiên nói: “Dâm loạn hậu cung chính là tội chết.”

Giang Tiệp dư lạnh lùng cười: “Như vậy không phải là vừa vặn sao?”

Thái hậu đánh giá nhìn Giang Tiệp dư một cái, nhấp một ngụm trà Bích Loa Xuân còn bốc hơi nóng. Ghen tị quả nhiên có thể khiến người ta phát cuồng, Giang Tiệp Dư trước mắt này đã không còn là Giang Tam tiểu thư hồn nhiên trước kia nữa rồi.

“Tâm Duyệt à, Tiên hoàng trước khi băng hà đã tứ hôn cho Hoàng thượng và Công chúa nước Đông Khuê, ai gia tính tính thời gian, hôn kỳ cũng sắp đến rồi.”

Giang Tiệp dư con người hơi động, Thái hậu đột nhiên chuyển hướng đề tài, ý tứ là ngầm đồng ý đề nghị vừa rồi? Giang Tiệp dư thần thiết cười với Thái hậu: “Không biết công chúa nước Đông Khuê là người thế nào nhỉ?”

Công chúa nước Đông Khuê là nữ hán tử uy vũ hùng tráng.

Nàng từng đánh bại mười đại dũng sĩ của nước Đông Khuê, chân đá liệt báo sa mạc, con dân nước Đông Khuê đánh giá khen chê về nàng không đồng nhất, nhưng có một nhất trí thần kỳ chính là – gương mặt vô cùng xinh đẹp.

Nhưng nữ hán tử uy vũ hùng tráng ấy lại nếm mùi thất bại trong một lần lãnh binh xuất chinh, nghe nói đối phương là một quý công tử tác phong nhanh nhẹn, nữ hán tử công chúa Tắc Á từ sau lần bị đánh bại đó liền vẫn luôn đối hẩn nhớ mãi không quên. Đại vương nước Đông Khuê Bàn Thập Nhất dạo này rất vui vẻ. Vốn gả mười mươi mình yêu thương nhất đi xa tha hương, trong lòng hẩn mười vạn luyến tiếc. Nhưng cái người lúc ấy vẫn chỉ là Khánh vương Ngũ hoàng tử, hiện tại biến hóa nhanh chóng thành Hoàng đế nước Khương, liên quan công chúa Tắc Á gả đi bỗng chốc liền trở nên quý giá.

Vệ Anh hôm nay vào triều sớm để nghênh đón sứ thần nước Đông Khuê. Sứ thần mang theo một đồng lớn vàng bạc châu báu, chim quý thú lạ đến yết kiến Tân đế. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là giới thiệu công chúa Tắc Á cho Hoàng đế.

Hôm nay công chúa Tắc Á có ý trang điểm một phen, trên đầu đội ngân sức tạo hình độc đáo, bội hoàn bên hông theo mỗi bước đi đều sẽ vang lên tiếng đinh đang.

Không có điều võ giương oai như ngày trên chiến trường, ngược lại mang theo mấy phần xinh đẹp.

Có điều Hoàng thượng cả trái tim đều dính trên người Hoàng hậu, tự nhiên là không có tâm tình thưởng thức vẻ đẹp của công chúa Tắc Á, hẩn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng bãi triều về với Ôn Ly.

Buổi sáng lúc đi sắc mặt Ôn Ly không được tốt lắm, hẩn thật sự có chút không yên lòng.

Sứ thần không nhìn ra Hoàng đế trên ghế rồng không yên lòng, thao thao bất tuyệt một hồi lâu mới ngậm miệng lại. Trong quá trình dài dòng đó, công chúa Tắc Á vẫn luôn thẹn thùng e lệ nhìn Vệ Anh, bộ dáng chim nhỏ nép vào người này nếu để con dân nước Đông Khuê nhìn thấy, nhất định sẽ nhin không được tự đâm hai mắt.

Nhưng vô luận nàng ta nhìn thấy nào, ánh mắt Hoàng thượng thủy chung không nhìn về phía nàng ta, điều này khiến nàng ta có chút thất vọng.

Vệ Anh dàn xếp tốt cho sứ thần và công chúa Tắc Á xong, tuyên bố đêm nay sẽ đón gió tẩy trần cho bọn họ rồi vội vàng bãi triều.

Vừa mới vào đại điện liền thấy Phương Tiêu vẻ mặt nôn nóng, Phương Tiêu thấy Vệ Anh liền vội vàng nghênh đón.

“Hoàng hậu tỉnh rồi à?” Vệ Anh miễn lễ nàng, trực tiếp hỏi.

Phương Tiêu nhanh chóng nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương vừa tỉnh liền bị Thái hậu tuyên đến cung Trường Thọ.”

Vệ Anh nhường mảy, đi thẳng về phía cung Trường Thọ.

Trong cung Trường Thọ, Thái hậu tự nhiên ngồi ở ghế trên, Giang Tiệp dư vô cùng thân thiết đứng ở bên cạnh bà ta, còn Ôn Ly thì lại một mình đứng bên dưới chịu thẩm tra.

“Hoàng hậu à, làm mẫu nghi một nước, không có chút bao dung độ lượng thì sao được? Ngươi bình thường bá chiếm Hoàng thượng cũng thôi, nhưng đêm qua là đêm tân hôn của Hoàng thượng và Giang Tiệp dư, ngươi còn kéo Hoàng thượng đến cung Trường Nhạc của ngươi, việc này chỉ sợ có chút không thỏa đáng?”

Thái hậu là người ngồi trên cao lâu nhất, giáo huấn người khác tự nhiên là có một bộ, Ôn Ly ngây ngốc nghe, thế nhưng đem mặt Thái hậu và Cục trưởng chồng lên nhau.

Thái hậu nói xong thấy Ôn Ly không có phản ứng, vẫn chỉ ngây ngốc đứng một chỗ, có chút không vui hỏi: “Hoàng hậu có nghe thấy lời ai gia nói không?”

Ôn Ly tới qua bị Vệ Anh ép buộc cả đêm, hôm nay sáng sớm đã bị gọi đến cung Trường Thọ, lúc này cả xương sống thắt lưng đều mềm nhũn, đầu hôn não đau. Nàng hoảng hốt nhìn thoáng qua Thái hậu ngồi trên ghế phượng, vẻ mặt thành khẩn nói: “Mẫu hậu nói rất đúng.”

Thái hậu: “...”

Giang Tiệp dư cười lạnh một tiếng, mở ra hình thức trào phúng, “Hoàng hậu đừng ý vào Hoàng thượng thích mình mà không để Thái hậu vào mắt.”

Ôn Ly nghiêm mặt nói: “Cho dù Hoàng thượng không thích ta, ta cũng không để Thái hậu vào mắt.”

Giang Tiệp dư: “...”

Thái hậu: “...”

Thấy sắc mặt Giang Tiệp dư và Thái hậu biến đổi, Ôn Ly trong lòng giật mình, thầm nghĩ lại lời nói vừa rồi của mình. Hai mặt phủ định chính là khẳng định, ta nói là ta để Thái hậu vào mắt mà.

Vì thế nàng yên tâm thoải mái tiếp tục đứng ngủ gà ngủ gật.

#thân ái, chỉ số thông minh của ngươi tỉnh ngủ chưa?#

Có điều Thái hậu thủy chung là Thái hậu, đôi mắt Hoàng hậu công khai khiêu khích, bà ta vẫn cao quý tao nhã, “Hoàng hậu, làm người đứng đầu hậu cung, ngươi có trách nhiệm để chúng phi tần hậu cung cùng hưởng mưa móc.”

Lần này Ôn Ly cuối cùng không nghe sai lời của Thái hậu, một chữ cũng không lọt nghe vào trong lỗ tai, “Mẫu hậu, đêm qua nhi tức thật sự đột nhiên không khỏe, chứ không có ý cố ý quấy rầy Hoàng thượng và Giang Tiệp dư.”

Thái hậu nhìn thoáng qua nhiều dấu đỏ như ần như hiện trên cổ Ôn Ly, khoe miệng gọi lên một độ cong đũa cọt, “Chỉ sợ là sau khi Hoàng thượng đi rồi Hoàng hậu mới không khỏe đi?”

Ôn Ly: “...”

Nàng không được tự nhiên rụt rụt cổ, đứng tại chỗ không đáp lời.

Giang Tiệp dư nhìn Ôn Ly đang đứng phía dưới, vừa nghĩ đến đêm qua là đêm tân hôn của mình, Hoàng thượng lại ở trên giường người khác triền miên, nàng ta liền nhìn không được ghen ghét dữ dội.

“Hoàng hậu nương nương không cần chi lo bản thân hưởng lạc, cũng phải bận tâm chút đến long thể của Hoàng thượng mới được.” Giọng điệu âm dương quái khí của Giang Tiệp dư vang lên trước mặt Ôn Ly, Ôn Ly nhìn cái miệng khi đóng khi mở của nàng ta, cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, rốt cục, trước mắt nàng bỗng tối sầm.

Vệ Anh vừa mới bước vào cung Trường Thọ liền thấy Ôn Ly thân mình nghiêng hướng về phía nền đất. Vệ Anh trong lòng căng thẳng, không chút suy nghĩ một bước to xông tới, tiếp được Ôn Ly: “Ly Nhi?!”

Ôn Ly hai mắt nhắm nghiền, không có nửa điểm phản ứng.

Vệ Anh con ngươi trầm xuống, ngẩng đầu lên tức giận nhìn về phía Thái hậu và Giang Tiệp dư, “Các ngươi đã làm gì nàng?”

Thái hậu và Giang Tiệp dư cũng phát hoảng, lúc này sắc mặt không khá hơn Vệ Anh là bao. Giang Tiệp dư nhìn sắc mặt âm trầm của Vệ Anh, trong lòng hoảng hốt, bỗng chốc liền trống rỗng. Vẫn là Thái hậu nhìn quen cảnh, tuy rằng bị sát khí trên người Vệ Anh dọa kinh, nhưng vẫn cố trấn định nói: “Chúng ta chỉ tùy tiện tâm sự, Hoàng hậu đột nhiên ngất đi.”

“Tùy tiện tâm sự?” Vệ Anh cười lạnh một tiếng, nhìn Thái hậu nói, “Vậy ngày khác Trẫm và mẫu hậu cũng tùy tiện tâm sự ha!”

Vệ Anh nói xong liền bế bổng Ôn Ly đang hôn mê lên, hét to một tiếng: “Lý Vạn Cơ!”

Lý công công thân thể chấn động, vội vàng nghênh đón, “Có nô tài!”

“Đi truyền tất cả thái y trong cung đến đây cho Trẫm! Lập tức!”

“Tuân chỉ!”

Nhìn bóng lưng rời đi với vận tốc ánh sáng của Hoàng thượng và Lý công công, Giang Tiệp dư cắn cắn môi, có chút bất an nhìn về phía Thái hậu, “Bác, nếu Hoàng hậu có chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của Hoàng thượng, nàng ta không chút nghi ngờ nếu Hoàng hậu có chuyện gì, Hoàng thượng sẽ một đao chém chết nàng ta cho hả giận.

Thái hậu có chút không kiên nhẫn liếc Giang Tiệp dư một cái, “Như vậy không phải hợp với ý ngươi hay sao?”

Giang Tiệp dư mấp máy môi, thấy Thái hậu sắc mặt không tốt thức thời ngậm miệng.

Trong cung Trường Nhạc, Vệ Anh vừa đặt Ôn Ly lên giường, mấy người thị vệ xách theo mấy thái y như gió tiến ào. Đáng thương trong cung rất nhiều thái y giỏi đều là lão nhân lớn tuổi, bị ép buộc như vậy, một cái mạng đi một nửa. Vốn định cùng nhau thờ một ngum, nhưng khi nhìn đến sắc mặt tối tăm của Hoàng thượng, vội vàng đánh mất ý niệm này.

Bọn họ cũng không muốn cái thờ đó thành một hơi cuối cùng của bọn họ.

Văn thái y làm thái y có tư lịch già nhất trong thái y viện, vào thời điểm mấu chốt này liền thể hiện ra giá trị của bản thân. Bị mọi người đẩy đến trước mặt Hoàng hậu, Văn thái y liên tục vuốt vuốt chòm râu trắng xóa trên cằm mình, từ từ vươn tay phải ra, ba ngón tay đặt lên mạch của Hoàng hậu.

Hoàng thượng vẫn luôn đứng ở một bên xem, vẻ mặt Văn thái y từ mới đầu kinh ngạc, sau biến thành hiểu ra, cuối cùng là thoải mái. Tâm tình Hoàng thượng cũng phập phồng theo vẻ mặt ông.

“Thế nào rồi?” Thật lâu sau Hoàng thượng mới nghen ra ba chữ khô khan này.

Văn Thái y thu lại bàn tay đặt trên mạch Hoàng hậu, lại vuốt vuốt chòm râu của bản thân mới đứng dậy nói với Hoàng thượng: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương không có gì lo ngại.”

Vệ Anh nhướng mày, “Vậy vì sao nàng còn chưa tỉnh lại?”

Văn thái y nói: “Bởi vì Hoàng hậu đang ngủ.”

Vệ Anh: “...”

Vừa rồi một đường xóc nảy thế nhưng không đánh thức được nàng, Hoàng hậu quả thật là... Kỳ tích.

#Hoàng hậu luôn trong lúc bất tri bất giác sáng tạo ra kỳ tích, thật đau khổ#

Các thái y còn lại cũng nhất tề thở ra một hơi nhẹ nhõm, loại cảm giác này thật sự là... Vừa quần lại khai sáng.

“Cựu thân giúp nương nương mở mấy thang thuốc an thần là được.” Văn thái y đi được mấy bước, đang chuẩn bị cùng Vệ Anh cáo từ, đột nhiên lại như nhớ đến cái gì đó, quay đầu nói với Vệ Anh: “À đúng rồi, Hoàng hậu nương nương có thai rồi.”

...

-_- Văn thái y à, loại chuyện như này mời ngài đặt lên đầu có được không!

Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người trong cung Trường Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tiến hóa thể

Editor: Linh

Vệ Anh đứng tại chỗ bình ổn lại tâm tình ngũ vị tạp trần của bản thân, mấp máy môi nhìn về phía Văn thái y, “Văn thái y có xác định không?”

Văn thái y lập tức lộ ra bộ dáng bị vũ nhục, “Hoàng thượng, cừu thần ba tuổi đã bắt đầu phân biệt thảo dược, mười tuổi đã theo gia phụ đi chung quanh hành y, lần lượt nếm bách thảo. À đúng rồi, nói đến gia phụ thì không thể không nhắc tới bộ [Thần nông du lịch ký] mà ông sáng tác, bên trong ghi lại kỹ càng...”

“Văn thái y, ông nói nhiều như vậy, câu nào là câu trả lời vấn đề của Trẫm?” Vệ Anh sắc mặt trầm xuống, không kiên nhẫn ngắt lời thao thao bất tuyệt của Văn thái y.

Văn thái y đưa tay lên vuốt râu, hiển nhiên là rất không cao hứng vì bị ngắt lời, “Hoàng thượng, cừu thần hành y đã hơn mười năm, chưa bao giờ có một lần chẩn sai.”

Vệ Anh nghe ông nói như vậy, tay vẫn luôn nắm chặt ở sau lưng rốt cục nói lỏng.

Văn thái y là nguyên lão tam triều, tuy rằng nay tuổi đã cao, nhưng luận y thuật, ở trong cung không người có thể vượt qua. Hơn nữa, ông am hiểu nhất chính là phụ khoa.

“Lý công công” Vệ Anh giọng lạnh hơn băng, lộ ra chút căng thẳng, lại mang theo mấy phần vui sướng không che giấu được.

Lý công công đứng ở phía sau Vệ Anh nghe được, nhanh chóng lên tiếng, “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Vệ Anh nói: “Cung nhân và chư vị thái y trong cung Trường Nhạc, tất cả đều có thưởng.”

“Vâng”

Chung thái y nghe lời ấy, cảm động đến nước mắt đều muốn rơi xuống. Vốn cho là công việc roi dũa, không nghĩ tới chẳng những đầu được bảo vệ, còn long tâm đại duyệt.

Cuộc sống, chính là khắp nơi tràn ngập kinh hi!

Mọi người nhất trí quỳ xuống tạ ơn, Vệ Anh lại lo lắng truy hỏi: “Văn thái y, có cần phải mở cho Hoàng hậu mấy thang thuốc an thai không?”

Văn thái y liếc Vệ Anh một cái, “Thuốc dưỡng thai đương nhiên là phải có, có điều quan trọng nhất vẫn là Hoàng thượng phối hợp.”

“Hử?” Vệ Anh theo bản năng nhướn mày, “Trẫm phải phối hợp thế nào?”

Văn thái y nói: “Hoàng thượng không lại gần thân thể Hoàng hậu là được.”

Vệ Anh: “...”

Nhìn dáng vẻ không tình nguyện này của Hoàng thượng, Văn thái y trong lòng mười phần thoải mái, “Chuyện khuê phòng của Hoàng thượng cừu thần vốn không nên hỏi đến, có điều vừa rồi khi cừu thần bắt mạch cho Hoàng hậu phát hiện, thân thể Hoàng hậu cực kỳ suy yếu, là... Làm cho.”

Văn thái y vừa dứt lời, mọi người trong điện đều cúi đầu giả vờ chính mình không nghe thấy lời Văn thái y nói.

Lúc này vẫn như cũ có thể làm như không xấu hổ có lẽ cũng chỉ có một mình Hoàng thượng.

Văn thái y nhìn thoáng qua Hoàng thượng một cái, tiếp tục nói: “Thai nhi trong bụng Hoàng hậu đã hơn nửa tháng, lần này mặc dù may không có việc gì, nhưng không phải mỗi lần đều có thể may mắn như vậy.”

Vệ Anh con người di chuyển, nghiêm mặt nói: “Trẫm biết rồi.”

Đổi thái độ phối hợp của Hoàng thượng, Văn thái y rất hài lòng. Ông lại giao đãi cho Hoàng thượng một số điều quan trọng cần chú ý, liền cùng mấy vị thái y lui xuống kê thuốc cho Hoàng hậu.

Vệ Anh cho mọi người lui ra, sau đó liền đi đến bên giường nhìn Ôn Ly đang ngủ say. Sau một lúc lâu mới phân phó Lý công công đứng phía sau: “Triệu tập mọi người trong cung Trường Nhạc đến ngoại điện.”

Vệ Anh giọng trầm thấp lại không mất uy nghiêm, Lý công công con người khê động, cung kính lĩnh mệnh đi xuống.

Chỉ mới một lát, tất cả cung nhân trong cung Trường Nhạc đã có tổ chức có kỷ luật xếp thành hai hàng, chờ Hoàng thượng sùng hạnh, à không, là dạy dỗ.

Vệ Anh chậm rãi đi vào trong điện, ánh mắt sắc bén như đao dao qua tất cả những người có liên quan, sau đó lạnh lùng mở miệng, “Các người cũng biết, chủ tử của các người là ai?”

Mọi người ngẩn ngơ, vừa định trả lời thì lại bị Vệ Anh lên tiếng đánh gãy: “Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.”

Vì thế mọi người hơi hơi há miệng ra lại ngượng ngừng nhắm lại.

“Các người đều là những người ở trong cung này nhiều năm, quy củ trong cung thì không cần Trẫm phải nói cho các người biết nữa, các người chỉ phải nhớ kỹ, mệnh của các người là chung một chỗ với Hoàng hậu, nếu Hoàng hậu ra cái gì ngoài ý muốn, tất cả các người đều khó chối tội này!”

Cung Trường Nhạc to như vậy lặng ngắt như tờ, chỉ có giọng nói của Vệ Anh vừa mới dứt, cùng khí phách của lời nói đó quanh quẩn trong đại điện.

Nhóm cung nhân tất cả đều cúi đầu, riêng có đám chiêu lăng nghe Hoàng thượng răn dạy.

Vệ Anh nói xong những lời này, ánh mắt lạnh lùng lại quét đến trên người tứ đại cự đầu cung Trường Nhạc — Hồng Nhị Lục La Phương Lăng Phương Tiêu, bốn người trong lòng lập tức lộp bộp.

“Bốn người các người là cung nữ bên người Hoàng hậu, ngày thường ảm thực sinh hoạt cũng là các người phụ trách, nếu Hoàng hậu ra nửa đường rẽ, mặc kệ có liên quan đến các người hay không, các người đều phải chết.”

Hoàng đế lời vừa nói ra, không chỉ đám người Hồng Nhị sắc mặt trắng bệch, liền ngay cả các cung nữ thái giám đều bị dọa ra một người mồ hôi lạnh.

“Nô tì chắc chắn tận lực chiếu cố Hoàng hậu nương nương, xin Hoàng thượng yên tâm!” Bốn người nhất tề quỳ xuống, trong giọng nói hoàn toàn là lúc cung tận tụy và quyết tâm chết cũng không từ.

“Nô tài/nô tì thề sống chết nguyện trung thành với Hoàng hậu nương nương, tuyệt không hai lòng!” Cung Trường Nhạc tất cả đều quỳ xuống, người người đều liều mạng tỏ vẻ bản thân trung tâm.

Vệ Anh mắt lạnh nhìn người quỳ trên đất, trầm giọng nói: “Các người tốt nhất nhớ kỹ lời mình nói hôm nay, bằng không đợi đến một ngày đầu các người roi xuống, cũng đừng trách Trẫm tâm ngoan thủ lạt!”

“Hoàng thượng dạy bảo, nô tài nhất định khắc trong tâm khảm!”

Lý công công nhìn cung nữ thái giám liên quan run run trên mặt đất, trong lòng roi nước mắt đồng tình với bọn họ. Nếu ai nhất gan, chỉ sợ sớm đã bị Hoàng thượng dọa hỏng.

Vệ Anh có thể này mới ân chuẩn bọn đứng dậy, bản thân lại lập tức đi vào trong tầm cung của Hoàng hậu.

Lý công công vẫn giữ ở trong điện, ánh mắt dạo qua chúng người trong điện một vòng, giọng nói lạnh lạnh ngày thường lúc này lại thêm mấy phần thâm trầm, “Đừng trách tạp gia không nhắc nhở các người, tì khí của Hoàng thượng chúng ta không tốt lắm đâu. Nếu các người cho rằng lời Hoàng thượng vừa nói chỉ là để hù dọa các người, vậy thì hoàn toàn sai rồi. Hoàng thượng có bao nhiêu sủng ái Hoàng hậu, tin rằng các người biết rõ hơn cả tạp gia, nếu Hoàng hậu và tiểu hoàng tử trong bụng có gì sơ suất, không riêng các người, mà ngay cả cái đầu trên cổ tạp gia cũng không giữ được!”

Mấy người vừa từ trên đất đứng dậy lại bị những lời này của Lý công công dọa trở về, “Nhóm nô tài nhất định ghi nhớ Lý công công dạy bảo!”

Lý công công vừa lòng hừ hừ hai tiếng mới thả bọn họ đi làm việc.

Tin Hoàng hậu có thai trong thời gian ngắn nhất đã truyền đi khắp hậu cung. Mà bản thân Hoàng hậu, có lẽ là người cuối cùng biết được.

Ôn Ly nằm trên giường thẳng mê man đến sau giữa trưa mới từ từ tỉnh lại. Vừa tỉnh lại liền thấy Vệ Anh một tay chống đầu, nằm nghiêng một bên nhìn mình.

“Tỉnh rồi hả?” Ôn Ly vừa mới động, Vệ Anh liền khấn trương hỏi.

Ôn Ly chớp chớp ánh mắt còn phấp phấp hơi nước, nhìn Vệ Anh nói: “Sao chàng vẫn còn ở đây?” Hoàng thượng không phải đều là nhật lý vạn kỳ à?

Vệ Anh từng chút từng chút cúi người, cúi người ở bên tai Ôn Ly nhẹ giọng hỏi: “Ly Nhi, đói không?”

Ôn Ly chưa ăn trưa, đương nhiên sẽ cảm thấy đói, vì thế nàng thành thật gật đầu.

Vệ Anh mỉm môi cười nhẹ một tiếng, thanh âm như rượu ngon lâu năm, hương thuần mà lại say lòng người, “Hai người đương nhiên sẽ đói.”

Ôn Ly không hiểu nghiêng đầu, “Hai người.”

“Ừ.” Vệ Anh giống như thờ dài ừ một tiếng, tay trái chậm rãi trượt đến bụng Ôn Ly, “Ở đây có một cái.”

Ôn Ly sùng sốt, con người trong nháy mắt biến đổi mấy lần, “Có ý gì?”

Thanh âm Ôn Ly mang theo chút run run, Vệ Anh trấn an hôn lên đôi môi màu hồng nhạt của nàng, “Ly Nhi không phải đã đồng ý vì ta có thai thêm một đứa nữa hay sao?”

Ôn Ly thềm bình ôn trái tim đang kịch liệt này lên, nhép nhép miệng, nhẹ giọng hỏi: “Thành công sao?”

Vệ Anh nhìn không được cười ra tiếng, gãi gãi chóp mũi Ôn Ly, “Thành công rồi.”

Tuy rằng trong mắt Vệ Anh chứa đựng nhu tình mật ý, nhưng lúc này suy nghĩ của Ôn Ly chỉ có một — mùa xuân ta gieo rất nhiều mầm mống, mùa thu, rốt cục kết ra một quả nhân sâm.

Lão sư nói đúng, chỉ cần nỗ lực cày cấy là nhất định sẽ có chỗ thu hoạch!

Giương mặt Ôn Ly rõ ràng là đang xuất thần, nhưng lúc này nhìn vào trong mắt Vệ Anh lại là mềm mại ngọt ngào. Con người hần trăm trăm, cầm lấy bàn tay đang đặt bên người của Ôn Ly lên, cùng nâng mười ngón đan xen, “Ly Nhi, lần này ta tuyệt đối sẽ không lại để hai người xảy ra cái gì ngoài ý muốn.”

Có chút sai lầm, chỉ cần phạm một lần đã đủ để hối hận cả đời.

Ôn Ly nhìn con người kiên định của Vệ Anh, khoe miệng cong cong, “Tuyệt đối sẽ không.”

Phương Tiêu vẫn luôn canh giữ ở ngoài điện đi đến, dừng bước ở chỗ cách xa màn che, “Hoàng thượng, Giang tiếp dư ở ngoài điện cầu kiến.”

Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, hỏi Phương Tiêu ngoài màn: “Gặp ai?”

Phương Tiêu nói: “Hoàng hậu nương nương.”

Trong màn im lặng một hồi, tiếp theo truyền đến thanh âm lãnh liệt của Vệ Anh, “Nói cho nàng ta, không gặp.”

Phương Tiêu chần chờ một lát, lại nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Giang tiếp dư nói nàng là phụng mệnh Thái hậu đến đây thăm Hoàng hậu nương nương.”

“Hừ.” Vệ Anh khinh thường hừ một tiếng, nói với Phương Tiêu: “Từ hôm nay trở đi, bất luận kẻ nào đến cung Trường Nhạc cầu kiến đều không gặp, cho dù Thái hậu nương nương đến đây cũng vậy.”

Phương Tiêu trong lòng tuy rằng cảm thấy Hoàng thượng của các nàng ngậm thuốc nổ, nhưng trên mặt vẫn cung kính đáp: “Nô tì đã rõ.”

Dù sao Hoàng thượng vừa mới lên cho các nàng một khóa chính trị tư tưởng khác sâu, Phương Tiêu tuyệt không muốn chọn khiêu chiến quyền uy của Hoàng thượng.

“Còn có, sau này nếu Thái hậu tuyển triệu, các người lập tức đến bẩm báo Trẫm, vào lúc trước khi Trẫm đến, Hoàng hậu có thể không lĩnh chỉ.”

Bên này Phương Tiêu còn chưa đi, bên kia Phương Lăng lại đến, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Trình mỵ nhân ở ngoài điện cầu kiến Hoàng hậu nương nương.”

Trong màn che không có thanh âm, Phương Tiêu có một trái tim linh lung khéo hiểu lòng người lập tức nói: “Nô tì biết nên làm thế nào.”

Phương Tiêu nói xong liền hướng Phương Lăng liếc mắt ra hiệu, hai người đồng loạt rời khỏi tầm điện của Hoàng hậu.

Ôn Ly nằm trên giường cau mày liếc nhìn Vệ Anh một cái, “Như vậy chỉ sợ không tốt lắm đâu?” Không gặp phi tần khác còn chưa tính, nhưng Thái hậu dù sao cũng là mẫu thân của Vệ Anh mà. Hơn nữa, ai cũng không cho gặp, đây là tiết tấu chuẩn bị cách ly nàng à?

Vệ Anh rũ mắt nhìn Ôn Ly, thấp giọng nói: “Không chỉ như vậy, sau này các phi tần thỉnh an buổi sáng cũng phải bỏ, nàng cũng không cần đi cung Trường Thọ thỉnh an mẫu hậu.”

Ôn Ly: “...”

Nàng mím môi, không ngại học hỏi kẻ dưới nói: “Vậy ta sau này có thể gặp ai?”

Vệ Anh nói: “Gặp Trẫm là được rồi.”

...

Ôn Ly trước kia nghe qua một câu nói — ai cũng sẽ thay đổi, không phải biến tính thì chính là biến thái.

Xem ra chứng bệnh của Vệ Anh chắc là biến thái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người áo đen

Editor: Linh

Vệ Anh ở cùng Ôn Ly hết buổi trưa, do buổi tối còn có tiệc đón gió tẩy trần cho sứ thần nước Đông Khuê và công chúa Tắc Á cho nên không thể không đứng dậy rời đi.

Ôn Ly làm quốc mẫu, loại yến tiệc to như này vốn nên cùng Hoàng thượng đi tham dự, nhưng hiện tại đang có thai, đã bị Vệ Anh cấm tất cả các hoạt động ngoại giao.

Tuy rằng cảm thấy Vệ Anh thật sự có chút chuyện bé xé ra to, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến đứa nhỏ bị mất trước đây, Ôn Ly liền nuốt tất cả những câu oán hận về lại trong bụng.

Theo màn đêm chậm rãi buông xuống, vạn vật trong trời đất dưới bóng đêm hạ xuống như mất đi tất cả ánh sáng vào ban ngày.

Nhưng điện Kim Quang vẫn sáng lờ lờ như tên của nó.

Trong điện to như vậy, gạch vàng lát nền, rường cột trạm trổ sống động lóa mắt. Trên đài vuông năm thước có thừa là long ý sơn vàng khắc rồng khí thế bức người, sáu cây trụ gỗ cao lớn chia đều hai bên. Trên mỗi cây trụ là một con bàn long, trong miệng mỗi con bàn long đều ngậm một viên minh châu mượt mà, quanh thân phấp quang châu óng ánh. Quang châu cùng màu vàng hòa vào nhau, làm người ta như đưa thân vào trong cảnh mơ hư ảo.

Ngay chính giữa đại điện, một nhóm vũ cơ đang múa, tiếng đàn sáo du dương không ngừng bên tai.

Chúng đại thần ngồi ở chỗ đều xem say sưa, chỉ riêng Hoàng đế ngồi trên ngai vài có vẻ thiếu hưng trí, thậm chí lúc biểu diễn tiến hành được một nửa đã lui khỏi bữa tiệc.

Sắc mặt công chúa Tắc Á từ sau khi Hoàng thượng rời khỏi bữa tiệc liền trở nên khó coi, tuy rằng mới đến trong cung này một ngày, nhưng nàng ta đã nghe được không ít. Ví như là đương kim Hoàng thượng sủng Hoàng hậu thế nào, Đế hậu tình thâm thật sự là may mắn của đất nước chúng ta.

Mà dù loại trộn lẫn vào nhau, cũng không sót ruột được bằng tin tức nàng ta mới cập nhật được — nghe nói hôm nay Hoàng hậu truyền ra tin vui, long tâm cực kì vui mừng.

#sét đánh giữa trời quang, không chỉ là một từ dùng để hình dung#

Tắc Á mím môi, nghĩ đến Hoàng thượng vội vã rời tiệc như vậy, đoán chừng là muốn đi thăm Hoàng hậu, sắc mặt liền trở nên càng thêm khó coi.

Trình mỹ nhân ngồi ở phía đối diện bên trái nàng ta từ lúc yến hội vừa bắt đầu đã âm thầm đánh giá vị công chúa gả từ xa đến này. Lúc này thấy nàng ta sắc mặt đen kịt, thật đúng là có thể cùng vị Giang tiếp dư bên cạnh mình hợp lại.

Trình mỹ nhân khéo miệng không mấy nhận ra hơi hơi vênh lên, ánh mắt một lần nữa quay trở lại trên người vũ cơ đang vung tay áo nhảy múa. Kỹ thuật nhảy xuất sắc của nàng nhận được cả sảnh đường ủng hộ, ngay cả Thái hậu cũng chắc chắn khen ngợi. Mà Trình mỹ nhân lại thấy, điệu nhảy này không thể phần khích hơn một diễn xuất khác đêm nay.

Bởi vì sứ thần nước Đông Khuê đã đến, trong cung canh thủ nghiêm mật hơn ngày thường không ít, ngay cả Thiên linh vệ cũng gia tăng nhân thủ tuần canh.

Bùi Hoành canh giữ bên ngoài điện Kim Quang, xa xa nghe tiếng đàn sáo từ bên trong truyền ra.

“Đầu nhân, nghe nói Hoàng hậu nương nương có thai rồi.” Tư Mã Viêm ngáp một cái, lấy khuỷu tay đụng vào Bùi Hoành mặt không biểu cảm bên cạnh.

Bùi Hoành nghe vậy nghiêng đầu qua, gương mặt lạnh lùng nhìn về phía Tư Mã Viêm nói: “Hoàng hậu nương nương không ở trong phạm vi quản hạt của ta, lần sau ngươi có thai hãy báo cáo với ta.”

Tư Mã Viêm “...”

Hắn quệt miệng, không thủ vị nói: “Đầu nhân, chính là vì tính cách cứng rắn này của ngươi nên mới luôn không kiếm được thê tử đấy.”

Bùi Hoành hừ một tiếng, con ngươi nhìn về phía Tư Mã Viêm mang theo mấy phần đùa cợt: “Ngươi mềm nhũn như vậy, cũng tìm không được thê tử đâu.”

Tư Mã Viêm “...”

Chờ chút, cứng rắn mà hai chúng ta nói hình như không cùng một cái cứng rắn thì phải đầu nhân à!

Hai người còn đang bậy bạ, khéo mắt Bùi Hoành liếc thấy Hoàng thượng từ trong điện Kim Quang đi ra, phía sau còn có Lý công công khúm núm đi theo.

Con người Bùi Hoành khẽ động, đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt đặt trên người Hoàng thượng về thì trên đầu một luồng gió xẹt qua, trong nháy mắt biến mất trên đỉnh đầu Bùi Hoành.

Về mặt Bùi Hoành lập tức căng thẳng.

Vừa rồi cái đó đương nhiên không phải một con gió mà là một người, một người vút cái bay qua trên đầu Bùi Hoành.

Người áo đen thân pháp rất nhanh, nhưng vẫn không tránh được ánh mắt sáng quắc của Bùi Hoành, hần điểm chân phi thân theo sát phía sau người áo đen.

Bên cạnh Tư Mã Viêm đương nhiên cũng nhận ra người áo đen nhanh chóng xẹt qua vừa rồi, vội vàng triệu tập thiên linh vệ đang trực, một nhóm người tăng mạnh đề phòng, một nhóm người đi theo hần đuổi theo Bùi Hoành.

Bùi Hoành đuổi theo người áo đen một lát, mảy liền nhẹn không được nhử lại. Người này khinh công vô cùng tốt, hơn nữa đối đường trong cung và thủ vệ bố trí canh phòng đều dị thường quen thuộc, một đường chạy trốn thể nhưng không hề làm kinh động bất cứ một thị vệ tuần tra nào.

Quan trọng nhất là, Bùi Hoành phát hiện hần thể nhưng chạy về hướng nội cung.

Nếu nói trong cung này xuất hiện thích khách, vậy tám chín phần mười đều là hướng về phía Hoàng thượng mà tới. Hôm nay vận khí sẽ không tốt vậy chứ, để bản thân gặp được người cuối cùng còn lại này?

Bùi Hoành trong lòng còn chưa phân tích ra kết quả, người nọ đã tránh được thị vệ gác cửa, trực tiếp phi vào trong nội cung. Nhìn phương hướng hần tiến vào, chân mày Bùi Hoành nhíu chặt hơn.

Đó là Hoàng hậu tâm cung, cung Trường Nhạc.

Ôn Ly lúc này vừa mới dùng bữa tối xong, bữa tối này có thể nói là... Đến không dễ.

Hoàng thượng truyền chỉ ngự thiện phòng mở cho Hoàng hậu một phòng bếp riêng, tất cả dụng cụ và nguyên liệu nấu ăn bên trong đều phải cùng người khác tách ra, chỉ sử dụng cho một mình Hoàng hậu. Ba vị ngự trù phụ trách bữa ăn cho Hoàng hậu, trước khi Hoàng hậu sinh cũng chỉ được nấu riêng cho một mình Hoàng hậu. Phần công việc này nhìn qua thì thoải mái, nhưng thật ra vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì chỉ cần thức ăn của Hoàng hậu xảy ra vấn đề gì, tính mạng của bọn họ cũng liền đi theo.

Mặt khác, Hoàng thượng còn chuyên môn phân phối cho bọn họ một cổ vấn món ăn, cổ vấn món ăn này không phải ai khác, chính là thái y viện Văn thái y.

Sau này mỗi một món ăn của Hoàng hậu, nhất định phải là Văn thái y cùng đầu bếp ngự thiện phòng tổng hợp lại trên các phương diện nhân tố, sau đó phối chế cho Hoàng hậu những món ăn dinh dưỡng hợp lý nhất.

Trong giai đoạn đưa đồ ăn từ ngự thiện phòng đến cung Trường Nhạc, cũng là do người chuyên môn phụ trách hộ tống, cung sau khi vào Trường Nhạc sẽ từ bốn người Hồng Nhị Lục La Phương Lăng Phương Tiêu phụ trách.

Mặc kệ khâu nào người nào xảy ra vấn đề, tất cả mọi người đều phải chịu trách nhiệm liên quan.

Đương nhiên, những cái đó đều là chuyện Ôn Ly không biết, tựa như nàng không biết vào lúc trước khi nàng tỉnh lại Hoàng thượng đã đe dọa cung nhân cung Trường Nhạc như thế nào.

Cho nên ở trong cảm nhận của nàng, Vệ Anh vẫn là một biến thái có thể cứu giúp.

Ôn Ly ăn no, lại cảm thấy cuộc đời sáng rọi. Nhân nhả ôm Tam Hoàng dựa vào ghế quý phi, Ôn Ly chút có chút không vượt lòng Tam Hoàng. Tam Hoàng từ sau khi tiến cung, ăn ngon hơn trước kia nên lông cũng trở nên càng ngày càng mềm mại, cho dù nó chỉ là một con chó đất, lại cũng có khí chất và nội hàm của chó quý tộc.

Loại khí chất và nội hàm này, chúng ta thân thiết gọi nó là thổ hào.

Bên cạnh Phương Lăng Phương Tiêu nhìn trong lòng run sợ, sợ con chó đất này đột nhiên động kinh, làm bị thương Hoàng hậu nương nương. Ba phen bốn bận muốn bỏ con chó thổ hào kia xuống dưới, đều bị Ôn Ly từ chối.

Vì thế Phương Lăng và Phương Tiêu tiếp tục đứng bên cạnh trong lòng run sợ.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một động tĩnh rất nhỏ, Ôn Ly vốn đang thích ý ngồi dựa vào ghế quý phi liền cảnh giác ngồi ngay ngắn, rướn cổ lên nhìn ra bên ngoài.

Phương Lăng và Phương Tiêu không rõ chân tướng nhìn Hoàng hậu nương nương cử chỉ đột nhiên thất thường, hỏi: “Nương nương có gì phân phó?”

Ôn Ly nhíu nhíu mày: “Hình như có người vào đây.”

Phuong Lăng và Phuong Tiêu trong lòng hơi kinh hãi.

Hôm nay trước khi đi Hoàng thượng cố ý phái một đội thị vệ đi qua, tăng mạnh phòng thủ cung Trường Nhạc, mà lúc này xung quanh bốn phía bình tĩnh, chẳng lẽ có ai đó có thể bất tri bất giác xông vào cung Trường Nhạc thủ vệ nghiêm ngặt này?

Phuong Tiêu liếc mắt ra hiệu cho Phuong Lăng, chính mình tiến lên phía trước nói với Ôn Ly: “Hoàng hậu nương nương xin an tâm chờ nóng vội, nô tì đi ra ngoài xem thế nào.”

Ôn Ly gật gù đầu, Phuong Tiêu liền lui xuống. Vừa mới bước ra khỏi cửa Phuong Tiêu liền giật mình ngay tại chỗ.

Một nam tử mặc chế phục Thiên linh vệ về mặt ngưng trọng đứng trong điện dường như đang tìm cái gì đó. Đừng nói trong cung Trường Nhạc này trừ Hoàng thượng, cho tới bây giờ liền chưa từng có nam nhân nào khác vào, cho dù là trong cả cung này, Phuong Tiêu cũng cực ít nhìn thấy.

Đặc biệt là nam tử tuấn mĩ như vậy.

Bùi Hoành thấy Phuong Tiêu, con ngươi hơi động, đi lên phía trước hỏi: “Hoàng hậu hiện đang ở đâu?”

Bùi Hoành đuổi theo người áo đen đến phụ cận tầm điện Hoàng hậu liền không thấy bóng dáng người áo đen đâu nữa.

Nếu đánh mất thích khách phải làm sao bây giờ? Bùi Tướng quân cơ trí sẽ nói cho ngươi, đi tìm người mà thích khách muốn ám sát, sau đó ôm cây đợi thỏ.

Bùi Hoành hỏi Phuong Tiêu xong, Phuong Tiêu không mở miệng trả lời, cũng không lớn tiếng kêu cứu, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ.

Đang lúc Bùi Hoành và Phuong Tiêu giằng co, Ôn Ly sớm không chịu nổi từ bên trong đi ra, thấy Bùi Hoành đứng ngoài điện cũng sững sốt.

Về mặt và động tác cùng Phuong Tiêu giống dị thường.

Chẳng qua sự thật Hoàng hậu sững sốt là — hóa ra chế phục thiên linh vệ không bị đổi! Xem ra Vệ Anh quả nhiên vẫn còn cứu được!

Nhìn đến Hoàng hậu nương nương không chút tổn hao đứng trong điện, Bùi Tướng quân cuối cùng ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Có điều lúc này hắn mới giật mình nhận ra hành động của mình vượt qua giới hạn.

Vừa muốn mở miệng làm sáng tỏ việc này với Hoàng hậu, chợt nghe Hoàng hậu ở đối diện hỏi: “Bùi Tướng quân ăn cơm chưa?”

Bùi Hoành: “...”

Ôn Ly thấy Bùi Hoành không phản ứng, bám riết không tha tiếp tục hỏi: “Lúc này thì chắc là ăn rồi, cho nên Bùi Tướng quân là đi tản bộ đi đến nơi này?”

Bùi Hoành nghẹn lời, quỳ xuống nói: “Mạt tướng mạo phạm, xin nương nương thứ tội. Chỉ là vừa rồi mạt tướng một đường đuổi theo người áo đen, thấy hắn ẩn vào đây.”

Phuong Lăng nghe vậy sắc mặt trắng bệch, Ôn Ly nhú nhú mày, nhìn Bùi Hoành hỏi: “Bùi Tướng quân xác định hắn vào cung Trường Nhạc?”

“Xác định.” Bùi Hoành giọng điệu mười phần chắc chắn.

Ôn Ly nghe vậy, mày cau lại mấy phần: “Bản cung từ lúc bắt đầu đã ở trong này, không có nhìn thấy người áo đen tiến vào.”

Bùi Hoành mày cũng nhíu lại: “Có thể là đã trốn rồi, vì sự an toàn của nương nương, mạt tướng cả gan thỉnh cầu điều tra cung Trường Nhạc.”

Ôn Ly nghĩ nghĩ, đang định nói chuyện, chợt nghe tiếng lanh lảnh của Lý công công từ ngoài điện truyền vào: “Hoàng thượng giá lâm—”

Trong lúc Ôn Ly và Bùi Hoành còn đang sững sờ, cung nhân cung Trường Nhạc đã nhất tề quỳ xuống hô vạn tuế.

Ánh mắt Vệ Anh trong nháy mắt khi nhìn thấy Bùi Hoành, sau đó liền phục hồi lại. Bùi Hoành vội quỳ xuống thỉnh an, Vệ Anh mắt lạnh nhìn người trên đất, giọng nói lạnh đến cực điểm: “Bùi Tướng quân có thể giải thích cho Trẫm vì sao đêm khuya ngươi lại có mặt ở tầm cung của Hoàng hậu không?”

Tron cung Trường Nhạc không khí ngưng trọng, tất cả mọi người đều cảm giác được lửa giận sắp phun trào trên người Hoàng đế.

Bùi Hoành há miệng thở dốc, đang định nói thì lại nghe thấy Vệ Anh trên đỉnh đầu mình nói: “Bùi Tướng quân nghĩ tốt rồi hãy trả lời, nếu đáp án không làm Trẫm hài lòng, vậy Trẫm sẽ chặt đầu đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Thuật ẩn thân

Editor: Linh

Con người Vệ Anh đã nhiễm lên sát khí, trong cung Trường Nhạc người người cảm như hén, ngay cả thờ cũng không dám.

Bùi Hoành con người trầm trầm, quỳ trên mặt đất nói với Vệ Anh: “Mặt tướng vừa rồi ở ngoài điện Kim Quang phát hiện một người áo đen, một đường truy tung đến đây.”

“Ha?” Vệ Anh đuôi lông mày hơi cong, khóe môi nhếch lên một nụ cười lãnh đạm, “Vậy người áo đen hiện đang ở đâu?”

Bùi Hoành cau mày, đáp: “Mặt tướng thấy hấn ẩn vào cung Trường Nhạc, sau đó liền mất bóng dáng.”

“Bùi Tướng quân, đáp án có lẽ như thế, người cho rằng có thể làm Trầm hải lòng sao?” Vệ Anh giọng điệu lạnh lẽo, tức giận trong lòng tựa hồ có thể lập tức phá băng mà ra.

Người trong cung Trường Nhạc đầu chôn càng thấp, hận không thể để bản thân biến thành bụi bay đi. Bùi Hoành mấp má môi, nói với Vệ Anh: “Tất cả lời mặt tướng nói đều là thật, mong Hoàng thượng minh giám.”

“Bùi Hoành, yêu bài của thiên linh vệ không phải là dùng để cho người ban đêm xông vào cấm cung!”

Hoàng thượng tức giận rống to một tiếng làm trái tim của tất cả mọi người trong cung Trường Nhạc đều vỡ nát, ngay cả Lý công công nhìn quen trường hợp cũng nhin không được run lên hai cái.

Bùi Hoành cúi đầu im lặng không lên tiếng, con người Ôn Ly hơi lóe, đi đến trước mặt Vệ Anh nói: “Bùi tướng quân thật là vì người áo đen mà đến.”

Vệ Anh nghiêng đầu nhìn qua Ôn Ly, giống như có chút không vui, “Nói vậy Hoàng hậu nhìn thấy người áo đen rồi hả?”

Ôn Ly khóe miệng giật giật, đáp: “Điều tra một chút là biết.”

Vệ Anh hít vào một hơi, phản phó Lý công công: “Lý công công, cho thị vệ bên ngoài đi tra rõ cung Trường Nhạc.”

“Nô tài tuân mệnh!” Lý công công nhanh chóng chạy ra ngoài điện, truyền khẩu dụ của Hoàng thượng cho thị vệ bên ngoài cung Trường Nhạc.

Vệ Anh nhìn Bùi Hoành quỳ trên mặt đất, lạnh giọng nói: “Bùi Tướng quân, nếu lục soát không ra người áo đen trong miệng người, người phải bị tội gì?”

Bùi Hoành con người đen khê nhúc nhích, trầm giọng nói với Vệ Anh: “Mặt tướng mặc cho Hoàng thượng xử trí.”

Vệ Anh cười lạnh một tiếng: “Đây chính là người nói.”

Bùi Hoành cup mắt, không nói thêm gì nữa.

Ở ngoài điện thị vệ hùng hùng hổ hổ điều tra cung Trường Nhạc, trong tâm cung Hoàng hậu không khí vẫn ngưng trọng như trước.

Khắp phòng người vẫn quỳ trên mặt đất, ngay cả động cũng không dám động. Hoàng thượng đối diện Bùi Hoành, khoanh tay đứng, sắc mặt âm trầm như mưa gió sắp đến.

Ước chừng là biết giờ khắc này Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, bọn thị vệ dùng hết sức tra xét, không qua bao lâu thống lĩnh thị vệ Cao Phóng liền chạy vào báo cáo công tác: “Khởi bẩm Hoàng thượng, trong cung Trường Nhạc không phát hiện nhân sĩ khả nghi nào.”

Vệ Anh con người chớp động, nói với Cao Phóng: “Lục soát tất cả các nơi rồi sao?”

“Trừ tâm điện của Hoàng hậu nương nương, khắp nơi đều lục soát hết rồi.”

Ôn Ly con người trầm trầm, nàng vẫn luôn ở trong tâm điện, nếu quả thật có người áo đen tiến vào, nàng không thể không phát hiện.

Bùi Hoành vẫn luôn cúi đầu rót cục ngẩng đầu lên, đối Cao Phóng tiến vào phục mệnh nói: “Không có khả năng, ta tận mắt nhìn thấy hấn ẩn vào cung Trường Nhạc.”

Cao Phóng nói: “Chúng ta vẫn luôn canh giữ ở ngoài điện, vẫn không nhìn thấy có người áo đen tiến vào cung Trường Nhạc.”

Cao Phóng ngoài miệng tuy là nói như vậy, thật ra trong lòng cũng toát mồ hôi dầm dề. Giờ khắc này kẻ giữa bọn họ có ai từng nhìn thấy người áo đen tiến vào hay không, hấn đều chỉ có thể nói không có. Bởi vì nếu bọn hấn thật sự thả một người áo đen tiến vào cung Trường Nhạc lại không hề phát hiện ra, vậy Hoàng thượng muốn trách tội xuống dưới, nói không chừng chính là chuyện mất đầu.

Hiện tại hần chỉ hi vọng, nếu thật sự có một người áo đen như vậy, vậy hần nhất định phải trốn kĩ một chút, ngàn vạn đừng để bị bọn họ tìm ra.

Chút tâm tư đó của Cao Phóng Bùi Hoành tự nhiên rất rõ, hần nhìn Cao Phóng cười lạnh một tiếng: “Lúc ta vào các ngục cũng không thấy.”

Cao Phóng: “...”

Vệ Anh tuy rằng ước gì mượn cơ hội này giết chết Bùi Hoành, nhưng sự tình liên quan đến an toàn của Ôn Ly, hần cũng không chấp nhận được chút qua loa nào. Nếu trong cung Trường Nhạc thật sự ẩn nấp một người áo đen, còn muốn hần sau này ngủ an tâm sao được.

Thấy Hoàng thượng trong khoảng thời gian ngắn không nói gì, mọi người trong lòng đều dị thường không yên. Ôn Ly cúi đầu trầm tư một lát, sau đó con người sáng ngời: “Tàng mộc vu lâm, giấu người tại đoàn, làm người này giống với người khác, người đến nhìn mà không thấy.”

Ôn Ly vừa dứt lời, Bùi Hoành và Vệ Anh liền đồng thời nhìn qua.

Vệ Anh con người khế động, trầm giọng hỏi Ôn Ly: “Lời này của Hoàng hậu là ý gì?”

Ôn Ly nói: “Thích khách ẩn vào cung Trường Nhạc liền hư không biến mất, lục soát không ra là bởi vì hần vốn là người cung Trường Nhạc.”

Ôn Ly thốt ra lời này, những người quỳ trên mặt đất sắc mặt lập tức trắng bệch, “Nương nương, nô tài oan uổng!”

Lời Hoàng thượng nói sáng nay vẫn còn quanh quẩn bên tai, bọn họ làm sao có thể có hiệu suất lấy thân thử nghiệm như vậy đâu!

Bùi Hoành ánh mắt nghiên cứu đảo qua tất cả mọi người một lượt, sau đó nói: “Người áo đen đó khinh công vô cùng tốt, nhóm cung nhân cung Trường Nhạc hần là không có thân thủ như vậy.”

Đúng đúng đúng! Bùi Tướng quân nói không thể càng đúng hơn! Người một phòng nội lưu đầy mặt, cung Trường Nhạc này thật đúng không phải chỗ để người sống! Trong vòng một ngày liền nhận đến hai lần kinh hách nghiêm trọng, trái tim dù có khỏe mạnh cũng gánh không được đâu!

Ôn Ly nghe xong lời Bùi Hoành nói, khoe miệng hơi cong: “Có một loại người không chỉ có võ công, còn có thể quang minh chính đại hoạt động chung quanh cung Trường Nhạc, còn không khiến cho bất luận kẻ nào nghi ngờ.”

Vệ Anh nghe vậy chân mày cau lại, sau đó ánh mắt lợi hại quét qua Cao Phóng đang quỳ trên mặt đất.

Giống như là đột nhiên bị một con rắn kịch độc gắt gao nhìn chăm chăm, Cao Phóng nhất thời rùng mình một cái, liền ngay cả răng nanh cũng không tự giác va vào nhau.

Biết rõ địa hình và thị vệ bố phòng, còn có thể tiến vào cung Trường Nhạc sau đó nháy mắt biến mất, phù hợp tất cả các điều kiện, không phải thủ vệ cung Trường Nhạc thì không còn ai khác.

Người thủ vệ Hoàng hậu lại là tâm phúc của người khác, nghĩ đến Vệ Anh liền nén không được lửa giận thiêu đốt.

Trên người Hoàng thượng đột nhiên bốc lên nồng liệt sát khí, khiến quần áo sau lưng Cao Phóng đều bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp, hần lấy lại thần, cố tự trấn định nói: “Hoàng thượng, việc này không thể nghe phiến diện từ Bùi Tướng quân, người áo đen kia rốt cục có tồn tại hay không còn chưa thể kết luận.”

Hôm nay việc này, mặc kệ kết quả thế nào, làm thống lĩnh hần đều khó chối tội này. Tuy rằng trong lòng sớm không ôm bao hi vọng, nhưng hần vẫn nhìn không được thay bản thân cãi lại mấy câu.

“Báo —” Lại một người chạy chậm tiến vào, quỳ trên mặt đất báo với Vệ Anh: “Khởi bẩm Hoàng thượng, ở trong bụi cỏ cạnh tường phát hiện một bộ quần áo dạ hành.”

...

Ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi trong lòng Cao Phóng, vụt tắt sạch sẽ.

Vệ Anh cười lạnh một tiếng, nhìn Cao Phóng nói: “Cao thống lĩnh, đây thật đúng là lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt.”

Cao Thống lĩnh: “...”

Tuy rằng người áo đen có thể cấp tốc thay xuống quần áo, nhưng thủy chung không thể kịp thời hủy diệt chứng cứ.

Cao thống lĩnh im lặng quỳ trên mặt đất không dám động, chỉ còn chờ Hoàng thượng tuyên án.

“Người tới, kéo Cao thống lĩnh ra ngoài trọng đánh 100.”

“Vâng!” Hai người thị vệ đi tới, dự bị đặt lên Cao Phóng.

Vệ Anh liếc nhìn Cao Phóng, lại nói: “Cao thống lĩnh, trong vòng ba ngày nếu không thể tra được người áo đen là ai thì mang đầu đến gặp Trẫm!”

Cao thống lĩnh hướng Vệ Anh ôm quyền, dõn khí đần độn, “Thuộc hạ nhất định không cô phụ Hoàng thượng nhờ vả!”

Vệ Anh mắt lạnh nhìn hắn, thanh âm tuy lãnh đạm nhưng lại lộ ra nòng đậm nguy hiểm: “Cao thống lĩnh, ngàn vạn đừng vọng tưởng tùy tiện tìm một kẻ chết thay đến cho qua Trẫm, tội khi quân nhưng là muốn tru di cử tộc đấy.”

Cao Phóng sắc mặt vốn trắng bệch lập tức càng thêm trắng hơn, “Xin Hoàng thượng yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ điều tra làm rõ việc này!”

“Tốt nhất là vậy.” Vệ Anh gương mặt lạnh lùng, “Từ hôm nay trở đi các người không cần lại thủ vệ cung Trường Nhạc nữa. Lý công công, điều hết thủ vệ ở điện Thừa Càn đến cung Trường Nhạc.”

Lý công công nghe vậy hơi kinh hãi, hắn tiến lên một bước, hướng Vệ Anh cung kính nói: “Hoàng thượng, nếu là điều hết thủ vệ điện Thừa Càn đến cung Trường Nhạc, vậy an nguy của Hoàng thượng làm sao bây giờ?”

Vệ Anh mày nhíu lại, “Trẫm sẽ ở cung Trường Nhạc, điện Thừa Càn bên kia nhiều người canh giữ như vậy làm cái gì?”

Lý công công: “...”

Hoàng thượng như vậy thật sự tốt sao!

Lý công công trong lòng mặc dù oán thâm, nhưng trên mặt cũng là tất cung tất kính rời khỏi cung Trường Nhạc, sai nhân thủ rồi đi. Cao thống lĩnh cũng bị thị vệ gác xuống đi chịu đòn.

Vệ Anh nhìn những người liên quan quý trên mặt đất, cuối cùng đại phát từ bi nói: “Tất cả đều đứng lên đi.”

Mọi người như trút đc gánh nặng trong lòng thở phào một hơi, hôm nay cái mạng nhỏ cuối cùng cũng bảo trụ được. Mọi người quý lâu như vậy, hai chân đã sớm run lên, toàn bộ dựa vào đỡ lẫn nhau mới run run rẩy rẩy đứng dậy được.

Chỉ có một mình Bùi Hoành vẫn cao ngất đứng đó, như một thân cây bạch dương thủ vệ biên cương.

Vệ Anh nhẹ cong môi, đi đến trước mặt Bùi Hoành nói: “Bùi tướng quân không hổ là tướng quân của thiên linh vệ, quý lâu như vậy mà vẫn không thấy không chút nào không khỏe.”

Hoàng thượng âm tình bất định, Bùi Hoành đoán không ra tâm tư hắn, liền cũng chỉ cung kính đứng ở một bên không đáp lời.

Nói nhiều sai nhiều, im lặng là vàng.

Vệ Anh nhìn dáng vẻ trấn định tự nhiên của hắn, độ cong khỏe miệng càng sâu: “Bùi tướng quân thân thể đã tốt như vậy, vậy thì tiếp tục ra ngoài điện quý đi.”

Bùi Hoành: “...”

Đây tuyệt đối là quan báo tư thù, tuy rằng Bùi Hoành đến nay vẫn không rõ hắn tốt cùng là đắc tội Hoàng thượng khi nào.

Chẳng lẽ bởi vì hội hoa đăng lần đó hắn ôm Hoàng hậu một lát?

....

Nhưng không phải lúc đó chính hắn đã đánh sưng tay mình lên rồi sao!

Một đêm này, thiên linh vệ Thượng tướng quân Bùi Hoành ở ngoài cung Trường Nhạc quý một đêm.

Chuyện này sáng sớm ngày hôm sau liền truyền khắp toàn bộ 16 vệ, mọi người đổi chuyện nào ào ào dự đoán, chứng thuyết đủ kiểu, nhưng cuối cùng truyền đến trong tai Ôn Ly chính là phiên bản thế này — truyền thuyết, đương kim thánh thượng coi trọng sắc đẹp của hoa 16 vệ, đùa giỡn không thành ngược lại sinh hận.

Ôn Ly: “...”

#Chúc tất cả cơ hữu trong thiên hạ sẽ thành thân thuộc#

Trong cung Vinh Hòa, Trình mỹ nhân dựa người vào ghế mỹ nhân, nhắm mắt dưỡng thần.

Tổ Lan đứng ở bên người nàng ta, khẽ báo: “Nuông nuông, Cao thống lĩnh bị Hoàng thượng trọng đánh 100 gậy, thủ vệ cung Trường Nhạc tất cả đều bị thay, nghe nói là trực tiếp điều qua từ điện Thừa Càn của Hoàng thượng.”

Trình mỹ nhân nhắm mắt lại cười lạnh một tiếng: “Giang tiếp dư làm việc quả nhiên không đáng tin cậy.”

Tổ Lan nhìn Trình Mỹ nhân, mở miệng nói: “Nurong nurong, nô tì còn nghe được Hoàng hậu nurong nurong là người đầu tiên hoài nghi người áo đen ở bên trong đội thủ vệ.”

Trình mỹ nhân nghe vậy, con mắt vẫn luôn nhắm rớt cục mờ ra, một đôi mắt đẹp như không có tiêu điểm, chỉ thẳng tắp nhìn về phía trước. Sau một lúc lâu mới lại lần nữa khép lại, khước miệng gọi lên một độ cong rõ ràng, “Giang tiếp dư không phải đối thủ của Hoàng hậu, mệ ta còn tặng nàng ta một tin tức hữu dụng, thật sự là đáng tiếc.”

Tổ Lan chần chờ một lát, cuối cùng vẫn nói: “Nurong nurong, Hoàng thượng đã trực tiếp ở lại cung Trường Nhạc, chúng ta sau này làm sao bây giờ?”

Trình mỹ nhân không có lập tức trả lời, mà là qua một lúc lâu sau mới nói: “Tiếp theo chúng ta không cần làm gì hết, xem Giang tiếp dư tự mình ép lặn qua lần lại là được.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Quá bất kính

Editor: Linh

Vệ Anh cho Cao thống lĩnh ba ngày để tra rõ, Cao thống lĩnh đã ăn 100 gậy làm việc rất hữu hiệu, chỉ dùng một ngày đã tra ra mục tiêu khả nghi. Nhưng vào lúc hắn chuẩn bị điều tra sâu hơn thì nhân vật mục tiêu lại đột nhiên chết.

Trái tim Cao thống lĩnh cũng theo đó mà chết.

Vậy phải báo cáo kết quả công tác với Hoàng thượng thế nào đây hu hu hu!

Có điều tuy rằng nhân vật mục tiêu bị chết đột nhiên, nhưng điều này cũng chứng minh phương hướng Cao thống lĩnh điều tra là chính xác.

Ít nhất thuyết minh đây là một người có giá trị diệt khẩu.

Người Cao thống lĩnh hoài nghi tên là Hứa Nguyên Vũ, là thị vệ bậc hai trong cung.

Tuy rằng tất cả manh mối đều gián đoạn theo cái chết của Hứa Nguyên Vũ, nhưng điều tra không ra cũng không thể gián đoạn như vậy. Đã không thể tiếp tục điều tra theo chiều dọc, vậy ta đành phải điều tra theo chiều ngang.

Thời gian ba ngày, Cao thống lĩnh tra xét hết mười tám đời tổ tông nhà Hứa Nguyên Vũ một lần, thậm chí ngay cả chó trông nhà của nhà bọn họ là đực hay là cái cũng hỏi thăm rõ ràng.

Đào nất đã đến kỳ hạn, Cao thống lĩnh khổ ha ha quỳ gối trong điện Từ Thần, không yên quỳ báo cáo kết quả với Hoàng thượng, “Cho nên, thuộc hạ hoài nghi Hứa Nguyên Vũ đã chết chính là người áo đen dẫn Bùi Tướng quân đến cung Trường Nhạc đêm đó.”

Vệ Anh ngồi trước bàn cười lạnh một tiếng, nhìn Cao Thống lĩnh quỳ dưới điện nói: “Cho nên, Cao thống lĩnh liền chuẩn bị một người chết đến cho qua Trẫm?”

Cao thống lĩnh nghe vậy sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, lập tức vội mở miệng: “Hoàng thượng minh giám, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy Hứa Nguyên Vũ có hiềm nghi rất lớn. Khi thuộc hạ đang chuẩn bị tìm hiểu nguồn gốc, điều tra người sau lưng hắn là ai thì hắn đột nhiên lại bị người diệt khẩu, điều này cũng chứng thực thuộc hạ đoán là chính xác. Chỉ là vô pháp tra được người sau lưng hắn, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Thấy Vệ Anh trước bàn không có phản ứng, Cao thống lĩnh nuốt nuốt nước miếng, không ngừng cố gắng nói: “Nếu biết đối phương vì sao phải cố ý dẫn Bùi tướng quân đến cung Trường Nhạc, có lẽ có thể thu nhỏ lại phạm vi người đằng sau.”

Vệ Anh nghe vậy mày giật giật, cuối cùng vẫn như cũ không nói gì.

Cao thống lĩnh quỳ bên dưới trong lòng càng lúc càng không có đáy, “Hoàng thượng, Hứa Nguyên Vũ từng trực ở cung Dục Tú.”

Nói đến đây, Vệ Anh rốt cục có một chút phản ứng. Con người của hắn trầm trầm, ngẩng đầu lên nhìn Cao thống lĩnh nói: “Chuyện này Trẫm sẽ không cứ vậy cho qua, người tiếp tục điều tra, nếu có phát hiện gì mới, lập tức báo lại.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Trái tim vẫn thấp thỏm của Cao thống lĩnh cuối cùng được thả lỏng, nhất thời kích động, động đến cơ bắp trên mông, kéo đến miệng vết thương đau rát.

Bị Hoàng thượng nặng đánh 100 gậy, cho dù cường tráng như Cao thống lĩnh cũng đi mất nửa cái mạng. Sau khi bị đánh, chẳng những không có thời gian nghỉ ngơi, còn phải ngày đêm không ngừng tra rõ chuyện người áo đen. Cao thống lĩnh trong vòng ba ngày ngăn ngừa cả người gầy mất một vòng,

bên dưới hốc mắt mỗi bên treo một cái túi thâm quầng.

Nhưng hình tượng thê thảm như vậy cũng không giành được nửa điểm đồng tình từ Hoàng thượng. Cao thống lĩnh khịt khịt mũi, chống thất lưng già của mình đứng lên.

Vệ Anh nhìn hần khập khiễng đi ra khỏi điện Tử Thần, quay đầu nói với Lý công công đang đứng ở một bên: “Bãi giá cung Dục Tú.”

Đối với Giang tiếp dư mà nói, Hoàng thượng chủ động tìm đến cung Dục Tú, đây tuyệt đối là một chuyện đáng giá được đốt pháo ăn mừng.

Có điều đó là ngày bình thường, chứ vào trong thời khắc mẫn cảm này Hoàng thượng đột nhiên giá lâm cung Dục Tú, kinh sợ long to cao thấp toàn thân Giang tiếp dư cùng lúc dựng đứng lên.

Vệ Anh bước thật nhanh đi vào cung Dục Tú, gương mặt vẫn luôn lạnh lùng. Liếc Giang tiếp dư quỳ dưới đất một cái, Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, cũng không bảo nàng ta miễn lễ, “Giang tiếp dư, biết Trẫm hôm nay đến đây là vì sao không?”

Giang tiếp dư cụp mắt, lắc lắc đầu, “Nô tì không biết.”

Vệ Anh lại hừ lạnh một tiếng: “Hứa Nguyên Vũ nguoi có biết?”

Giang Tiếp Dư trong lòng nhảy dựng, trong lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi lạnh, “Nô tì chưa từng nghe nói qua người này.”

Khóe môi Vệ Anh cong lên một nụ cười lạnh, tỉ mỉ đánh giá vị biểu muội trên mặt đất, “Chưa từng nghe qua? Hần trước kia nhưng là thị vệ trong cung Dục Tú của nguoi đấy.”

Nghe ra chế giễu trong giọng nói của Hoàng thượng, Giang tiếp dư mấp máy môi, đáp: “Hoàng thượng, trong cung Dục Tú này nhiều thị vệ như vậy, nô tì làm sao có thể nhớ hết được?”

Vệ Anh cười nhạt, nhìn Giang Tiếp dư chậm rãi nói: “Nguoi không nhớ rõ hần không sao, chỉ cần hần nhớ được nguoi là được rồi.”

Lời này của Vệ Anh tựa như sấm đánh, khiến trái tim Giang tiếp dư bỗng chốc hoảng loạn.

Nàng ta mấp máy đôi môi không có huyết sắc, miễn cưỡng ổn định thanh âm hỏi: “Hoàng thượng lời này là có ý gì?”

Vệ Anh cúi người, ở bên tai Giang tiếp dư hạ giọng nói: “Biểu muội, nguoi không sợ hần đầu thất quay về tìm nguoi sao?”

(*) Đầu thất là tuần đầu tiên của người chết thì phải.

Trong lời nói của Vệ Anh lộ ra một chút ý lạnh âm trầm, Giang tiếp dư nghe được muốn sụp đồ.

Vệ Anh nhìn khuôn mặt trắng đến gần trong suốt của nàng ta, cười lạnh một tiếng rồi đứng thẳng người dậy chuẩn bị rời đi. Vừa mới đi được hai bước lại bị người phía sau gọi lại, “Hoàng thượng! Vì sao ngài lại tin tưởng Bùi Tường quân là bị người áo đen dẫn đến cung Trường Nhạc? Chỉ tìm được một bộ quần áo dạ hành, không thể chứng minh còn có người áo đen, nói không chừng là Bùi Tường quân cố ý vứt ở đó thì sao?”

Giang tiếp dư giọng mất tiếng, nghe ra ngược lại có chút khàn khàn.

Vệ Anh nghe vậy dừng bước chân lại, xoay người nhìn Giang tiếp dư hốc mắt đỏ hồng, một đôi con ngươi sâu không thấy đáy, “Vậy Giang tiếp dư có thể nói cho Trẫm, vì sao Bùi Tường quân không tiếc làm đến bước này, cũng không thể không đến cung Trường Nhạc không?”

Giang tiếp dư đột nhiên cười vài tiếng, cảm xúc rõ ràng có chút không khống chế được, “Hoàng thượng, tin Hoàng hậu nương nương có thai vừa mới truyền ra, Bùi tướng quân liền khẩn cấp chạy đến cung Trường Nhạc cùng nàng tư hội, ngài nói là vì sao đây? Đứa nhỏ trong bụng nàng nói không chừng không phải là của ngài đâu!”

“Làm càn!”

Vệ Anh hét lớn một tiếng, mang theo lửa giận ngập trời, cung nhân trong cung Dục Tú sợ tới mức phịch một tiếng cùng nhau quỳ xuống, liên tục hô Hoàng thượng bớt giận.

Giang tiếp dư cũng bị Vệ Anh quát cho sùng sốt, chờ ý thức được chính mình vừa mới nói gì, sắc mặt vốn đã tái nhợt càng thêm trắng bệch như nữ quỷ.

“Hoàng thượng bớt giận, là nô tì nói lỡ, xin Hoàng thượng thứ tội!” Giang tiếp dư vội quỳ xuống đất hướng Vệ Anh dập đầu, hai bàn tay đặt trên đỉnh đầu không kìm chế được run rẩy.

Trán nàng ta áp sát nền nhà, trong lòng đã bất an đến cực điểm. Đột nhiên, cổ nàng ta bị người dùng lực kéo lên, trên cổ bị một bàn tay to gắt gao bóp chặt.

“Giang Tâm Duyệt, nguoi cho là Trẫm thật sự không dám giết nguoi sao?” Trong mắt Vệ Anh bốc lên sát khí, cho dù Giang tiếp dư lúc này hai mắt nhắm lệ mông lung cũng vẫn nhìn thấy rõ ràng.

“Hoàng thượng... Đừng...” Cô bị bóp chặt Giang tiếp dư thống khổ cầu xin, hai má bởi vì thiếu đường khí đã từ trắng bệch chuyển thành đỏ bừng.

Vệ Anh căn bản không có nghe thấy Giang tiếp dư đang nói cái gì, hần hiện tại thậm chí bóp chết người này.

“Biểu...Ca...” Giang tiếp dư ngay cả cổ cũng bắt đầu phình hồng, cung nữ quý ở một bên thấy Giang tiếp dư thật sự sắp bị Hoàng thượng bóp chết, vội vàng khóc hô: “Xin Hoàng thượng tha cho nương nương! Nương nương chỉ nhất thời nói lỡ, chứ không hề có ý mạo phạm Hoàng thượng!”

Các cung nhân khác trong cung Dục Tú cũng không ngừng cầu tình cho Giang tiếp dư, mắt thấy Giang tiếp dư hô hấp ngày càng mỏng manh, ngay cả tần suất giấy dựa cũng càng ngày càng nhỏ, cũng chỉ có thể ở trong lòng lo lắng sưng, không ai dám tiến lên kéo Hoàng đế ra.

Vào lúc Giang tiếp dư chỉ còn một hơi, Vệ Anh rút cuộc buông tay. Giang tiếp dư tựa như một bãi bùn nhão tê liệt ngã trên mặt đất, hai tay ôm cổ, liều mạng thở phì phò.

Cung nữ Hồng Ngọc thay nàng ta cầu tình vừa rồi lập tức bỏ nhào đến bên người Giang tiếp dư, nước mắt lã chã hỏi: “Nương nương, nương nương người không sao chứ?”

Hồng Ngọc là theo Giang Tâm Duyệt từ Giang phủ cùng nhau gả vào trong cung, vào thời điểm Giang tiếp dư vẫn là Giang Tam tiểu thư, Hoàng thượng vẫn là Khánh vương, nàng đã biết Giang tiếp dư luôn luôn thích vị biểu ca này.

Mỗi ngày đều nhận rất nhiều huấn luyện học tập, từ thi từ ca phú đến cảm kỳ thư họa, tất cả chỉ vì một ngày nào đó có thể lấy được niềm vui của biểu ca nàng.

Nhưng những thứ đó Hoàng thượng đều không nhìn thấy, hần chỉ do Giang tiếp dư nhất thời nói lỡ đã muốn tự tay bóp chết nàng.

Hồng Ngọc nghĩ đến đây càng vì Giang tiếp dư cảm thấy không đáng, khóc đến càng thêm đau lòng.

Giang tiếp dư còn quý trên mặt đất thở phì phò, hai tròng mắt chứa đầy nước mắt, đáng về nhìn qua rất là thống khổ.

Vừa rồi nàng ta thật sự cho rằng Hoàng thượng sẽ cứ vậy mà bóp chết nàng ta.

Vệ Anh nhìn Giang tiếp dư trên mặt đất, lửa giận trong lòng vẫn hừng hực thiêu đốt, chỉ cần vừa nghĩ đến những lời nói của Giang tiếp dư vừa rồi, hần liền hận không thể kéo nàng ta lên bóp chết lần nữa.

“Giang Tâm Duyệt, vào ngày ngươi tiến cung Trẫm đã cảnh cáo ngươi, bảo ngươi ở trong cung an phận thủ thường. Nếu ngươi muốn ở trong cung làm xằng làm bậy, vậy Trẫm cam đoan, lần sau nhất định sẽ muốn mạng của ngươi! Thái hậu cũng không cứu được ngươi đâu!”

Vệ Anh phần hận nói xong những lời này liền phát tay áo rời khỏi cung Dục Tú.

Giang Tiếp Dư nhìn bóng lưng hờ hững rời đi của Hoàng thượng, nước mắt rốt cục tí tách rơi xuống.

Sau chuyện này, Giang tiếp dư vẫn luôn ở trong cung Dục Tú, đóng cửa không ra.

Mười ngày sau, công chúa Tắc Á gả vào trong cung, sắc phong làm Chiêu nghi, để nghỉ đêm ở cung Trường Nhạc.

Chuyện này lại nhắc lên gió to sóng lớn trong cung.

Nước Đông Khuê so với nước Khương, tuy rằng chỉ là một nước nhỏ, thực lực cũng kém xa không bằng nước Khương, nhưng Tắc Á dù sao cũng là công chúa một nước, gả vào cung thể nào cũng phải phong phi vị, nhưng là Hoàng thượng lại chỉ phong nàng làm một Chiêu nghi.

Sau đó ngày đại hôn Hoàng thượng thế nhưng quang minh chính đại ở lại cung của Hoàng hậu, đi cũng không đi đến tử cấm thành của công chúa Tắc Á, nhóm văn thần trong triều đời chuyện này rất là lo lắng.

Đây không phải là đánh mặt nước Đông Khuê sao? Còn đánh vang bôm bốp!

Vì thế ngày hôm sau lúc lâm triều, các đại thần ào ào hỏi khó Hoàng thượng, nói hần làm vậy chỉ sợ bất lợi cho bang giao hai nước.

Hoàng thượng đối mặt với chất vấn của chúng đại thần, chỉ là mặt không biểu cảm nói: “Nếu như Bàn Thập Nhất thật sự coi đây là cứ để phát binh tấn công nước Khương, vậy Trẫm liền dẫn binh giết nước Đông Khuê của hần.”

...

Nhóm văn thần trong triều tập thể im lặng, Hoàng thượng ngời rớt cục có biết hòa thân có nghĩa là gì không vậy! Nếu Hòa thân giống đánh giặc, vậy còn hòa thân làm gì!

Nhóm võ quan trong triều ngược lại nóng lòng muốn thử. Sớm đã nghe nói Hoàng thượng năng chinh thiên chiến, lần trước xinh đẹp bình định Bàn Cửu, cũng tự tay chém chết Bàn Cửu. Nếu có cơ hội có thể đi theo Hoàng thượng cùng nhau đánh giặc, đây thật sự là một chuyện nghĩ thôi cũng thấy nhiệt huyết sôi trào!

Vì thế hôm nay lâm triều, dưới tình huống một nửa vui, một nửa ưu thương, khoái trá kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cấp hạn chế

Editor: Linh

Mấy ngày trước chuyện Giang tiếp dư do nói một câu mạo phạm Hoàng hậu mà kém chút bị Hoàng thượng bóp chết trong cung Dục Tú sớm đã truyền khắp toàn bộ hậu cung. Cho nên tuy rằng trong lòng công chúa Tắc Á rất không cam, nhưng cũng không thể chọn lúc này đi treu chọc Hoàng đế.

Dù sao còn nhiều thời gian, năng ta thể nào cũng sẽ tìm được một thời cơ tốt.

Bên kia, trong cung Dục Tú Giang tiếp dư đã tỉnh lại hơn nửa tháng, hôm nay xuất môn việc đầu tiên chính là đi cung Trường Thọ của Thái hậu thỉnh an.

Thái hậu ngồi nghiêng trên ghế, nhìn Giang tiếp dư gầy yếu không ít, chậm rãi mở miệng: “Thân thể của ngươi thế nào rồi?” Ánh mắt Thái hậu như vô ý đảo qua cô Giang tiếp dư, trên da thịt trắng nõn mờ hồ còn có thể thấy mấy vết hồng, nghĩ cũng biết Hoàng thượng ra tay có bao nhiêu nặng.

Giang tiếp dư vừa nghe Thái hậu hỏi như thế, giống như lại nghĩ đến chuyện thường tâm gì, lập tức nước mắt như mưa, “Cô, chất nữ trong lòng khổ lắm.”

Thái hậu hơi hơi mấp máy môi, nhìn Giang tiếp dư nói: “Việc này không thể toàn bộ trách Hoàng thượng, ngươi nói câu đó cũng đủ bị chặt đầu rồi.”

Giang tiếp dư mặt trắng bệch, điềm điềm đáng yêu nhìn Thái hậu, “Cô, đó là ta nhất thời nói lỡ, nhưng Hoàng thượng hẳn là thật sự muốn bóp chết ta, một chút tình cảm cũng không nhắc.”

Thái hậu nói: “Các ngươi vốn cũng không có tình cảm gì.” Đừng nói các ngươi không có tình cảm, liền ngay cả Vệ Tuyên hồi nhỏ cùng Vệ Anh dị thường thân mật, hẳn muốn giết còn không phải ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái?

Giang tiếp dư không biết suy nghĩ trong lòng Thái hậu, chỉ là bị lời nói của bà ta làm nghẹn lời, “Cô, Hoàng thượng khắp nơi che chở Hoàng hậu, nô tì thật sự là không có cách nào, chỉ có thể nhận mệnh thôi.”

Thái hậu ngược mắt nhìn Giang tiếp dư, con ngươi lạnh lẽo. Một chiêu lấy lùi làm tiến này thật sự là đi được quá tốt.

“Tâm Duyệt đừng nản lòng như vậy, Hoàng hậu hiện đang có thai, không thể cùng Hoàng thượng làm chuyện phu thê, Hoàng thượng lại đang tuổi huyết khí sôi trào, không cần ai gia phải dạy ngươi nên làm thế nào đấy chứ?” Thái hậu rũ mắt, thanh âm nghe ra tuy lười nhác lại làm người ta không hiểu cảm thấy an tâm.

Giang tiếp dư con ngươi di chuyển, tiến lên một bước nhìn Thái hậu nói: “Nhưng là Hoàng thượng hẳn căn bản sẽ không bước vào cung Dục Tú một bước.” Như vậy ta phản cứng dù có đầy đủ cũng không có chỗ hữu dụng.

Thái hậu hơi cong môi, nhắm mắt lại nhàn nhạt nói: “Chỗ Hoàng thượng ai gia tự có biện pháp làm hắn đi qua, nhưng sau khi hắn đến cung Dục Tú, ngươi định làm như thế nào?” Lần trước trong ngoài cung Dục Tú đều sắp đầy thị vệ cũng không thể giữ lại Hoàng thượng, ngũ Hoàng đế cũng là một kỹ thuật đấy.

Giang tiếp dư cau đôi mày thanh tú, theo bản năng cắn chặt môi dưới. Đêm đại hôn nàng ta câu dẫn Hoàng thượng như vậy, Hoàng thượng cũng vẫn thờ ơ.

Thái hậu thấy sắc mặt nàng ta khó coi liền biết trong lòng nàng ta không có chủ ý. Ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, Thái hậu mở miệng nói: “Tâm Duyệt à, hương liệu trong cung này của ai gia có công dụng ngưng thần tĩnh khí, ai gia thấy ngươi tinh thần không phấn chấn, không bằng lấy một chút về Dục Tú cung của ngươi dùng.”

Giang tiếp dư sững sờ giây lát, vốn còn có chút không rõ vì sao Thái hậu lại đột nhiên nói đến hương liệu, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt Thái hậu, sóng não lập tức vận hành, “Vậy nô tì liền tạ ơn Thái hậu nương nương.”

Thái hậu gật gật đầu, nói với cung nữ bên cạnh: “Tuệ Linh, lấy chút hương liệu ai gia đang dùng đưa cho Giang tiếp dư.”

Tuệ Linh cung kính khom người với Thái hậu, biết nghe lời đáp: “Dạ.”

Không bao lâu sau Tuệ Linh liền cầm ra một chút hương liệu đã được bọc tỉ mỉ, trình lên Giang tiếp dư. Giang tiếp dư nhận lấy hương liệu Tuệ Linh đưa qua, lại hướng Thái hậu cúi người thi lễ.

Thái hậu vẫy vẫy tay ý bảo nàng ta đứng dậy, nhìn nàng ta ý vị sâu xa nói: “Lần này đừng để ai gia thất vọng nữa.”

Giang tiếp dư rốt cục cười cười, đối Thái hậu nói: “Xin cô yên tâm.”

Trong cung Trường Nhạc, tổng trừ ngự thiện phòng đang đứng thẳng tắp cung kính giới thiệu thức ăn trên bàn cho Hoàng thượng và Hoàng hậu.

“Đây là canh gà thanh đẳng, trước cần dùng lửa nhỏ hầm 2 canh giờ, sau lại dùng lửa to hầm hai canh giờ, nước canh thơm nồng, có công hiệu sinh âm bổ hư.”

“Ừ.” Vệ Anh một bên nghe một bên múc thêm một chén canh gà đến trước mặt Ôn Ly, chỉ lãnh đạm quăng cho ngự trừ một chữ ừ.

Ôn Ly cảm thìa múc một muỗng nhỏ, vị nước canh nồng đậm nháy mắt lấp đầy khoang miệng, “Ngon lắm, chàng muốn ném thử không?”

Ôn Ly nói xong liền múc một muỗng canh đưa đến bên miệng Vệ Anh, Vệ Anh liền uống hết muỗng canh gà trên tay Ôn Ly, “Ừ, đúng là rất ngon.”

Ngự trừ lấy được khen ngợi lập tức liền tiến lên, “Đây là sùnon non giang tuyết chúng ta đặc chế, không chỉ hương vị chua ngọt ngon miệng, bày lên đĩa cũng vô cùng chú trọng. Trên sùnon non rắc đường bột, giống như là bông tuyết đang bay, mười phần ý họa tình thơ.”

Tổng trừ vừa nói xong, Ôn Ly liền gấp một miếng sùnon non lên ăn, còn thuận tay gấp một miếng cho Hoàng thượng.

Tuy rằng bị phong cách dùng bữa thoái mái của Hoàng hậu làm kinh ngạc, nhưng nếu Hoàng thượng đều không để ý, hẳn chỉ là một tên đầu bếp, đương nhiên cũng không có gì phải ái ngại.

Tổng trừ háng giọng một cái trình trọng giới thiệu đến món ăn Hoàng hậu khen ngợi nhiều nhất, “Đây là món dấm đường khẩu thúy. Nó tuy bề ngoài không được bắt mắt lắm, nhưng làm món ăn vặt ngày thường, thanh thúy ngon miệng, vào ngày hè thì ướp lạnh hương vị sẽ càng ngon. Do Hoàng hậu nương nương vô cùng thích món này, gần nhất trong ngự thiện phòng lúc nào cũng dự sẵn.”

Khẩu thúy trong miệng ngự trừ thật ra chính là củ cải đặc chế.

Vệ Anh tò mò gấp một sợi dấm đường khẩu thúy nhìn qua nhẵn nhẵn nhúm nhúm lên, nhẹ cắn, còn có thể phát ra thanh âm khắc khắc. Ôn Ly và ngự trừ căng thẳng nhìn vào biểu hiện trên mặt Vệ Anh, cuối cùng vẫn là Ôn Ly nhin không được hỏi: “Thế nào?”

Vệ Anh vè mặt rất vi diệu, hẳn đặt sợi củ cải chỉ cắn qua một miếng xuống, nhìn Ôn Ly hỏi: “Ly Nhi thích ăn cái này?”

Ôn Ly gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, hương vị chua giòn ngon miệng, bình thường dùng để giết thời gian thì không còn gì tốt hơn.”

Vệ Anh mày giật giật, “Nàng không thấy là quá chua à?”

Lần này ngược lại ngự trừ mở miệng trước, “Hồi bẩm Hoàng thượng, món ăn này vốn không chua như vậy, chính là Hoàng hậu nương nương gần đây đặc biệt thích ăn đồ chua, cho nên chúng ta cố ý tăng thêm độ chua.”

“À?” Vệ Anh hơi nhướn mày, ý cười bên khóe miệng ngày càng sâu, “Trẫm nghe nói chua trai cay gái, xem ra trong bụng Hoàng hậu là vị tiểu hoàng tử rồi.”

Mặt Ôn Ly bỗng dung đỏ lên, mặc dù ở trên giường lời xấu hổ hơn Vệ Anh cũng đã nói, nhưng là trước mặt nhiều người như vậy, Ôn Ly vẫn có chút ngượng ngùng.

Thấy Ôn Ly gò má đỏ ửng, Vệ Anh buồn cười ghé sát vào nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói, “Hoàng hậu đang ghen thù gì vậy? Thay Trẫm mang thai tiểu hoàng tử là một chuyện đáng để vui vẻ, Trẫm sau này còn có thể lập hẳn làm Thái tử đấy.”

...

Ngự trừ cảm thấy mình hình như nghe được cái không nên nghe.

Người trong cung Trường Nhạc tựa hồ đã sớm quen với cảnh tượng thế này, ai nấy thuận thực nhìn mũi nhân mình, không quan tâm bên cạnh.

Ôn Ly mấp máy môi, nhỏ giọng nói, “Vậy nếu là tiểu công chúa thì sao?”

Vệ Anh nhẹ ôm Ôn Ly vào trong ngực, hôn lên mặt nàng, “Nếu như là tiểu công chúa, vậy Trẫm liền hứa nàng cho người nam nhân tốt nhất thiên hạ.”

....

Ngự trừ cảm thấy mình giống như nhìn thấy cái gì không nên nhìn!

Hậu tri hậu giác cúi đầu, gia nhập đoàn quân nhìn mũi chân.

Ôn Ly nghe xong Vệ Anh nói, nở nụ cười nói: “Nhưng là, người nam nhân tốt nhất thiên hạ đã là tướng công của ta rồi.”

#Tinh! Chúc mừng Hoàng hậu kỹ năng tâm tình mãi mãi! Đạt được [thành tựu ngọt chết ruồi không đền mạng!]

Vệ Anh trong lòng như được tưới mát, ý cười trên miệng như thế nào cũng dùng không được, “Vậy phải làm thế nào đây? Xem ra Ly nhi chỉ có thể sinh tiểu hoàng tử.”

Vệ Anh nói xong cũng nâng cằm Ôn Ly lên, phủ môi mình lên môi anh đào của nàng.

Ngự trù là lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, kinh nghiệm hiển nhiên không có phong phú như cung nhân trong cung Trường Nhạc, lúc này cả người cứng còng, chỉ có trái tim đang tình thích nhảy lên.

Không cần nhìn hán cũng biết Hoàng thượng và Hoàng hậu hiện đang làm cái gì!

“Các người lui xuống hết đi.” Giọng có chút không yên của Hoàng thượng truyền đến, ngự trù nao nao, thấy mọi người hỏa tốc rút lui, chính mình cũng nhanh chóng đi theo bọn họ, cùng ra khỏi thiên điện.

Thẳng đến khi hít được không khí mới mẻ bên ngoài, ngự trù mới thở ra một hơi thật dài. Đế hậu không biết xấu hổ [bíp bíp] — sinh hoạt, thật sự là cấp hạn chế.

Mà trong thiên điện, Hoàng thượng Hoàng hậu vẫn tiếp tục trình diễn cấp hạn chế.

Cổ áo Ôn Ly đã hoàn toàn bị mở ra, bị Vệ Anh kéo đến dưới vai, cả người cũng bị Vệ Anh trực tiếp ôm lên đùi. Vệ Anh một bên gặm nhấm cái lưng trắng nõn của Ôn Ly, một bên nắn bóp hai con thỏ ngọc trước ngực nàng.

Thình thoảng từ trong miệng Ôn Ly phát ra tiếng rên yêu kiều, càng khiến bên trong điện đánh vào một tầng không khí ái muội.

“Ly Nhi, ta rất nhớ nàng.” Giọng của Vệ Anh mang theo nồng đậm đè nén, vật cứng dưới người đã sớm để giữa lòng yêu kiều của Ôn Ly.

Đã hơn nửa tháng không chạm vào thân thể này, trên người Vệ Anh đã sớm dục hỏa đốt người.

“Ừ... Thái y nói không được...” Ôn Ly gò má ửng hồng, thân thể dưới sự âu yếm của Vệ Anh đã càng lúc càng mềm.

Vệ Anh con người trầm trầm, lại cắn lên gáy Ôn Ly hai cái mới sửa sang lại quần áo cho nàng, ôm nàng vào lòng hôn lên.

Nhưng là làm như vậy không hề giảm bớt được tiểu huynh đệ đang dâng trào dưới thân.

Ôn Ly thấy Vệ Anh sắc mặt khó coi, nhỏ giọng nói: “Chàng không sao chứ?”

Vệ Anh nheo nheo mắt nàng, hỏi ngược lại: “Nàng nói đi?”

“A...” Ôn Ly ăm ăm một tiếng, Vệ Anh thấy mặt nàng bị mình nheo đỏ, tay ôm Ôn Ly lại siết thật chặt, “Thật muốn biến cả người nàng thành màu này.”

Ôn Ly: “...”

#Chưa thỏa mãn dục vọng thật đáng sợ#

Đáng thương Hoàng thượng cứ như vậy chống lều nhỏ ăn xong bữa cơm này.

Nhưng là hán vẫn vô cùng đói bụng.

Đáng buồn hơn chính là, loại bi kịch này lúc ăn cơm tối bị lặp lại.

Ôn Ly nhìn lều nhỏ dưới thân Vệ Anh, xuất phát từ chủ nghĩ nhân đạo quan tâm nói: “Ta có thể dùng tay giúp chàng...”

Vệ Anh con người lóe sáng, đang định ôm Ôn Ly đi tắm uyên ương thì có người của cung Trường Thọ đến truyền lời.

Vệ Anh nhìn tiểu thái giám đến truyền lời trên mặt đất, sắc mặt rất đẹp.

Tiểu thái giám không biết mình chỗ nào đắc tội Hoàng thượng, chỉ dè dặt truyền ý chỉ của Thái hậu, “Hoàng, Hoàng thượng, Thái hậu cho mời.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 00. Một ngọn lửa

Editor: Linh

Gió đêm lạnh lẽo, Vệ Anh từ cung Trường Nhạc đi đến cung Thọ Khang, hứng một đường gió lạnh, nhưng ngọn lửa vừa bùng lên trong tim vẫn còn đang ần ần thiêu đốt.

Vệ Anh trong lòng thầm nghĩ mau mau trở về cùng thế tử ừ ừ a a, ánh mắt nhìn Thái hậu có chút không kiên nhẫn, “Không biết giờ này mẫu hậu truyền gấp nhi thân là có chuyện gì?”

Thái hậu sâu kín nhìn Vệ Anh, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, ai gia nghe nói Giang tiếp dư thân thể không được khỏe, Hoàng thượng đã từng đi thăm nàng chưa?”

Vệ Anh giọng lạnh lùng: “Có bệnh hẳn là nên truyền thái y.”

Thái hậu bị lời của Vệ Anh chặn, nén lại khẩu khí nói: “Hoàng thượng nói vậy là sai rồi. Cái gọi là còi chuông cần người buộc chuông, cái kết trong lòng Giang tiếp dư, chỉ có Hoàng thượng mới có thể mở.”

Vệ Anh nói: “Mẫu hậu có điều không biết, cái thất đó là Trẫm dùng mây thất, hiện sợ là ngay cả Trẫm cũng không nhớ phải mở ra thế nào.”

Thái hậu: “...”

Hoàng đế đây là đang... Kể chuyện cười?

Ta nên cười không? Không cười được không?

Thái hậu khước miệng giật giật, ho khan một tiếng: “Tóm lại, Hoàng thượng là phu quân của Giang tiếp dư, theo lý nên đi xem nàng một chút.”

Vệ Anh liếc nhìn Thái hậu, hỏi: “Nếu Trẫm không đi xem nàng ta, nàng ta sẽ chết sao?”

“... Sẽ không.” Thái hậu thấy khước miệng mình giật mạnh hơn.

“Nhưng nếu Trẫm đi xem nàng ta, nói không chừng nàng ta sẽ chết.”

Thái hậu: “...”

“Hoàng thượng, cho dù ngươi không niệm tình cảm phu thê, cũng phải niệm tình nghĩa huynh muội, Tâm Duyệt đầu gì cũng là biểu muội của ngươi, chất nữ của ai gia, xem ở trên mặt mũi Giang gia, ngươi hẳn là nên đi xem nàng.”

A, mang Giang gia ra dọa ta? Vệ Anh lạnh lùng liếc nhìn Thái hậu, mở miệng nói: “Mẫu hậu đã cố ý muốn Trẫm đi, vậy Trẫm đi cũng được. Có điều xin mẫu hậu chớ quên, thiên hạ này họ Vệ không phải họ Giang.”

Thái hậu nao nao, Vệ Anh cũng không hành lễ liền thôi lui ra khỏi cung Trường Thọ. Nhìn bóng lưng dần đi xa của Vệ Anh, ánh mắt Thái hậu trầm xuống.

Trong cung Dục Tú, Giang tiếp dư đã sớm trang điểm tốt, tâm thần có vẻ không yên.

Tuy rằng tin tưởng Thái hậu nhất định có biện pháp để Hoàng thượng đến đây, nhưng thành bại nằm trong lần này, trong lòng Giang tiếp dư khó tránh khỏi có chút hơi căng thẳng.

Nàng ta ngồi trước bàn trang điểm, ngược mắt nhìn thoáng qua lư hương ba chân trên bàn, trong lòng tựa hồ vẫn còn chút lo lắng.

“Hoàng thượng giá lâm—”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của thái giám thông truyền, làm trái tim Giang tiếp dư đột nhiên nhảy dựng. Nàng ta vội đứng dậy khỏi ghế, đi đến ngoài cửa quỳ nghênh giá.

Vệ Anh vừa bước vào cung Dục Tú liền mơ hồ ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, không phải rất nồng đậm nhưng vẫn quanh quẩn ở chóp mũi, không tản đi được.

Hắn nhìn quanh phòng một lần, chỉ thấy trên bàn có một cái lư hương ba chân, đang lượn lờ bốc khói.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

Tiếng Giang tiếp dư kéo lại tầm mắt Vệ Anh, hắn nhìn Giang tiếp dư quỳ gối dưới đất, lãnh đạm nói: “Đứng lên đi.”

Giang tiếp dư nghe vậy đứng dậy, đang chuẩn bị nói chuyện thì chợt nghe Vệ Anh nói: “Trẫm nghe mẫu hậu nói thân thể ngươi không khỏe, đã như vậy Trẫm không quấy rầy Giang tiếp dư nghỉ ngơi nữa.”

Giang tiếp dư: “...”

Cho nên Hoàng thượng à, ngài đến đây làm gì vậy?

Nhưng là Vệ Anh nói xong cũng thật sự xoay người muốn đi, Giang tiếp dư vội vàng lên tiếng gọi Vệ Anh lại, “Hoàng thượng, nếu đã tới, cần gì phải vội vã đi như vậy? Nô tì vừa mới chuẩn bị dùng bữa, không bằng Hoàng thượng ở lại dùng bữa cùng nô tì.”

“Trẫm đã dùng qua bữa tối rồi.” Vệ Anh kiên quyết muốn đi, Giang tiếp dư trong lòng quỳnh lên, tiến lên một bước giữ chặt Vệ Anh, nũng nịu kêu một tiếng Hoàng thượng.

Thân thể mềm mại đột nhiên đến gần trong lòng mình, Vệ Anh chỉ cảm thấy ngọn lửa cháy âm ỉ trong lòng thoát cái bùng lên, đốt cả người hân nóng rực.

Nhận thấy nhiệt độ cơ thể Vệ Anh đột nhiên lên cao, Giang tiếp dư trong lòng âm thầm lấy làm kỳ về dược liệu, thân mình cũng càng dựa sát vào trong lòng Vệ Anh, “Hoàng thượng.”

Giọng nói thiên kiều bá mị, lại hợp với đôi môi con ngươi tràn đầy thu thủy, quả nhiên là một vu vật phong tình vạn chủng.

Nhận thấy được biến hóa trên người mình, chân mày Vệ Anh cau lại, nhưng lửa nóng hừng hực trong lòng, lại cấp thiết cần cái gì đó đến an ủi.

Giang tiếp dư tự nhiên cũng phát hiện nhiệt độ cơ thể Vệ Anh thay đổi, khóe miệng nhin không được gợn lên. Lần trước là ai nói đối ta cứng không nổi?

Trong lúc Giang tiếp dư còn đang đắc ý, cổ lại một lần nữa bị Vệ Anh túm lấy, “Gan to thật đấy, dám kê đơn Trẫm!”

Tàn dư sợ hãi lần trước để lại nháy mắt bùng lên, Giang tiếp dư kinh sợ nhìn người vẽ mặt tức giận trước mắt, “Ta không có...”

Giang tiếp dư vừa nói xong ba chữ kia, lực đạo trên cổ liền tăng thêm, “Còn dám lừa Trẫm?”

Sự thống khổ của thiếu dưỡng khí lại một lần nữa đáng úp lại, Giang tiếp dư kịch liệt giãy dụa. Có điều lần trước may mắn hơn lần trước nhiều, Vệ Anh rất nhanh liền buông cổ nàng ta ra, “Giang Tâm Duyệt, Trẫm sẽ tính sổ với ngươi sau!”

Vệ Anh nói xong cũng nhanh chóng rời khỏi cung Dục Tú. Lý công công một mực ở bên ngoài chỉ cảm thấy một cơn gió từ bên trong lướt qua, thổi vào tai hân nghe vù vù.

Đội con gió đi qua, Lý công công chớp chớp mắt, cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi cái đó là Hoàng thượng hả? Không phải thì sao? Hân rốt cục có nên đi vào xác nhận chút không?

Mà lúc này trong điện Giang tiếp dư đang gắng sức từ dưới đất bò dậy, bước chân lảo đảo đi đến trước bàn, dập tắt hương đang cháy.

Trong cung Trường Nhạc, Ôn Ly vừa tắm xong nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Phương Lăng và Phương Tiêu im lặng đứng một bên, chờ Hoàng hậu đi vào giấc ngủ.

Một cơn gió thổi như chẻ tre xông vào, thổi tóc Phương Lăng Phương Tiêu bay tán loạn.

“Tất cả lui hết ra!”

Thanh âm này các nàng quen thuộc hơn hết, cho nên không cần nghĩ liền lui xuống. Ôn Ly nằm trên giường bị thanh âm nóng nảy của Vệ Anh dọa phát hoảng, tiếp theo một khối lửa nóng liền đè lên.

“Ly nhi...” Vệ Anh có chút gấp gọi Ôn Ly một tiếng, sau đó lập tức cởi cổ áo nàng ra, không kịp chờ liền hôn lên.

“Ừm...” Ôn Ly bị hân găm phát đau, ần đau hừ một tiếng, một tay vòng qua eo người bên trên, “Chàng làm sao vậy?”

Nhiệt độ cơ thể Vệ Anh cao bất ngờ, vật cứng dưới thân còn thẳng tắp chọc vào người mình.

Vệ Anh cởi hết quần áo trên người Ôn Ly xuống, hơi lạnh trên người Ôn Ly làm hân thoải mái dán lên, “Giang Tâm Duyệt hạ thuốc ta.”

Ôn Ly: “...”

“Cho nên hiện tại ta cần hạ hỏa.”

Ôn Ly: “...”

Vệ Anh nâng cằm Ôn Ly lên, cúi đầu liền hôn xuống. Vệ Anh hôn rất thô bạo, không mang theo kết cấu gì, chỉ lực lợi đòi lấy từ trong miệng Ôn Ly, thậm chí còn hung hãn cắn môi dưới Ôn Ly mấy cái.

Tơ máu ngai ngái lập tức xông ra, Vệ Anh dùng đầu lưỡi liếm đi, sau đó miệng lại ngậm chặt môi dưới Ôn Ly, nuốt.

Bộ ngực mềm mại bị người tùy ý vuốt ve, trên miệng vừa đau lại nóng rát, Ôn Ly không khỏe rên ra tiếng.

Thanh âm của Ôn Ly như một cái xúc tác, khiến lửa trên người Vệ Anh cháy càng đượm hơn.

“Ly nhi, Ly nhi...” Vệ Anh liên tục hô tên Ôn Ly, giống như vậy là có thể giảm bớt khó chịu trên người. Ta hần nâng một chân Ôn Ly, dọc theo bắp đùi chậm rãi vuốt ve, đầu lưỡi không ngừng vòng quanh nụ hoa trên ngực Ôn Ly, cuối cùng cắn mạnh một cái.

“A...” Ôn Ly ớn lạnh rên ra tiếng, khóe mắt rơi ra mấy giọt lệ châu, đến khi nhận thấy tay Vệ Anh đã đi đến lối vào ẩm ướt của mình, rốt cục dè tay Vệ Anh lại, khó chịu nói: “Vệ Anh... Đứa nhỏ...”

Tay Vệ Anh dừng một chút, liệt hỏa cháy hừng hực trên người đã sớm đốt hết chút tỉnh táo còn sót lại, “Ly Nhi, ta thật là khó chịu...”

Ôn Ly mảy may khẽ nhủ một cái, nàng cũng biết Vệ Anh hiện tại nhất định rất khó chịu, nghe nói thuốc dục tình cũng là một loại độc, nếu không phóng ra ngoài thì không giải được. Nàng không muốn thương tổn đến con của bọn họ, nhưng là nàng cũng không muốn nhìn thấy Vệ Anh bị khó chịu như vậy.

Nàng buông lỏng tay Vệ Anh ra, tay mình đặt lên trên lửa nóng của Vệ Anh, cao thấp di động.

“Ừm...” Vệ Anh khẽ rên một tiếng, hần hiện tại dục hỏa đốt người, dựa vào tay Ôn Ly rõ ràng không thỏa mãn được hần, nhưng là hần vẫn kiềm lại đã thú trong lòng mình, để Ôn Ly lấy tay an ủi hần.

Bởi vì tác dụng của dục vật, hơn nữa Vệ Anh cũng không cố sức kiềm lại, không qua bao lâu liền bắn lên tay Ôn Ly, nhưng dưới thân lại lập tức cứng lại.

Vệ Anh khó chịu liếm lên người Ôn Ly, giọng khàn đặc, “Ly Nhi, ta vẫn rất khó chịu...”

Ôn Ly cau mày mấp máy môi, tiếp theo hai chân vòng qua thắt lưng Vệ Anh, “Vệ Anh, chàng cẩn thận chút...”

Chút tỉnh táo cuối cùng trong đầu Vệ Anh đã hoàn toàn biến mất dưới sự đồng ý của Ôn Ly, hần hạ thấp thắt lưng sau đó tiến vào trong cơ thể Ôn Ly.

Ôn Ly lập tức yêu kiều ra tiếng, hai con thỏ ngọc trước ngực lay động làm mắt Vệ Anh đỏ lên, vươn tay ra liều mạng nắm bóp.

Dưới thân càng không ngừng va chạm, trong tiềm thức Vệ Anh không dám quá dùng sức, chờ hần rốt cục phóng thích vào trong cơ thể Ôn Ly, Ôn Ly cũng tỉnh bị lực tấn mềm nhũn nằm trên giường.

Nhìn người sắc mặt tái nhợt dưới thân, trái tim Vệ Anh như bị người khoét một miếng, đau đớn khiến ngọn lửa trong người bị dập tắt không ít.

“Người đâu! Truyền thái y!!”

Thái y đêm khuya bị truyền tới tinh thần rõ ràng không phấn chấn, nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng thượng sắc mặt xanh mét, tinh thần lập tức hăng hái.

Cầm đầu vẫn là Văn thái y, ông bắt mạch cho Ôn Ly bao lâu thì nắm tay Vệ Anh siết chặt lấy bấy nhiêu. Đợi đến khi ông rốt cục thu bàn tay bắt mạch lại, khóe miệng Vệ Anh hơi động, cuối cùng lại thông phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Văn thái y vuốt vuốt chòm râu dê ông vẫn luôn lấy làm tự hào, đứng dậy hướng Vệ Anh nói: “Hoàng thượng xin yên tâm, thai nhi trong bụng Hoàng hậu tạm thời không ngại.”

“Tạm thời?” Vệ Anh như sương mây, nguy hiểm lặp lại hai chữ này một lần.

Văn thái y mặt không đổi sắc gật đầu, bình tĩnh thông dong nói: “Cựu thần biết Hoàng thượng tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời xúc động cũng là chuyện không tránh khỏi. Nhưng cựu thần đã sớm nhắc qua với Hoàng thượng rồi, không thể gần Hoàng hậu, nếu Hoàng thượng không nghe, cho dù ta là đại la thần tiên cũng không giữ được đứa nhỏ trong bụng Hoàng hậu.”

Nắm tay Vệ Anh lại siết chặt thêm mấy phần, gần như là từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, “Hoàng hậu hiện như thế nào?”

“Hoàng hậu đang có thai, thân thể vốn không bằng lúc trước, nếu Hoàng thượng còn tiếp tục hành hạ như thế, chỉ sợ sẽ làm bị thương căn cơ của Hoàng hậu.”

Vệ Anh một hồi lâu sau cũng chưa nói chuyện, hần không nói, người khác càng không dám nói lung tung.

“Văn thái y, ngươi phải điều dưỡng tốt thân mình Hoàng hậu cho Trẫm.” Giọng Vệ Anh lạnh đến khiến người cảm thấy lạnh lẽo, Văn thái y nhìn hần một cái, “Cựu thần vẫn là câu nói đó, cái này toàn bộ phải dựa vào Hoàng thượng phối hợp.”

Vệ Anh sắc mặt trầm xuống nói: “Trẫm cam đoan sẽ không lại động Hoàng hậu.”

Văn thái y lúc này mới nói: “Nếu Hoàng thượng thật có thể làm được, vậy cựu thần cũng có thể đảm bảo Hoàng hậu nương nương mẫu tử bình an.”

Đôi đơn thuốc cho Hoàng hậu, mấy vị thái y liền cùng nhau rời đi, Vệ Anh vẫn đứng trước cửa sổ, thẳng tắp nhìn Ôn Ly sắc mặt tái nhợt.

Lửa giận trong lòng vọt lên, Vệ Anh nghiêng đầu hướng về phía Lý công công cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhốt Giang tiếp dư vào thiên lao cho Trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Từ quan đi

Editor: Linh

Lý công công hơi sững sờ, do dự một chút, cúi đầu hướng Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, chuyện này không phải là nhỏ, xin Hoàng thượng nghĩ lại.”

Con người Vệ Anh hơi ngưng lại, giọng lạnh lẽo nói: “Sao vậy, chẳng lẽ Lý công công người cũng bị Thái hậu thu mua rồi?”

Lý công công nghe vậy vội vàng quỳ xuống nói: “Nô tài đối Hoàng thượng tuyệt đối trung thành tận tâm như một!”

Vệ Anh liếc Lý công công một cái, giọng vẫn lạnh như băng, “Nếu nói như vậy, vậy Lý công công hãy mau đi truyền chỉ đi.”

“Nô tài tuân chỉ.” Lý công công lại hướng Vệ Anh dập đầu mới đứng dậy thối lui ra khỏi cung Trường Nhạc.

Giang tiếp dư thẳng đến khi bị đưa vào thiên lao, cả người vẫn như đang trong mơ.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, một khắc trước nàng ta còn ở trên giường ngủ say, ngay sau đó đã bị đánh vào thiên lao.

Vẫn là nha hoàn Hồng Ngọc của nàng ta phản ứng nhanh, vào lúc Lý công công dẫn theo một nhóm người đến cung Dục Tú mang Giang tiếp dư đi, nàng liền nhanh chóng chạy đến cung Trường Thọ bẩm báo việc này cho Thái hậu.

Thái hậu vốn đang ngủ bị đánh thức, tâm tình mười phần không tốt. Nghe Hồng Ngọc một năm một mười nói xong đầu đuôi câu chuyện, liền cũng không ngủ được nữa.

Bà ta cả đêm sai người đến cung Trường Nhạc truyền gấp Vệ Anh, lấy được là ngàn bài một điệu Hoàng thượng đã đi ngủ, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.

Thái hậu đêm khuya nín một bụng lửa, trực tiếp phái người ra cung gọi ca ca mình, Giang tiếp dư phụ thân vào cung. Hộ bộ thượng thư Giang Nho sau khi biết nữ nhi mình bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao, giận không kiềm được, cả đêm phái người đến thăm phủ đệ của vài vị đại thần.

Tóm lại đêm nay, trong cung đại bộ phận đều ngủ không ngon.

Trừ bỏ Hoàng hậu.

Ôn Ly đêm nay ngủ rất sâu, lúc Vệ Anh truyền thái y động tĩnh lớn như vậy cũng không đánh thức được nàng. Có điều vào lúc nửa đêm Ôn Ly cũng tỉnh một lần.

Nhận thấy động tĩnh rất nhỏ từ người bên cạnh, Vệ Anh lập tức tỉnh dậy, “Ly Nhi, sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Ôn Ly nghiêng đầu nhìn đôi con người trong bóng đêm sáng dị thường của Vệ Anh, khẽ lắc đầu. Lắc đầu xong rồi, nàng lại sợ Vệ Anh nhìn không thấy, vì thế lại nhẹ giọng đáp: “Không có.”

Vệ Anh ôm ghì Ôn Ly vào trong lòng, ôn nhu hỏi: “Sao lại đột nhiên tỉnh?”

Ôn Ly chớp mắt, hỏi: “Phía trước thái y đã đến rồi à?” Tuy rằng nàng không tỉnh, nhưng trong mơ màng vẫn cảm thấy nghe được tiếng của thái y.

“Ừ...” Giọng của Vệ Anh mang theo giọng mũi nồng đậm, tựa như một con mèo nhỏ chưa tỉnh ngủ. Ôn Ly nhú mày, nói: “Ta bị sao vậy?”

Vệ Anh cúi đầu hôn lên trán Ôn Ly, nhẹ giọng đáp: “Nàng rất tốt.”

“Vậy đứa nhỏ thì sao?”

“Cũng rất tốt.”

Ôn Ly không nói gì thêm, sau khi yên tâm rồi thì con buồn ngủ đánh úp lại, nàng có chút buồn ngủ nhắm mắt lại. Giống như nhìn thấu Ôn Ly mệt mỏi, Vệ Anh nhẹ giọng nói bên tai Ôn Ly: “Nàng ngủ tiếp đi, ta ở đây rồi.”

Giọng Vệ Anh trầm thấp lại dồi dào đầy từ tính, như là có thể mê hoặc lòng người, Ôn Ly rất nhanh lại rơi vào mộng đẹp.

Thăng đến khi Vệ Anh thức dậy vào triều sớm, Ôn Ly vẫn còn ngủ say sưa.

Rón rén rửa mặt chải đầu xong, Vệ Anh cố ý giao đãi không cho quấy rầy Hoàng hậu rồi mới mang theo Lý công công đi điện Hàm Nguyên.

Vừa mới bước vào điện Hàm Nguyên, Vệ Anh cảm thấy không khí trên điện hôm nay rất không bình thường. Trong lòng hần cười lạnh một tiếng, đi đến ghế rồng ngồi xuống, mắt nhìn xuống các vị đại thần tâm tư khác nhau dưới điện.

Lý công công vừa mới hô xong, Hộ bộ thượng thư liền khẩn cấp bước ra khỏi hàng, tiến lên một bước nói: “Thần có việc muốn tấu...”

Vệ Anh nhàn nhạt nhìn ông ta một cái, nói: “Giang ái khanh có chuyện gì muốn tấu?”

Giang Nho nói: “Thần nghe nói tiểu nữ bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao, không biết tiểu nữ phạm vào tội gì?”

Vệ Anh tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ giọng cười cười, “Giang ái khanh tin tức thật đúng là linh thông, tối qua Trẫm mới nhốt Giang tiếp dư vào thiên lao, sáng sớm hôm nay người đã biết rõ rồi.”

Tuy rằng Hoàng thượng nói như vậy nhưng Giang Nho chỉ hơi nhú chân mày, không chút nhượng bộ nói: “Hoàng thượng, thiên lao giam giữ phần lớn là tử tù, tiểu nữ chỉ là một hạng nữ lưu, làm sao có thể phạm vào trọng tội như vậy?”

Vệ Anh cup mắt, chậm rãi nói: “Giang ái khanh, đây chỉ là chuyện hậu cung nhà Trẫm, không cần phải lấy lên triều đình thảo luận chứ?”

Giang Nho nói: “Hoàng thượng lời ấy sai rồi, việc của nhà Hoàng thượng chính là quốc sự, đã là quốc sự chúng thần há có thể không quan tâm hay sao?”

Vệ Anh hơi cong môi, nhìn Giang Nho đang cúi đầu hỏi: “Vậy ý của Giang ái khanh là gì?”

“Thần khẩn cầu Hoàng thượng phóng thích tiểu nữ ra khỏi thiên lao.”

“Vi thần cũng khẩn cầu Hoàng thượng xử lý nhẹ.” Trên đại điện, vài vị đại thần từ trong hàng đứng ra, cùng nhau cầu tình thay Giang tiếp dư.

Ánh mắt Vệ Anh đảo qua từng người một trong số bọn họ, cuối cùng rơi lại trên người Giang Nho: “Giang ái khanh có biết Giang tiếp dư là phạm vào tội gì không?”

Giang Nghi hơi dừng một chút, sau đó nói: “Thần không biết.”

“Ha.” Vệ Anh khẽ cười một tiếng, “Không biết mà Giang ái khanh còn thay nàng ta cầu tình? Cũng bởi vì nàng ta là nữ nhi của người là có thể tổn hại vương pháp sao?”

Giang Nho cúi người thấp hơn, nhưng trong giọng nói lại không thấy nửa phần lui nhường, “Vi thần cũng không có ý đó, chỉ là vừa nghe Hoàng thượng nói đây chỉ là việc hậu cung, nghĩ đến cũng không phải rất nghiêm trọng.”

“Nàng ta dám kê đơn Trẫm, người nói có nghiêm trọng không?”

Thấy Giang Nho không trả lời, Vệ Anh tiếp tục nói: “Lần này nàng ta dám hạ mị dược, lần sau nàng ta liền dám hạ độc dược, Giang ái khanh xem tội đó có đủ chết mười lần hay không?”

Sắc mặt Giang Nho thay đổi, ông ta hít sâu một hơi, đối Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, trái tim tiểu nữ vẫn luôn nghĩ đến Hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không có một chút ý muốn hại Hoàng thượng nào. Lần này đúng là tiểu nữ không đúng, nhưng là tội không đáng chết mà. Hơn nữa thần nghe nói, từ khi tiểu nữ gả vào trong cung đến nay, Hoàng thượng một lần cũng chưa từng sủng hạnh nàng, ngay cả hôm đại hôn cũng vậy. Hoàng thượng chuyên sủng Hoàng hậu như thế, tiểu nữ nhất thời luẩn quẩn trong lòng, dùng mị dược với Hoàng thượng, về tình về lý là có thể tha thứ.”

Con người Vệ Anh trầm xuống, “Nghe ý của Giang ái khanh, việc này vẫn là Trẫm không đúng?”

“Vi thần không dám.” Giang Nho cúi người, “Thần chỉ là cảm thấy Hoàng thượng nên chia đều mưa móc, như vậy mới có lợi cho kéo dài huyết mạch hoàng thất.”

Lần này Vệ Anh im lặng thật lâu mới lạnh giọng hỏi: “Nếu như Trẫm không muốn thả Giang tiếp dư, Giang ái khanh định làm gì?”

Giang Nho nhấp máy môi, đáp: “Nếu Hoàng thượng cố ý giam giữ tiểu nữ, như vậy chẳng những làm lạnh trái tim tiểu nữ, còn thêm lạnh trái tim vi thần, vi thần chỉ có thể từ quan hồi hương.”

“Trẫm chuẩn tấu.”

Giang Nho sững sờ.

“Còn ai muốn từ quan thì thừa dịp này nói ra luôn đi, Trẫm chuẩn tấu hết.”

Vài vị đại thần vừa mới thay Giang tiếp dư cầu tình nhất thời có loại cảm giác lửa cháy tới mông.

“Vương đại nhân?” Vệ Anh kêu vị đại thần đầu tiên đứng ra thay Giang tiếp dư cầu tình.

Vương đại nhân thân thể chấn động, quỳ xuống đối Vệ Anh nói: “Vi, vi thần cho rằng việc này đúng là Giang tiếp dư không đúng, nếu không trừng phạt nghiêm, sau này hậu cung người người noi theo, đây chẳng phải là làm rối loạn hay không?”

“Vi thần cũng cho là như vậy.” Vài vị đại thần sau lưng Vương đại nhân vội vàng noi theo, ào ào quỳ xuống.”

Sắc mặt Giang Nho càng trở nên khó coi.

Vệ Anh nhìn Giang Nho, nói: “Sao Giang đại nhân vẫn còn đứng ở đây vậy?”

Trong lòng Giang Nho nhen một bùng khí, tiến không được lùi cũng không xong, chính là không nghĩ tới vị Hoàng đế này lại tuyệt không kiêng kị thế lực của Giang gia, trực tiếp chuẩn tấu lời xin từ quan của ông ta.

Nghiêm Thừa tướng liếc nhìn Giang Nho đang tiến thoái lưỡng nan một cái, vuốt vuốt chòn râu hoa dâm của mình, đi ra nói: “Hoàng thượng, Giang thượng thư vừa rồi chỉ là tình thế cấp bách miệng không dẫn đo, xin Hoàng thượng không nên cho là thật.”

Thừa tướng thay ông ta xây một bậc thang, Giang Nho nhanh chóng theo bậc thang đi xuống, “Hoàng thượng, cự thần nhất thời hồ đồ, xin Hoàng thượng khai ân.”

Vệ Anh cười lạnh một tiếng, hiện tại quả thật vẫn chưa tới thời cơ lấy Giang gia khai đao, hấn vừa rồi nói như vậy cũng chỉ là muốn Giang Nho, “Về việc của Giang tiếp dư, Giang ái khanh cảm thấy xử trí thế nào là tốt nhất?”

Giang Nho quỳ xuống, đối Vệ Anh nói: “Vi thần chỉ cầu Hoàng thượng có thể giữ cho tiểu nữ một cái mạng.

Đối với yêu cầu này của Giang Nho, Vệ Anh không nói được, cũng không nói không được, chỉ hỏi các vị đại thần khác còn việc gì muốn tấu không, xong liền tuyên bố bãi triều.

Đợi sau khi Hoàng thượng đi rồi, Giang Nho mới từ trên đất đứng dậy, phía sau lưng đã ướt thành mảng. Nghiêm Thừa tướng đi đến bên cạnh Giang Nho, không nặng không nhẹ nói: “Giang thượng thư, chớ quên mình đang làm việc cho ai. Đương kim thánh thượng cũng không phải quả hồng mềm, muốn nheo, nhưng là phải chuẩn bị tốt roi đầu đấy.”

Giang Nho liếc ông một cái, không nói gì liền rời khỏi đại điện.

Khi Vệ Anh trở lại cung Trường Nhạc, Ôn Ly còn chưa tỉnh lại. Vệ Anh nhìn thoáng qua Ôn Ly đang ngủ say trên giường, nghĩ chờ nàng tỉnh lại rồi cùng nhau ăn sáng, liền kêu Lý công công dời tấu chương đến trong thư phòng của cung Trường Nhạc.

Vệ Anh đang phê tấu chương thì Lý công công cung kính bước đến, đối Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, Thái hậu lại phái người đến truyền ngài đi cung Trường Thọ.”

Vệ Anh cau mày, mới đuổi đi một Giang Nho, lại đến một Thái hậu, sao người của Giang gia lại âm hồn không tan vậy chứ?

“Nói cho hấn biết, không gặp.” Vệ Anh không kiên nhẫn nói với Lý công công.

Lý công công vừa định đi ra ngoài truyền chỉ, giọng của Thái hậu liền truyền vào, “Hoàng thượng ngài phách lối thật đấy, ai gia mời người một đêm cũng mời không được người, ai gia đành phải đích thân đến.”

Lý công công vội vàng quỳ xuống thỉnh an Thái hậu, Vệ Anh nhìn Thái hậu hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài bước vào, biết rõ còn có hỏi: “Không biết mẫu hậu chiêu nhi thần gấp như thế là vì chuyện gì?”

Thái hậu cũng không cùng hấn quanh co vòng vèo, trực tiếp hỏi: “Hoàng thượng, Giang tiếp dư là phạm vào tội gì mà người phải nhốt nàng vào thiên lao?”

Vệ Anh khó hiểu hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ mẫu hậu không biết sao?”

Thái hậu nói: “Ai gia không biết.”

Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, “Mẫu hậu, mê hương Giang tiếp dư dùng để kê đơn Trầm, chính là lấy từ cung Trường Thọ của ngài, ngài sao có thể không biết?”

Thái hậu giật mình, nói: “Hoàng thượng sợ là hiểu lầm rồi, ai gia quả thật đã cho Giang tiếp dư hương liệu, nhưng đó chẳng qua là an thần hương bình thường, chứ không phải mê dược trong miện Hoàng thượng.”

“Là cái gì trong lòng các người đều biết rõ.”

Thái hậu nấp máy môi, hỏi: “Hoàng thượng chắc chắn đó là mê hương như thế, có chứng cứ gì không?”

Vệ Anh buồn cười nhìn Thái hậu, như là nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, “Thái hậu còn muốn chứng cứ gì? Trẫm chính là chứng cứ tốt nhất.”

Thái hậu cười lạnh một tiếng, đối Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, trước mặt sắc đẹp khó tránh khỏi không kìm nén được, ngài không thể đổ tất cả sự vọng động của mình lên trên mê hương.”

Vệ Anh nói: “Chỉ bằng sắc đẹp của Giang tiếp dư còn chưa đủ để làm Trẫm vọng động.”

Thái hậu: “...”

Môi Thái hậu mím lại thành một đường thẳng, “Vây ý của Hoàng thượng là chuẩn bị xử tử Giang tiếp dư à?”

Vệ Anh liếc nhìn Thái hậu, nhân nhật nói: “Trẫm vẫn chưa nghĩ ra, vào lúc trước khi Trẫm nghĩ ra, nàng ta cứ ở trong thiên lao chơi đi.”

Thái hậu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sờ sờ

Editor: Linh

Giang tiếp dư vừa ngồi, liền ngồi đủ mười ngày.

Đợi đến khi nàng ta được thả ra ngoài, cả người đều tiêu tụy, ánh mắt cũng bị bịt kín bởi một tầng sương mù mờ mịt tối tăm, âm đạm không chút ánh sáng.

Trong cung Vinh Hòa, Tổ Lan đang lòng đầy sợ hãi hồi báo thăm trạng của Giang tiếp dư với Trình mỹ nhân, “Nương nương, ngài không nhìn thấy đâu, Giang tiếp dư giống như đi qua địa ngục một lần, hai mắt vô thần, người cũng gầy đến khó hiểu, thiên lao đúng là không phải chỗ cho người ngồi!”

Hai ngón tay thon dài của Trình mỹ nhân kẹp một quả nho ở trong khay ngọc bỏ vào trong miệng, không có nói tiếp.

Tổ Lan còn đang liên miên không dứt, “Nương nương, Hoàng thượng cũng ác thật đấy, nói thế nào thì Giang tiếp dư cũng là Giang gia thiên kim tiểu thư, được nuông chiều từ bé, sao có thể chịu được loại tội này.”

Trình mỹ nhân cầm đĩa sơn hồng trên bàn lên, từ trong miệng phun ra hai hạt nho, “Trước đây Hoàng hậu từng sảy thai một lần, cũng khó trách Hoàng thượng căng thẳng như thế. May mắn đứa nhỏ trong bụng Hoàng hậu không có việc gì, bằng không Giang tiếp dư vào thiên lao rồi cũng đừng nghĩ đi ra ngoài.”

Tổ Lan quẹt miệng, nhỏ giọng lầm bầm: “Đấy còn không phải là do Hoàng thượng không quản được chính mình.”

Trình mỹ nhân trừng Tổ Lan một cái, Tổ Lan hậm hực ngậm miệng. Có điều nàng chỉ an tĩnh được một lát, lát sau lại không cam lòng hỏi: “Nương nương, ngài nói Hoàng hậu rốt cuộc có điểm nào tốt mà Hoàng thượng lại sùng ái như vậy?”

Nếu bàn về xinh đẹp, Hoàng hậu đúng là xinh đẹp, nhưng trong hậu cung này mặc dù không có mấy người, nhưng ai ai cũng đều quốc sắc thiên hương, vì sao Hoàng thượng lại cố tình chỉ sùng một mình Hoàng hậu, đối các phi tần khác đều làm như không thấy?

Hiện thời trong cung, trừ Hoàng hậu nương nương, các phi tần khác có chỗ nào khác với ở trong lãnh cung?

Tay đang vật nho của Trình mỹ nhân hơi dừng, sau đó nhân nhật nói: “Hoàng hậu gả cho Hoàng thượng vào lúc hần nghèo túng nhất, sau này còn đi theo hần đến Ký Châu đánh giặc, cảm tình đương nhiên là thâm hậu, là điều mà các phi tần hậu cung khác không thể so được.”

Tổ Lan mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Nếu như lúc trước Thái tử có thể làm Hoàng thượng, nương nương hiện tại cũng không cần...”

“Tổ Lan!”

Trình mỹ nhân quát to ngắt lời Tổ Lan, Tổ Lan sợ tới mức hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, “Nô tì nhất thời nói lỡ, xin nương nương thứ tội!”

Trình mỹ nhân nhìn nàng ta một lúc lâu mới nói: “Tổ Lan, nếu như lời vừa rồi của ngươi bị người khác nghe được, đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng sẽ mất mạng theo.”

Tổ Lan mặt trắng bệch, cả thanh âm cũng có chút run rẩy, “Nương nương, nô tì biết tội, nô tì sau này sẽ không bao giờ nói lung tung nữa.”

Trình mỹ nhân khẽ thở dài, đôi Tổ Lan nói: “Đương kim thánh thượng không yếu đuối vô năng như Thái tử trước kia, ví dụ máu chảy đầm đìa của Giang tiếp dư vẫn bày ngay trước mắt, người nhớ kỹ cho ta.”

“Nô tì ghi nhớ nương nương dạy bảo.”

Trình mỹ nhân thế này mới vươn tay ra kéo nàng, “Đứng lên đi.”

Tổ Lan cung kính đứng dậy, lui qua một bên.

Trong cung Trường Nhạc, hôm nay Giang tiếp dư được thả ra ngoài, Hoàng hậu mới biết được hóa ra nàng ta bị nhốt vào thiên lao.

“Việc này nàng nghe ai nói?” Sắc mặt Vệ Anh có chút không tốt, ánh mắt lạnh lùng đảo quang điện một vòng, bọn cung nữ thái giám trong điện nhất tề rùng mình một cái.

“Chuyện này không quan trọng.” Mười ngày nay Ôn Ly vẫn luôn bị cưỡng chế nằm trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ngay cả cửa cung Trường Nhạc cũng chưa ra, hơn nữa hình như người trong cung Trường Nhạc bị Hoàng thượng thu mua, nàng ngay cả một chút tin tức bên ngoài cũng không nghe được, có điều nàng là làm cái gì? Cảnh sát đây! Loại việc như lấy lời khai này nàng làm thuận tay đến không thể thuận hơn nữa.

Vì thế tùy tay tìm một cung nữ thử, đúng là để Ôn Ly thử ra được một tin tức quan trọng.

Thấy Vệ Anh im lặng không nói, Ôn Ly lại nói: “Nhốt Giang tiếp dư vào thiên lao chuyện lớn như vậy sao chàng không nói cho ta biết, tốt xấu gì ta cũng là người đứng đầu hậu cung mà. Ta cảm thấy ta bị mất quyền lực.”

Vệ Anh nghe Ôn Ly oán giận xong, ngược lại phì cười. Ôn Ly nhăn mày, bắt mắt nhìn Vệ Anh: “Chàng còn cười? Chàng âm thầm nhốt Giang tiếp dư vào lãnh cung như vậy, không sợ bị Giang gia vô đến ả?”

Nhìn dáng điệu thờ phỉ của Ôn Ly, Vệ Anh cười càng thêm vui vẻ, “Yên tâm đi, người của Giang gia không thông minh đến mức đó.”

Ôn Ly: “...”

Vệ Anh nhéo má Ôn Ly rồi kéo nàng vào trong lòng mình, ôn nhu nói: “Ly Nhi, việc này nàng không cần quan tâm, tự ta sẽ xử lý, nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai là được rồi.”

Nói đến dưỡng thai mặt Ôn Ly liền đen lại, “Ta có thể không uống thuốc không, Văn thái y hôm nào cũng đưa rất nhiều thuốc đến cho ta uống, ta uống đến sắp ói ra rồi.”

“Không thể.” Vệ Anh nhẹ cốc lên trán Ôn Ly, “Những thuốc đó đều là để giúp nàng điều dưỡng thân thể, không thể không uống.”

Ôn Ly bĩu môi, không nói gì nữa.

Không biết là tác dụng của thuốc, hay là bởi vì có thai mà thể lực trở nên kém, Ôn Ly hiện tại ngày nào cũng sớm cảm thấy mệt mỏi. Hôm nay cũng vậy, vừa dùng cơm tối xong liền cảm thấy buồn ngủ.

Vệ Anh bảo Ôn Ly đi ngủ trước, chính mình thì đi thư phòng trong cung Trường Nhạc xử lý triều vụ một lát, mới lại quay về thăm điện của Ôn Ly.

Ôn Ly hiện tại tuy rằng thời gian ngủ rất dài, nhưng thật sự ngủ thì không nhiều hơn trước kia là bao, phần lớn thời gian là ngủ không sâu. Cho nên Vệ Anh vừa bỏ lên giường nàng liền tỉnh lại.

Vệ Anh cũng không làm ồn đến nàng, chỉ ôm nàng vào trong ngực liền nhắm mắt lại.

Có điều loại an phận này chỉ giữ được không đến một khắc.

Cánh tay vốn đang khoát lên eo Ôn Ly của Vệ Anh, lúc này đã đặt ở trước ngực Ôn Ly, cách lớp quần áo trực tiếp vuốt ve hai đồi mồi mại bên dưới.

Ôn Ly theo bản năng rên ra tiếng, muốn đẩy tay Vệ Anh ra, Vệ Anh bất mãn hừ hai tiếng, ở bên tai Ôn Ly nói: “Không cho làm cũng thôi, chẳng lẽ ngay cả sờ cũng không được sao?”

Ôn Ly: “...”

Nhã nhận bại hoại, nhã nhận bại hoại mà!

Nói không được hần, Ôn Ly nhận mệnh rút tay lại, mặc cho Vệ Anh vuốt ve ngực mình.

Vệ Anh tựa hồ vẫn chưa thấy đủ, hần nhẹ cắn một cái lên tai Ôn Ly, thấp giọng nói: “Ly Nhi, rên ta nghe nào.”

Ôn Ly: “...”

Ôn Ly vốn không muốn để ý đến hần, nhưng dưới kỹ xảo cao siêu của Vệ Anh, rốt cục như Vệ Anh mong muốn rên ra tiếng.

Thanh âm dụ hoặc của Ôn Ly hoàn toàn gọi lên đục hóa trong lòng Vệ Anh, động tác trên tay hần hơi dừng lại, sau đó mất tiếng nói: “Ly Nhi, cời quần áo đi.”

Ôn Ly: “...”

Thấy Ôn Ly không có động tác, Vệ Anh xoay người một cái, vượt lên trên người Ôn Ly. Bởi vì sợ đề đến đứa nhỏ trong bụng Ôn Ly, hần không trực tiếp đề lên người Ôn Ly, mà là dùng hai tay chống đỡ cơ thể mình, cùng nàng mặt đối mặt, hơi thở ấm áp trực tiếp phun lên gò má Ôn Ly, “Ly Nhi, nàng không cời thì đề ta cời giúp là được, dù sao ta cũng rất nhuần nhuyễn.”

Ôn Ly: “...”

Vệ Anh đứng là rất nhuần nhuyễn, phút chốc liền cời Ôn Ly sạch bong.

Trước ngực Ôn Ly mấy lọn tóc đen uốn lượn đến giữa lưng, làm phong cảnh đẹp dưới sự che lấp của tóc đen như ẩn như hiện. Da thịt bởi vì vừa rồi Vệ Anh vuốt ve mà hiện lên màu hồng nhàn nhạt, hai đôi mềm mại trước ngực do có chút thở gấp mà hơi phập phồng.

Vệ Anh hô hấp căng thẳng, đầu ngón tay lưu luyến trên mặt Ôn Ly không rời, “Ly Nhi, nàng thật đẹp.”

Ôn Ly có chút khó chịu quay đầu đi chỗ khác, không nhìn tới ánh mắt nóng rực của Vệ Anh.

Vệ Anh mon men dọc theo ngũ quan của Ôn Ly, sau đó theo cảm của nàng lướt qua cổ, cuối cùng dừng lại trên xương quai xanh xinh xắn. Ôn Ly tay gắt gao nắm chặt, không chỉ bởi vì cảm giác xấu hổ, cũng bởi vì... Ngứa.

Động tác của Vệ Anh rất nhẹ, giống như lông chim lướt qua người, làm Ôn Ly nhin không được muốn phát run.

Đầu ngón tay của Vệ Anh vẫn một đường đi xuống, vô tình hay cố ý xẹt qua phần hồng trên ngực Ôn Ly, Ôn Ly rốt cục nhin không được run lên, khoe miệng Vệ Anh lập tức cong lên một đường cong xinh đẹp.

Nắm lấy đầu da trước ngực Ôn Ly, Vệ Anh càng không ngừng nắn bóp. Theo động tác của Vệ Anh, màu hồng trên da Ôn Ly lại tăng thêm mấy phần, miệng cũng theo bản năng rên ra tiếng.

Con người Vệ Anh trầm xuống, đột nhiên tăng thêm lực đạo trên tay, Ôn Ly khó nhin uốn éo dưới thân hần, “Vệ Anh... Đủ...”

Yết hầu Vệ Anh giật giật, mất tiếng, “Vẫn chưa đủ...”

Hần cúi người ngậm chặt môi Ôn Ly, nuốt hết yêu kiều trong miệng nàng vào trong bụng. Tay cũng nâng chân Ôn Ly lên, vuốt ve da thịt trắng nõn nà của nàng.

Ôn Ly theo bản năng vòng tay qua cổ Vệ Anh, ngẩng đầu lên tiện cho Vệ Anh hôn. Tay Vệ Anh như linh xà trượt đến bụng Ôn Ly, môi dán lên môi Ôn Ly, giọng điệu mập mờ, “Ồ đây, là con của chúng ta...”

Ôn Ly từng ngum từng ngum thờ phỉ phò, ngưng mắt nhìn Vệ Anh không nói gì.

Ngón tay Vệ Anh dọc theo bụng Ôn Ly đi xuống, không ngoài ý liệu mò tới nơi vừa trơn vừa ẩm ướt. Đầu ngón tay lướt qua đường viền, Vệ Anh khàn giọng nói: “Ta thật muốn đi vào.”

Ôn Ly sắc mặt ửng hồng, tóc đen dài che đi nửa bên mặt nàng, nàng vòng qua cổ Vệ Anh, đầu đặt lên vai hần, tựa hồ là có hơi mệt.

Vệ Anh quay đầu đi, bắt đầu gặm nhấm cổ Ôn Ly, lưu lại mấy dấu hồng. Hai tay ôm ngang hông Ôn Ly, đã chậm rãi vuốt ve cái lưng sáng bóng của nàng.

Ôn Ly bị Vệ Anh làm thờ gấp liên tục, Vệ Anh nghe được bụng dưới căng cứng, thờ hồn hể ở bên tai Ôn Ly nói, “Ly Nhi, nàng giúp ta vuốt ve đi.”

Ôn Ly mím môi, thuận theo tay phải trượt đến dưới thân Vệ Anh.

“Ừm...” Vệ Anh lập tức thoải mái hừ ra tiếng, hô hấp lại nặng thêm vừa rồi mấy phần, “Tay Ly Ly đúng là không giống với...”

Ôn Ly: “...”

Chẳng lẽ Hoàng thượng ngài thật sự từng tự làm qua à?!

“Nàng đang nghĩ cái gì vậy?” Vệ Anh cắn một cái lên cằm Ôn Ly, Ôn Ly khẽ a một tiếng, không dám suy nghĩ linh tinh nữa, chuyên chú hầu hạ Hoàng thượng.

Hoàng thượng lần này đặc biệt lâu, giống như là cố ý khó xử Ôn Ly vậy, thẳng đợi đến khi hai cánh tay nàng đều tê dại mới giải phóng chính mình.

Hoàng thượng thư thái, Ôn Ly ngược lại mệt thành chó.

Hôn một cái lên khuôn mặt mệt mỏi của Ôn Ly, Vệ Anh vùi đầu lên hõm vai Ôn Ly, giọng nói ôn nhuận, “Ly Nhi, tắm một cái rồi ngủ tiếp.”

Ôn Ly chỉ tùy tiện hừ hừ hai tiếng rồi ghé lên người Vệ Anh không hề nhúc nhích.

Vệ Anh bắt đầu dĩ cười cười, bọc tấm chăn mỏng quanh thân hai người rồi ôm Ôn Ly đi về hướng bể tắm.

Nước ao ấm áp làm con buồn ngủ của Ôn Ly tăng thêm, toàn bộ quá trình nàng đều bị vây trong trạng thái vô thức, Vệ Anh lại nhân cơ hội sờ soạng thân thể nàng mấy lần.

Một lần nữa nằm dài trên giường, Vệ Anh vẫn không một chút buồn ngủ.

Hắn cảm thấy còn có thể làm tiếp mười lần.

Thế nhưng khi nhìn đến dung nhan mệt mỏi của người bên cạnh, Vệ Anh bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, sau đó đắp chăn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phong cảnh đẹp

Editor: Linh

Thời tiết dần dần trở nên nóng bức, Hoàng thượng dành chút thời gian đi cung Trường Thọ một chuyến, mời Thái hậu đi hành cung nghỉ hè.

Mặc dù nói là mời, Hoàng thượng chính mình sẽ không đi, Thái hậu cười lạnh nhìn Hoàng thượng, hỏi: “Ai gia hiện tại đã làm Hoàng thượng chương mắt như vậy rồi sao?”

Vệ Anh mặt không đổi sắc nói: “Mẫu hậu hiểu lầm, chỉ là thời tiết dần nóng bức, nhi thần lo lắng thân thể mẫu hậu, nên mới mời mẫu hậu đi hành cung nghỉ mát.”

Thái hậu hừ một tiếng, nhìn Vệ Anh nói: “Nếu ai gia không ở trong cung, Hoàng thượng chuẩn bị xử trí Giang tiếp dư thế nào?”

Vệ Anh trầm ngâm một lát mới nói: “Trẫm tính để Giang tiếp dư dời đến cung Dịch Đình.”

Sắc mặt Thái hậu thay đổi, thanh âm đã kèm theo một tầng ý lạnh, “Hoàng thượng, người nhốt Giang tiếp dư vào thiên lao mười ngày, nàng đã bị xử phạt, người cũng trở nên tiêu tụy. Giờ người còn muốn biếm nàng vào lãnh cung, là muốn bức chết nàng hay sao?”

Vệ Anh ánh mắt nghiêm túc, nhìn Thái hậu trầm giọng nói: “Mẫu hậu, bức chết nàng ta không phải là Trẫm, mà là ngài. Giang Tâm Duyệt vốn đang làm Giang Tam tiểu thư rất tốt, Trẫm là biểu ca của nàng, cũng có thể giúp nàng tìm một mối nhân duyên tốt, nhưng ngài lại cứ muốn đưa nàng vào trong cung.”

Vệ Anh nói đến đây liền đứng mực thu lại thanh âm, Thái hậu sắc mặt âm trầm không nói gì.

Vệ Anh dừng một chút, lại nói: “Mẫu hậu, Trẫm sẽ phái Thượng tướng quân thiên linh vệ tự mình hộ tống ngài đi hành cung, ven đường bảo hộ mẫu hậu an toàn.”

Thái hậu nghe vậy rốt cục bật cười, “Hoàng thượng cân nhắc thật đúng là chu đáo.”

Vệ Anh cup mắt, đáp: “Cần phải vậy.”

Việc này dưới thủ đoạn cứng rắn của Vệ Anh cứ vậy được quyết định.

Vệ Anh đi rồi, Thái hậu sai người mời Hộ bộ Thượng thư Giang Nho vào cung. Thấy muội muội mình sắc mặt khó coi, trong lòng Giang Nho biết nhất định lại không có chuyện gì tốt. Còn đang chầm chước mở miệng thế nào, Thái hậu liền nói, “Hoàng thượng vừa đến đây, để ta mười ngày sau đi hành cung nghỉ hè.”

Thanh âm Thái hậu lạnh như băng không có phập phồng, Giang Nho nghe được tim nhảy lên bình bịch. Hắn nhú nhú mày, hỏi: “Hoàng thượng đây là chuẩn bị bắt Giang gia chúng ta khai đao sao?” Đầu tiên là nhốt Giang tiếp dư vào thiên lao, trên triều đình lại không nề mặt chuẩn tấu lời thỉnh cầu từ quan của hắn, hiện tại ngay cả Thái hậu cũng chuẩn bị rời khỏi.

Vị Hoàng đế này thật đúng là không phải đèn cạn dầu.

Thái hậu mấp máy môi, nói: “Người tốt nhất nhanh chóng dọn dẹp cục diện rối rắm của mình đi.”

Chân mày Giang Nho hơi động, nhìn Thái hậu cười nhỉnh nói: “Muội muội nói gì vậy, ta nào có cục diện rối rắm nào phải dọn.”

“Hừ.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nhìn Giang Nho, “Người ở Hộ bộ nhiều năm như vậy, đã ăn bao nhiêu người so với ta càng thêm rõ, nếu như bị Hoàng thượng tra xét ra, người cứ chờ roi đầu đi!”

Giang Nho mặt trắng bệch, khoe miệng mím thành một đường thẳng, “Yên tâm đi, ta sẽ làm sạch sẽ, cam đoan Hoàng thượng cái gì cũng tra không được.”

Giang Nho ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng sau lần cùng Hoàng thượng giao phong trên triều, trong lòng đối Hoàng thượng vẫn có chút kiêng kỵ. Nếu như thật bị Hoàng thượng điều tra ra cái gì, vậy hẳn nhất định sẽ làm lớn chuyện này.

Nghĩ đến đây Giang Nho vội vàng rời khỏi cung Trường Thọ, ngựa không dừng vó chạy về Giang phủ.

Trong điện Từ Thần, Vệ Anh cùng Nghiêm thừa tướng và mấy vị đại thần đang nghị sự.

“Hoàng thượng, cựu thần cho rằng Giang gia thế lực rắc rối khó gỡ, có câu là rút dây động rừng, nếu thật sự muốn điều tra, trong triều chỉ sợ liên lụy rất rộng.” Tào đại nhân cung kính nói với Vệ Anh.

Vệ Anh nói: “Bọn Giang Nho cũng nghĩ như vậy, bọn họ nhận định Trẫm không có biện pháp với bọn họ, mới dám ở trong triều làm càn như thế.” Kết bè kết cánh, ăn hối lộ trái pháp luật, qua nhiều năm như vậy bọn họ ỷ vào Giang gia thế lớn, liền dưới chân thiên tử làm ra mấy hành động người không nhận ra.

Chúng đại thần nghe xong lời nói của Vệ Anh, bàn luận sôi nổi, chỉ có Nghiêm thừa tướng một người bình tĩnh, thông dong đứng một bên không chen vào. Vệ Anh nhìn Nghiêm Thừa tướng, hỏi: “Không biết Nghiêm thừa tướng có cao kiến gì?”

Nghiêm thừa tướng vuốt cằm râu của mình, nhìn về phía Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, Thái hậu nói như thế nào cũng là thân sinh mẫu thân của ngài, nếu thật sự tra xét đến Giang gia, Hoàng thượng tính xử trí Thái hậu như thế nào?”

Vệ Anh con người đen cụp xuống, chậm rãi nói: “Trẫm cho rằng mẫu hậu tuổi tác đã cao, mỗi ngày ăn chay niệm phật an hưởng tuổi già là được, không cần bận tâm mấy chuyện phiền lòng này.”

Trong điện các đại thần hai mặt nhìn nhau, xem ra Hoàng thượng lần này là quyết tâm muốn làm Giang gia. Thái hậu đã tâm không chỉ có Hoàng thượng thấy được, nhóm đại thần trong triều tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều biết Hoàng thượng và Thái hậu đang tranh quyền. Hoàng thượng trong hậu cung chỉ sung hạnh một mình Hoàng hậu, cũng là vì không cho những người khác có cơ hội lợi dụng.

Nghiêm Thừa tướng nghe xong Vệ Anh nói, lộ ra một nụ cười thế ngoại cao nhân, “Hoàng thượng nếu đã có quyết tâm này, như vậy không lo đại sự không thành.”

Vệ Anh cười nhạt, nhìn Nghiêm thừa tướng hỏi: “Thừa tướng có thượng sách gì không?”

Nghiêm thừa tướng trợn mắt, đối Vệ Anh nói: “Không phải Hoàng thượng đã có chủ ý rồi sao?”

Khoe miệng Vệ Anh cong lên, chuyển đầu nhìn về phía Lễ bộ Thượng thư, “Lữ thượng thư, sau này quan viên trong triều có lẽ sẽ có một đợt thay đổi lớn. Có điều nước Khương chúng ta đất rộng của nhiều, nhân tài đông đúc, không sợ không tìm thấy người ưu tú, trọng trách chọn lựa nhân tài phải giao cho người rồi.”

Lễ bộ Thượng thư tiến lên một bước, hướng Vệ Anh cúi đầu, “Xin Hoàng thượng yên tâm, cựu thần nhất định sẽ kiệt lực vì triều ta tuyển ra đồng lương tài.” Lữ thượng thư vừa nói vừa nghĩ, đương kim thánh thượng thật đúng là mọi chuyện đều tự thân tự lực. Không những phải quan tâm vấn đề lựa chọn nhân tài, ngay cả sau khi chọn lựa nhân tài xong, nhân tài mặc quần áo gì, ông đều phải quan tâm.

Có điều chỉ là thương thức có chút quái dị, lần trước chuyện thay đổi đồng phục của thiên linh vệ ông vẫn chưa quên.

Mọi người thương lượng quốc sự xong liền đường ai nấy đi. Vệ Anh nhìn sắc trời rồi liền đi về phía cung Trường Nhạc.

Lúc Vệ Anh đến, Ôn Ly đang ở trong sân đùa với Tam Hoàng. Vệ Anh nhướng mày, tiến lên phía trước ôm Tam Hoàng dậy, đưa cho Hồng Nhụy đứng ở một bên.

Ôn Ly ngẩng đầu lên, hướng Vệ Anh cười cười, “Vệ Anh, sao chàng lại tới đây?”

Vệ Anh kéo Ôn Ly đến trước ghế trong sân ngồi xuống, vẻ mặt hơi có chút bất mãn, “Ly Nhi, nàng đang có thai, sao có thể đùa với Tam Hoàng?”

“Tam Hoàng rất nghe lời.” Ôn Ly nói, “Chàng không cho ta ra khỏi cung Trường Nhạc, ta ngày nào cũng ở trong này rất bí bách, may mà còn có Tam Hoàng chơi với ta.”

Vệ Anh nghe vậy cười cười, búng một cái lên chóp mũi Ôn Ly: “Ly Nhi đây là đang trách ta làm nàng buồn hổng rồi?”

Ôn Ly bấu môi, nhỏ giọng nói: “Vốn là vậy mà.”

Vệ Anh kéo tay Ôn Ly, đứng dậy: “Ta đây không phải là xử lý xong triều vụ liền qua đây bồi nàng sao, nếu vẫn cảm thấy buồn, vậy ta cùng nàng đi ngự hoa viên dạo được không?”

Ánh mắt Ôn Ly lập tức vụt sáng, “Được.”

Vệ Anh không tiếng động cười cười, cầm tay Ôn Ly chậm rãi đi về phía ngự hoa viên.

Mặc dù đã qua mùa xuân, không ít loại hoa đã qua kỳ nở hoa, nhưng trong ngự hoa viên vẫn có không ít kỳ hoa dị thảo nở rộ.

Nhưng là Vệ Anh lại cảm giác mình đưa ra đề nghị đi dạo ngự hoa viên quả thực là vụn nát.

Bởi vì bọn họ ở trong này không thể không chạm mặt với Bùi tướng quân.

Nhìn tốp ba tốp năm thiên linh vệ đang đi tới, mặt mày Vệ Anh vừa rồi còn cảnh xuân đầy mặt lập tức trở nên âm trầm.

Thiên linh vệ cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Hoàng thượng Hoàng hậu đi dạo ngự hoa viên, vội vàng quỳ xuống đón giá.

Vệ Anh không để ý đến bọn họ, mà là nghiêng đầu nhìn Ôn Ly, đôi mắt sáng long lanh của nàng lúc này đặc biệt chói mắt, “Muốn cười thì cười ra đi.”

Ôn Ly cực lực kìm nén ý cười trên mặt mình, đôi Vệ Anh thâm tình nói: “Thời tiết hôm nay thật sáng sủa, khắp nơi đều là phong cảnh đẹp a phong cảnh đẹp.”

Vệ Anh: “...”

Hắn nhìn Ôn Ly ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Phong cảnh đẹp trong miệng Hoàng hậu không phải là chỉ Bùi tướng quân đấy chứ?”

#Hoàng thượng anh minh#

Bùi Hoành vẫn quỳ trên đường đá sắc mặt lập tức thay đổi, mọi người đi theo phía sau hắn cũng lập tức dựng lỗ tai lên, một bộ nghe bát quái.

Ôn Ly lại bất vi sở động, tiếp tục nhìn Vệ Anh thâm tình khẩn thiết nói: “Tất nhiên là chàng rồi.”

Khóe miệng Vệ Anh giật giật, hừ Ôn Ly một tiếng mới quay đầu nhìn về phía Bùi Hoành quỳ dưới đất, “Bùi tướng quân, chuyện Trẫm phái ngự vệ hộ tống Thái hậu đi hành cung nghĩ hề, ngự vệ đã biết chưa?”

Bùi Hoành cúi đầu, có nề nếp đáp lời: “Mạt tướng biết.”

Vệ Anh gật gật đầu, liếc nhìn Bùi Hoành sâu kín nói: “Trước khi Thái hậu tránh nóng xong trở về, ngự vệ cứ ở lại hành cung bảo hộ Thái hậu an toàn đi.”

Ôn Ly: “...”

Vì sao? Vì sao Vệ Anh ngay cả thú vui duy nhất trong cung của nàng cũng tước đoạt?

Thật đúng là xã hội cũ vạn ác chỉ cho Hoàng thượng xây hậu cung, không cho Hoàng hậu ngắm mỹ nam.

Phụ điểm!

Thấy sắc mặt Ôn Ly âm trầm xuống, sắc mặt Vệ Anh cuối cùng cũng khôi phục lại. Bùi Hoành không phát hiện ra sóng ngầm mãnh liệt giữa đế hậu, chỉ bình tĩnh đối Vệ Anh nói: “Mạt tướng tuân lệnh.”

Mấy thiên linh vệ phía sau hắn tinh rụi trao đổi ánh mắt, chiều này của Hoàng thượng thật đúng là tiện.

Đội thiên linh vệ và những người liên can lui đi hết, Vệ Anh từ trên cao nhìn xuống Ôn Ly, hỏi: “Ly Nhi, thật ra nàng không thấy là long bào của Trẫm cũng rất đẹp sao?”

...

“Ừ...” Ôn Ly miễn cưỡng gật gật đầu, “Đúng là... Rất đẹp.”

Vệ Anh: “...”

“Lý công công!”

“Nô tài ở đây.” Lý công công luôn luôn đi theo phía sau Vệ Anh và Ôn Ly lập tức vui vẻ chạy tới.

“Truyền Lễ bộ Thượng thư cho Trẫm!”

“...Tuần chỉ.”

Lại bị Hoàng thượng gọi đến, trên đường Lễ bộ Thượng thư nhin không được vụng trộm hỏi thăm Lý công công, “Lý công công, Hoàng thượng lần này lại có chuyện gì à?”

Lý công công liếc mắt nhìn Lễ bộ Thượng thư, nhàn nhạt nói: “Hoàng thượng muốn sửa quần áo.”

Lễ bộ Thượng thư: “...”

Hắn quẹt miệng một cái, không ngại học hỏi kẻ dưới hỏi: “Hoàng thượng lần này lại muốn thay đổi quần áo nào?”

Lý công công nói: “Long bào.”

Lễ bộ Thượng thư: “...”

Hoàng thượng, ngài vẫn là chém cựa thần một đao đi.

Lễ bộ Thượng thư nước mắt lã chã.

Chuyện sửa long bào dưới sự cực lực khuyên can của Ôn Ly cuối cùng không có phát sinh, có điều sau đó Vệ Anh mặc quần áo của thiên linh vệ lác lư trước mặt Ôn Ly cả một ngày.

Lý công công ở bên cạnh nhìn xót xa không thôi, Hoàng thượng ngài chịu ủy khuất hu hu!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Cáo gắt

Editor: Linh

Mười ngày sau, Thái hậu dưới sự hộ tống của Bùi tướng quân, đúng giờ xuất phát đi hành cung nghỉ hè.

Có điều trước khi bà ta đi, bà ta vẫn không quên quan tâm thân mình Hoàng hậu.

Thái hậu lấy lý do chiếu cổ Hoàng hậu, phải thêm hai cung nữ và hai bà đỡ đến cung Trường Nhạc hầu hạ, Phương Tiêu cảm thấy việc này quan hệ trọng đại liền nhanh chóng đến điện Tử Thần thông tri Hoàng thượng. Hoàng thượng sau khi biết, không nói hai lời đưa bốn người quay lại lại đường cũ đưa về cung Trường Thọ.

Có điều cho dù Hoàng thượng không nề nạt như vậy, cũng không đã kích được lòng nhiệt tình quan tâm Hoàng hậu của những người trong hậu cung.

Nhiều ngày nay các cung lục tục phái người đưa nha hoàn và bà đỡ đến cung Trường Nhạc, Phương Tiêu có được khẩu dụ của Hoàng thượng, cho những người này đến từ chỗ nào thì về chỗ ấy.

Chỉ có một mình Giang tiếp dư không hề có một chút động tĩnh nào.

Hoàng thượng tuy từng tiết lộ với Thái hậu rằng muốn biếm Giang tiếp dư vào lãnh cung, có điều chậm chạp chưa ra tay, Giang tiếp dư tự nhiên sẽ không tự mình đụng vào hòng súng. Về phương diện khác, sau khi từ trong thiên lao trở về, thân thể nàng ta thật sự phải điều dưỡng tốt, cho dù có muốn làm cái gì, cũng là có lòng mà lực không đủ.

Người ở các cung bị Hoàng đế đuổi đi, hậu cung rốt cục an tĩnh mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này Vệ Anh vẫn luôn điều tra Giang gia, tuy rằng sớm biết Giang Nho ở Hộ bộ nhiều năm như vậy, nhất định vợ vết không ít mò hôi nước mắt của dân chúng. Nhưng kết quả của điều tra biểu hiện, Giang Nho tham nhũng còn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Những cái đã bị hắn ăn, sớm hay muộn cũng phải làm hắn nhỏ hết ra.

Bởi vì việc của Giang gia, mặt Vệ Anh dạo này lúc nào cũng âm trầm, các đại thần cũng không dám chọc giận hắn, ở trong cung thấy hắn đều tận lực đi đường vòng.

Chỉ có một mình Hoàng hậu, vẫn an nhĩ lúc ẩn lúc hiện trước mặt Hoàng thượng như trước.

Vệ Anh cũng chỉ có lúc nhìn thấy Ôn Ly, sắc mặt mới thoáng đẹp hơn chút ít.

Hôm nay Vệ Anh đến cung Trường Nhạc sớm hơn mọi ngày, vừa vào liền thấy Hồng Nhị đang bung bát đứng trước giường Ôn Ly, hai người dường như đang giằng co không ngừng.

Mày Vệ Anh giật giật, tiến lên hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy Vệ Anh đến đây, Hồng Nhị lên thờ phào một hơi: “Hoàng thượng, ngài đến thật đúng dịp, nương nương không muốn uống thuốc, nô tì khuyên như thế nào cũng không được.”

Vệ Anh hiểu rõ nhìn thoáng qua bát thuốc đen thui lúi trong tay Hồng Nhị, từ trong tay nàng nhận lấy bát: “Trẫm biết rồi, các người đều lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Hồng Nhị hướng Vệ Anh phúc thân rồi lui sang một bên.

Vệ Anh bung bát thuốc ngồi xuống bên giường, nhìn Ôn Ly buồn cười nói: “Ly Nhi, lớn như vậy rồi uống thuốc còn cần người dỗ à?”

Ôn Ly nhìn bát thuốc trong tay Vệ Anh, cả người đều lùi lại đằng sau, “Thuốc này đắng lắm, ta đã uống hơn nửa tháng rồi, thật sự muốn ói ra.”

Vệ Anh ngồi nhích lại cạnh nàng, giống như dỗ dành trẻ con nói: “Ly Nhi ngoan, uống hết bát này rồi không uống nữa.”

Ôn Ly nghe vậy mày hơi hơi nhú lại, “Chàng lần trước cũng nói như vậy lừa ta uống thuốc.”

Vệ Anh thấy Ôn Ly đáng vẻ kháng cự, bất đắc dĩ nói: “Vua không nói chơi, lần này tuyệt đối không lừa nàng.”

Ôn Ly vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích.

Vệ Anh trừng mắt nhìn, đưa bát thuốc trong tay đến bên miệng Ôn Ly, “Ly Nhi...”

“Ta đã nói là không uống rồi, chàng có phiền không vậy!” Ôn Ly đẩy tay Vệ Anh ra, nước thuốc nóng bắn hết lên người Vệ Anh, cũng có không ít bắn lên tay hắn, Vệ Anh nhẹ buông tay, bát thuốc ‘bịch’ một tiếng rơi xuống đất, tại chỗ không ngừng xoay tròn.

Cung Trường Nhạc im lặng đến bất ngờ, bọn cung nhân đứng ở một bên cả hô hấp cũng theo bản năng dừng lại.

Ôn Ly sùng sốt, không biết làm sao nhìn bàn tay bị phỏng có chút đỏ của Vệ Anh.

Thoáng nhìn qua thương tổn trên tay Hoàng thượng, Lý công công trong lòng quỳnh lên, tiến lên liền khiển trách Ôn Ly: “Người thật to gan!”

“Người thật to gan!” Vệ Anh nghiêng đầu quát Lý công công.

Lý công công lập tức ỉu xiu.

Hu hu, nô tài còn không là đau lòng ngài sao, ngài còn quát người ta.

Lý công công trái tim vỡ nát.

Vệ Anh quay đầu, nhìn Ôn Ly đang sững sờ, nhẹ giọng gọi như là sợ dọa đến nàng: “Ly Nhi?”

Nước mắt Ôn Ly ‘tách’ một tiếng rơi xuống, “Vệ Anh, chàng không sao chứ? Ta, ta thật không phải cố ý, ta cũng không biết ta bị làm sao nữa.”

“Ta không sao.” Vệ Anh vốn định giang tay ôm Ôn Ly vào lòng, nhưng nhìn nước thuốc trên quần áo, tay giơ đến một nửa lại dừng lại, “Người tới, giúp Trẫm thay quần áo.”

Lập tức có cung nữ dè dặt bước đến, thay Hoàng thượng thay quần áo. Vệ Anh quay đầu nhìn Lý công công ở một bên đang thương thay thân mình, phân phó nói: “Đi mời Văn thái y đến đây.”

Lý công công khịt khịt mũi, bi ai lên tiếng: “Vâng.”

Vệ Anh thay quần áo xong, Ôn Ly vẫn còn sững sờ ngồi trên giường, tựa như vẫn chưa lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi vừa rồi. Vệ Anh thấy hốc mắt nàng đỏ lên, khe cau mày, dướn người lên ôm người vào trong lòng, “Ly Nhi, nàng làm sao vậy?”

Ôn Ly ngược mắt nhìn Vệ Anh, trong mắt vẫn mang theo một lớp sương mù, “Thật xin lỗi, ta thật không cố ý làm chàng bị thương, ta cũng không biết vì sao, ta chính là không khống chế được mình, thật xin lỗi...”

Vệ Anh cúi đầu hôn một cái lên khóe mắt Ôn Ly, “Không sao, nếu nàng thật sự không muốn uống thuốc như vậy, vậy thì không uống.”

Mắt Ôn Ly lại đỏ lên, tuy rằng thuốc của Văn thái y thật sự rất khó uống, nhưng nàng từ nhỏ đã là một đồng chí tốt không sợ đắng không sợ mệt, thế nào cũng không thể vì uống thuốc liền tức giận như vậy.

Hơn nữa tính cách nàng xưa nay rất tốt, đặc biệt là ở trước mặt Vệ Anh, càng là mềm như cục gạo nếp.

Nàng dụi dụi mắt, nâng tay phải Vệ Anh lên, trên tay còn lộ rõ đỏ ửng, “Đau không?” Ngón tay Ôn Ly nhẹ sờ lên mu bàn tay Vệ Anh.

“Không đau.” Vệ Anh nâng cằm Ôn Ly lên, trấn an hôn một cái lên môi nàng.

“Hoàng thượng, Văn thái y đến.” Lý công công tiến vào bẩm báo với Vệ Anh.

Con người Vệ Anh hơi động, đối Lý công công nói: “Mời Văn thái y tiến vào.”

Văn thái y xách theo hộp thuốc nhỏ của mình, vuốt chòm râu từ ngoài điện đi vào. Nhìn thoáng qua vết thương trên tay Hoàng thượng, Văn thái y chậm rãi nói: “Hoàng thượng, cự thần không am hiểu trị bóng, ngài nên mời Phương thái y thì tốt hơn.”

Vệ Anh đứng dậy, đi đến trước mặt Văn thái y nói: “Trẫm gọi người đến đây không phải để xem bệnh cho Trẫm, mà là để người xem cho Hoàng hậu.”

Văn thái y nghe vậy như có điều suy nghĩ nhìn về phía Hoàng hậu đang ngồi trên giường, chuyện phát sinh ở cung Trường Nhạc vừa rồi, ở trên đường ông đã nghe Lý công công nói. Ông đi đến trước mặt Ôn Ly, cung kính nói: “Hoàng hậu, xin cho cự thần thay ngài bắt mạch.”

Ôn Ly mơ màng đưa tay ra, Văn thái y nhẹ đặt hai ngón tay lên cổ tay nàng, có hình có dáng bắt mạch một lúc, “Hoàng hậu nương nương cũng không lo ngại, có thể là do cảm xúc tương đối kích động, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Vệ Anh mắt lạnh nhìn Văn thái y, đối Hồng Nhị Lục La phân phó nói: “Hầu hạ Hoàng hậu đi ngủ, Văn thái y cùng Trẫm đi thiên điện.”

Lông mày Văn thái y giật giật, liền đi theo phía sau Vệ Anh đi ra ngoài điện.

Vào trong thiên điện ngồi xuống, sắc mặt Vệ Anh rất không tốt. Con người Văn thái y đảo đảo, đối Vệ Anh hỏi: “Hoàng thượng cảm thấy Hoàng hậu không thích hợp?”

“Đúng.” Vệ Anh lạnh giọng nói, “Ly Nhi chưa bao giờ nổi giận với Trẫm.” Cho dù là trước đây khi mình vắng vẻ nàng, nàng cũng không rống to với mình như hôm nay.

Văn thái y suy tư một lát, đối Vệ Anh nói: “Hoàng hậu nương nương đang có thai, cảm xúc khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, tính cách trở nên táo bạo cũng là bình thường.”

Vệ Anh lắc lắc đầu, nói: “Trẫm hiểu biết nàng, nàng là một người rất biết khống chế chính mình, sẽ không dễ dàng bị cảm xúc dắt đi, càng không cần nói đến lên cơn với Trẫm.”

Văn thái y ngưng thần suy nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra đầu mối gì. Vừa rồi lúc ông bắt mạch cho Ôn Ly, trừ cảm xúc nàng tương đối kích động ra, cũng không phát hiện có chỗ nào không ổn.

Có điều cảm xúc của Hoàng hậu nương nương không chịu khống chế như vậy, đối thai nhi trong bụng quả thật có ảnh hưởng.

Nghĩ đến một tầng này, mâu sắc của Văn thái y lại ngưng trọng thêm mấy phần, ông đột nhiên cảm thấy Hoàng thượng lo lắng không phải không có lý. Dù sao ông cũng đã ngày người trong cung này mấy chục năm, đối mấy chuyện trong hậu cung kia, lòng cũng biết rõ.

Thấy mâu sắc Văn thái y ngày càng thâm trầm, sắc mặt Vệ Anh cũng càng lúc càng lạnh, “Văn thái y nghĩ đến cái gì rồi à?”

Văn thái y nhíu mày, nói: “Chuyện này cự thần tạm thời cũng không nghĩ ra cái gì, Hoàng hậu ăn cái gì đều là cự thần cùng ngự trù tự mình phụ trách, sẽ không có vấn đề gì.” Nếu như không phải đồ ăn, vậy thì là cái gì đây?

Hơn nữa cung Trường Nhạc được Hoàng thượng bảo vệ một giọt nước không rỉ, không nói đến người khác không thể đi vào, liền ngay cả Hoàng hậu cũng không dễ được ra, nếu quả thật có người giờ trò gì, là tìm được thời cơ thế nào? Lại động tay động chân ở đâu?

Ôn Ly lúc này đang nằm trên giường cũng cùng Văn thái y nghĩ đến cùng một vấn đề.

Tuy rằng nghe nói người mang thai tính cách sẽ trở nên nóng nảy, nhưng Ôn Ly vẫn cảm giác được mình không đúng lắm. Bởi chức nghiệp yêu cầu, khống chế cảm xúc là chương trình học bọn họ phải nắm vững trụ cột, hôm nay đối Vệ Anh khác thường như thế, thế nào cũng không thể nói nổi.

Ôn Ly khẽ cau mày, ở trong lòng thầm nói: “Hệ thống, người có thể giúp tra kiểm tra được không?”

...

Hệ thống im lặng một hồi mới nói: “Bản hệ thống không có công năng này.”

Ôn Ly bấm riết không tha nói: “Vậy người biết ta là bị sao không?”

“Bản hệ thống không cung cấp dịch vụ này.”

Ôn Ly: “...”

Vậy ngươi còn có công dụng gì? Thậm chí ngay cả một chút bàn tay vàng cũng không có, cái này không khoa học!

[Tinh! Hệ thống hữu tình nhắc nhở, sau khi người chơi gạt bỏ Phạm Na Già, ‘dị điệp hoa’ được thừa kế từ chỗ nàng có công dụng ngưng thần tĩnh khí, thư giãn thần kinh, có lẽ có thể trợ giúp người chơi.”

Ôn Ly: “...”

Hệ thống, bàn tay vàng này của ngươi cũng quá nhỏ đi! Tôi đa chỉ có thể gọi là sợi chỉ vàng!

[Có một ít còn hơn không, xin người chơi học được cảm thấy đủ.]

Ôn Ly: “...”

Trong lúc nàng đang chống lại hệ thống, cảm giác phần giường bên cạnh lún xuống, Vệ Anh không biết từ lúc nào đã nằm bên cạnh nàng.

Ôn Ly hơi nghiêng người, trừng to mắt nhìn Vệ Anh, “Vệ Anh, ta có phải là bị bệnh không?”

Vệ Anh nhướn mày, nhẹ ôm Ôn Ly vào trong ngực, ôn nhu nói: “Nàng không có việc gì.” Mặc dù bây giờ không thể xác định rốt cuộc không đứng ở chỗ nào, nhưng đề an toàn, về sau mỗi ngày Văn thái y đều sẽ đến thay Ôn Ly bắt mạch, nếu có vấn đề gì cũng có thể kịp thời phát hiện.

Nhưng vừa nghĩ tới có người núp ở chỗ tối muốn hại Ôn Ly, lửa giận trong lòng Vệ Anh liền bùng lên, chấy mạnh đến nỗi hắn muốn đi ra ngoài giết mấy người.

“Vệ Anh, tay chàng bôi thuốc chưa?” Ôn Ly dè dặt cẩn trọng kéo tay Vệ Anh, tỉ mỉ nhìn nhìn, ừ, may mà không nổi bọt nước.

Vệ Anh nhìn người trước mắt, trong lòng vừa động, bàn tay đặt trên người Ôn Ly không tự giác nắm chặt lại, “Ly Nhi...”

“Hả?”

Ta tuyệt đối sẽ không cho nàng có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Mê hồn hương

Editor: Linh

Từ ngày đó về sau Văn thái y liền thật sự ngày nào cũng đến cung Trường Nhạc bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương, có điều cũng vẫn không điều tra ra kỳ quái gì, nhưng lại thật giảm bớt thuốc điều dưỡng thân thể cho Ôn Ly.

Sau khi giảm lượng thuốc xuống, cảm xúc của Ôn Ly cũng thật ổn định hơn nhiều.

Hôm nay lại theo lệ thường bắt mạch, Văn thái y sau khi bắt mạch cho Ôn Ly xong, nghĩ Hoàng hậu nương nương đã qua ba tháng đầu nguy hiểm nhất, thuốc này không sai biệt lắm cũng có thể tạm thời ngừng. Dù sao là thuốc có ba phần độc, trước đó cũng bởi vì Hoàng thượng lo lắng cho thân thể của Ôn Ly, mới luôn để Ôn Ly uống thuốc điều dưỡng.

Văn thái y đứng bên cạnh bàn thu thập hòm thuốc, chuẩn bị đi báo cáo cho Hoàng thượng thì nghe thấy tiếng chó sủa thanh thúy lại giàu tiết tấu từ ngoài điện truyền vào.

Văn thái y tò mò nhìn về phía nguồn thanh âm, chỉ thấy một con chó đất đang vui sướng chạy vào trong điện.

Ôn Ly ngồi trên giường đệm tự nhiên cũng nghe thấy tiếng kêu của Tam Hoàng, hơi ngược mắt nhìn ra ngoài điện. Tam Hoàng tìm đúng mục tiêu liền muốn bỏ nhào lên người Ôn Ly, nhưng đã bị Phương Tiêu trước một bước ngăn lại.

Nếu như Tam Hoàng nhào lên khiến Hoàng hậu nương nương xảy ra cái gì không tốt, đừng nói Tam Hoàng muốn lên bàn ăn, sợ là ngay cả các nàng cũng sẽ bị Hoàng thượng lược sống.

Tam Hoàng không thể như nguyện bỏ nhào vào trong lòng Ôn Ly ra sức giãy dụa, một đôi mắt to tròn đầm đìa đáng yêu nhìn Ôn Ly, còn ăng ăng kêu.

Khỏe mắt Ôn Ly giật giật, nhớ ngày đó nó ra về đáng yêu với Vệ Anh, không biết nó học ở đâu không biết? Đối nàng ngược lại rất biết ra về đáng yêu.

Ôn Ly đang muốn đứng dậy ôm lấy Tam Hoàng thì Văn thái y ba bước cũng biến thành hai bước đi tới, “Hoàng hậu nương nương, đây chính là con chó mà người nuôi à?”

Ôn Ly nhìn Văn thái y gật đầu, “Đúng vậy.”

“Không biết cho thể cho cừu thần nhìn một cái được không?”

Ôn Ly chớp chớp mắt, đoán không ra trong hồ lô của Văn thái y là cái gì, “Được.”

Văn thái y nhận lấy Tam Hoàng từ trong lòng Phương Tiêu, hình như không thích mùi thảo dược trên người Văn thái y, Tam Hoàng mỗi lần bị Văn thái y ôm liền kịch liệt đầu tranh.

Văn thái y lại bất vì sở động, ôm Tam Hoàng vào trong ngực vừa xoa lại nắn, Tam Hoàng kêu càng thêm thảm thiết.

Văn thái y cau mày, gắt gao ấn chặt Tam Hoàng đang làm loạn vào trong ngực, đối Ôn Ly nói: “Xin Hoàng thượng cho cừu thần mượn con chó này dùng một lát, cừu thần xin được cáo lui trước.”

Văn thái y nói xong liền đi nhanh như bay rời khỏi cung Trường Nhạc, tuyệt không giống một lão nhân gia sáu mươi tuổi.

Ôn Ly nhìn bóng lưng đi nhanh rời khỏi của Văn thái y, bên tai còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tam Hoàng. Nàng nuốt nước miếng một cái, sâu kín hỏi: “Văn thái y ông ấy... Không thêm thịt chó đây chứ?”

Phương Tiêu: “...”

Hoàng hậu nương nương ngài lo lắng quá nhiều, cho dù Văn thái y thật sự thiếu thịt chó, cũng không dám dùng chó yêu của ngài đâu.

Trong điện Từ Thần, Vệ Anh đang phê duyệt tấu chương đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa quen thuộc, mày theo bản năng nhíu lại.

“Lý công công, đi xem chuyện gì.”

“Vâng.”

Lý công công bước ra điện khỏi Từ thần liền thấy xa xa Văn thái y ôm một con chó, đang cùng nó kịch liệt chiến đấu. Nhận ra con chó Văn thái y đang ôm là chó của Hoàng hậu nương nương, khỏe miệng Lý công công giật giật, “Văn thái y, ông đang làm gì vậy?”

Văn thái y đã bị Tam Hoàng làm khổ không còn sức, lúc này thấy Lý công công liền như thấy được cọng rom cứu mạng, “Lý công công tới thật đúng lúc, mau giúp lão phu bắt lấy con chó này.”

Lý công công mấp máy môi, cuối cùng bắt đắc dĩ giúp Văn thái y cùng nhau chế phục Tam Hoàng.

Vì thế khi Vệ Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là cảnh tượng cảm động hai lão già đồng tâm hiệp lực đối kháng một con chó.

...

Vệ Anh hít một hơi thật sâu, nhìn hai người đối diện lạnh lùng hỏi: “Các người ai tới giải thích cho Trẫm chút?”

Lý công công lập tức nhìn về phía Văn thái y, Văn thái y nhẹ buông tay, tiến lên một bước nói: “Hoàng thượng, cừu thần đã biết vì sao thời gian trước Hoàng hậu nương nương lại khác thường như thế.”

Văn thái y vừa buông tay, Tam Hoàng liền từ trong lòng Văn thái y nhảy xuống, chạy loạn quanh điện Từ Thần, Vệ Anh như có cảm giác, quơ lấy một quyển tấu chương ném về phía Tam Hoàng, Tam Hoàng trúng chiêu, ngao một tiếng liền hai chân duỗi ra, hôn mê bất tỉnh.

...

Văn thái y cùng Lý công công lặng lẽ nhìn con chó đáng thương đang hôn mê trên đại điện, cùng nhau im lặng.

Có câu là bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại, Hoàng thượng tấu chương đánh chó, đi đời nhà ma.

“Văn thái y, người có thể nói được rồi.” Giọng lãnh đạm của Vệ Anh từ bên trên truyền xuống, Văn thái y thu hồi suy nghĩ ngẩn ngang của mình, khom người hướng Vệ Anh nói, “Vấn đề nằm ở trên người con chó này.”

“Hừm?” Đuôi lông mày Vệ Anh xéch lên, khỏe miệng treo một nụ cười lạnh, xem ra vừa rồi hạ thủ vẫn còn quá nhẹ.

Không biết có phải Văn thái y bị ảo giác không, ông hình như cảm thấy con chó đất hôn mê trên đại điện vừa rùng mình một cái.

“Chó này có vấn đề gì?” Vệ Anh hỏi tiếp. Văn thái y thu lại suy nghĩ lung tung của mình, vuốt râu đối Vệ Anh nói: “Cừu thần vừa mới phát hiện, trên

người con chó này có một mùi hương đặc biệt, hương vị mặc dù không đậm, đối người khác cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nó cùng một vị thuốc trong đơn thuốc lần trước cự thần kê cho nương nương hỗn cùng nhau, sẽ sinh ra tương khắc, nhẹ thì khiến người tinh thần không yên, tính khí táo bạo, nặng, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Nghĩ đến đây trong lòng Văn thái y vẫn còn sợ hãi, may mắn trụ cột thân thể Hoàng hậu nương nương tốt, thêm kịp thời giảm bớt lượng thuốc, bằng không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Vệ Anh theo lời Văn thái y nói liền càng lúc càng âm trầm, hần nhìn Lý công công một cái, âm thanh lạnh lùng: “Đi truyền hết Hồng Nhị Lục La Phụng Lăng Phụng Tiêu đến đây cho Trẫm!”

“Nô tài tuân chỉ!” Thập trên mặt Lý công công run run, nghĩ rằng lại có người xui xẻo.

Đám người Hồng Nhị vừa bước vào điện Tử Thần liền nhìn thấy Tam Hoàng nằm chết trên mặt đất. Khóe miệng bốn người nhất tề giật giật, sau đó quỳ xuống trước mặt Vệ Anh, “Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

Vệ Anh mắt nhìn mấy người trên đất, trầm giọng nói: “Các người bình thường là ai phụ trách chăm coi Tam Hoàng?”

Hồng Nhị và Phụng Lăng sắc mặt trắng bệch, trong lòng ần ần có dự cảm không tốt. Hồng Nhị nuốt nước miếng một cái, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, trước kia vẫn là nô tì chăm coi Tam hoàng, sau này Phụng Lăng ngại nô tì tắm rửa cho Tam Hoàng không sạch, liền tự mình nhận lấy.”

Phụng Lăng cúi đầu, mấp máy môi nói: “Hoàng thượng, không biết Tam Hoàng xảy ra vấn đề gì?”

Vệ Anh nhìn Phụng Lăng, ánh mắt sâu thẳm, “Vừa rồi Văn thái y nói, trên người Tam Hoàng có một loại hương, đủ để cho Hoàng hậu trí mạng.”

Phụng Lăng nghe vậy sắc mặt lập tức trắng bệch, “Hoàng thượng, oan uổng quá! Nô tì tuyệt đối không có dùng hương gì lên người Tam Hoàng!”

Phụng Tiêu cũng nói: “Hoàng thượng, nô tì và Phụng Lăng từ khi đến cung Trường Nhạc liền toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng hậu nương nương, tuyệt đối chưa làm qua nửa việc mưu hại Hoàng hậu nương nương.”

Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, khóe miệng cong lên một độ cong lãnh ngạnh, “Các người ý vào Tam Hoàng không thể nói, tự nhiên nói như thế nào đều được.”

Phụng Lăng đỏ vành mắt, thanh âm đã mang theo nước mắt, “Hoàng thượng, lời của nô tì đều là thật, nô tì thật không làm qua nửa việc có lỗi với Hoàng hậu nương nương.”

Vệ Anh há miệng thờ đốc, đang muốn nói chuyện chợt nghe thái giám bên ngoài hô, “Hoàng hậu nương nương giá lâm—”

Vệ Anh hơi sững sờ, tiếp theo từ trên ngai vàng đứng dậy, Ôn Ly vừa vặn từ ngoài cửa đi vào. Thấy Tam Hoàng chết ngất trên mặt đất, khóe miệng Ôn Ly cũng giật giật, sau đó nhìn Vệ Anh đag đi tới hỏi: “Hoàng thượng, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vệ Anh đột nhiên truyền bốn người Hồng Nhị Lục La Phụng Lăng Phụng Tiêu đến, Ôn Ly muốn không để ý cũng không được.

Vệ Anh không trả lời vấn đề của Ôn Ly, chỉ bắt mắt nhìn nàng, “Nàng không ở cung Trường Nhạc nghỉ ngơi cho khỏe, chạy đến đây làm gì?”

Ôn Ly nói: “Văn thái y nói, thời kì mang thai nên ra ngoài tản bộ nhiều.”

Văn thái y: “...”

Ta là nói để ngài tản bộ trong cung Trường Nhạc, không phải để ngài từ cung Trường Nhạc tản bộ đến điện Tử Thần mà Hoàng hậu nương nương.

Văn thái y cảm thấy, đây tuyệt đối là Hoàng hậu nương nương đang mượn cớ trả thù hần cho nàng uống nhiều thuốc.

Ôn Ly nhìn thoáng qua Phụng Lăng nước mắt lưng tròng, lại hỏi một lần, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lần này Vệ Anh không có lại lảng tránh, mà là lạnh mặt nói: “Có người bôi hương liệu lên trên người Tam Hoàng, loại hương này hòa với thuốc nàng uống sẽ khiến người khác không kiềm chế được tính tình.” Hần không nói ra nghiêm trọng còn có thể trí mạng, hần không muốn cho Ôn Ly tăng thêm gánh nặng trong lòng.

Ôn Ly cau mày, “Nhưng mà Tam Hoàng là vô tội mà.” Chẳng biết nó trực tiếp đánh ngất trên mặt đất, cái này xuống tay cũng không khỏi quá nặng đi.

Vệ Anh: “...”

Hồng Nhị Lục La Phụng Lăng Phụng Tiêu: “...” Hoàng hậu nương nương, ngài không biết là chúng ta càng vô tội hơn sao.

Văn thái y vuốt râu một cái, trong lúc tất cả mọi người trầm mặc xuất ra cứu tràng, “Hoàng thượng, lượng hương dùng rất ít, mục đích của người kê đơn hần là muốn cho Hoàng hậu nương nương dễ non. Ngoài ra, người có thể sử dụng phương pháp này nhất định là biết một ít dược lý, hơn nữa y còn biết cự thần mở đơn thuốc gì cho nương nương.”

Văn thái y nói xong lời này, sắc mặt Vệ Anh lập tức càng đen hơn. Người dễ dàng lấy được đơn thuốc của Văn thái y, không thể ngờ chính là đám người Hồng Nhị.

Phương Tiêu cũng nghe được Văn thái y ý ở ngoài lời, hướng Vệ Anh dập đầu, nói: “Hoàng thượng, Tam Hoàng luôn chạy tán loạn khắp nơi, rất nhiều người đều có cơ hội ra tay. Còn nữa, mấy ngày trước đây các cung đều có phải người đến cung Trường Nhạc, tuy rằng đều bị chặn ở bên ngoài điện, nhưng nếu muốn tìm một cơ hội kê đơn Tam Hoàng cũng không khó.”

Vệ Anh nghe Phương Tiêu nói xong, từ trên cao nhìn xuống nàng, mặt không thay đổi nói: “Còn nhớ rõ trước đó Trẫm đã từng nói với các ngươi cái gì không? Nếu Hoàng hậu ra nửa điểm đường rẽ, mặc kệ có quan hệ đến các ngươi hay không, các ngươi đều phải chết.”

Bốn người trên đất nghe vậy sắc mặt lại trắng hơn, Ôn Ly nhìn thoáng qua các nàng, đối Vệ Anh hỏi: “Lời này chàng nói lúc nào?”

Vệ Anh: “...”

Hoàng hậu, nàng là đặc biệt chạy tới phá hư không khí à?

Nhìn ra Hoàng hậu cố ý thiên vị các nàng, Phương Lăng vội hướng Ôn Ly nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tì thật sự trong sạch, ngài nhất định phải tin tưởng nô tì.”

Ôn Ly không có nói tiếp, vẫn là đối Vệ Anh nói: “Mặc kệ người dùng hương trên người Tam Hoàng là ai, hần thủy chung chưa thành công. Hoàng thượng cũng không cần xử bọn Hồng Nhị tội chết, cho dù xử tử các nàng, điều người khác tới cũng không thể cam đoan không có vấn đề, chẳng bằng tiếp tục để bọn Hồng Nhị ngốc bên cạnh ta, có giáo huấn lần này, cho dù việc này thật sự là các nàng làm, tin rằng các nàng cũng sẽ không có lần thứ hai.”

Vệ Anh nhìn Ôn Ly một hồi, sau đó chuyển qua bốn người nói: “Lần này Trẫm liền tạm thời bỏ qua các ngươi, nếu như còn có lần nữa, vậy Trẫm sẽ cho các ngươi muốn sống không được muốn chết không xong.”

“Tạ Hoàng thượng ân không giết!” Bốn người nhất tề quỳ trên mặt đất dập đầu một cái, đôi mắt thâm thúy của Vệ Anh không mấy nhìn ra hơi động, sau đó đối Lý công công nói, “Từ giờ đến trước khi Hoàng hậu sinh, không cho Tam Hoàng lại bước vào cung Trường Nhạc một bước. Ngoài ra, triệu tập tất cả cung nhân trong cung Trường Nhạc lại, Trẫm muốn thăm vấn từng người một.”

“Vâng.”

Lý công công nói xong liền mang theo đám Hồng Nhị thôi lui ra khỏi điện Từ Thần, Văn thái y cũng thừa cơ lui ra theo, còn thuận tiện nhặt Tam Hoàng trên đất lên.

Từ Thần điện vừa mới còn ồn ào không dứt lập tức yên tĩnh trở lại, Vệ Anh nghiêng đầu nhìn Ôn Ly một cái, hỏi: “Ly Nhi, trong lòng nàng có phải đã có người hoài nghi không?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá (Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Ba tháng

Editor: Linh

Trong lòng Ôn Ly thật đúng là có người hoài nghi.

Tuy rằng Tam Hoàng chỉ là một con chó đất, nhưng nó cũng là một con chó đất huyết thống thuần chủng... Được rồi, ít nhất nó là con chó đất của Hoàng hậu nương nương.

Tục ngữ nói đánh chó phải ngó mặt chủ, cho nên Tam Hoàng mặc dù chỉ là một con chó đất, nhưng bình thường ở trong cung cũng hoàng hành ngang ngược như con cua, không người nào dám trêu chọc nó, nếu thật sự có ai tận lực tiếp cận, nhất định sẽ làm người khác chú ý.

Còn nữa, Tam Hoàng thật ra là một con chó sợ người lạ, có người xa lạ tiếp cận nó, nó nhất định sẽ kêu to, điểm ấy Văn thái y và Lý công công đã tự mình nghiệm chứng.

Cuối cùng Tam Hoàng tuy thích chạy loạn khắp nơi, nhưng phạm vi hoạt động cũng chỉ giới hạn trong cung Trường Nhạc, sẽ không chạy loạn khắp hậu cung.

Nói chung, người có thể vô thanh vô tức hạ thuốc lên người Tam Hoàng, nhất định là người trong cung Trường Nhạc, hơn nữa còn là người sẽ không khiến Tam Hoàng cảnh giác.

Ôn Ly cảm thấy, người kẻ đơn nhất định nằm trong bốn người Hồng Nhị Lục La Phương Tiêu Phương Lăng.

Về phần nguyên nhân hạ thuốc, khả năng lớn nhất là bị nương nương bên ngoài thu mua, nhưng cũng có khả năng là... Trong bốn người này có người chơi.

Nếu trong bốn người thật sự có người là người chơi, vậy phía trước trong ba người Trình Mỹ Nhân, Giang Tiệp Dư cùng công chúa Tắc Á mà Ôn Ly đoán, có một người không phải người chơi.

Nghĩ đến đây lòng mày Ôn Ly liền nhủ lại, nếu giữa các nàng thật sự có người là NPC, vậy nàng liền không thể tùy tiện ra tay với các nàng. Hiện tại chỉ có thể địch không động, ta không động, là Hoàng hậu, nàng nhất định là mục tiêu của tất cả mọi người, chờ đối phương ra chiêu, nàng lại gặp chiêu phá chiêu là được.

“Ly Nhi?” Vệ Anh thấy Ly Nhi đáng vẻ trầm tư, nhìn không được nhẹ giọng gọi. Ôn Ly hoàn hồn, đối Vệ Anh nói: “Trong lòng ta đúng là có người hoài nghi, nhưng trước mắt còn chưa có chứng cứ, chỉ là phán đoán của ta mà thôi, nếu trách lầm người thì không tốt lắm.”

Ai biết Vệ Anh nghe Ôn Ly nói xong lại nói: “Thà giết lầm một ngàn, không thể thả một cái.”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng ngài thật ra họ Uông tên Tinh Vệ đúng không? Ừ, nghe nói Uông Tinh Vệ đáng đáp rất anh tuấn.

...

Ôn Ly bị lỗi suy nghĩ càng bay càng xa của mình làm quẫn, nàng hắng giọng một cái, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, không có bằng chứng liền giết người như vậy đối thanh danh của chàng không tốt.” Nàng cũng không muốn Vệ Anh biến thành một bạo quân dân chúng nhắc đến liền biến sắc.

Vệ Anh nhấp máy môi, nói: “Ta chỉ để ý an nguy của nàng.”

Trái tim Ôn Ly do câu nói này của Vệ Anh mà khẽ run lên, nàng kiễng chân, hai tay vòng qua cổ Vệ Anh, hôn một cái lên môi hắn, “Yên tâm đi, trong lòng ta đã đối nàng có nghi, tự nhiên sẽ có điều phòng bị, nàng muốn lại làm động tác nhỏ gì cũng không dễ dàng.”

Vệ Anh thuận thế ôm eo Ôn Ly, kéo nàng vào trong lòng mình, “Ta không thể lấy an nguy của nàng làm tiền đặt cược.”

Ôn Ly cười cười, đối Vệ Anh nói: “Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có việc gì.” Bốn người cung nữ kia đến cùng có người có phải người chơi hay không, vẫn là nàng phải tự mình xác định. Tuy rằng nàng có thể để Vệ Anh trực tiếp giết bốn người các nàng, như vậy ai là người chơi cũng nhất thanh nhị sở, nhưng nàng không muốn làm như vậy.

Bốn người cung nữ kia dù sao cũng theo nàng lâu như vậy, nói như thế nào cũng có cảm tình, vì tìm ra một người chơi mà khiến ba người khác uổng mạng, nàng vẫn là không xuống tay được. Tiếp theo tựa như nàng vừa mới nói, nếu Vệ Anh thật không có chứng cứ mà đem bốn người các nàng xử tử, người khác ngoài miệng không dám trắng trợn nói Vệ Anh, nhưng riêng về phía dưới nhất định sẽ nghị luận. Vệ Anh hiện mới đăng cơ không lâu, nếu truyền ra lời đồn giết người bừa bãi, chỉ sợ sẽ làm người hữu tâm thừa cơ lợi dụng.

Ôn Ly vì Vệ Anh suy tính những thứ này, Vệ Anh há lại có thể không biết. Tuy rằng hắn không cần giết mấy cung nữ có uy hiếp đến Ôn Ly, nhưng Ôn Ly vì hắn suy nghĩ như thế, trong lòng hắn vẫn có chút rung động.

Theo bản năng ôm Ôn Ly chặt hơn, Vệ Anh vừa cúi đầu liền hôn lên môi nàng. Đầu lưỡi có chút nóng này không gặp phải trở ngại gì liền xông vào trong khoang miệng trơn trượt của Ôn Ly, cùng đầu lưỡi nàng chơi trò đuổi bắt.

Tay đặt giữa lưng Ôn Ly cũng không tự chủ được đặt lên mềm mại trước ngực nàng, không ngừng nắn bóp. Ôn Ly thừa nhận công kích ở nhiều nơi từ Vệ Anh, thân thể rất nhanh liền mềm nhũn, cả người gần như treo trên người hắn.

Tay chế trụ sau gáy Ôn Ly hơi hơi thả lỏng, cùng Ôn Ly kéo ra một khoảng cách, “Ly Nhi, nghe nói ba tháng sau là có thể làm, thật sao?”

Ôn Ly: “...”

Tri thức dự trữ về phương diện này Hoàng thượng thật đúng là đầy đủ ghê.

Vệ Anh thấy Ôn Ly sắc mặt buồn bực, cười hôn lên khóe miệng nàng, “Hoàng hậu đây là không muốn thị tẩm sao?”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng mau tỉnh lại! Ban ngày hầu ngủ cái gì chứ!

Hoàn toàn không nghe được rít gào trong lòng Ôn Ly, Vệ Anh tự nhiên bế thân thể mềm nhũn của Ôn Ly lên, đi đến sau bình phong.

Sau tấm bình phong có một chiếc giường mềm, là để khi Hoàng thượng xử lý triều vụ mệt mỏi dùng, nhưng bây giờ lại dễ dàng giúp Hoàng thượng thỏa mãn tính dục.

Tuy rằng trước đây Vệ Anh một lần cũng chưa từng ngủ ở đây, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy chiếc giường này đặt đây thật sự là quá tri kỷ.

Đặt Ôn Ly lên trên giường êm, Vệ Anh liền dướn người đè lên. Sợ ép đến bụng Ôn Ly, Vệ Anh lại dùng một tay chống thân thể, tay kia thì linh hoạt cởi dây áo Ôn Ly, từ ngoài áo trượt vào.

Ý lạnh đột nhiên tập kích làm thân thể Ôn Ly run lên, theo bản năng yêu kiều ra tiếng, Vệ Anh một bên nắn bóp mềm mại của Ôn Ly, một bên cúi đầu lên cổ Ôn Ly bắt đầu cắn liếm. Quanh phòng chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề cùng tiếng yêu kiều thỉnh thoảng phát ra từ miệng Ôn Ly.

Lý công công đứng ở ngoài điện Từ Thần, bị ai ngửa đầu nhìn không trung. Giữa ban ngày, Hoàng thượng ngài nói [bíp bíp –] liền [bíp bíp –] là sao! Ngài đã quên cung nhân cung Trường Nhạc bị ngài triệu tập lại rồi sao? Bọn họ còn đang quỳ trong cung Trường Nhạc kia.

Mà lúc này, Vệ Anh nào còn để ý đến cung nhân cung Trường Nhạc gì gì, lòng hắn tràn đầy chỉ có thân thể tuyết trắng mềm mại dưới thân.

“Ly Nhi, Ly Nhi...” Vệ Anh đặt tay phải lên chân Ôn Ly, dọc theo da thịt non mềm một đường vuốt lên, thân thể chặt chẽ dán lên người Ôn Ly, hai tròng mắt nhuốm đầy tình dục chuyên chú nhìn về mặt động tĩnh của người dưới thân.

Ôn Ly sắc mặt ửng hồng, mê người hơn bất kỳ thứ gì, khiến Vệ Anh lại cắn cắn lên mặt nàng nhưng vẫn chưa thỏa mãn.

“Ly Nhi...” Thân dưới Vệ Anh mập mờ cọ xát lên chân Ôn Ly, “Ta muốn đi vào...”

“Ừm...” Ôn Ly có chút khó khăn gầy dựa, con ngươi hiện lên ánh nước trong suốt nhìn Vệ Anh, tựa như là đang mời. Màn này rất mê người, bụng dưới Vệ Anh căng thẳng, liền đẩy chính mình lên trước, đưa mình vào trong cơ thể Ôn Ly.

Trong cơ thể Ôn Ly thủy nộn mềm nhũn, dính sát vào nhau hòa cùng nơi ấy của chính mình, không có một khe hở, Vệ Anh thoải mái hừ ra tiếng.

Thân thể đột nhiên bị tách ra, Ôn Ly theo bản năng có chút không khỏe, có điều nàng chưa kịp thích ứng, người phía trên đã không kịp chờ đợi bắt đầu chuyển động.

Bởi vì bận tâm đứa nhỏ trong bụng Ôn Ly, Vệ Anh không dám đi vào quá sâu, mỗi một lần động tác cũng không dám quá mạnh, có điều như vậy thôi Vệ Anh cũng đã rất thỏa mãn.

So với chỉ có thể lấy tay giải quyết, nơi này chính là thiên đường.

“Ừm... Vệ Anh...” Tựa hồ là lâu lắm không có làm, Ôn Ly nhất thời có chút không thích ứng, làm bộ tội nghiệp nhìn người đang vui đùa gian khổ làm việc bên trên. Vệ Anh nắm lấy bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu của Ôn Ly, cùng nàng mười ngón đan xen, ôn nhu trấn an nói: “Ly Nhi ngoan, nhịn một chút...”

“Ừ...” Theo Vệ Anh tiến vào, Ôn Ly theo bản năng nhắm hai mắt lại, rên ra tiếng. Vệ Anh nhìn dáng vẻ của nàng, con ngươi trầm xuống, lại cúi đầu gặm cắn quanh thân Ôn Ly.

Ngậm chặt một đầu phấn hồng đang đứng thẳng, Vệ Anh dùng răng nhẹ cắn, Ôn Ly dưới kỹ xảo trêu đùa của Vệ Anh rốt cục dần tiến vào trạng thái, tiếng rên yêu kiều cũng càng trở nên tiêu hồn thực cốt.

Vệ Anh động tác hơi mạnh, Ôn Ly bị đâm có chút bẽ tan, giọng đứt quãng nói: “Vệ Anh... Nhẹ chút... Cần thận đứa nhỏ...”

Vệ Anh nắm chặt lấy tay Ôn Ly, “Ly Nhi, làm sao bây giờ, ta sợ ta nhịn không được...”

Ôn Ly: “...”

Nhịn không được thì chàng mau bắn ra chứ sao!

Nội tâm Ôn Ly tuy rằng rất buồn hãn, nhưng nàng tuyệt đối không có lá gan nói Hoàng thượng mau xuất ra. Vệ Anh nhìn người dưới thân dáng vẻ vừa hờn vừa giận, khóe miệng không tự giác cong lên, cúi đầu ấn lên môi nàng một nụ hôn, “Ta biết rồi, ta sẽ nhẹ một chút.”

Vệ Anh tuy rằng nhẹ xuống, nhưng là Ôn Ly không nghĩ tới hắn lại duy trì lâu như vậy, đây đại khái chính là cái gọi là, thượng đế đóng một cánh cửa, đồng thời sẽ mở cho người một cánh cửa khác đi.

....

Đừng làm rộn, thượng đế.

Nhưng thảm nhất không phải Ôn Ly bị Vệ Anh làm tan tác toi bồi, mà là cung nhân quỳ gối trong cung Trường Nhạc. Hoàng thượng ở trong này cùng Hoàng hậu triều miên bao lâu, bọn họ quỳ trong cung Trường Nhạc bấy lâu, quỳ đến cuối cùng, cả người bọn họ đều tê dại.

#Cảm giác sẽ không bao giờ yêu nữa#

Chờ Hoàng thượng rốt cục thỏa mãn, đã đến giờ cơm tối.

Vệ Anh ôm Ôn Ly đi tắm, lại truyền cơm, thấy mặt Ôn Ly có chút mệt mỏi, Vệ Anh chủ động đảm nhiệm hộ tống nàng về cung Trường Nhạc.

Bị Vệ Anh ôm vào trong ngực, một đường từ điện Tử Thần về đến cung Trường Nhạc, Ôn Ly cảm giác đời này mình lần lộn trong cung không nổi nữa.

Quả nhiên, ngày hôm sau một bí mật cung đình dùng thế không cần nổi quét sạch toàn bộ hậu cung — truyền thuyết, Hoàng thượng làm Hoàng hậu không xuống được đất.

#Vì Hoàng hậu điểm một ngọn nến#

#Hoàng hậu lên đường bình an#

#Hoàng hậu cực khổ#

Đã thành đề tài hấp dẫn nhất hậu cung trong thời gian tới.

Vệ Anh ôm Ôn Ly về tới cung Trường Nhạc, thấy cung nhân quỳ đầy đất mới nhớ tới hóa ra còn một đám người đang đợi mình phỏng vấn.

Có điều nhìn người đang buồn ngủ trong lòng mình, khoe miệng Vệ Anh cong lên một nụ cười ngọt ngào, hướng mọi người nói: “Các người lui xuống trước đi, ngày mai lại hỏi.”

Mọi người: “...”

Ngài đùa ta à, Hoàng thượng.

Đêm nay, trong cung Trường Nhạc tiếng than ngập trời, tất cả cung nhân tập thể ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn nguyên rùa Hoàng thượng, về phần nhất định tại sao phải ngồi nguyên rùa, nguyên nhân là bọn họ không đứng được.

Ôn Ly vừa dính đến giường liền ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được, bên cạnh một thân thể nóng rực dính lên, tay còn không an phận chạy dọc thân nàng, Ôn Ly nhủ mày, lắm lắm nói: “Không cần... Vệ Anh...”

Vệ Anh vui đùa ở hôm vai Ôn Ly, găm một lát mới buồn buồn nói: “Được rồi, không làm khó nàng, ngủ đi.”

“Ừ...” Ôn Ly ừ một tiếng liền triệt để im lặng, Vệ Anh lè lưỡi liếm liếm mặt nàng, mới không tình nguyện nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tính trẻ con

Editor: Linh

Thái hậu ở hành cung nghỉ hè, mãi cho đến vào thu mới hồi cung.

Trong thời gian đó tuy rằng Vệ Anh đã nắm được hết các tội chứng của Giang Nho, nhưng chậm chạp chưa hành động thêm bước nữa. Một mặt là do trong lòng hấn đối Thái hậu vẫn còn chút băn khoăn, mặt khác là bởi vì đứa nhỏ trong bụng Ôn Ly đã được hơn nửa năm, Vệ Anh không nghĩ trong lúc này tạo thành náo động gì, cho nên muốn đợi đến lúc Ôn Ly sinh xong rồi mới động thủ.

Sau khi hộ tống Thái hậu trở về, Bùi tướng quân đi báo cáo với Hoàng thượng rồi mới rời khỏi hoàng cung.

Vệ Anh cũng không đi cung Trường Thọ thỉnh an Thái hậu, mà là trực tiếp đi cung Trường Nhạc. Bụng Ôn Ly hiện đã lộ ra, hành động cũng nhiều bất tiện, Vệ Anh cũng tận lực đưa tấu chương đến cung Trường Nhạc phê duyệt, lúc nào không thể nhìn thấy Ôn Ly hấn đều cảm thấy không an lòng.

Đặc biệt sau khi phát sinh việc Tam Hoàng bị bỏ thuốc, tuy rằng Ôn Ly không bị sao, nhưng trong lòng Vệ Anh đối bốn người Hồng Nhị đã có khúc mắc, thấy thế nào cũng cảm thấy bốn người các nàng mặt mũi khó ưa.

Đám người Hồng Nhị ngày cũng không tốt hơn, hần ý trong ánh mắt khi Hoàng thượng nhìn các nàng, ngay cả người mù cũng có thể cảm nhận được chứ đừng nói đến các nàng mắt sáng như sao.

Nhưng là theo ngày Hoàng hậu sinh càng gần, số lần Hoàng thượng đến cung Trường Nhạc cũng càng lúc càng nhiều. Đặc biệt dạo này, hấn gần như đòi hết triều vụ đến cung Trường Nhạc xử lý, buổi tối cũng là ở tại cung Trường Nhạc. Trừ lúc vào triều sớm, Hoàng thượng gần như thời thời khắc khắc đều cùng Hoàng hậu dính chung một chỗ, điều này cũng có nghĩa là các nàng gần như thời thời khắc khắc đều có thể thấy Hoàng thượng, điều này khiến các nàng cảm thấy đầu trên cổ mình vô cùng lỏng lẻo.

Hôm nay Vệ Anh gặp Bùi Hoành xong, vẫn như ngày thường để Lý công công mang tấu chương chưa phê xong đến cung Trường Nhạc. Mới vừa đi đến thư phòng liền nhìn thấy Ôn Ly ánh mắt lóe sáng ngồi ở cạnh bàn nhìn mình.

Mày Vệ Anh giật giật, mím môi cười hỏi: “Ly Nhi là đặc biệt ở đây chờ ta?”

Ôn Ly gật gù đầu, vừa định đứng dậy Vệ Anh liền nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, “Nàng đừng cử động, ngồi là tốt rồi.”

Vì thế Lý công công vừa tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng chính là Hoàng hậu nương nương thoải mái ngồi đó, Hoàng thượng lại đứng ở bên cạnh. Hắn ở trong lòng lắc lắc đầu, Hoàng thượng thật đúng là bị Hoàng hậu nương nương ăn đến sít sao.

“Thái hậu đã trở lại thật à?” Ôn Ly nhìn Vệ Anh, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Vệ Anh gật đầu cười, nói: “Thái hậu đúng là đã trở lại, có điều Bùi tướng quân vẫn chưa trở về.”

“Vì sao?” Ôn Ly vừa hỏi ra miệng liền cảm giác mình trúng kế Vệ Anh, liền vội vàng đổi lời, “Bùi tướng quân về hay chưa về ta không quan tâm.”

Nhìn ánh mắt chân thành của ta này.

Vệ Anh tiếp tục cười, “À, hóa ra Ly nhi quan tâm Thái hậu như vậy.”

Ôn Ly cũng cười, “Đúng vậy.”

Lý công công đứng bên cạnh lặng lẽ run một cái, Hoàng thượng Hoàng hậu à, thời tiết đã chuyển lạnh, hai người đừng phóng thêm khí lạnh nữa.

Chờ hai người đều cười đủ Vệ Anh mới nâng Ôn Ly dậy, dè dặt đi về phía tẩm điện, “Sắc trời cũng không còn sớm, nàng nghỉ sớm đi, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

“Ừ.” Ôn Ly ngoài miệng đáp lời, nghiêng đầu nhìn Vệ Anh hỏi: “Ngày mai có cần đi thỉnh an Thái hậu không?” Dù sao đó cũng là Thái hậu mà.

“Không cần, chỗ mẫu hậu ta sẽ đi thỉnh an, nàng không cần chạy loạn khắp nơi.”

“Ừ.” Ôn Ly hiện trong thân thể này, cũng quả thật là không có cách nào chạy loạn khắp nơi, nàng ngay cả đi đường chút thôi cũng cảm thấy phiền toái. Có điều không biết đi dạo ngự hoa viên có thể gặp được Bùi tướng quân không, hẳn hình như thường xuyên qua lại nơi đó, nghe người ta nói thời kì mang thai nhìn nhiều vật xinh đẹp con sinh ra cũng sẽ xinh xắn.

Đang nghĩ thì Ôn Ly thấy cánh tay mình bị người nhẹ véo một cái, Ôn Ly quay đầu qua, chỉ thấy Vệ Anh có chút không vui nhìn mình, “Nàng lại đang nghĩ gì vậy?” Hắn cảm thấy hắn thật sự phải tìm một lý do cách chức Bùi Hoành mới được.

Ôn Ly chớp chớp mắt, nói: “Ta đang nghĩ, con của chúng ta nhất định cũng sẽ anh tuấn như chàng.”

Vệ Anh: “...”

Lời như vậy thật khiến người ta muốn phản bác cũng không phải, không phải bác cũng không được, thật khổ não.

Vệ Anh đang muốn véo cánh tay Ôn Ly lần nữa thì người bên cạnh lại đột nhiên kêu lên một tiếng, khom người bắt động. Vệ Anh cả kinh, vội vàng dừng bước, “Nàng làm sao vậy?”

Ôn Ly ngẩng đầu lên, nước mắt lã chã nhìn Vệ Anh, “Con lại đá ta.”

Nhìn Ôn Ly vẻ mặt ủy khuất, Vệ Anh thật sự buồn cười, “Không sao, sau này ta giúp nàng đá lại.”

Ôn Ly: “...”

Chàng nghĩ rằng ta và chàng sẽ sinh ra một quả bóng à.

Nghĩ đến đây, Ôn Ly đột nhiên liền nghĩ đến Na Tra, nghe nói đó là Lí phu nhân mang thai ba năm mới sinh ra... Một quả cầu thịt.

Được Vệ Anh đỡ lên giường, suy nghĩ của Ôn Ly còn đang xoay quanh quả cầu thịt. Vệ Anh nhìn người trên giường mở hai mắt to không chịu ngủ, cúi đầu hôn một cái lên mặt nàng, “Ly Nhi, nhắm mắt lại.”

Ôn Ly bĩu môi, hỏi: “Đây là thánh chi à?”

Vệ Anh bật cười nói: “Đúng vậy thì sao, không phải thì sao?”

“Đúng vậy thì nó thì chỉ có thể tuân chỉ, không phải, vậy ta sẽ tiếp tục mở mắt.”

Vệ Anh: “...”

Không biết có phải chịu ảnh hưởng từ bào thai trong bụng hay không, Ôn Ly gần đây tính tình càng lúc càng giống trẻ con.

Vệ Anh nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Đây là thánh chỉ.”

Ôn Ly thất vọng bĩu môi, hỏi: “Nếu kháng chỉ thì sẽ tru di cửu tộc à?”

Vệ Anh nhẹ véo hai má nàng, “Không cho kháng chỉ.”

Ôn Ly chớp mắt mấy cái, rốt cục nhắm mắt lại. Có điều an tĩnh không được mấy giây nàng lại không nhịn được hỏi: “Vệ Anh, nếu như ta sinh ra một quả cầu thịt thì làm sao bây giờ?”

Vệ Anh: “...”

Hay là ngày mai để Văn thái y lại mở chút thuốc cho Hoàng hậu.

Mãi mới chờ đến lúc Ôn Ly mơ mơ màng màng ngủ, Vệ Anh mới lại đi thư phòng bắt đầu phê duyệt tấu chương. Trong điện rất yên tĩnh, chỉ có một mình Hồng Nhị canh giữ ở trong thư phòng hầu hạ, thỉnh thoảng thêm dầu cho ngọn đèn, giúp Hoàng thượng nghiền mực.

Lư hương trong góc bàn thoảng ra mùi hương nhàn nhạt, đây là Văn thái y chuyên môn vì Ôn Ly điều chế, nói là có thể giúp nàng bình ổn cảm xúc. Vệ Anh mới đầu vẫn không cảm giác được Ôn Ly có vấn đề gì, có điều bây giờ xem ra, mang thai tựa hồ thật sự có thể làm tính nết con người ta thay đổi, bình ổn cảm xúc vẫn là rất quan trọng.

Đêm dần khuya, Lý công công thấy Vệ Anh sắc mặt mệt mỏi, tiến lên một bước nói: “Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, trước vẫn nên nghỉ ngơi thôi.”

Vệ Anh nhìn tấu chương vẫn còn xếp chồng, lắc đầu, “Phê duyệt xong đồng tấu chương này rồi nghỉ.” Gần nhất bởi vì ban ngày đại đa số thời gian đều dành cho Ôn Ly, Vệ Anh chỉ có thể chờ buổi tối Ôn Ly ngủ rồi lại tăng ca làm thêm giờ.

Lý công công môi mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì lui qua một bên. Hồng Nhị nhìn mực hồng trong nghiên mực sắp hết, liền chủ động tiến lên nghiền mực thay Hoàng thượng.

Hồng Nhị mặc dù chỉ là một nha hoàn, nhưng có một đôi tay vô cùng đẹp, ngón trở thon dài, như hành được gọt rẽ. Trên tay tuy rằng cũng có một ít vết chai, nhưng không cần thận nhìn cũng không nhìn ra.

Không biết thế nào Vệ Anh đột nhiên lại bị đôi tay này của Hồng Nhị hấp dẫn. Cảm nhận được ánh mắt chuyên chú nhìn đôi tay mình của Hoàng thượng, khóe miệng Hồng Nhị khẽ nhếch, nhưng tay cũng không dám ngừng.

Lý công công thấy ánh mắt Hoàng thượng, khẽ cau mày. Tuy rằng hắn không phải nam nhân từ lâu rồi, nhưng hắn cũng đã từng là nam nhân, hắn có thể hiểu được nhu cầu sinh lý của nam nhân. Nam nhân bình thường còn tam thê tứ thiếp, càng không cần phải nói đế vương.

Nhưng là... Hoàng hậu nương nương đang nằm ở cách vách đấy! Hoàng thượng ngài muốn ngủ nữ nhân khác tại chỗ này, hậu cung ngày mai nhất định sẽ lật trời.

Mà cuối cùng xui xẻo, nhất định là hạ nhân như bọn họ.

Đang lúc Lý công công muốn tiến lên cắt ngang ánh mắt nóng bỏng của Hoàng thượng thì Hoàng thượng đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi thẳng đến tâm cung của Hoàng hậu.

Lý công công nhìn phương hướng hắn rời khỏi, trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trước khi đi, Lý công công tinh bơ quan sát nhìn Hồng Nhị một cái rồi mới đuổi theo bước chân Hoàng thượng.

Ôn Ly vẫn luôn ngủ không sâu, cho nên cứ việc Vệ Anh đã rất cẩn thận, vẫn kinh động đến Ôn Ly.

Cảm nhận được nguồn nhiệt bên cạnh nhích lại gần, Ôn Ly miễn cưỡng mở mí mắt, lăm bầm kêu một tiếng Vệ Anh.

Vệ Anh khẽ ôm lấy Ôn Ly, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, từ trong cổ họng phát ra một tiếng ừ.

Ôn Ly cảm thấy thanh âm Vệ Anh có chút không đúng, liền lại miễn cưỡng lên tinh thần, mở một con mắt nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, “Chàng làm sao vậy?”

Vệ Anh cúi đầu, ở cổ Ôn Ly hít sâu một cái, “Không có việc gì, ngủ đi.”

“Ừ.” Giọng Ôn Ly mang theo nồng đậm uể oải, nàng nhẹ ừ một tiếng liền nhắm hai mắt lại.”

Vệ Anh thấy người trong ngực hô hấp dần dần vững vàng, liền cứ như vậy ôm nàng, chậm rãi khép mắt.

Cả đêm tư thế của hai người đều không đổi. Vệ Anh trời còn chưa sáng liền tự nhiên tỉnh, rón rén rời giường mặc quần áo chuẩn bị vào triều sớm.

Khi đi qua ngoài điện, nhìn thấy Hồng Nhị đang đứng canh giữ ở một bên, Vệ Anh theo bản năng nhú mày.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đêm qua hấn quả thật đột nhiên đối Hồng Nhị sinh ra xúc động. Hấn tự nhận là một người sẽ không miệt mài — được rồi, là lúc không có Ôn Ly, hấn không phải là một người miệt mài — sẽ càng không đối người khác trừ Ôn Ly sinh ra dục vọng gì khác, nhưng đêm qua đột nhiên lại đối Hồng Nhị sinh ra xúc động không nên có.

Tuy rằng cuối cùng hấn cũng không có làm gì, nhưng hấn vẫn cảm giác chuyện này không quá bình thường. Thật chẳng lẽ là do lâu lắm không cùng Ôn Ly làm nên vậy?

Thấy Hoàng thượng lại nhìn Hồng Nhị chăm chăm, Lý công công ho khan một tiếng, đối Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, thời điểm không còn sớm, nên vào triều rồi.”

Vệ Anh chớp mấy môi, thu hồi ánh mắt, đi ra ngoài điện.

Lý công công đi ở phía sau Vệ Anh, lại liếc nhìn Hồng Nhị thêm một cái. Hoàng thượng rốt cục là coi trọng nha đầu này ở chỗ nào? Hấn cảm thấy so với Hồng Nhị, Lục La càng đẹp hơn chút. Chẳng lẽ là bởi vì Hồng Nhị trước kia là nha đầu của Hoàng hậu, cho nên Hoàng thượng yêu ai yêu cả đường đi?

Lý công công còn đang suy nghĩ, chợt nghe Vệ Anh ở phía trước nói: “Lý công công, đi mời Văn thái y đến, chờ ở cung Trường Nhạc.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Yên hội cuối năm

Editor: Linh

Văn thái y đến rất nhanh, Ôn Ly nhìn Văn thái y phong trần mệt mỏi chạy đến, khó hiểu hỏi: “Văn thái y, hôm nay sao lại đến sớm vậy?” Nàng vừa mới dậy thôi, ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn, Văn thái y thật sự là rất chuyên nghiệp.

Văn thái y nghe Ôn Ly hỏi như vậy, vẻ mặt còn khó hiểu hơn nàng: “Không phải là Hoàng hậu nương nương thân thể không khỏe sao?”

Ôn Ly chớp chớp mắt, hỏi: “Ta hôm nay còn chưa kịp không khỏe.”

Văn thái y: “...”

Ông đưa tay phải lên vuốt chòm râu dê của mình, nghĩ mãi không xong, nếu như không phải Hoàng hậu nương nương đã xảy ra chuyện, Hoàng hậu gọi ông đến cung Trường Nhạc gấp như vậy làm cái gì?

Hai người cứ như vậy ngồi mặt to trừng mặt nhỏ, Phụng Lăng từ bên ngoài đi vào, khom người đối Ôn Ly nói: “Nương nương, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

“Ừ.” Ôn Ly nhìn thoáng qua Văn thái y ngồi đối diện, giữ vững tinh thần kính già yêu trẻ hỏi: “Văn thái y, ông có muốn ăn cùng không?”

Ria mép Văn thái y run lấy bầy, đối Hoàng hậu cười ha ha nói: “Không cần, cụu thần đã dùng qua.” Loại vinh dự được ngồi cùng bàn cơm với Hoàng hậu nương nương, chỉ có Hoàng thượng có thôi, ông cũng không muốn khiêu chiến với quyền uy của Hoàng thượng.

Ôn Ly cũng không khuyên nữa, liền mệnh Phụng Lăng dọn đồ ăn lên, trực tiếp ở trong điện dùng bữa sáng, Văn thái y toàn bộ quá trình đứng ngoài quan sát, thuận đường quan sát chất lượng bữa ăn sáng của Hoàng hậu nương nương.

Chờ Ôn Ly ăn sáng xong, Văn thái y giúp nàng xem mạch, Vệ Anh cũng đứng lúc hạ triều. Văn thái y thấy Hoàng thượng đang đi tới, vội vàng quỳ xuống hành lễ. Vệ Anh kêu ông miễn lễ, nhìn thoáng qua Ôn Ly ngồi đối diện, đối Văn thái y nói: “Người đi trước thư phòng chờ Trẫm.”

Văn thái y dâng hoàng đi thư phòng, Ôn Ly ngửa đầu nhìn Vệ Anh, không hiểu hỏi: “Vệ Anh, chàng bị bệnh à?”

Vệ Anh đi đến bên người nàng, nâng tay xoa xoa đầu nàng, “Không phải, Trẫm chỉ là có chút việc muốn thương lượng với Văn thái y thôi.”

Ôn Ly ồ một tiếng, ngược mắt nhìn bàn tay Vệ Anh đặt trên đầu mình, may mà hôm nay chỉ bảo Phụng Lăng chải một búi tóc đơn giản, bằng không Hoàng thượng ngay cả chỗ đặt tay cũng không có.

“Nàng trước ở trong này nghỉ ngơi, ta đi thư phòng chút lại đến.” Vệ Anh nói xong liền mang theo đuôi nhỏ Lý công công cùng đi ra ngoài.

Ôn Ly nhìn bóng lưng hấn, con người trầm xuống. Vệ Anh cùng Văn thái y thương lượng hơn phân nửa đều có liên quan đến nàng, nhưng là gần nhất thân thể của nàng không có vấn đề gì, vì sao Vệ Anh sớm như vậy đã truyền Văn thái y đến đây.

Nghĩ đến đêm qua Vệ Anh tựa hồ có hơi khác thường, con người Ôn Ly hơi đảo.

Trong thư phòng, Văn thái y đang lật đi lật lại nghiên cứu hương tro. Ông dùng ngón tay chấm hương tro rồi đưa lên mũi ngửi nhiều lần mới hướng Vệ Anh nói: “Hoàng thượng, hương tro này không có vấn đề, đúng là ngưng thần hương vì thần điều chế cho Hoàng hậu.”

Vệ Anh nghe vậy cau mày, đối Văn thái y nói: “Đã như vậy thì người đi xuống trước đi.”

Con người Văn thái y xoay chuyển, chỉ nói câu cừu thần cáo lui liền thối lui ra khỏi cung Trường Nhạc.

Vệ Anh không điều tra ra đầu mối gì, Ôn Ly cũng không có hỏi, chuyện này liền cứ như vậy không giải quyết được gì. Có điều sau lần đó, lúc Vệ Anh xử lý triều vụ trong thư phòng, đề Lục La và Phương Lăng Phương Tiêu chia ra hầu hạ, cùng một loại ngưng thần hương, nhưng Vệ Anh cũng không xuất hiện xúc động không nên có.

Tuy rằng vấn đề không được ngay mặt giải quyết, nhưng trong lòng Vệ Anh tự có số đo. Thái độ của Vệ Anh đối Hồng Nhị lãnh đạm hơn so với những người khác rất nhiều, có chuyện gì cũng sẽ không kêu Hồng Nhị đi làm, đều là phân phó mấy người Lục La.

Động tác nhỏ này tự nhiên trốn không thoát ánh mắt của đám nhân tinh, tất cả mọi người đều nghĩ Hồng Nhị nhất định là có chỗ nào đắc tội Hoàng thượng, thái độ đối Hồng Nhị cũng từ kiệt lực nịnh bộ biến thành giữ một khoảng cách.

Hồng Nhị chính mình tự nhiên cũng phát hiện, nàng từng nói xa nói gần hỏi qua Ôn Ly, không biết Ôn Ly là giả vờ không rõ vẫn là thật không rõ, luôn không cho Hồng Nhị một câu trả lời rõ ràng. Dần dà Hồng Nhị cũng không nhắc lại vấn đề này nữa.

Đào mất đã đến cuối năm, trong cung hàng năm cuối năm đều sẽ tổ chức một yến hội cuối năm, năm nay tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Ôn Ly còn chưa từng tham gia yến hội loại lớn trong cung, thật vất vả bắt được một cơ hội, nhưng bởi vì nàng đã gần tới ngày sinh, bị Vệ Anh giam lỏng tại cung Trường Nhạc.

Đêm ba mươi hôm đó, trong cung mười phần náo nhiệt, văn thần võ tướng, mệnh phụ thần nữ, còn có số ít hậu cung mỹ nhân của Hoàng thượng, nhất tề tham dự hội yến hội này.

Thái hậu đương nhiên cũng đến tràng.

Bổng chốc tề tụ nhiều nhân vật quý giá như vậy, trong hoàng cung thủ vệ tự nhiên cũng nghiêm hơn bình thường nhiều lần, các cung đều phái người đi lại đề phòng, chỉ riêng thị vệ cung Trường Nhạc một người cũng không điều động.

Đối đãi ngộ đặc biệt xưa nay của cung Trường Nhạc, đại gia đã không cảm thấy lạ.

Ôn Ly một mình ở trong cung Trường Nhạc, trong lòng chưa xót. Nghĩ tất cả mọi người đều vui chơi giải trí xem diễn, nàng lại chỉ có thể một người cô đơn ở lại cung Trường Nhạc, đơn độc một mình, cô đơn.

Nói ra đều là nước mắt.

Nghe nàng oán trách xong Phương Tiêu khẽ cười một tiếng, đối Ôn Ly nói: “Nương nương chỗ nào là một người, không phải còn có tiểu hoàng tử trong bụng cùng ngài sao?”

Ôn Ly buồn bực nhìn thoáng qua bụng của mình, nàng cần quả cầu thịt này làm cái gì, lại không thể cùng nàng nói chuyện cùng nàng chơi, còn không tốt dùng bằng Tam Hoàng. Lại nói tiếp, đã lâu rồi không gặp Tam Hoàng, nghe Vệ Anh nói là tạm thời gửi nuôi ở chỗ Văn thái y, không biết Văn thái y có lấy nó ra làm mấy thí nghiệm kỳ quái gì không.

Ngắm lại thật đúng là có chút bận tâm. Aiz, rất muốn đi ăn rồi xem diễn trò.

Biểu diễn trên yến hội cũng là rất phấn khích, trong cung mời được rất nhiều gánh hát nổi danh, trong dạ tiệc biểu diễn biết tròn biết méo, rất thu hút con mắt người xem.

Vệ Anh lại vẫn luôn không yên lòng, cho dù nhóm mỹ nhân hậu cung thật vất vả có thể nhìn thấy hán một lần phí hết tâm tư ăn mặc đẹp hán cũng không coi trọng. Vệ Anh cũng biết Ôn Ly một mình ở lại cung Trường Nhạc nhất định là nhàm chán, nhưng yến hội hôm nay không thể so với phong yến làm cho Tắc Á, sau hán còn phải nói một ít lời chúc phúc, chuẩn trước là không thể nào.

Nghĩ như vậy liền lại càng cảm thấy không có tâm tư gì xem biểu diễn.

Trước mặt gánh hát còn đang ra sức diễn, Vệ Anh lại tất cả đều không nhìn vào mắt, cho nên khi có người hô to một tiếng ‘hộ giá’, hán còn chưa lấy lại được tinh thần.

Thích khách động tác rất nhanh, đào mất đã đến trước mặt Vệ Anh. Vệ Anh thân thể theo bản năng tránh thoát mấy ám khí nghênh diện bay đến, rút cục khôi phục lại thần trí, mắt lạnh nhìn người trước mặt.

Người nọ còn mang theo mặt nạ gánh hát dùng để biểu diễn, vừa rồi trực tiếp từ trên sân khấu vọt tới.

Thích khách thấy một kích không trúng, lại từ trong tay áo rút ra một cây chủy thủ, nhắm ngay ngực Vệ Anh đâm tới.

“Keng” một tiếng, một cây trường kiếm màu bạc chắn trước mặt Vệ Anh, để ở trên dao găm trong tay thích khách, thích khách nhường mảy, bước chân thật nhanh lui về phía sau mấy bước, phi thân rời đi.

Bùi Hoành hươu kiếm trong tay, phân phó thiên linh vệ trước mặt nói: “Đuổi theo.”

Tiếng nói hần vừa dứt, vút vút nhiều người bay ra ngoài, Bùi Hoành đối Tư Mã Viêm ở lại phân phó nói: “Để tất cả mọi người tăng mạnh đề phòng, thích khách có thể còn có đồng đảng.”

Lần này Bùi Hoành còn chưa nói hết đã phát hiện Hoàng đế phía sau đột nhiên đứng dậy khỏi long ý, thân hình thoát cái đuổi theo phương hướng thích khách rời đi.

Bùi Hoành sững sốt, lập tức có người hô to bảo vệ Hoàng thượng, đều đuổi theo hướng đó. Bùi Hoành nhường mảy, cũng đuổi theo.

Phương hướng thích khách chạy trốn là cung Trường Nhạc.

Lúc này Ôn Ly vẫn đang ngồi trong sân, tìm một chỗ cao có thể nhìn ra xa, chờ hồi biểu diễn cuối cùng.

Vào ngày đông lạnh, Hoàng hậu nương nương lại đặc biệt sợ lạnh, Phương Lăng và Phương Tiêu đặt nhiều lò than xung quanh nàng, còn dùng áo khoác quần chặt nàng lại, lại vẫn không yên lòng để nàng ngủ trong sân.

Cái này nếu bị Hoàng thượng biết, nhất định lại muốn phạt các nàng.

Đến cung Trường Nhạc thời gian lâu như vậy, tuy rằng linh thưởng cao hơn cung nữ các cung khác, nhưng bị phạt... Cũng là cung nữ cung nào cũng kém hơn nhiều.

Bây một ít ăn vặt trước mặt Ôn Ly, Phương Lăng và Phương Tiêu cẩn thận ở một bên hầu hạ. Hoàng hậu sắp lâm bồn, nếu trong lúc này xảy ra rắc rối gì, đó thật đúng là công dã tràng.

Nhưng là có câu ca dao, tốt thì không linh, hoảng thì lại linh, chuyện trên đời vẫn là người sợ cái gì nó liền tới cái đó.

Ôn Ly đang ngựa đầu chuyên chú nhìn bầu trời đen như mực, đột nhiên một bóng người từ trên không xẹt qua, giống như quỷ mị nhẹ hạ xuống sân.

Ánh trăng nhọt nhọt rơi xuống người người nọ, ngược lại có mấy phần hàn khí bức người. Ôn Ly cau mày nhìn người tới, người này nhìn trang điểm xác nhận là người biểu diễn trong gánh hát, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Trong cung Trường Nhạc đột nhiên xông đến một người bộ dạng khả nghi, điểm ấy đã đủ khiến Phương Lăng Phương Tiêu sợ, cổ tình trên mặt người này còn đeo một chiếc mặt nạ kinh khủng, Phương Lăng bị dọa đương trường hét toáng lên.

Phương Lăng giọng mặc dù không to rõ lại có lực xuyên thấu như Hồng Nhị, nhưng ở trong màn đêm yên tĩnh này cũng phá lệ chói tai.

Thị vệ ở cửa rất nhanh bị kinh động, tên thích khách kia nghe thấy bên ngoài xôn xao, mũi chân điểm một cái liền bay về phía Ôn Ly.

Phương Tiêu theo bản năng đá chậu than bên chân về phía thích khách. Thích khách tuy rằng linh xảo tránh thoát chậu than, nhưng than lửa từ trong chậu than bay ra, vẫn có không ít bắn lên người hần.

Phương Lăng sau khi kêu thảm một tiếng, tựa hồ cũng từ trong cơn sợ lấy lại được tinh thần, bắt chước làm theo đá chậu than bên chân về phía thích khách.

Vừa tri hoãn như vậy, thị vệ ngoài cửa tất cả đều tràn ào, thích khách quay đầu nhìn thoáng qua đám người đông nghịt, ánh mắt căng thẳng, lại muốn phi thân chạy trốn.

Chỉ tiếc lúc này đây hần còn chưa kịp bay lên liền cảm giác phía sau có một nguồn sát khí ác liệt đánh tới, thanh âm lạnh như băng tựa tu la đòi mạng trong điện diêm vương, khiến người ta theo bản năng sợ hãi.

“Còn muốn chạy?”

Chỉ là ba chữ đơn giản lại khiến trái tim thích khách đánh thót một cái. Động tác dưới chân hơi ngừng, một bóng người đã chắn trước mặt hần, không phải Hoàng thượng vừa rồi hần ám sát thì là ai?

Chỉ là lúc này Hoàng đế đã sớm không còn yên lòng như vừa rồi khi hần đánh lên, một đôi con ngươi sâu không thấy đáy, tràn ngập đều là lửa giận ngập trời cùng sát ý lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thang Viên

Editor: Linh

Mặt tên thích khách dưới mặt nạ đã vụn vỡ thành một cái bánh quai chèo.

Nghĩ dù sao đều là chết, thích khách hạ quyết tâm, lại hướng dao găm đâm về phía Vệ Anh, vừa đâm còn vừa kêu, “Vệ Anh! Ngươi mưu hại Thái tử, căn bản không xứng làm Hoàng đế!”

Thiên linh vệ đi theo Vệ Anh vào lúc thích khách vừa động đã vọt lên bao vây thích khách lại, thích khách biết bọn họ muốn bắt sống tù binh, cũng quá quyết cần nát độc được có trong miệng, đương trường độc phát mất mạng.

Thị vệ lập tức tiến lên tháo mặt nạ trên mặt thích khách xuống, thích khách trợn mắt, sấm đầy máu tươi. Mặt dài góc cạnh, là một khuôn mặt xa lạ, nhìn không ra thân phận.

Phương Lăng cùng Phương Tiêu bị dọa mặt trắng bệch, Tư Mã Viêm cũng mang theo một đám người từ bên ngoài xông vào, đi thẳng đến chỗ Bối Hoàn, “Đầu nhân, tất cả đồng đảng đều cần thuốc độc tự vẫn, một người sống cũng không có.”

Bối Hoàn nhíu nhíu mày, nhìn Vệ Anh không nói gì.

Vệ Anh nhìn thoáng qua thích khách trên mặt đất liền nhấc chân đi về phía Ôn Ly, “Ly nhi, nàng không sao chứ?”

Ôn Ly lắc lắc đầu, mùi máu tươi trong không khí làm sắc mặt nàng hơi trắng bệch. Vệ Anh cau mày, phản phò Lý công công sau lưng: “Lập tức kéo thi thể xuống xử lý, còn có, kêu Văn thái y qua đây.”

“Nô tài tuân chỉ.” Lý công công giọng the thé lên tiếng, sau đó không ngừng bận rộn làm việc.

Bọn thị vệ tất cả đều rút lui ra ngoài, Vệ Anh nắm tay Ôn Ly, đỡ nàng trở lại tầm điện chờ Văn thái y đến.

Ôn Ly đầu ngón tay lạnh lẽo, Vệ Anh cầm lấy tay nàng, đặt lên bờ môi hà ra từng hơi, lại lệnh Phương Lăng cùng Phương Tiêu dời chậu than vào. Cảm giác được thân thể Ôn Ly dần ấm lại, sắc mặt Vệ Anh mới đỡ khó coi hơn chút.

“Vệ Anh, thích khách này là dư đảng của Thái tử à?” Nghe ý trong lời nói của tên thích khách vừa rồi, tựa hồ là đến báo thù cho Thái tử.

Vệ Anh ở trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại là ôn nhu nói: “Việc này nàng đừng xen vào, tự ta sẽ xử lý.”

“Nhưng là...”

Ôn Ly vừa mới nói hai từ liền bị Vệ Anh cắt đứt, “Ly Nhi, nàng chỉ cần thật tốt sinh đứa nhỏ ra là được, còn lại đều giao cho ta.”

Ôn Ly trong lòng sao có thể yên tâm, vốn định hỏi thêm mấy câu nhưng khi nhìn thái độ kiên quyết của Vệ Anh, liền chỉ phải mím môi, nuốt tất cả vào lại trong bụng.

Văn thái y là bị hai người thị vệ khênh chạy vào cung Trường Nhạc.

Vừa đến Trường Nhạc cung hai người thị vệ liền nhẹ buông tay, Văn thái y lập tức mềm nhũn ngã xuống mặt đất. Ôn Ly nhìn Văn thái y như một vũng bùn trên mặt đất, khóe miệng nhếch không được giật giật. Đây là đến xem bệnh cho nàng, hay là lại phải tìm một thái y khác đến xem cho Văn thái y đây?

“Văn thái y ông không sao chứ?” Ôn Ly nhìn Văn thái y trên mặt đất, ân cần hỏi. Dù nói thế nào Văn thái y tuổi cũng lớn, một bó xương già bị hành hạ như thế, Ôn Ly trong lòng cũng rất băn khoăn.

Văn thái y quỳ rạp trên mặt đất thờ hồn hèn mấy cái mới chậm rãi bò dậy, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả Ôn Ly, “Cựu thân không có việc gì, trước vẫn nên xem cho Hoàng hậu nương nương đi.” Bộ xương già này của mình nào có quý giá bằng Hoàng hậu nương nương chứ.

Nhìn Văn thái y run run rẩy rẩy đi về phía mình, Ôn Ly sợ ông đi không vững lại ngã xuống. Dưới ánh nhìn nóng rực của Ôn Ly, Văn thái y cuối cùng hữu kinh vô hiểm đến mục đích, vươn bàn tay nhăn nhoe thay Ôn Ly bắt mạch.

“Hoàng hậu chỉ bị chút kinh hách, cũng không có gì đáng ngại, xin Hoàng thượng yên tâm.”

Nghe Văn thái y nói như vậy, sắc mặt Vệ Anh cuối cùng dễ coi hơn chút, chỉ là khóe môi vẫn mím chặt.

Lý công công đưa Văn thái y ra khỏi cung Trường Nhạc, hai lão già vừa mới bước ra khỏi cửa liền nghe trên đỉnh đầu ‘đoàng’ một tiếng, dọa hai người bọn họ kém chút ngã ngồi xuống đất.

‘Đoàng đoàng đoàng’, lại là ba tiếng vang lên từ phía chân trời, là đại hội bắn pháo hoa bắt đầu.

Tuy rằng vừa rồi trên yến hội xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng dân chúng ngoài cung vẫn đang háo hức chờ đại hội bắn pháo hoa, cho nên trong cung vẫn đúng giờ bắn pháo.

Ôn Ly ngồi trong tấm điện cũng nghe được thanh âm này, nghiêng đầu nhìn Vệ Anh: “Là đại hội pháo hoa bắt đầu à?”

Vệ Anh gật gù đầu, hỏi: “Ly nhi muốn xem?”

Ôn Ly do do dự dự gật đầu, nếu không phải vừa rồi đột nhiên có thích khách xông đến thì lúc này nàng cũng đang ngồi ở chỗ tốt nhất xem pháo hoa rồi. Nhưng là quây một hồi như vậy, nàng bây giờ còn đi ra xem pháo hoa hình như không được tốt lắm.

Hơn nữa giống như cũng chẳng có tâm trạng gì.

Vệ Anh ngược lại chớp mắt, đỡ Ôn Ly dậy, “Vậy chúng ta đi ra ngoài xem chút đi.” Dù sao đón giao thừa cuối năm cũng là tập tục của nơi này, vốn Vệ Anh ngay từ đầu cũng tính sau khi nói chúc phúc xong liền nhanh chóng trở về cùng Ôn Ly xem pháo hoa.

Thấy Hoàng hậu Hoàng thượng đi ra, thị vệ trong sân lập tức như gặp đại địch, đứng thẳng hơn vừa rồi không biết bao nhiêu lần, tựa như là muốn dùng đỉnh đầu đâm thủng bầu trời.

Vệ Anh tùy tiện tìm một vị trí, bọc kỹ Ôn Ly lại, nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, rồi cùng Ôn Ly ngẩng đầu nhìn lên từng đóa hoa nở rộ trên bầu trời đêm.

“Đẹp quá.” Ôn Ly nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, đủ mọi loại màu sắc pháo hoa làm con người nàng cũng nhuộm lên đủ mọi sắc thái khóa mắt.

Vệ Anh cúi đầu, vừa chống lại ánh mắt trong trẻo sắc sảo của Ôn Ly, ánh mắt hắn cũng không tự chủ được mềm mại theo, “Ừ.”

Thị vệ đi ngang qua trong lòng ào ào cảm thán, không hổ là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, tố chất tâm lý đúng là không giống người thường! Vừa mới bị người ám sát, bây giờ còn có tâm tình đi ra xem pháo hoa!

Lo lắng cho Ôn Ly, Vệ Anh không quá bao lâu liền lại đỡ Ôn Ly trở lại tấm điện.

Thân thể Ôn Ly không tiện lại dễ mệt, Vệ Anh để Phương Lăng Phương Tiêu hầu hạ nàng rửa mặt xong, liền nằm ở bên cạnh nàng chờ nàng ngủ.

Ôn Ly lẩm bầm lầu bầu nói vài câu chúc mừng năm mới các loại liền ngủ. Vệ Anh khóe miệng mỉm cười, rốt cục cũng yên lòng.

Đợi Ôn Ly ngủ Vệ Anh mới đứng dậy rời khỏi tấm điện của Ôn Ly. Ngoài điện, mấy người thị vệ đang canh giữ ở đó, tựa như đang chờ người nào. Gặp Vệ Anh đi qua, vội vàng quỳ xuống, “Thuộc hạ tham kiến Hoàng thượng.”

“Được rồi.” Vệ Anh hơi không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ đứng lên, “Tra được thế nào rồi?”

“Hồi Hoàng thượng, trên người mấy tên thích khách đều không có manh mối gì, nhìn không ra là người của ai. Có điều trong lúc đánh nhau, đều nói về tiền Thái tử.” Người cầm đầu cung kính đáp, “Có lẽ thật là dư đảng của tiền Thái tử.”

“Hừ.” Vệ Anh hừ lạnh một tiếng, nhìn người trên mặt đất khinh thường nói, “Có phải đứng ngoài này lâu quá rồi nên khiến thân thể của các người bị tê cứng, liền ngay cả đầu óc cũng cứng theo?”

Mấy người trên đất cúi đầu không trả lời, có thể được Hoàng thượng giáp mặt chế nhạo cũng là một loại vinh hạnh.

Vệ Anh thấy bọn họ không nói chuyện, lại tự nhiên nói: “Đám người đó căn bản là không phải hướng về phía Trẫm, ngay từ đầu mục tiêu của hắn chính là cung Trường Nhạc.”

Lời này rốt cục khiến sắc mặt mấy người trên đất thay đổi, về chuyện hoàng thượng sủng hoàng hậu thế nào trong cung đều đã truyền khắp, mọi việc liên lụy đến hoàng hậu, vấn đề tự động bay lên mấy cấp.

“Các người tiếp tục tra cho Trẫm, không thể bỏ qua bất cứ dấu vết nào.” Vệ Anh trời sinh liền có một loại khí chất cao cao tại thượng, nếu hắn còn có ý bày ra khí thế cao cao tại thượng, vậy những người đối diện hắn cũng chỉ có thể lui vào trong bụi rậm.

Lúc này mấy người trên đất chính là loại trạng thái này.

Không hề hàm hồ lĩnh khẩu dụ của Hoàng thượng, lại hào khí vạn trượng tỏ vẻ mình tuyệt đối không phụ thánh mệnh, mấy người không kịp chờ đợi thói lui ra khỏi cung Trường Nhạc, nhất tề hít sâu một hơi.

Vệ Anh xử lý xong chuyện bên này mới lại lần nữa trở lại tấm điện, nhanh chóng tắm rửa một chút mới lại ôm Ôn Ly ngủ.

Tuy rằng rất nhiều vấn đề trong lòng Vệ Anh thật ra đã có đáp án, nhưng hắn hiện tại không muốn có hành động to gì, chỉ cần Ôn Ly không nhận đến tổn thương gì, hắn đều có thể tạm thời không truy cứu.

Tất cả chờ Ôn Ly sinh xong rồi tính.

Năm mới đi qua, toàn bộ cung Trường Nhạc đều lên tinh thần, do Hoàng hậu nương nương sắp sinh. Đây chính là đại sự lớn hơn trời, bọn cung nữ thái giám trong cung Trường Nhạc đều treo lên khuôn mặt táo bón, thần kinh tùy thời đều có thể nổ tung.

Hồng Nhị Lục La Phương Lăng Phương Tiêu bốn người liền càng không cần phải nói, các nàng gần như là không có một ngày ngủ ngon giấc, chỉ sợ Hoàng hậu nương nương ban đêm có động tĩnh gì.

Vệ Anh mấy ngày nay cũng khẩn trương vô cùng. Văn thái y và mấy vị thái y am hiểu phụ khoa khác đều trực tiếp bị đón đến cung Trường Nhạc, tùy thời đợi mệnh.

Càng tới gần sản kỳ, người trong cung Trường Nhạc bị tổng ra ngoài càng nhiều, đến cuối cùng chỉ để lại hơn mười cung nữ và mấy người Văn thái y, còn có hai bà đỡ Vệ Anh chuyên môn phải tới.

Vệ Anh trừ vào triều sớm, gần như lúc nào cũng ở cùng Ôn Ly. Ôn Ly vốn không phải rất khẩn trương, nhưng thấy mọi người khẩn trương như vậy, nàng nếu không khẩn trương, thật giống như có chút quá ngượng ngùng.

Vì thế nàng cũng khẩn trương.

Cổ đại không có sinh mổ, tất cả đều phải dựa vào sản phụ tự sinh, đây là có bao nhiêu đau. Ôn Ly chỉ nghĩ thôi cũng thấy tiền đồ hắc ám.

Đang lúc mọi người thiết tha chờ đợi, vị tiểu hoàng tử trong bụng Ôn Ly rốt cục lóe sáng lên sàn.

Ngày đó giống như ngày thường, Ôn Ly đầu tiên là bị đưa nhò trong bụng đá mấy đá, đang lúc nàng an ủi mình không lên cùng một đứa nhò chưa thoát khỏi nước ối so đo nàng liền phát hiện có gì đó không đúng.

Vì sao... Đau như vậy!

Trước kia không phải bị đá mấy cái liền xong sao, hôm nay định ở trong nhảy một điệu Clacket à!

“Nương nương, có muốn ăn chút bánh trôi không ạ?” Do hôm nay là tết nguyên tiêu, trong phòng bếp đặc biệt làm nhiều bánh trôi, các loại khẩu vị đều có, Lục La liền đi múc một bát đưa tới cho Ôn Ly.

Nhưng vừa vào nhà liền cảm thấy sắc mặt Ôn Ly không đúng.

Lục La đặt bát trong tay xuống bàn, liền chạy nhanh tới, “Nương nương, người làm sao vậy?!”

Ôn Ly chỉ bụng mình, khổ không thể tả, “Thật... Đau...”

Sắc mặt Lục La lập tức tái nhợt hơn mặt nàng, hướng về cửa chính hô to một tiếng, “Người mau tới đây, nương nương giống như sắp sinh!”

Nàng hô một tiếng lập tức khiến cung Trường Nhạc như nổ tung, liền ngay cả Vệ Anh đang ở trong thư phòng phê duyệt tấu chương cũng bị kinh động.

Lúc Lý công công đi qua truyền lời, cả người Vệ Anh cứng một giây, sau đó vèo một cái biến mất trước mặt Lý công công.

Lý công công: “...”

Hắn tại chỗ vỗ mạnh vào miệng mình một cái, sau đó cũng nhanh chóng chạy về phía tẩm cung Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Sinh bánh bao

Editor: Linh

Ngoài tẩm điện Ôn Ly bu đầy người, thỉnh thoảng có người vội vàng vàng chạy vào rồi lại chạy ra. Vệ Anh mặc dù là Hoàng thượng, có điều lúc này cũng bị chặn ngoài cửa.

Trong lòng Vệ Anh mặc dù có chút không vui, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn tính tình chờ ở ngoài cửa, không có trực tiếp xông vào.

Tùy tay túm lấy một tiểu cung nữ, Vệ Anh sắc mặt ngưng trọng hỏi: “Hoàng hậu thế nào rồi?”

Tiểu cung nữ bận rộn vốn định vung tay người đột nhiên ngăn mình lại ra, nhưng sau khi thấy rõ người đối diện là Hoàng thượng, sợ đến mức trong lòng

kinh hô một tiếng, hết sức lo sợ đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương ở bên trong đang tản bộ.”

Khỏe miệng Vệ Anh giật giật, giọng điệu lạnh lẽo lặp lại: “Tản bộ?”

Tiểu cung nữ sợ hãi rụt rè gật đầu một cái, nghĩ Hoàng thượng nhất định là không hiểu về sinh con liền chủ động giải thích nói: “Bà đỡ nói nương nương bây giờ còn đang trong giai đoạn đau bụng sinh, trong chốc lát chưa sinh ngay được nên để nương nương tản bộ trước, có trợ giúp cho sinh con.”

Vệ Anh cau mày buông lỏng tay tiểu cung nữ ra, tiểu cung nữ vèo một cái chạy mất người.

Nhìn dáng vẻ lòng nóng như lửa đốt của Vệ Anh, Lý công công mặc dù cũng gấp đến không được, nhưng cũng vẫn tiến lên an ủi: “Hoàng thượng, ngài đừng lo lắng như vậy, hai bà đỡ kia đều là người có kinh nghiệm phong phú, nhóm Văn thái y cũng ở một bên, nương nương nhất định có thể nẫu tử bình an.”

Vệ Anh sao có thể không lo lắng, thuận miệng qua loa lấy lệ Lý công công vài câu, lại tiếp tục căng thẳng đi tới đi lui.

Cổ đại nữ nhân sinh con là chuyện rất nguy hiểm, sản phụ vì sinh con mà mất mạng không phải là ít.

Lại qua thêm nửa canh giờ, trong phòng truyền ra tiếng rên rề nén của Ôn Ly, nghe như rất đau. Trái tim Vệ Anh thất lại một cái, đạp chân bước vào trong phòng lại bị bà đỡ vừa khéo đi ra ngoài ngăn lại, “Hoàng thượng, phòng sinh do bẩm, ngài không thể đi vào.”

Mày Vệ Anh cau chặt lại, “Nếu Hoàng hậu thuận lợi sinh ra Hoàng tử, tất cả các người đều được trọng thưởng, nếu nàng và đứa nhỏ trong bụng có chút gì ngoài ý muốn, tất cả các người đều đưa đầu đến gặp Trẫm!”

Bà đỡ hơi run rẩy, Hoàng thượng, ta có thể làm bộ chỉ nghe thấy nửa câu đầu thôi không, “Xin Hoàng thượng yên tâm, nương nương nhất định có thể nẫu tử bình an.”

Lại là câu này, Vệ Anh mím khỏe môi nhìn chăm chăm bà đỡ, bà đỡ hướng hấn phúc thân, sau đó không ngừng bận rộn quay lại trong phòng.

Ôi mẹ ơi, dọa chết người. Hoàng thượng quả nhiên là đáng sợ.

Cả một đêm người trong cung Trường Nhạc đều lo lắng đề phòng, đương nhiên đêm nay không chỉ đám bọn họ không được ngủ, người bên cung khác cũng đều đang dài cổ lưu ý động tĩnh trong cung Trường Nhạc.

Tiếng rên của Ôn Ly càng ngày càng rõ ràng, mày Vệ Anh cũng càng nhíu càng chặt. Ôn Ly là một người nhịn đau rất giỏi, nếu như không phải thật sự quá đau, nàng chắc chắn sẽ không kêu ra tiếng, càng không cần phải nói kêu thê lương như vậy.

Vệ Anh xiết chặt nắm tay, tiếp tục chịu đựng dày vò.

Đột nhiên, tiếng khóc lạnh lốt của trẻ sơ sinh vang lên, tựa như một lưỡi dao bén nhọn, trực tiếp rạch một đường trong lòng tất cả mọi người.

Vệ Anh bỗng dừng lại động tác, không chớp mắt nhìn chăm chăm cửa phòng. Rất nhanh, bà đỡ vừa rồi liền ôm một đứa nhỏ được bọc cẩn thận từ bên trong đi ra, “Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương sinh một vị tiểu hoàng tử!”

Vệ Anh nhận lấy đứa nhỏ từ trong tay bà đỡ, nhìn thoáng qua rồi hỏi bà đỡ: “Hoàng hậu thế nào?”

“Xin Hoàng thượng yên tâm, Hoàng hậu nương nương chỉ có chút suy yếu, không có gì lo ngại.”

Trái tim như là bị cái gì đó bóp chặt của Vệ Anh rốt cục được thả lỏng, “Lý công công, thưởng.”

Lúc Ôn Ly tỉnh lại, đầu vẫn còn mê mê trầm trầm.

Loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, phảng phất như là đi một vòng quanh quỷ môn quan vừa rồi, nàng không bao giờ muốn đến lần thứ hai.

“Ly nhi.” Tay bị siết chặt, Ôn Ly nghiêng đầu nhìn liền thấy Vệ Anh đang ngồi ở bên cạnh, nàng há miệng thở dốc mới phát hiện yết hầu khô dị thường, “Vệ Anh...”

Vệ Anh chuyên chú nhìn nàng, đôi mắt mềm mại tựa nước, “Ly nhi, chúng ta có con trai.”

Ôn Ly chớp chớp mắt, thò phào nhẹ nhõm, may mắn nàng không sinh ra một quả cầu thịt, bằng không nhất định sẽ bị lòi ra thiếu sống. Vào lúc nàng đau đến chết đi sống lại, nàng vẫn đều lo lắng vấn đề này.

“Nàng muốn nhìn con không?” Vệ Anh mặt mày cong cong, rất là anh tuấn. Ôn Ly nhìn không được nâng tay sờ mặt hấn, lại phát hiện mình căn bản không có khí lực đó, “Được.”

Vệ Anh cười với nàng, quay đầu phân phó người phía sau nói: “Ôm tiểu hoàng tử đến đây.”

Tiểu hoàng tử còn đang ngủ, bà đỡ dè dặt ôm hấn, đi đến trước mặt Vệ Anh. Vệ Anh đưa tay nhận lấy đứa nhỏ, nhẹ nhàng đặt tới bên cạnh Ôn Ly. Ôn Ly hơi nghiêng đầu, đối đứa nhỏ trong tay nghiên cứu hồi lâu, đưa ra một lời bình, “Thật xấu.”

...

Trong điện tuy rằng từ lúc vừa rồi đã bắt đầu yên tĩnh, nhưng lúc này lại cho người ta một loại ảo giác đột nhiên an tĩnh.

Bà đỡ ở phía sau cúi đầu, trong lòng sắp khóc thành sông, Hoàng hậu nương nương, đây dù gì cũng là miếng thịt rơi từ trên người ngài xuống đấy, có cần sắc bén như vậy không! Hơn nữa Hoàng thượng cũng ở trong phòng, ở trước mặt Hoàng thượng nói con của hần xấu như vậy thật có thể được à?

Mà Ôn Ly thì cau mày nhìn tiểu hoàng tử một lát, rồi hướng về phía Vệ Anh nói: “Bộ dáng không hề giống chàng.”

...

Bà đỡ cảm giác mình lập tức chết bất đắc kỳ tử tại đây.

Vệ Anh ngược lại không có tức giận như trong tưởng tượng của bọn họ, hần gục đầu xuống cười nhẹ một tiếng, xoa xoa đầu Ôn Ly nói: “Đồ ngốc, đứa nhỏ còn chưa nảy nở, đương nhiên khó coi.”

Ôn Ly bĩu môi, so sánh với mặt Vệ Anh, tiểu hoàng tử thật sự xấu hơn, “Nhưng sao hần lại nhăn đến như vậy chứ, thật giống một cái bánh bao.”

Vệ Anh buồn cười nhìn bánh bao nhỏ một cái, đối Ôn Ly nói: “Ánh mắt con rất giống nàng.”

Ôn Ly nghe vậy cố ý đi nhìn một cái, nhưng là bánh bao nhỏ đang ngủ ngoan, ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích chút xíu, chứ nói chi là nhìn ánh mắt.

Ôn Ly giờ tay chọc chọc mặt con, bánh bao nhỏ đột nhiên ‘oa’ một tiếng khóc lên, Ôn Ly sợ lập tức co tay lại, giống con thỏ nhỏ bị kinh hãi nhìn Vệ Anh ở một bên, “Con sao vậy?”

Vệ Anh ôm con dậy, giao đến trong tay bà đỡ, “Nhất định là mẫu thân hần chê hần khó coi, hần đau lòng.”

Khóe miệng Ôn Ly giật giật, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, hướng bà đỡ vươn tay muốn đưa nhỏ. Bà đỡ đặt đứa nhỏ đến trước mặt Ôn Ly, Ôn Ly nhìn bánh bao đang khóc to, đổi lòng nói: “Bộ dáng con thật xinh đẹp.”

Bánh bao nhỏ như là thật sự nghe hiểu lời Ôn Ly, tiếng khóc lập tức nhỏ đi. Ôn Ly lập tức hăng hái, tiếp tục ân cần nói: “Còn anh tuần hơn cả phụ hoàng con.”

Bánh bao nhỏ mỉm cười, nước mắt còn dính trên mặt.

Thật... Thú vị.

Ôn Ly đưa tay gãi gãi cằm con, bánh bao nhỏ uốn éo cười tươi hơn, còn vươn bàn tay nhỏ của mình lên bắt lấy ngón tay Ôn Ly.

Ôn Ly chơi cao hứng, Vệ Anh hướng bà đỡ liếc mắt ra hiệu, bà đỡ liền nhanh chóng tiến lên ôm lấy đứa nhỏ nói với Ôn Ly: “Nương nương, tiểu hoàng tử còn quá nhỏ, cần nghỉ ngơi.”

“À.” Ôn Ly ngượng ngùng rút tay lại, nhìn bà đỡ ôm đứa nhỏ đi. Vệ Anh nhéo nhéo mặt Ôn Ly, cười nhạt nói: “Con có vú nương chiếu cố, không cần lo lắng.”

“Ừ.” Ôn Ly có chút mệt mỏi lên tiếng, Vệ Anh nhíu nhíu chân mày, hỏi: “Ly nhi, đói không?”

“Đói!” Nói đến cái này Ôn Ly lập tức lên tinh thần, Vệ Anh bật cười, quay đầu đối Phương Tiêu nói, “Đi ngự thiện phong bụng chút thức ăn qua đây.”

Ngự thiện phòng đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn, nghĩ Hoàng hậu nương nương thân thể không tiện, nên cũng chỉ làm một bát mì gà tinh xảo.

Ôn Ly ăn tương đối thỏa mãn, Vệ Anh liền ở một bên xem, thẳng đến khi Ôn Ly ăn xong mì còn uống một ngụm canh mới nhận lấy bát trong tay nàng, đưa cho Phương Tiêu bên cạnh.

Ôn Ly ăn uống no đủ, tinh thần cũng khá hơn chút. Nằm ở trên giường, nàng chớp mắt nhìn Vệ Anh, “Vệ Anh, chàng đặt tên cho con chưa?”

Con người Vệ Anh hơi tối lại, sau đó nói: “Vẫn gọi là Cẩn đi.”

Cẩn là Vệ Anh ngay từ đầu đã lấy tốt, Ôn Ly biết hần nhất định là lại nghĩ đến đứa nhỏ bị sảy kia, liền nắm lấy tay hần, cười nói: “Vậy nữ danh kêu Thang Viên đi!”

“Thang Viên?” Mày Vệ Anh hơi giật giật.

“Ừ!” Ôn Ly gật đầu, phía trước Lục La vừa vào báo ta ăn bánh trôi hần liền không kịp chờ chạy ra, nhất định là rất thích ăn bánh trôi.

Vệ Anh: “...”

Vệ Anh nhẹ đỡ trán, cười nhẹ một tiếng rồi nằm xuống bên cạnh Ôn Ly, “Ly nhi thích là tốt rồi.” Còn chuyện vua tương lai của một nước nhũ danh gọi Thang Viên vẫn là để lại cho Thang Viên tự mình phiền não đi.

Ôn Ly hi hi cười ngây ngô hai tiếng, liền tựa đầu trước ngực Vệ Anh, có chút buồn ngủ nhắm mắt lại.

Vệ Anh cúi đầu nhẹ in một nụ hôn lên trán nàng, rồi cũng nhắm mắt lại chợp mắt.

Giăng co suốt cả một đêm, lập tức phải lâm triều, hần cũng không có thời gian ngủ.

Lúc lâm triều, các vị đại thần tin tức đều vô cùng linh thông, tất cả đều biết Hoàng hậu sinh cho Hoàng thượng một đứa con trai, tranh nhau chúc mừng Hoàng thượng.

Về mặt nịnh hót đó vào lúc bình thường nhất định sẽ khiến Vệ Anh phản cảm, có điều hôm nay hần tâm trạng tốt, cho nên mặt những vị đại thần này nhìn qua cũng đáng yêu không ít.

Cung Trường Nhạc bên này thập phần náo nhiệt, Trình mỹ nhân Tắc Á thậm chí cả Giang tiếp dư đều tự mình đến thăm, có điều đều bị chặn ngoài điện. Thái hậu tuy rằng không đến, nhưng cũng phái thiếp thân cũng nữ tỳ tặng không ít đồ đến cung Trường Nhạc, đồng dạng bị chặn ngoài điện.

Tất cả đồ vật và người muốn chạy vào cung Trường Nhạc đều cần Hoàng thượng tự mình xem qua, mới có thể đưa đến trước mặt Hoàng hậu.

Đám người Trình mỹ nhân mặc dù không nhìn thấy Hoàng hậu cùng tiểu hoàng tử, nhưng cũng nói một tràng lời chúc mừng, lại tặng chút hạ lễ liền rời khỏi cung Trường Nhạc.

Ôn Ly đang ngủ như lọt vào sương mù đột nhiên nghe được thanh âm hệ thống mơ hồ truyền đến —

Tĩnh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly thành công hoàn thành nhiệm vụ một, người chơi đạt được cơ hội tuần tra thân phận của một nhân vật. Bởi vì chỉ có thể tuần tra một lần, cho nên xin người chơi cẩn thận lựa chọn đối tượng tuần tra!

Mí mắt Ôn Ly giật giật, nhưng vẫn không mở mắt ra. Trong đầu nàng bỗng xẹt qua tên của rất nhiều người, có điều cuối cùng nói ra khỏi miệng lại là, “Hong Nhị.”

[Tĩnh! Nhân vật Hong Nhị, thân phận là người chơi.]

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tức giận xét nhà

Editor: Linh

Về thân phận của Hong Nhị, Ôn Ly từ trước kia đã có điều hoài nghi.

Nếu cứng rắn muốn nói, từ lúc mới gặp Ôn Kỳ, Hong Nhị có ý tiến lên chọc giận Ôn Kỳ, kết quả hại nàng bị phạt quỳ ở từ đường hai canh giờ, Ôn Ly đã mơ hồ có chút cảm giác.

Sau này ở thành Bạch Hồ, lần yến hội ăn mừng đánh bại Bàn Cửu đó, Hong Nhị lại giả như vô tình tiết lộ thân phận của mình cho thủ hạ nằm vùng của Bàn Cửu, cuối cùng khiến nàng sảy thai, loại cảm giác đó ngày càng mãnh liệt.

Khi đó Ôn Ly mới đột nhiên hiểu rõ một sự kiện, người nói cho Phạm Na Già nàng là người chơi hẳn là Hong Nhị. Khi đó Phạm Na Già chuyển vào phủ Khánh vương, Hong Nhị xung phong nhận việc thời thời khắc khắc canh giữ ngoài cửa viện Phạm Na Già, có thể cùng lúc tiếp xúc với nàng và Phạm Na Già, lại không bị người khác hoài nghi, Hong Nhị đứng mũi chịu sào.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, về sau rất nhiều việc đều có thể giải thích rõ. Ví dụ như đêm thành hôn của Vệ Anh và Giang tiếp dư, tiến đến cung Dục Tú truyền lời cũng là Hong Nhị, hôm sau Giang Tiếp dư liền phải thích khách dẫn Bùi tướng quân đến cung Trường Nhạc.

Chuyện này mới đầu Ôn Ly hoài nghi Trình mỹ nhân, dù sao ở ngự hoa viên lần đó, là Trình mỹ nhân ở cạnh nàng. Có điều lấy độ hiểu biết của Ôn Ly đối Trình mỹ nhân, nàng cảm thấy Trình mỹ nhân nhiều nhất cũng chỉ ám chỉ qua với Giang tiếp dư, nàng và Bùi tướng quân cầu kết, còn về phương án cụ thể, rất có thể là sau đó Hong Nhị đến cung cấp cho Giang tiếp dư.

Nếu đúng là vậy, vẫn để lại vòng tròn về điểm ban đầu.

Hong Nhị vì sao biết nàng là người chơi? Cho dù nàng ta biết, nàng ta lại dựa vào cái gì để những người chơi khác tin tưởng đây? Giang tiếp dư dễ nói,

bởi vì nàng khi đó đã là Hoàng hậu, cho dù nàng không phải người chơi, Giang tiếp dư muốn thắng cũng phải trừ bỏ nàng, nhưng là Phạm Na Già thì sao? Khi đó nàng vẫn chỉ là Khánh vương phi, Vệ Anh cũng không có bất kỳ dấu hiệu muốn phản công nào, nhưng Phạm Na Già lại quả quyết chạy đến quyết đấu với nàng, tuyệt không lo lắng nàng là NPC.

Hơn nữa nếu Hồng Nhị là người chơi, vậy Trình mỹ nhân, Giang tiếp dư còn có công chúa Tắc Á, sẽ có một người không phải người chơi, thậm chí không chỉ một.

Ôn Ly nghĩ đến đâu có chút phát đau, theo bản năng nhú nhú mày, liền thấy mi tâm của mình được người nhẹ day day.

Ôn Ly từ từ mở mắt, liền nhìn thấy mặt Vệ Anh. Vệ Anh thấy nàng tỉnh, mày khề cau nói: “Ly Nhi, nghĩ gì vậy? Ngủ mà mày còn nhăn chặt như vậy.”

Ôn Ly dịch người vào trong, Vệ Anh cười cười nằm xuống bên cạnh nàng. Ôn Ly tựa đầu vào trong ngực Vệ Anh, nhẹ nhàng cọ xát, “Chàng lâm triều xong rồi à?”

Vệ Anh ôm eo Ôn Ly, nói khẽ: “Ừ, các đại thần đều chúc mừng ta có được quý tử.”

“Phi.” Ôn Ly nhìn không được cười ra tiếng, “Các đại thần cũng rất vất vả, phỏng chừng tối qua cũng một đêm không yên đâu.” Hoàng thượng đi không tốt ôm mà.

Vệ Anh cũng cười theo, “Nàng có muốn ăn chút gì không?”

Ôn Ly lắc đầu rồi lại nhắm hai mắt lại, “Chàng tối qua cũng không ngủ, không bằng ngủ thêm một lát đi.”

“Được.” Vệ Anh thấp giọng lên tiếng, liền cũng có chút buồn ngủ nhắm hai mắt lại.

Ôn Ly nghĩ mùi quen thuộc của người bên cạnh, trong lòng cũng an định hơn. Lại nói tiếp, nàng vẫn cho rằng thân phận của mình là khổ nhất, hóa ra còn có người khổ hơn cả nàng. Ngẫm lại Hồng Nhị biết thân phận của mình là một nha hoàn, hẳn là cũng tức giận đến muốn khóc đi.

Cũng thật là làm khó cho nàng, trách không được lúc nàng được gả cho Vệ Anh, nàng ta cao hứng như vậy. Nếu tiểu thư của nàng ta là mình không gả ra được, nàng ta liền ngay cả cơ hội tiếp xúc với nam chủ cũng không có. Chỉ có Ôn Ly có thể ngày ngày nhìn thấy Vệ Anh, nàng ta mới có thể ngày ngày nhìn thấy Vệ Anh.

Nghĩ như vậy, Ôn Ly cảm thấy đêm đó Vệ Anh khác thường, cũng là Hồng Nhị ở bên cạnh hầu hạ đúng không? Chẳng lẽ Vệ Anh lại bị người bỏ thuốc?

...

Nàng đột nhiên cảm thấy Vệ Anh thật ra cũng không dễ dàng.

Tính thời gian, bất tri bất giác đã qua hai năm, hệ thống quy định thời gian trò chơi là ba năm, hiện tại đã qua hơn phân nửa thời gian, người chơi khác hẳn là đều gấp gấp đi. Dù nói thế nào, sinh một bánh bao cũng phải mười tháng.

Các nàng nếu lại không nắm chặt, cũng chỉ có thể bị hệ thống xóa bỏ.

“Ly nhi, chuyên tâm ngủ.”

Thanh âm của Vệ Anh đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu, Ôn Ly nấp máy mũi, mở mắt. Mỗi lần nàng nghĩ chuyện gì Vệ Anh luôn có thể phát hiện, hẳn rốt cuộc làm sao mà làm được?

“Nếu như nàng không muốn ngủ, ta không để ý làm chút chuyện khác.”

Ôn Ly: “...”

Nàng vừa mới sinh con đấy! Còn đang ở cữ mà! Hẳn xuống tay thế nào chứ!

Cầm thú!

Vệ Anh nhìn Ôn Ly biểu cảm thiên biến vạn hóa, khóe miệng không tự chủ tràn ra ý cười, “Không muốn ta làm cái gì thì ngoan ngoãn ngủ đi.”

Ôn Ly véo mạnh một cái lên lưng Vệ Anh rồi nhắm hai mắt lại, lần này là thật ngủ.

Giấc ngủ này rất tốt, đợi đến lúc Ôn Ly tự nhiên tỉnh dậy, thế nhưng đã qua bữa trưa một thời gian.

Vệ Anh vẫn nằm ở bên cạnh nàng, mắt nhắm lại tựa như đang ngủ. Ôn Ly ngẩng đầu hôn lên cằm hắn một cái, Vệ Anh thời gian này nhất định là mệt chết rồi. Cũng may bánh bao nhỏ cuối cùng cũng ra, nàng rốt cuộc có thời gian đối phó những yêu tinh kia.

Ôn Ly hôn Vệ Anh một cái xong Vệ Anh liền mở mắt, Ôn Ly vô tội chớp mắt nhìn hắn, Vệ Anh cúi đầu liền dán môi mình lên môi Ôn Ly.

Ôn Ly bị hôn đến choáng váng, tay Vệ Anh cũng không chút khách khí trượt vào trong quần áo nàng. Ôn Ly muốn đẩy tay Vệ Anh ra, thất lưng lại bị

hắn ôm chặt, ngay cả động cũng không động được.

Vì thế Ôn Ly thành thật bị Vệ Anh chiếm tiện nghi.

Ôn Ly vừa mới sinh con xong, thân thể còn rất yếu, Vệ Anh cũng không dám thật làm gì nàng, ôm nàng hôn một lát rồi cũng bỏ tay ra. Thấy Ôn Ly sắc mặt ửng hồng, tay Vệ Anh vẫn đặt trước ngực nàng không có ý tốt xoa xoa, “Trước kia ta nghe người ta nói, nữ nhân sinh con xong xúc cảm nơi này sẽ biến kém, hiện tại xem ra, xúc cảm vẫn như thường mà.”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng người không biết xấu hổ như vậy, con dân của người biết không?

Lại ôm Ôn Ly chiếm tiện nghi thêm chút lát Vệ Anh mới đỡ Ôn Ly ngồi dậy, sửa sang lại quần áo cho nàng, sai người bày bữa trưa lên.

Ôn Ly cơm trưa vẫn đơn giản như trước, tuy rằng nhìn qua thô thô, nhưng thật ra là thức ăn Văn thái y cùng ngự trù tỉ mỉ làm ra, không chỉ có giá trị dinh dưỡng cao, trên mặt hương vị cũng mất không ít công phu. Cho nên Ôn Ly ăn không có một câu oán hận nào.

Vệ Anh dứt Ôn Ly ăn xong chính mình mới ăn cơm. Ăn cơm xong, Ôn Ly lại bảo bà vú ôm Thang Viên đến cho nàng xem, không biết có phải do ăn no ngủ đủ hay không, nàng cảm thấy Thang Viên dễ nhìn hơn buổi sáng không ít.

“Vệ Anh, chàng có cảm thấy hắn trở nên đẹp hơn không?” Ôn Ly ôm Thang Viên, con mắt sáng ngời nhìn Vệ Anh.

Vệ Anh nheo nheo mắt Ôn Ly, nói: “Mẫu thân hắn bộ dáng xinh đẹp như vậy, hắn đương nhiên cũng phải đẹp rồi.”

Ôn Ly cười khanh khách, đối Vệ Anh nói: “Chủ yếu là cha hắn tương đối anh tuấn.”

Thang Viên thấy Ôn Ly cười cũng cười theo nàng, còn dùng tay nhỏ đi bắt ngón tay Ôn Ly.

Vệ Anh thấy vậy nhẹ nhuróng mày, còn nhỏ như vậy đã biết làm mẫu thân vui vẻ, ha ha.

“Đề ta ôm chút.” Vệ Anh nói xong liền nhận lấy Thang Viên từ trong lòng Ôn Ly, ai biết Thang Viên vừa được Vệ Anh ôm vào trong ngực liền oa một tiếng khóc lên, đáng về thể lương vô cùng.

Vệ Anh: “...”

Ôn Ly trong lòng 囧, nhìn Vệ Anh nhỏ giọng nói: “Con giống như không muốn cho chàng ôm.”

Vệ Anh đen mặt, Ôn Ly tiến lên lại từ trong ngực hắn ôm Thang Viên về, “Không bằng ta thử xem.”

Quả nhiên, Thang Viên một lần nữa trở lại trong lòng Ôn Ly liền lập tức nín khóc, còn hướng mẫu thân hắn liên tục cười ngây ngô.

Vệ Anh: “...”

Mặt hắn càng đen hơn.

“Ha ha.” Ôn Ly bị phản ứng của Thang Viên làm buồn cười, “Vệ Anh, chàng có vẻ bị ghét.”

Vệ Anh mím môi mỉm cười, ha ha, ta còn không ghét bỏ hắn khiến ta nhịn mười tháng, hắn ngược lại ghét bỏ ta. Ôm đứa nhỏ lên giao cho bà vú, Vệ Anh phân phó nói: “Được rồi, ôm hắn xuống đi.”

“Vâng.” Bà vú trên mặt cung kính đáp lời, thật ra trong lòng đang cười trộm. Nhìn Hoàng thượng cam chịu thật đúng là thú vị! Tiểu hoàng tử giỏi lắm.

Ôn Ly thấy Vệ Anh sắc mặt khó coi, cố ý cười hỏi: “Vệ Anh, hiện tại tiểu hoàng tử sinh ra rồi, có phải là có thể để Tam Hoàng về lại cung Trường Nhạc rồi không?”

Sắc mặt Vệ Anh quả nhiên càng thêm đen, hắn cúi xuống, hai tay chống trên giường, tiến đến bên môi Ôn Ly cắn một cái, “Cố ý chọc giận ta phải không?”

Ôn Ly khẽ cười hai tiếng, vươn đầu lưỡi liếm môi Vệ Anh, “Nào có ai ghen với con mình còn cả chó chứ?”

“Ta thích vậy đấy.” Vệ Anh nói xong liền cạy môi Ôn Ly ra, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, quét một vòng trong miệng Ôn Ly, “Ly nhi, bát cháo kia của nàng hương vị cũng không tệ đâu.”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng đã thói quen không biết xấu hổ.

Ôn Ly ăn xong cơm trưa, vừa nằm xuống liền ngủ. Vệ Anh trông nàng ngủ xong mới đi thư phòng xử lý triều vụ.

Ba ngày sau, từ thích khách ám sát tối hôm tổ chức yến hội, rốt cuộc tìm được một ít manh mối.

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, căn cứ tình báo trước mắt chúng ta tra được, tất cả đầu mối có được đều biểu hiện thích thách cùng người Giang phủ tiếp xúc qua. Thuộc hạ suy đoán, bọn họ hẳn là người Giang thượng thư phái tới.”

Vệ Anh nghe mấy người trước mặt bẩm báo xong, bút lông trong tay hơi dừng lại. Lý công công có chút khần trương nhìn hẳn một cái, vận đồ Giang gia là đại sự, Hoàng thượng một khi động thủ, trong triều nhất định sẽ có rung chuyển lớn.

Vệ Anh trầm mặc một hồi, rồi hướng Lý công công nói: “Đi truyền Hình bộ thị lang và Nghiêm thừa tướng đến đây.”

Lý công công ngăn người, tiến lên một bước nói: “Vâng.”

Đương kim hoàng thượng là một vị chủ nhân có cừu tất báo lại cố tình có thể ẩn nhẫn, ai tính kế đến trên đầu hắn, vậy thì phải làm tốt chuẩn bị chết. Nhìn tiền Thái tử xem, thì sẽ là kết cục tiếp theo của Giang Thượng thư.

Lý công công bước ra điện Từ Thần, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời một cái.

Trong cung này, thời tiết muốn thay đổi rồi.

Khi Nghiêm thừa tướng tự mình dẫn theo một nhóm người đến Giang phủ tịch thu tài sản, Giang Nho còn đang ôm tiểu thiếp của hắn ngủ say. Bị người đột nhiên đánh thức con tức vốn rất lớn, ra cửa thấy tư thế này, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Vết của cái có lẽ phải hao phí tinh lực và thời gian cả đời, nhưng bị tịch thu gia sản cũng chỉ là chuyện trong một buổi sáng. Giang Nho tự cho là mình đã tiêu diệt hết chứng cứ phạm tội, nhưng khi xem đám sổ sách Hoàng thượng đáp cho hắn, hắn mới biết vì sao hoa lại đỏ như vậy.

Theo Giang Nho bị tra ra, Hình bộ tìm hiểu nguồn gốc lại tra ra thêm rất nhiều người, đặt xuống đường đều là chủ nhân có thể hoành hành ngang ngược.

Sự tình huyền ảo dư luận, quan viên trong kinh người người cảm thấy bất an, nhưng dân chúng lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Dù sao những người bị bắt đều là tham quan ô lại nổi danh, bình thường thích làm nhất chính là ức hiếp dân chúng.

Thái hậu bên kia rốt cuộc ngồi không yên, phái người đi mời Hoàng thượng đến cung Trường Thọ một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thuần thiên nhiên

Editor: Linh

Khi Hoàng thượng đến cung Trường Thọ, Thái hậu đang ở phật đường niệm kinh.

Hoàng thượng cũng không ngắt lời bà ta, chỉ đứng ở một bên im lặng nhìn. Thái hậu niệm một lát, rốt cuộc cũng nhin không nổi nữa, bà ta đeo phật châu lên cổ tay trái của mình, đứng dậy khỏi bồ đoàn (Gối quỳ khi niệm kinh).

Sai người rót hai chén trà, Thái hậu trước uống một ngụm nhỏ, giống như vô tình nói: “Anh nhi, người thay đổi.”

Vệ Anh cũng lơ đãng, “Người đương nhiên sẽ thay đổi, thay đổi cũng không đáng sợ, mấu chốt là thay đổi xong vẫn xấu xa.”

Thái hậu sống mất khê nhích, để chén trà trong tay xuống, nhìn Vệ Anh nói: “Vậy Hoàng thượng cảm thấy mình thay đổi rồi vẫn biến thành xấu?”

Vệ Anh ngẩng đầu nhìn lại Thái hậu, một đôi con ngươi đen thâm thúy dấu đi cảm xúc trong lòng, “Mẫu hậu cảm thấy thế nào?”

Thái hậu cúi đầu, như là thờ dài nói: “Ai gia vẫn thích Anh nhi trước kia hơn.”

Vệ Anh lạnh nhạt cười, thấp giọng nói: “Mẫu hậu đương nhiên là thích ta trước kia rồi.” Vệ Anh nói đến đây liền dừng, trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì thêm. Sau một lúc lâu, vẫn là Vệ Anh mở miệng hỏi: “Mẫu hậu hôm nay truyền nhi thần đến không biết là có chuyện gì?”

Thái hậu theo bản năng sờ sờ phật châu trên cổ tay, “Là ai gia muốn hỏi Hoàng thượng mới đúng, Hoàng thượng tính xử trí ai gia thế nào?”

Giang Nho bị tịch thu tài sản, trong triều tất cả quan viên có liên quan đến thế lực của Giang gia cũng đều bị lôi ra, Giang gia cánh chim trong một đêm liền bị trừ đi hơn phân nửa, hiện thời cũng chỉ còn lại vị Thái hậu này và Giang tiếp dư cung Dục Tú.

Giang tiếp tục tự nhiên là không cần trông cậy vào, nàng ta vốn tự thân khó bảo toàn, Hoàng thượng lưu nàng ta một mạng đã coi như không tệ, càng không cần vọng tưởng còn có thể ở trong cung này hỗn ra dạng hoa gì. Về phần vị Thái hậu này của bà ta, nói như thế nào cũng là mẹ đẻ của Vệ Anh, nhưng thiếu Giang gia duy trì, bà ta ở trong cung cũng là tự lực khó chống, lại cũng khó mà lật trời.

Vệ Anh nghe xong câu hỏi của Thái hậu không có trả lời ngay, mà là cúi đầu im lặng một lúc lâu. Thái hậu cũng không thúc giục, im lặng chờ đợi tựa như vừa rồi Vệ Anh chờ bà ta. Lời kế tiếp của Hoàng thượng sẽ quyết định vận mệnh tuổi già của bà ta.

“Mẫu hậu nói xử trí thì nghiêm trọng quá.” Vệ Anh rốt cục lên tiếng, “Mẫu hậu tuổi tác đã cao, không cần lại phí sức vì chuyện thế tục, nhi thần thấy mẫu hậu thành tâm hướng Phật, không bằng liền dời đến cung Vĩnh Ninh đi, an tâm ăn chay niệm Phật, coi như là một việc công đức.”

Sau khi Vệ Anh nói xong, Thái hậu an tĩnh thật lâu. Kết quả này tuyệt không nằm ngoài dự liệu của bà ta, phải nói bà ta đã sớm dự liệu sẽ là kết quả này.

Nhưng là bà ta vẫn chưa cam tâm.

Vốn tất cả đều tiến hành tốt đẹp dựa theo kế hoạch của bản thân, là bắt đầu từ khi nào thì rối loạn đây? Là từ khi Vệ Tuyên lấy Ôn Kỳ làm Thái tử phi, vẫn là Ôn Ly gả vào phủ Khánh vương?

Có điều cho dù không cam lòng, đối kết quả Hoàng thượng đưa ra, bà ta cũng chỉ có thể nhận. Bà ta bây giờ không có năng lực chống lại Hoàng thượng.

Hơn nữa bà ta tin tưởng, Vệ Anh sẽ đi tha cho bà ta một lần, không phải nhớ tình mẫu tử giữa bọn họ, mà là bởi vì bà ta không xuống tay với Hoàng hậu.

[Tĩnh! Chúc mừng người chơi Ôn Ly hoàn thành nhiệm vụ ẩn [Thái hậu rút xuống đất, đạt được thành tựu [Hoàng hậu sáng rọi chiếu tứ phương]].

Ôn Ly: “...”

Ôn Ly còn đang trên giường nghỉ ngơi lấy lại sức bị thanh âm thông báo bất ngờ nhảy ra của hệ thống làm bối rối. Thái hậu cũng không phải tiết tháo, sao lại rút xuống đất? Hơn nữa nàng chỉ nghe qua Kim Sơn Bắc Kinh sáng rọi tứ phương thôi.

“Nhiệm vụ ẩn là cái gì?” Ôn Ly trong lòng nhỏ giọng hỏi.

[Tĩnh! Người chơi PK rút Thái hậu liền hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong trò chơi].

Ôn Ly: “...”

Nhưng là, nàng cũng không có làm gì mà, chẳng lẽ là ở trong mơ pk rút Thái hậu?

[Tĩnh! Hoàng hậu sáng rọi tứ phương, không cần người chơi tự mình ra tay, sẽ tự có người tự động cống hiến sức lực cho người].

Ôn Ly: “...”

Tên của người này nhất định kêu Lôi Phong.

Lôi Phong đồng chí nói chuyện với Thái hậu xong liền đi thẳng một mạch đến cung Trường Nhạc xem Ôn Ly. Ôn Ly còn đang nhắm mắt lại suy tính vận mệnh của Thái hậu thì đột nhiên cảm thấy bên cạnh giường lún xuống, sát theo đó là một bàn tay hơi lạnh từ trong váy áo trượt tiến vào.

Ôn Ly chậm rãi mở to mắt, cổ sức liếc người bên cạnh.

Vệ Anh một bên nắm bóp đẩy dằm của Ôn Ly, một bên hôn sượt gáy nàng. Ôn Ly khó chịu rên hai tiếng, con người dần bật kín một tầng hơi nước, “Lôi Phong...?”

Vệ Anh động tác bỗng dừng ngừng lại, ngẩng đầu lên có chút bất mãn nhìn Ôn Ly, “Lôi Phong là ai?”

“Ừ...” Ôn Ly ra vẻ suy tư, “Một đồng chí tốt lấy giúp người khác làm niềm vui.”

Vệ Anh: “...”

Hắn vén áo Ôn Ly lên, xoay người đè lên, “Vậy Hoàng hậu cũng đến giúp Trẫm đi.”

Ôn Ly chớp chớp mắt, biết rõ còn có hỏi: “Hoàng thượng muốn nô tì giúp ngài cái gì?”

Vệ Ah tràn ngập tính ám chỉ cọ xát trên người Ôn Ly, thanh âm khàn khàn, “Nàng nói xem?”

Ôn Ly lại chớp mắt một cái, “Hoàng thượng, nô tì còn đang ở cũ.”

Vệ Anh: “...”

Giữ vững nguyên tắc cho dù không thể làm gì cũng phải chiếm hết những tiện nghi có thể chiếm, Vệ Anh lại dán lên trên người Ôn Ly, kỳ kèo gần nửa canh giờ mới đứng dậy rời khỏi người nàng.

Ôn Ly nhìn Hoàng thượng tâm tình rõ ràng không được tốt bên cạnh, như là nịnh nọt dựa vào trong lòng hắn, “Vệ Anh, Thái hậu sao vậy?”

Nghe ý kia của hệ thống, Thái hậu chỉ sợ là không tốt lắm. Sẽ không phải là bị phan thân chứ, bằng không sao lại rớt xuống đất?”

Vệ Anh hừ hừ hai tiếng, mới ôm Ôn Ly nói: “Ta để bà ấy dọn đến cung Vĩnh Ninh.”

Cung Vĩnh Ninh? Ôn Ly nghĩ nghĩ, mới nhẹ giọng đáp ừ. Giang gia hiện tại đã bị Vệ Anh nhốt tận gốc, ở trong triều cũng không có ai có thể ngăn được Vệ Anh nữa rồi.

Hiện thời chỉ cần chuyên tâm dọn sạch hậu cung của Vệ Anh là được.

Ôm mục tiêu này, Ôn Ly dưỡng thân thể đặc biệt tận tâm tận lực, hơn nửa tháng đã có thể nhảy. Biến hóa này đương nhiên cũng làm Vệ Anh mừng rỡ, hắn nhìn sao, nhìn trăng sáng, chờ chính là một ngày này.

Hôm nay Vệ Anh rất sớm đã xử lý xong tất cả mọi việc, lòng tràn đầy vui vẻ đi về phía cung Trường Nhạc. Lý công công đi sau hắn thấy Hoàng thượng mỗi bước đi đều mang gió, trong lòng một hồi chua xót.

Hoàng thượng những ngày vừa rồi nhất định là nhịn rất vất vả.

Lúc này sắc trời còn sớm, ngay cả thời gian ăn cơm tối cũng chưa đến, Ôn Ly đang ngồi trên giường đùa với Thang Viên. Thang Viên tuy rằng vẫn nhỏ như vậy, nhưng đã thập phần thích kề cận Ôn Ly. Rất nhiều khi khóc bà vú dỗ thể nào cũng không được, phải gặp được Ôn Ly mới nín khóc mỉm cười.

Thấy Vệ Anh đến, Ôn Ly có chút kỳ quái ngẩng đầu, “Vệ Anh, sao hôm nay chàng đến sớm vậy?”

Vệ Anh chỉ ừ một tiếng rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Ôn Ly, ôm Thang Viên vào trong lòng. Thang Viên thấy Vệ Anh, sắc mặt rõ ràng không có rục rờ như khi thấy Ôn Ly, có điều vẫn bất đắc dĩ thưởng cho Vệ Anh một gương mặt cười.

Ôn Ly cảm thấy Thang Viên rất không thức thời, đòi Hoàng đế phải ôm tốt mới được, hắn có lẽ như vậy sao được. Vì thế nàng phở cập kiến thức cho Thang Viên nói: “Thang Viên, đây là phụ hoàng con đó!” Phụ hoàng nha, mang chữ Hoàng đó nha!

Thang Viên ha ha ha cười ngây ngô nhìn Ôn Ly.

Ôn Ly gãi gãi cằm hắn, dụ dỗ: “Thang Viên, gọi phụ hoàng một tiếng xem nào.”

Lần này ngay cả Vệ Anh cũng bị Ôn Ly chọc cười, “Ly Nhi ngốc, Thang Viên còn chưa được một tháng đâu, làm sao có thể nói?”

Ôn Ly có chút hậm hực thu tay, nhìn Vệ Anh nói: “Vậy con khi nào thì mới có thể nói?”

Vệ Anh không khỏi tức cười xoa xoa đầu Ôn Ly, “Ít nhất phải đợi đến bảy tám tháng.”

“À.” Ôn Ly như có ngộ ra gật gật đầu. Vệ Anh cười cười rồi đưa Thang Viên cho bà vú, để bà vú mang đứa nhỏ xuống dưới.

Lúc Ôn Ly còn chưa kịp phản ứng thì Vệ Anh đã đưa bàn tay ra ôm nàng lên. Ôn Ly kinh hãi hét lên một tiếng, tay vòng qua cổ Vệ Anh, “Chàng làm gì vậy?”

“Nàng.”

...

Thẳng đến khi Ôn Ly bị Vệ Anh đặt lên giường, lột sạch sẽ rồi nàng mới hiểu chữ muốn nàng đơn giản kia của Vệ Anh là có ý gì.

Nhìn người đang vùi đầu trên người mình, Ôn Ly tâm trạng ưu thương, cơm tối hôm nay nhất định lại lỡ.

“Xít...” Trước ngực bị người cắn một cái, Ôn Ly theo bản năng kêu đau một tiếng. Vệ Anh ngẩng đầu lên, không vui nhìn Ôn Ly: “Đều bị ta lột sạch áp dưới thân rồi mà còn dám phản tâm?”

Ôn Ly ưỡn khuỷu nhìn Vệ Anh một cái, không nói gì. Tay Vệ Anh tùy ý vuốt ve trên người nàng, Ôn Ly có chút không chịu nổi nói: “Vệ Anh... Nhẹ một chút.”

Vệ Anh rên khẽ một tiếng, động tác tay không hề giảm bớt, “Ai bảo nàng phản tâm?”

“Ừ... Vệ Anh không cần... Ngứa...” Ôn Ly theo bản năng ngẩng đầu lên, thanh âm có chút run rẩy. Vệ Anh ác ý lè lưỡi, khẽ liếm trong bắp đùi Ôn Ly, Ôn Ly lập tức rên ra tiếng.

Vệ Anh tay nắm chặt lại, trên da thịt trơn mềm của Ôn Ly bấm mạnh một cái mới bỏ qua cho đùi nàng, hôn lên bụng nàng. Cảm giác ấm nóng cuộn cuộn

thở tới, như một tấm lưới khổng lồ bao chặt Ôn Ly trong đó, khiến nàng chỉ có thể không ngừng la lên tên của người bên trên.

Vệ Anh một tay xoa bộ ngực mềm mại của Ôn Ly, một tay chế trụ cổ tay Ôn Ly đặt lên đỉnh đầu, không ngừng trồng dâu lên cổ nàng.

Ôn Ly sớm đã bị trêu ghẹo ướt một mảnh, liền ngay cả tiếng rên cũng biến thành càng ngày càng khó dần lại.

Vệ Anh tự nhiên là càng khó nhịn hơn nàng, lúc này nghe thấy thanh âm mị hoặc lòng người như thế, thất lưng trầm xuống liền đưa lửa nóng của mình vào trong thân thể Ôn Ly.

Một bên nhanh chóng luật động trong cơ thể Ôn Ly, một bên mê muội kêu tên Ôn Ly, hiện tại trong đầu Vệ Anh toàn bộ đều là mạnh mẽ muốn người dưới thân.

“Vệ Anh... Chậm một chút...” Từ trước đến nay Ôn Ly thanh âm mang theo nước nở đều chỉ sẽ đưa đến kết quả ngược lại, lần này cũng giống vậy, Vệ Anh động nhanh hơn.

Vào lúc thời điểm không khí trong phòng càng ngày càng nóng, tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ sơ sinh lại từ ngoài cửa truyền vào. Thang Viên khóc to, thế nào cũng dừng không được, bà vú không có biện pháp, chỉ có thể lại ôm hân đến tìm Hoàng hậu nương nương.

Không ngờ lại đụng phải chuyện tốt của Hoàng thượng.

Vệ Anh đang vui đầu gian khổ làm việc lỗ tai làm như không nghe thấy tiếng khóc ngoài cửa, nhưng là Ôn Ly lại có chút bận tâm liếc nhìn ra bên ngoài, tránh khỏi gồng cùm của Vệ Anh, đẩy đẩy người trên thân, “Vệ Anh... Thang Viên đang khóc...”

Vệ Anh nhú mày lại, hướng ra ngoài cửa hét lớn một tiếng, “Cút!”

...

Tuy rằng kịch tình phát triển có chút ngoài dự đoán của mọi người, nhưng kết quả vẫn là tốt. Bởi vì Thang Viên thật sự nín khóc, đoán chừng là bị sợ choáng váng.

Bà vú sắc mặt trắng bệch ôm Tiểu hoàng tử xoay người chạy, lần này thật sự là kém chút bị Tiểu Hoàng tử hại chết!

Ngoài cửa rốt cục thanh tĩnh, Vệ Anh cúi đầu hôn lên khóe mắt Ôn Ly, mắt tiếng nói: “Bây giờ không sao.”

Ôn Ly: “...”

Vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Có điều Vệ Anh đang chăm chỉ làm việc chắc chắn là sẽ không bị tiểu nhạc đệm này quấy rầy đến, hân ôm Ôn Ly ở trên giường làm vận động, quả nhiên bỏ lỡ cơn tối hôm nay.

Đợi đến khi sắc trời đều đã đen thui, Vệ Anh mới bỏ qua cho Ôn Ly. Ôn Ly nằm sấp trên giường trong lòng thờ dài, nàng đột nhiên có chút không muốn đi đối phó với đám tiểu yêu tinh trong hậu cung.

“Hoàng hậu lại đang nghĩ cái gì?” Ở trên chiếc lưng sáng bóng của Ôn Ly hôn lại hôn, tay Vệ Anh vuốt ve dọc theo chân dài của Ôn Ly.

Ôn Ly tiếp tục uể oải nằm, “Hoàng thượng, tình lực của chàng thật tốt.”

Vệ Anh nghe vậy khẽ cười ra tiếng, môi ghé gần lại bên tai Ôn Ly thấp giọng nói: “Chủ yếu là hương vị của Hoàng hậu quá ngon.”

Ôn Ly: “...”

Đúng vậy, ta còn không cho thêm chút bảo quản đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Canh ba ba

Editor: Linh

Khi Trình Mỹ nhân xách theo một nồi canh ba ba vừa hầm xong đến điện Từ Thần vấn an Hoàng thượng, bị Lý công công ngăn đón ngoài cửa.

“Trình mỹ nhân, có chuyện gì không?” Lý công công đi nhanh một bước, chặn đường Trình mỹ nhân, rất có tư thế của một kẻ làm quan cả họ được nhờ.

Trình mỹ nhân đối Lý công công cười xinh đẹp, tựa như một làn gió xuân lướt qua gương mặt già của Lý công công, “Ta nghe nói Hoàng thượng dạo gần đây làm việc vất vả, có ý hâm chút canh cho Hoàng thượng bồi bổ thân mình.”

Hoàng thượng gần đây quả đúng là làm việc vất vả. Hoàng hậu nương nương cuối cùng cũng kết thúc ở cũ, Hoàng thượng hàng đêm ngủ ở cung Trường Nhạc, lúc nào cũng cùng Hoàng hậu sầu triền miên, không uống chút canh ba ba bồi bổ thì sao được.

Lý công công khoe mắt hơi nhếch, ánh mắt lại liếc nhìn xuống, lơ đãng nhìn qua hộp đựng canh trong tay Trình mỹ nhân, “Trình mỹ nhân có lòng, nhưng là Hoàng thượng hiện đang xử lý chính vụ, chỉ sợ không có phương tiện gặp người. Không bằng Trình mỹ nhân giao canh này cho tạp gia, tạp gia giúp người chuyển giao cho Hoàng thượng.”

Trình mỹ nhân nhìn Lý công công, che miệng cười khê. Lý công công là nhân tinh sao có thể không biết nàng chỉ là muốn mượn canh trông thấy Hoàng thượng, hiện thời hành động như vậy, là Hoàng thượng trước đã giao đãi, hay là bị Hoàng hậu nương nương thu mua?

Lúc Trình mỹ nhân còn đang suy tính đối sách thì từ trong điện Tử Thần truyền ra một tiếng yêu kiều mập mờ, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng Trình mỹ nhân cùng Lý công công đứng ngoài cửa cũng vẫn nghe rõ nhất thanh nhị sở.

Sắc mặt Lý công công lập tức thay đổi, trong con ngươi lại tiết lộ lúng túng.

Nhưng là lúng túng hơn còn ở đằng sau.

Tiếng rên yêu kiều qua đi, trong phòng lại truyền đến tiếng va chạm rõ ràng, chò tiếng va chạm rồi cục ngừng lại, lại là một hồi thở dốc trầm thấp nặng nề.

Mặt Lý công công đã bắt đầu nóng lên, Trình mỹ nhân mắt phượng chứa ý cười thoáng nhìn qua mặt Lý công công, cười nhạt nói: “Lý công công vừa nói Hoàng thượng ở bên trong xử lý triều vụ, không biết bên trong là vị đại thần nào?”

Lý công công: “...”

Trình mỹ nhân ngơ ngác nên nghĩ bậy bạ nha, Hoàng thượng tuyệt đối không có long dương chi thích đâu!

Tuy rằng Lý công công không nói chuyện, có điều lúc này trong điện Tử Thần là tình cảnh gì trong lòng Trình mỹ nhân tự nhiên là biết rõ. Vốn Trình mỹ nhân còn cảm thấy Vệ Anh cùng Vệ Tuyên không hề giống huynh đệ ruột, có điều bây giờ nàng ngược lại tìm được điểm giống nhau giữa hai người.

Trình mỹ nhân nhìn cửa điện đóng chặt, đưa hộp đựng canh trong tay cho Lý công công đang mặt đỏ tới mang tai, “Nếu Hoàng thượng đã bận bịu quốc sự, ta cũng không tiện quấy rầy, xin Lý công công chuyển canh này cho Hoàng thượng.”

“Xin nương nương yên tâm, tạp gia nhất định sẽ tự tay giao cho Hoàng thượng.” Lý công công nhận lấy canh bỏ trong tay Trình mỹ nhân, mắt ba ba ngó trông nàng chạy nhanh.

Trình mỹ nhân ở trong cung nhiều năm như vậy, bản lĩnh xem lời nói và sắc mặt đương nhiên là cực kỳ xuất chúng. Cũng không làm khó Lý công công, Trình mỹ nhân dẫn theo Tổ Lan liền đi về.

Chỉ là vừa xoay người liền thu lại nụ cười trên mặt, con ngươi cũng âm trầm theo.

Trước Giang tiếp dư cời hết câu dẫn Hoàng thượng cũng không thể làm Hoàng thượng sùng hạnh, việc này không chỉ nàng biết, chắc chắn Tắc Á cũng rõ ràng.

Tuy rằng đều háo sắc, nhưng Vệ Anh lại chỉ sắc một người. Nghĩ đến vừa rồi trong điện Tử Thần, hẳn là Hoàng hậu không thể nghi ngờ.

Mà bây giờ đang uể oải nằm ghé vào trên bàn trong điện Tử Thần đúng là Hoàng hậu đáng thương.

Vừa mới xử lý xong Giang gia, trong triều gần đây có thay đổi nhân sự rất lớn, Vệ Anh cũng bận tới mảy mòi mắt. Lấy không ra thời gian rảnh đến quan tâm Ôn Ly, Vệ Anh liền trực tiếp để Ôn Ly đến điện Tử Thần, chẳng sợ chỉ là chút thời gian ăn cơm trưa cũng có thể cùng nàng đến một thể.

Mới đầu Ôn Ly cũng phản kháng, nhưng sau khi bị Hoàng thượng huyết tinh trấn áp mấy lần, Ôn Ly học khôn, dù sao cũng là bị ăn, Vệ Anh thích làm gì thì làm.

Vệ Anh một tay vuốt dọc theo sống lưng tinh tế của Ôn Ly, một bên găm cổ Ôn Ly. Ôn Ly theo bản năng ưm một tiếng, Vệ Anh mạnh cắn một cái lên sườn cổ Ôn Ly, liền lại tiến ra tiến vào trong cơ thể nàng.

“Ừ... Vệ Anh...” Ôn Ly vô ý thức kêu lên tên Vệ Anh, thanh âm cũng run run như chính cơ thể mình lúc này.

Bàn tay đang ôm phần lưng Ôn Ly của Vệ Anh chậm rãi hướng lên trên, giữ chặt cái gáy của Ôn Ly. Vệ Anh từ trong cổ Ôn Ly ngẩng đầu lên, từng chiếc hôn nhỏ vụ từ căn cổ duyên dáng của nàng trượt xuống dưới, cuối cùng dán lên bờ môi đỏ bồng của nàng, “Ly Nhi...”

Ôn Ly ánh mắt mê ly, chỉ cảm thấy tốc độ của người phía trên tựa hồ lại tăng nhanh. Khóe mắt nàng nổi lên mấy giọt nước mắt, có chút mệt mỏi hỏi: “Chàng chừng nào thì xong vậy...”

Vệ Anh nghe vậy cười nhẹ, ở trên môi Ôn Ly liếm liếm, “Hoàng hậu lại chịu không nổi?”

Ôn Ly: “...”

Là ai cũng đều chịu không nổi được không! Nàng quả thực cảm thấy có hệ thống mở ngoại quái cho Hoàng thượng.

Thấy Ôn Ly tựa hồ là thật mệt mỏi, Vệ Anh ôm ái hôn Ôn Ly một cái, nói nhỏ: “Được rồi, một lần cuối cùng.”

Ôn Ly nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhũn lại, “Chàng vừa rồi cũng nói một lần cuối cùng.”

Vệ Anh nén cười, động tác dưới thân lại không hề có chút nào giảm bớt, “Lần này thật là một lần cuối cùng.”

Lần này Hoàng thượng rốt cục thành thực một lần, sau khi gieo xong mầm móng vào trong người Ôn Ly liền thanh lý thân thể hai người. Ôn Ly nhũn như con chi chi tùy ý Vệ Anh đùa nghịch, Vệ Anh giúp nàng sửa sang lại quần áo xong liền dè dặt ôm nàng đến giường êm sau bình phong.

Cúi đầu đặt lên mi tâm Ôn Ly một nụ hôn, Vệ Anh thanh âm êm dịu, “Ly Nhi, nàng ngủ thêm lát rồi hãy đi.”

“Ừ.” Ôn Ly lười biếng lên tiếng, lại cảm thấy mí mắt rất cực mở không được. Tiếp tục như vậy nữa, nàng sớm muộn gì cũng sẽ mệt nhọc mà chết, không biết như vậy có được tính là hi sinh cho Tổ quốc không.

Vệ Anh vuốt vuốt tóc đen có chút hỗn loạn trên trán nàng, thấy hô hấp nàng đều đều rồi mới đứng dậy đi ra khỏi phía sau bình phong.

Lý công công ở ngoài cửa đợi một lát mới nhắc chân đi vào Từ Thần điện. Hoàng thượng đang ở bên trong phê duyệt tấu chương, Lý công công đặt hộp đựng canh trong tay đến trước mặt Vệ Anh, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, Trình mỹ nhân vừa rồi đã tới, đưa cho ngài canh này.”

Vệ Anh giương mắt nhìn một cái, nhân tiện nói: “Để xuống đi.”

“Vâng.” Lý công công đặt canh lên chiếc bàn nhỏ đặt gần đó rồi thối lui đến phía sau Vệ Anh. Trong thời gian đó lại giúp Vệ Anh truyền vài vị đại thần đến, bát canh kia vẫn luôn đặt ở đó, như là bị Hoàng thượng quên lãng vậy.

Khi Ôn Ly tỉnh ngủ, những đại thần kia vừa mới rời khỏi không lâu.

Nghe đến động tĩnh phía sau bình phong, Vệ Anh đặt tấu chương trong tay xuống, vòng đến phía sau bình phong thì thấy Ôn Ly vuốt mắt ngồi dậy.

Đi đến bên mép giường ngồi xuống, Vệ Anh đưa tay ôm Ôn Ly vào trong lòng, “Ly nhi, đói không?”

“Có.” Ôn Ly gật đầu, nghĩ đến hiện tại canh giờ chắc cũng không còn sớm. Vệ Anh xoa xoa đỉnh đầu có chút rối của Ôn Ly, cười nói: “Vậy chúng ta về cung Trường Nhạc dùng bữa tối đi.”

Nhìn Vệ Anh cười, Ôn Ly không tự chủ được cười theo, “Được.”

Khi đi đến ngoài điện, Ôn Ly nhìn thấy hộp đựng canh lẻ loi để ở một bên. Nàng tò mò đưa mắt nhìn về phía đó, kéo ống tay áo Vệ Anh, “Đây là canh ai đưa tới vậy?”

Vệ Anh do dự chốc lát, vẫn là nói: “Trình mỹ nhân xé chiều đưa tới.”

Ôn Ly xoay đầu lại, ngược mắt nhìn Vệ Anh: “Là lúc ta ngủ hả?”

Vệ Anh khẽ cười một tiếng, ghé vào bên tai Ôn Ly nói: “Hắn là lúc Trẫm đang yêu thương nàng.”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng luôn có thể ra nhiều kiểu không biết xấu hổ mới.

Thấy Ôn Ly sắc mặt ửng đỏ, Vệ Anh nắm tay nàng vào trong lòng bàn tay mình, đi ra ngoài điện, “Được rồi, không cần quan tâm đến nó, chúng ta đi về ăn cơm trước.”

“Ừ.” Ôn Ly ánh mắt cuối cùng lướt qua hộp canh kia, liền đi theo Vệ Anh đi ra Từ Thần điện.

Mấy ngày nay ánh nắng tươi sáng, sau khi vào xuân trong ngự hoa viên lại là bách hoa đua nở, Ôn Ly để bà vú ôm Thang Viên đến, ôm hán ngồi trong ngự hoa viên uống trà ngắm phong cảnh.

Liên tục ba ngày, ngay cả Lục La cũng nhìn không được khó hiểu, trong ngự hoa viên này hoa mặc dù đẹp, nhưng hàng năm đều là giống nhau, dù có đẹp đi chăng nữa xem liên ba ngày cũng phải chán chứ? Hơn nữa Hoàng hậu nương nương ngay cả vị trí cũng không đổi, ba ngày đều là ngồi ở đây, Lục La chung quanh đình này có bao nhiêu đóa hoa đều có thể đếm rõ ràng.

Có điều Lục La cũng chỉ nghĩ thầm trong lòng mà thôi, dù sao Hoàng hậu nương nương muốn làm cái gì, cũng không tới phiên các nàng hỏi.

Vốn cho rằng hôm nay cũng sẽ giống hai ngày trước, cứ như vậy đi qua, nhưng là trước khi mặt trời xuống núi lại có một đám người chậm rãi đi về phía thạch đình bên này.

Lục La tập trung nhìn, là Trình mỹ nhân cung Vĩnh Hòa.

Ôn Ly ở trong thạch đình ngồi cả một buổi chiều có chút buồn ngủ nâng mí mắt, thấy người tới là Trình mỹ nhân, khoe miệng chậm rãi nhếch lên một nụ cười khẽ.

Quả nhiên là nàng à.

Ôn Ly nhưng thật ra là một người không có kiên nhẫn gì, cho nên nàng không thích cái hoạt động câu cá này, có điều cuối cùng cũng có cá cắn câu, còn trùng hợp là con cá nàng muốn câu.

Trình mỹ nhân đi vào, tựa như là mới nhìn thấy Ôn Ly ngồi trong thạch đình, nhanh chóng cúi đầu hướng nàng thi lễ.

Ôn Ly cười cười bảo nàng đứng lên, còn nhiệt tình mời Trình mỹ nhân cùng nàng uống trà ngắm phong cảnh.

Trình mỹ nhân tự không không tiện cự tuyệt ý tốt của Hoàng hậu, đi đến chỗ trống bên cạnh nàng ngồi xuống, cái có cái không cùng nàng tán gẫu.

Hai người nhìn qua hòa hòa khí khí, nhưng trong lòng Trình mỹ nhân còn nhớ rõ ràng, lần đầu tiên nàng ở trong ngự hoa viên này gặp Ôn Ly là tình cảnh thế nào.

Khi đó Ôn Ly mặc dù không đến mức nói là cự tuyệt người ngoài gần dạm, nhưng thái độ cũng tuyệt đối không tính là nhiệt tình, đáp ứng cùng bản thân cùng đi dạo ngự hoa viên cũng là vẻ miễn cưỡng.

Ấn tượng đó so sánh với người cười má lúm đồng tiền như hoa trước mắt, Trình mỹ nhân liền càng thêm chắc chắn Hoàng hậu ba ngày này ở trong ngự hoa viên cũng không phải chỉ đơn giản là ngắm phong cảnh.

Có lẽ hôm nay chính mình không nên qua đây, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ có người so với nàng càng thêm không nhẫn nại, đến đây trước.

Nhưng là Trình mỹ nhân luôn luôn không phải người bị động, nếu đối phương đã ra chiêu, nàng cũng sẽ không thể không đạt được gì.

Ôn Ly giới thiệu cho Trình mỹ nhân điểm tâm ngự trù chuyên môn làm cho nàng, lại tiếc hận nói nếu Trình mỹ nhân đến sớm hơn chút là có thể nhìn thấy Tiểu hoàng tử.

Trình mỹ nhân ha ha đón ý nói đùa Ôn Ly, trong lòng lại trào phúng, Hoàng hậu phí nhiều công phu như vậy không phải chỉ vì để khoe ra đấy chứ? Nếu như thế, vậy cấp độ cũng không khỏi quá thấp.

Ôn Ly nói vậy đương nhiên không phải vì để khoe ra trước mặt Trình mỹ nhân, mà là để làm chần chệm cho đề tài hôm nay.

Đề tài của hôm nay là – luận chế độ một phu một thê đưa đến tác dụng quyết định trong hạnh phúc gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Án giết người

Editor: Linh

Ôn Ly cùng Trình mỹ nhân ở ngự hoa viên hàn huyên gần nửa giờ đồng hồ về vấn đề chế độ một phu một thê.

Ôn Ly dẫn chứng phong phú, dung quán cổ kim (lấy ví dụ cả ở hiện đại lẫn cổ đại), tình cảm dạt dào trình bày tính khoa học và sự tất yếu của chế độ một phu một thê, cùng lúc chứng minh chế độ chung phu đưa đến bi kịch gia đình, thảm kịch nhân gian.

Sau cùng kết luận là, cùng với ở trong cung một mình trông phòng, không bằng sớm ngày xuất cung gả đi.

Sau khi Trình mỹ nhân nghe Ôn Ly kể lễ cùng diễn thuyết hùng hồn, một đôi mắt đẹp chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Ôn Ly đầy đủ thời gian uống cạn một chén trà.

Ôn Ly cảm thấy, theo ánh mắt này đến phán đoán, đại khái ở trong mắt Trình mỹ nhân, nàng chính là một bệnh thần kinh mới ra lò.

Có điều nàng không quan tâm. Đường Bá Hổ đã từng nói, thế nhân cười ta quá điên, ta cười người kia nhìn không thấu.

Chúng ta không thể quá chú ý ánh mắt thế tục.

Vì thế Ôn Ly bình tĩnh nhìn lại Trình mỹ nhân, trên mặt thậm chí còn mang theo nụ cười ảm áp như gió xuân.

“Nghe Hoàng hậu nói chuyện, thật giống tình túy thấm vào người, làm người ta được lợi không nhỏ.” Trình mỹ nhân hai mắt một lần nữa đặt lên người Ôn Ly, khoe miệng khẽ nhếch lên đứng dậy cáo từ.

Ôn Ly cũng không có giữ lại, đợi bóng hình xinh đẹp của Trình mỹ nhân biến mất sau ngự hoa viên, Ôn Ly mới mang theo Lục La trở lại cung Trường Nhạc.

Lục La nhìn một đường, cuối cùng vào lúc Ôn Ly thay quần áo hỏi: “Nương nương, chế độ một phu một thê mà người nói, là cái gì vậy?” Cái tên thật mới mẻ, nặng nề như vậy vẫn là lần đầu nghe nói.

Ôn Ly từ trong gương đồng liếc Lục La một cái, “Người không biết?”

Lục La lắc đầu, thành thật nói: “Không biết.”

Ôn Ly cười từ trước bàn trang điểm đứng lên, “Không biết là được rồi. Phân phó Phương Tiêu truyền lệnh đi, Hoàng thượng đến ngay bây giờ.”

“Vâng.” Tuy rằng vẫn không rõ chế độ một phu một thê trong miệng Hoàng hậu là cái gì, có điều Lục La vẫn dựa theo nương nương phân phó đi truyền lệnh.

Có điều vừa mới đi hai bước, lại bị Ôn Ly sau lưng gọi lại, “Lục La, đối thoại giữa ta và Trình mỹ nhân hôm nay không được nói với ai hết, ngay cả Hồng Nhị cũng không thể nói, biết không?”

Lục La mặc dù không rõ lời này có cái gì không thể nói, có điều Hoàng hậu nương nương đã phân phó như vậy, nàng tự nhiên là phải làm theo.

Trong điện Tử Thần, Lý công công thấy Vệ Anh có chút mệt mỏi dựa vào ghế rồng, lần nữa rót đầy nước vào trong chén trà trống không cho hắn.

“Hoàng thượng.” Lý công công lui sang một bên, nhẹ đặt bình trà trong tay xuống, “Hoàng hậu nương nương hôm nay ở trong ngự hoa viên cùng Trình mỹ nhân hàn huyên nửa canh giờ.”

Vệ Anh chỉ day day mi tâm của mình, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lý công công không chắc một chữ ừ này của Hoàng thượng rốt cục là có ý gì, vì thế cúi đầu tiếp tục nói: “Bởi vì cách quá xa nên không nghe rõ các nàng hàn huyên những gì, có điều không khí nhìn qua còn rất hòa hợp.”

Lý công công nói xong lời này, Hoàng thượng nửa buổi không có phản ứng gì, hắn nhìn, vẫn là nhìn không được, “Hoàng thượng, nô tài luôn cảm thấy, Hoàng hậu nương nương giống như là chuẩn bị làm cái gì đó.”

Vệ Anh buông tay đặt ở trên trán xuống, đứng lên nhìn Lý công công, “Hoàng hậu muốn làm cái gì thì làm là được.”

Lý công công mấp máy môi, biết mình vừa lẩm mồm.

Ba ngày sau, Trình mỹ nhân đột nhiên hướng Hoàng hậu nương nương thỉnh từ, nói là cam nguyện xuống làm thứ dân, xin Hoàng hậu nương nương ân chuẩn nàng rời cung. Ôn Ly ra về khó xử nghĩ nghĩ, nói việc này còn phải xin phép Hoàng thượng mới được, bảo Trình mỹ nhân đi về trước chờ tin tức.

Trình mỹ nhân không nói gì liền đi trở về, Hoàng thượng đã sớm có ý phân phát hậu cung, nàng không cho rằng mình chủ động thỉnh từ Hoàng thượng còn cự tuyệt.

Nhưng là ngày hôm sau, Vĩnh Hòa cung lại có chuyện lớn xảy ra.

Trình mỹ nhân đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, làm sợ hãi hai tên tiểu thái giám cùng ba đại cung nữ, trải qua mấy vị thái y cùng nhau chẩn đoán, nhưng cũng không đưa ra được câu trả lời chính xác nguyên nhân nàng ta chết. Có điều căn cứ theo vài vị thái y miêu tả, Ôn Ly phán đoán Trình mỹ nhân đại khái là chết do cơ tim tê liệt.

Cơ tim tê liệt chết một người, dù thế nào cũng có chút té nhị, Ôn Ly đầu tiên liền nhớ tới danh sách những người tử vong.

Sau đó Ôn Ly nhìn chiếc vòng trên cổ tay mình, bên trên vẫn còn bốn gương mặt sáng, Ôn Ly sững sờ lưu chuyển, Trình mỹ nhân này quả nhiên là NPC hệ thống dùng để mê hoặc người chơi,

Lại một ngày, Giang tiếp dư cung Dục Tú cũng đột nhiên bị cơ tim tê liệt, chết trong tầm điện của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong cung lời đồn đãi nổi lên bốn phía, đều nói là trong cung này xuất hiện vật bất, các cung nữ buổi tối ngay cả muốn đi vệ sinh cũng phải tập năm tốp ba họp thành nhóm mới dám đi.

Ôn Ly chống má ngồi trong cung Trường Nhạc, nghĩ trong hậu cung này quả nhiên có danh sách tử vong.

Trông mắt nàng lại nhìn thoáng qua vòng ngọc trên cổ tay, lúc này chỉ còn lại ba gương mặt cười.

[Tinh! Hệ thống nhắc nhở, người chơi Giang Tâm Duyệt bỏ mình!]

Thanh âm nhắc nhở có chút chói tai của hệ thống xẹt qua màng nhĩ Ôn Ly, nàng có chút lười biếng xoa xoa lỗ tai mình, “Hệ thống, ngươi có thể không chế chút âm lượng của mình không?”

[Người chơi, ngươi thay đổi.]

“Ừ, ta cũng cảm thấy dưới sự ảnh hưởng của Hoàng thượng, ta cũng bắt đầu trở nên biến thái.”

[...]

Tự hiểu lấy mình là chuyện tốt, nhưng da mặt dày cũng không tốt. Nhớ ngày đó khi người chơi giết chết Phạm Na Già, tối thiểu vẫn còn có chút động dung, hiện tại bỗng chốc chết hai, nàng một chút lòng trắc ẩn cũng không động, còn trách cứ thanh âm của nó quá lớn!

Con người thật sự là đáng sợ.

“Trong trò chơi người chơi chết cũng không phải sẽ thật sự chết đúng không?”

[Không ở trong phạm vi tuần tra.]

“Được rồi, nếu người chơi ở hiện đại thật sự tử vong, ông chủ công ty của các ngươi bây giờ có tốt không? Cho dù trốn khỏi sự trừng phạt của luật pháp, chẳng lẽ cũng không bị vong hồn của người chơi đây đưa đến chết à?”

[Chúng ta là thế hệ tôn trọng khoa học.]

“Nhưng ngươi cũng không phải người.”

[...]

Mặc kệ hệ thống tôn sùng khoa học hay không, dù sao đám người trong hậu cung này tuyệt đối không tôn trọng, bọn họ thậm chí ngay cả khoa học là gì cũng không biết.

Trong hậu cung liên tiếp chết hai phi tần, có thể nói là người người cảm thấy bất an, tất cả mọi người đều suy đoán người sau chết sẽ là ai. Đặc biệt cung nhân trong cung Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư, liên tục mấy ngày làm ác mộng, trong mơ luôn mơ thấy chủ tử mình quay về đòi mạng, nói mình bị chết oan uổng, vì thế trong cung lời đồn đãi ngày càng sâu, còn có người nói chính mình nhìn thấy quỷ hồn của Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư.

Ôn Ly cảm thấy, nếu bọn họ thật sự thấy được, đó nhất định là số liệu vẫn chưa được xử lý sạch.

Vì trấn áp lời đồn đại trong cung, những người nói mình có thể nhìn thấy quỷ hồn, tất cả đều bị Hoàng thượng lôi ra giết gà dọa khỉ, vì thế đại gia tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng không dám nói loạn gì nữa.

Vệ Anh tuy đã dùng bạo lực trấn áp lời đồn đãi, nhưng là Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư chết quá không tự nhiên, trong lòng Vệ Anh vẫn tồn chút lo lắng. Ngược lại không phải lo lắng hai người đến tột cùng là chết như thế nào, mà là lo lắng an nguy của Ôn Ly.

Hắn tự nhiên là không tin quỷ thần, hai người cũng rõ ràng không có bệnh truyền nhiễm gì, nhưng chỉ cần có chút xiu liên quan đến Ôn Ly hắn cũng phải lưu tâm nhiều hơn.

Thái y cũng không tra được gì về cái chết của hai người, Vệ Anh cũng không có ý tra rõ việc này, đối ngoại cũng chỉ tuyên bố hai người mắc bệnh hiểm nghèo đột tử.

Trinh mỹ nhân vốn xuất thân thấp hèn, Giang tiếp dư thì do Giang gia thật sự mất đi hậu thuẫn, cho nên tuy rằng đại thần trong triều đều cảm thấy việc này tất có kỳ quái, nhưng lại không có ai đứng ra thay hai người xuất đầu, tóm lại Hoàng thượng nói cái gì thì là cái đó.

Khi Vệ Anh đi đến thăm diện của Ôn Ly, Ôn Ly vẫn đang chống má ngồi trước bàn trà tư.

Từ phía sau ôm lấy Ôn Ly, Vệ Anh vui đùa lên hóm hỉnh Ôn Ly, thật sâu gửi một cái, “Ly Nhi đang nghĩ gì vậy?”

Ôn Ly quay mặt nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, chớp chớp mắt, “Ta đang nghĩ Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư là chết như thế nào.”

Vệ Anh cười bỏ cúc áo trên cổ Ôn Ly, vén cổ áo nàng ra, cúi đầu hôn lên cổ nàng không nói gì.

Ôn Ly ngẩng đầu, hơi thờ có chút bất ổn, “Vệ Anh, chàng không có việc gì muốn hỏi ta sao?”

Vệ Anh tay thuần thục trượt vào trong váy áo Ôn Ly, nhẹ nhàng hôn lên khoe miệng nàng, “Ly Nhi muốn nói cái gì ta liền nghe cái đó.”

Cảm giác ngực mình bị sờ, trong lòng Ôn Ly hơi quẩn, như thế này bảo người ta nói chuyện thế nào!

“Vệ Anh, chúng ta có thể tập trung nói chuyện không?” Ôn Ly nhìn quần áo trên người càng ngày càng ít, trong lòng thập phần phiền muộn. Vệ Anh đối thân thể nàng tựa hồ càng ngày càng không muốn xa rời, mỗi lần nhìn thấy nàng đều sẽ giở trò, sau đó cuối cùng phát triển thành thuyền điên.

[Tĩnh! Cái này là theo độ hoàn thành nhiệm vụ của người chơi càng cao, lực hấp dẫn đối Hoàng thượng càng trí mạng!]

Ôn Ly cảm thấy cách nói này của hệ thống rất đúng trọng tâm, bởi vì lại tiếp tục chơi nữa, thật sự sẽ trí mạng.

Vệ Anh ôm Ôn Ly vào trong ngực, bàn tay to không ngừng vuốt ve trên da thịt non mịn của nàng, “Nhưng là cũng không quan tâm các nàng chết như thế nào.”

Vệ Anh trả lời làm trong lòng Ôn Ly đột nhiên thấy buồn bực, “Có phải chàng cảm thấy là ta hại chết các nàng không?”

Tay đang không ngừng dao động trên người Ôn Ly của Vệ Anh rốt cục hơi ngừng, “Ly Nhi tại sao phải hại chết các nàng?”

Ôn Ly mím môi, không có trả lời. Vệ Anh xoay người áp Ôn Ly xuống thân, tăng thăm nhưng trên giường bay lên mấy cây lông mao mềm mại, khiến Ôn Ly nhịn không được muốn hắt hơi.

Vệ Anh vùi đầu ở bên tai Ôn Ly, thanh âm trầm thấp, “Ly Nhi, trên đời này người ta quan tâm nhất, chỉ có nàng.” Trước bất luận Trình mỹ nhân và Giang tiếp dư có phải do Ôn Ly hại chết hay không, cho dù thật là nàng hại chết, nàng làm như vậy cũng là vì hắn.

Tựa như phía trước Vệ Anh nói với Lý công công, Ôn Ly muốn làm gì thì làm cái đó là được, nàng là Hoàng hậu của hắn, hắn nguyện ý cho nàng tất cả mong muốn.

Ôn Ly nháy nháy con mắt, nhìn người trên thân, “Có thể thêm cả Thang Viên vào không?”

Vệ Anh nhẹ giọng cười, bàn tay to theo cánh tay trắng mịn của Ôn Ly trượt vào lòng bàn tay nàng, cùng nàng mười ngón đan xen, “Không những vậy... Lại thêm một Nguyên Tiêu đi?”

Ôn Ly nhíu nhíu mày, “Nguyên Tiêu là ai?”

“Đương nhiên là đệ đệ của Thang Viên.”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng, ngài là đang nói chuyện cười lạnh à?

Có điều Hoàng thượng nói liền làm, rất nhanh liền khí thế ngất trời triển khai hoạt động tạo ra Nguyên Tiêu, vì thế trong tầm điện trống rỗng, lại là một hồi cờ bay phấp phới.

Ôm Ôn Ly nằm ở trên giường, Vệ Anh có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, nhưng tay vẫn chậm rãi du tẩu trên thân thể không mảnh vải của Ôn Ly.

Ôn Ly cánh tay mềm nhũn vòng qua Vệ Anh, đầu tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ từ trong lồng ngực hắn truyền tới, “Vệ Anh...”

“Hả?” Vệ Anh lười biếng lên tiếng trả lời, ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút.

Thật ra, sự tình là như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ở trên

Editor: Linh

Ôn Ly cùng Trình mỹ nhân ở ngự hoa viên hàn huyên gần nửa giờ đồng hồ về vấn đề chế độ một phu một thê.

Ôn Ly dẫn chứng phong phú, dung quán cổ kim (lấy ví dụ cả ở hiện đại lẫn cổ đại), tình cảm dạt dào trình bày tính khoa học và sự tất yếu của chế độ một phu một thê, cùng lúc chứng minh chế độ chung phu đưa đến bi kịch gia đình, thảm kịch nhân gian.

Sau cùng kết luận là, cùng với ở trong cung một mình trông phòng, không bằng sớm ngày xuất cung gả đi.

Sau khi Trình Mỹ Nhân nghe Ôn Ly kể lễ cùng diễn thuyết hùng hồn, một đôi mắt đẹp chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Ôn Ly đầy đủ thời gian uống cạn một chén trà.

Ôn Ly cảm thấy, theo ánh mắt này đến phán đoán, đại khái ở trong mắt Trình Mỹ Nhân, nàng chính là một bệnh thần kinh mới ra lò.

Có điều nàng không quan tâm. Đường Bá Hổ đã từng nói, thể nhân cười ta quá điên, ta cười người kia nhìn không thấu.

Chúng ta không thể quá chú ý ánh mắt thể tục.

Vì thế Ôn Ly bình tĩnh nhìn lại Trình Mỹ Nhân, trên mặt thậm chí còn mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân.

“Nghe Hoàng hậu nói chuyện, thật giống tinh tú thấm vào người, làm người ta được lợi không nhỏ.” Trình Mỹ Nhân hai mắt một lần nữa đặt lên người Ôn Ly, khoe miệng khẽ nhếch lên đứng dậy cáo từ.

Ôn Ly cũng không có giữ lại, đợi bóng hình xinh đẹp của Trình Mỹ Nhân biến mất sau ngự hoa viên, Ôn Ly mới mang theo Lục La trở lại cung Trường Nhạc.

Lục La nhìn một đường, cuối cùng vào lúc Ôn Ly thay quần áo hỏi: “Nương nương, chế độ một phu một thê mà người nói, là cái gì vậy?” Cái tên thật mới mẻ, nàng lớn như vậy vẫn là lần đầu nghe nói.

Ôn Ly từ trong gương đồng liếc Lục La một cái, “Người không biết?”

Lục La lắc đầu, thành thật nói: “Không biết.”

Ôn Ly cười từ trước bàn trang điểm đứng lên, “Không biết là được rồi. Phân phó Phương Tiêu truyền lệnh đi, Hoàng thượng đến ngay bây giờ.”

“Vâng.” Tuy rằng vẫn không rõ chế độ một phu một thê trong miệng Hoàng hậu là cái gì, có điều Lục La vẫn dựa theo nương nương phân phó đi truyền lệnh.

Có điều vừa mới đi hai bước, lại bị Ôn Ly sau lưng gọi lại, “Lục La, đối thoại giữa ta và Trình Mỹ Nhân hôm nay không được nói với ai hết, ngay cả Hồng Nhị cũng không thể nói, biết không?”

Lục La mặc dù không rõ lời này có cái gì không thể nói, có điều Hoàng hậu nương nương đã phân phó như vậy, nàng tự nhiên là phải làm theo.

Trong điện Từ Thần, Lý công công thấy Vệ Anh có chút mệt mỏi dựa vào ghế rồng, lần nữa rót đầy nước vào trong chén trà trông không cho hấn.

“Hoàng thượng.” Lý công công lui sang một bên, nhẹ đặt bình trà trong tay xuống, “Hoàng hậu nương nương hôm nay ở trong ngự hoa viên cùng Trình Mỹ Nhân hàn huyên nửa canh giờ.”

Vệ Anh chỉ day day mi tâm của mình, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lý công công không chắc một chữ ừ này của Hoàng thượng rốt cục là có ý gì, vì thế cúi đầu tiếp tục nói: “Bởi vì cách quá xa nên không nghe rõ các nàng hàn huyên những gì, có điều không khí nhìn qua còn rất hòa hợp.”

Lý công công nói xong lời này, Hoàng thượng nửa buổi không có phản ứng gì, hấn nhin, vẫn là nhin không được, “Hoàng thượng, nô tài luôn cảm thấy, Hoàng hậu nương nương giống như là chuẩn bị làm cái gì đó.”

Vệ Anh buông tay đặt ở trên trán xuống, đứng lên nhìn Lý công công, “Hoàng hậu muốn làm cái gì thì làm là được.”

Lý công công mấp máy môi, biết mình vừa lẩm mồm.

Ba ngày sau, Trình Mỹ Nhân đột nhiên hướng Hoàng hậu nương nương thỉnh từ, nói là cam nguyện xuống làm thứ dân, xin Hoàng hậu nương nương ân chuẩn nàng rời cung. Ôn Ly ra vẻ khó xử nghĩ nghĩ, nói việc này còn phải xin phép Hoàng thượng mới được, bảo Trình Mỹ Nhân đi về trước chờ tin tức.

Trình Mỹ Nhân không nói gì liền đi trở về, Hoàng thượng đã sớm có ý phân phát hậu cung, nàng không cho rằng mình chủ động thỉnh từ Hoàng thượng còn cự tuyệt.

Nhưng là ngày hôm sau, Vĩnh Hòa cung lại có chuyện lớn xảy ra.

Trình Mỹ Nhân đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, làm sợ hãi hai tên tiểu thái giám cùng ba đại cung nữ, trải qua mấy vị thái y cùng nhau chẩn đoán, nhưng cũng không đưa ra được câu trả lời chính xác nguyên nhân nàng ta chết. Có điều căn cứ theo vài vị thái y miêu tả, Ôn Ly phán đoán Trình Mỹ Nhân đại khái là chết do cơ tim tê liệt.

Cơ tim tê liệt chết một người, dù thế nào cũng có chút tế nhị, Ôn Ly đầu tiên liền nhớ tới danh sách những người tử vong.

Sau đó Ôn Ly nhìn chiếc vòng trên cổ tay mình, bên trên vẫn còn bốn gương mặt sáng, Ôn Ly sững mắt lưu chuyển, Trình Mỹ Nhân này quả nhiên là NPC hệ thống dùng để mê hoặc người chơi,

Lại một ngày, Giang tiếp dư cung Dục Tú cũng đột nhiên bị cơ tim tê liệt, chết trong tầm điện của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong cung lời đồn đãi nổi lên bốn phía, đều nói là trong cung này xuất hiện vật bản, các cung nữ buổi tối ngay cả muốn đi vệ sinh cũng phải tập năm tập ba hợp thành nhóm mới dám đi.

Ôn Ly chống má ngồi trong cung Trường Nhạc, nghĩ trong hậu cung này quả nhiên có danh sách tử vong.

Trông rất nằng lại nhìn thoáng qua vòng ngọc trên cổ tay, lúc này chỉ còn lại ba gương mặt cười.

[Tĩnh! Hệ thống nhắc nhở, người chơi Giang Tâm Duyệt bỏ mình!]

Thanh âm nhắc nhở có chút chói tai của hệ thống xẹt qua màng nhĩ Ôn Ly, nằng có chút lười biếng xoa xoa lỗ tai mình, “Hệ thống, ngươi có thể không chế chút âm lượng của mình không?”

[Người chơi, ngươi thay đổi.]

“Ừ, ta cũng cảm thấy dưới sự ảnh hưởng của Hoàng thượng, ta cũng bắt đầu trở nên biến thái.”

[...]

Tự hiểu lấy mình là chuyện tốt, nhưng da mặt dày cũng không tốt. Nhớ ngày đó khi người chơi giết chết Phạm Na Già, tôi thiếu vẫn còn có chút động dung, hiện tại bỗng chốc chết hai, nằng một chút lòng trắc ẩn cũng không động, còn trách cứ thanh âm của nó quá lớn!

Con người thật sự là đáng sợ.

“Trong trò chơi người chơi chết cũng không phải sẽ thật sự chết đúng không?”

[Không ở trong phạm vi tuần tra.]

“Được rồi, nếu người chơi ở hiện đại thật sự tử vong, ông chủ công ty của các ngươi bây giờ có tốt không? Cho dù trốn khỏi sự trừng phạt của luật pháp, chẳng lẽ cũng không bị vong hồn của người chơi dây dưa đến chết à?”

[Chúng ta là thể hệ tôn trọng khoa học.]

“Nhưng ngươi cũng không phải người.”

[...]

Mặc kệ hệ thống tôn sùng khoa học hay không, dù sao đám người trong hậu cung này tuyệt đối không tôn trọng, bọn họ thậm chí ngay cả khoa học là gì cũng không biết.

Trong hậu cung liên tiếp chết hai phi tần, có thể nói là người người cảm thấy bất an, tất cả mọi người đều suy đoán người sau chết sẽ là ai. Đặc biệt cung nhân trong cung Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư, liên tục mấy ngày làm ác mộng, trong mơ luôn mơ thấy chủ tử mình quay về đòi mạng, nói mình bị chết oang uổng, vì thế trong cung lời đồn đãi ngày càng sâu, còn có người nói chính mình nhìn thấy quỷ hồn của Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư.

Ôn Ly cảm thấy, nếu bọn họ thật sự thấy được, đó nhất định là số liệu vẫn chưa được xử lý sạch.

Vì trấn áp lời đồn đại trong cung, những người nói mình có thể nhìn thấy quỷ hồn, tất cả đều bị Hoàng thượng lôi ra giết gà dọa khỉ, vì thế đại gia tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng không dám nói loạn gì nữa.

Vệ Anh tuy đã dùng bạo lực trấn áp lời đồn đãi, nhưng là Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư chết quá không tự nhiên, trong lòng Vệ Anh vẫn tồn chút lo lắng. Ngược lại không phải lo lắng hai người đến tột cùng là chết như thế nào, mà là lo lắng an nguy của Ôn Ly.

Hắn tự nhiên là không tin quỷ thần, hai người cũng rõ ràng không có bệnh truyền nhiễm gì, nhưng chỉ cần có chút xú liên quan đến Ôn Ly hắn cũng phải lưu tâm nhiều hơn.

Thái y cũng không tra được gì về cái chết của hai người, Vệ Anh cũng không có ý tra rõ việc này, đối ngoại cũng chỉ tuyên bố hai người mắc bệnh hiểm nghèo đột tử.

Trinh mỹ nhân vốn xuất thân thấp hèn, Giang tiếp dư thì do Giang gia thật sự mất đi hậu trường, cho nên tuy rằng đại thần trong triều đều cảm thấy việc này tất có kỳ quái, nhưng lại không có ai đứng ra thay hai người xuất đầu, tóm lại Hoàng thượng nói cái gì thì là cái đó.

Khi Vệ Anh đi đến tầm điện của Ôn Ly, Ôn Ly vẫn đang chống má ngồi trước bàn trà tư.

Từ phía sau ôm lấy Ôn Ly, Vệ Anh vùi đầu lên hóm vai Ôn Ly, thật sâu gửi một cái, “Ly Nhi đang nghĩ gì vậy?”

Ôn Ly quay mặt nghiêng đầu nhìn Vệ Anh, chớp chớp mắt, “Ta đang nghĩ Trinh mỹ nhân và Giang tiếp dư là chết như thế nào.”

Vệ Anh cởi bỏ cúc áo trên cổ Ôn Ly, vén cổ áo nàng ra, cúi đầu hôn lên cổ nàng không nói gì.

Ôn Ly ngẩng đầu, hơi thờ có chút bất ổn, “Vệ Anh, chàng không có việc gì muốn hỏi ta sao?”

Vệ Anh tay thuận thực trượt vào trong váy áo Ôn Ly, nhẹ nhàng hôn lên khoe miệng nàng, “Ly Nhi muốn nói cái gì ta liền nghe cái đó.”

Cảm giác ngực mình bị sờ, trong lòng Ôn Ly hơi quẩn, như thế này bảo người ta nói chuyện thế nào!

“Vệ Anh, chúng ta có thể tập trung nói chuyện không?” Ôn Ly nhìn quần áo trên người càng ngày càng ít, trong lòng thập phần phiền muộn. Vệ Anh đối thân thể nàng tựa hồ càng ngày càng không muốn xa rời, mỗi lần nhìn thấy nàng đều sẽ giở trò, sau đó cuối cùng phát triển thành thuyền duyên.

[Tĩnh! Cái này là theo độ hoàn thành nhiệm vụ của người chơi càng cao, lực hấp dẫn đối Hoàng thượng càng tăng trí mạng!]

Ôn Ly cảm thấy cách nói này của hệ thống rất đúng trọng tâm, bởi vì lại tiếp tục chơi nữa, thật sự sẽ trí mạng.

Vệ Anh ôm Ôn Ly vào trong ngực, bàn tay to không ngừng vuốt ve trên da thịt non mịn của nàng, “Nhưng là cũng không quan tâm các nàng chết như thế nào.”

Vệ Anh trả lời làm trong lòng Ôn Ly đột nhiên thấy buồn bực, “Có phải chàng cảm thấy là ta hại chết các nàng không?”

Tay đang không ngừng dao động trên người Ôn Ly của Vệ Anh rốt cục hơi ngừng, “Ly Nhi tại sao phải hại chết các nàng?”

Ôn Ly mím môi, không có trả lời. Vệ Anh xoay người áp Ôn Ly xuống thân, tăng thăm nhưng trên giường bay lên mấy cây lông mao mềm mại, khiến Ôn Ly nhìn không được muốn hắt hơi.

Vệ Anh cúi đầu ở bên tai Ôn Ly, thanh âm trầm thấp, “Ly Nhi, trên đời này người ta quan tâm nhất, chỉ có nàng.” Trước bất luận Trình mỹ nhân và Giang tiếp dư có phải do Ôn Ly hại chết hay không, cho dù thật là nàng hại chết, nàng làm như vậy cũng là vì hắn.

Tựa như phía trước Vệ Anh nói với Lý công công, Ôn Ly muốn làm gì thì làm cái đó là được, nàng là Hoàng hậu của hắn, hắn nguyện ý cho nàng tất cả mong muốn.

Ôn Ly nháy nháy con mắt, nhìn người trên thân, “Có thể thêm cả Thang Viên vào không?”

Vệ Anh nhẹ giọng cười, bàn tay to theo cánh tay trắng mịn của Ôn Ly trượt vào lòng bàn tay nàng, cùng nàng mười ngón đan xen, “Không những vậy... Lại thêm một Nguyên Tiêu đi?”

Ôn Ly nhíu nhíu mày, “Nguyên Tiêu là ai?”

“Đương nhiên là đệ đệ của Thang Viên.”

Ôn Ly: “...”

Hoàng thượng, ngài là đang nói chuyện cười lạnh à?

Có điều Hoàng thượng nói liền làm, rất nhanh liền khí thế ngất trời triển khai hoạt động tạo ra Nguyên Tiêu, vì thế trong tầm điện trống rỗng, lại là một hồi cờ bay phấp phới.

Ôm Ôn Ly nằm ở trên giường, Vệ Anh có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, nhưng tay vẫn chậm rãi du tẩu trên thân thể không mảnh vải của Ôn Ly.

Ôn Ly cánh tay mềm nhũn vòng qua Vệ Anh, đầu tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ từ trong lồng ngực hắn truyền tới, “Vệ Anh...”

“Hà?” Vệ Anh lười biếng lên tiếng trả lời, ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút.

Thật ra, sự tĩnh là như thế này.

Chương 75. Ở trên.

Editor: Linh

Ngày đó Ôn Ly mặc dù có thể ở trong ngự hoa viên hàn huyên với Trình mỹ nhân về vấn đề một phu một thê, chủ yếu là bởi vì nàng đã không cần bại lộ thân phận người chơi của mình.

Thân là Hoàng hậu, bất kể nàng có phải người chơi hay không, đều đã là một chương ngại vật đối những người còn lại, vì thế Ôn Ly quyết định dùng mình làm mồi dẫn dắt những người khác mắc câu.

Nàng không xác định người tới nhất định là Trình mỹ nhân, nhưng Trình mỹ nhân dù sao cũng là người thứ nhất nhìn không được hằm canh cho Hoàng thượng, cho nên tính khả năng nàng là lớn nhất.

Mà Trình mỹ nhân cũng là người tuyển chọn lý tưởng nhất cho cả kế hoạch của Ôn Ly.

Trình mỹ nhân không thể nghĩ ngờ là một người thông minh, từ lúc nàng vẫn còn là Lương đệ của Thái tử trước, thì đã nhìn ra Thái tử ngồi không chắc vị trí này, quả quyết quăng Thái tử rồi đến trận doanh của Vệ Anh. Còn nữa, trước sự việc xảy thai chưa được giải quyết, nói rõ là có người hãm hại Ôn Kỳ, mà người có khả năng hãm hại Ôn Kỳ nhất, có khả năng nhất đó là Trình mỹ nhân.

Bởi vì Trình mỹ nhân rất rõ, sau này nếu muốn dựa vào Vệ Anh, vậy đứa nhỏ đó bất luận như thế nào đều không thể giữ lại.

Trước kia Ôn Ly vẫn cảm thấy một loạt hành động đó của Trình mỹ nhân đều là vì nàng ta là người chơi, cho nên phải hoàn thành nhiệm vụ làm Hoàng hậu.

Thẳng đến khi hệ thống xác nhận Hồng Nhị là người chơi.

Khi Ôn Ly một lần nữa nhìn kỹ lại mấy người trong hậu cung, phát hiện một loạt hành động đó của Trình mỹ nhân, chỉ là bởi vì nàng có lối suy nghĩ bị giới hạn.

Trình mỹ nhân xuất thân cũng không tốt, được Thái tử coi trọng đón vào cung, lên làm Lương đệ. Từ đó về sau vòng sinh hoạt của Trình mỹ nhân liền bị giới hạn tại trong nội cung này. Làm một nữ nhân không có gia thế bối cảnh, Trình mỹ nhân duy nhất có thể dựa vào chính là nam nhân của nàng.

Đáng tiếc Thái tử lại là một hàng không chịu thua kém.

Nếu như Thái tử bị đổ, Trình mỹ nhân ở trong cung liền không có nơi sống yên ổn. Cho nên nàng mới có ý xấu đến trên đầu Vệ Anh.

Ôn Ly cảm thấy, Trình mỹ nhân có lẽ cũng không thích Vệ Anh, tựa như nàng ta cũng không thích Thái tử, nàng ta mong muốn, chỉ đơn giản là có một nơi để sống yên ổn. Vệ Anh đúng lúc cho nàng ta một chỗ như vậy, nhưng nàng ta vẫn lo lắng, nữ nhân trong hậu cung không có một đứa nhỏ phòng thân sao được.

Trình mỹ nhân một lòng một dạ suy nghĩ đều là làm thế nào sinh tồn trong hậu cung này, nhưng đã quên nàng thật ra còn có thể rời khỏi hậu cung này.

Vì thế Ôn Ly quyết định giúp nàng một chút.

Ngày ấy ở ngự hoa viên, Ôn Ly thật ra đã chuẩn bị ba đề tài, chia ra dùng để ứng đối Trình mỹ nhân, Giang tiếp dư cùng Tác Á. Chế độ một phu một thê, chính là dùng đề giúp Trình mỹ nhân mở ra một thế giới mới.

Khi Trình mỹ nhân phá tan suy nghĩ giới hạn, ý thức được ngoài cung mới là nơi phù hợp với lý tưởng sống yên phận của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ không còn cố ý ở lại trong cung.

Đương nhiên, đó đều là giả thiết thành lập trên cơ sở Trình mỹ nhân không phải người chơi, nếu Trình mỹ nhân là người chơi, vậy với Ôn Ly mà nói cũng không ảnh hưởng gì, nhiều nhất chính là toi công một lần mà thôi.

Có điều trực giác của Ôn Ly xưa nay đều rất chính xác, ba ngày sau Trình mỹ nhân quả nhiên hướng Ôn Ly xin cáo từ, vì thế kế hoạch của Ôn Ly cũng thuận thế bước vào giai đoạn thứ hai.

Trình mỹ nhân cùng Giang tiếp dư có âm thầm lui tới, điểm này Ôn Ly đã sớm biết rõ.

Nên nói thế nào về Giang tiếp dư này nhỉ, Ôn Ly vốn cho rằng trải qua Thái hậu dốc lòng dạy bảo, Giang tiếp dư sớm thấp sáng đủ các loại kỹ năng, thế nào cũng nên là một tuyển thủ bảo trì bình thân khó có thể đối phó.

Hiển nhiên Trình mỹ nhân và Ôn Ly có chung một suy nghĩ, cho nên nàng ta mới nói tình cảnh Ôn Ly ở ngự hoa viên ngẫu nhiên gặp Bùi tướng quân cho Giang tiếp dư biết, cũng ám chỉ Ôn Ly cùng Bùi tướng quân có ái muội, có thể lợi dụng cái này để nghĩ biện pháp.

Trình mỹ nhân là một tay lão luyện trong việc mượn đao giết người, nhưng lần này đây nàng ta lại nhìn nhầm người. Giang tiếp dư từ đêm mới tiến cung bị Hoàng thượng bỏ lại một mình trong tân phòng, trong lòng đã dấy lên một ngọn lửa tên là ghen tị, đốt cháy chỉ số thông minh của nàng ta ngay cả bụi cũng không còn.

Mặc dù có Trình mỹ nhân cung cấp tình báo cùng Thái hậu làm hậu thuẫn, nhưng Giang tiếp dư trừ tìm đường chết thành công ra, còn lại đều rất thất bại.

Nhưng là đã dưỡng thành thói quen liên hệ tình báo với Trình mỹ nhân. Ôn Ly đã sớm nghĩ tới, giữa người chơi với người chơi có lẽ sẽ liên thủ, tuy rằng nhìn về lâu dài, vì ích lợi bọn họ cuối cùng cũng sẽ quay lưng, nhưng chỉ ngắn ngủi mà nói, các nàng vẫn có lợi ích chung.

Ví dụ như trước giết chết vị Hoàng hậu này là nàng rồi nói sau.

Đương nhiên Trình mỹ nhân cùng Giang tiếp dư sẽ không thẳng thắn nói với nhau mình là người chơi, tình báo cũng chỉ ngẫu nhiên trao đổi một lần, nhưng như vậy là đủ rồi.

Trước khi hệ thống nói Hồng Nhị là người chơi, liền ngay cả Ôn Ly cũng cho rằng Trình mỹ nhân là người chơi, Giang tiếp dư như trong lòng nhất định sẽ càng thêm nhận định Trình mỹ nhân chính là người chơi.

Ôn Ly cùng Trình mỹ nhân đột nhiên ở trong ngư hoa viên vui vẻ nói chuyện với nhau nửa canh giờ, nhất định sẽ làm Giang tiếp dư nghỉ ngơi. Nếu như mình hữu của mình đột nhiên bị kẻ địch kéo đi, với Giang tiếp dư hiện tại mà nói, nhất định chính là cộng rơm cuối cùng để chết lạc đà.

Cho nên tối hôm đó nàng ta lại cùng Trình mỹ nhân tiến hành một lần trao đổi cuối cùng.

Cuộc nói chuyện kia của Ôn Ly cùng Trình mỹ nhân, không chỉ có nội dung mười phần hiện đại, liền ngay cả lựa chọn câu từ, Ôn Ly cũng không chút ị hiềm nói rất nhiều từ ngữ hiện đại. Khi Trình mỹ nhân và Giang tiếp dư trao đổi, chẳng sợ dù chỉ nói ra một từ hiện đại, đều nhất định sẽ làm ý nghĩ Trình mỹ nhân là người chơi càng thêm thâm căn cố đế trong lòng Giang tiếp dư.

Cùng với đề hai người bọn họ liên thủ, không bằng ra tay trước chiếm lợi thế. Khi Trình mỹ nhân hướng Ôn Ly xin rời cung, Giang tiếp dư cảm thấy nếu không động thủ liền không còn cơ hội nữa.

Trong lòng nàng ta Trình mỹ nhân là người chơi thì không thể nào rời khỏi hoàng cung, nàng ta cho rằng lần này Trình mỹ nhân xin rời cung, trong đó nhất định có âm mưu gì. Nếu để Trình mỹ nhân thuận lợi rời khỏi, nói không chừng sẽ rất bất lợi cho nàng ta.

Vì thế dưới tình thế cấp bách, Giang tiếp dư lựa chọn quyết đấu với Trình mỹ nhân. Kết quả chiến đấu là, nàng ta giết chết một NPC.

Hệ thống xử lý cái chết của Trình mỹ nhân thành cơ tim tê liệt, đồng thời Giang tiếp dư giết chết NPC, dựa theo quy tắc trò chơi cũng sẽ bị hệ thống gạt bỏ. Hệ thống cũng quy cái chết của nàng ta thành cơ tim tê liệt, chỉ có điều nàng ta cùng Trình mỹ nhân cách nhau một ngày mà thôi.

Sự tình đến đây thì kết thúc, tất cả đều nằm trong thiết tưởng của Ôn Ly. Không chỉ có như vậy, bởi vì quy tắc của trò chơi là khi thời gian hết hạn, chỉ có thể còn lại một người chơi, bằng không tất cả người chơi đều bị gạt bỏ. Cho nên khi Trình mỹ nhân đến hướng nàng xin rời cung, Ôn Ly còn tưởng nàng ta là có ý rời cung, sau đó kéo đến hết thời gian ba năm lại đến cùng nàng đồng quy vu tận.

Có điều cuối cùng sự thật chứng minh, Trình mỹ nhân quả nhiên chính là NPC, sát thủ mà Ôn Ly chuẩn bị vụng trộm phái ra cung ám sát Trình mỹ nhân căn bản không dùng đến.

Tất cả mọi việc đại khái chính là như vậy, nhưng nếu phải giải thích, căn bản không có cách nào nói rõ ràng với Vệ Anh, cho nên Ôn Ly cũng chỉ kêu Vệ Anh một tiếng liền không có câu tiếp theo.

Vệ Anh thấy Ôn Ly không có động tĩnh, chậm rãi mở mắt ra, nhìn người nằm bên cạnh mình hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Ly có chút rầu rĩ lắc đầu, “Vệ Anh, chàng có cảm thấy ta rất xấu không?”

“Hả?” Đuôi lông mày Vệ Anh hơi giật giật, tay đặt ở ngang hông Ôn Ly chậm rãi trượt lên trước ngực nàng, khẽ véo một cái, “Ta cảm thấy rất tốt.”

Ôn Ly mặt đen lại, “Không phải nói chỗ này.”

“À.” Tay Vệ Anh lại theo da thịt trơn nhẵn của Ôn Ly đến giữa hai chân nàng, “Chỗ này thì tốt hơn.”

Ôn Ly: “...”

Không có cách nào trao đổi với người tình tròng lên não.

Vì thế Ôn Ly chuẩn bị đắp chăn ngủ.

Ai ngờ Vệ Anh đột nhiên xoay người đè lên, Ôn Ly thân thể trầm xuống, mặt càng thêm đen, “Chàng không phải là rất mệt à?”

Vệ Anh dùng đầu gối tách hai chân Ôn Ly ra, lên lên gáy nàng, “Vốn thì hơi mệt, có điều vừa rồi ngửi qua hương vị của Hoàng hậu, đột nhiên lại cảm thấy tinh thần hăng hái.”

Ôn Ly: “...”

Quả đúng là tinh thần hăng hái, nhưng chỉ là cái vật bên dưới đang chọc mình kia tinh thần hăng hái mà thôi.

“Miệt mài thương thân.” Ôn Ly tận tình khuyên nhủ.

“Cho nên ta là miệt mài có kế hoạch.” Vệ Anh vẻ mặt trang nghiêm.

Miệt mài có kế hoạch là miệt mài kiểu gì. Chẳng lẽ không phải đều là miệt mài sao?

“Ừ...” Trong lúc Ôn Ly còn đang chăm chọc Vệ Anh, tiểu huynh đệ của Vệ Anh đã không chút khách khí chen vào trong cơ thể nàng. Ôn Ly nhẹn không được rên ra tiếng, Vệ Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người dưới thân, đặt một nụ hôn lên khóe mắt nàng, “Ly Nhi, trong lòng ta nàng vĩnh viễn là tốt nhất, mặc kệ xảy ra chuyện gì.”

Dưới trạng thái khoảng cách gần nhau như vậy, tất cả những lời tâm tình của Vệ Anh đều có thể đưa đến hiệu quả gấp đôi. Trái tim Ôn Ly tựa hồ cũng bị Vệ Anh lấp đầy, nàng hơi híp mắt lại đánh giá người trên thân, nghĩ rằng hẳn đây là đang an ủi mình sao?

Nhưng thật ra hẳn có thể thay đổi tư thế an ủi, nhất định phải như vậy sao?

Vệ Anh đè nặng Ôn Ly bắt đầu chuyển động. Ôn Ly mới đầu còn có thể một bên ngâm nga một bên trong lòng nghĩ Vệ Anh đến cùng biết được bao nhiêu, nhưng là dần dần đầu nàng biến thành một khối bột nhào, hoàn toàn không thể suy xét, xem như toàn bộ đều bị Vệ Anh nắm trong tay.

Vệ Anh rất thích loại cảm giác Ôn Ly cả thể xác và tinh thần đều dưới sự điều khiển của mình, nhìn người dưới thân tùy động tác của mình không nhịn được rên lên, Vệ Anh sẽ cảm thấy càng thêm hưng phấn, chỉ có lúc này hẳn mới có thể chân thật cảm nhận được, người này từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới hoàn toàn đều là của mình, của một mình mình.

“Ly nhi, Ly nhi...” Vệ Anh lúc làm cái này, thanh âm luôn đặc biệt gọi cảm, làm trái tim nhỏ của Ôn Ly ngứa ngáy, hận không thể ôm Vệ Anh cắn hai cái.

Sau đó nàng thật sự làm như vậy.

Vội lên đầu vai Vệ Anh, Ôn Ly há miệng cắn mạnh một cái lên vai phải Vệ Anh, Vệ Anh hét to một tiếng, dưới thân dùng sức đâm vào, lại áp Ôn Ly xuống dưới thân, “Ly Nhi, muốn tạo phản phải không?”

Ôn Ly nhân cơ hội sờ soạng ngực Vệ Anh, học dáng vẻ lưu manh nói: “Ta cảm thấy lúc nào nên để ta ở bên trên.”

Vệ Anh lập tức tròn to mắt, đối Ôn Ly cười nói: “Hóa ra Ly nhi muốn ở bên trên, Trẫm hiện tại sẽ thành toàn nàng.”

Cảnh sắc trước mắt hoa một cái, Ôn Ly đã bị Vệ Anh ôm đặt trên người hẳn, cùng hẳn đối mặt. Bởi vì động tác mới vừa rồi, Ôn Ly theo bản năng kêu lên tiếng, tay Vệ Anh gắt gao túm chặt eo Ôn Ly, cắn một cái lên xương quai xanh của nàng, “Vừa rồi cũng quên nói, tiếng kêu của Ly Nhi cũng rất dễ nghe.”

Ôn Ly: “...”

Cảm thụ cái chà cán bột kia không ngừng chọc mình, Ôn Ly trong lòng than thở, nàng đã sớm nên dự đoán được sẽ là kết quả này.

Đây là câu chuyện xưa về một nam nhân và nước mắt của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Từ Hắc Hoá (Cứu Vớt Hoàng Từ Biển Đen)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Điền

Editor: Linh

Lúc Hồng Nhị bùng bình trà ngon vừa pha đi vào cung Trường Nhạc, Ôn Ly đang đan tay chống đầu, dựa vào trên bàn chớp mắt.

Hồng Nhị ngược mắt nhìn nàng một cái rồi rón rén đi qua, rót đầy chén trà trông không.

Dòng nước chảy vào chén phát ra tiếng vang, Ôn Ly lông mi khẽ run hai cái, mở mắt liền thấy trên không trung khói trắng lượn lờ, gió thổi liên tục tan đi.

“Nương nương, nếu mệt mời thì vào trong nhà ngủ đi.” Hồng Nhị rót đầy chén trà rồi nhẹ nhàng đặt ấm trà qua một bên, sau đó đứng bên cạnh Ôn Ly.

Ôn Ly ngáp nhỏ một cái, cầm chén trà lên uống một ngụm nhỏ, rồi đứng dậy khỏi ghế ngồi khắc phượng.

[Cảnh cáo cảnh cáo! Lượng pin của vòng tay chỉ còn lại không đủ 20%, hệ thống sẽ tự tiến vào hình thức nạp điện. Nên dưới hình thức này hệ thống chỉ có thể giữ lại công năng trụ cột nhất. Nạp điện sẽ hoàn thành sau nửa tiếng nữa.]

Mây Ôn Ly không mấy nhận ra giật giật, tiến vào trò chơi hơn hai năm, nàng phát hiện vòng tay không sai lắm thì cách nửa năm sẽ sạc điện một lần, hơn nửa lần này tổng cộng là lần thứ năm.

[Tinh! Nhắc nhở của hệ thống, người chơi Hồng Nhị phát động khiêu chiến với bạn, xin nhấn nút xác nhận để tiến vào hình thức chiến đấu.]

[Cảnh cáo cảnh cáo! Hệ thống cưỡng chế rời khỏi hình thức nạp điện, tiến vào hình thức chiến đấu! Dưới hình thức chiến đấu không thể mở ra hình thức nạp điện, khi vòng tay hết điện là lúc người chơi sẽ tự động tiến vào trạng thái hôn mê!]

Ôn Ly còn chưa tiêu hóa xong một loạt đại chiêu hệ thống tung ra, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Cảnh tượng này nàng từng có may mắn gặp được một lần, chính là giáo trường xuất hiện khi nàng phát động khiêu chiến với Phạm Na Già.

[Tinh! Mời người chơi Ôn Ly lựa chọn vũ khí.]

Hàng loạt vũ khí lạnh bao quanh Ôn Ly, Ôn Ly vô cùng thận trọng cầm lấy một cây giáo dài, thanh âm ngàn năm như một của hệ thống lại truyền tới —

[Tinh! Người chơi đối phương ăn tu la hoàn, xin người chơi chú ý!]

Ôn Ly nhíu mày, có phải trước khi quyết đấu nhất định phải ăn một viên như vậy? Nàng nhớ lúc trước Phạm Na Già cũng ăn một viên. Có điều không sao, vật này nàng cũng có.

“Hệ thống, cũng cho ta một đi.”

[Cho cái gì?]

Ôn Ly thở dài, thật sự rất không lên được mặt bàn, “Tu la hoàn ấy.”

[...]

Tuy rằng hệ thống không nói gì, nhưng là trước mặt Ôn Ly đã tự động hiện lên một viên thuốc nhỏ màu đen, Ôn Ly cầm lấy viên thuốc bỏ vào trong miệng, một ngụm nuốt xuống.

[Tinh! Người chơi ăn tu la hoàn, sức chiến đấu nâng cao gấp ba, thời gian kéo dài là năm phút.]

“Cho dù người ăn tu la hoàn cũng vô ích.” Thanh âm của Hồng Nhị đột nhiên từ đối diện truyền đến, Ôn Ly nghe tiếng nhìn lại, sau đó cả người đều không khỏe.

Mẹ đàn vì sao nàng có khôi giáp ta không có!

[Tinh! Đó là người chơi đối phương hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống lấy được phần thưởng tương ứng.]

“Vì sao phần thưởng của nàng to như vậy, phần thưởng của ta thì lại là X cung đồ với X nữ tâm kinh?”

[...]

#Hệ thống người không có liêm sỉ#

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại không đủ 15%, vòng tay hết điện là lúc người chơi tự động tiến vào trạng thái hôn mê!]

Tiếng cười khê của Hồng Nhị từ đối diện truyền đến, “Các người còn có thể trò chuyện thêm một lát nữa, rất nhanh là nó có thể cúp điện.”

Ôn Ly nhíu mày, “Người có thể nghe được tiếng của hệ thống của ta?”

Hồng Nhị lắc lắc đầu, “Không, ta là có thể nghe được tất cả các thanh âm hệ thống của tất cả người chơi.”

Ôn Ly ngẩn người, chân mày nhíu chặt hơn, “Vậy... Người không cảm thấy âm ỉ à?”

Hồng Nhị: “...”

Chỉ một hệ thống cũng đã âm ỉ khiến Ôn Ly đau đầu, cùng lúc nghe được tiếng của nhiều hệ thống như vậy... Chẳng phải là cả ngày bên tai đều là tình tình à!

[Tinh! Vòng tay lượng điện còn lại không đủ 10%!]

Xem đi.

Chờ Ôn Ly trong lòng châm chọc xong, rốt cuộc mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, “Sao lượng điện hao tổn nhanh như vậy?”

[Lượng điện không đủ 20% sẽ gia tốc lượng điện tiêu hao, mặt khác dưới hình thức chiến đấu cũng vô cùng tiêu hao điện.]

Ôn Ly nhìn về phía Hồng Nhị khóa miệng đang khê nhếch, cau mày. Xem ra Hồng Nhị là muốn chờ lượng điện của nàng dùng hết, tiến vào hình thức hôn mê liền không cần tốn nhiều sức xử lý nàng.

Khó trách Hồng Nhị đột nhiên chọn quyết đấu với nàng vào lúc này, nhưng nói đi thì phải nói lại, tại sao nàng ta có thể có năng lực nghe được thanh âm nhắc nhở người chơi khác của hệ thống nhỉ! Đây tuyệt đối là lỗi bug của trò chơi!

[Không phải! Là vì Hồng Nhị hack hệ thống của chính nàng!]

Ôn Ly: [...]

Chết. Tiệt.

Lúc này chỉ có hai chữ này mới có thể biểu đạt tâm tình phức tạp của Ôn Ly lúc này. Hóa ra trò chơi này cũng có thể chơi như vậy.

“Hệ thống, ta cũng có thể hack người sao?”

[...]

Bây giờ Ôn Ly cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Hồng Nhị từ rất sớm đã biết nàng là người chơi, hóa ra là có bàn tay vàng lớn như vậy.

...

Thật ra Hồng Nhị mới là nữ chính đúng không.

Ôn Ly đột nhiên cảm thấy rất thất vọng, Hồng Nhị như thế nào mà có thể hack được hệ thống của chính mình vậy?

[Người chơi Hồng Nhị thân phận thật sự là tiến sĩ vật lý học của đại học T, từng phát biểu rất nhiều luận văn có lực ảnh hưởng quốc tế, người máy trí năng Last Queen thế hệ mới chính là xuất từ tay nàng.]

Ôn Ly: “...”

Hồng Nhị nàng... Thế nhưng là một nhà khoa học! Thế giới này thật sự quá huyền ảo!

Tất cả mọi thứ giống như đều được xâu chuỗi lại trong nháy mắt này. Phạm Na Già sở dĩ sẽ tin tưởng lời của Hồng Nhị là vì nàng ta đã từng gặp qua Hồng Nhị ở thế giới thật! Phạm Na Già là phóng viên đặc biệt của tạp chí khoa học NCC, Hồng Nhị là tiến sĩ khoa học, hai người các nàng từng gặp qua ở hội tuyên bố Last Queen! Đây là Last Queen mà Phạm Na Già nói lúc làm chung, nàng sao lại không sớm nghĩ ra chứ!

Người máy trí năng thế hệ mới được nghiên cứu ra, Ôn Ly cũng từng đọc qua bài viết về vấn đề này trên tạp chí, khó trách lúc ấy nàng cảm thấy tên này quen tai.

Nhưng là, loại chuyện không tuân thủ theo quy định như hack hệ thống như vậy có được không! Sao lại không có ai để ý vậy!

[Sau khi hệ thống bị hack công ty game lập tức nhận được tình báo, nhưng bởi vì đây là trò chơi mới mở, năng lực của chính người chơi cũng là một nhân tố quan trọng để hoàn thành trò chơi, hơn nữa do điều kiện giới hạn, người chơi Hồng Nhị chỉ có thể nghe được thanh âm hệ thống của người chơi khác, cho nên cao tăng đối vấn đề này lựa chọn thái độ để mặc.]

Ôn Ly: “...”

Hệ cao tăng của các người ra đây, chúng ta bàn luận luân sinh được không?

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại không đủ 5%!]

Ôn Ly: “...”

Mau mau ra đây chúng ta bàn luận nhân sinh!

Ôn Ly giờ giảo dài trong tay lên liền đâm về phía Hồng Nhị. Nàng phát hiện sau khi ăn tu la hoàn rồi liền không giống, tốc độ của nàng vút vút vút, bỗng chốc... Liền bay qua đầu.

Ôn Ly vút xoay người lại, đâm một thế ngựa quay đầu. Khôi giáp trên người Hồng Nhị cực kỳ lợi hại, Ôn Ly rõ ràng đã dùng hết mười phần lực, mà chỉ mới đâm Hồng Nhị trầy một chút da.

Hồng Nhị cũng không biết võ công, muốn liều mạng nhất định không phải đối thủ của Ôn Ly. Cho nên nàng ta chỉ mặc khôi giáp tránh né, chỉ cần sống qua 5% lượng điện cuối cùng của vòng tay Ôn Ly, nàng ta liền có thể dễ dàng giết Ôn Ly.

Tính toán trong lòng Hồng Nhị Ôn Ly tất nhiên là rõ ràng, vì thế lúc ra tay cũng càng thêm tàn nhẫn. Nhưng Hồng Nhị tuy không có võ, trốn tránh lại tương đối chuyên nghiệp, thân pháp cũng rất linh hoạt, Ôn Ly đánh đi đánh lại lại đều chỉ có thể cắt mất ít tóc của nàng ta, Ôn Ly cũng dần dần không có nhẫn nại.

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại đã không đủ 3%!]

Đã biết đừng quấy rầy!

Ôn Ly tăng nhanh bước chân, Hồng Nhị chỉ cảm thấy gió nhẹ lướt qua mặt, Ôn Ly đã biến mất trước mắt mình. Theo bản năng nhú nhú mày, Hồng Nhị dựa vào sức quan sát bén nhạy của bản thân cảm giác sự thay đổi của không khí bốn phía xung quanh, do đó phán đoán phương hướng của Ôn Ly.

Nhưng là nàng ta còn chưa kịp cảm giác ra, trên vai trái đã truyền đến cảm giác đau tận xương. Nàng ta mím khóe môi cúi đầu, thấy một đầu giáo nhuộm rút ra khỏi vai trái mình.

Ôn Ly hai tay dùng sức rút đầu giáo ra khỏi người Hồng Nhị, Hồng Nhị kêu đau một tiếng, ôm vai trái nhanh chóng xoay người kéo dài khoảng cách với Ôn Ly, xoay người lại nhìn Ôn Ly.

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại đã không đủ 1%, người sẽ sắp tiến vào trạng thái hôn mê!]

Ôn Ly nhướng mày, giơ tay lên chuẩn bị đâm giáo dài về phía Hồng Nhị, vào lúc nàng định ra tay giáo dài lại biến thành một cây súng lục.

...

Không còn kịp suy nghĩ đây có phải ảo giác của mình hay không, động tác bắn tựa hồ đã sớm thành bản năng của Ôn Ly, nàng nhắm thẳng mi tâm của Hồng Nhị, thuận thực bóp cò.

“Bịch!”

[Vòng tay lượng điện còn lại là 0! Người chơi tiến vào trạng thái hôn mê!]

Hai thanh âm này gần như là cùng lúc vang lên, cho nên Ôn Ly ngay cả phát súng kia của mình rốt cuộc có bắn trúng hay không cũng không kịp thấy rõ ràng, trước mắt bỗng tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Bên tai liên tục có thanh âm ồn ào, có lúc là tiếng rống giận dữ, có lúc là tiếng đồ vật rơi xuống đất, có lúc là tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Ôn Ly giấc ngủ này mê mê trầm trầm, chưa từng được an ổn.

Không biết qua bao lâu, bên tai rốt cục dần yên tĩnh trở lại, một dòng nước ấm thuận theo lòng bàn tay nàng chảy ngược đến tim, trái tim vốn yên tĩnh lại của Ôn Ly cũng kịch liệt nhảy dựng lên.

Vốn tính toán ngủ một giấc thật ngon, Ôn Ly rốt cục chảy nước mắt tạm biệt Chu công, cố gắng nâng mí mắt... Nàng không lên.

Lại nâng!

Dưới sự kiên nhẫn không chịu từ bỏ của Ôn Ly, bản thân cuối cùng được như nguyện mở mắt.

“Ly nhi?!” Cảnh vật trước mắt vẫn mơ mơ hồ hồ, Ôn Ly vừa mới thấy rõ hình dáng trước mắt, một thanh âm vội vã đã vang lên bên tai, “Lập tức truyền thái y vào đây!”

Lại là một loạt tiếng bước chân nhón nháo, Ôn Ly trước mắt hơn mấy bóng người, cùng cổ tay chột lạnh, Ôn Ly theo bản năng rút rút.

“Thế nào rồi?” Bóng người trước mắt đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng mới đầu mạnh chen tiến vào, “Ly nhi, khó chịu chỗ nào?”

Ôn Ly hiện tại rốt cục thấy rõ, bóng dáng trước mắt kia không phải là Vệ Anh sao? “Vệ Anh...”

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, chính Ôn Ly cũng phát hoảng. Giọng nói của nàng khàn giống như một mảnh sa mạc khô khốc.

Vệ Anh nhìn người bên dưới, cầm lấy bàn tay bỗng dưng căng thẳng của nàng, sau một lúc lâu mới giống như thoát lực nằm xuống bên cạnh nàng, “Nàng kém chút hù chết ta, nàng biết không?”

Ôn Ly trong lòng không hiểu đau xót, nàng có chút cố hết sức nâng tay tránh mình lên, chậm rãi ôm người bên cạnh, “Thật xin lỗi...”

Vệ Anh tựa đầu vào bả vai Ôn Ly, sau một lúc lâu không nói gì.

Các thái y lúng túng đứng một bên, ở lại cũng không được, đi cũng không xong.

“Hoàng thượng?” Vẫn là Văn thái y da mặt dày, thản nhiên gọi Hoàng thượng giống như đang ngủ một tiếng.

Vệ Anh đầu hơi động, sau đó chậm rãi từ bên người Ôn Ly đứng dậy, quay đầu lại liếc Văn thái y một cái.

Dù là Văn thái y da mặt dày như vậy, trái tim cũng theo bản năng run lên một cái, “Xin Hoàng thượng để cựu thần thay nương nương bắt mạch.”

Vệ Anh lại liếc Văn thái y cái nữa, thận trọng cầm lấy tay trái Ôn Ly đặt lên đầu gối mình, Văn thái y lông mày run rẩy, cuối cùng vẫn dựa theo tư thế đó bắt mạch cho Hoàng hậu.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, độc tố trong cơ thể Hoàng hậu nương nương đã hết, không còn gì đáng ngại.”

Lời của Văn thái y làm Ôn Ly không hiểu ra sao, nàng khi nào thì lại trúng độc rồi?

Vệ Anh hướng Văn thái y gật đầu, ý bảo bọn họ có thể ra ngoài.

Mấy vị thái y như trút được gánh nặng đi ra ngoài sắc thuốc cho Hoàng hậu nương nương, để lại Hoàng thượng và Hoàng hậu đang nằm trên giường

không chớp mắt, ngay cả nháy cũng không nháy một cái.

Ôn Ly mấp máy đôi môi khô khốc, hỏi Vệ Anh: “Ta bị sao vậy?”

Nàng vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Vệ Anh liền đổi. Nhìn chăm chăm Ôn Ly nửa ngày không lên tiếng, Vệ Anh mới tối nghĩa nói: “Hong Nhị bỏ độc vào trong nước trà của nàng.”

Cái gì — cơ —?

Ôn Ly kinh ngạc mở to hai mắt, “Vậy Hong Nhị đâu?”

Khóe môi Vệ Anh mím thành một đường thẳng, “Đã bị ta xử chết.”

Theo độ lạnh trong giọng nói của Vệ Anh đến phán đoán, Hong Nhị nhất định bị chết không thoát mái lăm. Xem ra, phát súng kia của nàng hẳn là bắn trúng?

Đúng rồi, vì sao giáo dài lại biến thành súng lục?

[Tĩnh! Đây nhất định là ảo giác của người chơi.]

Ôn Ly: “...”

Hệ thống, sẽ không phải là người giúp ta ăn gian đấy chứ?

[Học tập Lôi Phong, tấm gương tốt.]

Những lời này của hệ thống là dùng tiếng hát hát ra ngoài. Trái tim Ôn Ly bị đá kích gấp mấy chục lần.

“Ly nhi, có phải là có chỗ nào không thoải mái không?” Thấy Ôn Ly nhú mày, trái tim Vệ Anh lại giật thót.

Ôn Ly lắc lắc đầu, đối Vệ Anh lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, “Ta không sao.”

Vệ Anh ngực đau xót, lại cúi xuống ôm Ôn Ly vào trong lòng, “Ly nhi, nếu như nàng đã xảy ra chuyện gì... Ta thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Biết được Hong Nhị cũng dám hạ độc với Ôn Ly, Vệ Anh thật hận không thể lột da Hong Nhị ngay tại chỗ, Tuy rằng kết quả cuối cùng của nàng ta cũng không tốt hơn lột da là bao nhiêu.

May mắn Ôn Ly không sao, bằng không... Hai tay ôm ngang hông Ôn Ly nắm chặt lại, kịch liệt thờ hồn hển mấy hơi.

“Chàng làm sao vậy?”

Ôn Ly thanh âm khàn khàn khiến Vệ Anh cảm thấy dị thường chói tai, hần cau mày lệnh Phương Tiêu mang nước ấm tới, đỡ Ôn Ly ngồi dậy, “Ly nhi, há miệng.”

Ôn Ly nghe lời há miệng ra, Vệ Anh dè dặt cho Ôn Ly uống nước.

[Tĩnh! Người chơi Hong Nhị bỏ mình!]

[Chúc mừng người chơi Ôn Ly hoàn thành nhiệm vụ hai! Hệ thống thưởng cho một bộ khôi giáp Hoàng Dung!]

Ôn Ly: “...”

Hệ thống, lúc này đưa đến khôi giáp căn bản là không cần dùng có được không?

[Tĩnh! Hệ thống thưởng cho một viên [Thần tiên hoàn]!]

...Đây là cái gì?

[Có thần tiên hoàn, muốn sinh nam có thể sinh nam!]

Ôn Ly: “...”

[Không những có thể quyết định giới tính của đứa nhỏ, còn có thể quyết định số lượng đứa nhỏ!]

Ôn Ly: “...”

[Tĩnh! Người chơi Ôn Ly thuận lợi hoàn thành tất cả nhiệm vụ của hệ thống, xin hỏi là trực tiếp rời khỏi trò chơi, hay là tiếp tục trò chơi?]

Ôn Ly ngăn người, còn có thể tiếp tục trò chơi?

[Đúng vậy, nếu người chơi lựa chọn tiếp tục trò chơi, sẽ có hệ thống nhiệm vụ mới. Nhiệm vụ mới không có thời gian hạn chế, nhưng nếu như không hoàn thành được, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong trò chơi! Mong người chơi suy nghĩ kỹ càng.]

Ôn Ly thận trọng suy xét một giây, “Tiếp tục trò chơi.”

[Tinh! Người chơi Ôn Ly mở ra hệ thống nhiệm vụ mới! Nhiệm vụ mới, mất quyền lực tiểu Hoàng đế, chính mình lên làm Thái hậu!]

Ôn Ly: “...”

Thật ra, Thái hậu cũng là người chơi đúng không

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Hoàng Từ Hắc Hoá* (*Cửu Vết Hoàng Từ Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đại kết cục

Editor: Linh.

Lúc Hồng Nhị bung bình trà ngon vừa pha đi vào Trường Nhạc cung, Ôn Ly đang đan tay chống đầu, dựa vào trên bàn chộp mắt.

Hồng Nhị ngược mắt nhìn nàng một cái rồi rón rén đi qua, rót đầy chén trà trông không.

Dòng nước chảy vào chén phát ra tiếng vang, Ôn Ly lông mi khẽ run hai cái, mở mắt liền thấy trên không trung khói trắng lượn lờ, gió thổi liền tán đi.

“Nương nương, nếu một mối thì vào trong nhà ngủ đi.” Hồng Nhị rót đầy chén trà rồi nhẹ nhàng đặt ấm trà qua một bên, sau đó đứng bên cạnh Ôn Ly.

Ôn Ly ngáp nhỏ một cái, cầm chén trà lên uống một ngụm nhỏ, rồi đứng dậy khỏi ghế ngồi khắc phượng.

[Cảnh cáo cảnh cáo! Lượng pin của vòng tay chỉ còn lại không đủ 20%, hệ thống sẽ tự tiến vào hình thức nạp điện. Nên dưới hình thức này hệ thống chỉ có thể giữ lại công năng trụ cột nhất. Nạp điện sẽ hoàn thành sau nửa tiếng nữa.]

Mây Ôn Ly không mấy nhận ra giật giật, tiến vào trò chơi hơn hai năm, nàng phát hiện vòng tay không sai lắm thì cách nửa năm sẽ sạc điện một lần, hơn nữa lần này tổng cộng là lần thứ năm.

[Tinh! Nhắc nhở của hệ thống, người chơi Hồng Nhị phát động khiêu chiến với bạn, xin nhấn nút xác nhận để tiến vào hình thức chiến đấu.]

[Cảnh cáo cảnh cáo! Hệ thống cưỡng chế rời khỏi hình thức nạp điện, tiến vào hình thức chiến đấu! Dưới hình thức chiến đấu không thể mở ra hình thức nạp điện, khi vòng tay hết điện là lúc người chơi sẽ tự động tiến vào trạng thái hôn mê!]

Ôn Ly còn chưa tiêu hóa xong một loạt đại chiêu hệ thống tung ra, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Cảnh tượng này nàng từng có may mắn gặp được một lần, chính là giáo trường xuất hiện khi nàng phát động khiêu chiến với Phạm Na Già.

[Tinh! Mời người chơi Ôn Ly lựa chọn vũ khí.]

Hàng loạt vũ khí lạnh bao quanh Ôn Ly, Ôn Ly vô cùng thuần thục cầm lấy một cây giáo dài, thanh âm ngàn năm như một của hệ thống lại truyền tới —

[Tinh! Người chơi đối phương ăn tu la hoàn, xin người chơi chú ý!]

Ôn Ly nhíu mày, có phải trước khi quyết đấu nhất định phải ăn một viên như vậy? Nàng nhớ lúc trước Phạm Na Già cũng ăn một viên. Có điều không sao, vật này nàng cũng có.

“Hệ thống, cũng cho ta một đi.”

[Cho cái gì?]

Ôn Ly thờ dãi, thật sự rất không lên được mặt bần, “Tu la hoàn ấy.”

[...]

Tuy rằng hệ thống không nói gì, nhưng là trước mặt Ôn Ly đã tự động hiện lên một viên thuốc nhỏ màu đen, Ôn Ly cầm lấy viên thuốc bỏ vào trong miệng, một ngụm nuốt xuống.

[Tinh! Người chơi ăn tu la hoàn, sức chiến đấu nâng cao gấp ba, thời gian kéo dài là năm phút.]

“Cho dù người ăn tu la hoàn cũng vô ích.” Thanh âm của Hồng Nhị đột nhiên từ đối diện truyền đến, Ôn Ly nghe tiếng nhìn lại, sau đó cả người đều không khỏe.

Mẹ đàn vì sao nàng có khôi giáp ta không có!

[Tinh! Đó là người chơi đối phương hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống lấy được phần thưởng tương ứng.]

“Vi sao phần thưởng của nàng to như vậy, phần thưởng của ta thì lại là X cung đồ với X nữ tâm kinh?”

[...]

#Hệ thống người không có liên si#

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại không đủ 15%, vòng tay hết điện là lúc người chơi tự động tiến vào trạng thái hôn mê!]

Tiếng cười khê của Hồng Nhị từ đối diện truyền đến, “Các người còn có thể trò chuyện thêm một lát nữa, rất nhanh là nó có thể cúp điện.”

Ôn Ly nhướn mày, “Người có thể nghe được tiếng của hệ thống của ta?”

Hồng Nhị lắc lắc đầu, “Không, ta là có thể nghe được tất cả các thanh âm hệ thống của tất cả người chơi.”

Ôn Ly ngẩn người, chân mày nhíu chặt hơn, “Vậy... Người không cảm thấy ảm ỉ à?”

Hồng Nhị: “...”

Chỉ một hệ thống cũng đã ảm ỉ khiến Ôn Ly đau đầu, cùng lúc nghe được tiếng của nhiều hệ thống như vậy... Chẳng phải là cả ngày bên tai đều là tinh tinh à!

[Tinh! Vòng tay lượng điện còn lại không đủ 10%!]

Xem đi.

Chờ Ôn Ly trong lòng châm chọc xong, rốt cuộc mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, “Sao lượng điện hao tổn nhanh như vậy?”

[Lượng điện không đủ 20% sẽ gia tốc lượng điện tiêu hao, mặt khác dưới hình thức chiến đấu cũng vô cùng tiêu hao điện.]

Ôn Ly nhìn về phía Hồng Nhị khóe miệng đang khê nhếch, cau mày. Xem ra Hồng Nhị là muốn chờ lượng điện của nàng dùng hết, tiến vào hình thức hôn mê liền không cần tốn nhiều sức xử lý nàng.

Khó trách Hồng Nhị đột nhiên chọn quyết đấu với nàng vào lúc này, nhưng nói đi thì phải nói lại, tại sao nàng ta có thể có năng lực nghe được thanh âm nhắc nhở người chơi khác của hệ thống nhỉ! Đây tuyệt đối là lỗi bug của trò chơi!

[Không phải! Là vì Hồng Nhị hack hệ thống của chính nàng!]

Ôn Ly: [...]

Chết. Tiệt.

Lúc này chỉ có hai chữ này mới có thể biểu đạt tâm tình phức tạp của Ôn Ly lúc này. Hóa ra trò chơi này cũng có thể chơi như vậy.

“Hệ thống, ta cũng có thể hack người sao?”

[...]

Bây giờ Ôn Ly cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Hồng Nhị từ rất sớm đã biết nàng là người chơi, hóa ra là có bàn tay vàng lớn như vậy.

...

Thật ra Hồng Nhị mới là nữ chính đúng không.

Ôn Ly đột nhiên cảm thấy rất thất vọng, Hồng Nhị như thế nào mà có thể hack được hệ thống của chính mình vậy?

[Người chơi Hồng Nhị thân phận thật sự là tiến sĩ vật lý học của đại học T, từng phát biểu rất nhiều luận văn có lực ảnh hưởng quốc tế, người máy trí

năng Last Queen thể hệ mới chính là xuất từ tay nàng.]

Ôn Ly: “...”

Hồng Nhị nàng... Thế nhưng là một nhà khoa học! Thế giới này thật sự quá huyền ảo!

Tất cả mọi thứ giống như đều được xâu chuỗi lại trong nháy mắt này. Phạm Na Già sử dụng sự tin tưởng lòng của Hồng Nhị là vì nàng ta đã từng gặp qua Hồng Nhị ở thế giới thật! Phạm Na Già là phóng viên đặc biệt của tạp chí khoa học NCC, Hồng Nhị là tiến sĩ khoa học, hai người các nàng từng gặp qua ở hội tuyên bố Last Queen! Đây là Last Queen mà Phạm Na Già nói lúc làm chung, nàng sao lại không sớm nghĩ ra chứ!

Người máy trí năng thể hệ mới được nghiên cứu ra, Ôn Ly cũng từng đọc qua bài viết về vấn đề này trên tạp chí, khó trách lúc ấy nàng cảm thấy tên này quen tai.

Nhưng là, loại chuyện không tuân thủ theo quy định như hack hệ thống như vậy có được không! Sao lại không có ai để ý vậy!

[Sau khi hệ thống bị hack công ty game lập tức nhận được tình báo, nhưng bởi vì đây là trò chơi mới mở, năng lực của chính người chơi cũng là một nhân tố quan trọng để hoàn thành người chơi, hơn nữa do điều kiện giới hạn, người chơi Hồng Nhị chỉ có thể nghe được thanh âm hệ thống của người chơi khác, cho nên cao tầng đối với vấn đề này lựa chọn thái độ để mặc.]

Ôn Ly: “...”

Hẹn cao tầng của các người ra đây, chúng ta bàn luận luận sinh được không?

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại không đủ 5%!]

Ôn Ly: “...”

Mau mau ra đây chúng ta bàn luận nhân sinh!

Ôn Ly giờ giáo dài trong tay lên liền đâm về phía Hồng Nhị. Nàng phát hiện sau khi ăn tu là hoàn rồi liền không giống, tốc độ của nàng vút vút vút, bỗng chốc... Liền bay qua đầu.

Ôn Ly vút xoay người lại, đâm một thể ngựa quay đầu. Không giáp trên người Hồng Nhị cực kỳ lợi hại, Ôn Ly rõ ràng đã dùng hết mười phần lực, mà chỉ mới đâm Hồng Nhị thấy một chút da.

Hồng Nhị cũng không biết võ công, muốn liều mạng nhất định không phải đối thủ của Ôn Ly. Cho nên nàng ta chỉ mặc khôi giáp tránh né, chỉ cần sống qua 5% lượng điện cuối cùng của vòng tay Ôn Ly, nàng ta liền có thể dễ dàng giết Ôn Ly.

Tính toán trong lòng Hồng Nhị Ôn Ly tất nhiên là rõ ràng, vì thế lúc ra tay cũng càng thêm tàn nhẫn. Nhưng Hồng Nhị tuy không có võ, trốn tránh lại tương đối chuyên nghiệp, thân pháp cũng rất linh hoạt, Ôn Ly đánh đi đánh lại lại đều chỉ có thể cắt mất ít tóc của nàng ta, Ôn Ly cũng dần dần không có nhẫn nại.

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại đã không đủ 3%!]

Đã biết dừng quấy rầy!

Ôn Ly tăng nhanh bước chân, Hồng Nhị chỉ cảm thấy gió nhẹ lướt qua mặt, Ôn Ly đã biến mất trước mắt mình. Theo bản năng nhú nhú mảy, Hồng Nhị dựa vào sức quan sát bén nhạy của bản thân cảm giác sự thay đổi của không khí bốn phía xung quanh, do đó phán đoán phương hướng của Ôn Ly.

Nhưng là nàng ta còn chưa kịp cảm giác ra, trên vai trái đã truyền đến cảm giác đau tận xương. Nàng ta mím khóe môi cúi đầu, thấy một đầu giáo nhuộm rút ra khỏi vai trái mình.

Ôn Ly hai tay dùng sức rút đầu giáo ra khỏi người Hồng Nhị, Hồng Nhị kêu đau một tiếng, ôm vai trái nhanh chóng xoay người kéo dài khoảng cách với Ôn Ly, xoay người lại nhìn Ôn Ly.

[Cảnh cáo cảnh cáo! Vòng tay lượng điện còn lại đã không đủ 1%, người sẽ sắp tiến vào trạng thái hôn mê!]

Ôn Ly như rồng mảy, giờ tay lên chuẩn bị đâm giáo dài về phía Hồng Nhị, vào lúc nàng định ra tay giáo dài lại biến thành một cây súng lục.

...

Không còn kịp suy nghĩ đây có phải ảo giác của mình hay không, động tác bắn tựa hồ đã sớm thành bản năng của Ôn Ly, nàng nhắm thẳng mi tâm của Hồng Nhị, thuần thục bóp cò.

“Bịch!”

[Vòng tay lượng điện còn lại là 0! Người chơi tiến vào trạng thái hôn mê!]

Hai thanh âm này gần như là cùng lúc vang lên, cho nên Ôn Ly ngay cả phát súng kia của mình rút cuộc có bắn trúng hay không cũng không kịp thấy rõ ràng, trước mắt bỗng tối sầm hơn mà bất tỉnh.

Bên tai liên tục có thanh âm ồn ào, có lúc là tiếng rống giận dữ, có lúc là tiếng đồ vật rơi xuống đất, có lúc là tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Ôn Ly giấc ngủ này mê mê trầm trầm, chưa từng được an ổn.

Không biết qua bao lâu, bên tai rốt cục dần yên tĩnh trở lại, một dòng nước ấm thuận theo lòng bàn tay nàng chảy ngược đến tim, trái tim vốn yên tĩnh lại của Ôn Ly cũng kịch liệt nhảy dựng lên.

Vốn tính toán ngủ một giấc thật ngon, Ôn Ly rốt cục chảy nước mắt tạm biệt Chu công, cố gắng nâng mí mắt... Nàng không lên.

Lại nâng!

Dưới sự kiên nhẫn không chịu từ bỏ của Ôn Ly, bàn thân cuối cùng được như nguyện mở mắt.

“Ly nhi?!” Cảnh vật trước mắt vẫn mơ mơ hồ hồ, Ôn Ly vừa mới thấy rõ hình dáng trước mắt, một thanh âm vội vã đã vang lên bên tai, “Lập tức truyền thái y vào đây!”

Lại là một loạt tiếng bước chân nhón nháo, Ôn Ly trước mắt hơn mấy bóng người, cùng cổ tay chợt lạnh, Ôn Ly theo bản năng rút rút.

“Thế nào rồi?” Bóng người trước mắt đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng mới đầu mạnh chen tiến vào, “Ly nhi, khó chịu chỗ nào?”

Ôn Ly hiện tại rốt cục thấy rõ, bóng dáng trước mắt kia không phải là Vệ Anh sao? “Vệ Anh...”

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, chính Ôn Ly cũng phát hoảng. Giọng nói của nàng khàn giống như một mảnh sa mạc khô khốc.

Vệ Anh nhìn người bên dưới, cầm lấy bàn tay bỗng đứng căng thẳng của nàng, sau một lúc lâu mới giống như thoát lực nằm xuống bên cạnh nàng, “Nàng kém chút hù chết ta, nàng biết không?”

Ôn Ly trong lòng không hiểu đau xót, nàng có chút cố hết sức nâng tay tránh mình lên, chậm rãi ôm người bên cạnh, “Thật xin lỗi...”

Vệ Anh tựa đầu vào bả vai Ôn Ly, sau một lúc lâu không nói gì.

Các thái y lúng túng đứng một bên, ở lại cũng không được, đi cũng không xong.

“Hoàng thượng?” Vẫn là Văn thái y da mặt dày, thân nhiên gọi Hoàng thượng giống như đang ngủ một tiếng.

Vệ Anh đầu hơi động, sau đó chậm rãi từ bên người Ôn Ly đứng dậy, quay đầu lại liếc Văn thái y một cái.

Dù là Văn thái y da mặt dày như vậy, trái tim cũng theo bản năng run lên một cái, “Xin Hoàng thượng để cựu thần thay nương nương bắt mạch.”

Vệ Anh lại liếc Văn thái y cái nữa, thận trọng cầm lấy tay trái Ôn Ly đặt lên đầu gối mình, Văn thái y lông mày sun rầy, cuối cùng vẫn dựa theo tư thế đó bắt mạch cho Hoàng hậu.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, độc tố trong cơ thể Hoàng hậu nương nương đã hết, không còn gì đáng ngại.”

Lời của Văn thái y làm Ôn Ly không hiểu ra sao, nàng khi nào thì lại trúng độc rồi?

Vệ Anh hướng Văn thái y gật đầu, ý bảo bọn họ có thể ra ngoài.

Mấy vị thái y như trút được gánh nặng đi ra ngoài sắc thuốc cho Hoàng hậu nương nương, để lại Hoàng thượng và Hoàng hậu đang nằm trên giường không chớp mắt, ngay cả nháy cũng không nháy một cái.

Ôn Ly chớp chớp đôi môi khô khốc, hỏi Vệ Anh: “Ta bị sao vậy?”

Nàng vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Vệ Anh liền đổi. Nhìn chằm chằm Ôn Ly nửa ngày không lên tiếng, Vệ Anh mới tối nghĩa nói: “Hong Nhi bỏ độc vào trong nước trà của nàng.”

Cái gì — cơ —?

Ôn Ly kinh ngạc mở to hai mắt, “Vậy Hong Nhi đâu?”

Khóe môi Vệ Anh mím thành một đường thẳng, “Đã bị ta xử chết.”

Theo độ lạnh trong giọng nói của Vệ Anh đến phán đoán, Hong Nhi nhất định bị chết không thoát mái lăm. Xem ra, phát súng kia của nàng hẳn là bắn trúng?

Đúng rồi, vì sao giáo dài lại biến thành súng lục?

[Tinh! Đây nhất định là ảo giác của người chơi.]

Ôn Ly: "..."

Hệ thống, sẽ không phải là người giúp ta ăn gian đấy chứ?

[Học tập Lôi Phong, tấm gương tốt.]

Những lời này của hệ thống là dùng tiếng hát hát ra ngoài. Trái tim Ôn Ly bị đá kích gấp mấy chục lần.

"Ly nhi, có phải là có chỗ nào không thoải mái không?" Thấy Ôn Ly nhú mày, trái tim Vệ Anh lại giật thót.

Ôn Ly lắc lắc đầu, đối Vệ Anh lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, "Ta không sao."

Vệ Anh ngực đau xót, lại cúi xuống ôm Ôn Ly vào trong lòng. "Ly nhi, nếu như nàng đã xảy ra chuyện gì... Ta thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Biết được Hồng Nhị cũng dám hạ độc với Ôn Ly, Vệ Anh thật hận không thể lột da Hồng Nhị ngay tại chỗ. Tuy rằng kết quả cuối cùng của nàng ta cũng không tốt hơn lột da là bao nhiêu.

May mắn Ôn Ly không sao, bằng không... Hai tay ôm ngang hông Ôn Ly nắm chặt lại, kịch liệt thở hổn hển mấy hơi.

"Chàng làm sao vậy?"

Ôn Ly thanh âm khàn khàn khiến Vệ Anh cảm thấy dị thường chói tai, hần cau mày lệnh Phương Tiêu mang nước ấm tới, đỡ Ôn Ly ngồi dậy, "Ly nhi, há miệng"

Ôn Ly nghe lời há miệng ra, Vệ Anh dè dặt cho Ôn Ly uống nước.

[Tinh! Người chơi Hồng Nhị bỏ mình!]

[Chúc mừng người chơi Ôn Ly hoàn thành nhiệm vụ hai! Hệ thống thưởng cho một bộ khôi giáp Hoàng Dung!]

Ôn Ly: "..."

Hệ thống, lúc này đưa đến khôi giáp căn bản là không cần dùng có được không?

[Tinh! Hệ thống thưởng cho [Thần tiên hoàn] một viên!]

...Đấy là cái gì?

[Có thần tiên hoàn, muốn sinh nam có thể sinh nam!]

Ôn Ly: "..."

[Không những có thể quyết định giới tính của đứa nhỏ, còn có thể quyết định số lượng đứa nhỏ!]

Ôn Ly: "..."

[Tinh! Người chơi Ôn Ly thuận lợi hoàn thành tất cả nhiệm vụ của hệ thống, xin hỏi là trực tiếp rời khỏi trò chơi, hay là tiếp tục trò chơi?]

Ôn Ly ngẩn người, còn có thể tiếp tục trò chơi?

[Đúng vậy, nếu người chơi lựa chọn tiếp tục trò chơi, sẽ có hệ thống nhiệm vụ mới. Nhiệm vụ mới không có thời gian hạn chế, nhưng nếu như không hoàn thành được, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong trò chơi! Mong người chơi suy nghĩ kỹ càng.]

Ôn Ly thận trọng suy xét một giây, "Tiếp tục trò chơi."

[Tinh! Người chơi Ôn Ly mở ra hệ thống nhiệm vụ mới! Nhiệm vụ một, mất quyền lực tiểu Hoàng đế, chính mình lên làm Thái hậu!]

Ôn Ly: "..."

Thật ra, Thái hậu cũng là người chơi đúng không.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Phiên ngoại 1

Editor: Linh

Thang Viên vào lúc năm tuổi, đã trở thành vạn nhân mê trong hoàng cung.

Tuy rằng lúc ra đời bộ dáng nhần nhần nhúm nhúm từng bị mẫu hậu mình chê một phen, nhưng là Thang Viên dùng sự thật chứng minh, bản thân không hổ là con của hoa nước Khương!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng non mềm nộn nộn, nhường bao nhiêu tiểu cung nữ xuân tâm nảy mầm, không nhịn được nghĩ muốn tiến lên véo một cái, nghĩ đến cảm xúc nhất định rất tốt.

Chỉ trách Thang Viên người tuy nhỏ nhưng địa vị cao, làm Đại hoàng tử nước Khương, dám véo má hần, có lẽ cũng chỉ có Hoàng hậu.

Ôn Ly thật ra cũng không thích trẻ con, ở trong mắt nàng trẻ con đều là hùng hài tử có chút cổ tình gây sự lại tự cho là đúng còn vô cùng nghịch ngợm.

Nhưng là Thang Viên lại không giống vậy.

Tuy rằng 5 tuổi đúng là độ tuổi hồn nhiên hoạt bát, nhưng Thang Viên đã có sự trầm ổn vượt qua bạn cùng lứa, nhìn đôi ánh mắt tròn trịa đen láy kia, bên trong chứ đựng tất cả đều là cơ trí.

“Mẫu hậu, ta viết xong rồi.” Thang Viên đứng trên long ý của Vệ Anh, tay phải cầm bút lông không tương xứng với bàn tay nhỏ của hần, ngẩng đầu tựa như tranh công nhìn Ôn Ly.

Chỉ có ở trước mặt Ôn Ly, Thang Viên mới có thể biểu hiện giống một đứa nhỏ 5 tuổi. Liền ngay cả gương mặt bình thường không có biểu cảm gì, lúc này cũng treo một nụ cười nhàn nhạt.

Ôn Ly đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn thoáng qua nét mực còn chưa khô trên giấy tuyên thành, đó là bài thơ hôm nay Vệ Anh bảo Thang Viên chép.

Chữ viết lực đạo mặc dù còn chưa đủ, nhưng lại chính tề xinh đẹp, rất khó nhìn ra là xuất từ tay một đứa nhỏ 5 tuổi.

Ôn Ly vừa lòng gật gật đầu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Thang Viên, “Thang Viên viết rất đẹp.”

Thang Viên 5 tuổi đã bắt đầu chán ghét cái tên Thang Viên này, có điều người gọi là mẫu hậu hần, hần cũng liền cảm thấy cái tên này dễ nghe rất nhiều.

Không có né tránh ma trảo của Ôn Ly, Thang Viên cười khanh khách mấy tiếng, nhào lên trên người Ôn Ly, “Mẫu hậu, hôn hôn.”

Ôn Ly ôm Thang Viên xuống khỏi long ý của Vệ Anh, chụt một cái hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nộn của hần.

Một màn này vừa khéo bị Vệ Anh vừa từ bên ngoài vào nhìn thấy.

Vệ Anh sắc mặt trầm xuống, hướng Ôn Ly đi tới, “Ly Nhi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, Thang Viên đã không nhỏ, không thể tùy tiện hôn hần.”

Ôn Ly khòe miệng gật gật, nhìn Vệ Anh nói: “Lần đầu tiên chàng nói lời này là lúc Thang Viên vừa mới trăng tròn.”

Vệ Anh không biết xấu hổ nói: “Nàng xem, lời này ta đã nói 5 năm rồi, có thể thấy được Thang Viên quả thật không còn nhỏ.”

Ôn Ly: “...”

Đây được coi là cách tính gì?

Thang Viên vẫn còn ôm chân Ôn Ly không buông, ngó đầu ra mặt không thay đổi nhìn Vệ Anh.

Vệ Anh cũng không có chấp nhặt với hần, đi thẳng tới trước bàn, nhìn bài thơ Thang Viên vừa chép kia, “Đây là nguoi đối bụng mười ngày rồi viết?”

Đối việc Vệ Anh giáp mặt trào phúng, Thang Viên biểu hiện tương đối lạnh nhạt. Hần vui đầu vào trong lòng Ôn Ly, làm bộ như không nghe thấy lời Vệ Anh nói.

Loại không tiếng động làm nũng kiểu này thật đúng dùng được, Ôn Ly rất nhanh bị công hãm. Nàng không biết sợ nhìn Vệ Anh, quyết định giúp Thang Viên cãi lại vài câu, “Thang Viên còn nhỏ như vậy, khí lực đương nhiên cũng nhỏ!”

Nghĩ đứa nhỏ nhà khác 5 tuổi mới bắt đầu biết chữ, Thang Viên nhà bọn họ đã có thể chép thơ văn, đây là thắng trên vạch xuất phát đấy!

Vệ Anh liếc mắt nhìn Ôn Ly một cái, sau đó mỉm cười, “Người tới, dẫn tiểu hoàng tử đi.”

Ôn Ly khòe mắt giật giật, đã có người đi lên kéo Thang Viên. Thang Viên giùng giàng không theo, trong miệng còn lớn tiếng la hét, “Ta không đi! Phụ hoàng lại muốn bắt nạt mẫu hậu!”

Ôn Ly: “...”

Nàng thật muốn tìm miếng đậu hũ đâm chết.

Bất đắc dĩ Thang Viên khí lực thật sự nhỏ, hai tiểu cung nữ kéo hắn ra khỏi thư phòng.

Cửa thư phòng vừa đóng, Hoàng thượng quả nhiên bắt đầu bắt nạt Hoàng hậu.

Đột nhiên bị đè lên bàn Ôn Ly hạ giọng kinh hô một tiếng, cũng cảm giác được tay Vệ Anh đã mò vào trong áo mình. Chưa kịp nói một chữ ‘không’, miệng nàng đã bị Vệ Anh chặn lại, đương nhiên, dùng là miệng của hắn.

Ôn Ly bị Vệ Anh hôn đến thở hổn hển, có chút tức giận khế cắn Vệ Anh một cái. Vệ Anh rên khế một tiếng, rốt cuộc buông lỏng môi Ôn Ly, nụ hôn êm ái dừng bên bờ môi nàng.

Ôn Ly cúi đầu rên rỉ, tay Vệ Anh dọc theo chân Ôn Ly thẳng đến chỗ vào ướt át, ở trên cánh hoa nhẹ nhàng vén vén.

Ôn Ly thanh âm càng phát ra khó nhịn, khí lực cả người tựa như bị rút sạch, chỉ có thể dựa vào đầu vai Vệ Anh. Theo người dưới thân đẩy lên một cái, Ôn Ly khòe mắt dần ướt, có chút bất lực kêu lên tên Vệ Anh.

“Ta ở đây.” Vệ Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán Ôn Ly, dưới thân một khắc cũng không ngừng bắt đầu chuyển động, “Ly nhi, nàng cung chiêu Thang Viên như vậy, ta mất hứng.”

Cho dù là vào loại thời điểm này, Ôn Ly vẫn nhịn không được muốn trợn trắng. Nàng hơi híp mắt nhìn Vệ Anh, thanh âm quỵn rữ nói không lên lời, “Vệ Anh... Thang, Thang Viên là con của chúng ta...”

“Ta biết...” Vệ Anh con ngươi trầm một cái, dưới thân động càng thêm nhanh, “Nhưng là hắn phân tán lực chú ý của nàng đối ta.”

Ôn Ly yêu kiều chừng mấy tiếng mới dứt quãng nói một câu đầy đủ, “Không, không biết, còn có Nguyên Tiêu với Bánh Trôi nữa mà.”

Vệ Anh: “...”

Mạnh cắn một cái lên sườn cổ trắng nõn của Ôn Ly, vẻ mặt của Vệ Anh lúc này thật sự giống Thang Viên lúc làm nũng như đực.

Ôn Ly khòe miệng cong lên, tay vòng qua cổ Vệ Anh, dán đôi môi mình lên đôi môi hắn, “Vệ Anh, ta thích nhất là chàng mà.”

Đáp án này cũng không làm Vệ Anh hài lòng. Hắn nhũ nhũ mảy, tay đặt lên bộ ngực mềm mại của Ôn Ly, “Trước kia là chỉ thích mình ta.”

“Ừ...” Ôn Ly thân hình mềm nhũn, lại ngã về phía sau bàn học. Vệ Anh một tay đỡ đùi nàng, một tay chế trụ sau gáy nàng, cúi người lại hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của Ôn Ly.

Chờ bất nạt đủ người dưới thân Vệ Anh mới hơi có chút thỏa mãn nói: “Về sau không lại cho hôn Thang Viên.”

Lông mi Ôn Ly có chút mệt mỏi giật giật, thanh âm gần như nhỏ đến không thể nghe thấy, “Vậy hắn hôn ta có thể chứ?”

...

“Ly nhi, nàng có phải còn muốn làm thêm lần nữa không?” Vệ Anh nắn bóp mềm mại trước ngực Ôn Ly, toàn bộ thân thể lại phủ xuống.

Ôn Ly vội vàng nâng tay đẩy hắn, “Không cần.”

Vệ Anh ôm hôn lên mặt Ôn Ly, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Tối hôm nay còn có cung yến, trước bỏ qua cho nàng.”

Ôn Ly khòe miệng hơi nhếch, ha ha, cung yến, mạng của nàng sao lại khổ vậy đây.

Trước kia các đại thần đối cung yến đều không được tích cực cho lắm, nhưng từ khi Thang Viên lần đầu tiên tham dự yến hội trong cung, nhóm đại thần trong triều đột nhiên thay đổi thích cung yến.

Hơn nữa lần nào cũng đều sẽ dẫn theo nữ nhi nhỏ của mình theo.

Ôn Ly mỗi khi nhìn đến từng đôi mắt phát ra lục quang nhìn chằm chằm Thang Viên, trái tim nhỏ đều sẽ nhịn không được run một cái.

Có điều Thang Viên luôn luôn rất bình tĩnh, phảng phất như một cao nhân tách khỏi trần gian.

Mỗi lần có tiểu cô nương quần quýt lấy hần kêu “Thang Viên ca ca, Thang Viên ca ca”, hần đều sẽ mặt không thay đổi liếc đối phương, sau đó lãnh đạm nói: “Ta là đệ đệ của Thang Viên, Nguyên Tiêu.”

Tiểu cô nương: “...”

Nguyên Tiêu: “...”

Đối việc ca ca mình mỗi lần đều đẩy gãi về cho mình, Nguyên Tiêu là vô cùng đồng ý.

Thuận tay giúp muội tử bên cạnh gạt sợi tóc hơi loạn trước trán, Nguyên Tiêu còn tặng kèm một nụ cười mười vạn volt mê người.

Muội tử nháy mắt bỏ mình, quả nhiên, Nhị hoàng tử dễ dàng thân cận hơn Đại hoàng tử nhiều!

Dần dà, các muội tử ở chỗ Thang Viên đụng phải tường, đều sẽ đến chỗ Nguyên Tiêu tìm an ủi, Nguyên Tiêu ở trong cung yến nhân khí vượt qua Thang Viên, tiểu cô nương trước kia luôn kêu “Thang Viên ca ca”, hiện tại cũng đôi giọng gọi “Nguyên Tiêu ca ca”.

Đối cách làm người như vậy của đệ đệ mình, Thang Viên là vô cùng tán thành.

Vì thế hai huynh đệ từ nhỏ đến lớn, luôn duy trì mối quan hệ bằng hữu tốt vi diệu.

Mà tiểu công chúa duy nhất trong hoàng thất nước Khurong, Bánh Trôi cô nương, mỗi lần tham gia cung yến mục tiêu đều là thiên linh vệ thủ vệ ở một bên.

Ca ca này mặc chế phục thật dễ xem!

Oa, đặc biệt là ca ca đứng đầu tiên kia, nghe người khác đều gọi hần là Thượng tướng quân, bộ dáng giống như rất lợi hại.

Vì thế Bánh Trôi mỗi lần đều cố ý đến trước mặt bọn họ lắc lư mấy vòng, thỉnh thoảng còn không cẩn thận ngã sấp xuống, giờ phút này có thể quang minh chính đại nhào vào trong ngực các ca ca mặc chế phục!

Thật sự là tiểu công chúa thông minh.

Ôn Ly sau mỗi lần cung yến đều kết thúc đều sẽ cảm thấy tương lai thật mờ mịt.

Vì sao ba đứa nhỏ liền không có một đứa nào bình thường một chút chứ?

Muốn cùng Vệ Anh thật tốt nói chuyện về vấn đề này, Vệ Anh cho ra một phương pháp giải quyết vô cùng đơn giản lại thô bạo — Sinh thẳng đến khi ra một đứa nhỏ bình thường thì thôi.

Ôn Ly: “...”

Nàng cảm thấy tương lai thật mờ mịt.

Lại là một đêm cung yến kết thúc, Ôn Ly thể xác và tinh thần mệt mỏi. Vừa kéo hai chân có chút nặng nề vào phòng tắm, Vệ Anh cũng theo sát phía sau.

Ôn Ly khòe miệng giật giật, lui lại mấy bước, “Chàng đi vào làm gì?”

Vệ Anh một phen ôm chầm lấy Ôn Ly, bàn tay to không chút khách khí thăm dò vào trong quần áo của nàng, “Đến giúp nàng sinh một đứa nhỏ bình thường.”

Ôn Ly: “...”

Giờ phút này Ôn Ly chợt tỉnh ngộ, vì sao bọn nhỏ đều không bình thường? Bởi vì bọn họ có một người cha không bình thường nha!

Đây có lẽ là chỗ thiếu hụt của người máy, lại sinh bao nhiêu đều sẽ là như vậy.

“Ùm ùm” một tiếng, là thanh âm Hoàng thượng cùng Hoàng hậu rơi xuống nước.

Vài ngày sau, trải qua thái y chẩn đoán, Hoàng hậu nương nương lại có thai!

Đây thật là một cố sự làm người vui mừng, không, là chuyện xưa.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Editor: Linh

Thang Viên vào lúc năm tuổi, đã trở thành vạn nhân mê trong hoàng cung.

Tuy rằng lúc ra đời bộ dáng nhần nhần nhúm nhúm từng bị mẫu hậu mình chê một phen, nhưng là Thang Viên dùng sự thật chứng minh, bản thân không hổ là con của hoa nước Khương!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng non mềm nộn nộn, nhường bao nhiêu tiểu cung nữ xuân tâm nảy mầm, không nhịn được nghĩ muốn tiến lên véo một cái, nghĩ đến cảm xúc nhất định rất tốt.

Chỉ trách Thang Viên người tuy nhỏ nhưng địa vị cao, làm Khương quốc Đại hoàng tử, dám véo má mắt, có lẽ cũng chỉ có Hoàng hậu.

Ôn Ly thật ra cũng không thích trẻ con, ở trong mắt nàng trẻ con đều là hùng hài tử có chút cổ tình gây sự lại tự cho là đúng còn vô cùng nghịch ngợm.

Nhưng là Thang Viên lại không giống vậy.

Tuy rằng 5 tuổi đúng là độ tuổi hồn nhiên hoạt bát, nhưng Thang Viên đã có sự trầm ổn vượt qua bạn cùng lứa, nhìn đôi ánh mắt tròn trịa đen láy kia, bên trong chứa đựng tất cả đều là cơ trí.

“Mẫu hậu, ta viết xong rồi.” Thang Viên đứng trên long ý của Vệ Anh, tay phải cầm bút lông không tương xứng với bàn tay nhỏ của hắn, ngẩng đầu tựa như tranh công nhìn Ôn Ly.

Chỉ có ở trước mặt Ôn Ly, Thang Viên mới có thể biểu hiện giống một đứa nhỏ 5 tuổi. Liên ngay cả gương mặt bình thường không có biểu cảm gì, lúc này cũng treo một nụ cười nhàn nhạt.

Ôn Ly đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn thoáng qua nét mực còn chưa khô trên giấy tuyên thành, đó là bài thơ hôm nay Vệ Anh bảo Thang Viên chép.

Chữ viết lực đạo mặc dù còn chưa đủ, nhưng lại chính tề xinh đẹp, rất khó nhìn ra là xuất từ tay một đứa nhỏ 5 tuổi.

Ôn Ly vừa lòng gật gật đầu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Thang Viên, “Thang Viên viết rất đẹp.”

Thang Viên 5 tuổi đã bắt đầu chán ghét cái tên Thang Viên này, có điều người gọi là mẫu hậu hắn, hắn cũng liền cảm thấy cái tên này dễ nghe rất nhiều.

Không có né tránh ma trảo của Ôn Ly, Thang Viên cười khanh khách mấy tiếng, nhào lên trên người Ôn Ly, “Mẫu hậu, hôn hôn.”

Ôn Ly ôm Thang Viên xuống khỏi long ý của Vệ Anh, chụt một cái hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hắn.

Một màn này vừa khéo bị Vệ Anh vừa từ bên ngoài vào nhìn thấy.

Vệ Anh sắc mặt trầm xuống, hướng Ôn Ly đi tới, “Ly Nhi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, Thang Viên đã không nhỏ, không thể tùy tiện hôn hắn.”

Ôn Ly khòe miệng gật gật, nhìn Vệ Anh nói: “Lần đầu tiên chàng nói lời này là lúc Thang Viên vừa mới trăng tròn.”

Vệ Anh không biết xấu hổ nói: “Nàng xem, lời này ta đã nói 5 năm rồi, có thể thấy được Thang Viên quả thật không còn nhỏ.”

Ôn Ly: “...”

Đây được coi là cách tính gì?

Thang Viên vẫn còn ôm chân Ôn Ly không buông, ngó đầu ra mặt không thay đổi nhìn Vệ Anh.

Vệ Anh cũng không có chấp nhặt với hắn, đi thẳng tới trước bàn, nhìn bài thơ Thang Viên vừa chép kia, “Đây là người đối bụng mười ngày rồi viết?”

Đối việc Vệ Anh giáp mặt trào phúng, Thang Viên biểu hiện tương đối lạnh nhạt. Hắn vui đầu vào trong lòng Ôn Ly, làm bộ như không nghe thấy lời Vệ Anh nói.

Loại không tiếng động làm nũng kiểu này thật đúng dùng được, Ôn Ly rất nhanh bị công hãm. Nàng không biết sợ nhìn Vệ Anh, quyết định giúp Thang Viên cãi lại vài câu, “Thang Viên còn nhỏ như vậy, khí lực đương nhiên cũng nhỏ!”

Nghĩ đứa nhỏ nhà khác 5 tuổi mới bắt đầu biết chữ, Thang Viên nhà bọn họ đã có thể chép thơ văn, đây là thắng trên vạch xuất phát đấy!

Vệ Anh liếc mắt nhìn Ôn Ly một cái, sau đó mỉm cười, “Người tới, dẫn tiểu hoàng tử đi.”

Ôn Ly khòe mắt giật giật, đã có người đi lên kéo Thang Viên. Thang Viên giùng giàng không theo, trong miệng còn lớn tiếng la hét, “Ta không đi! Phụ hoàng lại muốn bắt nạt mẫu hậu!”

Ôn Ly: “...”

Nàng thật muốn tìm miếng đậu hũ đâm chết.

Bất đắc dĩ Thang Viên khí lực thật sự nhỏ, hai tiểu cung nữ kéo hắn ra khỏi thư phòng.

Cửa thư phòng vừa đóng, Hoàng thượng quả nhiên bắt đầu bắt nạt Hoàng hậu.

Đột nhiên bị đè lên bàn Ôn Ly hạ giọng kinh hô một tiếng, cũng cảm giác được tay Vệ Anh đã mò vào trong áo mình. Chưa kịp nói một chữ ‘không’, miệng nàng đã bị Vệ Anh chặn lại, đương nhiên, dùng là miệng của hắn.

Ôn Ly bị Vệ Anh hôn đến thở hổn hển, có chút tức giận khẽ cắn Vệ Anh một cái. Vệ Anh rên khẽ một tiếng, rốt cuộc buông lỏng môi Ôn Ly, nụ hôn êm ái dừng bên bờ môi nàng.

Ôn Ly cúi đầu rên rỉ, tay Vệ Anh dọc theo chân Ôn Ly thẳng đến chỗ vào ướt át, ở trên cánh hoa nhẹ nhàng vén vén.

Ôn Ly thanh âm càng phát ra khó nhịn, khí lực cả người tựa như bị rút sạch, chỉ có thể dựa vào đầu vai Vệ Anh. Theo người dưới thân đẩy lên một cái, Ôn Ly khòe mắt dần ướt, có chút bất lực kêu lên tên Vệ Anh.

“Ta ở đây.” Vệ Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán Ôn Ly, dưới thân một khắc cũng không ngừng bắt đầu chuyển động, “Ly nhi, nàng cung chiêu Thang Viên như vậy, ta mất hứng.”

Cho dù là vào loại thời điểm này, Ôn Ly vẫn nhịn không được muốn trợn trắng. Nàng hơi híp mắt nhìn Vệ Anh, thanh âm quẩn rũ nói không lên lời, “Vệ Anh... Thang, Thang Viên là con của chúng ta...”

“Ta biết...” Vệ Anh con ngươi trầm một cái, dưới thân động càng thêm nhanh, “Nhưng là hắn phân tán lực chú ý của nàng đối ta.”

Ôn Ly yêu kiều chùng mấy tiếng mới dứt quãng nói một câu đầy đủ, “Không, không biết, còn có Nguyên Tiêu với Bánh Trôi nữa mà.”

Vệ Anh: “...”

Mạnh cắn một cái lên sườn cổ trắng nõn của Ôn Ly, vẻ mặt của Vệ Anh lúc này thật sự giống Thang Viên lúc làm nũng như đực.

Ôn Ly khòe miệng cong lên, tay vòng qua cổ Vệ Anh, dán đôi môi mình lên đôi môi hắn, “Vệ Anh, ta thích nhất là chàng mà.”

Đáp án này cũng không làm Vệ Anh hài lòng. Hắn nhú nhú mày, tay đặt lên bộ ngực mềm mại của Ôn Ly, “Trước kia là chỉ thích mình ta.”

“Ừ...” Ôn Ly thân hình mềm nhũn, lại ngã về phía sau bàn học. Vệ Anh một tay đỡ đùi nàng, một tay chế trụ sau gáy nàng, cúi người lại hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của Ôn Ly.

Chờ bất nạt đủ người dưới thân Vệ Anh mới hơi có chút thỏa mãn nói: “Về sau không lại cho hôn Thang Viên.”

Lông mi Ôn Ly có chút mệt mỏi giật giật, thanh âm gần như nhỏ đến không thể nghe thấy, “Vậy hắn hôn ta có thể chứ?”

...

“Ly nhi, nàng có phải còn muốn làm thêm lần nữa không?” Vệ Anh nắn bóp mềm mại trước ngực Ôn Ly, toàn bộ thân thể lại phủ xuống.

Ôn Ly vội vàng nâng tay đẩy hắn, “Không cần.”

Vệ Anh ôm hôn lên mặt Ôn Ly, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Tối hôm nay còn có cung yến, trước bỏ qua cho nàng.”

Ôn Ly khòe miệng hơi nhếch, ha ha, cung yến, mạng của nàng sao lại khổ vậy đây.

Trước kia các đại thần đối cung yến đều không được tích cực cho lắm, nhưng từ khi Thang Viên lần đầu tiên tham dự yến hội trong cung, nhóm đại thần trong triều đột nhiên thay đổi thích cung yến.

Hơn nữa lần nào cũng đều sẽ dẫn theo nữ nhi nhỏ của mình theo.

Ôn Ly mỗi khi nhìn đến từng đôi mắt phát ra lục quang nhìn chằm chằm Thang Viên, trái tim nhỏ đều sẽ nhịn không được run một cái.

Có điều luôn luôn rất bình tĩnh, phẳng phất như một cao nhân tách khỏi trần gian.

Mỗi lần có tiểu cô nương quần quýt lấy hần kêu “Thang Viên ca ca, Thang Viên ca ca”, hần đều sẽ mặt không thay đổi liếc đối phương, sau đó lãnh đạm nói: “Ta là đệ đệ của, Nguyên Tiêu.”

Tiểu cô nương: “...”

Nguyên Tiêu: “...”

Đối việc ca ca mình mỗi lần đều đẩy gãi về cho mình, Nguyên Tiêu là vô cùng đồng ý.

Thuận tay giúp muội tử bên cạnh gạt sợi tóc hơi loạn trước trán, Nguyên Tiêu còn tặng kèm một nụ cười mười vạn volt mê người.

Muội tử nháy mắt bỏ mình, quả nhiên, Nhị hoàng tử dễ dàng thân cận hơn Đại hoàng tử nhiều!

Dần dà, các muội tử ở chỗ Thang Viên đụng phải tường, đều sẽ đến chỗ Nguyên Tiêu tìm an ủi, Nguyên Tiêu ở trong cung yến nhân khí vượt qua Thang Viên, tiểu cô nương trước kia luôn kêu “Thang Viên ca ca”, hiện tại cũng đôi giọng gọi “Nguyên Tiêu ca ca”.

Đối cách làm người như vậy của đệ đệ mình, Thang Viên là vô cùng tán thành.

Vì thế hai huynh đệ từ nhỏ đến lớn, luôn duy trì mối quan hệ bằng hữu tốt vi diệu.

Mà tiểu công chúa duy nhất trong hoàng thất nước Khương, Bánh Trôi cô nương, mỗi lần tham gia cung yến mục tiêu đều là thiên linh vệ thủ vệ ở một bên.

Ca ca này mặc chế phục thật dễ xem!

Oa, đặc biệt là ca ca đứng đầu tiên kia, nghe người khác đều gọi hần là Thượng tướng quân, bộ dáng giống như rất lợi hại.

Vì thế Bánh Trôi mỗi lần đều cố ý đến trước mặt bọn họ lắc lư mấy vòng, thỉnh thoảng còn không cẩn thận ngã sấp xuống, giờ phút này có thể quang minh chính đại nhào vào trong ngực các ca ca mặc chế phục!

Thật sự là tiểu công chúa thông minh.

Ôn Ly sau mỗi lần cung yến đều kết thúc đều sẽ cảm thấy tương lai thật mờ mịt.

Vì sao ba đứa nhỏ liền không có một đứa nào bình thường một chút chứ?

Muốn cùng Vệ Anh thật tốt nói chuyện về vấn đề này, Vệ Anh cho ra một phương pháp giải quyết vô cùng đơn giản lại thô bạo — Sinh thẳng đến khi ra một đứa nhỏ bình thường thì thôi.

Ôn Ly: “...”

Nàng cảm thấy tương lai thật mờ mịt.

Lại là một đêm cung yến kết thúc, Ôn Ly thề xác và tinh thần mệt mỏi. Vừa kéo hai chân có chút nặng nề vào phòng tắm, Vệ Anh cũng theo sát phía sau.

Ôn Ly khoe miệng giật giật, lui lại mấy bước, “Chàng đi vào làm gì?”

Vệ Anh một phen ôm chầm lấy Ôn Ly, bàn tay to không chút khách khí thăm dò vào trong quần áo của nàng, “Đến giúp nàng sinh một đứa nhỏ bình thường.”

Ôn Ly: “...”

Giờ phút này Ôn Ly chợt tỉnh ngộ, vì sao bọn nhỏ đều không bình thường? Bởi vì bọn họ có một người cha không bình thường nha!

Đây có lẽ là chỗ thiếu hụt của người máy, lại sinh bao nhiêu đều sẽ là như vậy.

“Ùm ùm” một tiếng, là thanh âm Hoàng thượng cùng Hoàng hậu rơi xuống nước.

Vài ngày sau, trải qua thái y chẩn đoán, Hoàng hậu nương nương lại có thai!

Đây thật là một cố sự làm người vui mừng, không, là chuyện xưa.

HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Hoàng Tử Hắc Hoá* (*Cứu Vớt Hoàng Tử Biển Đen*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

